

Kérjük, az itt következő részt (314 sor) ne törölje ki, ha ezt a file-t továbbadja. Köszönjük.

=====

A Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár

Isten hozta a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtárban,
a magyarnyelvű keresztény irodalom tárházában!

A Könyvtár önkéntesek munkájával mindenki számára elektronikus
formában terjeszti Isten Igéjét.

A Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár bemutatása

Célkitűzés

A Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK) célja az, hogy mindenki számára hozzáférhetővé tegye a teljes magyarnyelvű katolikus egyházi, lelki irodalmat elektronikus formában. A lelkipásztori munka támogatása mellett elősegíti az egyházi kutatómunkát, könyvnyomtatást és az írott, magyar keresztény értékek bemutatását, megőrzését, terjesztését. A könyvállomány mindenki számára ingyenesen rendelkezésre áll az Internet hálózaton keresztül. Egyházi intézményeknek és személyeknek postán is elküldjük a kért anyagot.

Állomány

Minden szabadon másolható, szerzői jogvédelem alá nem eső egyházi és vallási vonatkozású kiadvány része lehet a Könyvtárnak: a Szentírás (többféle fordításban), imakönyvek, énekeskönyvek, kódexek, pápai dokumentumok, katekizmusok, liturgikus könyvek, teológiai munkák, szentbeszéd-gyűjtemények, keresztutak, lelkigyakorlatok, himnuszok, imádságok, litániák, istenes versek és elbeszélések, szertartás-könyvek, lexikonok, stb.

Irányítás, központ

Központ: St. Stephen's Magyar R.C. Church
223 Third St., Passaic, NJ 07055, USA
(Az Egyesült Államok New Jersey államában levő Szent
István Magyar Római Katolikus egyházközség)

Levelezés: Felsővályi Ákos
322 Sylvan Road
Bloomfield, NJ, 07003, USA
Tel: (973)338-4736
Fax: (973)778-4263
e-mail: felsoval@email.njin.net

A Könyvtár használata, a könyvek formája

Ebben az elektronikus könyvtárban nincs olvasóterem, hanem a szükséges könyveket ki kell venni (vagyis „letölteni”). Letöltés után mindenki a saját számítógépén olvashatja, ill. használhatja fel a szöveget. A hálózaton keresztül böngészni, ill. olvasni drága és lassú. A saját személyi számítógép használata a leggyorsabb és legolcsóbb, a könyv pedig az olvasó birtokában marad. Azoknak, akik nem rendelkeznek

Internet-kapcsolattal, postán elküldjük a kért könyveket. Ebből a könyvtárból úgy kölcsönözhetünk, hogy nem kell (és nem is lehet) a kikölcsönzött könyveket visszaadni!

A Könyvtár a kiadványokat kétféle alakban adja közre:

1. formátatlan szöveggént, ami a további feldolgozást (könyvnyomtatás, kutatómunka) teszi lehetővé szakemberek számára és
2. a Windows operációs rendszer Sűgő („Help'') programjának keretében, ami a könnyű olvasást és felhasználást teszi lehetővé mindenki számára (a szövegek -- külön begépelés nélkül -- egy gombnyomással egy szövegszerkesztő programba vihetők át, ahol azután szabadon alakíthatók).

A Könyvtárban található file-ok neve

Minden kiadvány négyféle file formában található meg a Könyvtárban: text file (formátatlan változat), help file („Sűgő'' formátum), sűritett text file és sűritett help file. Ezenkívül minden help file-hoz tartozik egy ikon file.

Minden file nevének (file name) a két utolsó karaktere a verziószám (01 az első változaté, 02 a másodiké, stb). A file nevének kiterjesztése (file extension) mutatja a file típusát:

txt: text file,
zpt: sűritett text file,
hlp: help file,
zph: sűritett help file és
ico: a Help file-hoz tartozó icon file.

Például a Vasárnapi Kalauz című könyv első változatának („01'') négy formája: VASKAL01.TXT, VASKAL01.HLP, VASKAL01.ZPT, VASKAL01.ZPH; az ikon file pedig: VASKAL01.ICO.

A sűritést a legelterjedtebb sűritő programmal, a PKZIP/PKUNZIP 2.04 DOS változatával végezzük. A sűrités nagymértékben csökkenti a file nagyságát, így a letöltés/továbbítás sokkal gyorsabb, olcsóbb. A file-t használat előtt a PKUNZIP program segítségével kell visszaállítani eredeti formájába. (Például a "PKUNZIP VASKAL01.ZPH" utasítás visszaállítja az VASKAL01.HLP file-t.)

A file-ok felhasználási módjai

Mivel minden művet kétféle formában ad közre a Könyvtár, a következő kétféle felhasználási mód lehetséges.

1. A text file felhasználása

Ez a file formátatlanul tartalmazza az anyagot. A felhasználó betöltheti egy szövegszerkesztő programba, és ott saját ízlése, szükséglete szerint formálhatja. Például ha az anyagot ki akarjuk nyomtatni könyv alakban (feltéve, hogy az szabadon publikálható), akkor ebből a text file-ból könnyen elő tudjuk állítani a nyomdakész változatot.

Vigyázat! A text file minden sora sorvég-karakterrel végződik, ezeket előbb el kell távolítanunk, és csak utána szabad a formálást elkezdenünk.

A szövegben a kezdő idézőjelet két egymást követő vessző, a felső időzőjelet két egymást követő aposztrófa és a gondolatjelet két egymást követő elválasztójel képezi (lásd a szöveg formájára

vonatkozó megkötéseket később).

Az egyes fejezeteket csupa egyenlőségjelből álló sorok választják el egymástól. A file eleje ezt az ismertetést tartalmazza a Könyvtárról.

Ezt a text file-t felhasználhatjuk szövegelemzésre is, amihez természetesen szükségünk van valamilyen elemző programra.

2. A „súgó” file felhasználása

Ez a file formátum igen egyszerű olvasást, felhasználást tesz lehetővé a Windows operációs rendszerben megszokott „súgó” programok formájában. (Az ajánlott képernyő felbontás VGA.)

Az elektronikus könyv legnagyobb előnye az, hogy a szöveg elektronikus formában áll az olvasó rendelkezésére. A „Másol” gombbal a teljes fejezet átvihető a vágóasztalra [Notepad]) és onnan a szokásos módon: „Szerkesztés” és „Másol” [Edit és Paste] paranccsal bármilyen Windows szövegszerkesztőbe. Ugyanezt érzük el a Ctrl+Ins gombok együttes lenyomásával is. Ha nem akarjuk a teljes szöveget átvinni, akkor használjuk a „Szerkesztés” [Edit] majd a „Másol” [Copy] utasítást a program menüjéről, minek következtében a fejezet teljes szövege megjelenik egy Másolás párbeszéd-panelban. A kijelölt szövegrészt a „Másol” utasítás a vágóasztalra [Notepad] viszi, és onnan az előbbieket szerint folytathatjuk a munkát.

A programból közvetlenül is nyomtathatunk fejezetenként a „File” és „Nyomtat” [Print] utasítással. A nyomtatott szöveg formája kissé eltérhet a képernyőn láthatótól. A nyomtatott szöveg betűtípusa „Arial”, betűmérete 10 pontos. Ha más formátumra, betűtípusra vagy -nagyságra van szükségünk, akkor vigyük előbb a szöveget a szövegszerkesztő programunkba, ott állítsuk be a kívánt formátumot, és utána nyomtassunk.

Ahhoz, hogy a „súgó” file-t használni tudjuk, a következőket kell tennünk (a „Vasárnapi kalauz” című könyvvel mutatjuk be a lépéseket).

1. A Pázmány Péter Elektronikus Könyvtárból töltsük le a VASKAL01.HLP és a VASKAL01.ICO file-okat a saját gépünk „C:\PAZMANY” nevű alkönyvtárába. (A VASKAL01.HLP helyett letölthetjük a sokkal kisebb VASKAL01.ZPH file-t is, de akkor letöltés után ki kell bontanunk a "PKUNZIP VASKAL01" utasítással.)
2. Készítsünk egy programindító ikont. A Programkezelőben kattintsunk először a „Pázmány Péter E-Könyvtár” nevű programcsoportra. (Ha az még nincs felállítva, akkor hajtsuk végre a fejezet végén leírt ide vonatkozó utasításokat.) Ezután válasszuk a „File”, „Új” és „Program” utasításokat a menüről. A párbeszéd-panelban a következőket gépeljük be:
Megnevezés: Vasárnapi Kalauz
Parancssor: WINHELP C:\PAZMANY\VASKAL01.HLP
Munkakönyvtár: C:\PAZMANY
Ezután kattintsunk az „Ikon” nevű utasításra, és adjuk meg a C:\PAZMANY\VASKAL01.ICO file-t.

Ha ezután rákattintunk az így felállított ikonra, a program elindul, és olvashatjuk a könyvet.

A „Pázmány Péter E-Könyvtár” nevű programcsoport felállítása:
A Programkezelő menüjéről válasszuk a „File”, „Új” és

„Programcsoport” utasítást. A párbeszéd-panelban a következőt gépeljük be:

Megnevezés: Pázmány Péter E-Könyvtár
Ezután zárjuk be a párbeszéd-panelt.

Hogyan lehet a könyvekhez hozzájutni?

A könyveket bárki elektronikus úton letöltheti a Könyvtárból (lásd a Könyvtár Internet címét) vagy postán megrendelheti (lásd a postai címet). Egyházi intézményeknek és személyeknek ingyen küldjük el a könyveket, mások a rendeléssel együtt 3 dollárt vagy annak megfelelő pénzüsszeget küldjenek a lemez- és postaköltség megtérítésére.

A Könyvtár használatának jogi kérdései

Az általános elvek a következők:

1. A Könyvtár mindenkinek rendelkezésére áll személyes vagy tudományos használatra. Ha a Könyvtár anyagát publikációban használják fel, akkor kérjük az alábbi hivatkozás használatát:

„A szöveg eredete a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár -- a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza.”

2. Egyházi intézmények és személyek kereskedelmi célokra is ingyenesen használhatják a Könyvtár anyagát, csak azt kérjük, hogy a kiadványuk elején helyezték el az előbbi utalást. A Könyvtár fenntartja magának azt a jogot, hogy eldöntse: ki és mi minősül egyházi személynek, ill. intézménynek. Kérjük, keresse meg ez ügyben a Könyvtárat.

3. Ha a Könyvtár kiadványait nem egyházi intézmény vagy személy kereskedelmi célokra használja fel, akkor az előbbi utalás feltüntetésén kívül még kérjük a haszon 20%-át a Könyvtár számára átengedni. A befolyt összeget teljes egészében a Könyvtár céljaira használjuk föl.

Előfordulhat, hogy ezek az elvek bizonyos könyvekre nem vonatkoznak, mert a szerzői jog nem a Könyvtaré. Az ilyen könyv része az állománynak, lehet olvasni, lekipásztorni munkára felhasználni, de kinyomtatása, -- bármilyen formában --, tilos. Az ilyen jellegű korlátozások minden könyvben külön szerepelnek. (Lásd a könyvek elektronikus változatáról szóló fejezetet!)

Hogyan lehet a Könyvtár gyarapodásához hozzájárulni?

Minden pénzügyi támogatást hálásan köszönünk, és a központi címre kérjük továbbítani. Az anyagi támogatásnál is fontosabb azonban az az önkéntes munka, amellyel állományunkat gyarapíthatjuk.

Kérünk mindenkit, akinek a magyar katolikus egyház sorsa és az egyetemes magyar kultúra ügye fontos, hogy lehetőségeinek megfelelően támogassa a Könyvtár munkáját. A munka egyszerű, bárki, -- aki már használt szövegszerkesztő programot --, részt vehet benne.

Hogyan lehet az állomány gyarapításában részt venni?

A munka egyszerűen egy-egy könyv szövegének számítógépbe való bevitelét jelenti. Először optikai beolvasással (szkenolással),

automatikus úton, egy nyers szöveget készítünk, amit aztán az önkénteseknek ki kell javítaniuk. A munka lépései így a következők:

1. Ellenőrizzük, hogy a kiválasztott könyv szabadon másolható-e (nem esik-e szerzői jogvédelem alá), vagy meg lehet-e kapni a Könyvtár számára a másolás jogát. Ez ügyben vegyük fel a kapcsolatot a Központtal.
2. Ellenőrizzük, hogy a könyvet még nem kezdte-e el senki begépelni. Ez ügyben is vegyük fel a kapcsolatot a Központtal. A Könyvtár állandóan tájékoztat a begépelés alatt álló munkákról.
3. A könyvet küldjük el a Központnak, ahol optikai beolvasással elkészítik a nyers szöveget.
4. A Központ visszaküldi a nyers szöveget egy számítógépes lemezen a könyvvel együtt. A nyers szöveget tetszőleges szövegszerkesztő-formában lehet kérni. Ha az eredeti kiadvány nem alkalmas optikai beolvasásra (rossz minőség, régies betűtípusok stb. miatt), akkor az önkéntesnek kell a nyers szöveget is begépelnie.
5. Végezzük el a nyers szöveg ellenőrzését és javítását. Ez a munka legidőigényesebb része, és ettől függ a végleges szöveg helyessége! Kövessük a szöveg formájára vonatkozó megállapodásokat (lásd a következő részt).
6. A kész szöveget küldjük vissza lemezen a Központnak.
7. A Könyvtár ezután elkészíti a kívánt file-formákat és a könyvet behelyezi a Könyvtár állományába.

Megkötések a szöveg formájára

Mivel mindenki számára hozzáférhető módon kell a szövegeket tárolnunk, egyszerűsége törekszünk. Általános szabály az, hogy semmilyen tipográfiai karaktert vagy kódot nem használunk, csak a billentyűzetről bevihető karakterek szerepelhetnek a szövegben. A szöveg készítésekor kérjük a következő megállapodásokat betartani:

1. Margó: 1 hüvelyk (2.54 cm) bal- és jobboldalt.
2. Betűtípus: Arial, 10 pontos.
3. Alsó idézőjel: két vessző szóköz nélkül,
felső idézőjel: két aposztrófa szóköz nélkül,
gondolatjel: két elválasztójel szóköz nélkül,
idézőjel idézőjelen belül: aposztrófa (alsó és felső idézőjelként egyaránt).
4. Tabulátor karakter megengedett (a tabulátorokat fél hüvelyk, azaz 1.27 cm távolságra kell egymástól beállítani).
5. Semmilyen más formálási kód nem megengedett.
6. Lábjegyzet helyett szögletes zárójelbe kerüljenek a hivatkozások száma (pl. [1]), és a hozzátartozó magyarázatok a file legvégén egymás után, mindegyik új sorban kezdve.

Érdeklődés/Javaslat

A már meglevő állományról, a készülőfélben levő könyvekről, az önkéntes munka lehetőségeiről és a Könyvtár legújabb híreiről a következő címeken lehet tájékoztatást kapni:

1. levél: St. Stephen's Magyar R.C. Church
223 Third St., Passaic, NJ 07055-7894, USA
2. elektronikus posta (e-mail): felsoval@email.njin.net
3. elektronikus hálózat (World Wide Web):

<http://www.piar.hu/pazmany>

Minőség -- állandó javítás

A Könyvtár állományának minőségét állandóan javítjuk, újabb és újabb változatokat bocsátunk közre (a file nevének utolsó két karaktere a változat számát jelenti). Kérjük ezért a Könyvtár minden tagját, olvasóját, hogy jelentsen minden felfedezett szöveghibát. A levélben (postai vagy elektronikus levélben egyaránt), közöljük az új, javított sort az őt megelőző és követő sorral együtt. Így a szövegekörnyezetben elhelyezve, könnyű lesz a hibát megtalálni és javítani. Miután a file új változata (új verziószámmal) felkerült a Könyvtárba, a régit töröljük.

Kérjük, a könyvekkel és a Könyvtár munkájával kapcsolatos észrevételeit, javaslatait, kritikáját közölje velünk! Segítségét hálásan köszönjük.

A könyvtár mottója egy szentírási idézet

Ha ugyanis az evangéliumot hirdetem, nincs mivel dicsekednem, hiszen ez a kötelességem. Jaj nekem, ha nem hirdetem az evangéliumot! Ha önszántamból teszem, jutalmam lesz, ha nem önszántamból, csak megbízott hivatalnok vagyok. (1Kor 16-17)

=====
=====

Boldog FAUSTYNA KOWALSKA nővér

NAPLÓ

Az Isteni Irgalmasság üzenete

Tartalomjegyzék

Tartalomjegyzék

A könyv elektronikus változata

Impresszum oldal

Szentatya levele

Lectori Salutem -- Üdvözlét az Olvasónak (Seregély István érsek)

Előszó a Napló első lengyel kiadásához. (kard. Andrzej M. Deskur)

Bevezető a Napló harmadik lengyel kiadásához (s.M. Elzbieta Siepak)

Szerkesztői megjegyzések (Antalóczi Lajos)

Kronológia

Napló

1. Füzet

1-100

101-200

201-300

301-400

401-521

2. Füzet

522-600

601-700

701-800

801-900

901-1000

3. Füzet

1001-1100

1101-1230

4. Füzet

5. Füzet

1322-1400

1401-1500

1501-1589

6. füzet

1590-1700

1701-1803

Felkészülésem a szentáldozásra

A vetés első hajtásai -- Utószó (Antalóczi Lajos)

Jegyzetek

Személynevek

Helynevek

Tárgymutató

Fausztina nővér életének állomáshelyei. Térkép

Az Isteni Irgalmasság Rózsafüzére

Képek

A könyv elektronikus változata

Ez a program az azonos című könyv elektronikus változata. A könyv 1998-ban jelent meg az egri Kisboldogasszony Plébánia és az egri Főegyházmegyei Könyvtár kiadásában az ISBN 963 00 2155 2

azonosítószámmal. Az elektronikus változat a könyv szerkesztője, Antalóczi Lajos pp. prelátus, plébános, érseki könyvtárigazgatója engedélyével készült. A könyvet lelkipásztori célokra a Pázmány Péter Elektornikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más jog a könyv kiadójáé.

Az elektronikus változat igyekezett a nyomtatott könyv tipográfiai megoldásaihoz a lehető legnagyobb mértékben hű maradni, ami csak egy-két jelentéktelen esetben nem sikerült. Mivel egy-egy füzet tartalma túl sok a számítógépes program egy fejezetének, a könnyebb kezelhetőség céljából a füzeteket lebontottuk kb. 100 kéziratos fejezetekre. Mivel az operációs rendszer nem képes bizonyos lengyel betűket megjeleníteni, azokat a legközelebbi latin betűre írtuk át.

A program címlapján Adolf Hyla: az Irgalmas Jézus képe látható, amely Fausztina nővér kolostorában, Krakó--Lagiewniki, ul. Siostry Faustyny 3/9. található. Felszentelve: 1944. 04. 16. Ld. 1. sz. jegyzetet is!

A program tartalmazza a könyv képanyagát fekete-fehér változatban, alacsony, képernyő felbontásban. A program csak 256 színű képernyőbeállítás mellett tudja a képeket hitelesen mutatni, ha ennél kevesebb szín van definiálva, a képek torzítva jelennek meg. Ebben az esetben állítsa át a képernyőt legalább 256 színre és indítsa újra a programot.

A könyv képanyagát nyomdai minőségű 300 dpi felbontásban külön állományban adja közre a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár. Az állományok tömörítve az FNKEP.ZIP nevű file-ban tölthetők le. A ZIP file nagysága 11,526,373 byte és kibontás után a következő „bitmap” formátumú állományok találhatóak benne:

Kattintson a file nevére, hogy meglássa a képet.

A file neve	A file mérete (byte-ban)	A kép mérete (pixel-ben)	Színes/FF	A kép tartalma
fnfkep1.bmp	2,526,038	978 x 860	SZ	Fausztina nővér. -- Archív felvétel. (Színezett.)
fnfkep2.bmp	870,338	977 x 887	FF	Fausztina nővér 1936 (?) után. -- Archív felvétel.
fnfkep3.bmp	2,550,838	1328 x 1920	FF	Prof. dr. Michal Sopocko * 1888. 11. 1. Juszewszczyzna s.g. Nowosady, + 1975. 11. 15. Bialystok. -- Archív felvétel. (További életrajzi adatok: Jegyzetek 41)
fnfkep4.bmp	1,961,498	982 x 665	SZ	Az Irgalmasság Anyja Nővérei Kongragációjának krakkói kolostora. Kraków--Lagiewniki, ul. Siostry Faustyny 3/9. Fotó: Stanislaw Markowski.
fnfkep5.bmp	2,007,478	703 x 950	SZ	Az Irgalmas Jézus vilniusi képe. Festette: Eugeniusz Kazimirowski 1934. Fotó: dr. Stanislaw Swidzinski.

fnfkep6.bmp	1,546,438	547 x 940	SZ	Az Irgalmas Jézus krakkói képe. Festette Adolf Hyla 1943. A lengyel felirat: JEZU, UFAM TOBIE. A felirat komputeres cseréjét a magyar fordítás számára a kiadó végezte el.
fnfkep7.bmp	1,660,918	607 x 910	SZ	Az Irgalmas Jézus-oltár a krakkói kolostor kápolnájában A. Hyla festményével. Fausztina nővért bodoggá avatása után az oltár alatt helyezték örök nyugalomra. Fotó: Stanislaw Markowski.
fnfkep8.bmp	1,889,078	629 x 1000	SZ	Fausztina nővér bodoggá avatása alkalmával (1993. ápr. 18.) Rómában kiállított kép. Fotó: Krisztof Bartczak.
fnfkep9.bmp	1,773,783	627 x 943	SZ	Az Irgalmas Jézus-oltár a várpalotai Nagyboldogasszony templomban 1996. Festette: Csonka Ernő (Szombathely). -- Fotó: Pintér László

=====
Impresszum oldal

A magyar fordítás alapjául szolgáló mű:
DZIENNICZEK, Slugi Bozej s.M. Faustyny Kowalskiej. Kraków, 1981
© Zgromadzenia Sióstr Matki Bozej Milosierdzia
ul. Siostry Faustyny 3/9, 30--420 Kraków, Polska. 1981

Imprimatur a lengyel eredetin:
FRANCISZEK KARD. MACHARSKI
Metropolita Krakowski
Kraków, 18. 04. 1979.

Magyar kiadás:
Egri főegyházmegyei engedéllyel
Nr. 653/1998. Eger, 1998. 04. 02.
SEREGÉLY ISTVÁN
érsek,
a MKPK elnöke

Fordította
TROJAN MÁRTA

A fordítást ellenőrizte, és a verseket fordította
KONCZ ÉVA

Szerkesztette
ANTALÓCZI LAJOS

© Kisboldogasszony Plébánia,
Eger, Széchenyi út 51. 1998
© Főegyházmegyei Könyvtár,
Eger, Eszterházy tér 1. I/46. 1998

ISBN 963 00 2155 2

Nyomdai előkészítés: PÉDERI ATTILA, Eger
Felelős kiadó: Antalóczi Lajos

=====

Szentatya levele

STAATSSEKRETARIAT

ERSTE SEKTION
ALLGEMEINE ANGELEGENHEITEN

A Vatikánból, 1997. augusztus 2-án

II. János Pál pápa örömmel értesült Boldog Faustina Kowalska
Lelki Naplójának magyar nyelvű kiadásáról.

Őszintén örül annak, hogy a magyar hívek ily módon is
megismerkedhetnek Faustina nővér lelkiességével, és kívánja, hogy
Isten irgalmasságáról való elmélkedés üdvüket szolgálja.

A Lelki Napló magyar nyelven való megjelenésének alkalmából
szívből adja apostoli áldását a kötet szerkesztőire és olvasóira
egyaránt.

Giovanni Battista Re érsek, Substitutus

Főtisztelendő
Dr. Antalóczi Lajos
Úrnak
Széchenyi út 51.
H-3300 Eger

II. János Pál pápa Fausztina nővér Naplójának jóváhagyásában,
közvetételében és az Isteni Irgalmasság üzenetének világméretű
elterjedésében meghatározó szerepet játszott. Hatodik
lengyelországi látogatása alkalmával -- 1997. június 7-én --
elzarándokolt Boldog Faustyna Kowalska nővér sírjához is.
(Minderről részletesebben lásd: A vetés első hajtásai -- Utószó
c. fejezetet)

A Szentatya ezt írja: „Meneküljünk Istenhez Krisztus által,
megemlékezvén a Magnificat énekéről, melyben Mária magasztalja a
'nemzedékről nemzedékre' szóló irgalmat. Könyörögjünk Istenhez az
Irgalomért századunk embere számára! Az Egyház, amely Mária
példája szerint arra törekszik, hogy Istenben az emberek Anyja
legyen, ebben az imádságban fejezze ki gondoskodását és hűséges
szeretetét, amely szeretetből a könyörgés súlyos kötelezettsége
származik.” (Dives in misericordia 98)

=====

Lectori Salutem -- Üdvözlét az Olvasónak

Seregély István érsek, MKPK elnöke

Köszöntöm az Olvasót. -- Maria Faustyna Kowalska nővér Naplója

a különböző fordítások jóvoltából szélesedő körben válik ismertté a világon. Az ügyben éppen öt évvel ezelőtt fejeződött be a huszonnyolc éven át tartó hivatalos vizsgálat. A Szentatya, a Hittani- és a Szenttéavatási Kongregáció hivatalos állásfoglalása és a sokasodó jelek nyomán bíborosok, püspökök, papok és a hívek növekvő tábora ismeri el a Napló értékeit, s tanúskodik a nyomában fakadó lelki gyümölcsökről. Örömmre szolgál, hogy Faustyna Kowalska Naplója -- immár a tizenkettedik idegen nyelven -- magyarul is megjelenik.

II. János Pál pápa 1993. április 18-án, húsvét második vasárnapján avatta boldoggá Faustyna Kowalska lengyel nővért, az Irgalmasság Anyja Nővérei Kongregációjának tagját. A Szentatya többek között így méltatta az új boldog érdemeit és küldetését:

„Köszöntelek téged, Fausztina nővér. Mától az Egyház boldognak hisz téged, különösképpen is lengyel és litván földön. Ó, Fausztina, mennyire csodálatraméltó volt a te utad! Vajon lehet nem gondolni arra, hogy éppen téged -- a mazowiecki lengyel nép szegény és egyszerű leányát -- választott ki Krisztus, hogy eszükbe juttassa az embereknek az Isten Irgalmasságának nagy titkát... Ez a titok prófétai kiáltássá lett a világhoz, Európához...

Magasztaljuk Istent nagy műveiért, melyeket a nővér lelkében végbevitt, és állandóan végbevisz az emberi lelkekben, melyek a boldog nővér tanúságának és szövegének köszönhetően fedezik fel az Isten Irgalmasságának végtelen mélységeit.”

A Szenttéavatási Kongregáció Dekrétuma röviden tájékoztat Maria Faustyna Kowalska életútjáról, buzgóságáról, hősiiesen gyakorolt erényeiről, nagy lelki nyugalmáról és erejéről, a türelemmel viselt súlyos betegségéről. Ezt követően a dokumentum ismerteti Maureen Cahill asszony Faustyna Kowalska nővér közbenjárására történt csodálatos gyógyulását, amelyről a Szenttéavatási Kongregáció Orvosi Tanácsa 1992. május 12-én kijelentette: a gyógyulás „rendkívül gyors, tökéletes és maradandó, tudományunk alapján megmagyarázhatatlan.” A Szentatya az ügy kapcsán így nyilatkozott: „Bizonyos, hogy Maureen Cahill úrnő igen 'gyors, tökéletes és maradandó gyógyulása' tiszteletreméltó Maria Faustyna Kowalska közbenjárására Istentől művelt csoda.”

Andrzej M. Deskur bíboros e könyvben is közzétett előszavában pedig így fogalmaz: „Amikor Faustyna Kowalska nővér Naplójának jelen kiadását az olvasók figyelmébe ajánlom, annak biztos tudatában teszem ezt, hogy a katolikus misztika egy olyan dokumentumáról írok, mely különleges értéket képvisel nem csak a lengyel, de az egyetemes Egyház számára is.”

Szívesen, és abban a reményben ajánlom tehát Testvéreimnek a Napló olvasását, hogy az Isten magyar népünk körében is nagy dolgokat művel általa, s ily módon hasznos eszköze lesz az evangelizációnak. Az egyszerű, mindössze két és fél osztályt végzett nővér szavai, gondolatainak mélysége Isten akaratából nem csupán olvasási élményt nyújt, de az Isteni Irgalmasság üzenete új lendületet adhat keresztényi életünknek. Mint láttuk, a legilletékesebb egyházi vezetők is tanúsítják ezt. Induljon hát útjára hazánkban is, és szívből kívánom, teremjen gazdag gyümölcsöket magyar földön.

Ajánlásomat a Szentatya szavaival zárom: „Az Egyház soha, egyetlen történeti korszakban -- különösen egy olyan időszakban, mint a mi korunk -- sem feledkezhet meg arról, hogy könyörögve imádkozzék Isten irgalmáért a rossz sok fajtája ellen, amelyek szorongatják és fenyegetik az emberi nemet. Ez egyébként a Jézus

Krisztusban élő Egyház elsődleges joga és kötelessége: joga és kötelessége Isten és az emberek iránt. Minél inkább eltávolodik az ember Istentől és az irgalom misztériumától..., az Egyháznak annál inkább joga és kötelessége, hogy 'hathatós kiáltással' forduljon az isteni irgalomhoz. Ez a hathatós kiáltás különösen is sajátja korunk Egyházának...' (Dives in misericordia 96)

Eger, 1998. április 19-én, Húsvét második vasárnapján

dr. Seregély István
érsek,
MKPK elnöke

=====
Előszó a Napló első lengyel kiadáshoz

Andrzej M. Deskur bíboros

Amikor Faustyna Kowalska[*] nővér Naplójának jelen kiadását az olvasók figyelmébe ajánlom, annak biztos tudatában teszem ezt, hogy a katolikus misztika egy olyan dokumentumáról írok, mely különleges értéket képvisel nemcsak a lengyel, de az egyetemes Egyház számára is. Ez a kritikai és hiteles kiadás a Fausztina nővér boldoggá avatását előkészítő bizottság által a területileg illetékes Krakkói Érsekség irányítása alatt készült.

Az Isteni Irgalmasság tiszteletét tartalmazó Napló az utóbbi időben két okból kifolyólag is igen időszerűvé vált:

Először is, a Hittani Kongregáció két évvel ezelőtti nyilatkozatával véglegesen visszavonta azokat a kifogásokat és fenntartásokat, melyeket a Szent Offícium Kongregáció emelt korábban Fausztina nővér írásaival szemben. Az Indexről való törlés következtében az említett Naplóban foglalt Isteni Irgalmasság tisztelete (kultusza) újra felélénkült minden kontinensen; ezt bizonyítják azok a tanúságtételek, melyek folyamatosan érkeznek a boldoggá avatást előkészítő bizottsághoz és a Rendbe, melynek Fausztina nővér tagja volt.

Másrészt II. János Pál pápa legutóbb kiadott enciklikája, a Dives in misericordia szerencsésen irányította rá az Egyház, sőt a laikus világ figyelmét is Istennek erre a rendkívüli tulajdonságára és egyúttal a megváltás ökonómiájának különleges aspektusára, amit Isten irgalmassága jelent.

Beható tanulmányozásra lenne szükség, mely feltárná Fausztina nővér Naplójának és az idézett enciklikának közös pontjait, nem beszélve az esetleges összefüggésekről. Ilyen érintkezési pontokat valószínűleg nagy számban találunk az idézett művekben, mivel mindkettőt ugyanaz a forrás ihlette, nevezetesen az Isteni kinyilatkoztatás és Krisztus tanítása. Ezenkívül ugyanabból a lelki környezetből származnak, Krakkóból, tudomásom szerint az egyetlen városból, melyben az Isteni Irgalmasságnak szentelt legrégebbi templom áll. Azt is ki kell még emelni, hogy maga Karol Wojtyła bíboros volt az, aki mint Krakkó érseke Faustyna Kowalska nővér boldoggá avatási eljárását kezdeményezte, és ezt az eljárást elindította.

Mindezek fényében Fausztina nővér Naplója óriási jelentőségre tett szert a katolikus lelkiségen belül, és ezért fontossá vált hiteles kiadásának elkészítése, hogy ily módon elejét vegyük a szöveg elferdítéseinak, ami gyakran megesik, akkor is, ha jóhiszemű, ám kellő felkészültséggel nem rendelkező emberek

végzik egy szöveg kiadását. Így elkerülhetővé válik, hogy eltérő, sőt egymásnak ellentmondó kiadások jelenjenek meg, amint ez megtörtént pl. a Gyermek Jézusról nevezett Szent Teréz lelkinaplójának -- az Egy lélek történetének -- esetében.

A Napló felületes átolvasása során az olvasót megdöbbenetheti nyelvének egyszerűsége, sőt az előforduló nyelvtani és stilisztikai hibák, de ne felejtsük el, hogy a Napló szerzője még befejezett általános iskolai végzettséggel sem rendelkezett. A Naplóban foglalt teológiai tanítás önmagában is éreztetheti az olvasóval annak rendkívüliségét, ha pedig figyelembe vesszük a Fausztina nővér végzettsége és teológiai tanítása közötti kontrasztot, ez mindenképpen igazolja Isten kegyelmének különös befolyását.

Szeretném itt felidézni találkozásomat napjaink egyik jól ismert misztikusával, Speranza nővérral, aki Colle Valenzaban, nem messze Toditól létrehozta az Amore Misericordioso néven ismert, sokak által látogatott zarándokhelyet. Megkérdeztem Speranza nővért, ismeri-e Fausztina nővér írásait, és mi a véleménye róluk. Nagy egyszerűséggel válaszolt: „Ezek az írások csodálatos tanítást tartalmaznak, de amikor olvassuk, nem szabad elfeledkeznünk arról, hogy Isten a filozófusokhoz a filozófusok nyelvén szól, az egyszerű lelkekhez pedig az egyszerű emberek nyelvén, és csak ezek előtt az utóbbiak előtt tárja fel azokat az igazságokat, melyek e világ tudósai és bölcsei előtt rejtve vannak.”

Ennek az előszónak a végén szabad legyen még egy személyes élményemet felidézniem 1952-ből, amikor először vettem részt ünnepélyes boldoggá avatáson a Szent Péter bazilikában. Az ünnepség után a résztvevők közül néhányan megkérdezték: ki is volt tulajdonképpen az illető férfi vagy nő, akit boldoggá avattak? A kérdés nagyon zavarba hozott, mivel abban a pillanatban nem tudtam pontosan, kik is voltak ezek az emberek, bár tudtam, hogy a boldoggá avatás lényege az, hogy példaképeket állítson Isten népe elé, akiket követhet, akiknek életén elmélkedhet.

A boldogok és boldoggá avatásra várók között Lengyelországnak jelenleg két olyan embere van, akiket az egész világ ismer, és tudja, kik voltak, mit tettek életükben, és milyen küldetést hordoz az életük. Ez a két személy: Boldog Maximilian Kolbe, a szeretet vértanúja, valamint Faustyna Kowalska nővér, az Isteni Irgalmasság apostola.

Róma, 1980. dec. 20.
+ Andrzej M. Deskur
c. érsek (Tene)

* Fausztina nővér teljes lengyel neve: Maria Faustyna Helena Kowalska. A keresztségben a Helena, a rendben a beöltözés alkalmával a Maria Faustyna nevet kapta. A vonatkozó irodalom a legtöbb esetben csupán Faustyna Kowalska néven emlegeti. Magyarországon Fausztina nővéreknek mondják és írják. Kiadványunkban mi is Fausztina nővéreknek nevezzük, de ha a családi névvel együtt kell leírni nevét, akkor minden esetben lengyeles formában írjuk a keresztnévet is: Faustyna Kowalska -- a szerk.

=====

Bevezető a Napló harmadik lengyel kiadásához

s.M. Elzbieta Siepak Irgalmasság Anyja Nővérei Kongregció tagja

1. Faustyna M. Kowalska nővér, Isten Irgalmasságának ma már világszerte ismert apostola, a teológusok véleménye szerint az Egyház legjelentősebb misztikusai közé számít.

Egy tízgyerekes, szegény, vallásos parasztcsalád harmadik gyermekeként született Glogowiecban, és Helén névre keresztelték a Swinice Warckie plébánia templomában. Gyermekkorától kezdve mély vallásos lelkület, az ima szeretete, szorgalom, engedelmesség és az emberi nyomor iránti érzékenység jellemezte. Az iskolát csak két és fél évig látogathatta: tizenhat éves, mikor Aleksandrówban és Lódzban szolgálóleány lesz, hogy szülein segítsen.

A hivatás hangja már hétéves korában megszólal lelkében (két évvel első Szentáldozása előtt), de szülei nem akarják, hogy kolostorba lépjen. Ebben a helyzetben Helén megpróbálta elnyomni magában az Isten hívó szavát. Az egyik látomásában megjelenő szenvedő Krisztus szemrehányó szavai -- (Napló 9) -- azonban arra kényszerítették, hogy helyet keressen magának egy kolostorban. Több kolostor kapuján is bekopogott, de sehová sem vették fel. 1925. augusztus 1-én lépte át az Irgalmasság Anyjáról nevezett kongregáció küszöbét Varsóban a Zytnia utcában. Naplójában írja: „Az volt a benyomásom, mintha a paradicsomi életbe léptem volna be. Szívem egyetlen hálaima volt.” (Napló 17)

Néhány hét múlva erős kísértést érzett, hogy egy másik kongregációba lépjen, ahol több ideje maradna az imára. Ekkor megjelent előtte Krisztus sebekkel borítva, és így szólt: „Te okozol nekem ekkora fájdalmat, ha kilépsz ebből a rendből. Ide hívtalak, nem máshová, és sok kegyelmet készítettem számodra.” (Napló 19)

A rendben Fausztina Mária nővér nevet kapta. Újoncidejét Krakóban töltötte és itt tette le első, majd öt évvel később örök fogadalmát -- a tisztaságra, a szegénységre és az engedelmségre, St. Rospond püspök jelenlétében. A kongregáció több házában is dolgozott, legtovább Krakóban, Plockban és Vilniusban, ahol szakács, kertész és portás munkakörben tevékenykedett.

Kívülről semmi sem árulta el rendkívül gazdag misztikus életét. Buzgón teljesítette kötelességeit, hűségesen követte rendje szabályait, áhítatos, hallgatag volt, de derűs, tele jóindulatú és önzetlen felebaráti szeretettel.

Egész életében következetesen törekedett az Istennel való mind bensőségebbre egyesülésre, és igyekezett áldozatosan együttműködni Jézussal a lelkek megmentése ügyében: „Jézusom, te tudod, hogy egészen fiatal éveimtől kezdve nagy szent akartam lenni, azaz oly bensőségesen akartalak szeretni, ahogy eddig egy lélek sem szeretett Téged.” (Napló 1372)

Naplója feltárja lelki élete mélységeit. Az olvasó megismerkedhet lelkének Istennel való mély egyesülésével, erőfeszítéseivel, harcaival a keresztény tökéletességre vezető zton. Isten gazdagon megajándékozta kegyelmekkel: a kontempláció adományával, az Isteni Irgalmasság titkának mélységes megismerésével, látomásokkal, kinyilatkoztatásokkal, rejtett stigmákkal, a prófétálás adományával, az emberi lelkekben való olvasás tudományával és a ritkán előforduló misztikus eljegyzés rendkívüli kegyelmével. Ily gazdag adományok mellett mégis azt írja: „Sem a kegyelmek, sem a sugallatok, sem az elragadtatások,

sem sok adomány nem teszik a lelket tökéletessé, csak a lelkeknek benső egyesülése Istennel. Szentségem és tökéletességem akaratomnak az Isten akaratával való szoros egyesülésén alapszik.'" (Napló 1107)

A szigorú életmód és a kimerítő böjtök -- melyeket még a rendbe való belépés előtt magára kényszerített -- annyira legyengítették szervezetét, hogy már a posztulátus alatt el kellett küldeni a Varsó melletti Skolimówba, hogy javítsanak egészségi állapotán. Első novíciátusi éve után átélte az ún. „sötét éjszaka” rendkívüli fájdalmas misztikus tapasztalatait, ezt követően a küldetéséből adódó sok megalázó szenvedést és lelki gyötrelmet kellett elviselnie. Fausztina nővér felajánlotta életét a bűnösökért, a lelkek megmentéséért, emiatt is különböző szenvedések érték. Élete utolsó éveiben megerősödtek belső szenvedései, az ún. „lélek passzív éjszakája”, valamint testi fájdalmai: előrehaladott állapotba került tuberkulózisa, mely megtámadta tüdejét és az emésztő-rendszerét. Emiatt két alkalommal néhány hónapos kórházi kezelésen is volt Krakókban, a Pradnikon.

Fizikailag egészen felemésztődve, de lelkileg teljesen éretten, Istennel való misztikus egyesültségben, a szentség hírében halt meg 1938. október 5-én, alig harminchárom évesen, melyből tizenhárom évet töltött a rendben. Testét Krakó-Lagiewnikiben, a kolostori temető sírboltjában helyezték örök nyugalomra, amely 1966-ban a boldoggá avatás információs pere folyamán átkerült a kápolnába.

Erre az egyszerű, képzetlen, de bátor és Istent határtalanul szerető szerzetesnőre az Úr Jézus olyan missziót bízott, ami az egész világnak szól: az Irgalmasság üzenetét. „Ma téged küldelek az egész emberiséghez irgalmasságom üzenetével -- mondta Jézus. Nem büntetni akarom a sérült emberiséget, inkább meg akarom gyógyítani és irgalmas Szívemre szorítani.'" (Napló 1588) „Te vagy irgalmasságom titkárnője, erre a tisztségre jelöltelek ki a jelen és az eljövendő életben (Napló 1605), ... hogy közöld a lelkekkel nagy irgalmamat, melyet irántuk érzek, és bátorítsd őket: bízzanak irgalmam mélységében.'" (Napló 1567)

2. Fausztina nővér küldetése. Ez a küldetés röviden összefoglalva azon alapszik, hogy a mindenki által öröktől fogva ismert, de feledésbe merült igazságot, Isten irgalmas szeretetét újra az emberek emlékezetébe idézze, és az Isteni Irgalmasság kultuszának újabb formáit ismertesse meg, melynek gyakorlata a vallásos élet megújulására vezet a keresztényi bizalom és irgalom szellemében.

A Naplót (lelki önéletrajz) Fausztina nővér Jézus világos parancsára életének négy utolsó évében írta. Benne a nővér lelkének aktuális és korábbi, Istennel való találkozásait jegyezte le. Ahhoz, hogy feljegyzéseiből küldetésének lényegét megérthessük, tudományos elemzésre is szükség volt, amit az ismert és nagyra becsült teológus, Prof. Ignacy Rózycki atya végzett el. Ennek a munkának rövidített változatát tartalmazza Az Isteni Irgalom, az Isteni Irgalom kultuszának alapvonásai című referátum. A Fausztina nővér által ismerttetett Isteni Irgalmasság kultuszáról szóló korábbi munkák csak néhány elemet tartalmaznak, s néha lényegtelen dolgokkal foglalkoznak, pl. a litániával és kilenceddel, meg sem említvén az Irgalmasság óráját. Ugyanazt emeli ki Rózycki atya is: „Mielőtt megismerkednénk az Isteni Irgalmasság kultuszának konkrét formáival, figyelembe kell vennünk, hogy nincs közöttük ismert és kedvelt litánia vagy

kilenced.''

Az Isteni Irgalmasság kultuszának új, konkrét formáit az Úr Jézus hozzájuk fűzött ígéretei alapján kell kiválasztanunk. Ezen ígérek beteljesedésének feltételei: az Isten jóságába és irgalmába vetett bizalom és a felebarátainkkal szembeni szeretet. Prof. Rózycki az Isten Irgalmához szóló áhítat öt formáját sorolja fel:

a.) Az Irgalmas Jézus képe. Rajzát Plockban, 1931. február 22-én kapott látomás alapján jegyezte fel a nővér. „Este, amikor a cellámban voltam, megpillantottam az Úr Jézust fehér ruhában. Egyik kezét áldásra emelte, a másikkal megérintette mellén a ruháját. Melléből a ruha nyílásán két hatalmas sugár tört elő, egy piros és egy halvány. ... Kis idő múlva azt mondta Jézus: 'Fess egy képet annak alapján, amit látsz, ezzel az aláírással: Jézusom, bízom Benned.''' (Napló 47) „Azt kívánom, hogy a képet... húsvét után az első vasárnapon ünnepélyesen áldják meg. Ez a vasárnap legyen az Irgalmasság ünnepe!'' (Napló 49)

A kép mondanivalója szorosán kapcsolódik ennek a vasárnapnak liturgiájához. Az Egyház ezen a napon János Evangéliumát olvassa fel, amikor a feltámadt Jézus megjelent az utolsó vacsora termében, s megalapította a bűnbánat szentségét (Jn 20,19-29). Mint feltámadt Üdvözítőt ábrázolja Őt a kép, aki szenvedése és keresztthalála árán megváltott minket. A vér és víz sugarai, melyek a lándzsa által megnyitott szívéből (nem látható a képen) törnek elő, és a keresztre feszítés sebei a Nagypéntek eseményeire emlékeztetnek (Jn 19,17-18; 33,37). Tehát az Irgalmas Jézus képe az Evangélium e két eseményéhez kapcsolódik, melyek a legtökéletesebben fejezik ki Isten szeretetét az emberek iránt.

Krisztusnak ezen a képen jellemző a két sugár. Jelentőségéről kérdezve így válaszol az Úr: „A halvány sugár a vizet jelenti, ami a lelket tisztítja meg, a piros a vért, amely a lélek élete. ... Boldog, aki ezek árnyékában él.''' (Napló 299) A lelket a keresztség és bűnbánat szentsége tisztítja meg, és legbősegebben az Oltáriszentség táplálja. A két sugár tehát a szentségeket és a Szentlélek összes kegyelmét jelenti -- amelynek bibliai jelképe a víz --, valamint az új szövetséget Isten és ember között, amelyet Jézus az Ő vére által kötött.

Az Irgalmas Jézus képét gyakran az „Isteni Irgalmasság'' képeinek is mondják, ami helyes, mert épp Krisztus húsvéti misztériumában nyilvánul meg legjobban Istennek az emberek iránti végtelen szeretete.

A kép nemcsak az Isteni Irgalmasságot ábrázolja, de emlékezetünkbe idézi az Isten iránti bizalom és a felebarátaink iránt tetteinkben megnyilvánuló szeretet kötelességét. A kép aláírása Jézus akaratából: „Jézusom, bízom Benned.''' „A kép emlékeztessen irgalmam követelményeire, mert a legerősebb hit sem segít semmit cselekedetek nélkül.''' (Napló 742)

A kép így értelmezett kultuszához, mely alapvetően a keresztyén bizalom és irgalmasságon nyugszik, az Úr különböző ígéreteket fűzött: örök üdvösséget, a keresztyén tökéletesség útján nagy előrehaladást, a boldog halál kegyelmét és minden más kegyelmet, melyet az emberek bizalommal kérnek. „A kép által sok kegyelmet fogok kiosztani a lelkeknek, ezért hozzáférhetővé kell tenni minden lélek számára.''' (Napló 570)

b.) Az Irgalmasság ünnepe. Isten Irgalmasságának tiszteletében ez áll első helyen. Jézus első alkalommal 1931-ben, Plockban beszélt Fausztina nővérnek arról a kívánságáról, hogy ünnepet szenteljenek az Isten Irgalmasságának: „Azt kívánom, hogy legyen

az Irgalmasságának ünnepe. Azt kívánom, hogy a képet, melyet ecsettel fogsz megfesteni, húsvét után az első vasárnapon ünnepélyesen áldják meg! Ez a vasárnap legyen az Irgalmasság ünnepe!'' (Napló 49)

Az Irgalmasság ünnepének Húsvét utáni első vasárnapra történő helyezése mély teológiai értelemmel bír, amely a megváltás húsvéti titka és az Isteni Irgalmasság titka között fennálló szoros összefüggésre utal. Ezt az összefüggést hangsúlyozza az ünnepet előkészítő Isteni Irgalmassághoz végzett kilenced, amit Nagypénteken kell elkezdeni.

Az ünnep nemcsak egy nap, melyen Istent különösképpen tiszteljük irgalmasságának titkában, hanem állandó kegyelem forrása minden ember számára: „Azt kívánom -- mondta Jézus -- hogy az Irgalmasság ünnepe menedék és menekvés legyen minden lélek, de főleg a szegény bűnösök részére.” (Napló 699) „Keserves szenvedéseim ellenére elvesznek [egyres] lelkek. Utolsó mentőövet adok nekik, ez Irgalmasságom ünnepe. Ha nem dicsőítik irgalmamat, örökre elvesznek.” (Napló 965)

Ennek az ünnepnek nagyságát a hozzáfűzött ígéretek nagyságával lehet lemérni, melyeket Jézus ígért: „Aki ezen a napon az Élet Forrásához járul, bűnei és az értük járó büntetés teljes elengedését nyeri el.” (Napló 300) „Ezen a napon megnyílik irgalmam mélysége: a kegyelmek tengerét árasztom minden lélekre, aki irgalmam forrásához közelít. Egy lélek se féljen közeledni hozzám, még ha bűnei skarlátpirosak lennének is.” (Napló 699)

Eme nagy kegyelmek elnyeréséhez teljesíteni kell az Isten irgalma iránti tisztelet feltételeit, melyek: a bizalom Isten jóságában, a felebaráti szeretet gyakorlása, a megszentelő kegyelem állapotában (szentgyónás után) méltó Szentáldozás. Jézus mondta: „Egyetlen lélek sem nyerhet megigazulást, amíg nem fordul bizalommal irgalmasságomhoz. Ezért kell a Húsvét utáni első vasárnapot Irgalmasságomnak szentelni. A papok ezen a napon hirdessék a lelkeknek nagy és végtelen irgalmamat.” (Napló 570)

c.) Az Isteni Irgalmasság rózsafüzére. Ezt a rózsafüzért Jézus Vilniusban, 1935. szeptember 13-14-én diktálta Fausztina nővérnek bocsánatért könyörgő, Isten haragját lecsillapító imaként (vö. Napló 474-476).

Ebben az imában az imádkozó felajánlja az Atyaistennek Jézus Krisztus Testét, Véré, Lelkét és Istenségét saját maga, felebarátai és az egész világ bűneinek bocsánatáért. Mialatt egyesül Jézus áldozatával, hivatkozik arra a szeretetre, mellyel a Mennyei Atya Fiában megajándékozott minden embert.

Ebben az imában irgalmat kérünk magunknak, és az egész világnak. Ezzel az irgalmasság cselekedetét gyakoroljuk. Az alapvető bizalom és minden jó ima feltétele mellett (alázat, kitartás, Isten akaratával való egyesülés) a hívők elnyerhetik Krisztus ígértét, mely főleg haláluk óráját illeti: a megtérés kegyelmét és a békés halált. Nemcsak azok, akik ezt a rózsafüzért imádkozzák, hanem a haldoklók is, akik mellett ezt mások mondják. Jézus mondta: „Ha ezt az imát haldokló mellett mondják, mérséklődik Isten haragja és mérhetetlen irgalom veszi körül a lelket.” (Napló 811) Az általános ígértet így hangzik: „Úgy tetszik nekem, hogy ez által az ima által mindent megadjak, amire engem kértek (Napló 1541), ... ha ez megegyezik akaratommal.” (Napló 1731) Mindaz, ami nem egyezik Isten akaratával, nem jó az embernek sem, főleg örök boldogságára vonatkozóan.

Más helyen ezt mondta Jézus: „E rózsafüzér imádkozásával közelebb hozod hozzám az emberiséget.” (Napló 929) „Azokat a

lelkeket, akik ezt a rózsafüzért imádkozzák, már életükben körülöleli irgalmam, különösen pedig haláluk óráján.'" (Napló 754)

d.) Az Irgalmasság órája. 1937. októberében Krakkóban Fausztina nővér figyelmét az Úr Jézus halála órájának tiszteletére hívta fel: „Valahányszor hallod, hogy hármat üt az óra, merülj el teljesen irgalmasságomban, dicsőítsd és magasztald; hívd le az egész világra hatalmát, főleg a szegény bűnösökre, mert az irgalom ebben az órában nyílt meg teljesen a lelkek számára.'" (Napló 1572) Az Úr Jézus elég pontosan megadta azt az imádót is, ami Isten Irgalmasságának kultuszában ennek a formának legjobban megfelel: „Igyekezz ebben az órában elvégezni a keresztutat! -- mondta Fausztinának -- Ha ez nem lehetséges, kis időre térj be a kápolnába, tiszteld irgalommal teli Szívemet a Legméltóságosabb Oltáriszentségben. Ha ez sem lehetséges, akkor merülj el imádságban -- ha röviden is -- ott, ahol éppen vagy.'" (Napló 1572)

Rózycki professzor három feltételt sorol fel, melyek szükségesek az ebben az órában mondott ima meghallgatásához:

- 1.) Az imát Jézushoz intézzük.
- 2.) Délután háromkor történjék.
- 3.) Jézus kínszenvedéseinek értékére hivatkozzon.

„Ebben az órában -- mondta Jézus -- kéresekkel mindent elnyersz magad és mások számára. Ebben az órában lépett a kegyelem a világba: az irgalom legyőzte az igazságosságot.'" (Napló 1572)

e.) Az Irgalmasság tiszteletének terjesztése. Ezt azért emelte ki Rózycki atya, mert ehhez is ígéretnek fűződnek. Jézus: „Azokat a lelkeket, akik irgalmasságom tiszteletét terjesztik, egész életükben megoltalmazom, mint gyengéd anya óvja csecsemőjét. Haláluk óráján pedig nem bírjuk, hanem irgalmas Megváltójuk leszek.'" (Napló 1075)

Az Isten Irgalmassága iránti kultusz lényege: az Isten iránti keresztény bizalom és a felebarát tetteiben megnyilvánuló szeretete. Az Úr Jézus „teremtényeitől bizalmat'" (Napló 1059) követel, valamint az irgalmasság cselekedeteinek végrehajtását tettel, szóval vagy imádsággal. „Felebarátaid iránt mindig és mindenhol irgalmasságot kell tanúsítanod. Ez elől nem térhetsz ki sem kényszerre hivatkozva, sem kifogással, sem bocsánatkéréssel.'" (Napló 742) Jézus azt kívánja tisztelőitől, hogy a nap folyamán legalább egy jó cselekedetet végezzenek felebarátaikért.

Az Isteni Irgalmasság tiszteletének terjesztése nem kíván feltétlenül sok szót, hanem a hit keresztény alapját, az Isten iránti bizalmat követeli meg, és azt, hogy minél irgalmasabbak legyünk. Az apostoli küldetés ezen példáját adta életével Fausztina nővér.

f.) Az Isteni Irgalmasság kultusza a vallásos élet megújítására törekszik az Egyházban a keresztényi bizalom és irgalmasság szellemében. Így kell értelmeznünk az „új kongregáció'" fogalmát, mellyel találkozhatunk a Napló lapjain. Fausztinában fokozatosan érlelődött meg Krisztus óhajta, és bizonyos fejlődésen ment keresztül; egy szigorúan szemlélődő rendtől eljutott egy olyan mozgalomig, melybe a (női és férfi) apostoli rendek, valamint a világi emberek is bekapcsolódhatnak. Ez a hatalmas, nemzetek fölötti közösség egy nagy család, melyet Isten irgalmasságának titkában egyesít, s mely azt akarja, hogy Isten ezen tulajdonsága visszatükröződjék a szívekben és a tettekben,

valamint Őt kívánja dicsőíteni. Ez egy olyan közösség, mely különböző módon, állapottól és hivatástól függően (papi, szerzetesi hivatás vagy elhivatottság a világi életre) a bizalom és irgalom evangéliumi ideáljával él. Életével és szavaival Isten Irgalmasságának felfoghatatlan titkát terjeszti, és Isten irgalmáért esedezik a világ számára.

Fausztina nővér küldetésének mély megalapozottságát találhatjuk a Szentírásban és az egyházi dokumentumokban, kiváltképp a Szentatya, II. János Pál Dives in misericordia című enciklikájában.

3. A Napló harmadik kiadásának előzményei. Fausztina nővér Naplójának első, kritikai kiadása 1981-ben jelent meg az Irgalmasság Anyja Nővéreinek Kongregációja és a Máriás Papok (Ksieza Marianie) -- Kosztko Szent Szaniszlórol elnevezett amerikai rendtartományának -- kiadója együttműködésével. A Napló hat, kézzel írott füzetét, valamint a Felkészülésem a Szentáldozásra c. füzetet tartalmazza. A kiadványt Andrzej M. Deskur érsek előszavával, Jerzy Mrówczynski atya főként a művet érintő részletes bevezetőjével, Fausztina nővér életének kalendáriumával, a Napló tartalmát magyarázó jegyzetekkel, valamint személy-, hely- és tárgymutatókkal látták el.

A Napló második kiadását az Imaapostolság Kiadója (Wydawnictwo Apostolstwa Modlitwy) készítette el 1987-ben. A népszerűsítő jellegű kiadásban részben eltekintettek a zárójelek használatától, melyekben a kéziratból hiányzó betűket vagy a rövidítések magyarázatát tüntették föl. Ugyancsak átszerkesztették a jegyzeteket, a mutatókat, valamint a kalendáriumot.

A Napló harmadik kiadása a Máriás Papok lengyel tartományának kiadójánál (Wydawnictwo Ksiezy Marianow) jelent meg az Irgalmasság Anyja Nővérei Kongregációjának együttműködésével. A második kiadást veszi alapul. Az új kiadványhoz Andrzej M. Deskur Kardinális atya írt előszót, Jerzy Mrówczynski atya bevezetőjének helyére pedig a jelen szöveg került. Fontosnak tartjuk ugyanis, hogy a mű soron következő kiadásánál közelebb kerüljön az olvasóhoz a Napló Szerzőjének alakja és az ő küldetése, s ezáltal olvashatóbb legyen a könyv. Némely nyelvi hibát ugyancsak kijavítottak, valamint az aktuális adatokat bevezették a jegyzetekbe.

Az Isteni Irgalmasság nagyobb dicsőségére!

Krakkó, 1991. december

s. M. Elzbieta Siepak
ZMBM

=====
Szerkesztői megjegyzések

Antalóczi Lajos plébános, érseki könyvtárigazgató

Kincset tart kezében az Olvasó. Boldog Faustyna Kowalska -- ahogy Magyarországon nevezik: Fausztina nővér -- Naplóját, amit a teológusok, a papok és a szerzetesek egyre szélesebb körben sorolnak a misztikus irodalom legjelentősebb alkotásai közé. A Napló századunk harmincas éveinek közepén -- mondhatni az atomkor

küszöbén -- íródott. A világ már javában szenved az elhatalmasodó bűn nyomában járó pusztítástól (vö. Jak 1,15). Sorra teljesednek az Isteni Irgalom Anyjának La Salette-i és fatimai szavai. Az emberiséget néhány év választja el a második világháborútól. A háborút követően a technika csodái kápráztatnak, az erőszakos ateizmus nyomában pedig mindent tarolni igyekszik a kozmopolita, liberális szemlélet. Látszólag minden erő az Isten és az istenhit ellen szerveződik. Egyházunk statisztikai adatai valamennyi kontinensen komolyan figyelmeztetnek erre a jelenségre.

Szentatyánk a tendenciával szemben meghirdette az újraevangelizálást. Ennek megvalósításához egyházunk a hagyományos lelkipásztori módszerek mellett új és hatékonyabb evangelizációs eszközöket keres. Útkeresésünk jelenlegi helyzetében biztató, hogy híveink egyre nagyobb felelősséggel és egyre szélesebb körben vállalnak részt az evangelizációs munkából.

Ebben a válságosnak tűnő környezetben új fény tűnik fel az Egyház egén, az Isteni Irgalmasság üzenete (vö. Napló 378). Ez a fény a megtestesült Ige Szívéből árad, és beragyogja az egész világot. („Amikor azonban elhatalmasodott a bűn, túláradt a kegyelem...” Róm 5,20b) Az irgalom végighúzódik az üdvtörténeten, hiszen az istenfélők nemzedékről nemzedékre (vö. Lk 1,50) részesei lehetnek, most azonban a derengő, a szunnyadó fény meg akarja világítani lelkünk valamennyi rejtekét, az Isteni Irgalom vonzó szeretetével megszólít minden embert. Megszólít és új életre hív. A szeretet civilizációjának felépítésére és megélésére. Még javában szerveződik a bűn, amikor egy kolostor cellájában már mentőöv adatik minden lélek számára. Olyan üzenet érkezik hozzánk a két és fél osztályt végzett Fausztina nővér közvetítésével, amely láthatóan az újraevangelizálás egyedül hatékony eszköze az egyház mai életében. Bármilyen legyen is az ember múltja, az Isten a szeretet találékonyságával nagyszerű esélyt ad a rendezésre. „Ha a lélek már oszló hulla lenne, s emberi értelemben képtelen az újjáéledésre, s már minden el volna veszve, nem így az Istennél! Az irgalmasság csodája teljesen életre kelti a lelket.” (Napló 1448)

Az Isten irgalma erősebb mint a nép bűnei (Dives in misericordia 20). „Nem tudom megbüntetni, még ha a legnagyobb bűnös is lenne, azt, aki irgalmamra hivatkozik, hanem felmentem őt mérhetetlen és kifürkészhetetlen irgalmamban.” (Napló 1146) Ez a szelíd biztatás azonban figyelmeztet is. Válaszolni kell rá. Az iménti idézet így folytatódik: „Mielőtt eljövök mint igazságos Bíró, előbb szélesre kitárom irgalmam kapuját. Aki nem akar az irgalom kapuján átmenni, annak igazságosságom kapuján kell áthaladnia.” (Napló 1146)

Nem új tanításról van szó. Az „irgalmasságában gazdag Isten” (Ef 2,4), a tékozló fiú atyja, aki „hűséges marad atyaságához, és hűséges a szeretethez, melyet ő a maga részéről soha nem vont meg a fiától” (Dives in misericordia 37), feltárja irgalmának mélységét és gazdagságát, s felajánlja azt az atyai házból eltévedt gyermekeinek. Aki elfogadja és megismeri ezt a túláradó lehetőséget, gazdagon tudja gyümölcsoztetni önmaga lelki életében és az evangelizációs munkában. „Mondd meg papjaimnak, hogy a megrögzött bűnösök szavaikra bűnbánatra indulnak, ha a szívemben lévő végtelen irgalomról beszélnek nekik. Minden papnak, aki irgalmamat hirdeti, rendkívüli kegyelmet adok, szavaik gyógyítóan hatnak, s meg fogják indítani a szíveket, akikhez szólnak.” (Napló 1521)

Az Eger, Kisboldogasszony Plébánia és az Egri Főegyházmegyei Könyvtár igen nehéz feladatot vállalt a több mint ötszáz oldalas munka lefordíttatásával és kiadásával. A könyv megjelenésében szerepet játszó szakemberek fáradságos és kiváló munkát végeztek. Valamennyiüket hála és köszönet illeti.

A kiadó tisztelettel megköszöni az Irgalmasság Anyja Nővérei Kongregációja, s.M. Paulina Helena Slomka generális anyja és s.M. Elzbieta Siepak anya közreműködését, segítségét, a fordítási és megjelenési engedély díjtalan megadását. Köszönetet mondunk dr. Stanislaw Swidzinski úrnak (Coesfeld--Lette, Németország), hogy lehetővé tette az általa kiadott fotók díjtalan felhasználását.

A két fordító, Koncz Éva (Bp.) és Trojan Márta (Füzesabony) áldozatos és nehéz munkáját a kiadó megköszöni, de hisszük, hogy valódi jutalmukat az Isten fogja kimérni. Megköszönjük Trojan Marian Józef nyelvi kérdésekben adott tanácsait is.

A fordítási munkát megnehezítette a lengyel eredeti szöveg igen egyszerű, sokszor azonban szövevényes mondatfűzése. A fordítók mindenben követték az Irgalmasság Anyja Nővérei Kongregációjának (Zgromadzenie Sióstr Matki Bozej Milosierdzia, Kraków) kérését, s hűen törekedtek visszaadni a Napló egészét. Ezért fordul elő a magyar szövegben is olykor az igeidők, a tegezés-magázás váltása egy-egy epizódon vagy akár egy mondaton belül is, és helyenként nem lehetett kiküszöbölni a szóismétléseket sem. A nagy és kis kezdőbetűk váltako-zásában is követtük a lengyel kiadás gyakorlatát akkor is, ha az ellenkezik a magyar helyesírás szabályaival. A versek -- bár ihletettségből fakadtak --, egyszerű alkotások. Ezek átültetése során is a gondolat visszaadására törekedtünk.

A fordítás az első lengyel (kritikai) kiadás alapján készült, de a kronológia, a jegyzet apparátus és a mutatók a krakkói zárda engedélyével az 5. (átszerkesztett) lengyel kiadásból kerültek átvételre. A kiadó úgy gondolja, hogy a nehézségek ellenére is a teljes Napló magyar nyelvű kiadása forrás értékű.

Kiadványunk tipográfiai tekintetben is követi a lengyel eredeti módszerét. Figyeltünk az apróságokra is, noha ezeknek nincs jelentőségük. Mi is feltüntettük pl. a JMJ (= Jézus, Mária, József), és a + jeleket, amelyek Fausztina nővértől származnak. A dátumok jelölésénél a római számok helyett arab számokat használunk. Fausztina nővér gyóntatójának kérésére Jézus szavait aláhúzta a kéziratban. Mi is, mint a különféle fordítások, pl. a német, dőlt betűvel és idézőjelben közöljük ezeket, de csak ezeket a kijelentéseket. Csupán Andrzej M. Deskur bíboros úr, ill. s.M. Elzbieta Siepak anya bevezetőjében alkalmaztunk néhány tipográfiai kiemélést. A lengyel kritikai kiadás 833 jelzetet használ, az ötödik kiadás pedig (ezt vettük át mi is) 421-et. A hiányzó 412 jelzet tartalom tekintetében nem jelent információ veszteséget. A fejezetszámozást természetesen megőriztük.

Nem csupán a könyveknek, de a fordításoknak is megvan a maguk története. A kiadási szándék felvállalásában fontos szerepet játszottak dr. Tátrai Kálmánnak a Naplóval kapcsolatosan megjelent és kéziratban maradt fordításai, amit ez alkalommal is megköszönök. Köszönetemet fejezem ki Ft. Szenes Józsefnek, Begyik Tibornak és Bálint Gábornak is minden biztatásért és támogatásért.

Köszönet illeti a sok türelmet igénylő gépelési és javítási munka elvégzőit: Ft. dr. Linczenbold Leventét, Ligeti Gabriellát, Horváth Mártát, Barta Róbertnét, Pap Pétert; a nyomdai előkészítésért Péderi Attilát.

Köszönettel tartozom munkatársaimnak, Gyimesi Alajosnak, Szabó Dénesnek, Pozsgay Lászlónénak, Kiss Lászlónénak és Vágó Imrénének a Főegyházmegyei Könyvtárban, ill. az Eger, Kisboldogasszony Plébánián, akik készségesen vállaltak komoly áldozatot a kiadvány formálásában és terjesztésében.

Befejezésül fiúi tisztelettel mondok köszönetet főpásztoromnak, dr. Seregély István érsek úrnak, a MKPK elnökének az erkölcsi támogatásért, valamint dr. Katona István egeri segédpüspök úrnak az áldozatos segítségért és tanácsokért.

Végezetül álljon itt két idézet a Naplóból: „Megnyitom szívemet mint az irgalom élő forrását, hogy minden lélek életet merítsen belőle. Közeledjenek nagy bizalommal az irgalom tengeréhez. A bűnösök megigazulást, az igazak a jóban való megerősödést találnak benne. Aki bizalmát irgalmasságomba helyezte, azt halála óráján isteni békém tölti el.” (Napló 1520)
„Ma téged küldelek az egész emberiséghez Irgalmasságom üzenetével. Nem büntetni akarom a sérült emberiséget, inkább meg akarom gyógyítani, és irgalmas szívemre szorítani. A büntetést csak akkor alkalmazom, ha ők maguk kényszerítenek erre... Az igazság napja előtt az irgalmasság napját küldöm.” (Napló 1588)

Ezen igék jegyében s maradandó gyümölcsök reményében bocsátjuk útjára kiadványunkat.

Eger, 1998. Húsvét

dr. Antalóczi Lajos
pp. prelátus, plébános,
érseki könyvtárigazgató

Kronológia

Boldog Maria Faustyna Helena Kowalska az Irgalmasság Anyja Nővérei Kongregációjának tagja

1905.8.25.	Ezen a napon született Helena Kowalska, Glogowiec faluban. (Jelenleg konini vajdaság Lengyelországban).
1905.8.27.	Megkeresztelték a Szent Kázmér egyházközségben, Swinice Warckie-ben. (Wroclawi egyházmegye.)
1912.	Helena első ízben hallja a hívást a zárdai életre.
1914.	Helena első áldozása.
1917.9.	Megkezdí tanulmányait az általános iskolában.
1921.	Munkába lép egy ismerős családnál a lódzi Aleksandrówban. Nevük: Bryszewski.
1922.	Hazatér a szülői házba. Kijelenti, hogy zárdába szeretne lépni. A szülők ellenzik.
1922. ősze	Helena Lódzba utazik munkát keresni. Többek között dolgozott Marcjanna Sadowska boltjában is (ul. Abramowskiego, 29) egy évig. (1923.2.2.--1924.7.1)
1924.7.	Varsóba utazik, ahol kolostorba szeretne lépni. Helena jelentkezik az Irgalmasság Anyja Nővéreinek Kongregációjába, a Zytunia

- u. 3/9-be. A főnöknő megígéri neki, hogy fölveszi, előtte azonban azt ajánlja Helenának, hogy dolgozzon, s készítse elő szerény hozományát.
- 1925.8. Egy évig háztartási kisegítőként dolgozik, majd újból jelentkezik a Zytnia-utcai kolostor főnöknőjénél, aki most már végleg felveszi, s így Helena elkezdheti a postulatust (Rendi próba).
- 1926.1.23. Helena a krakkói újoncházba megy.
- 1926.4.30. Beöltözéskor rendi ruhát és rendi nevet kap: Maria Faustyna.
- 1927.3-4. Fausztina nővér lelki sötétséget él át. Ez a megpróbáltatás másfél évig tart.
- 1928.4.16. Nagypénteken a szenvedő újoncot Isten szeretetének lángja keríti hatalmába. Elfelejtí a kiállt kínokat, s világosan látja, mennyit szenvedett érte Krisztus.
- 1928.4.30. Miután befejezi a novíciátust és a nyolcnapos lelkigyakorlatot, Fausztina nővér leteszi első ideiglenes fogadalmát.
- 1928.10.6--10. Az Irgalmasság Anyja Nővérei Kongregációjában általános konventet tartanak. Michaela Moraczewska anya lesz az általános főnöknő. Ő marad Fausztina nővér előljárója élete végéig. Nehéz pillanataiban ő lesz segítsége és vigasza.
- 1928.10.31. Fausztina nővér varsói rendházba utazik (Zytnia u. 3/9), hogy ott a konyhán dolgozzék.
- 1929.2.21--6.11. Fausztina nővér Vilniusban tartózkodik, hogy ott az egyik nővért helyettesítse, aki a harmadik próbatételre készül.
- 1929.6. Fausztina nővérnek Varsóban az újonnan alapított, Hetmanska utcai házba kell mennie dolgozni.
- 1929.7.7. Fausztina nővért rövid időre áthelyezik a Poznan melletti Kiekrzbe, hogy konyhán helyettesítsen egy beteg nővért.
- 1929.10. Fausztina nővér a Kongregáció varsói házában tartózkodik (Zytnia u.).
- 1930.5--6. A kongregáció plocki házába küldik. Ott egymást követő sorrendben a sütödében, a konyhában, majd a péküzletben dolgozik.
- 1931.2.22. Fausztina nővérnek megjelent az Úr Jézus. Azt az utasítást adja, hogy fessenek róla egy képet úgy, ahogyan a nővér látta.
- 1932.11. Fausztina nővér Varsóba megy a harmadik próbatételre, mely öt hónapig tart. Ezután teszik le örök fogadalmukat a nővérek az Irgalmasság Anyja Nővérei Kongregációjában.
- 1933.4.18. Fausztina nővér Krakkóba utazik nyolcnapos lelkigyakorlatra az örök fogadalom előtt.
- 1933.5.1. Fausztina nővér leteszi örök fogadalmát. (A szertartást Stanislaw Rospond püspök vezeti).
- 1933.5.25. Fausztina nővér Vilniusba utazik.
- 1934.1.2. Fausztina nővér első alkalommal megy el

- Eugeniusz Kazimirowski festőművészhez,
akinek meg kell festenie az Isteni
Irgalmasság képét.
- 1934.3.29. Fausztina nővér felajánlja magát a
bűnösökért, főleg azokért a lelkekért, akik
elvesztették Isten irgalmában való
bizalmukat.
- 1934.6. Isten Irgalmasságának a képe elkészült.
Fausztina nővér sírt a kép láttán, mert
azon az Úr Jézus nem olyan szép, ahogy ő
látta.
- 1934.8.12. Fausztina nővérnél gyors gyengülés
észlelhető. Sopocko páter feladja neki az
utolsó kenetet.
- 1934.8.13. Fausztina nővér egészségi állapota jobbra
fordul.
- 1934.10.26. Fausztina nővér 17 óra 50 perckor a
tanulókkal a kertből vacsorázni indul,
amikor megpillantja a vilniusi kápolna
felett az Úr Jézust olyan alakban, ahogyan
Őt Plockban látta, azaz a sugarakkal -- a
halvánnyal és a pirossal. -- A sugarak
körülfogták a Kongregáció kápolnáját, a
növendékek betegszobáját, s végül
elárasztották az egész világot.
- 1935.2.15. Fausztina nővér meghallja, hogy édesanyja
súlyos beteg, hazautazik falujába,
Glogowiecbe. Visszaútban megszakítja
utazását Varsóban, hogy lássa általános
főnöknőjét, Michaela Moraczewska, és
egykori mesternőjét, Maria Józefa Brzoza
nővéreket. Néhány nap múlva visszatér
Vilniusba.
- 1935.10.19. Fausztina nővér nyolcnapos lelki gyakorlatra
Krakkóba utazik.
- 1936.1.8. F. nővér meglátogatja Romuald Jalbrzykowski
érseket, vilniusi metropolitát, s elmondja
neki, hogy Jézus egy új kongregáció
alapítását kívánja.
- 1936.3.21. Fausztina nővér elutazik Vilniusból
Varsóba.
- 1936.3.25. Fausztina nővért áthelyezik a Kongregáció
walendówi rendházába.
- 1936.4. Fausztina nővért Derdybe helyezték.
(Walendówtól 2 km-re van.)
- 1936.5.11. Derdyből állandó tartózkodásra Krakkóba
utazik.
- 1936.9.14. Találkozás Jalbrzykowski érsek úrral, aki
átutazóban felkereste Krakkóban a
rendházat.
- 1936.9.19. Fausztina nővér orvosi kivizsgálás végett a
pradniki kórházban tartózkodik. (Ma: II.
János Pál Kórház)
- 1936.12.9--1937.3.27 Fausztina nővért a pradniki kórházban
ápolják.
- 1937.7.29--1937.8.10 Fausztina nővér Rabkában tartózkodik.
- 1938.4.21. Fausztina nővér egészségi állapota annyira
romlik, hogy másodszor is elküldik a

- pradniki kórházba.
- 1938.8. Fausztina nővér utolsó levelét küldi az ált. főnöknőnek, melyben életének minden vétségéért bocsánatot kér. „Viszontlátásra az égben!” szavakkal zárja a levelét.
- 1938.8.25. Feladják Fausztina nővérnek az utolsó kenetet.
- 1938.9.2. Sopocko atya a pradniki kórházi látogatása alatt meglátja Fausztina nővért extázisban.
- 1938.9.17. Fausztina nővért a kórházból visszahozzák a kolostorba.
- 1938.10.5. 22 óra 45 perckor nagy kitartással elviselt hosszú szenvedés után Maria Faustyna Kowalska nővér hazatér az Úrhoz, hogy örök jutalmát elnyerje.
- 1938.10.7. Fausztina nővért a kolostor temetőjében a nővérek közös sírboltjába temették, ami az Irgalmasság Anyja Nővérei Kongregáció krakkói rendházának kertjében található. (Krakkó -- Lagiewniki)

Halála utáni események

- 1965.10.21. A Krakkói Érsekségen elkezdődik az információs eljárás Fausztina nővér boldoggá avatása ügyében.
- 1966.11.25. Fausztina nővér földi maradványait a kolostor temetőjéből áthelyezik az Irgalmasság Anyja Nővérei Kongregáció kápolnájába. (Krakkó-Lagiewniki)
- 1967.9.20. Karol Wojtyła bíboros ünnepélyes ülésel zárta le krakkói egyházmegyében a Fausztina nővérről vonatkozó információs eljárást.
- 1968.1.31. A Szenttéavatási Kongregáció megkezdte Isten Szolgálólányának, Fausztina nővérnek boldoggá avatási eljárását.
- 1993.4.18. (Irgalmasság Vasárnapja) II. János Pál pápa a Vatikánban boldoggá avatja Fausztina nővért.

=====

Napló -- 1. füzet

1--100

A Legméltóságosabb Oltáriszentségről nevezett

Boldog
 FAUSZTINA
 nővér
 (Faustyna Kowalska)
 Az Irgalmasság Anyja Nővérei Kongregációjának tagja

NAPLÓ
 1. füzet

Az Úr Irgalmát fogom dicsérni

1 (1) [*]
 Ó, Örök Szeretet, szent képed[1] megfestését kéred,

S feltáruul előttünk irgalmad forrásának mélye.
Ki e sugarakhoz járul, azt megáldod,
Az éjfékete lelket hófehérre váltod.
Ó, édes Jézus, irgalmad trónusát állítottad itt[2] fel,
Hogy vigasztald és gyámolítsd a bűnös embert.
Megnyitott Szíved tiszta forrás -- belőle
Vigasz árad a megtört szív sebére.
E kép iránti tisztelet és dicsőítés
Az emberi lelkekben soha meg ne szűnjék!
Isten irgalmasságát minden szív dicsérje,
Most és mindenkor, örökkön-örökké.

2 Ó, Istenem!

A jövőbe pillantás félelemmel tölt el.
De miért is kellene elmélyednem a jövőben?
Csak a jelen pillanat drága nekem,
Hisz lehet, a jövő nem is látogatja meg lelkem.
Az elmúlt időn nincs hatalmam,
Hogy megváltoztassam, javítsam, vagy bármit hozzáadjak.
Ezt sem a bölcsek, sem a próféták nem tudták megtenni.
Istenre bízom hát mindazt, amit a múlt magával vitt.
Ó, jelen pillanat, csak te vagy egészen az enyém,
Minden erőmmel óhajtok is veled élni.
Bár kicsi és gyenge vagyok én,
Mindenhatóságod kegyelmét adod nekem mégis.
Bízva tehát irgalmadban,
Az élet útját kisgyermekként járom.
Szívem, mely a Te nagyobb dicsőségedet óhajtja,
Néked mindennap újra felajánlom.

3 (2)

+
JMJ
Isten és a lelkek
Irgalmasság Királya, vezesd a lelkem!
A Legszentebb Oltáriszentségről nevezett
Fausztina nővér

Vilnius, 1934.7.28.

4

Ó, Jézusom! Irántad érzett bizalomból
ezer koszorút fonok Néked,
És tudom, mind kivirágzik.
És tudom, mind kivirágzik,
ha az isteni Nap rájuk ragyog.
Ó, hatalmas Isteni Szentség,
Ki Istenemet elrejtet.
Jézus, légy velem minden pillanatomban,
S szívemen nem lesz úrrá soha félelem.

(3)

+
JMJ
Vilnius, 1934.7.28.
+ Első füzet

Isten és a lelkek

5 Légy dicsőítve, ó, Magasságos Szentháromság, most és minden időben. Dicsőítsen minden műved és teremtményed. Csodálják és hirdessék irgalmasságod nagyságát, ó, Istenem.

6 Le kell írnom[3] lelkem Veled való találkozásait látogatásaid különös pillanatában, ó, Istenem. Rólad kell írnom, ki felfoghatatlan vagy az én szegény lelkem iránti irgalmasságodban. A Te szent akaratod a lelkem élete. Attól kaptam az írásra utasítást, aki itt a földön, ó, Istenem, a Te helyettesed, aki szent akaratodat tolmácsolja nekem. Jézusom, Te látod, mily nehezemre esik az írás, hogy nem tudom világosan kifejezni azt, amit lelkemben átélek. Ó, Istenem, leírhatja-e mindazt a toll, amire nemegyszer szavak sincsenek? De Te parancsoltad meg az írást, ó, Istenem, és ez elég nekem.

7

Varsó, 1925.8.1.

Belépés a kolostorba

Isten hívását, a szerzetesi hivatás kegyelmét hétéves koromtól éreztem. Hétéves voltam, amikor először hallottam meg Isten hangját a lelkemben, mely meghívás volt egy tökéletesebb életre, de nem mindig engedelmeskedtem a kegyelem szavának. Nem találkoztam senkivel, aki megmagyarázta volna nekem ezeket a dolgokat.

8 Tizennyolcadik évemben szüleim határozottan elutasították nyomatékos kérésemet, hogy engedjenek kolostorba lépni. A visszautasítás után átadtam magam az élet hiúságainak.[4] Nem hallgattam a kegyelem szavára -- bár a lelkem semmiben (4) sem talált megelégedést. A szüntelenül hangzó kegyelmi hívások óriási szenvedést okoztak, melyeket szórakozásokkal törekedtem elnyomni. Bensőmben kerülni próbáltam Istent, és egész lelkemmel a teremtményekhez fordultam. Az isteni kegyelem mégis győzött a lelkemben.

9 Egy alkalommal az egyik nővéremmel bálban[5] voltam. Mikor mindenki a legjobban szórakozott, az én lelkem nagy benső kínokat állt ki. Abban a pillanatban, amikor táncolni kezdtem, megpillantottam magam mellett Jézust, az ereje vesztett, ruháitól megfosztott, sebekkel borított Jézust, aki így szólt hozzám: „Meddig fogok még szenvedni miattad, és te meddig vezetsz még félre engem?” Ebben a pillanatban elnémult a kedves zene, eltűnt szemeim elől a társaság, csak ketten maradtunk: Jézus és én. Kedves nővérem mellé ültem, és megpróbáltam fejfájás ürügyével palástolni mindazt, ami a lelkemben zajlott. Nemsokára titokban elhagytam a társaságot és nővéremet, és elmentem a Kosztka Szent Szaniszló katedrálisba. Már látszott a hajnali órák szürkülete. A templomban kevesen voltak. Nem törődve semmivel, ami körülöttem történt, levetettem magam kereszt alakban az Oltáriszentség előtt, és arra kértem az Urat, hogy mutassa meg, mit kell tennem a továbbiakban.

10 Hirtelen meghallottam e szavakat: „Azonnal utazz Varsóba, ott fogsz belépni egy zárdába.” Felemelkedtem az imádságból, hazamentem, s elintéztem a legszükségesebb dolgokat. Ahogy tudtam, elmondtam nővéremnek, mi történt a lelkemben, és kértem,

búcsúzzon el nevemben a szüleimtől, s így, egyetlen ruhámban, semmi nélkül érkeztem meg Varsóba.

11 Midőn kiszálltam a vonatból, s láttam, hogy mindenki igyekszik valahová, elfogott a félelem: mitévő legyek? Nincs senki ismerősöm. Kihez forduljak? -- Azt mondtam a Szűzanyának: Mária, vezess kérlek, Te irányíts! -- Azonnal meghallottam lelkemben e szavakat: „Menj el a városon túlra, egy bizonyos faluba,[6] ahol majd biztos menedéket találsz éjszakára.” Így is tettem, s minden úgy történt, ahogy a Szűzanya mondta.

12 A következő reggel jó korán bementem a városba, felkerestem az első templomot,[7] melyet megpillantottam, és imádságomban kértem Istent, mutassa meg akaratát. Egyik mise folyt a másik után, aztán az egyik alatt ezeket a szavakat hallottam: „Menj oda ehhez a paphoz,[8] és mondj el neki mindent. Ő majd megmondja, mit kell tenned a továbbiakban.” A mise végeztével (5) bementem a sekrestyébe, és elmondtam ennek a papnak mindazt, amit a lelkemben átéltem. A tanácsát kértem, hogy melyik zárdába lépjek be.

13 A pap első pillanatban csodálkozott, de aztán azt tanácsolta, hogy bízzam erősen, Isten a továbbiakban is megmutatja nekem az utat. -- „Egyelőre -- mondta -- míg be nem vonulsz a zárdába, elküldelek egy istenfélő jámbor asszonyhoz, akinél ott maradhatsz.”[9] Mikor jelentkeztem ennél az asszonnál, nagyon barátságosan fogadott. Ezután elindultam zárdát keresni, de akármelyik kolostorba kopogtattam be, mindenütt elutasítottak.[10] Szívemet összeszorította a fájdalom, és Jézushoz fordultam: „Segíts meg! Ne hagyj magamra!” Végül a mi kolostorunk kapuján[11] zörgettem.

14 Amikor [kijött] a főnöknő,[12] Michaela anya, a jelenlegi generális anya, rövid beszélgetés után elküldött a ház Urához, hogy kérdezzem meg, Ő felvesz-e engem? Azonnal megértettem, hogy Jézust kell megkérdeznem. Nagy örömmel mentem a kápolnába, és megkérdeztem Jézust: „Ház Ura, felveszel-e ide engem? -- Egy nővér mondta, hogy kérdezzem meg ezt.” Azonnal hallottam a választ: „Felveszlek. A szívemben vagy!” Midőn visszatértem a kápolnából, először megkérdezte tőlem a főnöknő: „Na, felvett az Úr?” -- Azt válaszoltam: „Igen.” -- „Ha az Úr felvett, én is felveszlek.”

15 Így történt a felvételem. Mégis különféle okok miatt még több mint egy évig a világban kellett maradnom annál a jámbor asszonnál,[13] de haza már nem tértem.

16 Ebben az időben sok nehézséggel kellett megküzdenem, de Isten nem szűkölködött kegyelmével; bennem pedig nőttön-nőtt a vágyódás Isten után. Az asszony, akinél laktam, nagyon istenfélő volt, bár mégsem fogta fel, mily nagy boldogság zárdában élni, és másféle életterveket kezdett el kovácsolni részemre, de én úgy éreztem, olyan nagy a szívem, hogy semmi sem tudná betölteni. Egész vágyódó lelkemmel Istenhez fordultam. Úrnapja nyolcada volt.[14] Isten benső világossággal töltötte el lelkemet, hogy Őt, a legfőbb jót és szépséget mélyebben megismerjem. Felismertem, mennyire szeret engem Isten. Öröktől fogva szeret. Mindez a vecsernye idején történt. -- Egyszerű, szívből jövő

szavakkal örök tisztaságot fogadtam Istennek. (6) Ettől kezdve bensőségebb kapcsolatot éreztem Istennel, az én Jegyesemmel. Berendeztem szívemben egy kis cellát, ahol mindig együtt voltam Jézussal.

17 Végre elérkezett a pillanat, melyben megnyílt előttem a kolostor ajtaja. Augusztus elseje[15] volt, az Angyalos Boldogasszony vigíliája. Határtalanul boldognak éreztem magam. Az volt a benyomásom, mintha a paradicsomi életbe léptem volna be. Szívem egyetlen hálaima volt.

18 Három hét után észrevettem, hogy itt kevés idő jut az imára, és sok más dolog is arra késztetett, hogy egy szigorúbb rendbe lépjek. Ez a gondolat megerősödött lelkemben, de mégsem ez volt az Isten akarata. A gondolat, ill. kísértés azonban állandóan fokozódott bennem olyannyira, hogy egy nap elhatároztam: beszélek a főnöknővel, és kilépek innen. Isten azonban úgy irányította a körülményeket, hogy nem tudtam a főnöknő[16] elé kerülni. Elalvás előtt bementem a kis kápolnába, [17] s kértem Istent, világosítson meg ebben a helyzetben. Nem kaptam meg, amit kértem, sőt valami különös nyugtalanság fogott el, amit sehogyan sem értettem. Mindezek ellenére elhatároztam, hogy reggel a mise után rögtön felkeresem a főnöknőt, és közlöm vele elhatározásomat.

19 Bementem a cellámba, a nővérek már mind lefeküdtek -- a villanyt eloltották. Tele voltam kinnal és elégedetlenséggel, s nem tudtam, mit kezdjek magammal. Leborultam a földre, és elkezdtem buzgón imádkozni, hogy felismerjem Isten akarátát. Mindenütt csend volt, akár a tabernákulumban. Minden nővér kis fehér ostyaként pihent Jézus kelyhében, csak az én cellámból hallotta Isten egy lélek sóhajait. Nem tudtam, hogy este 9 óra után nem szabad engedély nélkül imádkozni a cellában.[18] Kis idő múlva világosság támadt a cellámban, s a függönyön megpillantottam Jézus igen fájdalmas arcát. Nyílt sebek borították az egész arcát, s nagy könnyek hulltak róla az ágytakarómra. Nem tudtam, mit jelent ez, s megkérdeztem Jézust: „Jézus, ki okozott Neked ekkora fájdalmat?” -- Jézus így válaszolt: „Te okozol nekem ekkora fájdalmat, ha kilépsz ebből a Rendből. Ide hívtalak, nem máshová, és sok kegyelmet készítettem számodra.” Bocsánatot kértem az Úrtól, és azonnal megváltoztattam elhatározásomat.

(7) A következő napon gyóntatás volt nálunk. Mindent elmondtam, ami lelkemben lejátszódott. A gyóntatóm[19] azt mondta, egyértelműen az az Isten akarata, hogy maradjak ebben a Kongregációban. Más zárdára nem is szabad gondolnom. Ettől a pillanattól kezdve mindig boldognak és elégedettnek érzem magam.

20 Rövidesen megbetegedtem.[20] A drága főnöknő két másik nővérrel[21] együtt elküldött vakációra Skolimówba, nem messze Varsótól. Ebben az időben megkérdeztem Jézustól, kiért kell még imádkoznom? Jézus azt válaszolta, hogy majd a következő éjjel megmondja, kiért kell imádkoznom.

Megpillantottam Őrangyalomat, aki utasított, hogy kövessem őt. Hirtelen ködös, tűzzel teli helyiségben találtam magam, melyben sok szenvedő lélek volt. Ezek a lelkek szívből imádkoznak, de ez nem használ nekik. Csak mi tudunk rajtuk segíteni. Az őket égető lángok engem nem érintettek. Őrangyalom egy pillanatra sem hagyott el. Megkérdeztem a lelkeket, hogy mi az, ami a legnagyobb

szenvedést okozza nekik. Egyöntetűen azt válaszolták, hogy legnagyobb szenvedés számukra az Isten utáni vágyódásuk. Láttam a Szűzanyát, amint meglátogatta ezeket a lelkeket a tisztítótűzben. A lelkek Tenger Csillagának nevezik Máriát. Enyhülést visz nekik. Még többet is szerettem volna velük beszélni, de őrangyalom jelezte, hogy mennünk kell. Kiléptünk ebből a szenvedésekkel teli börtönből. [Egy belső hangot hallottam], mely azt mondta: „Irgalmam nem akarja ezt, de az igazság megköveteli.” Ettől az időtől kezdve szorosabb kapcsolatba kerültem a szenvedő lelkekkel.

21 [1926. április 29.] A jelöltidőnek vége. Elöljáróim[22] Krakköba küldtek a novíciátusba.[23] Kimondhatatlan öröm töltötte el a lelkemet. Midőn a novíciátusba érkeztünk, épp haldoklott egy nővér.[24] Néhány nap múlva eljött hozzám ez a nővér, s elküldött az újoncmesternőhöz,[25] hogy mondjam meg neki, menjen el a nővér lelkiatyjához, Rospond páterhez,[26] s kérje meg őt, mondjon el érte egy szentmisét és három röpimát. Az első pillanatban beleegyeztem, de másnap mégsem tettem meg, mert arra gondoltam, talán csak álmodtam az egészet. (8) Ezért nem is szóltam semmit. A következő éjjel ugyanez sokkal világosabban megismétlődött, s már egyáltalán nem kételkedtem. Reggel mégis úgy döntöttem, hogy nem megyek el az újoncmesternőhöz, csak akkor szólok neki, ha napközben is meglátom. Azonnal találkoztam vele a folyosón. Szemrehányást tett, hogy nem szóltam rögtön. Nyugtalanság fogta el a lelkem, nyomban elmentem a mesternőhöz, s elmeséltem neki a történeteket. Azt mondta, hogy mindent elintéz. Nagy nyugalom szállt ezután a lelkembe. Harmadik nap újra eljött a nővér, s azt mondta: „Isten fizesse meg!”

22 A beöltözéskor[27] Isten tudomásomra adta, hogy mily sokat fogok szenvedni. Tisztán láttam, mire köteleztem el magam. Egy percig éreztem ezt a nagy fájdalmat, aztán Isten újból nagy örömmel öntötte el lelkemet.

23 Az első novíciátusi év vége felé kezdett elsötétedni a lelkem. Az imában nem találok vigaszt, az elmélkedés nagy erőfeszítésbe kerül, félelem kezd úrrá lenni rajtam. Mélyebben magamba szállok, de semmi mást nem látok, csak nagy nyomorúságot. Világosan látom Isten hatalmas szentségét is. Nem merem felemelni Hozzá a szememet. Lábának porához vetem magamat, s irgalomért esedezem. Jó fél évig nem változott meg ez a lelkiállapotom. Ebben a nehéz időszakban szeretett újoncmesternőm[28] bátorított. Kínjaim azonban mind hevesebbek lettek. Közeledik a második novíciátusi év. Elborzad a lelkem, ha arra gondolok, hogy le kell tennem a fogadalmam. Bármit olvasok, nem értem, elmélkedni nem tudok. Úgy gondolom, hogy Istennek nem kedves az imám. Ha a szentségekhez járulok, arra gondolok, hogy Istent ezzel még jobban megsértem. Gyóntatóm[29] mégsem engedte meg, hogy egyetlen Szentáldozást is kihagyjak. Isten furcsán működött lelkemben. Semmit nem értettem abból, amit a gyóntatóm mondott. (9) A hit egyszerű igazságai felfoghatatlanokká váltak számomra, lelkem kínlódott, sehol sem talált megelégedésre. -- Az jutott eszembe, hogy Isten eltaszított magától. Ez a szörnyű gondolat átjárta egész lelkemet. Ebben a szenvedésben haldokolni kezdett a lelkem. Meg akartam halni, de nem tudtam. Felötlött bennem a kérdés -- miért törekedjek az erényekre? Miért sanyargassam magamat, ha mindez nem kedves Istennek? Mikor elmondtam ezeket az

újoncmesternőnek, azt válaszolta: „Vegye tudomásul, nővér, hogy Isten önt nagy életszentségre hívta. Mindez annak a jele, hogy Isten önt az égben egészen közel akarja állítani magához. Legyen nagy bizalommal Jézushoz.”

Az a rettenetes gondolat, hogy Isten eltaszította magától, hasonló a kárhozottak szenvedéséhez. Jézus sebeihez menekültem, a bizalom szavait ismételtetem, ám ezek a szavak még nagyobb kínná váltak. Az Oltáriszentség elé mentem, és így beszéltem Jézushoz: „Jézusom, Te mondtad, előbb feledi el az anya csecsemőjét, mintsem Isten megfélemlene teremtményeiről, s ha még az anya el is hagyná gyermekét, Én, az Isten, nem feledkezem el teremtményeimről. Jézusom, hallod-e, hogy jajgat a lelkem? Halld meg gyermeked fájdalmas nyögdécseléseit! Bízom Benned, ó, Istenem, mert ég és föld elmúlnak, de a Te szavad örökre megmarad.” Mindezek ellenére nem éreztem megkönnyebbülést, egy pillanatra sem.

24 Egyik nap, mindjárt ébredéskor, mikor Isten jelenlétébe helyeztem magam, elfogott a kétségbeesés. A lélek utolsó sötétsége. Délig harcoltam, ahogy tudtam. Délután valóságos halálfélelem fogott el, fizikai erőm kezdett elhagyni. Sietve bementem a cellámba, térdre estem a feszület előtt, és kezdtem Isten irgalmáért esedezni. De Jézus nem hallgatja meg kiáltásomat. Erőm teljesen elhagy, lerogyok a földre, kétségbeesés tölti el egész lelkemet, valósággal pokoli kínokat állok ki, melyek semmiben sem különböznek az igaziaktól. Ebben az állapotban töltöttem háromnegyed órát. El akartam menni az újoncmesternőhöz -- nem volt hozzá erőm. Kiáltani akartam -- a hangom elhalt. Szerencsére azonban bejött a cellámba az egyik nővér.[30] Mikor meglátott ebben a rendkívüli állapotban, azonnal az újoncmesternőhöz sietett. Az anya rögtön jött. Alig lépett be a cellámba, máris rám szólt: „A szent engedelmisség nevében[31] keljen fel a földről!” Azonnal felemelt valamilyen erő, és ott álltam a kedves mesternő mellett. (10) Szívélyes beszélgetésünk során elmondta, hogy ez a megpróbáltatás Istentől van: „Nővér, legyen mindig nagy bizalommal! Isten mindig Atyánk, akkor is, amikor próbára tesz bennünket.” Visszatértem a kötelességemhez, mintha a sírból támadtam volna fel. Érzéseimet átjárta mindaz, amit a lelkem megtapasztalt. Az esti áhitat alatt lelkem félelmetes sötétségben halódni kezdett; úgy éreztem, hogy az igazságos Isten hatalmában vagyok, s én vagyok haragjának tárgya. Ebben a szörnyű pillanatban így szóltam Istenhez: „Jézus, aki magadat a szent Evangéliumban a leggyengédebb anyához hasonlítod, bízom szavaidban, mert Te vagy az igazság és az élet. Jézus, bízom Benned minden reménytelenség és reménytelenséget tükröző benső érzésem ellenére. Tégy velem amit akarsz, nem hagyjak el, mert Te vagy életem forrása.” -- Hogy milyen rettenetesek az ilyen lelki szenvedések, csak az értheti meg, aki maga is elszenvedett már hasonló perceket.

25 Éjjel meglátogatott a Szűzanya a kis Jézussal a karján. Öröm töltötte el a lelkemet, s azt mondtam: „Mária, Anyám, tudod-e, milyen rettenetesen szenvedek?” -- Azt válaszolta: „Tudom, mennyit szenvedsz, de ne félj, én részvétet érzek irántad, s mindig részvétet fogok érezni.” Szeretettel mosolygott és eltűnt. Azonnal erő és nagy bátorság szállt a lelkembe. De ez csak egy napig tartott. Mintha a pokol esküdt volna ellenem. Irtózatossá gyűlölet kezdte elárasztani a lelkemet minden ellen,

ami szent és isteni. Úgy éreztem, hogy ezeknek a lelki kínoknak létezésem örök részévé kell válniuk. A Legszentebb Oltáriszentséghez fordultam, s így fohászoktam Jézushoz:
,,Jézus, lelkem Jegyese, nem látod, hogy lelkem meghal az Utánad való vágyakozástól? Hogy tudsz így elrejtőzni az elől a Szív elől, aki Téged ily őszintén szeret? Bocsáss meg, Jézusom, teljesejék bennem a Te szent akaratom. Csendben fogok szenvedni, akár egy galamb, panasz nélkül. Szívem egyetlen panaszos sóhajt sem fog megengedni magának.''

26 Vége az újoncidőnek. A szenvedés semmit nem csökken. Fizikai erőtlenség, felmentés minden lelki kötelezettség alól,[32] illetve azoknak röpimákkal[33] való helyettesítése. Nagypéntek[34] -- Jézus hirtelen elragadta szívemet a szeretet izzásába. Ez az esti Szentségimádás alatt történt. Hirtelen átéreztem Isten jelenlétét. Mindenről elfeledkeztem. Jézus értésemre adja, mennyit szenvedett (11) értem. Ez nagyon rövid ideig tartott. Óriási vágy fogott el: Istent akarom szeretni.

27 Az első fogadalomtétel.[35] Izzó vágy ébred lelkemben: megsemmisülni Istenért tevékeny szeretetben, mely azonban észrevétlen marad még a közvetlen nővértársak előtt is. Még a fogadalomtétel után is, hozzávetőleg fél éven át, sötétség uralkodott a lelkemben. Imádság alatt Jézus egészen átjárta lelkemet. A sötétség felengedett. Lelkemben ezeket a szavakat hallottam: ,,Te vagy az én örömem, te vagy szívem gyönyörűsége.''
Ettől a pillanattól kezdve szívemben -- vagyis bensőmben -- éreztem a Legszentebb Szentháromságot. Érezhetően elárasztott Isten világossága. Ettől a perctől kezdve úgy beszél a lelkem Istennel, mint a gyermek szeretett Atyjával.

28 Egy alkalommal azt mondta nekem Jézus: ,,Menj a főnökhöz,[36] s kérd meg: adjon engedélyt, hogy hét napon át vezeklőövet[37] hordhass, és éjszakánként egyszer felkelj és eljőjj a kápolnába.''
Beleegyeztem, de nehezemre esett elmenni a főnökhöz. Este megkérdezte Jézus: ,,Mennyi ideig fogod halogatni?'' Erre elhatároztam, hogy amint találkozom a főnöknel, megkérdezem tőle a dolgot. A következő nap délelőtt megláttam, amint a refektóriumba megy, s mivel a konyha, a refektórium és Aloisia nővér szobája majdnem egy helyen van, megkértem a főnököt, hogy menjünk be Aloisia nővér szobájába, s előadtam Jézus kívánságát. Erre a főnök azt válaszolta, hogy nem engedi meg a vezeklőöv viselését. Ez szóba sem jöhet. Ha Jézus akkora erőt ad önnek, mint egy óriásé, akkor engedélyezem ezeket az önmegtágadásokat. Bocsánatot kértem az anyától, hogy feltartottam, és elhagytam a szobát. Ekkor megpillantottam Jézust, aki ott állt a konyhaajtóban. Így szóltam Hozzá: ,,Azt kívánod tőlem, hogy kérjem ezeket az önmegtágadásokat, de a főnök nem engedélyezi azokat.''
Erre Jézus így szólt hozzám: ,,Itt voltam ennél a beszélgetésednél a főnöknel, és mindent tudok. Nem a vezeklést kívánom tőled, hanem az engedelmisséget. Ezzel nagy tiszteletet tanúsítasz irántam, magadnak pedig érdemet szerzel.''

29 Mikor az egyik anya tudomást szerzett benső viszonyomról Jézussal, azt mondta, ez csak képzelődés. Azt mondta nekem: ,,Ilyen módon Jézus csak szentekkel érintkezik, nem pedig bűnös lelkekkel, mint ön, nővér.''
(12) Ettől kezdve nem tudtam egészen

őszintén hinni Jézusnak. Reggeli beszélgetésünkör azt mondtam neki: „Jézus, nem vagy Te képzelődés?” [A kérdés értelme: Jézus, a veled való beszélgetés nem csupán képzelődés a részemről? -- a szerk.] Jézus azt válaszolta: „Az én szeretetem senkit sem vezet félre.”

30 + Egy alkalommal a Szentháromságról és Isten lényegéről gondolkodtam. Mindenképpen ki akartam kutatni és felismerni, ki is az Isten... Az egyik pillanatban mintha a túlvilágra ragadtatott volna el a lelkem. Megközelíthetetlen világosságot láttam, s benne három felfoghatatlan fényforrást. Ebből a világosságból mennydörgés formájában szavak törtek elő, melyek körülkerítették a földet és az eget. Mivel nem értettem ebből semmit, nagyon szomorú lettem. Hirtelen ebből a megközelíthetetlen fénytengerből kilépett szeretett Megváltónk felfoghatatlan szépségben, tündöklő sebhelyekkel. A fényből egy hang hallatszott: „Milyen az Isten az Ő lényege szerint, azt senki fel nem foghatja, sem az angyali, sem az emberi értelem.” Jézus még azt mondta nekem: „Ismerd meg Istent az Ő tulajdonságai felett elmélkedve.” Kezével keresztet vetett rám, és eltűnt.

31 + Egy alkalommal kápolnánkban nagy embertömeget láttam, és az utcán is, a kápolna előtt, mert benn már nem találtak helyet.[38] A kápolna ünnepi díszben állt. Az oltár előtt sok pap állt, a mi nővéreink, és sok más kongregációbeli nővér. Mindenki arra a személyre várt, akinek el kellett foglalnia a helyét az oltáron. Hirtelen meghallottam egy hangot, hogy én vagyok az, akinek el kell foglalnia ezt a helyet. De amint kiléptem a lakásból, illetve a folyosóról, hogy keresztülmenjek az udvaron, s a hívó szót követve a kápolnába jussak -- mindenki elkezdett dobálni azzal, amivel tudott: sárral, piszokkal, kővel, homokkal és seprűvel úgy, hogy egészen elbizonytalanodtam, egyáltalán tovább menjek-e? A hang azonban nyomatékosan hívott, úgyhogy mindezek ellenére bátran továbbmentem. Amint átléptem a kápolna küszöbét, az előljárók, a nővérek, a növendékek,[39] sőt a szülők is elkezdtek azzal, ami a kezük ügyébe esett, ütlegelni, ezért akár akartam, akár nem, gyorsan az oltáron kijelölt helyre kellett sietnem. (13) Rögtön ezután ugyanezek az emberek, a növendékek, a nővérek, az előljárók kinyújtották felém a kezüket, és kegyelmeket kértek tőlem, én pedig nem haragudtam rájuk a dobálásért. Furcsa módon különösen azok iránt éreztem szeretetet, akik arra kényszerítettek, hogy a nekem kijelölt helyet gyorsabban foglaljam el. Ebben a pillanatban felfoghatatlan boldogságérzet árasztotta el a lelkemet, s ezeket a szavakat hallottam: „Tégy, amit akarsz, ossz kegyelmeket, ahogy akarsz, s akinek és amikor akarsz!” Aztán hirtelen eltűnt a látomás.

32 Egyszer ezeket a szavakat hallottam: „Menj a főnöknőhöz, s kérd meg, hogy kilenc napon át egy-egy Szentségimádási órát tarthass! Ezalatt törekedj arra, hogy imád egyesüljön Édesanyámmal! Szívből imádkozz Máriával egyesülve, s igyekezz ez alatt az idő alatt elmondani a keresztutat is!” Megkaptam az engedélyt, bár nem egy teljes órára, csupán arra az időre, ami a kötelességteljesítés mellett erre jutott.

33 Ezt a kilencedet a hazáért kellett végeznem. A novéna hetedik napján megpillantottam a Szűzanyát, ég és föld között,

világos ruhában. Karjait a mellére téve, az égre nézve imádkozott. Szívéből tüzes sugarak törtek elő. Egyesek az ég felé törtek, mások befedték a földet.

34 Midőn ezekről a dolgokról említést tettem gyóntatómnak,[40] azt válaszolta, hogy ezek a dolgok származhatnak Istentől is, ugyanakkor képzelődés is lehet. Mivel gyakran változott tartózkodási helyem, nem volt állandó lelkiatyám. Mi több, hihetetlenül nehezemre esett ezekről a dolgokról beszélni. Buzgón imádkoztam Istenhez, adja meg nekem azt a nagy kegyelmet, hogy legyen lelki vezetőm. Ezt a kegyelmet azonban csak örökfogadalmam után kaptam meg, amikor Vilniusba kerültem, Sopocko atya[41] személyében. Isten előbb bensőmben ismertette meg velem őt, mielőtt még Vilniusba[42] kerültem.

35 Ó, ha már kezdettől fogva lett volna lelki vezetőm, nem fecsekeltem volna el oly sok isteni kegyelmet. Egy lelki vezető sokat tud segíteni a lelkeknek, de sok mindent tönkre is tehet. Ó, mennyire kellene a lelkiatyáknak vigyázniuk a gyónók lelkében működő isteni kegyelemre. Ez nagyon komoly dolog. A lélekben ható kegyelmekről lehet felismerni a lélek szoros kapcsolatát Istennel.

36 (14) Egy alkalommal Isten ítélőszéke előtt kellett megjelennem. Az Úr előtt álltam szentől szemben. Jézus olyan volt mint szenvedése idején. Egy idő múlva eltűntek róla sebei, csak a kéz-, láb- és oldalsebe maradt meg. Mindjárt megláttam lelkiállapotomat úgy, ahogyan azt Isten látja. egészen világosan felismertem mindazt, ami nem tetszik Istennek. Nem tudtam, hogy ezekről a legapróbb árnyakról is el kell számolnunk Isten előtt. Micsoda pillanat! Ki írhatja ezt le? -- A háromszor Szent előtt állni! -- Jézus megkérdezte tőlem: „Ki vagy te?” -- Azt válaszoltam: „A Te szolgálód, Uram.” -- „Egy napi tisztítótűz érdemelsz.” Haladéktalanul be akartam magam vetni a tisztítótűzbe, de Jézus visszatartott, mondván: „Mit akarsz? Most szenvedni egy napig, vagy rövid ideig a földön?” -- Azt válaszoltam: „Jézusom, akarok szenvedni a tisztítótűzben, és a földön is akarok, kínok között akár a világ végéig.” -- Jézus azt válaszolta: „Elég az egyik. Visszamegy a földre, és sokat fogsz szenvedni, de nem sokáig. Teljesítsd akaratomat és kívánságaimat, s egy hűséges szolgám segítségére lesz ebben.

Most hajtsd fejed a keblemre, a szívemre, és meríts belőle erőt és kitartást minden szenvedésedhez, mert máshol nem találsz enyhülést, segítséget és vigaszt. Tudd, hogy sokat, igen sokat fogsz szenvedni, de ez ne rémítsen meg téged, én veled vagyok!”

37 Nem sokkal ezután egészségem leromlott.[43] A testi gyengélkedések a türelem iskoláját jelentették számomra. Csak Jézus tudja, mennyi erőfeszitésembe került, hogy kötelességeimet[44] teljesítsem.

38 A lélek megtisztítására Jézus olyan eszközöket használ, amilyeneket csak akar. Lelkem a teremtmények részéről teljes elhagyatottságot él át. Néha a legtisztább szándékomat is rosszként értelmezik a nővérek.[45] Ez igen fájdalmas szenvedés, de Isten megengedi ezt, és el kell fogadni, mert ezáltal jobban fogunk Jézushoz hasonlítani. Egy dolgot sokáig nem tudtam [megérteni]. Jézus ugyanis azt parancsolta nekem, hogy mindent

közöljek az előljáróimmal, de ők nem hitték el szavaimat, viszont könyörületesek voltak hozzám, mintha a fantáziám ragadott volna el, vagy képzelődnek.

Abból az okból, hogy képzelődöm, elhatároztam, hogy kerülni fogom Istent, félve az érzéki csalódástól. (15) De Isten kegyelme állandóan üldözött. Isten akkor szólt hozzám, amikor a legkevésbé vártam.

39 Egy napon azt mondta nekem Jézus, hogy Hazám legszebb városára olyan büntetést fog mérni, amilyennel Isten Szodomát és Gomorrát sújtotta. Láttam Isten nagy haragját, és borzalom töltötte el a szívemet. Hallgatással imádkoztam. Kis idő múlva azt mondta Jézus: „Gyermekem, a szentmiseáldozat alatt szorosán egyesülj velem, s ajánld fel a mennyei Atyának véretem és sebeimet engesztelésül ennek a városnak a bűneiért. Megállás nélkül hét napon át tedd ezt az egész szentmise alatt.” A hetedik napon megpillantottam Jézust egy fényes felhőben, s elkezdtem kérni, hogy tekintsen a városra és egész országunkra. Jézus kegyesen nézett le ránk. Ahogy észrevettem jóindulatát, áldásáért kezdtem könyörögni. Jézus azt mondta: „Érted megáldom ezt az egész országot.” S nagy keresztet rajzolt Hazánk fölé. Midőn láttam Isten jóságát, nagy öröm töltötte el lelkemet.

40 + 1929. Az egyik szentmisén különleges módon érzékeltem Isten jelenlétét, Istentől való elfordulásom és ellenállásom ellenére. Nemegyszer azért menekültem Istentől, mert nem akartam a gonosz lélek áldozatává válni, ahogy ezt nekem többször mondták. Ez a bizonytalanság hosszú ideig tartott. A szentmisében, a Szentáldozás előtt volt fogadalmunk megújítása.[46] Midőn a térdeplőtől az (oltárhoz) mentünk, és elkezdtük mondani a fogadalom szövegét, hirtelen ott állt mellettem Jézus, fehér ruhában, derekán arany övvel, s így szólt hozzám: „Örök szeretettel ajándékozlak meg, hogy tisztaságod érintetlen maradjon, és biztosítékkal, hogy sohasem ér kísértés a tisztaság ellen.” -- Levette arany övét, s a csípőm köré helyezte. Attól kezdve sohasem érzek a tisztaság erénye ellen izgalmat sem a szívemben, sem az értelmemben. Később fogtam csak fel, hogy ez a legnagyobb kegyelmek egyike, amit a Szent Szűz közbenjárására kaptam, akihez ezért sok éven át könyörögtem. Azóta még nagyobb áhítattal ragaszkodom a Szent Szűzhöz. Ő tanított meg Istent bensőségesen szeretni, és mindenben teljesíteni az Ő szent akaratát. Te vagy az öröm, Mária, mert általad szállt le Isten a földre, és az én szívembe.

41 (16) Egyszer megláttam Isten egyik szolgáját halálos bűn veszélyében, amely azon nyomban bekövetkezett volna. Kérni kezdtem Istent, bocsássa rám a pokol minden kínját, minden szenvedést, amit csak akar, és ezáltal szabadítsa meg ezt a papot a bűnös alkalomtól. Jézus meghallgatta kérésemet, s máris éreztem homlokomon a töviskoronát. A tövisek egészen az agyamig hatoltak. Ez három óráig tartott, s Isten szolgája megszabadult a bűn elkövetésétől. Isten különleges kegyelemmel erősítette meg a lelkét.

42 + Karácsony napján egyszerre azt érzem, hogy körülölel a mindenhatóság -- Isten jelenléte. Most is ki akarom kerülni az Istennel való benső találkozást. Kértem a főnöknőt, engedjen elutazni a Józefinekbe,[47] hogy ott meglátogathassam a

nővéreket. A főnöknő megadta az engedélyt, s mindjárt ebéd után elkezdtünk készülődni az útra. A nővérek vártak már rám a portán. Elszaladtam a cellámba, hogy hozzam a pelerinemet. Visszatérve, a kis kápolna küszöbén megláttam az Úr Jézust, aki így szólt hozzám: „Menj csak, de elveszem a szívedet.” Hirtelen úgy éreztem, nincs szív a mellemben. A nővérek azonban a kései órára hivatkozva siettettek, s rögtön velük mentem. Nagy elégedetlenség kezdett kínozni. Valamiféle vágy öntötte el a lelkemet, de erről senki nem tudott. Egyedül csak Isten tudta, mi történt a lelkemben.

Midőn már egy darabig ott voltunk a „Józefinekben”, azt mondtam a nővéreknek: „Menjünk haza!” A nővérek kérték, pihenjünk még egy kicsit, de lelkem nem tudott megnyugodni. Azzal magyaráztam elhatározásomat, hogy a sötétség beállta előtt haza kell érnünk, s jókora út áll előttünk. Így azonnal hazajöttünk. A folyosón találkoztunk a főnöknővel, aki megkérdezte: „Még el sem utaztak, nővérek, vagy talán már meg is jöttek?” Azt válaszoltam, hogy hazajöttünk, mert nem akartam este jönni. Levetköztem, s betértem a kis kápolnába. Alig léptem be, így szólt hozzám Jézus: „Menj az előljáró anyához, s mondd meg neki, nem azért jöttél vissza, hogy sötétedés előtt hazaérj, hanem azért, mert elvettem a szívedet!” Bár nagyon nehezemre esett, mégis (17) odamentem a főnöknőhöz, becsületesen megmondtam visszatérésünk igazi okát, és kértem az Urat, bocsásson meg mindenért, ami nem tetszik neki. Abban a pillanatban Jézus nagy örömmel árasztotta el lelkemet. Megértettem, hogy Isten nélkül sehol sem lehetünk elégedettek.

43 Egy alkalommal két nővért láttam a pokol útján. Kimondhatatlan fájdalom szorította össze a szívemet. Imádkoztam értük Istenhez. -- Jézus így szólt hozzám: „Menj a főnöknőhöz, s mondd meg neki, hogy ez a két nővér súlyos bűnalkalomban él.” A következő napon elmondtam ezt a főnöknőnek. Az egyik nővér azóta újra buzgó, a másik még nagy küzdelmeket áll ki.

44 Egyik nap azt mondta Jézus: „Elhagyom ezt a házat... mert olyan dolgok vannak benne, melyek nem tetszenek nekem.” A Szent Ostya kijött a tabernákulumból, s megpihent a kezeimben, én pedig örömmel tettem vissza az oltárszekrénybe. Ez újra megismétlődött. Én ugyanúgy tettem, mint azelőtt. Mikor harmadszor is megismétlődött, az Ostya átváltozott az élő Úr Jézussá -- és Jézus így szólt hozzám: „Nem maradok itt tovább.” Nagy szeretet töltött el Jézus iránt, s így szóltam: „De én nem engedlek el Téged ebből a házból!” Jézus eltűnt, s az Ostya itt pihent a kezemben. Újból visszahelyeztem a kehelybe, s becsuktam a tabernákulumot. És Jézus itt maradt velünk. Három napig igyekeztem jóvátételi imát mondani.

45 Egyszer ezt mondta nekem Jézus: „Mondd meg az általános főnöknőnek, ebben a házban... olyasmi történik..., ami nem tetszik nekem, s ami nagyon bánt!” Ezt nem mondtam meg rögtön az anyának. Ekkor olyan nyugtalanságot bocsátott rám az Úr, hogy nem várhattam tovább. Írtam mindjárt a generális anyának, s nagy béke szállt a lelkembe.

46 Gyakran éreztem az Úr szenvedéseit testemben, bár ez nem volt látható külsőleg. Örültem ennek, mert Jézus így akarta. Ez azonban nem tartott sokáig. Ezek a szenvedések szeretetre

gyűjtötták lelkemet Isten és a halhatatlan lelkek iránt. A szeretet mindent elvisel, a szeretet túléli a halált, a szeretet semmitől sem riad vissza.

(18) + 1931. február 22.

47 Este, amikor a cellámban voltam, megpillantottam az Úr Jézust fehér ruhában. Egyik kezét áldásra emelte, a másikkal megérintette mellén a ruháját. Melléből a ruha nyílásán át két hatalmas sugár tört elő, egy piros és egy halvány. Csendben néztem az Urat, a lelkem eltelt félelemmel, de nagy örömmel is. Kis idő múlva azt mondta Jézus: „Fess egy képet annak alapján, amit látsz, ezzel az aláírással: 'Jézusom, bízom Benned.' Azt kívánom, hogy tiszteljék ezt a képet, először a ti kápolnátokban, aztán az egész világon!

48 Megígérem, hogy az a lélek, aki ezt a képet tisztelni fogja, nem vész el. Megígérem azt is, hogy már itt a földön győzedelmeskedni fog ellenségei felett, főként pedig halála óráján. Magam fogom védeni, mint saját dicsőségemet.''

49 Midőn erről a gyóntató atyámmal[48] beszéltem, ezt a választ kaptam: „Ez a te lelkedre vonatkozik.''

Még hozzátette: „A lelkedben fess meg Isten képét!'

Midőn kijöttem a gyóntatószékből, e szavakat hallottam megint: „Lelkedben már ott van a képem. Azt kívánom, hogy legyen az Irgalmasságnak ünnepe. Azt kívánom, hogy a képet, melyet ecsettel fogsz megfesteni, Húsvét után az első vasárnapon ünnepélyesen áldják meg! Ez a vasárnap legyen az Irgalmasság ünnepe!

50 + Azt kívánom, hogy a papok hirdessék nagy irgalmamat a bűnös lelkek iránt! A bűnösök ne féljenek hozzám közeledni! Az irgalom lángjai égetnek engem, ki akarom árasztani őket az emberi lelkekre.''

Jézus ezekkel a szavakkal panaszkodott nekem: „A lelkek bizalmatlansága szétszaggatja bensőmet. Még jobban fáj nekem a választott lelkek bizalmatlansága; kimeríthetetlen szeretetem ellenére nem bíznak bennem -- még a halálom sem elég nekik. Jaj annak a léleknek, aki visszaél ezekkel!'

51 (19) Midőn a főnöknőnek[49] elmondtam, hogy mit kíván tőlem Jézus, azt felelte, hogy tegye Jézus valamilyen jellel világosabbá ezt az óhaját.

Mikor a bizonyosság jelét kértem Jézustól -- hogy valóban Ő az én Istenem és Uram, és Tőle származnak-e ezek a kívánságok, hallottam ezt a benső hangot: „A kép által osztott kegyelmekkel adok jelet az elöljáróknak.''

52 Midőn ezektől a benső sugalmazásoktól el akartam állni, Isten azt mondta nekem, hogy az ítélet napján nagyon sok lélekért kell majd felelnem.

Elfáradva a sok nehézségtől, melyek abból fakadtak, hogy Jézus szól hozzám és ennek a képnek megfestését követeli tőlem, elhatároztam, hogy még az örök fogadalom előtt megkérem P. Andraszt,[50] oldjon fel a benső sugallattól, és a kép festésétől. A gyónás meghallgatása után az atya a következő választ adta: „Nem oldom fel önt semmi alól, és nem térhet ki a benső sugallatok elől, ellenben mindent feltétlenül közölnie kell

gyóntatójával, különben Isten nagy kegyelmei ellenére tévútra jut. Pillanatnyilag nálam gyónik, de tudnia kell, hogy állandó gyóntatóra van szüksége, azaz lelki vezetőre.''

53 Mindez igen aggasztott. Azt hittem mindentől megszabadulok, s pont az ellenkezője történt. Egyértelmű a parancs, hogy teljesítsem Jézus akaratát. És újabb kín, hogy nincs állandó gyóntatóm. Ha egy ideig [valakinél] gyónok, a kegyelmet illetően nem tudom a lelkem kitárni; ettől kimondhatatlanul szenvedek. Kérem Jézust, ossza másra ezeket a kegyelmeket, mert én nem tudom felhasználni, csak elfecsérelem azokat. ,,Jézus, légy hozzám irgalmas, ne bízz rám ilyen nagy dolgokat, látod, hogy én csak tehetetlen por vagyok.''

Jézus jósága azonban határtalan, látható segítséget ígért nekem itt a földön, s rövid időn belül (20) meg is kaptam őt Vilniusban. Sopocko atyában ismertem fel Isten e segítségét. Mielőtt Vilniusba jöttem, egy benső látomás által már ismertem őt. Láttam őt egy napon a kápolnámban az oltár és a gyóntatószék között, s egy hang szólalt meg lelkemben: ,,Íme a látható segítség számodra a földön. Ő segít majd neked, hogy teljesítsd akaratomat a földön.''

54 + Egy alkalommal, bizonytalanságtól elgyötörve megkérdeztem Jézust: ,,Jézus, az én Istenem vagy-e Te, vagy valamilyen szellem? Mert azt mondják előljáróim, hogy sokféle képzelgés és látomás van. Ha Te vagy az én Istenem, áldj meg engem!'' -- Jézus ekkor egy nagy keresztet rajzolt fölé, s én is keresztet vetettem. Midőn bocsánatot kértem ezért a kérdésemért, Jézus azt felelte, hogy kérdésemmel egyáltalán nem bántottam meg, s azt mondta, hogy igen tetszik neki a bizalmam.

55 1933. + Lelki tanácsok P. Andrasz S. J.-től

E l s ő: Nem térhet el a benső sugallatokról, de a gyóntatóját mindenről tájékoztatnia kell. Ha felismeri, hogy ez a benső sugallat a saját lelkének vagy más lelkének hasznára szolgál, kövesse, semmi esetre se hanyagolja el, de mindig lelkiatyjával egyetértésben cselekedjék.

M á s o d i k: Abban az esetben, ha ezek a sugallatok a hittel vagy az Egyház szellemével nem egyeznek, azonnal elutasítandók, mert a gonosz lélektől származnak.

H a r m a d i k: Abban az esetben, ha ezek a sugallatok semmiféle vonatkozásban nem állnak a lelkekkel, különösen azok javával, ne foglalkozzon velük, és ne fordítson rájuk semmiféle figyelmet.

Nem szabad azonban ezekben önmagát irányítania, mert Isten nagy kegyelmei ellenére így vagy úgy tévútra juthat. Alázat, alázat és mindig csak alázat, mert saját magunktól semmire sem jutunk. Mindez csakis Isten kegyelme.

Azt mondod, hogy Isten nagy bizalmat kíván a lelkektől, te tanúsítsd hát elsőként ezt a bizalmat.

Még egy szó: -- fogadd mindezt nyugodtan.

(21) Egy lelkiatya[51] szavai: ,,Nóvér, Isten sok különleges kegyelmet készít önnek, ám igyekezzék, hogy Isten előtti élete oly tiszta legyen, mint egy könnycsepp. Teljesen mindegy, mások hogyan ítélik meg önt. Legyen önnek elég Isten, Ő egyedül.''

A novíciátus végén gyóntatóatyám[52] a következőket mondta nekem: ,,Jót cselekedve haladj át az életen, hogy életed lapjára

felírhasam, úgy élt, hogy mindig jót cselekedett. Isten valósítsa meg ezt benned!''

Más alkalommal azt mondta a gyóntatóm: ,,Isten előtt tégy úgy, mint az evangéliumi özvegy, aki bár fillérjét dobta a perselybe - - Isten előtt többet ért az ő fillérje, mint mások nagy adományai.''

Egyszer a következő oktatásban részesültem: ,,Törekedj arra, hogy mindenki, aki veled találkozik, örömmel telve menjen tovább. Áraszd szét magad körül a boldogság illatát, mert Istentől sokat kaptál, hát adj is sokat másoknak. Hadd menjen mindenki örömmel telve tovább, még ha csak a ruhád szegélyét[53] érintették is. Jegyezd meg jól ezeket a szavakat, melyeket most mondok neked.''

Máskor így szólt: ,,Engedd, hogy Isten élted hajóját a mélység felé irányítsa. A benső élet kifürkészhetetlen mélységei felé.''

Néhány szó az újoncmesternővel a novíciátus végén folytatott beszélgetésből: ,,Lelkének fő tulajdonsága legyen az egyszerűség és az alázat. Úgy haladjon át az életen, mint egy gyermek, mindig bizalommal, egyszerűséggel és alázattal telve, mindennel megelégedve, mindennek örülve. Ahol más lelkek aggodalmaskodnak, ott ön haladjon nyugodtan tovább, egyszerűségének és alázatának köszönhetően. Jegyezze meg egész életére: miként a víz a hegyekről csak a völgy felé tud folyni, úgy Isten kegyelme is csak az alázatos lelkekre árad.''

56 Ó, Istenem, megértem, hogy ezt a lelki gyermekséget követeled tőlem, mivel helyetteseid által mindig ezt üzened.

(22) A kolostori élet kezdetén a szenvedések és viszontagságok megdöbbsentettek és elbátortalanítottak. Állandóan azért imádkoztam tehát, hogy erősítsen meg Jézus, s adj meg Szentlelke erejét, hogy mindenben teljesíteni tudjam az Ő szent akarát, mert kezdettől fogva ismertem és ismerem is gyengeségemet. Jól tudom, mennyit érek önmagamtól, ezért fedte fel lelki szemeim előtt Jézus nyomorúságom mélységét, azt, amilyen vagyok. Világosan értem, hogy lelkemben bármi jó van, az egyedül az Ő szent kegyelme. Nyomorúságom megismerése egyúttal lehetővé teszi, hogy megismerjem a Te irgalmad mélységét is. Benső életemben egyik szemem nyomorúságom és hitványságom szakadékába néz, amilyen vagyok, a másik pedig, ó Istenem, a Te irgalmad mélységeit szemléli.

57 Ó, Jézusom, Te vagy életem élete. Jól tudod, hogy semmi mást nem kívánok, csak neved dicsőítését, és hogy minden lélek ismerje meg jóságodat. Nem értem, miért kerülnek Téged a lelkek, Jézusom. Ó, bárcsak feldarabolhatnám apró részekre a szívemet, hogy Neked ajándékozhasam valamennyi darabkáját, mintha azok egész szívek lennének, s bárcsak ily módon valamelyest elégtételt nyújthatnék Neked azokért, akik nem szeretnek Téged. Vérem minden cseppjével szeretlek, Jézusom, és örömmel ontanám ki Érted valamennyit, hogy bebizonyítsam igaz szeretetemet. Ó, Istenem, minél jobban ismerlek, annál kevésbé tudlak felfogni, de ez a felfoghatatlanság ismerteti meg velem, mily nagy is vagy Te, Istenem! Felfoghatatlanságod új lángra gyújtja szívemet irántad, ó, Istenem! Jézusom, amióta megengedted, hogy tekintetem elmerüljön Benned, pihenek, s többé mást nem kívánok. Megtaláltam az én rendeltetésemét abban a pillanatban, mikor lelkem elmerült Benned, szeretetemet egyedüli tárgyában. Veled összehasonlítva minden semmi. A szenvedések, a kellemetlenségek, a megaláztatások, a sikertelenségek, a vádak, amelyek érnek, csak

apró szilánkok, amelyek az irántad való szeretetemet, Jézusom, nagyobb lángra lobbantják.

Óriásiak és kifürkészhetetlenek a vágyaim. Szeretném eltitkolni Előled, hogy szenvedek. Azt kívánom, (23) hogy erőfeszítéseimért és jótetteimért soha ne kapjak jutalmazást. Jézusom, Te magad vagy a jutalmam. Szívem Kincse, elég vagy Te nekem. Felebarátaim fájdalmait velük együtt akarom elszenvedni, saját szenvedésemet el szeretném rejteni, nemcsak mások előtt, de Előtted is, Jézusom.

A szenvedés nagy kegyelem. A szenvedés által válik a lélek az Üdvözítőhöz hasonlóvá, a szenvedésben kristályosodik ki a szeretet. Minél nagyobb a szenvedés, annál tisztábbá válik a szeretet.

58 + Egy éjjel meglátogatott egyik, 2 hónapja meghalt nővérünk. Az első kórus tagja volt. Rémséges állapotban láttam, lángok közt, fájdalmasan eltorzult arccal. Rövid ideig láttam, aztán eltűnt. Borzalom járta át a lelkemet, mert nem tudtam, hol szenvedhet, a tisztítótűzben-e, vagy a pokolban, mégis megdupláztam imáimat érte. A következő éjjel újra eljött, de még rémesebb állapotban láttam, még szörnyűbb lángok közt, kétségbeesett arccal. Csodálkoztam, hogy az érte mondott imám ellenére az állapota még szörnyűbb, s megkérdeztem: „Semmit sem segítettek rajtad imáim?” -- Azt válaszolta, hogy semmit sem segítettek, és nem is fognak segíteni. -- Tovább kérdeztem: „S az egész Kongregáció érted mondott imái sem segítettek?” Azt válaszolta, hogy nem. „Ezek az imák más lelkek javára szolgáltak.” -- Ekkor arra kértem: ha az imáim nem segítenek a nővérnek, akkor ne jöjjön hozzám. Azonnal eltűnt. Én azonban nem hagytam abba érte az imát. Némi idő elteltével újra eljött egy éjjel, de most már egészen más állapotban. Nem vették körül a lángok, az arca ragyogott, szeme örömtől fénylett, s azt mondta, hogy igazi felebaráti szeretet van bennem, hogy sok lélek hasznát vette az imáimnak, s arra ösztönzött, hogy ne hagyjam abba az imádságot a tisztítótűzben szenvedő lelkekért. Azt is mondta, hogy ő már nem sokáig marad a tisztítótűzben. Isten ítéletei sajátságosak.

59 (24) 1933. Egy alkalommal ezt hallottam lelkemben: „Mondj egy kilencedet a hazáért. Ez a kilenced a Mindenszentek litániájából álljon. Kérd ehhez gyóntatód engedélyét.” A következő gyónáskor megkaptam az engedélyt, s már este elkezdtem a kilencedet.

60 A litánia végén nagy fényességet láttam, benne Istent, az Atyát. E fényesség és a föld között Jézust láttam keresztre szegezve, úgy hogyha le akart nézni a földre, Jézus sebein keresztül kellett néznie. Megértettem, hogy Isten Jézus miatt áldja meg a földet.

61 Ó, Jézusom, köszönöm nagy kegyelmedet, azaz lelkiatyámat, akit saját magad kegyeskedtél kiválasztani, s akit látomáson keresztül ismertettél meg velem, mielőtt találkoztunk. Mikor elmentem gyónni Andrasz atyához, azt gondoltam, felment a benső sugallatok alól. Az atya azt felelte, hogy nem menthet fel ezek alól, viszont imádkozzam lelki vezetőért.[54]

Rövid, de buzgó ima után megláttam újból Sopocko atyát kápolnánkban a gyóntatószék és az oltár között. Abban az időben

Krakkóban voltam. Ez a két látomás erősített meg engem lélekben, annál is inkább, mert ugyanolyannak ismertem meg, amilyennek a látomásban láttam Varsóban a harmadik Próbaidőn, [55] és Krakkóban is. Jézus, köszönöm Neked ezt a nagy kegyelmet.

Ha néha meghallom valamely lélekről, hogy nincs lelki vezetője, aggodalom fog el, mert tudom, hogy milyen kárt okozott nekem, amikor nélkülöztem ezt a segítséget. Lelkiatya nélkül könnyen tévútra juthatunk.

62 Ó, egyhangú, szürke élet, mennyi kincs rejlik benned! Egyik óra sem hasonlít a másikra, így a mindennapok egyhangúsága és szürkesége eltűnik, ha mindent a hit szemével nézek. Az a kegyelem, ami ebben az órában rejlik számomra, nem ismétlődik meg a másokban. A következő órában is megkapom, de már nem ugyanazt. Az idő elmúlik, soha nem tér vissza. Ami benne rejlik, sohasem fog megváltozni; örökre lepecsételődik.

63 (25) + Isten nagyon szeretheti Sopocko atyát. Azért mondom ezt, mert tapasztaltam, hogy adott pillanatokban mennyire figyel rá a jó Isten. Ezt látva mérhetetlenül örülök, hogy Istennek ilyen választottjai vannak.

1928. Kirándulás a Kálváriára [56]

64 Két hónapra Vilniusba küldtek, hogy egy nővért, [57] aki a harmadik próbára utazott, helyettesítsek. Mégis kicsit tovább maradtam, mint két hónap. Egy nap a főnöknő [58] örömet akart okozni nekem, s megengedte, hogy az egyik nővér [59] társaságában a Kálváriára mehessek keresztutat járni. Nagyon megörültem ennek. Úgy volt, hogy hajóval fogunk menni, annak ellenére, hogy nem volt messze, de ez volt a főnöknő kívánsága. Este így szólt hozzám Jézus: „Azt kívánom, hogy maradj itthon.” -- Azt válaszoltam: „Jézusom, már minden elő van készítve, reggel indulunk, mitévő legyek most?” -- Az Úr így válaszolt: „Ez a kirándulás lelked kárára válik.” -- Erre én azt mondtam Jézusnak: „Hiszen Te meg tudod akadályozni ezt a kirándulást, irányítsd úgy a dolgokat, hogy minden a Te akaratod szerint történjék!” Ebben a percben megszólalt a lefekvésre szóló csengetés. Egy pillantással elbúcsúztam Jézustól, s a cellámba tértem.

Gyönyörű reggelre virradtunk. Kísérőm örült, hogy milyen kellemesen fogjuk eltölteni a napot, mindent megnézhetünk. Én azonban biztos voltam benne, hogy nem utazunk el, bár semmilyen akadály nem látszott gátolni terveinket.

Úgy volt, hogy előbb megáldozunk, és a hálaadás után indulunk. Hirtelen azonban, az Áldozás alatt az addig szép idő teljesen megváltozott. Nem tudni honnan, hirtelen felhők borították el az eget. Elkezdett ömleni az eső. Mindenki csodálkozott, mert ilyen szép idő után senki nem számított esőre, ilyen gyors időváltozásra.

(26) A főnöknő azt mondta nekem: „Mennyire sajnálom, hogy nem utazhatnak el a nővérek.” -- Erre én azt válaszoltam: „Semmi baj, anyácskám, az Isten akaratát volt, hogy itt maradjunk.” De azt senki sem tudta, hogy Jézus kifejezett kívánsága volt, hogy itthon maradjak. Az egész napot elmélkedéssel és gondolkodással töltöttem el. Hálát adtam Istennek, hogy itthon tartott. Ezen a napon Isten sok égi vigasztalással ajándékozott meg.

65 A novíciátusban, mikor az újoncmesternő a gyermekkonyhára osztott be, nagyon aggódtam, mivel nem boldogultam a fazekakkal, olyan nagyok voltak. Legnehezebb volt a vizet leönteni a krumpliról, néha a fele kiszóródott. Midőn ezt elmondtam a mesternőnek, azt válaszolta, hogy majd lassacskán megszokom ezt a munkát, és jártasságra teszek szert benne. Nehézségeim azonban nem csökkentek, mert erőm nap mint nap fogyatkozott, így inkább elhúzódtam ettől a munkától. A nővérek észrevették húzódozásomat, s nagyon csodálkoztak. Nem tudtak arról, hogy minden buzgóságom és önuralmam ellenére nem vagyok képes segíteni. Délben a lelkiismeret-vizsgálatkor panaszkodtam Istennek erőhiányomra. Mindjárt meghallottam lelkemben a hangot: „A mai naptól sokkal könnyebb lesz neked. Megerősítelek.” Este, mikor a krumpli leöntésére került a sor -- bízva az Úr szavaiban, én siettem elsőnek segíteni. Könnyedén kaptam fel a fazekat, s egészen jól leöntöttem a vizet. De amikor levettem a fedőt, hogy elszálljon a gőz, burgonya helyett egész csomó vörös rózsát pillantottam meg a fazékban, oly szépeket, hogy nehéz azt leírni. Ilyen rózsákat még sohasem láttam. Nagyon csodálkoztam, mivel nem értettem, hogy mit jelentenek, de lelkemben ekkor megszólalt a hang: „Nehéz munkádat a legszebb virágcsokorrá változtatom át, melynek illata trónomig száll fel.” Ettől kezdve azon igyekeztem, hogy ne csak a rám eső héten[60] (27) öntsem le a krumplit, hanem más nővérek válláról is levegyem ezt a munkát. Nemcsak ennél a munkánál, de más nehéz tevékenységnél is igyekeztem elsőként segíteni, mert tapasztaltam, hogy ez mily nagyon tetszik Istennek.

66 Ó, tiszta szándékunkban rejlő kimeríthetetlen kincs, ki minden cselekedetünket tökéletessé és Istennek tetszővé teszed. Ó, Jézus, Te tudod, milyen gyenge vagyok, ezért légy mindig velem, irányítsd cselekedeteimet és egész lényemet. Legjobb Mesterem! Jézusom, valóban félelem fog el, amikor nyomorúságos voltomat tapasztalom, de ugyanakkor nyugalom is, mert végtelen irgalmadat is látom, mely egy egész örökkévalósággal nagyobb, mint az én nyomorúságom. Hatalmad beborít és megismerésed öröme áraszt el, ó, változhatatlan Valóság!

67 Első fogadalmam után hamarosan megbetegedtem.[61] Elöljáróim szívélyes és gondos ápolása, valamint a gyógykezelések ellenére sem éreztem magam jobban, de rosszabbul sem. Ekkor fülembé jutott a többiek véleménye, hogy csak színlelek. Ezzel elkezdődtek szenvedéseim, amelyek megduplázódtak. Ez elég sokáig tartott. Egy alkalommal panaszkodtam Jézusnak, hogy a nővérek részére csak terhet jelentek. Jézus ezt válaszolta: „Nem magadért élsz, hanem a lelkekért. Szenvédéseid más lelkek hasznára válnak. A te hosszan tartó szenvedésed világosságot és erőt ad nekik, hogy elfogadják akaratomat.”

68 A legnagyobb szenvedést az okozta, hogy úgy éreztem, sem imáim, sem jó cselekedeteim nem kedvesek Isten előtt. Nem volt bátorságom az égre nézni. Mindez olyan kint jelentett, hogy a főnöknő,[62] mikor a kápolnában közös lelkigyakorlaton vettünk részt, a lelkigyakorlat végeztével magához hívott, és azt mondta: „Kérjen Istentől kegyelmet és vigaszt, mert ahogy magam is látom, (28) és ahogy a nővérek is mesélik, az ön pusztá látványa is részvétet kelt. Igazán nem tudom, mit tegyek önnel. Megparancsolom, hogy ne aggódjon semmi miatt!” A főnöknővel történt beszélgetések azonban nem hoztak számomra

megkönnyebbülést, s a dolgokra sem találtam semmilyen magyarázatot. Még nagyobb sötétség rejtette el előlem Istent. A gyóntatószékben kerestem segítséget, de ott sem találtam. A szentéletű pap segíteni akart, de én oly szerencsétlen voltam, hogy még a szenvedéseimet sem tudtam leírni, s ez még jobban kínzott. Halálos szomorúság járta át a lelkemet, annyira, hogy már elrejtteni sem tudtam, s külsőleg is láthatóvá vált. Feladtam a reményt. Az éj mind sötétebb lett. A pap, akinél gyóntam, azt mondja: „Különleges kegyelmeket látok önben, teljesen nyugodt vagyok önt illetően, miért kínozza így magát?” De én akkor semmit sem fogtam fel ebből, s rendkívül csodálkoztam, amikor penitenciául a Te Deumot vagy a Magnificatot kaptam, vagy estéknként a kertben kellett szaladgálnom vagy naponta tízszer hangosan nevetnem. Furcsának találtam ezeket a vezekléseket, de a pap nem sokat tudott segíteni rajtam. Isten nyilván azt akarta, hogy szenvedéseimmel imádjam Őt. A pap azzal vigasztalt, hogy ebben az állapotban kedvesebb vagyok Istennek, mintha a legnagyobb örömeiben bővelkednék. -- „Mily nagy kegyelem, hogy lelkének jelen fájdalmas állapotában sem bántja meg Istent, hanem igyekszik az erényeket gyakorolni. Belenézek a lelkébe, s látom benne Isten nagy terveit, s különleges kegyelmeit, s én pedig köszönetet mondok Istennek.” Mindezek ellenére lelkem továbbra is kimondhatatlan kínokat és szenvedéseket állt ki. Vakhoz hasonlítottam, aki bizik vezetőjében, s görcsösen kapaszkodik annak kezébe. Egy pillanatig sem hagytam fel az engedelmességgel, mert úgy éreztem, ez mentőövem a tűzpróbában.

69 (29) + Jézus, örök Igazság, erősítsd gyenge erőmet! Te, Uram, mindent megtehetsz. Tudom, erőfeszítéseim Nélküled mit sem érnek. Jézusom, ne rejtsd el Magad előlem, mert Nélküled nem tudok élni! Hallgasd meg lelkem kiáltását; hiszen nem merült ki irgalmad, Uram, szánd meg hát nyomorúságomat! Irgalmad meghaladja az angyalok és emberek együttes értelmét, s bár úgy tűnik, hogy nem hallgatsz meg engem, bizalmam irgalmad tengerébe vetem, s tudom, reményem nem fog csalódni.

70 Jézus tudja csak, milyen nehéz a kötelességek teljesítése, mikor az ember lelke ilyen benső szenvedések állapotában van, fizikai erői csökkennek, s a szellem elsötétül. Szívem csendjében ismétlem: „Ó, Krisztus! Neked öröm, tisztelet, dicsőítés, nekem pedig a szenvedés. Egyetlen lépéssel sem habozok követni Téged, még ha talpam tövisek sebzik is.”

71 Midőn kúrára küldtek a plocki házból, az az öröm ért, hogy én díszíthettem virágokkal a kápolnát. Ez Bialaban[63] történt. Mivel Tekla nővérnek nem volt elég ideje, sokszor egyedül díszítettem az oltárt. Egy nap letörtem a legszebb rózsákat, hogy egy bizonyos személy szobáját díszítsem velük. Midőn a bejárathoz értem, megpillantottam az Úr Jézust, aki ott állt, és barátságosan megkérdezte: „Leányom, kinek viszed ezeket a virágokat?” Hallgatás volt a válaszom, mert abban a pillanatban felismertem, hogy ahhoz a személyhez gyengéd vonzalom kötött, amit azelőtt észre sem vettem. Jézus azonnal eltűnt. Mindjárt ledobtam a rózsákat a földre és a Legméltóságosabb Oltáriszentség elé siettem hálatalt szívvel az önmegismerés kegyelméért.

Ó, Isten Napja, sugaraidban meglátja az ember a legkisebb porszemét is, ami nem tetszik Neked.

72 (30) Ó, Jézus, örök Igazság, Életünk, könyörgöm és koldulom irgalmadat a szegény bűnösök számára. Uramnak szíve, könyörülettel és kimeríthetetlen irgalommal teljes drága Szív, könyörgök Hozzád az árva bűnösökért. Ó, Legszentebb Szív, irgalom forrása, amelyből felfoghatatlan kegyelmek sugarai áradnak az egész emberiségre, könyörgök Hozzád a bűnösök megvilágosodásáért. Ó, Jézusom, keserves kínszenvedésed emlékére ne engedd elveszni a lelkeket, melyeket legszentebb véred árán váltottál meg. Ó, Jézusom, ha véred hatalmas értékére gondolok, örömmel tölt el annak nagysága, hiszen egyetlen cseppje elég lenne valamennyi bűnösért. Bár a bűn a gonoszság és hálátlanság tátongó mélységét jelenti, az értünk lerótt ár összehasonlíthatatlanul magasabb -- ezért bizzon minden lélek az Úr szenvedésében, reménykedjen irgalmában. Isten senkitől sem tagadja meg irgalmát. Ég és föld megváltozhat, de Isten irgalma soha ki nem merül. Ó, mily öröm ég lelkemben, ha felfoghatatlan jószágodat szemlélem, ó, Jézusom. Minden bűnöst lábaidhoz akarok vezetni, hogy örök időken keresztül dicsőítsék a Te irgalmadat.

73 Jézusom! Bár sötét éj vesz körül, és sötét felhők takarják a horizontot, tudom, hogy a nap nem huny ki. Ó, Istenem, bár nem tudlak felfogni, s nem értem cselekedeteidet -- mégis bizzom irgalmadban. Ha az az akaratod, Uram, hogy mindig ilyen sötétségben éljek -- légy áldott! Egyet kérek, Jézusom, ne engedd, hogy bármivel is megbántsalak. Ó, Jézus, egyedül csak Te ismered szívem vágyait és fájdalmait. Örülök, ha egy kicsit is szenvedhetek Érted. Ha érzem, hogy a szenvedés meghaladja erőmet, a Legméltóságosabb Oltáriszentségben lakozó Úrhoz menekülök, és mélységes hallgatásommal szólok Hozzá.

74 (31) Egy növendékünk gyónása.

Mióta valamilyen erő siettet, hogy intézzem el ezt az ünnepet, és foglalkozzam a kép megfestésével, nem tudok megnyugodni. Valami átjár, mégis félelem fog el, nem képzelődöm-e? Bár ezek a bizonytalanságok mindig kívülről jöttek, a lelkem mélyén éreztem, hogy az Úr az, aki áthatja lelkemet. Az akkori gyóntatóm azt mondta, hogy vannak képzelgések, és az volt az érzésem, mintha félt volna meghallgatni a gyónásaimat. Ez nagyon gyötört. Amikor észrevettem, hogy nem sok segítséget kapok az emberektől, még inkább Jézushoz, a legjobb Mesterhez menekültem. Egyszer, mikor bizonytalanságot éreztem, hogy az Úr hangját hallom-e, bensőmben szó nélkül beszéltem Vele. Az egyik pillanatban lelkemet erő járta át, s azt mondtam: „Ha Te, aki velem érintkezel, s beszélsz hozzám, valóban az én Istenem vagy, kérlek, ez a bizonyos tanuló[64] még ma gyónják meg. Ez a jel megerősít engem.” Még abban a percben kérte a leányka, hogy gyónhasson.

75 Az osztályt vezető anya csodálkozott ezen a hirtelen változáson, de azonnal gondoskodott gyóntatóról. A leányka nagy bűnbánattal meggyónt. Lelkemben a következő hangot hallottam: „Most már hiszel nekem?” -- Lelkem újra átjárta valami különös erő, s biztonsággal és erővel töltött el, annyira, hogy magam is csodálkoztam, hogyan is kételkedhettem eddig, akár csak egy pillanatig is. A kétségek azonban kívülről mindig jönnek, s ez arra ösztönzött, hogy mélyebben zárkózzam magamba. Ha lelkem valamelyik gyóntatónál bizonytalanságot vesz észre, nem tárom fel előtte lelkemet mélyebben, hanem csak a bűneimmel vádolom magamat. Nem ad a léleknek békeséget az a pap, aki maga sincs

annak birtokában.

Ó, papok, ti világító gyertyák, kik megvilágítjátok a lelkeket, fényetek sohase homályosuljon el! Megértettem: hogy Istennek akkor nem az volt az akarata, hogy egész mélységében feltárjam a lelkem. Ezt a kegyelmet Isten csak később adta meg.

76 (32) Jézusom, vezesd értelmemet, vedd birtokodba egész lényemet, zárj Szíved mélyébe, s oltalmaz az ellenség támadásaitól! Benned van egyedüli reményem. Te beszélj ajkaimmal, ha befolyásos és tanult emberekkel leszek, én, a legnagyobb nyomorúság, hogy felismerjék, a Te ügyedről van szó, s Tőled származik, amit mondok.

Sötétség és kísértések.

77 Értelmem annyira elsötétült, hogy egyetlen igazság sem volt világos előttem. Ha Istenről beszéltek nekem, szívem mintha sziklából lett volna. Egyetlen szeretetteljes érzést sem tudtam szívemből előcsalni iránta. Ha akarattal igyekeztem kitartani Isten mellett, nagy szenvedés kerített hatalmába, és úgy éreztem, Istent még nagyobb haragra ingerlem ezzel. Elmélkedni egyáltalán nem tudtam úgy, mint azelőtt. Lelkemben nagy üresség ébredt, amit semmivel sem voltam képes kitölteni. Éhséget és vágyakozást kezdtem érezni Isten után, de ugyanakkor láttam teljes erőtlenségemet. Megpróbáltam lassan olvasni, mondatot mondat után, s így elmélkedni, de hiába. Semmit sem értettem abból, amit olvastam. Lelki szemeim előtt állandóan nyomorúságom mélysége tátongott. Ha valamilyen áhítatgyakorlat alkalmával beléptem a kápolnába, mind nagyobb kínok és kísértések fogtak el. Néha az egész szentmise alatt istenkáromló gondolatokkal küszködtem, melyek ajkamra szöktek. Idegenkedtem a szentségektől, s úgy tűnt, semmi hasznot nem nyerek általuk. Csak gyóntatóm iránti engedelmségből járultam a szentségekhez, és ez a vak engedelmség volt az egyetlen út, amelyen haladhattam, ez volt egyetlen mentőövem. Gyóntatóm elmagyarázta, hogy mindez a sok kísértés Isten próbatétele, és hogy -- ,,abban a helyzetben, amelyben most vagy, nemcsak hogy nem bántod meg Istent, de épp ellenkezőleg, nagyon kedves vagy előtte. (33) Ez annak a jele, hogy Isten határtalanul szeret, s nagyon bízik benned. Ezért érnek ezek a megpróbáltatások.' -- Szavai azonban nem vigasztaltak meg, úgy véltem, egyáltalán nem illenek rám. Egy dolgon csodálkoztam, hogy amint nagy kínjaim közepette a gyóntatószékhez közeledtem, a kínok hirtelen eltűntek; de amint eltávolodtam onnan, még dühösebben törtek rám. A földre borultam az Oltáriszentség előtt e szavakat ismételve: ,,Ha meg is ölnél, én bízom Benned!'' [65] Úgy éreztem, haldoklom fájdalmaimban. Az volt a legszörnyűbb gondolatom, hogy Isten eltaszított magától. Erre még más gondolatok is következtek: Mért törekedjem az erényekre és jó cselekedetekre? Miért kell megtagadnom és sanyargatnom magam? Miért tegyek fogadalmat? Miért imádkozzam? Miért áldozzam fel, és tegyem tönkre magam? Miért hozzak áldozatot minden alkalommal? Miért -- ha már Isten úgyis eltaszított? Mire jók ezek az erőfeszítések? -- Csak Isten tudja, mi zajlott le a szívemben.

78 Midőn a szenvedések már egészen összetörtek, bementem a kápolnába, s lelkem mélyéből ezeket a szavakat mondtam: ,,Jézusom, tégy velem, amit csak akarsz. Én mindenhol imádni

foglak. Valószínűleg meg bennem teljesen a Te akaratod, én Uram és Istenem, én pedig hirdetni fogom végtelen irgalmadat." Ezzel az Istenre hagyatkozással megszűntek szörnyű kínjaim. Megpillantottam Jézust, aki így szólt hozzám: „Én mindig a szívedben vagyok." Felfoghatatlan öröm árasztotta el a lelkemet, s nagy istenszeretetet töltötte be, melytől fellángolt árva szívem. Tudom, hogy Isten sohasem enged többet szenvednünk, mint amennyit el bírunk viselni. Ó, semmitől sem félek: ha Isten a lélekre nagy fájdalmat küld, még nagyobb kegyelemmel segíti, bár egyáltalán nem érezzük ezt. Egy ilyen pillanatban tanúsított bizalmi megnyilvánulás nagyobb dicsőítést jelent Istennek, mint többórás vigasszal teli ima. Most látom, hogy ha Isten egy lelket sötétségben akar tartani, akkor semmilyen könyv, sem a lelkiatya nem tud világosságot adni neki.

79 (34) Mária, Anyám és Úrnőm! Odaadom Neked lelkemet és testemet, életemet és halálomat, s azt, ami aztán következik. Mindent kezedbe helyezek, ó, Anyám; takard be lelkemet szűzi palástoddal, és részesíts a szív, a lélek és a test tisztaságának kegyelmeiben. Oltalmaz meg hatalmaddal minden ellenségtől, főleg azoktól, akik az erények álarca mögé rejtik el gonoszságukat. Ó, csodálatos Liliom, Te vagy a tükör számomra, ó, Anyám.

80 Ó, Jézusom, a szeretet isteni Foglya! Ha az irántam való szeretetedre és önmegsemmisítésedre gondolok, érzéseim elállnak. Elrejtéd felfoghatatlan méltóságodat, és lehajolsz hozzám, nyomorulthoz, ó, dicsőség Királya! Elrejtéd ugyan szépségedet, de lelkem pillantása széttépi a függönyt. Látom az angyalok karát, akik szünet nélkül dicsőítenek Téged, s minden égi Hatalmat, akik szünet nélkül imádnak, és szünet nélkül mondják: Szent, Szent, Szent!

Ó, ki érti meg irántunk való szeretetedet és végtelen irgalmadat? Ó, Szeretet Foglya! Bezárom ebbe a tabernákulumba árva szívemet, hogy éjjel és nappal szünet nélkül Téged imádjon. Nem ismerek akadályt imádásodban, s bár testileg távol leszek Tőled, de szívem mindig Veled van. Semmi sem állíthat gátat Irántad érzett szeretetem elé. Nem létezik számomra akadály. Ó, Jézusom, vigasztalni foglak Téged minden hálátlanságért, istenkáromlásért, közönyért, az istentelenség gyűlöletéért, a szentségtörésekért. Ó, Jézusom, mint tiszta, megsemmisülő áldozat akarok égni a Te rejtettséged trónja előtt. Szünet nélkül könyörgök Hozzád a haldokló bűnösökért.

81 Ó, Szentséges Háromság, áldott légy -- oszthatatlan, egyedüli Isten -- az irgalmasság eme hatalmas adományáért és testamentumáért! Jézusom, engesztelésül a káromlókért, hallgatni fogok, amikor ártatlanul vádolnak, hogy legalább így, részben kárpótoljalak Téged. Lelkemben szünet nélkül zengem dicséreted himnuszát. Senki sem sejtí és érti ezt. Lelkem dalát csak Te ismered, ó, Teremtőm és Uram!

82 (35) Nem hagyom, hogy a munka forgataga úgy elragadjon, hogy megfeledkezzem Istenről. Minden szabad pillanatomat az Oltáriszentségben rejtőző Mester lábainál fogom tölteni. Ő tanít engem egészen fiatal korom óta.

83 „Írd a következőket: Mielőtt igazságos Bíróként megjelenék, először eljövök mint az irgalmasság Királya. Mielőtt

az igazság napja elérkezik, az embereknek a következő jel adatik az égen:

Kialszik minden fény az égen, és nagy sötétség lesz az egész földön. Akkor megjelenik az égen a kereszt jele, és az Üdvözítő kezeinek és lábainak sebhelyeiből hatalmas fénysugarak áradnak ki, melyek egy ideig bevilágítják a földet. Ez röviddel a végső nap előtt történik.'

84 Ó, Jézus Szívéből előtörő Vér és Víz, irgalmunk forrása, bízom Benned.

Vilnius, 1934.8.2.

85 Pénteken a Szentáldozás után lélekben elragadtattam Isten trónja elé. Az Isten trónja előtt az égi Hatalmak szünet nélkül dicsérik Istent. Az égi trónuson kívül nagy fényességet láttam, amely hozzáférhetetlen a teremtmények részére; csak a Megtestesült Ige mehet át oda, mint közvetítő. Midőn Jézus belépett ebbe a fényességbe, ezeket a szavakat hallottam: „Írd le azonnal, amit hallasz: létezésemből eredően Úr vagyok, és nem ismerek sem parancsot, sem szükségét. Ha teremtményeket hívok életre -- ez irgalmam mélysége.” Ebben a pillanatban kápolnánkban láttam magamat. Imázsámolyomon térdeltem, mint azelőtt. A szentmise véget ért. A szavakat már felírtam.

86 + Midőn megpillantottam a gyóntatómat, [66] s láttam, mennyit kell szenvednie a műért, melyet Isten általa kíván megvalósítani, egy pillanattig félelmet éreztem, s azt mondtam az Úrnak: „Jézusom, hiszen ez a Te ügyed, (36) miért bánsz hát úgy vele, mintha nehezíteni akarnád a dolgát, ha azt akarod, hogy elvégezze azt?'

„Írd le, hogy éjjel-nappal rajta tartom a szememet, és hogy megengedem ezeket a nehézségeket, ez azért van, mert meg akarom sokszorozni az érdemeit. Nem a jó eredményt jutalmazom, hanem az értem vállalt türelmet és fáradságot.'

Vilnius, 1934.10.26.

87 Pénteken, amikor a növendékekkel [67] a kertből vacsorázni mentem, hat óra előtt tíz perccel a kápolnánk felett megláttam Jézust olyan alakban, ahogyan először láttam Őt. Úgy, ahogy ezen a képen látható. A Szívéből előtörő két sugár beragyogta a kápolnát meg a betegszobát, aztán az egész várost, végül szétterült az egész világra. Ez kb. négy percig tarthatott, aztán eltűnt. Az egyik gyermek [lány], aki velem együtt jött a többiek mögött, szintén látta a sugarakat, azonban Jézust nem látta, és azt sem, honnan jönnek a sugarak. Nagyon izgatott lett, s elmondta a többi kislánynak, amit látott. A lányok nevetni kezdtek rajta, és azt mondták, képzeli, vagy hogy egy repülőgép fényeit látta. De a kislány kitartott állítása mellett, és azt mondta, soha életében még nem látott ilyen sugarakat. Mikor a lányok azt akarták neki bizonyítani, hogy csak valamilyen reflektorfény volt, azt válaszolta, hogy ismeri a reflektor fényét, de ilyen sugarakat még nem látott. A kislány vacsora után hozzám jött, s elmesélte, mennyire hatása alatt áll ezeknek a sugaraknak, és nem tud megnyugodni, állandóan erről beszélne -- Jézust azonban nem látta. Állandóan emlékeztetett azokra a sugarakra, s ezzel némi nehézséget okozott nekem, mert

nem mondhattam meg neki, hogy én Jézust is láttam. Imádkoztam ezért a kis lélekért, s kértem az Urat, részesítse azon kegyelmekben, melyekre oly nagy szüksége volt. A szívem örvendett, hogy Jézus maga nyilatkozik meg művében. Emiatt ugyan sok kellemetlenségem támadt, de Jézusért mindent el lehet viselni.

88 (37) + Midőn a szentségimádásra mentem, megéreztem Jézus közelségét. Hamarosan megpillantottam Jézust és Máriát. A látomás örömmel töltötte el lelkemet, s megkérdeztem az Urat: „Mi az akaratod, Jézus, abban az ügyben, mellyel kapcsolatban gyóntatóm utasítására érdeklődnöm kell?” -- Jézus válasza: „Azt akarom, hogy maradjon itt, ne hagyja el a helyét.” -- Még azt is megkérdeztem, lehet-e ez a kép felirata: „Krisztus az Irgalmasság Királya?” -- Jézus válasza: „Én vagyok az Irgalmasság Királya.” De nem mondta hozzá, hogy -- „Krisztus”. „Kívánom, hogy ez a kép a Húsvét utáni első vasárnap legyen kiállítva nyilvánosan! Ez a vasárnap az Irgalmasság ünnepe. A Megtestesült Ige által ismertetem meg irgalmam mélységét.”

89 + Különös, de minden úgy következett be, ahogy az Úr kívánta. A hívők seregének első nyilvános tiszteletadása a kép előtt[68] Húsvét utáni első vasárnap történt. Három napig volt a kép a nyilvánosság részére kiállítva. Nyilvános helyen az Ostra Braman („Éles Kapu”-ban) volt elhelyezve az ablakban, így távolról is lehetett látni. Ez alatt a három nap alatt a Világ Megváltásának Jubileumát, az Úr szenvedésének 1900. évfordulóját, ill. annak lezárását ünnepelték Ostra Bramaban. Most látom csak, hogy a megváltás és az Úr által kívánt irgalmasság műve összekapcsolódik.

90 Egyik napon megpillantottam gyóntatómat, s láttam bensőmben, mennyit fog szenvedni. -- Barátaid elhagynak, mindenki ellened lesz, s fizikai erőnléted megfogyatkozik. Úgy láttalak Téged, mint egy szőlőfürtöt, melyet az Úr kiválaszt, és a szenvedések présébe vet. Lelked, atyám, bizonyos pillanatokban kétellyel telik meg a műre és rám vonatkozólag.

Úgy láttam, mintha Isten maga is ellened lenne, s megkérdeztem az Úrtól, miért jár így el veled, mintha meg akarná nehezíteni azt, amit ő rendelt el. Az Úr azt válaszolta: „Azért bánok így veled, hogy tanúsítsam, ez a mű az én művem. Mondd meg neki, hogy (38) ne féljen semmitől, szemem éjjel-nappal rajta tartom. Annyi diadém ékesíti majd koronáját, ahány lélek e mű révén megmenekül. Nem az eredményes munkát jutalmazom, hanem a szenvedést.”

91 Jézusom, Te magad is tudod, mennyi üldözést szenvedek csak azért, mert hű vagyok Hozzád, és szilárdan tartom magam követeléseidhez. Te vagy az én erőm -- támogass, hogy mindig hűségesen teljesítsem, amit kérsz tőlem. Magamtól nem tudok semmit sem tenni, de ha Te támogatsz, minden nehézség semmivé válik. Ó, Uram, jól látom, hogy egész életem állandó harc attól a pillanattól fogva, midőn lelkem képessé lett felismerni Téged, és ez a harc mind keservesebb lesz. Minden reggel az elmélkedéskor felkészülök az egész napi harcra, a Szentáldozás pedig a biztosíték, hogy győzni fogok, és ez így is szokott lenni. Félelem tölt el azokon a napokon, amikor nincs Szentáldozás. Ez a Kenyér, az erősek Kenyere ad meg nekem minden erőt a mű végrehajtásához, és bátorságot ahhoz, hogy mindent megtegyek,

amit az Úr kíván tőlem. Az erő és bátorság, mely bennem van, nem az enyém, hanem Azé, aki bennem lakik -- az Eucharisztia által.

Jézusom! Mily nagyok a meg nem értések; Ha nem lenne az Oltáriszentség, gyakran nem lenne bátorságom továbbhaladni azon az úton, melyet Te jelöltél ki nekem.

92 A megaláztatás mindennapi táplálék. Megértem, hogy a menyasszony részese Jegyese sorsának, így az Ő gyalázatának ruháját nekem is magamra kell vennem. Ha nagyon szenvedek, igyekszem hallgatni, mert nem bízom a nyelvemben, ami hajlamos ilyenkor saját magáról beszélni, pedig csak Isten dicsőítésére hivatott a sok jótettért és adományért, melyeket nekem juttatott. Mikor Jézust a Szentáldozásban magamhoz veszem, bensőségesen kérem Őt, gyógyítsa meg a nyelvemet, hogy vele sem az Istent, sem az embereket meg ne bántsam. Azt szeretném, hogy a nyelvem állandóan csak Istent dicsőítse. Egy lélek sem jut el a szentségre, ha nem vigyáz a nyelvére.

93 (39)

+ A szerzetesi fogadalmakról szóló katekézis rövid összefoglalása[69]

K: (Kérdés) Mi a fogadalom?

F: (Felelet) A fogadalom Istennek önként tett ígéret egy tökéletesebb tett véghezvitelére.

K: A fogadalom kötelez-e a parancsolt dolgok esetében is?

F: Igen. A parancsolatoknak megfelelő cselekedet dupla érdemű, elmulasztása viszont dupla vétséget és gonosztságot jelent, mert vétünk a parancsolat ellen, s ehhez járul még a fogadalom megszegése következtében a szentségtörés bűne.

K: Miért van ilyen nagy értéke a szerzetesi fogadalomnak?

F: Mert a fogadalom a szerzetesi élet alapját képezi, amit az Egyház megerősített, s amelyben a szerzetesi közösséghez tartozó tagok kötelezik magukat, hogy szünet nélkül törekednek a tökéletességre, a szabályzat szerint a három szerzetesi fogadalom: a szegénység, tisztaság és az engedelmesség által.

K: Mit jelent tökéletességre törekedni?

F: A tökéletességre való törekvés azt jelenti, hogy a rendi állapot önmagában nem kívánja meg a már elért tökéletességet, viszont bűn terhe mellett kötelez a tökéletesség megszerzéséért végzett mindennapi munkára. Az a szerzetes tehát, aki nem akar tökéletesedni, elhanyagolja legfőbb állapotbeli köteletségét.

K: Mi az (ünnepélyes) szerzetesi fogadalomtétel?

F: Ez a fogadalomtétel abszolút dolog. Csak a Szentatya oldhatja fel, különleges esetekben.

K: Mi az egyszerű fogadalom?

F: Kevésbé abszolút értékű: Az egyéveset, s az örökre szólót is a Szentszék oldhatja fel.

(40) K: Mi a különbség fogadalom és erény közt?

F: A fogadalom csak arra terjed ki, ami a bűn terhe alatt kötelez, az erény nagyobb értékű, megkönnyíti a fogadalom véghezvitelét, aki viszont megszegi a fogadalmat, összeütközésbe kerül az erénnyel is, megsérti azt.

K: Mire köteleznek a szerzetesi fogadalmak?

F: A szerzetesi fogadalmak az erények utáni törekvésre köteleznek, és teljes alárendeltségre az előljárókkal és a szabályokkal szemben, minek értelmében a szerzetes átadja személyét a rendnek, s lemond minden személyes jogáról és

cselekedetéről, s Isten szolgálatára rendeli őket.

A szegénységi fogadalomról

A szegénységi fogadalom a saját tulajdonról vagy annak használati jogáról való önkéntes lemondást jelent Isten kedvéért.

K: Milyen tárgyakra vonatkozik a szegénységi fogadalom?

F: A Kongregáció minden tárgyára és javára. Mindahhoz, amit a tagok beadtak, tárgyakat és pénzeket egyaránt -- ha azokat elfogadták -- nincs többé joguk a tagoknak. Minden adomány és ajándék, amit hálából vagy más célból kapnak, jog szerint a Kongregációt illeti meg. Munkadíjat, sőt nyugdíjat sem használhatnak a fogadalom megszegése nélkül.

K: Ki szegi meg a fogadalmat a hetedik parancs szellemében?

F: Aki engedély nélkül elvesz egy dolgot, ami a házá, saját vagy más részére. Aki valamit engedély nélkül megtart, eltulajdonít. Aki meghatalmazás nélkül a Kongregáció valamely tárgyát eladja vagy elcseréli. Aki másra használ egy tárgyat, mint amire az előljáró engedélyezte. Aki engedély nélkül ad vagy elfogad valamit. Aki figyelmetlenségből tönkretesz vagy elront valamit. Aki egy másik házba való átköltözéskor engedély nélkül elvisz valamit. A szegénységi fogadalom megsértése esetén (41) köteles a szerzetes a Kongregációt kártalanítani.

A szegénység erényéről

A szegénység evangéliumi erény, mely arra készíti a szívet, hogy a földi javakhoz való ragaszkodástól megszabaduljon, amire a szerzetes fogadalma alapján szigorúan kötelezi magát.

K: Mikor vétünk a szegénység erénye ellen?

F: Ha olyan dolgot kívánunk, ami ennek az erénynek ellentmond. Ha ragaszkodunk valamely dologhoz, s ha fölösleges dolgokat használunk.

K: Hányféle, és milyen fokozatai vannak a szegénységnek?

F: Gyakorlatilag a fogadalomban a szegénységnek négy fokozata van: az előljáróktól függetlenül nem rendelkezni semmivel. (A fogadalom szigorúan vett tárgya.) Kerülni a felesleget, beérni azzal, ami nélkülözhetetlen, már az erényhez tartozik; belső megelégedéssel vonzódni a legszerényebb dolgokhoz, mint például a cella, ruházat, étkezés stb. tekintetében; örülni a nélkülözésnek.

A tisztaság fogadalmáról

K: Mire kötelez ez a fogadalom?

F: A házasságról való lemondásra, és mindannak kerülésére, amit a hatodik és a kilencedik parancs tilt.

K: A tisztaság erénye elleni vétség sérti-e magát a fogadalmat?

F: Minden hiba ezen erény ellen a fogadalom megsértése is egyben, mert itt nincs különbség az erény és a fogadalom között, mint a szegénység és engedelmesség esetében.

(42) K: Bűnös-e minden rossz gondolat?

F: Nem minden rossz gondolat bűnös, csak akkor lesz azzá, ha az értelem döntése összekapcsolódik az akarat tetszésével és hozzájárulásával.

K: A tisztaság ellen fellépő bűnökön kívül van-e valami, ami az erényt csorbítja?

F: A tisztaság erényét csorbítják az érzékek, a képzelet és az

érzelmekek szabadsága, bizalmaskodás és a gyengéd barátkozások.

K: Hogyan őrizhető meg ez az erény?

F: A belső kísértéseket Isten jelenlétével, félelem nélküli harccal le kell győzni. A külső kísértéseket ellenben -- a bűnre vezető alkalmak kerülésével. Általánosságban hét fő módszer létezik. Az első az érzékek őrsége, a bűnös alkalmak kerülése, a tunyaság, a kísértések kerülése, azonnali eltávolítása, az örömet okozó személyes barátságok kerülése, az önmegtagadás lelkiületének ápolása, a kísértések közlése a gyóntatóval.

Ezenkívül van még öt mód az erény biztosítására: az alázat, az imádságos lelkiület, a szerénység megtartása, a kolostori szabályokhoz való hűség, a Szűzanya őszinte tisztelete.

Az engedelmisség fogadalmáról

Ez a fogadalom magasabb szintű, mint a két előző, mert ez jelenti a tulajdonképpeni égő áldozatot. Ez a legszükségesebb fogadalom is, mert ez alakítja ki és élteti az egész szerzetesi közösséget.

K: Mire kötelez az engedelmisség fogadalma?

F: Ezzel a fogadalommal a szerzetes megígéri Istennek, hogy jog szerinti előljáróinak mindenben engedelmeskedik, amit a rendi szabályok alapján parancsolnak neki. Az engedelmisségi fogadalom a szerzetest függővé teszi előljáróitól a szabályok értelmében egész életében és mindenféle ügyében. -- A szerzetes súlyosan vétkezik fogadalma ellen minden egyes alkalommal, ha a szabályzat értelmében vagy az engedelmisség nevében (43) kiadott parancsnak nem engedelmeskedik.

Az engedelmisség erényéről

Az engedelmisség erénye több, mint a fogadalom. Magában foglalja a szabályokat, törvényeket, sőt az előljárók tanácsait is.

K: Nélkülözhetetlen-e a szerzetesek számára az engedelmisség erénye?

F: Ez az erény a szerzetesek részére olyannyira nélkülözhetetlen, hogy még a jó cselekedet is, ha engedetlenséggel párosul, rosszá változik, vagy érdemtelen lesz.

K: Lehet-e súlyosan vétkezni az engedelmisség erénye ellen?

F: Súlyosan vétkezünk, ha az előljáró hatalmát és parancsát semmibe vesszük; ha engedetlenségünk a Kongregációnak szellemi vagy egyéb kárt okoz.

K: Milyen vétségek veszélyeztetik a fogadalmat?

F: Az előljárók iránti fenntartás, ellenszenv, zúgolódás, kritika, hanyagság és figyelmetlenség.

Az engedelmisség fokozatai

A parancs gyors és hiánytalan teljesítése. -- Az akarat engedelmissége, mivel az akarat bírja rá az értelmet, hogy rendelje alá magát az előljáró véleményének. Szent Ignác három segédeszközt ajánl az engedelmisséghez: az előljárókban, mindegy milyenek, mindig Istent lássuk; parancsukat, véleményüket igazoljuk önmagunkban; minden parancsukat úgy fogadjuk mintha Istentől származna, gondolkozás, mérlegelés nélkül. A fő tényező azonban -- az alázat. Az alázatosoknak semmi sem nehéz.

94 (44) Ó, Uram, gyűjtsd lánggra szeretetemet Irántad, hogy a

viharok, szenvedések és megpróbáltatások közepette ne fáradjon el a lelkem. Látod, milyen gyenge vagyok. De a szeretet mindent megtehet.

95

+ Isten mélyebb megismerése és a lélek rémülete

Kezdetben Isten úgy ismerteti meg magát, mint a szentség, igazságosság, jóság, vagyis, mint az irgalmasság. A lélek azonban nem egyszerre ismeri fel mindezt, hanem külön-külön felvillanásokban, vagyis Isten közeledéseiben. Ez nem tart sokáig, mert ezt a fényt nem lehetne elviselni. Az imádság alatt tapasztalja meg a lélek ennek a fénynek egy-egy villanását, mely képtelenné teszi úgy imádkozni, mint azelőtt. Erőlködhet, ahogyan csak akar, és rákényszerítheti magára az egykori imamódot, mindez hiábavaló és felesleges. Lehetetlen dolog továbbra is úgy imádkoznia, mint a fény megtapasztalása előtt. A fény, mely megérintette a lelket, benne él, nem tudja sem elhomályosítani, sem elsötétíteni. Isten felismerésének ez a fénye vonzza a lelket, és fellobbantja benne az Isten iránti szeretetet. De ugyanez a villanás egyúttal azt is megismerteti a lélekkel, hogy mi is ő valójában; egész bensejét magasabb megvilágításban látja általa, s ez félelemmel és rémülettel tölti el. Nem marad meg azonban ebben a félelemben, hanem elkezd megtisztítani magát, megalázkodik és lealacsonyodik az Úr előtt, ezek a fények pedig egyre erősebbek és gyakoribbak lesznek; minél jobban kikristályosodik a lélek, annál áthatóbbak lesznek ezek a fények. Ha a lélek mégis bátran és hűségesen válaszolt az első kegyelmekre, Isten eltölti vigasszal, s érezhető módon érintkezik vele. Egyes pillanatokban a lélek rendkívül örül, mert mintegy bensőséges érintkezésbe lép Istennel; úgy gondolja, hogy már elérte a tökéletesség megadott fokát, mert hibái és hiányosságai elszunnyadtak, és azt hiszi, már nincsenek is benne. Mindenre kész, semmi sem tűnik számára nehéznek. Kezd elmerülni Istenben, s belekóstol az isteni gyönyörűségbe. Hordozza őt a kegyelem, s egyáltalán nincs tisztában azzal, hogy még elkövetkezhet a próbatétel és a megpróbáltatások ideje. S valóban, ez az állapot nem tart sokáig. Jönnek más pillanatok is, de meg kell említenem, hogy a lélek hűségesebben tud válaszolni Isten kegyelmére, ha van egy intelligens gyóntatója, akire mindent rábízhat.

96 (45) + Isten próbatételei az Isten által különösen szeretett lélekben. Kísértések és sötétség, a sátán.

A lélek szeretete még nem olyan, amit Isten kíván. A lélek hirtelen elveszíti Isten jelenlétét. Különböző hibák és hiányosságok keletkeznek benne, melyek ellen keserves harcot kell folytatnia. Minden hiba felüti benne a fejét, de a lélek ébersége nagy. Isten egykori jelenlétének helyét a szárazság és lelki aszály foglalja el. A lélek nem talál kedvet a lelki gyakorlatokban, nem tud imádkozni sem, mint korábban, sem mint utoljára. Mindenfelé vergődik, nem lel sehol megelégedést. Isten elrejtőzött előle, a teremtményekben nem talál vigaszt, és semmilyen teremtmény sem tudja megvigasztalni. A lélek szenvedélyesen vágyik Istenre, de látja saját nyomorúságát, s érezni kezdi Isten igazságosságát. Úgy látja, elvesztette Isten összes kegyelmét, értelme mintha elhomályosult volna, lelkét sötétség borítja, s felfoghatatlan kívül érez. A lélek megpróbál beszámolni lelkiatyjának állapotáról, de nem értik meg. Így még

nagyobb nyugtalanság fogja el. A sátán elkezd működését.

97 A hit tűzbe jut, nagy itt a harc, a lélek erőfeszítéseket tesz, akarata erejével tart ki Isten mellett. A sátán Isten engedélyével még közelebb merészkedik, a remény és szeretet próbatétele következik. Ezek a kísértések rémesek, Isten mintegy titokban támogatja a lelket. Ő azonban mit sem tud erről, mivel másképp nem állhatná ki a próbatételt. Isten tudja, mennyit bocsáthat a lélekre. A lelket hitetlenség kísérti meg a kinyilatkoztatott igazságokat illetően, és a gyóntató iránti őszinteségben. A sátán így szól hozzá: „Látod, senki sem ért meg. Miért beszélnél erről mindenkinek?” Olyan szavakat hall füleiben, melyek megrémítik, s úgy érzi, mintha ő mondta volna ki Isten ellen azokat. Azt hallja, amit nem akar hallani, azt látja, amit nem szeretne látni. Szörnyű, ha ilyen pillanatokban nincs az embernek tapasztalt lelki vezetője. Egyedül viseli az egész terhet. Mégis, amennyire erejéből telik, mindenképpen keresnie kell egy világosan ítélő lelki vezetőt, különben összeroppanhat terhe alatt a szakadék felett. (46) Ezek a megpróbáltatások nehezek és fárasztóak. Isten egy lélekre sem engedi gyakran rászakadni azokat, ha előtte nem tapasztaltatta meg a lélekkel a Vele való mélységes egyesülést, éreztetve vele az isteni örömeket. Istennek mindezekkel a megpróbáltatásokkal számunkra ismeretlen célja van. Sokszor Isten így készíti fel a lelket jövőre tervezett és nagy művekre. Isten meg akarja próbálni a lelket, mint a tiszta aranyat, de ez még nem a próba vége. Hátra van még a próbák próbája -- az Istentől való teljes eltaszítottság.

98

+ A próbák próbája,
a teljes elhagyatottság -- kétségbeesés

Amikor az előző megpróbáltatásokból győztesen kerül ki a lélek, bár talán botladozva, mégis eltökélten harcol. Mélységes alázattal kiált az Úrhoz: „Ments meg, mert elveszek!” -- Ekkor még képes harcolni.

Most aztán rettentő sötétség borítja el a lelket. Csak bűnöket lát magában. Borzalmasak az érzései. Istentől teljesen elhagyva látja magát, úgy érzi, mintha Isten gyűlöletének tárgya lenne, s csak egy lépés választja el a kétségbeeséstől. Védekezik ahogy tud, próbál bízni, de az ima még nagyobb kint jelent neki. Azt hiszi, hogy Istent még nagyobb haragra ingerli, égisz érő csúcson áll, mely alatt mély szakadék tátong.

A lélek Isten felé tör, de úgy érzi, eltaszítják. A föld minden szenvedése és kínja sem hasonlítható össze ezzel az érzéssel, amelybe most elmerült a lélek -- ez az érzés az Istentől való eltaszítottság érzése. Senki sem tud enyhét adni neki. Látja, hogy egyes-egyedül van, senki sincs, aki megvédje. Feltekint az égre, de tudja, hogy az nem neki rendeltetett -- minden elveszett számára. Sötétségből még nagyobb sötétségbe jut, úgy érzi, örökre elvesztette Istent, azt az Istent, akit annyira szeretett. Ez az érzés leírhatatlan kint jelent számára. Nem akar ebbe beletörődni, megpróbál felnézni az égre, de hiába -- ez még nagyobb szenvedést okoz neki.

99 (47) Senki sem tud világosságot deríteni ebbe a lélekbe, ha Isten sötétségben akarja tartani. A lélek ezt az Istentől való

eltaszítottságot elevenen és borzalmasan érzi. Szívéből fájdalmas kiáltások szakadnak fel, oly kínosak, hogy egyetlen pap sem tudja megérteni őket, hacsak saját maga át nem élte ugyanezt. Ekkor még a gonosz lélek is okoz szenvedéseket. Gúnyolódik: „Látod, mi lett veled? Továbbra is hűséges leszel? Megkaptad fizetséged, hatalmunkban vagy.” -- Bár a sátánnak csak annyi hatalma van a lélek felett, amennyit Isten megenged; Isten tudja, mennyit bírunk ki. -- „Mi hasznod származott neked abból, ha megtagadtad magadat? S abból, hogy hűségesen megtartottad a szabályokat? Mire jó a sok erőfeszítésed? Isten eltaszított magától.” -- Az „eltaszított” szó olyanná válik, mint a tűz, mely minden ideget átjár, áthatja az ember egész lényét csontja velejéig. Elérkezik a próba legnagyobb pillanata. A lélek már sehol sem keres segítséget, önmagába zárkózik, mindent elveszít a szeme előtt, mintha beleegyezne az eltaszítottság kínjába. Ez az a pillanat, amelyre nem talállok szavakat. A lélek agóniája. Midőn ez az állapot először közeledett felém, a szent engedelmesség erejével szakadtam ki belőle. Az újoncmesternő annyira megrettent állapotomtól, hogy azonnal gyónni küldött, a gyóntató azonban nem értett meg, s egy hajszálnyi enyhülésben sem volt részem. Ó, Jézus, adj nekünk tapasztalt gyóntatókat!

Amikor elmondtam, hogy pokoli kínokat állok ki lelkemben, az atya azt felelte, hogy ő nem nyugtalan a lelkem felől, mert Isten nagy kegyelmét látja benne. Én azonban nem értettem ebből semmit, s a legcsekélyebb fénysugár sem hatolt a lelkembe.

100 Most már kezdem érezni a fizikai erő hiányát, és már nem tudom kötelességeimet sem elvégezni. Szemvedéseimet képtelen vagyok elrejtteni, s bár szót sem szólok arról, amit szenvedek, mégis, a fájdalom, ami tükröződik az arcomon, elárul. A főnöknő azt mondta, hogy a nővérek jelentették neki: a kápolnában pusztá látványom részvétet keltett bennük, oly rémesen néztem ki. Minden erőfeszítés ellenére a lélek nem tudja kínjait elrejtteni.

=====

Napló -- 1. füzet

101--200

101 Jézusom, Te tudod egyedül, hogyan jajgat a lelkem e kínok között, sötétségbe merültem, mégis vágyódik Isten után, s úgy eped érte, mint a megégetett ajak a víz után. Haldoklik és kiszárad. Halál nélküli halállal haldoklik, ami azt jelenti, hogy nem tud meghalni. Erőfeszítései semmit sem érnek, egy hatalmas kéz tartja fogva. (48) A lélek most az Igazságos hatalmába kerül. Minden külső kísértés megszűnik, körülötte minden elhallgat; akár egy haldokló, elveszít mindent maga körül -- egész lelke az igazságos, háromszor szent Isten hatalma alatt összpontosul. -- Örökre eltaszítva. Ez a legnagyobb pillanat, és csak Isten tudja ily módon próbára tenni a lelket, mert csak Ő tudja egyedül, hogy kibírja-e ezt a lélek. Midőn a lélek átítatódott e pokoli tűzzel, szinte kétségbeesik. Az én lelkem akkor élte át ezt a pillanatot, mikor egyes-egyedül voltam a cellámban. Amint a lelkem kezdett a kétségbeesésbe süllyedni, éreztem hogy haldoklom, mégis megragadtam a keresztet, és görcsösen szorongattam kezemben; most azt érzem, hogy testem elválik a lelkemtől, s bár az előljáróimhoz akartam menni, nem volt hozzá erőm. Még utoljára kimondtam e szavakat: „Bízom irgalmadban!” Úgy tűnt, ezzel még nagyobb haragra ingereltem Istent, magam pedig kétségbeestem, és már csak időről-időre szakadt fel egy fájdalmas jajszó a

lelkemből. A lélek halálküzdelmet vív. Már azt hittem, ebben az állapotban maradok, mert saját erőmből nem tudtam volna kiszabadulni belőle. Bár minden Istenre irányuló gondolat a szenvedés leírhatatlan tengerét jelenti, mégis van valami a lélekben, ami Isten felé törekedik, noha úgy tűnik, mindez csak arra jó, hogy még többet szenvedjen. Mindarra a szeretetre való visszaemlékezés, mellyel azelőtt Isten körülvette a lelket, a szenvedés újabb formáját jelenti. Isten szeme áthatol a lelken, és pillantására minden elég benne.

102 Ez az állapot elég sokáig tartott, amikor is az egyik nővér belépett a cellámba, és szinte halva talált. Megrémült, s az újoncmesternőhöz sietett, aki a szent engedelmesség nevében megparancsolta nekem, hogy keljek fel a földről. Azonnal erő szállt belém, s egész testemben reszketve felálltam. Mesternőm azonnal felismerte lelkiállapotomat, és Isten felfoghatatlan irgalmáról kezdett beszélni. Azt mondta: „Ne aggódjon, nővér! Megparancsolom önnek az engedelmesség nevében!” -- Majd hozzátette: „Most látom, hogy Isten nagy életszentségre hívta önt, azt akarja az Úr, hogy az Ő közelében legyen, ha ilyen dolgokat, és ilyen korán megenged. Maradjon csak hűséges Hozzá, mert ez annak a jele, hogy Isten magasra akarja Önt állítani az égben.” -- Én azonban semmit nem fogtam fel szavaiból.

103 (49) Midőn beléptem a kápolnába, úgy éreztem, mintha minden lehullott volna lelkemről, mintha most léptem volna ki Isten kezéből. Érzem lelkem érintetlenségét, érzem, hogy kisgyermek vagyok. Bensőmben megláttam Jézust, aki így szólt hozzám: „Ne félj, leányom, én veled vagyok.” Ebben a pillanatban minden kín és sötétség eloszlott a lelkemből, érzékeimet felfoghatatlan öröm járta át, lelkem erővel és fénnel telt meg.

104 Még meg akarom említeni azt, hogy bár lelkem már Isten szeretetének sugaraiban fürdött, testemen még két napig megmaradtak az átélt kínok nyomai. Arcomat halálos sápadtság borította, szemeim véraláfutásosak maradtak. Csak Jézus tudja, mennyit szenvedtem. Leírásom elhalványul a valóság mellett. Nem tudom kifejezni mindezt, úgy tűnik, mintha a másvilágból tértem volna vissza. Minden teremtmény iránt ellenszenvet éreztem. Isten Szívéhez simulok, akár a gyermek anyja melléhez. Mindent más szemmel nézek. Tudatában vagyok annak, mit tett lelkemben az Isten egyetlen szavával -- ez éltet. Elborzadok, ha visszaemlékezem átélt kínjaimra. Ha magam nem éltem volna át mindezt, el se hinném, hogy így lehet szenvedni. -- Van teljesen lelki szenvedés.

105 Mindezen szenvedés és harc közepette sem mulasztottam el a Szentáldozást. Midőn úgy gondoltam, hogy nem kellene áldoznom, odamentem mesternőhöz, s megmondtam, hogy úgy érzem, nem járulhatok a Szentáldozáshoz. Ő azonban nem engedte meg, hogy elmulasszam a Szentáldozást, így megáldoztam, s felismertem, hogy csak az engedelmesség mentett meg akkor.

Maga az újoncmesternő később azt mondta nekem, hogy ezek a megpróbáltatások csak azért múltak el viszonylag gyorsan, mert engedelmes voltam. „Az engedelmesség erejével tudott ilyen bátran kitartani, nővér!” Igaz, hogy az Úr maga vezetett ki ezekből a kínokból, viszont az engedelmességhez való hűségem tetszett Neki.

106 Ezek rémisztó dolgok, de ne rémítsenek el egyetlen lelket sem, mert Isten nem ró ránk többet, mint amennyit el bírunk viselni. Másrészt talán sohase bocsát hasonló szenvedéseket ránk. Csak azért írom le mindezt, mert ha Istennek úgy tetszene, hogy valamely lelket ilyen szenvedéseken átvezessen, (50) ne féljen ez a lélek, hanem amennyiben tőle telik, maradjon hűséges Istenhez. Isten egy lélekben sem okoz kárt, hiszen Ő maga a szeretet, és ebben a felfoghatatlan szeretetében hívta életre a lelket. Bár, mikor ezek között a kínok között vergődtem, nem értettem ezt.

107 Ó, Istenem, felismertem, hogy nem erről a földről való vagyok, ezt erősen a lelkembe vésted. Több kapcsolatom van az éggel, mint a földdel, annak ellenére, hogy kötelességeimet semmiben sem hanyagolom el.

108 Ebben az időben nem volt lelki vezetőm, semmiféle lelki vezetést nem kaptam. Kértem az Urat -- de Ő nem adott vezetőt. Gyermekkorom óta mostanáig Jézus a Mesterem. Ő vezetett át minden rengetegen és veszélyen; tisztán látom, hogy csak Isten tudott engem ezeken a nagy veszélyeken átsegíteni minden baj nélkül úgy, hogy lelkem érintetlen maradt, s mindig győztesen került ki a felfoghatatlan nehézségek közül. Kijött [...] [70] Aztán mégis adott az Úr egy lelkiatyát, de csak később.

109 Ezen szenvedések után a lélek nagy szellemi tisztaságban, egészen Isten közelében érzi magát, bár hozzá kell tennem, hogy a lelki szenvedések idején is közel van Istenhez, de akkor egészen vak. Tekintetét sötétség árnyékolja be. Isten közel van a szenvedő lélekhez, de -- s ebben éppen ez a titok -- a lélek nem tud róla. Azt állítja, hogy Isten nemcsak elhagyta őt, de haragszik is rá. Mily súlyos szembaja ez a léleknek, aki Isten világosságától elvakítva azt állítja, nincs is fény, pedig ez a fény oly erős, hogy egészen elvakítja. Később mégis felismertem, hogy Isten ezekben a pillanatokban közelebb van a lélekhez, mint egyébként, mert a kegyelem különleges segítsége nélkül a lélek nem tudná kiállni ezt a próbatételt. Isten Mindenhatósága működik itt, és rendkívüli kegyelme, különben a lélek már az első csapás súlya alatt összeroppanna.

110 Ó, Isteni Mester! Egyedül a Te műved mindez a lelkemben! Te, Uram, nem félsz a lelket a rettenetes szakadék szélére állítani, ahol megijed, félelem járja át. Aztán újra visszahívod magadhoz őt. Ezek a Te felfoghatatlan titkaid.

111 (51) Mikor nagy lelki kínjaim közepette gyónásom alkalmával megpróbáltam magam a legkisebb hibákkal is vádolni, az atya csodálkozott, hogy nagyobb vétséget nem követtem el, és ezt mondta: „Ha ön, nővér, ezen kínok között ilyen hűséges Istenhez, már ez is tanúsítja számomra, hogy Isten különleges kegyelemmel támogatja önt, s talán jó is, hogy ön nem érti ezt.” Különös, hogy ebben a helyzetben a gyóntatók se megérteni, se megnyugtanni nem tudtak egészen addig, amíg nem találkoztam P. Andrasz-sal, majd később Sopocko atyával.

112 + Néhány szó a gyónásról és a gyóntatókról. Csak arról akarok beszélni, amit saját lelkemben éltem át, és tapasztaltam.

Ezek között a különleges körülmények között három esetben nem segít a gyónás a léleknek:

Először -- ha a gyóntató nem nagyon ismeri a rendkívüli utakat, s a nagy titkok feltárásánál, melyet az Isten a lélekben végbevisz, csodálkozást mutat. Ez a csodálkozás megijeszti az érzékeny lelket, s ha a lélek észreveszi, hogy a lelkiatya habozik elmondani véleményét, nem talál megnyugvást, hanem még több kétsége marad gyónás után, mint amennyi azelőtt volt, mert megérzi: a lelkiatya, aki meg akarja nyugtatni, maga sem biztos a dolgában. Vagy -- ahogy az velem megesett -- lelkem néhány titkát nem tudta megérteni gyóntatóm, s megtagadta a gyóntatásomat, mert bizonyos félelmet érzett egy ilyen lélekkel való találkozásnál. Hogyan találhatna ilyen helyzetben megnyugvást a lélek a gyóntatószékben, hiszen a pap minden szavára különös finomsággal reagál? Véleményem szerint az a pap, aki nem érti meg a lelket Isten látogatásának különleges pillanataiban, köteles lenne ezt a lelket egy tapasztalt, világosan látó lelki vezetőhöz irányítani, vagy saját magában világosságot teremteni, hogy meg tudja adni azt a léleknek, amire szüksége van, és nem lenne szabad megtagadnia a gyónást, mert ezzel nagy veszélynek teszi ki a lelket, aki így némely esetben elhagyhatja azt az utat, amit Isten kijelölt számára. Komoly dolog ez, mert magam is átéltem, hogy Isten rendkívüli kegyelmei ellenére már-már habozni kezdtem, s bár Isten maga nyugtatott meg, mindig vágytam az Egyház megerősítésére is.

(52) Másodszer -- ha a gyóntató nem hagyja a lelket nyíltan kitárulkozni, ha türelmetlenséget mutat. A lélek ekkor elnémul, nem mond el mindent, s nem merít hasznot a gyónásból, még kevésbé, ha a gyóntató, aki -- nem ismerve gyónója lelkét -- próbának akarja alávetni, így inkább árt, mint segít neki. Ez azért van, mert a lélek tudja, hogy a gyóntató nem ismeri őt, mivel nem engedte meg, hogy teljesen megnyíljon a kapott kegyelmek és nyomorúsága terén. Vagyis a próbatétel nem lesz megfelelő. Olyan próbáim is voltak, melyeken nevetnem kellett. Szemléletesebb a dolog, ha azt mondom, hogy a gyóntató a lélek orvosa. Hogy tud egy orvos a betegség ismerete nélkül megfelelő orvosságot rendelni? Soha. Mert vagy nem következik be a kívánt hatás, vagy ha túl erős a gyógyszer, rosszabbodást, vagy, amitől Isten óvjon, halált okoz. Ezt tapasztalatból mondom, hogy bizonyos esetekben maga az Úr tartott vissza engem. Harmadszor -- előfordul, hogy a gyóntató a csekély dolgokat nem veszi figyelembe. A lelki életben azonban nincs csekélység. Néha a láthatólag kis dolgok igen fontosakat takarnak, a lelkiatya részére pedig ezek fénysugarakat jelentenek a lélek megismeréséhez. Sok lelki színárnyalat rejlik az apró dolgokban.

Sohasem épül fel egy csodálatos épület, ha a kis téglákat eldobjuk. Isten egyes lelkektől nagy tisztaságot kíván, ezért adja nekik nyomorúságuk mélyebb felismerését. Az égi fényben jobban fel lehet ismerni, mi tetszik Istennek, s mi nem. A bűn és a gyarlóságok felismeréséhez szükséges a lélek világossága, bár a lélek tudja, hogy konkrétan a bűn az, ami a gyóntatószékbe tartozik, de a kisebb dolgok megemléltése is fontos, mert ezek nagy szerepet játszanak a szentségre való törekvésben. Nem szabad tehát a lelkiatyanak ezeket figyelmen kívül hagynia. A lelkiatya türelme és kedvessége megnyitja az utat a lélek legmélyebb titkaihoz. A lélek szinte öntudatlanul feltárja a benne tátongó mélységeket, s a gyónás után erősebbnek, ellenállóbbnak érzi magát, bátrabban harcol, jobban igyekszik, mert tudja, hogy

mindenről számot kell adnia.

(53) Még valamit megemlítek a gyóntatóról. Néha próbára kell tennie a gyónóját, gyakoroltatni szükséges, fel kell ismernie, hogy szalmával, vassal vagy szintiszta arannyal van-e dolga. Mindhárom lélek más elbánást igényel. A gyóntatónak minden lélekről feltétlenül tiszta képet kell alkotnia, hogy tudja, a lélek mit bír ki egyes pillanatokban, bizonyos körülmények között, és adott esetekben. Ami engem illet, később, több tapasztalat után, mikor felismertem, hogy nem értenek meg, akkor nem tártam fel lelkem, és így békém zavartalan maradt. De csak azóta van így, mióta ezeket a kegyelmeket egy okos, művelt és tapasztalt gyóntató elbírálta. Most tudom, némely esetben hogyan kell eljárni.

113 És még szeretnék három szót mondani annak a léleknek, aki elhatározta, hogy életszentségre törekszik, és azt akarja, hogy a gyónásai gyümölcsözőek, vagyis hasznosak legyenek számára.

Első a teljes őszinteség és nyíltság. A legszentebb és legbölcsebb lelkiatya sem adhatja a léleknek erőszakkal azt, amit akar, ha a lélek nem nyílt és őszinte. Az őszinteség hiánya és a lelki elzárkózás nagy veszélybe sodorhatja a lelket. Az ilyen lélekkel maga Jézus sem érintkezik magasabb szinten, mert tudja, hogy ez a lélek ezekből a különleges kegyelmekből semmi hasznot sem merítene.

Második szavam -- az alázat. A gyónás szentsége nem használ kellőképp a léleknek, ha nem alázatos. A gőg sötétségben tartja a lelket. Nem tud és nem akar alaposan elmélyedni nyomorúságos voltában, álarcot ölt, s elkerüli mindazt, ami meggyógyíthatná.

A harmadik szavam -- az engedelmisség. Semmilyen győzelmet nem arathat az engedetlen lélek, még ha közvetlenül Jézus maga gyóntatná is. A legtapasztaltabb gyóntató sem tud segíteni az ilyen léleknek. Az engedetlen lélek vesztébe rohan, nem halad előre a tökéletesedés útján, s nem igazodik el a lelki életben. Isten bőségesen elárasztja kegyelmeivel a lelket, de csak akkor, ha engedelmes.

114 (54) + Ó, milyen kedvesek a szenvedő lélekből felszálló himnuszok! Az ilyen lélek ámulatba ejti az egész eget, különösen akkor, ha Isten érinti meg őt. Énekli az Úr után vágyódó panaszos dalait. Az ilyen lélek szépsége leírhatatlan, mert Istentől fakad. A lélek megy az élet vadonán keresztül, Isten szeretetétől megsebzetten. A földet csak fél lábbal érinti.

115 + Mély alázat jellemzi azt a lelket, amely átélte ezt a szenvedést. Nagy az ő lelkének tisztasága. Adott pillanatokban töprengés nélkül jobban tudja, mit kell tennie, és mit elhagynia. Megérzi a kegyelem legfinomabb érintését, s nagyon hűséges Istenhez. Messziről felismeri Istent, és szüntelenül örvendezik Neki. Mások lelkében s általában a környezetében nagyon hamar felfedezi Istent. Maga Isten tisztította meg őt. Isten, aki tisztán Lélek, a lelket elvezeti a tiszta lelki életre. Előzőleg maga Isten készítette fel és tisztította meg ezt a lelket, vagyis tette képessé a Vele való bensőséges érintkezésre. Lélekben egyesül az Úrral szerető megnyugvásban. Érzékelhető kifejezések nélkül beszél az Úrral. Isten eltölti világosságával a lelket. Megvilágosult értelme tisztán lát, és megkülönbözteti ennek a lelki életnek fokozatait. Látja, mikor egyesült tökéletlen módon Istennel, amikor az érzékek még jelen voltak, és a lelkiesség össze

volt kapcsolva az érzékekkel, bár már magasabb szinten, különleges módon -- de még nem tökéletesen. Az Istennel való egyesülésnek van egy magasabb és tökéletesebb módja -- a szellemi egyesülés. A lélek itt már kevésbé van kitéve a képzelgések veszélyének, lelkiisége mélyebb és tisztább. Az olyan lélekben, ahol az érzékek is jelen vannak, nagyobb a képzelgés veszélye. A lélek- és a gyóntató elővigyázatosságának is nagyobbak kell lennie. Vannak olyan pillanatok, amikor Isten tisztán lelki állapotba vezeti a lelket. Az érzékek elalszanak, mintha halottak lennének. A lélek a lehető legszorosabban egyesül Istennel, elmerül az Istenségben, ismerete teljes és tökéletes, nem részleges, mint azelőtt, hanem általános és teljes. Örül ennek, de -- szeretnék még a próbák pillanatairól szólni. Ilyenkor szükséges, hogy a gyóntató türelmes legyen az ilyen lélekkel. De a legnagyobb türelmet magának a léleknek kell tanúsítania.

116 (55) Jézusom, Te tudod, mit érez a lelkem, mikor ezekre a szenvedésekre emlékezik. Nemegyszer csodálkoztam azon, hogy az angyalok és szentek csendben ülnek ilyen lelki szenvedés láttán. Mégis, ők ezekben a pillanatokban különösen is szeretnek minket. Lelkem néha teljes erőből sírt Isten után, mint egy kisgyermek, aki elől az anyja eltakarta arcát, s így a gyermek nem ismeri fel őt, és teljes erőből kiabál. Jézusom, tisztelet és dicsőség Néked a szeretet ezen megpróbáltatásaiért. Hatalmas és felfoghatatlan a Te irgalmad. Mindent áthat irgalmad, amit lelkemmel kapcsolatban cselekszel.

117 Itt említem meg, hogy a környezetnek nem kellene ezekhez a szenvedésekhez külső szenvedéseket hozzátennie. A léleknek ugyanis, akinek kelyhe már csordultig telt, néha az az egy csepp, amit mi teszünk hozzá, túl sok lesz, és kicsordul a keserűség kelyhe. Ki felel majd az ilyen lélekért? Őrizkedjünk attól, hogy fájdalmat okozzunk másnak, mert ez nem tetszik az Úrnak. Ha az előljárók és a nővérek tudnák, vagy gyanítanák, hogy a lélek próbát áll ki, s maguk mégis szenvedéssel terhelnék, halálos bűnt követnének el, és maga Isten kérné ezt számon a lélekért. Most nem azokról az esetekről beszélek, amelyek önmagukban is bűnnek számítanak, hanem azokról, melyek más esetekben nem számítanak annak. Vigyázzunk, hogy ne terhelje ilyesmi a lelkiismeretünket. Nagy és elterjedt hibája a kolostori életnek, hogy a szenvedő lelkekre még több szenvedést akar mérni. Nem állítom mindenkiről ezt, de akadnak ilyen személyek. Megengedjük magunknak, hogy különbözőképpen ítélkezzünk, s néha éppen ott nyilatkozunk meg, ahol a legkevésbé kellene.

118 Kicsiny szerv a nyelv, de nagy dolgokra képes. Az az apáca, aki nem tud hallgatni, sohase fog szent életet élni, vagyis soha nem lesz szent. Ne áltassa magát -- hacsak nem Isten Lelke szól általa, akkor viszont nem hallgathat. De ahhoz, hogy Isten szavát meghallhassuk magunkban, csendnek kell uralkodni a lelkünkben, hallgatni kell, de nem szomorúan, hanem a lélek csendjével Istenre összpontosítva, összeszedettségben. Beszélhetünk sokat anélkül, hogy megtörnénk a csendet, ugyanakkor lehet keveset mondani és mégis folyton megtörni a csendet. Ó, milyen jóvátételten károkat okozhat, ha nem tartjuk be a (56) csendet. Sok sérelem érheti ezáltal felebarátainkat, de a legtöbb kárt a saját lelkünknek okozzuk.

119 Véleményem és tapasztalatom alapján a hallgatásról szóló szabályzatnak az első helyen kellene szerepelnie. Isten nem nyilatkoztatja ki magát a fecsegő lelkeknek. Olyanok ezek, mint a herék a méhkasban, akik sokat zümmögnek, de mézet nem termelnek. A fecsegő lélek üres saját bensőjében. Nincsenek meg az alapvető erények benne, sem az Istennel való bizalmasság. Szóba sem jöhet nála a mélyebb élet, az édes béke és csend, amelyben Isten lakozik. Az a lélek, aki nem tapasztalta meg a belső csend édességét, nyugtalan szellem, aki zavarja mások csendjét is. A pokol torkában sok olyan lelket láttam, akik nem tudták megtartani a csendet. Ők maguk mondták el ezt, amikor megkérdeztem tőlük, mi az oka elkárkozásuknak. Ezek szerzetesi lelkek voltak. Ó, Jézusom, micsoda fájdalom, hiszen ezek a lelkek nemcsak az égben lehetnének, de akár szentekké is formálódhattak volna. Ó, irgalmas Jézusom, remegek, ha arra gondolok, hogy számot kell adnom nyelvemről. A nyelvben élet rejtőzik, de halál is; nemegyszer ölnék is a nyelvvel, valódi gyilkosságot követünk el vele. Tarthatjuk-e hát kis dolognak a nyelv szerepét? Igazán nem értem az ilyen lelkiismeretet. Ismertem valakit, aki megtudván, mit beszélnek róla a többiek, súlyosan megbetegedett, nagy vérvesztéseget szenvedett, és sok könnyet ejtett, majd pedig elérkezett a szomorú következmény. Mindezt pedig nem kard, hanem a nyelv okozta. Ó, hallgató Jézusom, légy irgalmas hozzánk!

120 Rátértem a hallgatás témájára, pedig nem erről akartam beszélni, hanem a lélek életéről Istennel, s a kegyelemmel való együttműködéséről. Amikor a lélek megtisztult, s az Úr bizalmasan érintkezik vele, elkezd minden erejével Isten felé törekedni. De saját magától semmit sem tud tenni. Itt Isten rendez mindent, és a lélek tudatában van ennek. Számkivetésben él még, és jól tudja: jöhetnek még borús, esős napok, de másképpen kell látnia ezeket, mint eddig. Nem ringatja magát hamis nyugalomban, hanem felkészül a harcra. Tudja, hogy lovagi ágból származik. Most már jobban tisztában van mindennel. Tudja, hogy királyi módon él; és minden érinti, ami csak nagy és szent.

121 (57) + Isten a kegyelem áradatát árasztja azokra, akik kiállták ezt a tűzpróbát. A lélek Istennel való bensőséges egyesülésnek örvend. Sok érzéki és szellemi látomásban részesül, sok természetfeletti hangot hall, s néhányszor világos parancsot is, de mindezen kegyelmek ellenére nem elég önmagának. Annál kevésbé, mert amikor Isten megajándékozta őt ezekkel a kegyelmekkel, nagy veszélyeknek is ki van téve, és nagyon könnyen káprázat áldozata lehet. -- Ezért kérnie kell Istentől egy lelki vezetőt, de nem elég, ha csak imádkozik érte, magának is fáradoznia kell a keresésén. Olyan vezetőt kell keresnie, aki jól kiismeri magát a lelkek területén, mint a vezérnek is ismernie kell az utat, amelyen harcba vezet a seregét. Azt a lelket, aki Istennel egyesült, nagy és elkeseredett küzdelmekre kell felkészíteni.

+ Ezen tisztítások és próbatételek után Isten különleges kapcsolatba lép a lélekkel, de az nem mindig működik együtt ezekkel a kegyelmekkel. Nem mintha magától nem akarna a lélek dolgozni, de olyan nagy külső és belső akadályokba ütközik, hogy valóban csodára van szüksége ahhoz, hogy ilyen magasságokban meg tudjon maradni. Itt mindenképpen szüksége van lelki vezetőre. Az én lelkemet is sokszor töltötték el kétségekkel, néha magam is féltem, mert azt gondoltam, hogy tudatlan vagyok, és sok dologban

nem ismerem ki magamat, főleg lelki dolgokban. Ha kétségeim igen elszaporodtak, a gyóntatómnál vagy előljáróimnál kerestem megvilágosodást. De amit kívántam, nem kaptam meg.

122 Amikor előljáróim előtt feltártam lelkemet, egyik főnöknőm[71] felismerte lelkem állapotát és azt az utat, amelyen Isten szándékozott vezetni engem. Útmutatásai alapján gyorsan megindultam a tökéletesség útján. Ez azonban nem tartott sokáig. Midőn még mélyebben feltártam a lelkemet, már nem kaptam meg azt, amit óhajtottam. A főnöknő valószínűtlennek tartotta ezeket a kegyelmeket, ezért nem számíthattam segítségére. Azt mondta, lehetetlen, hogy Isten egy teremtménnyel ilyen kapcsolatban legyen. -- „Féltem magát, nővér, nem valamiféle képzelgés-e mindez? (58) Kérjen tanácsot egy paptól!” -- De a gyóntatóm sem értett meg, s azt mondta: „Jobb lenne, ha a főnöknőjével beszélné meg ezeket a dolgokat.” Így járkáltam előljáróimtól a gyóntatómig, gyóntatómtól meg az előljáróimig, és nem találtam nyugalmat. Isten kegyelmei nagy kinná váltak számomra. Néha egyenesen azt mondtam az Úrnak: „Jézus, félek Tőled, nem vagy Te kísértet?” Jézus minden alkalommal megnyugtató, de én soha nem hittem Neki. Különös volt, hogy minél kevésbé hittem, Jézus annál több bizonyítékát adta, hogy ezeknek a dolgoknak ő a szerzője.

123 + Midőn felismertem, hogy a főnöknőimnél semmi megnyugvást nem találok, elhatároztam, hogy benső dolgaimról hallgatni fogok. Kifelé arra törekedtem, hogy mint egy jó apáca, mindenről beszélgessek főnöknőimmal, de lelki szükségleteimről csak a gyóntatószékben beszéltem. Sok és jogos ok miatt rájöttem: a nők nem hivatottak arra, hogy ilyesfajta titkokat fel tudjanak ismerni. Főleges szenvedéseken kellett keresztülmennem. Hosszú ideig azzal gyanúsítottak, hogy a gonosz lélek szállt meg. Részvétellel néztek rám, a főnöknő pedig néhány óvintézkedést is tett velem kapcsolatban. Fülembé jutott, hogy a nővérek is így gondolkodtak rólam. Elsötétült körülöttem a látóhatár. Kerülni kezdtem Isten kegyelmeit, de hát ez nem tőlem függött. Váratlanul törtek rám azok az elmélyült percek, mikor akaratom ellenére elmerültem Istenben és az Úr magánál tartott ilyenkor.

124 Az első pillanatokban lelkemet mindig elfogja valamilyen aggodalom, de aztán sajátságos béke és erő tölt el.

125 + Mindez még elviselhető volt így. De amikor az Úr azt kívánta, hogy fessek meg ezt a képet, akkor már tényleg úgy kezdtek beszélni rólam, úgy néztek rám, mint valami hisztériás, fantáziáló személyre, és ez már egy hangosabb ügy lett. Egyik nővér odajött, hogy bizalmasan beszéljen velem. Kezdett sajnálkozni felettem. Azt mondta: „Hallom, azt beszélnek önről, hogy fantáziál, hogy valamiféle látomásai vannak. Szegény nővér! Óvakodjon ezektől!” -- (59) Őszinte volt ez a lélek, és őszintén elmondta, amit hallott. Hasonló dolgokat naponta kellett hallgatnom.

126 Csak Isten tudja, mennyire meggyötört ez engem. Elhatároztam mégis, hogy mindent csendben elviselek, a feltett kérdésekkel kapcsolatban nem fogok magyarázkodni. Egyeseket bosszantott hallgatásom, különösen a kíváncsiabbakat. Mások, akik mélyebben gondolkodtak, azt mondták: „Fausztina nővér mégiscsak nagyon közel állhat Istenhez, különben nem lenne ereje annyi

szenvedést elviselni.' ' Így mintha két bíráló csoportot láttam volna magam előtt. Külső és belső csendre törekedtem. Magamról nem mondtam semmit, bár néhány nővér egyenesen engem kérdezett. Ajkaim nem szólaltak meg. Szenvedtem, mint a galamb, panasz nélkül. Néhány nővér azonban mintha jól mulatott volna azon, hogy engem valami módon gyötörhet. Bosszantotta őket türelmem, Isten azonban annyi benső erőt adott, hogy mindezt nyugodtan elviseltem.

127 + Felismertem, hogy ebben a helyzetben senkitől sem várhatok segítséget, és elkezdtem imádkozni, s kértem az Úrtól egy gyóntatót. Szerettem volna, ha legalább egy szóval hallom egy paptól, hogy „Légy nyugodt, jó úton vagy!” -- vagy pedig: „Mindez nem Istentől van, utasítsd el!” De nem találtam olyan határozott papra, aki Isten nevében kimondta volna ezeket az egyértelmű szavakat. Maradt tehát továbbra is a bizonytalanság. Ó, Jézus, ha az az akaratod, hogy ilyen kétségek között éljek, légy áldott! Kérlek, Uram, Te magad vezesd a lelkemet, maradj velem, mert magamtól semmi vagyok.

128 Most már minden oldalról elítéltek, semmi sincs bennem, ami elkerülte volna a nővérek bírálatát; de lassanként minden elcsendesült, s kezdtek békében hagyni. Megkínzott lelkem valamennyire megpihenhetett, de rájöttem, hogy az üldözések alatt volt az Úr legközelebb hozzám. Ez rövid ideig tartott. Újra fellángolt a heves vihar. Most az előző gyanúsítások bizonyossággá értek, s újból a régi nótát kell hallgatnom. Így tetszik ez az Úrnak. Különös, hogy külső dolgokban is (60) különböző sikertelenségek[72] értek. Mindez sok szenvedéssel járt, melyekről csak Isten tudott. Minden erőmből igyekeztem mégis a legtisztább szándékkal végezni a dolgaimat. Észrevettem, hogy mint valami tolvajt, állandóan ellenőriznek. Figyelnek a kápolnában, a kötelességteljesítés alatt és a cellámban[73] is. Most már tudom, hogy az isteni jelenlét mellett mindenhol ott van az emberi jelenlét is, mely gyakran megkínzott. Voltak pillanatok, hogy azon gondolkodtam, levetközzem-e a mosakodáshoz, vagy ne. Igazán, még szegény ágyamat is sokszor ellenőrizték. Sokszor már igazán nevetnem kellett, hogy még az ágyat sem hagyják békén. Egyik nővér maga mondta nekem, hogy minden este benézett a cellámba, hogy lássa, miként viselem magamat.

Az előljárók azonban mégiscsak mindig előljárók maradnak. Bár személy szerint gyakran megaláztak, s különböző kétségeket ébresztettek bennem, mégis mindig megengedték, amit az Úr kívánt, bár nem úgy, ahogyan kértem, hanem más módon, de teljesítették utasításait, és engedélyezték részemre a bűnbánat és önmegtágadás gyakorlását.

129 Egy alkalommal úgy megharagudott rám az egyik anya, s annyira megalázott, hogy azt gondoltam, ezt nem bírom már elviselni. Így szólt hozzám: „Te különös, hisztérika, te képzelgő, tűnj el a szobából, nem akarok tudni önről!” -- Minden lehetséges dolgot a fejemhez vágott. Mikor a cellámba értem, arcra borultam a keresztlé előtt, felnéztem Jézusra, s egy szót sem tudtam mondani. Mások előtt mégis titokban tartottam a dolgot, s úgy tettem, mintha mi sem történt volna közöttünk. A sátán mindig kihasználja az ilyen pillanatokot. Kiábrándító gondolatok kezdtek keringeni a fejemben. „Lám, hűséged és őszinteséged megkapta a jutalmát.” Hogy maradhat valaki őszinte, ha ennyire nem értik

meg? Jézus, Jézus! Nem bírom tovább! E nagy teher alatt újra a földre estem, kivert az izzadság, s valamilyen félelem fogott el. Nincs senkim, akire támaszkodhatnék lélekben. Ebben a pillanatban lelkemben egy hangot hallottam: „Ne félj, én veled vagyok!” -- és valami különleges fény világította meg értelmemet, és megértettem, hogy nem szabad ilyen szomorúságoknak átadni magamat. Erő töltött el, a szenvedéshez szükséges új bátorsággal eltelve hagytam el a cellámat.

130 (61) Mindezek ellenére elkezdtem hanyagolni[74] az Úr ügyeit. Nem figyeltem a benső sugallatokra, igyekeztem szétszórt lenni. A lárma és szétszórtság ellenére mégis láttam, mi megy végbe a lelkemben. Isten szava világos, és semmi sem nyomhatja el. Kezdtém kerülni lelkemben a találkozást az Úrral, mert nem akartam képzelődés áldozata lenni. De Isten nyomon követ adományával, s valóban váltakozva éltem át örömet és szenvedést. A különféle látomásokat és kegyelmeket, melyeknek ebben az időben részese lehettem Isten akaratából, nem akarom itt megemlíteni, mert ezeket más helyen[75] már feljegyeztem, de el kell mondanom, hogy a különféle szenvedésekben elértem már a csúcspontot, és elhatároztam: még az örök fogadalmam előtt minden kétségtől megszabadulok. Egész próbaidőm alatt világosságért imádkoztam a pap részére, aki előtt fenntartás nélkül ki fogom tárni egészen a lelkemet. Kértem Istent, segítsen, s adja kegyelmét, hogy világosan ki tudjam fejezni a legrejtettebb dolgokat, melyek Isten és én között fennállnak, s tegyen készségessé, hogy a pap döntését Jézus döntéseként tudjam fogadni, bármi legyen is az. Teljesen mindegy, milyen lesz az ítélet, amit rólam mond, csak az igazságra vágyom, és egyértelmű válaszra bizonyos kérdésekben. Teljesen Istenre hagyatkozom, és lelkem az igazságra vágyik. Nem élhetek tovább kétségek között; bár lelkemben teljesen bizonyos voltam afelől, hogy mindezek a dolgok Istentől valók, olyannyira, hogy életemet is kész lennék feláldozni értük, mégis elhatároztam, hogy elfogadom a gyóntató véleményét, és utasítása szerint fogok cselekedni. Úgy látom ezt a percet, mint ami eldönti egész életemet, mit kell tennem. Tudom, hogy minden ettől függ majd. Lényegtelen, hogy döntése egyezik-e benső sugallataimmal vagy nem, ez már nem érdekel. Az igazságot akarom megismerni és követni.

131 Jézusom, Te segíthetsz nekem. Ettől a pillanattól kezdve lelkemben elrejtettem minden kegyelmet, s vártam arra, akit az Úr elküld nekem. Minden kétség nélkül kértem az Urat szívemben, hogy Ő maga álljon mellettem ebben az időben, s bizonyos bátorságot fogta el a lelkemet.

132 (62) Meg kell még említenem, hogy vannak gyóntatók, akik segítenek a lelkeknek, és látszólag jó lelkiatyák, de csak addig, amíg minden jól megy. Amikor azonban a lélek szorult helyzetbe kerül, tanácsstalanokká válnak, s nem tudnak, vagy nem akarnak megértést tanúsítani. Azon fáradoznak, hogy minél előbb megszabaduljanak ettől a lélektől, de ha alázatos a lélek, valami kis hasznot mégis nyer tőlük. Maga Isten küld időnként a lélek mélyére világosságot jutalmul alázatáért és hitéért. Néha olyat mond a gyóntató, amit nem is akart mondani, s ő maga nincs is tudatában. Ó, a lelkeknek hinnie kell, hogy ezek Isten szavai. Egyébként is hinnünk kell, hogy a gyóntatószékben minden szó az Úr szava, de amit itt fenn említettem, valami olyan, ami

egyenesen Istentől jön. A lélek érzi, hogy itt nem maga a pap nyilatkozik, hanem olyat mond, amit maga nem mondana. Így jutalmazza Isten a hitet. Ezt sokszor tapasztaltam magamon. Egy nagyon becsült és tanult pap -- néha úgy esett, hogy nála gyóntam -- mindig nagyon szigorú volt, és ellentmondott a dolgaimra. Egyszer mégis azt mondta: „Tudnod kell, nővér, ha Isten azt kívánja, hogy ezt tedd meg, akkor nem szabad ellenkezned. Az Úr néha azt akarja, hogy ily módon dicsőítsék Őt. Légy nyugodt, amit Isten megkezdett -- azt be is fejezi, de mondom neked: a legfontosabb a hűség Istenhez, és az alázat, és még egyszer az alázat. Jegyezd meg jól, amit ma mondtam neked.” Megörültem, s azt gondoltam, hogy ez az atya talán megértett engem. A körülmények azonban úgy alakultak, hogy többé nem gyónhattam nála.

133 + Egy alkalommal egyik idősebb anya magához hívatott, és úgy támadt rám, mint a derült égből jött villámcsapás. Hirtelen azt sem tudtam, miről van szó. Később rájöttem, olyan dologról volt szó, ami nem is függött tőlem. Azt mondta nekem: „Verje ki a fejéből, nővér, hogy Isten ilyen bizalmasan érintkezik magával, egy ilyen nyomorúságos és tökéletlen teremtéssel! Isten csak szent lelkekkel társalog -- jól jegyezze ezt meg magának!” -- Elismertem, hogy tökéletesen igaza van, mert nyomorult vagyok, mégis bízom Isten irgalmasságában. Mikor újra találkoztam az Úrral, alázatosan így szóltam Hozzá: „Jézusom, állítólag nem szoktál ilyen nyomorúságos lelkekkel érintkezni.” -- „Légy nyugodt, leányom, éppen egy ilyen nyomorúságos lélek által akarom kinyilatkoztatni irgalmam erejét.” Megértettem, hogy az anya inkább csak meg akart alázni.

134 (63) + Ó, Jézusom, rövid életem során sok megpróbáltatásban részesítetted, sok dolgot megértettem, még olyanokat is, amin most magam is csodálkozom. Ó, milyen jó is mindenben Istenre hagyatkozni, s engedni, hogy teljesen Ő működjék lelkünkben.

135 A harmadik próbaidőben Isten értésemre adta, hogy neki kell szentelnem magamat azért, hogy azt tehesse velem, ami Neki tetszik. Mindig áldozatként kell Előtte állnom. Először megrémültem, mivel végtelenül nyomorúságosnak éreztem magam, s jól ismerve magamat, újra azt válaszoltam az Úrnak: „Teljes nyomorúság vagyok, hogy lehetnék a túsod?” -- „Ma nem érted még ezt. Holnap a szentségimádás alatt megértetem veled.” Szívem, lelkem reszketett, oly mélyen hatoltak lelkembe ezek a szavak. Isten szava eleven. Midőn beléptem a kápolnába imadásra, úgy éreztem, hogy az élő Isten templomába lépek, akinek nagy és felfoghatatlan a hatalma. Isten tudomásomra hozta, hogy Hozzá képest mennyit érnek még a legtisztább lelkek is. Bár látni semmit nem láttam, egészen áthatott Isten jelenléte. Ebben a pillanatban értelmem sajátságos módon megvilágosodott. Lelki szemeim előtt megjelent egy látomás, mint Jézusnál az Olajfák hegyén. Először a testi szenvedések jelentek meg előttem, s minden olyan körülmény, mely növeli azokat: azután a lelki szenvedések egész terjedelmükben és azok, amelyekről senki sem fog tudni. Ez a látomás mindent átfogott: az ártatlanul viselt gyanúsítgatásokat, a jó hírnév elvesztését. Röviden írtam le mindezt, de felismerésem oly világos volt, hogy amit később átéltem, semmiben sem különbözött attól, amit akkor láttam. A nevem „áldozat” lesz. Midőn a látomás véget ért, hideg verejték

folyt a homlokomról.

136 Jézus tudomásomra hozta, hogy üdvösségemet akkor is elérhetem, ha az áldozatra nemet mondok, és nem csökkenti a kegyelmeket, melyeket eddig kaptam, sőt ugyanolyan bizalommal fog viseltetni irántam, vagyis ha nem vállalom az áldozatot, ettől nem lesz kisebb isteni nagylelkűsége irántam. Azt is tudtomra adta Isten, hogy az egész titok tőlem függ, attól, hogy értelmem teljes tudatában, önszántamból beleegyezek-e ebbe az áldozatba. Ebben, az önkéntes és tudatos vállalásban rejlik minden erő és érték az Ő szent Fölsége előtt. Ha azt, amiért magamat felajánlottam, nem is érném el, az Úr előtt (64) úgy számít, mintha mindent teljesítettem volna. Ebben a pillanatban megértettem, hogy felfoghatatlan Felséggel lépek kapcsolatba. Érzem, hogy Isten vár a válaszomra, a beleegyezésemre. Lelkem elmerült az Úrban, s azt mondtam: „Tégy velem, ahogy Neked tetszik, átadom magam a Te szent akaratodnak A mai naptól a Te Szent akaratod az én eledelem. Hű leszek kívánságaidhoz a Te kegyelmed segítségével. Tégy velem tetszésed szerint. Könyörgök Hozzád, ó, Uram, légy velem életem minden pillanatában.”

137 Ekkor -- midőn akaratommal és szívemmel beleegyeztem az áldozatba -- átjárt Isten jelenléte. Lelkem elmerült Istenben, s oly nagy boldogsággal telt el, hogy ezt még részben sem tudom leírni. Éreztem, hogy átölel az Ő fensége, és sajátóságosan egyesültem Vele. Láttam Isten nagy tetszését irántam, s az én lelkem pedig teljesen elmerült Benne. Az Istennel való egyesülés tudatában érzem, hogy Isten különösen szeret engem, és viszont -- én is lelkem teljes erejével szeretem. Nagy titok járta át ezt az imádat; nagy titok Isten és közöttem; s úgy éreztem, hogy az Ő tekintete előtt haldoklom a szeretettől. Bár sokat beszéltem az Úrral, de szavak nélkül. Az Úr ezt mondta: „Szívem gyönyörűsége vagy, mátol minden tettebben, még a legapróbban is tetszésemet lelem.” Ebben a percben úgy éreztem, átlényegültem. Testem burkolata nem változott, de más lett a lelkem, benne lakik Isten teljes szeretetével. Nem puszta érzés volt ez, hanem tudatos valóság, amit semmi sem képes beárnyékolni. Nagy titok szövődött köztem és Isten között. Bátorság és erő maradt a lelkemben. Mikor kijöttem a szentségimádásról, nyugodtan néztem szembe mindazzal, ami máskor oly sok félelmet keltett bennem.

138 Midőn kiléptem a folyosóra, máris nagy szenvedést és megaláztatást okozott egy személy. Ezt egy magasabb akaratnak való alárendeléssel fogadtam, szorosán az Úr Jézus Szentséges Szívéhez simultam, tudtára adva, hogy kész vagyok mindarra, amiért felajánlottam magamat. A szenvedések szinte a földből nőttek ki, maga Margit anyja is csodálkozott ezen. Másoktól sok mindent eltűrtek, mert valóban nem érdemes figyelmet szentelni bizonyos dolgokra, de nálam nem így volt; minden szavamat elemezték, minden lépésemet figyelték. Az egyik nővér azt mondta nekem: (65) „Készüljön fel arra a megpróbáltatásra, ami vár magára a főnöknőnél. Nagyon sajnálom önt, nővér!” -- Én azonban lelkemben örültem ennek, és már régen felkészültem rá. Midőn a nővér látta bátorságomat, elcsodálkozott. Most látom, hogy a lélek magától nem sokra képes, de Istennel mindent kibír. Íme, erre képes az isteni kegyelem. Kevés olyan lélek van, aki mindig éberrel ügyel Isten sugallataira, és még kevesebb, aki hűségesen követné is azokat.

139 Egy Istenhez hű lélek sem képes azonban maga megítélni sugallatait, alá kell rendelnie azokat egy okos és képzett pap ítéletének, s míg bizonyosságot nem nyer, legyen bizalmatlan. Saját megítélése alapján sem sugallataiban, sem a kapott magasabb kegyelmekben ne bizzon, mert nagy veszteség érheti.

Bár a lélek azonnal különbséget tud tenni a hamis és az isteni sugallatok közt, mégis óvatosnak kell lennie, mert sok bizonytalan dolog van. Az Isten szereti és örül annak, ha a lélek Isten miatt még Istennek sem hisz; mivel szereti Istent, azért óvatos, kérdez, és segítség után néz, hogy megállapítsa, valóban Isten működik-e benne. Megnyugodhat, ha egy világos értelmű gyóntató által bizonyosságot nyer, s a gyóntató utasítása szerint átadhatja magát Isten akaratának.

140 A tiszta szeretet nagy tettekre képes, és sem a nehézségek, sem az ellenállások nem törik meg. Amennyire erős a szeretet a nagy nehézségekben, annyira állhatatos a szürke, mindennapi nehéz életben is. Tudja, hogy egy dolog szükséges ahhoz, hogy Isten szeretetét elnyerjük, mégpedig az, hogy a legapróbb dolgokat is nagy szeretettel végezzük -- szeretet, mindig csak szeretet.

A tiszta szeretet nem téved, különösen sok fény van benne, és nem tesz semmi olyat, ami Istennek nem tetszene. Találékony annak felismerésében, mely tettek kedvesebbek Isten előtt, és senki sem tudja ebben felülmúlni. Boldog, ha felemésztheti magát, s ha tiszta áldozatként éghet el. Minél jobban elemészti magát, annál boldogabb, és senki sem tudja megérezní a veszélyt olyan távolról, mint ő. Képes lerántani az álarcokat, s mindig tudja, kivel van dolga.

141 (66) + De kínlódásaim végük felé jártak. Az Úr megadja nekem a megígért segítséget. Két papban látom ezt -- Andrasz atyában és Sopocko atyában. Az örök fogadalmam[76] előtti lelki gyakorlaton először nyugtattak meg teljesen.[77] Később Sopocko atya ugyanebben az irányban vezetett -- itt valósult meg az Úr ígérete.

142 Midőn megnyugtattak és megtanítottak arra, hogyan kell járnom Istennek ezen útjain, örvendezett a lelkem Istenben, és úgy éreztem, hogy már nem is járok, hanem futok; szárnyaim kibontva a repüléshez, és egyenesen a Nap izzása felé kezdtem szállni; addig nem is ereszkedem le, míg meg nem pihenek abban, akiben elmerült a lelkem örökre. Teljesen átadtam magamat a kegyelem hatásának; Isten mélységesen leereszkedik lelkemhez. Nem húzódok el ettől, s nem magyarázkodom, hanem elmerülök Benne, mint egyedüli kincsemben. Egy vagyok az Úrral, eltűnik a szakadék közöttünk, Teremtő és a teremtmény között. Néhány napig lelkem mintha állandó extázisban lett volna. Isten jelenléte egy pillanatra sem hagyott el. Lelkem állandó szeretetteljes egyesülésben élt az Úrral. Mindez nem akadályozott kötelességeim teljesítésében. Éreztem, hogy átváltoztam szeretetté, egész testem lángolt, de nem ért [kár]. Szünet nélkül Istenbe merültem, Isten oly erősen és olyan hatalommal vonzott magához, hogy időnként annak sem voltam tudatában, hogy a földön vagyok. Annyi ideig elnyomtam magamban Isten kegyelmét, és féltem Tőle, most, P. Andrasz révén maga Isten távolította el előlem a nehézségeket. Lelkem a Nap felé fordult, s kivirágzott az Ő sugaraiban, egyedül az Ő részére, már nem ért -- [félbeszakítja a gondolatot, és új

sorral új gondolatot kezd]...

143 + A képzelgéstől való félelemben Isten sok kegyelmét elfecséreltem. Bár Isten annyira erőteljesen vonzott magához, hogy sokszor nem volt hatalmam ellenállni kegyelmének, amikor hirtelen elmerültem Benne. Jézus ekkor annyira eltöltött békéjével, hogy utána, bár akartam nyugtalankodni, mégsem tudtam. Lelkemben pedig e szavakat hallottam: „Azért, hogy nyugodt légy afelől, hogy Tőlem származnak a hozzád intézett parancsok, olyan mélységes békességgel töltelek el, (67) hogy ha akarnál is aggályoskodni és nyugtalankodni, ma nem leszel rá képes. Ehelyett megtelik a lelked szeretettel olyannyira, hogy elfeledkezel önmagadról is.''

144 Később Jézus egy másik papot[78] is adott nekem, aki előtt fel kellett tárnom a lelkem. Először némi habozással tettem ezt, de Jézus szigorú figyelmeztetésére mély alázat járta át a bensőmet. Ennek a papnak vezetésével lelkem gyors fejlődésnek indult Isten szeretetében, s az Úr sok kívánsága teljesült külsőleg is.[79] Sokszor elgondolkodtam az atya bátorságán és mély alázatosságán.

145 Ó, mily nyomorúságos a lelkem, s mennyi sok kegyelmet elfecsérelt! Futottam Isten elől, Ő azonban követett kegyelmeivel. Leggyakrabban olyankor tapasztaltam meg az isteni kegyelmeket, amikor a legkevésbé vártam őket. Attól a perctől kezdve, hogy Isten lelki vezetőt adott nekem, hűségesebb vagyok a kegyelem iránt. Ezt ennek a vezetőnek, az ő lelkem feletti éberségének köszönhetem, megértettem, mi is a lelki vezetés, és mit jelent Jézus szemében. Jézus a legkisebb hibáimat is szóvá tette, és hangsúlyozta, hogy Ő maga bírál el minden ügyet, melyet gyóntatómnak elmondok -- „és minden, a gyóntató ellen elkövetett hiba engem érint személyesen.''

Midőn vezetése alatt lelkem mély összpontosítást és békét kezdett élvezni, sokszor hallottam lelkemben ezeket a szavakat: „Erősítsd meg magad a harcra!'' Ez többször is megisméltődött.

+ Jézus sokszor tudtomra adja, mi nem tetszik Neki a lelkemben. Néha látszólag csekélységekért dorgált meg, de ezeknek valójában nagy jelentőségük volt. Úgy figyelmeztetett, és oktatott, mint Mesterem. Éveken át maga nevelt egészen addig, amíg lelki vezetőt nem adott nekem. Régebben maga értette meg velem, amit nem tudtam felfogni, most pedig arra utasít, hogy mindenben kérdezzem meg a lelkiatyámat. Gyakran mondja nekem: „Én fogok felelni neked a lelkiatya szájával. Légy nyugodt!'' (68) Még soha nem történt meg velem, hogy tiltó választ kaptam volna vezetőmtől[80] arra, amit Isten kért tőlem. Néha megesik, hogy Jézus elrendel nekem valamit, amiről persze nem tud senki, s aztán, amikor győnni megyek, a lelkiatyám ugyanazt mondja, de ez nem gyakori eset.

+ Ha a lélek hosszú időn keresztül sok megvilágosodásban részesült, és sok sugallatot kapott, s mikor a gyóntatók megerősítették a lélek nyugalmát, s a kapott adományok eredetét, és ha a szeretete is nagy, Jézus tudtul adja neki, hogy itt az idő a kapott kegyelmeket tetterre változtatni. A lélek felismeri, hogy az Úr számít rá, ez a tudat erőt ad neki. Tisztában van azzal, hogy ha hű akar maradni, különböző nehézséget kell vállalnia, de ő bízik Istenben, s hála ennek a bizalomnak, eljut oda, ahová Isten szólítja. A nehézségektől nem fél, olyanok ezek számára, mint a mindennapi kenyér -- nem ijesztik és nem rémítik

meg, olyan mint egy lovag, aki szüntelenül csatában van, az ágyúk dörgésétől nem fél, távol áll a rettegéstől, viszont éberrel figyel arra, honnan támad az ellenség, hogy győzni tudjon. Semmit sem tesz vaktában, hanem megfontoltan, behatóan átgondolja a dolgokat, és nem hagyatkozik saját magára, hanem bensőségesen imádkozik, s az okos, tapasztalt lovagoktól kér tanácsot, s ily módon majdnem mindig győz.

Vannak támadások, amikor a léleknek nincs ideje a fontolgatásra, tanácskérésre, egyáltalán semmire; ilyenkor életre-halálra kell harcolni. Időnként ajánlatos Jézus Szívének Szent sebéhez menekülni úgy, hogy egy szót sem szólunk -- ezzel már le is győztük az ellenséget.

A lélek béke idején is megteszi ugyanazokat az erőfeszítéseket, mint a harc idején. Gyakorolnia kell, és pedig erősen, mert máskülönben szó sem lehet a győzelemről. A béke idejét a győzelemre való felkészülés idejének tartom. A léleknek mindig részen kell lennie -- éberség és újra csak éberség. Az a lélek, aki átgondolja a dolgokat, nagy világosságot nyer. A szétszórt lélek vesztébe sodorja magát, s ne csodálkozzék, ha elesik. Ó, Isten Lelke, lelkek vezetője! Bölcs az, akit Te nevelsz. De Isten Lelke csak akkor működik a lélekben, ha csendre és összeszedettségre talál.

146 (69) Az imádság. A lélek az ima által vértézi fel magát mindenféle küzdelemre. A léleknek mindig imádkoznia kell, bármilyen állapotban is legyen. Egy szép és tiszta léleknek, aki tisztává akar válni, azért kell imádkoznia, hogy ne veszítse el szépségét; mert másképp nem érné ezt el. Imádkozni kell az épp megtért léleknek, mert másképp visszaesne bűnébe. A bűnökben elmerült, bűnös léleknek is imádkozni kell, hogy fel tudjon állni. Nincs olyan lélek, aki ne lenne imára kötelezve, mert minden kegyelem csak az imán keresztül áramlik.

147 Emlékszem, hogy a legtöbb fényt azon imádások alatt kaptam, amikor Nagyböjt idején naponta fél órát az Oltáriszentség előtt leborulva fekve töltöttem. Ebben az időben mélyebben megismertem magamat és Istent. Annak ellenére, hogy sok nehézségbe ütközött ezt az imát elvégezni, noha előljáróimtól engedélyt kaptam rá. A léleknek tudnia kell, hogy ahhoz, hogy imádkozni tudjon, és kitartson az imádságban, türelmesnek kell lennie, s bátran le kell győznie a külső és belső nehézségeket -- belső nehézségek: kedvetlenség, érzéketlenség, nehézkesség, kísértések; külső nehézségek: az emberek véleménye -- és tisztelni kell az imára szánt pillanatokat. Saját tapasztalatomból tudom, hogy ha az imát a kijelölt időben nem mondtam el, később már nem tudtam elmondani, mert egyéb kötelességeim megakadályozták benne, a ha el is végeztem, nagy nehézségek árán, mert gondolataim állandóan kötelességeimen jártak. Történt olyan nehézség velem, hogy lelkem jól imádkozott, s bensőmben mélyen tudtam összpontosítani, s ekkor mások elkezdtek ellenkezni velem. Ilyenkor türelemre van szüksége a léleknek, hogy ki tudjon tartani a lelkületében. Megtörtént velem nemegyszer, hogy lelkem mélyebben merült el Istenben, és az imádságom így gyümölcsözőbb volt, s Isten jelenléte egész nap elkísért, a munkában pedig jobban tudtam összpontosítani és pontosabban dolgoztam. -- Mégis megtörtént velem, hogy éppen ilyenkor kaptam a legtöbb figyelmeztetést, hogy nem vagyok kötelességtudó, hogy minden iránt közömbös vagyok, mert a kevésbé összpontosító lelkek azt akarják, hogy mások

hasonlóak legyenek hozzájuk, mivel azok állandó szemrehányást jelentenek számukra.

148 (70) + A legegyszerűbb lélek is lehet nemes, gyengéd érzésű, ha finom érzésekkel rendelkezik. Az ilyen lélek mindenben Istent látja, mindenütt megtalálja Őt, még a legelrejtettebb dolgokban is felfedezi Istent. Mindennek meglátja a jelentőségét, mindent magasra értékeli, mindenért hálát ad Istennek. Mindenből hasznot merít lelke számára, s minden tiszteletet, dicsőséget megad Istennek. Benne bízik, s nem zavarodik össze, ha elérkezik a megpróbáltatások ideje. Tudja, hogy Isten mindig a legjobb Atya, s az emberi szempontokra nem sokat ad. Követi a Szentlélek legkisebb sugallatát is. Örvend a Lélek látogatásának, erősen ragaszkodik Hozzá, mint a gyermek az anyjához. Ahol más lelkek fennakadnak és aggodalmaskodnak, ott ő minden félelem és nehézség nélkül továbbhalad.

149 Ha az Úr maga kíván ügyelni a lélekre, s Ő akarja vezetni, eltávolít mindent, ami külsődleges. Mikor megbetegedtem, s áthelyeztek a betegszobába, sok kellemetlenségem adódott ebből. Ketten feküdtünk ott. N... nővérhez sorban jöttek a látogatók, hozzám senki sem nézett be. Igaz, hogy egy betegszoba van, de mindenkinek van külön cellája. A téli esték hosszúak voltak. N... nővérnél volt világítás és rádió. Én a sötétben sokszor még az elmélkedésemet sem tudtam elvégezni.

Midőn majd két hét telt el így, egy este panaszkodtam az Úrnak, hogy sokat szenvedek és a világosság hiánya miatt nem tudom elkészíteni még az elmélkedéseimet sem -- az Úr azt válaszolta, hogy minden este eljön, s megadja a pontokat a másnapi elmélkedésemhez. Ezek a pontok mindig az Ő fájdalmas szenvedéséről szóltak. Így szólt: „Elméldd át szenvedéseimet Pilátus előtt.” -- Így sorjában, egész héten fájdalmas szenvedéseim elmélkedtem. Ettől fogva lelkemet öröm árasztotta el, s már nem kíváncsi voltam sem a látogatók, sem a világosság után, Jézus elég volt nekem minden más helyett. Az előljáróknak nagy gondjuk volt a betegekkel, mégis úgy rendelte az Úr, hogy én elhagyatottnak érezzem magam. De Ő, a legjobb Mester, hogy maga működhessen, eltávolít minden teremtményt. Néha oly sok szenvedést és félelmet éltem át, hogy maga M.[81] anyja azt mondta: „Nővér, az ön útján a szenvedések valósággal kinőnek a földből.” Azt is mondta: „Úgy nézek önre, (71) mint egy keresztre feszítettre, de mégis megfigyeltem, hogy az Úr Jézusnak valami szándéka van önrel. Legyen hűséges az Úrhoz.”

150 + Le szeretném írni egy álmomat, amelyet a Kisded Jézusról nevezett Szent Terézről álmodtam. Még újonc voltam, s olyan nehézségeim voltak, amelyekkel nem bírtam megbirkózni. Ezek benső, lelki természetű nehézségek voltak, és külső nehézségekhez kapcsolódtak. Sok kilencedet mondtam el különböző szentekhez, de a helyzet mind nehezebbé vált. Szünetem miatt oly nagyok voltak, hogy már nem tudtam, hogyan éljek tovább; de hirtelen az jutott eszembe, hogy Kis Szent Terézhez kell imádkoznom. Elkezdtem egy kilencedet ehhez a szenthez, akit már a kolostorba lépésem előtt nagyon tiszteltem. Időközben kissé lecsökkent ez a lelkesedésem, de most a szükségben újra nagy buzgalommal kezdtem imádkozni hozzá. A kilenced ötödik napján álmomban megláttam Szent Terézt úgy, mintha még a földön élne. Elrejtette előttem szentségét, s vigasztalni kezdett, hogy ne szomorkodjam annyit

ezek a dolgokon, inkább hagyatkozzam jobban Istenre. Azt mondta nekem: „Én is sokat szenvedtem.” -- De én nem nagyon hittem el neki, hogy sokat szenvedett, s így szoltam: „Véleményem szerint te egyáltalán nem szenvedtél.” De szent Teréz meggyőződött arról, hogy valóban sokat szenvedett. Még hozzátette: „Tudja meg, nővér, három nap múlva az a dolog, ami most bántja, szerencsésen fog végződni.” Mikor ebben kételkedtem, tudomásomra hozta, hogy ő egy szent. Ebben a pillanatban lelkemet öröm töltötte el: „Te szent vagy?!” Azt válaszolta: „Igen, szent vagyok. Bizzál benne, hogy ügyed három nap múlva jóra fordul.” Még azt is megkérdeztem: „Szent Terézke, mondd meg, az égbe jutok-e?” Azt felelte: „Igen, nővér, a mennybe jutsz.” -- „Szent leszek-e?” „Igen, nővér, szent leszel!” -- „De Terézke, olyan szent leszek-e, mint te? Felkerülök-e az oltárokra?” Ő pedig így válaszolt: „Igen, szent leszel, mint én, de bíznod kell Jézusban.” Még megkérdeztem, hogy az apám, anyám is a mennybe jut-e, és (72) [befejezetlen mondat] -- „Oda jutnak.” -- „Hát a testvéreim az égben lesznek-e?” -- „Nagyon sokat kell imádkoznod értük” -- de nem adott határozott választ. Megértettem, hogy sok imára van szükségük.

Mindez csak álom volt, s ahogy a közmondás tartja: „Az álom -- csalfa kép, de Isten -- hit.” Harmadnapra mégis, ahogy Szent Teréz megmondta, megoldódott -- és pedig nagyon könnyen -- ez a nehéz ügyem. Minden szóról-szóra úgy teljesült, ahogy megmondta. Bár álom volt az egész, de jelentőségteljes.

151 + Egyszer, mikor N.[82] nővérrel a konyhába voltam beosztva, valamiért megharagudott rám, s megparancsolta, hogy vezeklésül üljek az asztalra, ezalatt ő maga keményen dolgozott, takarított és súrolt, én pedig csak ott ültem. A konyhába jövő nővérek csodálkoztak azon, hogy én ott ülök az asztalon. Mindegyik mondta a magáét. Az egyik, hogy lusta vagyok, mások, hogy különc. Akkoriban még jelölt voltam, némelyek azt kérdezték -- micsoda nővér lesz ebből? Azonban nem szállhattam le, mert a nővér az engedelmesség nevében[83] tartott ott mindaddig, amíg azt nem mondja, hogy leszálhatok. Csak Isten tudja, mennyi önmegtágadást gyakoroltam azon az asztalon. Úgy éreztem, elégek a szégyentől. Isten néha maga is megengedett ilyesmit, hogy alakítsa lelkemet, de ezt a megaláztatást nagy vigasszal jutalmazta az Úr. Az esti áldásnál nagy szépségben megláttam Jézust. Rám nézett, s azt mondta: „Leányom, ne félj a szenvedésektől, én Veled vagyok.”

152 Midőn egy alkalommal éjjeli szolgálatban[84] voltam, lelkem a kép megfestése miatt annyira elkínzott volt, hogy már azt sem tudtam, mitévő legyek. Egyrészt hallgatnom kellett az örökös győzködést, hogy csak képzelődöm, másrészt egy pap azt mondta, lehet, hogy Isten a kép révén akar tisztéletben részesülni, tehát törődnöm kell a megfestésével. Kimerült a lelkem ezekben a tépelődésekben. Mikor bementem a kápolnába, fejem a tabernákulumhoz hajtottam, bekopogtam, s ezt mondtam: (73) „Jézus, nézd, milyen nagy nehézségeim vannak ennek a képnek a festése miatt.” A tabernákulumból hangot hallottam: „Leányom, szenvedéseid nem tartanak már sokáig.”

153 Az egyik nap két utat láttam: az egyik széles, homokkal és virágokkal teleszórvva, tele örömmel, zenével, s más kellemes dolgokkal. Az emberek táncolva, szórakozva mentek ezen az úton --

úgy értek az Út végére, hogy észre sem vették. De ott egy rémséges mélység tátongott előttük, nevezetesen a pokol torka. A lelkek vakon hullottak a mélységbe; ahogyan mentek, úgy estek is bele. Oly sokan voltak, hogy nem lehetett megszámolni őket. Láttam egy másik utat is, vagy inkább ösvényt, mert keskeny volt. Tövises és kövek borították, az emberek könnyes szemmel haladtak rajta, sok szenvedésben volt részük. Egyesek megbotlottak a köveken, de rögtön felkeltek és tovább mentek. Az út végén csodás kert virult, mely a boldogság minden fajtájával volt betelepítve. Minden ide igyekvő lélek bejutott a kertbe. Már az első pillanatban elfelejtették minden szenvedésüket.

154 Mikor a ferences nővéreknél[85] szentségimádási óra volt, este az egyik nővérrel elmentem erre az ájtatosságra. Amint beléptem a kápolnába, lelkemet azonnal betöltötte Isten jelenléte. Szavak nélkül imádkoztam, mint néha máskor is. Hirtelen megpillantottam az Urat, aki így szólt hozzám: „Tudd meg, hogy ha ennek a képnek a megfestését, s az irgalmasság egész művét elhanyagolod, az ítélet napján nagyszámú lélekért kell felelned.” Lelkemet az Úr e szavai után nagy félelem és aggodalom fogta el. Nem tudtam megnyugodni. Fülemben csengtek a szavak, hogy az isteni ítélet napján nemcsak magamról, hanem más lelkekről is számot kell adnom. Ezek a szavak mélyen a szívembe vésődtek. Amint hazaértem, bementem a kis kápolnába[86] Jézushoz, arcra borultam a Legméltóságosabb Oltáriszentség előtt, s így szóltam az Úrhoz: „Mindent megteszek, ami erőmből telik, de kérlek, maradj mindig velem, és adj erőt, hogy a Te szent akarodat teljesíteni tudjam, mert Te mindent megtehetsz, de én semmit sem magamtól.”

155 (74) + Egy idő óta megesik velem, hogy azonnal megérezem lelkemben, ha valaki imádkozik értem, s ugyanúgy megérezem azt is, ha valamilyen lélek tőlem kér imát, annak ellenére, hogy nem mond erről semmit, úgy érzem meg, hogy elfog valamilyen nyugtalanság, mintha valaki hívna; s ha imádkozom, nyugalom száll rám.

156 + Egy alkalommal nagyon vágytam a Szentáldozásra, de kétségem támadt, s ezért nem mentem áldozni. Emiatt nagyon szenvedtem. Azt hittem, megszakad a szívem a bánattól. Mikor keserű szívvel dolgozni kezdtem, hirtelen megállt mellettem Jézus, s így szólt: „Lányom, ne hagyd el a Szentáldozást, esetleg akkor, ha tudod, hogy komolyan vétkeztél. Ezenkívül semmilyen kétség ne tartson vissza a velem való egyesüléstől szeretetem titkában. Szeretetemben apró kis hibáid úgy elenyésznek, mint a nagy tűzbe dobott szalmaszál. Tudd meg, nagyon megszorítasz, mikor elhagysz engem Szentáldozáskor.”

157 + Este, ahogy betértem a kis kápolnába, lelkemben a következő szavakat hallottam: „Leányom, gondolkozz el ezeken a szavakon: a bajban hosszabban imádkozott.” Mikor jobban elgondolkodtam ezen, nagy világosság gyűlt a lelkemben. Megértettem, hogy az imádságban milyen nagy szükségünk van a kitartásra, s nemegyszer az ilyen fáradságos imától függ az üdvösségünk.

158 + Midőn Kiekrzben[87] voltam, hogy egy nővért[88] rövid ideig helyettesítsek, egy délután átmentem a kerten, s megálltam a tó partján. Hosszabb ideig eltűnődtem a vízen, mint éltető

elemen. Hirtelen megláttam magam mellett Jézust, aki nagy szeretettel így szólt: „Jegyesem, mindezt neked teremtettem, s tudnod kell, hogy mindez a szépség nem hasonlítható ahhoz, amit részedre az örökkévalóságban készítettem elő.” Lelkem oly nagy örömmel telt el, hogy ott maradtam egészen estig, s mégis úgy tűnt, mintha csak egy pillanatot töltöttem volna ott. Ez a napom szabad volt, s egynapos lelkigyakorlatot[89] jelöltek ki számomra, (75) tehát szabadon átadhattam magam az imának. Ó, milyen végtelenül jó az Isten; jóságával minduntalan követ minket. Legtöbbször akkor ajándékoz meg a legnagyobb kegyelemmel, mikor egyáltalán nem várom.

159

Ó, Szent Ostya, ki értem vagy bezárva aranyos kehelybe,
Adja meg nekem a Te szereteted ereje,
Hogy a száműzetés nagy vadonán
Tisztán, szeplőtlenül, érintetlenül jussak át.

Ó, Szent Ostya! Lakj lelkemben,
Szívemnek legtisztább szeretete,
S a Te fényességed űzze el a sötétséget --
Te nem utasítod el az alázatos szívtől kegyelmed.

Ó, Szent Ostya -- ég gyönyöre,
Bár elrejtetted előttem szépséged,
S kis kenyérmorzsában jelensz meg,
De az erős hit áthatol e leplen.

160 + Engesztelő napom[90] a hónap ötödik napja, ami első péntekre esett. Nekem kell ma díszőrséget állnom az Úr előtt. Ezen a napon elégtételt kell adnom minden megbántásért, megvetésért, s imádkoznom kell, hogy ezen a napon ne történjék semmiféle szentségtörés. Ezen a napon lelkem különleges szeretettől izzott az Oltáriszentség iránt. Úgy éreztem, parázssá váltam. Midőn a Szentáldozáshoz járultam, észrevettem, hogy a pap, aki az Úr Jézust adta nekem, ruhája ujjához odaragadt egy másik Ostya. Nem tudtam, melyiket vegyem el. Mikor így egy pillanattal fontolgattam, a pap türelmetlen lett, s intett a kezével, áldozzam már. Amikor a kezéből magamhoz vettem az Urat - ugyanakkor a másik Ostya leesett a kezembe. A pap a korlát végéhez ment áldoztatni, én pedig ezalatt végig a kezemben tartottam az Úr Jézust. Midőn a pap újra közeledett felém, odaadtam neki az Ostyát, hogy visszatehesse a kehelybe, hiszen amíg áldoztam, nem szólhattam neki, hogy kiesett az Ostya, csak most, hogy már megáldoztam. Az alatt az idő alatt, amíg a Szent Ostyát (76) a kezemben tartottam, a szeretet oly nagy erejét éreztem, hogy egész nap semmit sem tudtam enni, s nem tudtam magamhoz térni. A Szent Ostyából ezeket a szavakat hallottam: „Kezedben akartam pihenni, nemcsak a szívedben.” Ebben a pillanatban megláttam a kis Jézust. Később, ahogy a pap közeledett -- újból az Ostyát láttam.

161

Ó, Szeplőtelen Szűz Mária!
Tiszta kristály szívem számára.
Ó, erős horgony, az én erőm Te vagy,
Gyenge szívek oltalma és pajzsa.

Ó, Mária, Te felülmúlhatatlan és tiszta vagy,
Szűz és Anya egy személyben.
Szeplőtlen vagy, szép mint a Nap,
És semmi sem hasonlítható a Te lelked képéhez.

Szépséged elbűvölte a háromszor Szent tekintetét,
Hogy leszállott az égből -- elhagyta örök birodalmát.
A Te Szívedből öltött magára testet és vért,
És szűzi Szívedben rejtőzött kilenc hónapon át.

Ó, Anya és Szűz! Senki se érti meg,
Hogy a végtelen Isten emberré lesz.
Ez szeretetének és végtelen irgalmának jele.
Ó, Anyánk, általad élhetünk örökké Vele.

Ó, Mária, Szűzanya, égi Kapu,
Általad jött el hozzánk a megváltás.
Minden kegyelmet kezeidből kapunk,
S a Te hűséges követésed tesz szentté egyedül.

Ó, Szűz Mária -- leggyönyörűbb Liliom!
Szíved volt Jézus számára az első tabernákulum.
Mert a Te alázatod volt legnagyobb az emberek között,
Kijelölték a helyed szentek és angyalok fölött.

Ó Mária, drága jó Anyám,
Odaadom Neked lelkem, testem és szegény szívem.
Légy életem oltalmazója,
Legfőképp halálom óráján, a végső küzdelemben.

162 (77) JMJ Jézusom, bízom Benned. 1937.1.hónap 1. nap

A lélek belső ellenőrzésének lapja. Részletes lelkiismeret-
vizsgálat -- egyesülni az irgalmas Jézussal. Gyakorlat -- belső
csend, a hallgatás szigorú megtartása.

A lelkiismeret

Január: Isten és a lélek. Hallgatás. Győzelem -- 41, vereség -- 4.
Fohász: „De Jézus hallgatott.”
Február: Isten és a lélek. Hallgatás. Győzelem -- 36, vereség -- 3.
Fohász: „Jézusom, bízom Benned!”
Március: Isten és a lélek. Hallgatás. Győzelem -- 51, vereség -- 2.
Fohász: „Jézus, gyűjtsd szeretetre szívemet!”
Április: Isten és a lélek. Hallgatás. Győzelem -- 61, vereség -- 4.
Fohász: „Mindent elbírok Istennel.”
Május: Isten és a lélek. Hallgatás. Győzelem -- 92, vereség -- 3.
Fohász: „Az Ő nevében van az én erőm.”
Június: Isten és a lélek. Hallgatás. Győzelem -- 64, vereség -- 1.
Fohász: „Mindent Jézusért!”
Július: Isten és a lélek. Hallgatás. Győzelem -- 62, vereség -- 8.
Fohász: „Jézus, pihenj meg szívemben!”
Augusztus: Isten és a lélek. Hallgatás. Győzelem -- 88, vereség -- 7.
Fohász: „Jézus, Te tudod...”
Szeptember: Isten és a lélek. Hallgatás. Győzelem -- 99, vereség -- 1.
Fohász: „Jézus, rejts el Szívedben!”
Október: Isten és a lélek. Hallgatás. Győzelem -- 41, vereség -- 3.
Fohász: „Mária, egyesíts Jézussal!”

November: Isten és a lélek. Hallgatás. Győzelem, vereség.
Fohász: „Ó, Jézusom, irgalom!”
December: Isten és a lélek. Hallgatás. Győzelem, vereség.
Fohász: „Üdvöz légy, élő Ostya!”

163 (78) JMJ 1937.

Általános gyakorlat

+ Ahányszor lélegzik a keblem, ahányszor dobban a szívem, ahányszor lüktet a vérem testemben, annyi ezerszer kívánom dicsérni a Te irgalmadat, ó, Legszentebb Szentháromság!

+ Szeretnék egészen irgalmaddá változni, s élő képmásod lenni, Uram; Isten e legfelségesebb tulajdonsága, végtelen irgalma jusson el szívemen és lelkemen keresztül embertársaimhoz.

Segíts meg, Uram abban, hogy szemeim irgalmasan nézzenek, hogy sohase gyanakodjak, s ne ítéljek külső látszat alapján, hanem lássam meg azt, ami felebarátaim lelkében szép, és legyenek segítségükre.

Segíts meg, hogy irgalmas legyen a hallásom, hogy figyeljek mindig felebarátaim szükségleteire, hogy füleim ne legyenek közömbösek szenvedéseik és panaszaik hallatán.

Segíts meg, Uram, hogy irgalmas legyen a nyelvem, hogy sohase szóljak felebarátaimról lenézően, s negatívan, de mindenki számára legyen vigasztaló és megbocsátó szavam.

Segíts meg, Uram, hogy irgalmasak legyenek a kezeim, telve jó cselekedetekkel, hogy felebarátaimnak csak jót tegyek, s a nehéz, fáradságos munkákat magamra vállaljam.

Segíts, hogy lábaim is irgalmasak legyenek, hogy siessek mindig felebarátaim segítségére, legyőzve saját kimerültségemet és fáradságomat. Valódi pihenésem a felebarátaim szolgálata legyen.

Segíts meg, Uram, hogy irgalmas legyen a szívem, hogy együtt érezzek felebarátaim minden szenvedésével. Szívem nem zárom el senki elől. Őszintén fogok barátkozni, még azokkal is, akikről tudom, hogy jóságommal vissza fognak élni, én pedig bezárkózom Jézus legirgalmasabb Szívébe. Hallgatók saját szenvedéseimről. Irgalmad pihenjen bennem, ó, Uram!

+ Magad parancsolod meg nekem, hogy az irgalom három fokozatát gyakoroljam; első: irgalmas tett -- bármilyen módon; második: irgalmas szó -- amit nem tudok cselekedettel elérni, azt szavakkal fejezzem ki; harmadik: az ima. Amit sem tettel, sem szavakkal nem tudok elérni, azt mindig megtehetem még imádsággal. Imám elér oda is, ahova testileg nem juthatok el.

Ó, Jézus, alakíts magaddá, hiszen Te mindent megtehetsz!

164 (83) + JMJ Varsó, 1933.

Örök fogadalom előtti próbaidő (Probáció)[91]

Midőn megtudtam, hogy probációra kell mennem, arra gondolva, mily felfoghatatlan kegyelem is az örök fogadalom, szívem megtelt örömmel. A Legszentebb Oltáriszentség elé siettem, s amint hálaadásba merültem, lelkemben a következő szavakat hallottam: „Gyermekek, te vagy az én örömem, enyhülés vagy te szívem számára. Annyi kegyelmet kapsz, amennyit csak el tudsz viselni. Valahányszor örömet akarsz nekem szerezni, hirdesd a világnak nagy és felfoghatatlan irgalmamat.”

165 Néhány héttel a próba kihirdetése előtt, midőn egy pillanatra betértem a kápolnába, Jézus azt mondta nekem: „Ebben a pillanatban jelentik be előljáróid, kik tehetnek örök fogadalmat a nővérek közül. Nem mind nyeri el ezt a kegyelmet, de ezért ők a hibásak. Aki a kis kegyelmeket nem használja fel -- nem nyer nagyobbakat. De te, gyermekem, megkapod ezt a kegyelmet.” Örömteli csodálkozás töltötte el a lelkemet, mert még néhány napja az egyik nővér azt mondta, hogy nem mehetek harmadik próbára. Azt mondta, maga fog arról gondoskodni, hogy ne tehessem le a fogadalmat. -- Nem feleltem semmit, pedig nagyon rosszul esett, amit mondott, mégis mindent elkövettem, hogy elrejtsem fájdalمامat.

Ó, Jézusom, milyen különösek a Te szándékaid! Most látom, hogy önmaguktól az emberek nem sokat tehetnek, hiszen meglett a próbatétel, ahogy Jézus megmondotta.

166 Az imában mindig világosságra és lelkierőre találok, még ha néha nehéz és kellemetlen pillanatokot élek is át, olyannyira, hogy az ember alig tudja elhinni: ilyesmi megtörténhet egy kolostorban. Isten megenged néha egészen különös dolgokat is, de ezek azzal a céllal történnek, hogy a lélekben megnyilvánuljon az erény, vagy pedig az kifejlődjön. Ezért vannak a kellemetlenségek.

167 (84) Ma [1932. november] Varsóba jöttem, a harmadik próbára. A kedves anyák szívélyes köszöntése után bementem egy időre a kis kápolnába. Hirtelen elöntötte lelkem Isten jelenléte, s e szavakat hallottam: „Leányom, az a kívánságom, hogy szíved az én irgalmas szívem képmásává alakuljon. Itasson át teljesen irgalmam.”

A kedves mesternő anya[92] azonnal megkérdezte tőlem, tartottam-e ebben az évben lelkigyakorlatot. -- Azt válaszoltam, hogy nem - - „Akkor előbb legkevesebb háromnapos lelkigyakorlatot kell tartania.”

Istennek hála, Walendówban[93] épp nyolcnapos lelkigyakorlat volt, s részt vehettem rajta. Odautazásommal kapcsolatban viszont nehézségek merültek fel. Egy illető nagyon ellene volt a dolognak, s már úgy volt, hogy nem utazhatok. Ebéd után ötperces szentségimádásra mentem. Ekkor megpillantottam Jézust, aki azt mondta: „Leányom, sok kegyelmet készítek elő számodra a holnap kezdődő lelkigyakorlatodon.” -- Azt feleltem: „Jézusom, hiszen a lelkigyakorlatot már megkezdték, s én nem mehetek oda.” -- De Jézus megnyugtatóan: „Készülj fel rá, hogy holnap elkezdjed a lelkigyakorlatot, én rendezem el odautazásodat előljáróiddal.” Aztán hirtelen eltűnt. Fontolgtatni kezdtem, miként is lehetséges ez? A következő pillanatban félresöpörtem ezeket a gondolatokat, s csak az imával foglalkoztam. A Szentlélektől megvilágosítást kértem, hogy felismerjem saját nyomorúságomat, s azt: milyen nyomorult is vagyok valójában. Ezután kimentem a kápolnából, s munkám elvégzéséhez láttam. Hamarosan hívatott az általános főnöknő,[94] s közölte: „Nővér, még ma elutazik Walendówba Valéria anyával, hogy mindjárt holnap megkezdhesse a lelkigyakorlatot. Jó, hogy itt van Valéria anyja, így együtt utazhatnak.” --Rövid két óra múlva már Walendówban voltam. Egy pillanatra magamba szálltam, s megértettem, hogy egy ügyet így csak Jézus tud elintézni.

168 (85) Midőn az a személy, aki oly erősen ellenezte részvételemet a lelki gyakorlaton, megpillantott, csodálkozott, s elégedetlenség tükröződött az arcán. Én azonban ezt figyelembe sem véve szívélyesen üdvözöltem, és elmentem az Úrhoz, hogy utasításokat kérjek Tőle, miképpen viselkedjem a lelki gyakorlat alatt.

169

Beszélgésem az Úrral a lelki gyakorlat megkezdése előtt.

Jézus azt mondta nekem, hogy ez a lelki gyakorlat a többtől valamelyest különbözni fog. „Igyekezz, hogy mély békében légy együtt velem. E tekintetben minden bizonytalanságot eltávolítok előled. Tudom, hogy most, míg veled beszélek, nyugodt vagy, de ha hallgatok, elkezdesz kétségeket keresni. De tudd: hogy úgy megerősítem a lelkedet, hogy nem leszel képes nyugtalankodni, még ha akarnál sem. Annak igazolására, hogy én beszélek veled, a lelki gyakorlat második napján meg fogsz gyónni annál a papnál, aki a lelki gyakorlatot vezeti. Mindjárt az elmélkedés után menj oda hozzá, és számolj be neki félelmeidről, melyeket velem szemben érzel. Akkor majd én fogok neked feleletet adni az ő szájával, s megszűnnek félelmeid. A lelki gyakorlat alatt őrizd meg a szigorú hallgatást, mintha semmi sem létezne körülötted. Beszélni csak velem és a gyóntatóval fogsz, előljáróiddal csak azért, hogy vezeklési feladatokat kérj.” Rendkívül örültem, hogy Jézus ennyire jó, s ilyen mélyen lehajol hozzám.

170 Első lelki gyakorlatos nap: Reggel arra törekedtem, hogy első legyek a kápolnában, s így az elmélkedés előtt volt egy kis időm, hogy imádkozzam a Szentlélekhez és a Szentséges Szűzanyához. Buzgón kértem az Istenanyát, esdje ki részemre a hűség kegyelmét ezekben a benső sugallatokban, s arra, hogy Isten minden akaratát hűen teljesítsem. Különleges bátorsággal kezdtem meg ezt a lelki gyakorlatot.

171 (86) Harc a hallgatás megtartásáért. A lelki gyakorlatra, mint mindig, különböző házakból érkeznek a nővérek. Az egyik nővér, akit már rég nem láttam, bejött a cellámba, s azt mondja, hogy valamit el kell nekem mondania. Nem válaszoltam, mire ő észrevette, hogy nem akarom megtörni a hallgatást. Azt mondta: „Nem is tudtam, hogy ön ilyen különc, nővér!” -- s kiment. Megértettem, hogy ennek a személynek semmi más szándéka nem volt, mint kíváncsi önszeretetét kielégíteni. Ó, Istenem, tarts meg a hűségben!

172 A lelki gyakorlatot vezető pap[95] Amerikából jött. Rövid ideig tartózkodott Lengyelországban, s épp úgy adódott, hogy lelki gyakorlatot tartott nálunk. Ebben az emberben mély benső élet tükröződött. Lénye lelki nagyságról árulkodott; önmegtágadás és összeszedettség jellemezte. Nagy erényei ellenére, melyekkel ez a pap rendelkezett, nagyon nehezemre esett kitárni előtte a lelkemet. Főleg, ami a kegyelmeket illeti. A vétkeket mindig egyszerű bevallani, de beszámolni a kegyelmekről mindig nagy erőfeszítésembe kerül, s nem is mondok el mindent.

173--174 A sátán kísértései zavarták elmélkedéseimet. Különös félelem fogott el, hogy a pap nem fog megérteni, vagy hogy nem lesz ideje mindent meghallgatni. Hogyan számoljak be neki

mindenről? Bukowski atyánál sokkal könnyebben menne minden, de ezt a jezsuitát csak most látom először. Ekkor eszembe jutott Bukowski[96] atya tanácsa, aki azt javasolta, hogy mindazokat a fénysugarakat, melyeket Istentől kapok a lelkigyakorlat alatt, jegyezzem fel, s így számoljak be neki róluk, ha röviden is. Istenem, a másfél nap oly könnyen eltelt. -- Most kezdődik a harc, életre, halálra. Fél óra múlva kezdődnek az elmélkedések, s utána gyónnom kell. A sátán bebeszéli nekem, hogy ha az előljáróim szerint a benső életem csak képzelődés, miért kérdezzem a gyóntatómat, (87) miért fárasszam ezzel őt? -- X. anya[97] megmondta már neked: Jézus nem érintkezik ily módon egy olyan nyomorúságos lélekkel, mint te. Ugyanezt fogja mondani a gyóntató atya is. Miért akarsz ezekről a dolgokról beszélni, hiszen ezek nem bűnök. X. anya világosan megmondta neked, hogy beszélgetéseid az Úr Jézussal csak álmodozások, tiszta hisztéria, miért is kellene ezt elmondani ennek a gyóntatónak? Okosabban teszed, ha mind elveted, mint képzelgéseket. Nézd, mennyi megaláztatást kellett már elviselned, s még sok vár rád, s a nővérek is tudják, hogy te egy hisztérika vagy.' -- ,,Jézus!' - -kiáltottam lelkem teljes erejével. Ebben a pillanatban jött be a páter, s megkezdte az előadást. Röviden beszélt, mintha sietős lett volna a dolga. Az előadás végeztével beült a gyóntatószékbe. Odanéztem -- egy nővér se ment be. Gyorsan felkeltem a térdeplőmről, s máris a rácsnál voltam. Nem volt időm gondolkodni. Ahelyett, hogy kételyeimet felsoroltam volna, melyek az Úr Jézussal kapcsolatban zaklattak, elkezdtem felsorolni a fent leírt kísértéseket. A gyóntató azonnal felfogta helyzetemet, s azt mondta: ,,Ön azért táplál kételyt Jézus iránt, mert oly jóságosan társalog önnel. De legyen tökéletesen nyugodt, nővér. Jézus az ön Mestere, s a Vele való érintkezése nem hisztéria, nem álmodozás, s nem is képzelődés. Tudja meg, hogy helyes úton jár. Legyen hű ezekhez a kegyelmekhez. Nem szabad kitérnie előlük. Az előljáróknak egyáltalán nem kell ezekről a kegyelmekről szólnia, csak abban az esetben, ha Jézus ezt kifejezetten megparancsolja, de akkor is előre beszélje meg a gyóntatójával. Ám ha az Úr valami olyat kíván, ami a kívülállókra vonatkozik, miután lelkiatyjával megbeszélte a dolgot, meg kell tennie, amit az Úr kíván, még ha oly nehezebbre is esne önnel. Mindenről be kell azonban számolnia gyóntatójának. Semmilyen más út nem áll ön előtt. Imádkozzék (88) lelki vezetőért, különben Isten nagy adományait elpazarolja. Újra ismétlem, legyen nyugodt -- jó úton halad. Kérem, ne törődjék semmi mással, maradjon mindig hűséges az Úr Jézushoz. Nem fontos, mit beszélnek önről. Éppen ilyen esendő lelkekkel tart fenn Jézus ilyen kapcsolatot, s minél jobban megalázza magát, nővér, annál bensőségesebben egyesül önnel az Úr.''

175 Midőn elhagytam a gyóntatószéket, kimondhatatlan öröm szállt a lelkembe. Kinn a kertben kerestem egy elhagyott helyet, hogy elrejtőzzem a nővérek elől, s hogy egész szívemet zavartalanul kiönthessem Isten előtt. Isten jelenléte át- meg átjárt, semmiségem egyetlen pillanat alatt elmerült Istenben, s ebben a pillanatban megértettem, vagyis megkülönböztettem a bennem lakozó Három Isteni Személyt, lelki békém pedig oly nagy volt, hogy magam is csodálkoztam azon, hogyan tudtam azelőtt annyira nyugtalankodni.

176 + E l h a t á r o z á s: Hűség a benső sugallatokhoz,

bármibe is fog kerülni. Semmit sem kezdek el önkényesen anélkül, hogy meg ne beszélném előbb a gyóntatómmal.

177 + A fogadalmak megújítása. Reggel, rögtön a felébredés után egész lelkem elmerült Istenben -- a szeretetnek ebben az óceánjában. Éreztem, hogy teljesen elveszek Benne. A szentmise alatt iránta érzett szeretetem eluralkodott rajtam. A fogadalmak megújítása és a Szentáldozás után hirtelen megpillantottam Jézust, aki jóságosan azt mondta nékem: „Leányom, tekintsz irgalmas szívembe!” Midőn bepillantottam ebbe a Szentséges Szívbe, ugyanazok a sugarak törtek elő belőle, mint amelyek a képen lefestve láthatók. Ezek a sugarak a vér és víz jelei. Megértettem, milyen nagy az Úr irgalma. Jézus jóságosan újra azt mondta: „Leányom, beszélj a papoknak felfoghatatlan irgalmamról. Irgalmam sugarai égetnek, ki akarom árasztani őket a lelkekre, ám a lelkek nem akarnak hinni jóságomban.” Jézus hirtelen eltűnt. Mégis egész nap megmaradt lelkemben (89) Isten érezhető közelsége, még a lelkigyakorlatot követő láрма és beszélgetés ellenére is. Mindez cseppet sem zavart, lelkem Istenben volt annak ellenére, hogy külsőleg részt vettem a beszélgetésekben, sőt ellátogattam még Derdybe is.[98]

178 Ma kezdjük el a harmadik próbaidőt.[99] Malgorzata anyánál gyűltünk össze hárman, mert a többi nővér novíciátusban volt próbán. Malgorzata anya imával kezdte, és annak elmagyarázásával, mi a harmadik próba lényege, majd emlékeztetett rá, milyen nagy kegyelem az örök fogadalom. Hirtelen hangos sírásban törtem ki. Abban a pillanatban lelki szemeim előtt megjelent Isten minden kegyelme, nyomorúságosnak és hálátlannak éreztem magam Istennel szemben. A nővérek elkezdtek korholni, amiért sírva fakadtam, de a mesternő pártomat fogta, mondván, nem csodálkozik rajtam.

Az óra elteltével bementem a Legméltóságosabb Oltáriszentséghez, és mint a legnagyobb nyomorúság és semmiség, kértem az Úr irgalmát, gyógyítsa és tisztítsa meg szegény lelkemet. Mindjárt meghallottam a választ is: „Leányom, valamennyi nyomorúságod elégett szeretetem tüzeiben, mint egy szalmaszál, melyet leírhatatlan izzásba vetettek. Megalázkodásoddal irgalmasságom egész tengerét vonzod le magad és más lelkek számára.” Azt válaszoltam: „Jézusom, alakítsd szegény szívemet a Te isteni tetszésed szerint.”

179 Az egész próbaidő alatt az volt a feladat, hogy segítsek a nővérnek a ruhatárban.[100] Ez a tevékenység sok alkalmat adott az erények gyakorlására. Néha háromszor is el kellett mennem egyes nővérekhez a fehéreneművel, s így sem tudtam kedvükre tenni. De megismerhettem egyes nővérek nagy erényeit is, akik mindig arra kértek, hogy a legszegényesebb dolgokat adjam nekik (90) a ruhatárból. Csodáltam az alázatnak és önmegtagadásnak ezt a szellemét.

180 +Advent idején lelkemben nagy vágy támadt Isten után. Lelkem minden létező erejével sóvárgott Isten után. Ebben az időben Isten sok megvilágosítást adott tulajdonságainak megismeréséhez.

Első tulajdonsága, amelyet az Úr megismertetett velem -- az Ő szentsége. Szentsége oly nagy, hogy remegnek előtte az összes mennyei Erők és Hatalmasságok. A tiszta lelkek eltakarják Előtte

arcukat, s szünet nélkül imádják Őt, végtelen tiszteletük kifejezésére egyetlen szavuk van -- „Szent!”... Isten Szentsége kiárad az Egyházra, s minden benne élő lélekre -- bár nem egyenlő mértékben. Vannak egészen megistenült lelkek, s olyanok is, akik alig élnek.

Isten második megismert tulajdonsága -- az Ő igazságossága. Igazságossága oly nagy és átható, hogy a dolgok lényegének mélyéig hatol, minden a leplezetlen valóságában áll Előtte, és semmi sem kerülheti el.

Harmadik tulajdonsága a szeretet és az irgalmasság. Megértettem, hogy ez a kettő a legfőbb tulajdonsága. Ezek kötik össze a teremtményeket Teremtőjükkel. A legnagyobb szeretetet és az irgalom legnagyobb mélységét az Ige Megtestesülésében és a Megváltásban ismerem fel. Felismertem, hogy ez a tulajdonság a legnagyobb Istenben.

181 Ma az egyik nővér szobáját takarítottam. Bár igyekeztem ezt a lehető leggondosabban végezni, a nővér állandóan a sarkamban volt, s mondogatta: „Itt még van egy kis por, ott meg egy foltocska a padlón.” Megjegyzéseire mindent kijavítottam, néha tízszer is (91) ugyanazt, hogy megelégedjek. Nem a munka esik nehezemre, hanem a mértéktelen beszéd, és elvárások. Egész napi kínzásom nem volt neki elég, még panasszal is járult az újoncmesternő elé: -- „Anyám, micsoda felületes nővér ez, nem tud sietni.” -- Másnap egyetlen mentegetődő szó nélkül ugyanazt a munkát végeztem. Midőn újra szekírozni kezdett, azt gondoltam: „Jézusom, lehet csendes mártírnak lenni -- nem magától a munkától fogy el az ember ereje, hanem ettől a mártíromságtól.”

182 Rájöttem, hogy némelyik ember rendkívüli képességgel rendelkezik mások gyöttrésére. Ott gyakorolnak, ahol csak tudnak. Szegény lélek, aki kezeik közé kerül! Semmi nem segít. A legjobb dolgokat is visszájukra fordítják.

+ Szenteste

Ma bensőségesen egyesültem az Istenanyával, átéltem benső pillanatait. Este ostyatörés előtt bementem a kápolnába, hogy lélekben a hozzám közel álló személyekkel megosszam az ostyát, s kértem részükre a Szűzanya kegyelmét. Egész lelkem elmélyedt Istenben. Az éjféλι misén megláttam az ostyában a kised Jézust, s lelkem elmélyedt Benne. Bár kis Gyermeke, de fensége átjárta lelkemet. Mélyen megérintett ez a titok, Istennek ez a nagy leereszkedése, megfoghatatlan önkifosztása. Mindez az egész Ünnepe alatt elevenen élt bennem. Ő, mi sohasem fogjuk megérteni Istennek ezt a nagy leereszkedését -- minél jobban elgondolkozom ezen [itt megszakad a gondolat.]

183 Egy nap a Szentáldozás után a következőket hallottam: „Szeretném, ha elkísérnél, amikor a betegekhez megyek!” Beleegyeztem, ám kis gondolkodás után azt kérdeztem: hogyan is fogom ezt megtenni, hiszen a második kar[101] nővérei nem szokták kísélni az Oltáriszentséget, csak az igazgató nővérek. (92) Azt gondoltam, Jézus majd talál megoldást. Kis idő múltán értem küldött Rafaela anyja, s közölte: „Nővér, ön fogja kísélni az Úr Jézust, mikor a pap a betegekhez megy.” Egész próbaidőm alatt én

kísértem gyertyával az Urat, s mint Jézus lovagja, igyekeztem mindig vasövet[102] viselni, hiszen nem lenne illendő csak úgy egyszerűen vonulni a Király mellett. Ezt az önmegtagadást felajánlottam a betegekért.

184 + Szent óra. Ez alatt az idő alatt az Úr szenvedéséről próbáltam elmélkedni. De lelkemet előntötte az öröm, s hirtelen megpillantottam a kis Jézust. Fensége annyira átjárt, hogy ezt mondtam: „Jézus, oly kicsi vagy, de én tudom, hogy Te vagy az én Teremtőm és Uram.” -- Jézus azt felelte: „Az vagyok, de mint gyermek beszélek veled, hogy megtanítsalak az alázatra és az egyszerűsége.”

Örökös egybekelésünk napjára minden szenvedést és nehézséget koszorúba fontam Jézus számára. Semmi sem esett nehezemre, ha arra gondoltam, hogy Jegyesemért teszem ezt, Iránta való szeretetem jeléül.

185 A csendem Jézusért. Nagy csendességre törekedtem Jézusért. A legnagyobb lármában is mindig csendre talált szívemben Jézus, bár ez néha sokba került nekem. De mi is lehet sok Jézusért, Azért, akit lelkem minden erejével szeretek?

186 + Ma azt mondta nekem Jézus: „Azt akarom, hogy ismerd meg mélyebben szeretetemet, mellyel szívem a lelkekért lángol, s mindezt akkor érted majd meg, amikor szenvedésem elmélkedsz. Kérd irgalmasságomat a bűnösök számára; (93) vágyom az ő üdvösségükre. Ha egy bűnösért megtört szívvel és hittel elmondod ezt az imát, megadom neki a megtérés kegyelmét. Így szól ez a rövid kis ima:

187 Ó, Vér és Víz, mely Jézus Szívéből törtél elő, mint irgalmunk forrása -- bízom Benned.”

188 Midőn a karnevál utolsó napjaiban szent órát tartottam, megpillantottam az Úr Jézust, amint ostorozták. Ó, felfoghatatlan ez a kínzás! Milyen borzalmasan szenvedett Jézus az ostorozás alatt. Ó, ti szegény bűnösök, hogyan fogtok majd az ítélet napján ezzel a Jézussal találkozni, akit most úgy kínoztok? Vére lefolyt a földre, s néhány helyen kiszakadt a teste. A hátán több helyen a hústól lecsupasztított csontját láttam ... Jézus halkán jajgatott és sóhajtott.

189 Egy alkalommal Jézus tudomásomra hozta, mennyire kedves neki az a lélek, aki hűen betartja a szabályzatot. Nagyobb jutalmat kap a lélek a szabályzat betartásáért, mint a vezeklésekért és nagy önmegtagadásokért. De ha az önmegtagadásokat a szabályzaton túl vállalja a lélek, melyek elégtételt nyújtanak Istennek, ezek is elnyerik ugyan jutalmukat -- de mégsem helyezhetők semmiképpen a szabályzat fölé.

190 Egy imádás alatt azt kívánta tőlem az Úr, hogy ajánljam fel magam áldozatul bizonyos szenvedések elviselésével, nemcsak általában a világ bűneiért, hanem főleg ennek a háznak a mulasztásaiért. Erre azt mondtam, jól van, készen vagyok. Jézus azonban azt is tudtomra adta, mit kell szenvednem. Lelki szemeim előtt megjelent az egész szenvedés, minden elvonult előttem sorban. Először nem ismerik el jó szándékaimat, különböző vádak, bizalmatlanságok, sokféle megalázás és ellenségeskedés ér majd --

itt most nem is sorolok fel mindent. (94) Mindez sötét viharfelhőként tornyosult lelki szemeim előtt, melyből rögtön kitörni készültek a villámok, csak az én beleegyezésemet várták. Kis ideig félelem fogta el egész lényemet. Ekkor megszólalt az ebédre hívó csengő. Reszketve és bizonytalanul hagytam el a kápolnát. Az egész áldozat szünet nélkül előttem lebegett, mert még nem adtam beleegyezésemet az Úrnak, ugyanakkor nem is utasítottam vissza. Az Ő akaratára akartam hagyatkozni. Ha Jézus maga méri rám ezt az áldozatvállalást, már most kész vagyok rá. De Jézus tudomásomra hozta, hogy önként, teljes tudattal kell ezt az áldozatot vállalnom, különben ebben az esetben semmi értelme sem lenne. Az áldozat egész ereje az én önkéntes döntésemben rejlik, de egyúttal azt is tudatta velem az Úr, hogy képes vagyok az áldozatra. Vállalhatom azt, de vissza is utasíthatom. Azonnal válaszoltam: „Jézus, mindent elfogadok, amit rám mérsz: bízom a Te jószágodban.” Azonnal éreztem, hogy ezzel az elhatározással nagy dicsőséget szereztem Istennek. Türelemmel vértéztem fel magam. Amint elhagytam a kápolnát, szembe találtam magam a valósággal. Nem akarom egyenként ecsetelni ezt, de épp annyi dolog történt velem, amennyit el tudtam viselni. Ha egy cseppel több lett volna, már nem bírtam volna ki.

191 Egy reggel lelkemben a következő szavakat hallottam: „Menj az általános főnöknőhöz, [103] és mondd meg neki, hogy ez a dolog ebben és ebben a házatokban nem tetszik nekem.” Ezt az ügyet és az illető házat nem nevezhetem meg, de akkor az általános főnöknőnek megmondtam, bár nagyon nehezemre esett.

192 Egy alkalommal magamra vállaltam egy szörnyű kísértést, mely miatt varsói házunk egyik növendéke szenvedett. Ez vngyilkosságra készítő sugalmazás volt. Hét napig szenvedtem tőle. Hét nap múlva Jézus kegyelemben részesítette a növendéket, s én sem kínlódtam többé. Ez igen nagy szenvedés. Gyakran vállalom magamra a növendékek gyötrelmeit. Jézus megengedi ezt nekem -- és a gyóntatóim is. [104]

193 (95) Szívem Jézus állandó lakhelye. Rajta kívül senki sem léphet be oda. Minden ellenkezés és nehézség elleni harcban Belőle merítek erőt. Az a vágyam, hogy beleolvadjak Jézusba, hogy teljesen oda tudjam adni magam a lelkeknek. Nélküle nem is közelednék hozzájuk, mert tudom, mi vagyok magamban. Magamba iszom Istent, hogy oda tudjam adni a lelkeknek.

194 + 3.27. Dolgozni akarok, erőfeszítéseket tenni, s elemészteni magam a művünkért -- a halhatatlan lelkek megmentéséért. Nem fontos, ha megrövidíti is ez az erőfeszítés az életemet, hiszen ez már nem a sajátom, hanem Közösségünk tulajdona. A Kongregációhoz való hűség által az egész Egyház hasznára akarok válni.

195 Ó, Jézus, ma a szenvedés sötétségbe borítja lelkemet. Nincs körülöttem egyetlen fénysugár sem. A vihar tombol, Jézus pedig alszik. Ó, Mesterem, nem akarlak felkelteni, édes álmod nem akarom zavarni. Hiszem, hogy tudtomon kívül is megerősítesz engem.

Van úgy, hogy órákon keresztül imádlak -- ó, élő kenyér -- nagy lelki szárazságban. Ó, Jézusom, tiszta szeretet, nincs szükségem semmiféle vigaszra, akaratoddal táplálkozom -- ó, Hatalmas. A Te

akaratom létezésem célja. Úgy érzem, az egész világ engem szolgál, s tőlem függ. Te, Uram, megérted lelkemet, s annak minden igyekezetét.

Jézusom, mikor magam nem is tudok szerelmi himnuszt énekelni Neked, csodálom a Szeráfok dalát -- akiket Te annyira szeretsz. Ahogyan Ők, úgy szeretnék én is elmerülni Benned. Ilyen szeretetet semmi sem akadályozhat meg, mert semmilyen erőnek nincs fölötte hatalma. Villámhoz hasonló, mely megvilágítja a sötétséget, (96) de nem marad meg benne. Ó, Mesterem, Te formáld lelkemet akaratom és örök szándékaid szerint!

196 Egy illető mintha azt tűzte volna ki feladatául, hogy gyakoroltassa velem különböző módon az erényeket. Egy alkalommal megállított a folyosón, s azzal kezdte, hogy nincs semmi alapja, hogy figyelmeztessen, mégis megparancsolja, hogy félóra hosszat álljak a kis kápolna[105] előtt a folyosón, és várjam meg a főnöknőt, és amikor jön a rekreációról,[106] álljak elébe, és vádoljam magam különböző dolgokkal, melyeket nekem megparancsolt. Bár lelkemben sejtelmem sem volt ilyenféle mulasztásokról, engedelmeskedtem, és félóra hosszat vártam a főnöknőre. Minden arra haladó nővér mosolygott rajtam. Mikor a főnöknő előtt[107] vádoltam magam, ő elküldött a gyóntatóhoz; mikor a gyónáshoz járultam, a pap azonnal észrevette, hogy mindez nem az én lelkemből fakadt, s nekem sejtelmem sincs ezekről a dolgokról. Nagyon csodálkozott, hogy merészelt ez a személy ilyen parancsot adni.

197 Ó, Isten Egyháza, te vagy a legjobb Anya. Egyedül te tudod nevelni, s te tudod elősegíteni a lelkek gyarapodását. Ó, mennyire szeretem és tiszteltem az Egyházat, ezt a legjobb Anyát!

198 Egyszer azt mondta nekem az Úr: „Leányom, bizalmas és szereteted megköti igazságosságomat, és nem tudok büntetni, mert megakadályozol ebben.” Lám, mily nagy az ereje a bizalomteljes léleknek.

199 Ha az örök fogadalomra gondolok, s Arra, aki egyesülni akar velem, gondolataim órákon át Rá irányulnak. Hogyan történhet meg ez? Hiszen Te Isten vagy, én pedig a Te teremtményed, Te halhatatlan Király vagy, én pedig egy koldus, csupa nyomorúság. De most már minden világos előttem. -- Uram, ezt a szakadékot a Te kegyelmed és szereteted tölti ki. A szakadékot, Jézusom, amely közted, s köztem tátong, ez a szeretet tölti ki.

200 Ó, Jézus! Mennyire megsebzti a lelket, ha állandóan őszinteségre törekszik, de minduntalan képmutatással vádolják, s bizalmatlansággal nézik. Jézusom, Te is kiálltad ezt a szenvedést, hogy engesztelést nyújts Atyádnak.

=====

Napló -- 1. füzet

201--300

201 Úgy szeretnék elrejtőzni, hogy senki se ismerje a szívemet. Jézus, egyedül Te ismered szívemet, s Tiéd egészen. Titkunkat senki sem ismeri; egyetlen pillantással megértjük egymást. Boldog vagyok egymásra találásunk első pillanatától kezdve. Nagyságod az én teljességem. Ó, Jézusom, ha a legutolsó helyen vagyok, a legfiatalabb jelöltjeink alatt, akkor érzem igazán magamat a

helyemen. Nem sejtettem, hogy Isten ezekben a kis szürke zugokban ennyi boldogságot rejtett el. Most látom csak, hogy egy tiszta kebelből még a börtönben is előtörhet az Irántad való szeretetnek egész teljessége. A tiszta szeretet számára nincs jelentősége a külső dolgoknak, a tiszta szeretet mindent áthat. Sem a fogság kapujának, sem az ég kapujának nincs hatalma felette. Eljut magához Istenhez, és semmi sem tudja megszüntetni. Számára nem léteznek korlátok, s szabad, mint egy királynő, mindenhová beléphet. Előtte még a halálnak is fejet kell hajtania...

202 Ma meglátogatott a húgom.[108] Midőn elmondta szándékát, elborzadtam a rémülettől, hogy lehetséges ilyesmi. Ez a kis lélek -- bár Isten előtt gyönyörű, de olyan nagy sötétség borította el, hogy nem tudott magán segíteni. Mindent sötéten látott. A Jó Isten oltalmába helyezte, két hétig dolgozhattam rajta. Hogy mennyi áldozatomban került ez a lélek, azt csak Isten tudja. Egyetlen más lélekért sem vittem Isten trónja elé annyi áldozatot, szenvedést és imát, mint érte. (98) Úgy éreztem, hogy szinte kikényszerítettem Istentől számára a kegyelmet. Ha végiggondolom az egészet, valódi csodának érzem. Most látom, milyen nagy ereje van Istennél a közbenjáró imának.

203 Most, a Böjti időben, gyakran érzem testemben az Úr Jézus szenvedéseit; szívemben mélyen átélem mindazt, amit Jézus szenvedett, bár kívülről semmi sem árulja el a szenvedéseimet -- csak a gyóntatóm tud róluk.

204 Rövid beszélgetés az újoncmesternővel.[109] -- Ha megkérdeztem bizonyos részletek felől, hogyan viselkedjem a benső életben, ez a szent életű anya mindenre világos választ adott. Azt mondta nekem: „Ha továbbra is így működik együtt Isten kegyelmével, csak egy lépés választja már el az Istennel való tökéletes egyesüléstől. Nővér, bizonyára érte, milyen értelemben mondom ezt. Fő tulajdonsága a hűség legyen Isten kegyelméhez. Isten nem vezet minden lelket ezen az úton.”

205 + A feltámadás ünnepe. Ma a feltámadási mise alatt nagy fényben láttam Jézust, aki felém közeledett, s így szólt: „Béke veletek, gyermekeim!” Felemelte kezét és áldást adott. A sebek kezén, lábán és oldalán nem voltak letörölve, de fénylettek. Amint ily jóságosan és szeretettel nézett rám, hogy lelkem egészen elmerült Benne, ezt mondta: „Szenvedéseimből nagy részt vállaltál, ezért adom neked ezt a nagy részt dicsőségemből és örömeimből.” Az egész feltámadási ünnep egyetlen pillanatnak tűnt fel nekem. Különös elmélyültség járta át a lelkemet, s ez az egész ünnep alatt megmaradt bennem. Jézus kegyelme oly nagy, hogy le sem lehet írni.

206 (99) Második nap, a Szentáldozás után hallottam ezt a hangot: „Leányom -- tekintsd irgalmam mélységébe, dicsérd és tiszteld, és ezt a következőképpen tedd: gyűjtsd össze a világ valamennyi bűnösét, s merítsd mind irgalmam mélységébe. Oda akarom adni magamat a lelkeknek; lelkekre vágyódom, leányom. Ünnepeken -- az Irgalom Ünnepeken -- végigjáród az egész világot, s a béna lelkeket irgalmasságom forrásához vezeted. Én meggyógyítom és megerősítem őket.”

207 Ma egy haldokló lélekért imádkoztam, aki szentségek nélkül

várta a halált, pedig ezeket forrón óhajtotta. De már késő volt. Ez egy rokonom volt, egy nagynéném. Lelke kedves volt Isten előtt. Ebben a pillanatban nem volt köztünk távolság.

208 Ó, napi apró áldozatok, olyanok vagytok nekem, mint a mezei virágok, melyeket szeretett Jézusom lábaira hintek. Néha ezeket a kicsi dolgokat a hősiességhez hasonlítom, állandó gyakorlásuk kíván hősiességet.

209 Szenvedéseimben nem keresek a teremtményeknél vigaszt, Isten a mindenem, bár néha úgy tűnik, mintha az Úr sem hallgatna meg; ekkor türelemmel és hallgatással vértetem fel magam, mint egy galamb, amely se nem panaszkodik, se nem gyászol, ha egy fiókáját elveszti. A nap tűzéhez akarok felemelkedni, és nem akarok lenni maradni a ködben. Nem fáradok el, mert Rád támaszkodom -- ó, én Erősségem.

210 Buzgón kérem az Urat, erősítse meg hitemet, hogy a szürke hétköznapokon ne az emberi hangulatok vezessenek, hanem a lélek. Ó, mennyire a földre húzza minden az embert, de az élő hit a lelket magasabb szférákban tartja, s az önszeretetet az őt megillető helyre teszi -- ez pedig a legutolsó hely.

211 (100) + Lelkemre újra szörnyű sötétség borult. Úgy érzem, képzelődöm. Amikor gyónni mentem, hogy világosságot, s békét találjak -- egyikre se leltem. A gyóntató[110] több kétséget keltett bennem, mint amennyi azelőtt volt bennem. Azt mondta: „Nem látom, miféle erő működik önben -- talán Isten, de lehet, hogy a gonosz lélek.” -- Midőn kijöttem a gyóntatószékből, elkezdtem szavain gondolkodni. Minél jobban fontolgattam őket, annál mélyebb sötétségbe merült a lelkem. „Mit tegyek, Jézus?” Félttem, amikor Jézus jóságosan közeledett felém. „Te vagy, Jézus, valóban?” Egyrészt vonzott a szeretet, másrészt megmaradt bennem a félelem. Nem tudom leírni, milyen nagy kín ez.

212 Más alkalommal gyónásomban ezt a választ kaptam: „Nem értem meg magát, jobb lenne, ha nem nálam gyónna.” -- Ó, Istenem, mennyire kényszerítenem kell magam, hogy valamit is elmondjak benső életemből, s erre azt kell hallanom: „Nem értem önt.”

213 A gyóntatószékből kilépve teljesen hatalmába ejtett a kínlódás. A Legméltóságosabb Oltáriszentséghez mentem, és így szóltam: „Jézusom, ments meg! -- Hiszen látod, milyen gyenge vagyok!” Azonnal hallottam a választ: „A fogadalmad előtti lelki gyakorlaton megadom neked a segítséget.” Felbátorodva ezektől a szavaktól, megindultam előre, senkitől sem kérve többé tanácsot. Azonban annyira nem bíztam önmagamban, hogy elhatároztam: egyszer s mindenkorra kiirtom magamból ezeket a kételkedéseket. Különösen vártam tehát az örök fogadalom előtti lelki gyakorlatra. Már előtte néhány nappal kértem Istent, világosítsa meg a papot, akinél gyónni fogok, hogy határozottan eldöntse -- igen vagy nem -- s gondoltam, akkor végre megnyugszom. De kételyeim tovább is kínoztak, egyáltalán meg akarja-e hallgatni valaki ezeket a dolgokat. De elhatároztam, hogy nem gondolok többé erre, teljesen rábízom magamat az Úrra. Állandóan a fülemben csengtek ezek a szavak: „a lelki gyakorlaton.”

214 (101) Minden előkészítve. Holnap reggel utazunk Krakkóba a lelki gyakorlatra. Ma bementem a kápolnába, hogy megköszönjem Istennek számtalan kegyelmét, melyeket az utolsó öt hónapban adott nekem. Szívem nagyon meghatózott ennyi kegyelem és az előljárók gondossága láttán.

215 „Légy nyugodt, leányom, minden ügyedet magamra vállalom. Magam fogok elintézni mindent előljáróiddal és a gyóntatóval. P. Andrasz-sal éppoly egyszerűen és őszintén beszélj, mint velem.”

216 Ma [1933.4.18.] érkeztünk meg Krakkóba. Milyen öröm újra itt lenni, ahol a lelki élet első lépéseit tanulta az ember. A kedves újoncmesternő[111] még mindig ugyanolyan vidám, telve felebaráti szeretettel. Rövid időre a kápolnába siettem, s öröm árasztotta el a lelkemet. Eszembe jutott a kegyelmek egész tengere, melyeket mint novícia kaptam itt.

217 Ma mindannyian összegyűltünk, hogy egy órára a novíciátusba menjünk. Józefa anya, az újoncmesternő szólt hozzánk néhány szóval, és előkészítette a lelki gyakorlat menetét. Mialatt beszélt, minden lepergett lelki szemeim előtt, amit értünk tett. Nagy hálát éreztem lelkemben iránta. Fájdalom szorította össze a szívemet, hogy utoljára vagyok a novíciátusban. Most már Jézussal kell harcolnom, Jézussal kell dolgoznom, és Jézussal kell szenvednem, egyszóval -- élnem, s hálnom kell Jézussal. Az újoncmesternő már nem kísérheti tovább lépteimet, hogy tanítson, óvjon, figyelmeztessen, bátorítson vagy feddjen. Olyan furcsán félek egyedül. Jézusom, találj ki valamit ez ellen! Lesz ugyan előljáróm, ez igaz, de az ember most már jobban egyedül lesz.

(102) Krakkó, 1933.4.21.

218

+ Isten nagyobb dicsőségére!

Az örök fogadalom előtti nyolcnapos lelki gyakorlat

Ma kezdem el a lelki gyakorlatot. „Jézus, Mesterem, vezess engem, tégy velem akaratod szerint, tisztítsd meg szeretetemet, hogy méltó legyen Hozzád, tedd velem, amit irgalmas Szíved kíván! Jézusom, ezekben a napokban négy szemközt maradunk, egészen az egyesülés pillanatáig -- tarts meg, Jézus, a lélek összeszedettségében!”

219 Este azt mondta az Úr: „Leányom, semmi se rémítsen el, és meg se zavarjon, őrizd meg mély békédet, minden az én kezemben van, P. Andrasz szavai által értésedre adok mindent. Légy hozzá gyermeki bizalommal!”

220 Egy pillanat az Oltáriszentség előtt

„Ó, Uram és örök Teremtőm, milyen hálával tartozom Neked azért a hatalmas kegyelemért, hogy engem, nyomorultat, menyasszonyodnak választottál, s örök kötelességgel magadhoz fűzöl. Szívem legdrágább kincse, leteszem eléd a szent lelkek, s valamennyi angyali kar minden háláját és imádatát, különösen egyesülve Édesanyáddal. -- Ó, Mária, Édesanyám, alázatosan kérlek, takard be lelkemet szűzi palástoddal életemnek ebben a fontos pillanatában, hogy így kedvesebb legyek Fiad előtt, s hogy méltóképpen dicsérhessem

Szent Fiad irgalmasságát az egész világ előtt és a teljes örökkévalóságon át.''

221 (103) Ma nem értettem meg az elmélkedést. Lelkem különös módon elmerült Istenben. Nem tudtam rákényszeríteni magam, hogy a lelki gyakorlaton odafigyeljek a pap szavára. Gyakran képtelen vagyok pontokban gondolkodni. Lelkem az Úrral van, és ez az én elmélkedésem.

222 Néhány szó a beszélgetésünkből M. Józefa újoncmesternő anyával. Az anya sok mindent megmagyarázott, s megnyugtatót benső életéről, mondván, hogy helyes úton járok. Hálát adtam Jézusnak ezért a nagy kegyelemért, mert főnöknőim közül ő volt az első, aki ebből a szempontból semmi kétséget nem támasztott bennem. Ó, mily végtelenül jó az Isten!

223 Élő Ostya, egyetlen Erőm, szeretet és irgalom Forrása, fogd át az egész világot, erősítsd meg az erőtlen lelkeket. Ó, áldott az a pillanat és perc, amikor Jézus itt hagyta legirgalmasabb Szívét!

224 Szenvedni -- panasz nélkül, másokat vigasztalni, a saját szenvedéseket pedig Jézus Szentséges Szívébe zární.

Minden szabad pillanatomat kötelességeimen túl az Oltáriszentség lábainál fogom eltölteni. Az Úr lábainál keresek majd fényt, vigaszt és erőt. Szüntelenül hálás leszek Istennek hozzám való nagy irgalmáért, nem feledkezve meg jótéteményeiről, [melyekben] részesített, legfőképpen hivatásom kegyelméért.

Elrejtőzöm a nővérek közt, mint egy kis ibolya a liliumok közt. Teremtőm, Uram számára akarok nyílni, s el akarok feledkezni önmagamról, majd egészen elemésztni a halhatatlan lelkek javára -- ez jelent számomra gyönyörűséget.

225 (104)
+ Néhány gondolatom.

Ami a szentgyónást illeti, azt fogom választani, ami a legtöbbe kerül nekem, és ami a legjobban megaláz. Néha többe kerül egy apróság, mint valami nagyobb dolog. Minden gyónásban az Úr Jézus szenvedésére gondolok, s ezzel felébresztem szívemben a bűnbánatot. Amennyire Isten kegyelmével lehetséges -- mindig tökéletes bánatot akarok gyakorolni. Erre a bűnbánatra több időt fogok fordítani. Mielőtt a gyóntatószékbe lépnek, belépek a Megváltó kitárt és irgalmas Szívébe. Mikor elhagyom a gyóntatószéket, felébresztem lelkemben a Szentháromság iránt érzett nagy hálámát mindazért a felfoghatatlan csodáért, amely végbemegy a lélekben. Minél nyomorúságosabb a lelkem, annál inkább érzem, hogy elnyel az Isteni Irgalom tengere, s nagy erőt önt belém.

226 Szabályok, melyekben leggyakrabban elbukom: néha megtöröm a hallgatást, engedetlenség a figyelmeztető csengőszó iránt, néha beleavatkozom mások kötelességébe -- a legnagyobb erőfeszítést fogom kifejteni, hogy megjavuljak.

Ki kell térni a morgoló nővérek elől, ha pedig ez nem lehetséges, akkor hallgatással kell válaszolni, mellyel tudomásukra hozzuk, mily nehezünkre esik őket hallgatni.

Nem kell figyelembe venni az emberek véleményét, hanem saját

lelkiismeretünkre kell hallgatni, hogy milyen tanácsot ad, Isten legyen a tanúja minden cselekedetünknek. Úgy kell viselkedni, s minden ügyet úgy kell intézni, ahogy azt halálom pillanatában tenném. Ezért mindenben figyeljünk Istenre.

Kerülni kell a feltételezett engedélyeket.[112] A főnöknőket kis dolgokról lehetőleg részletesen kell tájékoztatni. Hűségesen kövessük a gyakorlatokat. Ne kérjünk könnyedén felmentést a gyakorlatok alól. Pihenőidőn kívül hallgatni kell. Kerülni kell a vicceket és mulatságos szavakat, melyek másokat nevetésre ingerelnek, és megtörik a csendet. (105) A legkisebb előírásokat is rendkívüli becsben tartjuk. Ne hagyjuk magunkat elmerülni a munka forgatagában, hanem szakítsuk azt félbe egy-egy pillanatra, és tekintsünk az égbe; kevesebbet beszéljünk az emberekkel -- annál többet Istennel. Bizalmaskodást kerülni; nem kell azzal törődni, ki van velünk, ki ellenünk. Benső élményeinkről ne beszéljünk. Kerüljük munka közben a hangos beszélgetést. A szenvedésekben őrizzük meg a nyugalmat és az egyensúlyt. Nehéz órákban meneküljünk Jézus sebeibe -- Jézus sebeiben keressünk vigaszt, világosságot, könnyebbséget, megerősítést.

227 + Megpróbáltatásokban igyekezni fogok meglátni Isten szerető kezének érintését. Semmi sem olyan állandó, mint a szenvedés -- hűséges társa ez a léleknek. Ó, Jézus, nem engedem, hogy bárki is felülmúlja Irántad érzett szeretetemet.

228 + Jézus, ki elrejtőzöl az Oltáriszentségben, látod, elhagyom ma a novíciátust,[113] és leteszem az örök fogadalmat. Jézus, Te ismered gyengeségemet és törekenységemet, így mátol kezdve különösképpen átlépek a Te novíciátusodba. Továbbra is zjonc maradok, de a Te újoncod, s Te leszel az én Mesterem életem utolsó napjáig. Mindennap lábaidnál fogom hallgatni előadásaidat. A legkisebb dolgot se teszem anélkül, hogy kikérem tanácsodat. - - Mesterem! Úgy örülök, Jézusom, hogy magad vonzottál, s felvettél novíciátusodba, ami nem más, mint a tabernákulum. Az örök fogadalom letételével még egyáltalán nem vagyok tökéletes apáca -- nem, nem. -- Én továbbra is Jézus kis és gyenge novíciája vagyok, és úgy fogok törekedni a tökéletességre, mint újoncidóm első napjaiban, s olyan lelkiállapotra fogok törekedni, amilyenben azon a napon voltam, mikor először nyílt meg előttem a kolostor kapuja.

Gyermeki bizalommal és egyszerűséggel Néked adom ma magam, Jézusom -- Mesterem; teljes szabadságot adok Neked lelkem vezetését illetően. Vezess olyan utakon, amilyeneken akarsz, nem fogom azokat kutatni. Bizalommal követlek. Irgalmas Szíved mindent megtehet.

Jézus kis novíciája -- Fausztina nővér

229 (106) + A lelkigyakorlat kezdetén mondta nekem Jézus: „A lelkigyakorlat alatt én magam fogom vezetni a lelked; meg akarlak erősíteni a békében és a szeretetben.” -- Így múltak el az első napok. A negyedik napon azonban bizonytalanságok kezdtek kínozni, hogy nem valami hamis béke van-e bennem. -- Ekkor ezeket a szavakat hallottam: „Leányom, képzelj azt, hogy az egész világ uralkodónője vagy, és módodban áll, hogy mindent akaratod szerint intézz; minden hatalmad megvan, hogy annyi jót tégy, amennyit csak akarsz, és ekkor bekopogtat ajtódon könnyes szemmel reszkette egy kisgyermek, aki jószágodban bízva egy kis kenyeret

kér, hogy éhen ne haljon. -- Mit tennél ezzel a gyermekkel? -- Válaszolj, leányom!'' -- Azt feleltem: ,,Jézus, mindent megadnék neki, amit csak kér, de még ezerszer is többet.''' -- Az Úr erre azt mondta: ,,Így teszek én is a lelkeddel. Ezen a lelkigyakorlaton nemcsak békét adok neked, de olyan lelkiállapotot, hogy nem tudsz majd nyugtalankodni, még ha akarnál sem. Szeretetem hatalmába kerítette lelkedet, és azt akarom, hogy erősödj meg benne. Hajtsd füled a Szívemre, felejts el mindent, s elmélkedj felfoghatatlan irgalmamon. Szeretetem eltölt azzal az erővel és bátorsággal, amire ezekben az ügyekben szükséged van.''

230 Jézus -- élő Ostya, Te vagy az én Anyám és a mindenem. Egyszerűen, szeretettel, hittel és bizalommal fogok jönni Hozzád. Mindent megosztok Veled, mint gyermek az őt szerető anyjával -- örömet, szenvedést, egyszóval -- mindent.

231 Ha arra gondolok, hogy Isten a fogadalmom keresztül egyesül velem, vagyis én Ővele, senki sem képes megérteni, mit érez a szívem. Már most megismerteti velem Isten hallatlan szeretetének nagyságát, mellyel az örökkévalóság óta szeretett engem, s én Őt szeretni kezdtem később, az időben. Szeretete nagy, tiszta és önzetlen volt, az én szeretetem pedig az Ő megismeréséből származik. Minél jobban megismerem Őt, (107) annál erősebben és bensőségesebben szeretem, s cselekedeteim annál tökéletesebbek. Ha azonban elgondolom, hogy néhány nap múlva örök fogadalmam által egy leszek az Úrral, lelkemet olyan felfoghatatlan öröm tölti el, amit sehogy sem tudok leírni. Az Úrral való első találkozásomkor lelkelem tekintete örökre elmerült Benne. Az Urat minden közeledésével mélyebben megismerhetem, s ezáltal mind tökéletesebb szeretet növekszik lelkemben.

232 + Gyónás előtt lelkemben a következő szavakat hallottam: ,,Leányom, mindent mondj el neki, tárd fel előtte a lelked, ahogy előttem. Ne félj semmitől; megnyugtatósodra ezt a papot közém és a lelked közé helyezem, s a szavak, amelyekkel válaszol, az én szavaim lesznek. Lelked legtitkosabb gondolatait is tárd fel előtte. Én világosságot adok neki lelked helyes megítéléséhez.''

233 Midőn a gyóntatószékhez közeledtem, lelkemet oly könnyűnek éreztem, hogy semmi nehézséget nem jelentett mindenről tájékoztatnom az atyát, olyannyira, hogy később magam is csodálkoztam ezen. Válaszai mély békét teremtettek lelkemben. Szavai tűzszlopok voltak, ahogyan most is azok, és lesznek is mindörökre, melyek megvilágosították és megvilágosítják lelkemet a legnagyobb szentségre való törekvéseiben.

Azokat az utasításokat, melyeket P. Andrasztól kaptam, ennek a füzetnek egy másik lapjára jegyeztem fel.[114]

234 A gyónás után lelkem elmerült Istenben, s a három óra, melyet imában töltöttem, csak pár percnek tűnt fel előttem. Ettől kezdve semmi akadályt sem gördíték a lelkemben működő kegyelem útjába. Jézus tudta, hogy miért féltem a Vele való találkozástól,[115] s ez egyáltalán nem bántotta Őt. Attól a pillanattól kezdve, amikor a páter biztosított, hogy mindez nem képzelődés, hanem Isten kegyelme, igyekszem Istenhez mindenben hűségesebb lenni. Most látom, mennyire kevés az olyan pap, aki teljes mélységében megérti Isten működését a lelkekben. Ettől

kezdve kibontakoztak szárnyaim a repüléshez, (108) hogy felemelkedjek a Nap izzásához. Szárnyalásom meg nem szűnik, amíg örökre meg nem pihenek Benne. Ha magasan szárnyalunk, akkor minden pára, köd és felhő lábunk alatt van, s egész érzéki lényünknek alá kell rendelnie magát a szellemnek.

235 Ó, Jézusom, vágyódom a halhatatlan lelkek megmentésére. Szabad utat adok szívemnek áldozatomban, melyet senki sem sejt. Elemészttem magam, s elégek észrevétlenül az Istenszeretetet szent izzásában. Isten jelenléte segít, hogy áldozatom tökéletes és tiszta legyen.

236 Ó, mily megtévesztők a látszatok és az emberek igazságtalan ítéletei. Ó, mily gyakran szenved az erény elnyomást, mert csendben van. Nagy önuralom szükséges ahhoz, hogy őszintén tudjunk érintkezni azokkal, akik állandóan megsebeznek bennünket. Az ember érzi, hogy fogy a vére, pedig nincsenek rajta látható sebek. Ó, Jézus, mennyi minden van, amire majd csak az utolsó ítéletkor derül fény. Mily öröm -- törekvéseinkből semmi nem vész el!

237 Szent óra. Ebben az órában felismertem nyomorúságom egész mélységét. Tiéd, Uram, minden, ami jó bennem, de mivel ennyire kicsiny és nyomorult vagyok, jogom van a Te végtelen irgalmadra számítani.

238 E s t e. Jézusom, holnap reggel kell letennem az örök fogadalmat.[116] Kértem az egész eget és földet, s mindent, ami él, hogy adjanak hálát Istennek nagy és felfoghatatlan kegyelméért -- ekkor meghallottam e szavakat: „Leányom, szíved mennyország számomra.” Még egy kis ima, és el kell mennem, mindenholnan elzavarják ilyenkor az embert, mivel a holnapi napra készítenek elő mindent -- a kápolnát, az ebédlőt, a nagytermet és a konyhát, nekünk pedig (109) le kell feküdnünk aludni. Elalvásról azonban szó sem lehet. Az öröm elűzte az álmod. Arra gondoltam, mi lesz az égben, ha már itt, ebben a száműzetésben Isten ennyire betölti a lelkemet.

239 Ima a szentmisén örök fogadalmam napján. Ma ráteszem szívem a paténára, melyen ott a Te Szíved, Jézus -- és Veled együtt ajánlom fel magamat Istennek, a Te Atyádnak és az én Atyámnak, mint a szeretet és imádás áldozatát. Irgalom Atyja, nézz le Jézus Szívének sebein keresztül az én szívem áldozatára!

1933.5.1.

Egyesülés Jézussal örök fogadalmam napján. Jézusom, Szíved máától az én tulajdonom, az én szívem pedig a Te kizárólagos tulajdonod. Neved pusztá említése, Jézusom, gyönyör a szívemnek. Igazán, egyetlen percig nem tudnék élni Nélküled, Jézusom. Ma lelkem elmerült Benned, mint egyedüli kincsemben. Nem ismerek akadályt, hogy szeretetemet bizonyítsam előtted, Szeretett Jézusom!

Jézus szavai az örök fogadalomkor: „Jegyesem, szívünk örökre egyesült. Emlékezz arra, hogy kinek tettél fogadalmat!''... Nem lehet mindent szavakkal kifejezni.

Kéréssem, míg leborulva feküdtem a szemfedő[117] alatt. Kértem az Urat, adja meg azt a kegyelmet, hogy sohase bántsam meg Őt önszántamból és tudatosan még a legcsekélyebb bűnnel sem, még

gyarlósággal sem.

Jézusom, bízom Benned. Jézusom, egész szívemből szeretlek Téged. Legnehezebb pillanataimban anyám vagy.

Írántad való szeretetből, Jézus, ma teljesen meghalok magamnak, s elkezdek élni a Te szent neved nagyobb dicsőítésére.

(110) + Szeretet! Ó, Szentháromság! Szeretetből áldozatul adom magam Neked, mint az imádat áldozatát, a teljes önmegsemmisítés égő áldozatát, s ezáltal az önmegsemmisítés által akarom magasztalni nevedet, Uram! Kis rózsabimbóként vetem lábaidhoz magamat, melynek illatát csak Te ismerheted.

240 Három kérés az örök fogadalom napján. Jézus, tudom, hogy a mai napon nem tagadsz meg tőlem semmit.

Első kérésem: Jézus, szeretett Jegyesem, kérem Tőled az Egyház győzelmét, főleg Oroszországban és Spanyolországban; áldásodat a Szentatyára, XI. Piusra és az egész papságra; kérem a megrögzött bűnösök megtérését, és különös áldásodat és világosságodat, Jézusom, azoknak a papoknak, akiknél életem során gyónni fogok!

Második kérésem: Kongregációnk részére áldást, s nagy buzgóságot kérek. Áldd meg, Jézus, az általános főnöknőt, az újoncmesternőt, az egész novíciátust és minden előljárót, áldd meg legdrágább szüleimet; áraszd kegyelmedet növendékeinkre, erősítsd meg őket kegyelmeddel oly mértékben, hogy azok, akik elhagyják házainkat, soha többé bűnnel ne bántsanak meg Téged. Jézus, kérlek oltalmazd Hazánkat, óvd meg ellenségeitől!

Harmadik kérésem: Azokért a lelkekért esedezem Hozzád, akiknek a legtöbb imára van szükségük. Kérlek a haldoklókért, légy irgalmas hozzájuk! Könyörgök, Jézus, szabadítsd ki a tisztítótűzben szenvedő lelkeket!

Jézus, külön gondjaidra bízom a következő személyeket: gyóntatóimat, azokat, akik imáimba ajánlották magukat, egy bizonyos személyt ... P.Andraszt, Czaputa lelkészt, s azt a papot, akit Vilniusban megismertem, [118] s aki majd gyóntatóm lesz, egy lelket... (111) és még egy bizonyos papot, s egy szerzetest, akinek -- Te tudod, Jézusom -- mennyit köszönhetek. Jézusom, ezen a napon mindent megtehetsz azokért, akikért most imádkozom. Magam részére azt kérem, Uram, formálj át egészen magadhoz hasonlóvá, őrizd meg engem a Te dicsőségedért égő szent buzgóságban, add meg a kegyelmet és a lelkieket ahhoz, hogy mindenben szent akaratom szerint cselekedjem. Köszönöm Neked, Legkedvesebb Jegyesem, a nekem adott méltóságot, főleg királyi címereimet, melyek mától ékesítenek, s melyekkel még az angyalok sem rendelkeznek; a keresztet, a kardot és a töviskoronát. De mindenekelőtt Szentséges Szívedet köszönöm Neked, Jézusom. Ez mindennel felér számomra.

Isten Anyja, legszentebb Szűz Mária, Édesanyám! Most különösképpen Anyám vagy nekem, éspedig azért, mert szeretett Fiaid az én jegyesem, így mind a ketten gyermekeid vagyunk. Fiadra való tekintettel szeretned kell engem. Mária, legdrágább Anyám, irányítsd benső életem, hogy az kedves legyen Fiaid előtt.

+ Szent, mindenható Isten! A nagy kegyelmek ezen pillanatában, melyekkel örökre egyesítesz engem Magaddal -- én, kis senki, a legnagyobb hálával lábaidhoz vetem magam, mint valami kis ismeretlen virág, s a szeretet eme virágának illata felszáll trónodhoz nap mint nap.

A nehéz megpróbáltatások óráján, a sötétség, viharok, vágyódás és szomorúság idején, amikor semmilyen teremtmény sem ért majd meg, sőt mindenki elítél és megvet, rá gondolok majd örök fogadalmam

napjára, Isten felfoghatatlan kegyelmének napjára.

(112) 1933.5.1.

+

241 JMJ

A lelki gyakorlat különleges elhatározásai.

Felebaráti szeretet. -- Először: szolgálatkészség a nővérek iránt; másodsor: a távollévőkről nem beszélek, felebarátom becsületét megvédem; harmadszor: felebarátaim eredményeinek örülök.

242 + Ó, Istenem, mennyire szeretnék kisgyermek lenni! Te, Atyám, tudod, mily kicsiny és gyenge vagyok. Ezért könyörgök, tarts magadnál engem életem minden pillanatában, főleg halálom óráján! Jézusom, tudom, hogy jóságod felülmúlja a leggyengédebb anya jóságát.

243 Minden megaláztatást megköszönök az Úr Jézusnak, különösen is fogok azokért a személyekért imádkozni, akik alkalmat adtak megaláztatásomra. El akarok emésztődni a lelkek javára. Semmilyen áldozattal sem törődve, mint egy kis szőnyeg, szeretnék a nővérek lába elé terülni, amelyen nemcsak járhatnak, de lábaikat is beletörölhetik. Nővértársaim lába alatt van a helyem. Emberi szemek előtt észrevétlenül fogok törekedni a gyakorlatban erre a helyre. Elég, ha Isten látja, mit teszek.

244 Ma egy szürke hétköznapi kezdődött. Elmúltak az örök fogadalom ünnepélyes pillanatai, lelkemben azonban megmaradt az Isten nagy kegyelme. Érzem, hogy egészen Hozzá tartozom, érzem, hogy a gyermeke vagyok, érzem, hogy az Ő tulajdona vagyok. Ezt fizikailag is érezhetően tapasztalom. Minden szempontból nyugodt vagyok, mert tudom, hogy Jegyesem dolga törődni velem. Magamat teljesen elfelejtettem. Határtalanul bízom irgalmas Szívében. Állandó egyesülésben vagyok Vele. Úgy látom, mintha Jézus sem tudna boldog lenni nélkülem, s én sem Nélküle. Bár jól tudom, hogy Ő, mint Isten, önmagában boldog, s boldogságához egyetlen teremtményre sincs szüksége, jósága mégis rákényszeríti, hogy érintkezzék a teremtményekkel -- és hozzá ily bőkezűséggel.

245 (113) Jézusom, íme most Neved tiszteletére és dicsőségére fogok törekedni, s küzdeni addig a napig, amíg Te magad azt nem mondd -- elég. Minden lelket, akit rám bízál, imával és áldozattal igyekszem majd támogatni, hogy kegyelmed működhessen bennük. Ó, lelkek nagy barátja, Jézusom, köszönöm nagy bizalmad, mellyel e lelkeket oltalmunk alá helyezted. Ó, ti munkás, szürke napok! Egyáltalán nem vagytok egyhangúak, mert minden pillanat új kegyelmet teremt számomra, s új lehetőséget nyújt jót cselekedni.

+ 1933.4.25.

246

A hónap engedélyei[119]

A kápolna mellett elhaladva beléphetek oda.
Szabadidőmben imádkozhatom.

Valami csekélységet elfogadhatok, odaadhatok, kölcsönözhetek.
Engedély tízóráira és uzsonnára.

Néha nem vehetek majd részt a rekreáción.
A közös gyakorlatokon sem vehetek mindig részt.
Néha a reggeli ill. esti imán sem tudok részt venni.
Esetenként 9 óra után még egy kis ideig a kötelességeim mellett maradhatok, és 9 óra után elvégezhetem az imagy gyakorlatokat.
Amennyiben van szabad időm, írhatok vagy jegyzetelhetek.
Telefonbeszélgetések.
Távozás a házból.
Városi tartózkodás alatt betérhetek a templomba.
Beteg nővéreket látogathatok.
Ha szükséges, más nővérek cellájába léphetek.
Néha, rendkívüli időben vizet inni.

Kis önmegtagadások

Az Isteni Irgalmasság rózsafüzérét széttárt karral imádkozni.
Szombaton egy tized rózsafüzért széttárt karral elmondani.
Néha egy ima földön fekvé.
Csütörtökön szent óra.
Pénteken nagyobb önmegtagadás haldokló bűnösökért.

247 (114) Jézus, magányos Szívek Barátja, Te vagy az én felüdülésem, Te vagy a békém, Te vagy egyedüli megmentőm, Te vagy a harc és kétségbeesések tengerén a megnyugvás. Te vagy a fény sugar, mely életutamat megvilágítja. A magányos lelkeknek Te vagy mindene. Megérted a lelket, még ha hallgat is. Ismered gyengeségünket, s mint jó orvos -- vigasztalsz és gyógyítasz, óvsz a sok szenvedéstől -- mint az igazi szakértő.

248 A püspök[120] szavai az örök fogadalmasokhoz a szertartás alatt: „Vedd ezt a gyertyát a kezébe az égi megvilágosodás és a fellángoló szeretet jeleként.”
A gyűrű átnyújtásakor: „Eljegyezlek Jézus Krisztussal, a Fenséges Atya Fiával. Ő tartson meg téged tisztán. Vedd e gyűrűt, mint az örök szövetség jelét, melyet Krisztussal a szüzek Jegyesével megkötsz. Legyen részedre a hit gyűrűje, a Szentlélek jele, hogy Krisztus jegyesének nevezzenek. Szolgáld hűséggel, hogy örök koronádat elnyerhesd.”

249 + Jézusom, bízom Benned. Bízom irgalmad tengerében. Mint anyám, olyan vagy nékem.

250 + Számomra ez az 1933-as év különösen ünnepélyes, mert az Úr szenvedésének ebben a jubileumi évében tettem le az örök fogadalmat ma. Áldozatomat különleges módon egyesítettem a keresztre feszített Jézuséval, hogy így kedvesebb legyek Isten előtt. Minden ügyemet Jézussal, Jézus által, Jézusban intézem.

251 Az örök fogadalom után még egész májusban Krakkóban maradtam, mert nem döntötték el, Rabkába vagy Vilniusba kerülök-e. Egy nap megkérdezett az általános főnöknő[121]: „Miért ül itt olyan csendesén, nővér, miért nem készülődik?” -- Azt feleltem: „Tisztán szeretném látni és követni Isten akaratát. Ahová ön irányít, anyám, ott lesz a helyem. Tudni fogom, ez Isten akarata saját kívánságom nélkül.”

(115) Az általános főnöknő azt válaszolta erre: „Nagyon helyes.” -- A következő napon magához hívott, s azt mondta: „Mivel Isten tiszta akaratát akarta tudni, közlöm önnel, hogy

Vilniusba utazik.' ' -- Megköszöntem, s várok, melyik napra rendelik el az utazásomat. Valamiféle öröm, de félelem is átjárta a lelkem. Éreztem, hogy Isten ott nagy kegyelmeket, de nagy szenvedéseket is előkészített lelkemnek. Május 27-ig azonban még Krakkóban maradtam. Mivel itt nem volt állandó kötelességem, a kertben segítettem csak, s mivel úgy adódott, hogy egyedül dolgoztam, módomban volt elvégezni egész hónapban a Szent Ignác-i lelki gyakorlatot. A közösen töltött rekreációkon ugyan részt vettem, ennek ellenére is el tudtam végezni a jezsuita lelki gyakorlatot. Ezáltal sok isteni megvilágosítást nyertem.

252 + Négy nap múlt el a fogadalomtétel óta. Igyekeztem megtartani a szent órát. Ez volt a hó első csütörtöke. Ahogy beléptem a kápolnába, azonnal átjárt Isten jelenléte. Egész határozottan éreztem, hogy Isten velem van. Kis idő múlva megpillantottam a sebekkel borított Urat -- aki azt mondta: ,,Nézd, kivel jegyezted el magad!' ' Megértettem e szavak jelentését, s azt válaszoltam: ,,Jézusom, ahogy így sebesen és elgyötörve látlak, jobban szeretlek, mintha dicsőségben látnálak.' ' -- Jézus azt kérdezi: ,,Miért?' ' -- Azt válaszoltam: ,,A nagy dicsőség megrémít engem, a kis semmiséget, de sebeid Szívédhez vonzanak, s az irántam érzett nagy szeretetedről beszélnek.' ' E beszélgetés után hallgatás következett. Néztem szent sebeit, s boldognak éreztem magam, hogy Vele szenvedhetek. -- Ez a szenvedés nem is jelentett számomra valódi szenvedést, mert boldoggá tett, hogy megismerhettem az Ő szeretetének mélységét, s az óra oly gyorsan elszaladt, mintha csak egy perc lett volna.

253 + Soha, senkit sem szabad elítélni. Másokra elnéző szemmel kell nézni, magunkra azonban szigorúan. Mindent Istenhez kell viszonyítani. Saját szememben annak lássam magam, ami valóban vagyok. -- Nagy nyomorúság, a legteljesebb semmiség. A szenvedést nyugodtan és türelmesen fogadjuk, abban a biztos tudatban, hogy idővel minden elmúlik.

254 (116) + Azokról a pillanatokról, melyeket a fogadalomkor eltem át -- nem illik beszélni.

Én Őbenne vagyok, Ő pedig én bennem. Abban a pillanatban, amikor a püspök az ujjamra húzta a gyűrűt, Isten átjárta egész lényemet, s mivel ezt kifejezni nem tudom, inkább hallgatók erről a pillanatról. Fogadalmam óta oly bensőséges kapcsolatom az Istennel, mint soha azelőtt. Érzem, hogy szeretem Istent, s érzem, hogy Ő is szeret engem. Miután lelkem megízlelte Istent, nem tudna Nélküle élni. Az oltár előtt eltöltött óra a legnagyobb lelki szárazságban kedvesebb nekem, mint százévi földi gyönyörűség. Inkább akarok egy zárda jelentéktelen hamupipőkéje lenni, mint királynő kinn a világban.

255 + Az emberek szeme elől el fogok rejtőzni, bármilyen jót is teszek majd, hogy Isten legyen egyedüli jutalmam. Olyan leszek majd, mint a fűben megbúvó kis ibolya, amely nem sérti meg azt a lábat, mely eltapossa, hanem önfeledten árasztja illatát, hogy az őt taposó személy kellemesen érezze magát. Bár az emberi természet számára nehéz ez, de Isten segítségünkre siet.

256 + Köszönöm neked, Jézus, azt a hatalmas kegyelmet, hogy felismertted velem nyomorúságom mélységét. Tudom, a semmiség

mélysége vagyok, s ha nem oltalmazna a Te szent kegyelmed, egyetlen pillanat alatt visszahullanék a semmibe. Ezért szívem minden dobbanásával köszönöm Neked, Istenem, irántam való nagy irgalmadat.

257 Holnap kell Vilniusba utaznom. Ma P. Andrasznál gyóntam, annál a papnál, aki nagy isteni szellem birtokosa, aki szárnyaimat kibontotta, s megtanított nagy magasságok felé szárnyalni. Mindenben megnyugtatott, s azt mondta, higgyek az Isteni Gondviselésben. -- „Bízz, és haladj bátor léptekkel!” -- Ezután a gyónás után eltöltött Isten sajátságos ereje. (117) Az atya hangsúlyozta, hogy hűnek kell maradnom az isteni kegyelemhez, és ezt mondta: „Ha továbbra is megőrzöd ezt az egyszerűséget és engedelmességet, nem történik semmi rossz veled. Bízz Istenben, jó úton vagy, és jó kezekben vagy -- Isten kezeiben.”

258 + Este kissé tovább maradtam a kápolnában. Egy bizonyos lélekről beszéltem az Úrral. Felbátorított az Úr jósága, s azt mondtam: „Jézusom, Te adtad nekem ezt az atyát, aki megértette sugallataimat, s most újra elveszed tőlem. Mit fogok kezdeni Vilniusban? Nem ismerek ott senkit, még az ottaniak beszédét sem értem.” Az Úr ezt válaszolta: „Ne aggódj, nem hagylak egyedül.” Lelkem hálaimába merült minden kegyelemért, amit az Úr P. Andrasz révén adott.

Hirtelen eszembe jutott a látomás, amelyben láttam azt a bizonyos papot a gyóntatószék és az oltár között, bízva abban, hogy egyszer megismerem őt, és füleimben csengtek ezek a szavak: „Ő fog segíteni neked teljesíteni akaratomat a földön.”

259 Ma, 27-én [1933. május] utazom Vilniusba. Midőn a ház elé értem, s rátekintettem a ház és kert együttesére, s ránéztem a noviciátusra, hirtelen előtörték a könnyeim. Rágondoltam minden jóra és kegyelemre, amiben Isten itt részesített. Akkor hirtelen megláttam az Urat egy virágágnál. „Ne sírj! Én mindig veled vagyok.” Míg Jézus beszélt, körülvett Isten jelenléte, és ez az érzés egész utazásom alatt elkísért.

260 Engedélyt kaptam, hogy Czestochowába is betérjek. Most láttam meg először itt az Istenanyát, midőn reggel 5 órakor felfedték a képet. Szünet nélkül imádkoztam 11 óráig, s úgy éreztem, mintha csak akkor érkeztem volna. Az ottani főnöknő[122] elküldött értem egy nővért, hogy reggelizni hívjon, (118) s fél, hogy lekésem a vonatot. Az Isten Anyja sok mindent mondott nekem. Felajánlottam Neki örök fogadalmam; úgy éreztem, Ő az én Anyám, én pedig az Ő gyermeke vagyok. Semmit sem tagadott meg tőlem, amire kértem Őt.

261 + Ma már Vilniusban vagyok. Kis szétszórt házak alkotják a zárdát. Furcsának tűnt a József-ó-i nagy épületek után. Csak 18 nővér él itt. Kis ház, de erős a közösségi élet. Minden nővér nagyon szívélyesen fogadott, ami részemre nagy bátorítást jelentett a terhek elviselésére vonatkozólag, melyek itt várnak rám. Jusztina nővér[123] még a padlót is felmosta fogadásomra.

262 + Mikor áldásért mentem, Jézus felvilágosított, hogyan viselkedjem bizonyos személyekkel. Minden erőmmel odasimultam Jézus legédesebb Szívéhez, mert éreztem, milyen nagy külső

veszély fenyeget a kert munkánál a szétszórtság terén, valamint amiatt, hogy világi személyekkel is érintkezniem kell.

263 + Elérkezett a gyónás hete, és örömmre azt a papot láttam meg, akit már azelőtt megismertem, hogy Vilniusba jöttem volna. Látomásban ismertem meg először. Hirtelen ezeket a szavakat hallottam lelkemben: „Ez az én hűséges szolgám, ő segít majd, hogy akaratomat teljesítsd itt a földön.” Magamat azonban nem ismertettem meg vele, úgy ahogy azt az Úr kívánta. Egy ideig harcoltam a kegyelem ellen. Minden gyónáskor furcsamód átjárt Isten kegyelme, de nem nyitottam meg lelkemet ez előtt a pap előtt, s nem akartam nála gyónni. Ez után a döntés után aggasztó nyugtalanság fogott el. Isten erősen megrótt. Miután viszont teljesen feltártam a lelkemet ez előtt az atya előtt, Jézus a kegyelem egész tengerét árasztotta rám. Most értettem meg, milyen fontos az egyes kegyelmekhez való hűség is, mert ez egész sor további kegyelmet hoz maga után.

264 (119) + Ó, Jézusom, maradj velem, nézd, mily gyenge vagyok, egyedül egyetlen lépést sem tudok előre tenni. Így hát mindig velem kell maradnod, Jézusom, mint egy anyának a gyenge gyermeke mellett -- vagy még jobban.

265 Megkezdődtek a munka, a harc és a szenvedés napjai, a zárdai élet mindennapjai. Az ember mindig novícia marad, sok dolgot meg kell ismernie, és sokat kell tanulnia, mert bár a szabályzat mindenhol ugyanaz, mégis minden háznak megvannak a maga sajátos szokásai is, így hát minden változás egy új noviciátust is jelent egyben.

266

1933.8.5. Az Irgalmasság Anyjának ünnepe[124]

Ma egy nagy, felfoghatatlan kegyelmet kaptam, tisztán benső kegyelmet, amelyért hálás vagyok Istennek ebben az életben és az egész örökkévalóságban...

267 Jézus azt mondta nekem, hogy leginkább akkor tetszem neki, ha fájdalmas kínszenvedéseiről elmélkedem, s ez által az elmélkedés által nagy megvilágosodást kap a lelkem. Aki igazi alázatot akar tanulni, az elmélkedjen Jézus szenvedésein. Ha szemlélem Jézus szenvedéseit, világossá válik előttem sok dolog, amelyeket azelőtt nem tudtam megérteni. Hasonló akarok lenni Hozzád, Jézus. Hozzád, a megfeszítettéhez, a megkínzottához, a megalázotthoz. Jézus, vésd szívembe és lelkembe alázatodat! Örültem szeretlek, Jézusom. Téged, akit halálra kínoztak, olyannak szeretlek, ahogy a próféta[125] lefest, aki szinte képtelen volt felismerni Benned az emberi alakot végtelen szenvedésed láttán. Ebben az állapotban szeretlek ily örültem. Örök, mérhetetlen Isten! Mit tett Veled a szeretet...?

268 1933.10.11. -- Csütörtök. Igyekeztem megtartani a szent órát, de ez nagy nehézségekkel kezdődött. Valami különös sóvárgás zavarta meg szívemet. Értelmem úgy elhomályosult, hogy az egészen egyszerű imaformákat sem értettem meg. Így múlt el az imádság -- vagy inkább harc egy egész órája. Elhatároztam, hogy egy további órán át imádkozom, de a benső szenvedések csak fokozódtak. -- Nagy (120) érzéketlenség és kedvetlenség. -- Eldöntöttem, hogy

még egy harmadik órán át is imádkozom. Úgy döntöttem, hogy ezt a harmadik órát térdepelve, támasz nélkül fogom végigimádkozni. Testem lankadni kezdett. Mégsem adtam fel. Széttártam karjaimat, s bár nem szóltam egy szót sem, akaratom segítségével kitartottam. Kis idő múlva lehúztam ujjamról a gyűrűmet, s kértem Jézust, nézzen erre a gyűrűre, mely örök egyesülésünk jele. Felajánlottam Neki mindazokat az érzéseket, melyeket az örök fogadalom alatt éreztem. Nemsokára érzem, hogy szívemet átjárja a szeretet hulláma, lelkembe hirtelen áhítat költözött, érzéseim elnémulnak, s Isten jelenléte tölti el a lelkemet. Csak annyit tudok, hogy Jézus van itt és én. Olyan alakban láttam meg őt, mint az örök fogadalom utáni első pillanatban, amikor szintén szent órát tartottam. Hirtelen előttem állt Jézus megfosztva ruhájától, teste sebekkel fedve, szemei vérrel és könnyel telve, egész arca eltorzulva, köpésekkel fedve. Ezt mondta az Úr: „A menyasszony legyen hasonló Vőlegényéhez”. Egész mélységükben megértettem ezeket a szavakat. Itt nincs helye semmiféle kételynek. Jézushoz való hasonlóságomat a szenvedés és az alázat adja. „Nézd, mit tett velem az emberi lelkek iránti szeretet, leányom; a te szívedben találok meg mindent, amit a lelkek nagy sokasága megtagad tőlem. Szívedben megpihenek; sokszor őrzök meg nagy kegyelmeket az ima végére.”

269 Midőn egy alkalommal kilencedet imádkoztam a Szentlélekhez, a gyóntatómat illetően az Úr így felelt: „Megismertettem veled őt, [126] mielőtt még elöljáróid ideküldtek volna; ahogy gyóntatóddal fogsz viselkedni, úgy fogok én is viselkedni veled. Ha elrejtetted előtte akár a legkisebb tőlem kapott kegyelmet is, én is elrejtőzöm előled, s egyedül maradsz.” Isten kívánsága szerint cselekedtem, s mély béke járta át lelkemet. Most már értem, mennyire védi Isten a gyóntató atyákat, s hogy mindig mögöttük áll.

270 (121)
Dr. Sopočko atya tanácsa.

Alázat nélkül nem tetszhetünk Istennek. Gyakorold az alázat harmadik fokozatát! Azaz ne csupán a magyarázkodástól tartózkodj, de ne bizonygasd ártatlanságodat sem, ha valamit szemedre vetnek, hanem örülj a megaláztatásoknak.

Ha valóban Istentől származnak azok a dolgok, amelyekről beszélsz nekem, akkor készítsd fel lelked nagy szenvedésekre. Nem ismernek el majd, és üldözni fognak, úgy néznek majd rád, mint egy hisztérikus, különc személyre, de Isten nem szűkölködik kegyelmével. Isten valódi művei mindig nehézségekbe ütköznek, és szenvedés az ismertetőjelük. Ha Isten keresztül akar vinni valamit, a nehézségek ellenére is előbb vagy utóbb véghezviszi azt. Te azonban csak páncélozd fel magad nagy türelemmel.

271 Midőn Sopočko atya elutazott a Szentföldre, páter Dabrowski S.J. [127] vette át itt a Kongregációban egy időre a gyóntatás feladatát. Egyik gyónásomban megkérdezte tőlem, tudatában vagyok-e annak a magasabb rendű életnek, mely a lelkemben rendkívül nagy mértékben van jelen. Azt feleltem, hogy tudatában vagyok, és tudom, mi történik a bensőmben. Erre azt mondta az atya: „Nővér, nem szabad ezt tönkretennie a lelkében, sem megváltoztatnia. Nem minden lélekben jelentkezik a magasabb rendű élet e nagy boldogsága, mely az ön esetében szemmel látható, mivel hatalmas

mértékben van jelen. Ügyeljen arra, hogy Istennek ezt a nagy kegyelmeit el ne fecsérelje, [egy nagy félbeszakadt gondolat]

272 Ez az atya azelőtt gyakran próbára tett engem. Mikor elmondtam neki, hogy az Úr ezeket a dolgokat[128] kívánja tőlem, egyszerűen kinevetett, majd este 8 órára hívott gyónni. Midőn nyolcra odaértem, a testvér éppen bezárni készült a templomot. Mondtam neki, értesítse a páteret, hogy megjöttem, (122) mert ő hívott mostanra. A becsületes fráter szólt is, de az atya azt üzentte vissza, hogy a páterek ebben az órában nem gyóntatnak. Hazamentem hát, és többé nem gyóntam nála, viszont felajánlottam érte egy teljes óra imádást, és önmegtagadásokat is gyakoroltam érte, hogy kisdjem számára Isten világosságát a lelkek megismerésében. Midőn Sopocko atya elutazott, s ő helyettesítette, kénytelen voltam újra hozzá menni gyónni. Amit azelőtt el sem ismert, arra most már kötelez engem, vagyis, hogy kövessem hűségesen azokat a benső sugallatokat. Néha megenged Isten ilyen dolgokat, de mindenben dicsőítés illeti Őt. Mégis nagy kegyelmekre van szükségünk, hogy el ne bizonytalanodjunk.

273

Évi lelkigyakorlat 1934.1.10.

Jézusom, közeledik újra az az idő, amikor egészen egyedül lehetek Veled. Teljes szívemből kérlek, Jézusom, add felismernem, mi az, ami nem tetszik Neked bennem! Ugyanakkor add, hogy felismerjem, mit kell tennem, hogy kedvesebb legyek Előtted! Ne tagadd meg tőlem ezt a kegyelmet, és maradj velem! Tudom, Uram, hogy erőfeszitésem nélküled nem sokat ér. Ó, hogy örülök nagyságodnak, Uram! Minél jobban megismerlek, annál bensőségesebben sóvárgok utánad, s kívánlak Téged.

274 Jézus önmegismerésben részesített. Ebben az isteni fényben látom fő hibámat -- ez a gőg, s annak árnyalata -- a zárkózottság, a főnöknővel[129] szembeni egyszerűség hiánya.

Második fénysugár -- a beszédet illetően. Néha túl sokat beszélek. Néha 2-3 szóval el lehetne mondani a dolgokat, én erre mégis túl sok időt használok fel. Jézus azt kívánja, hogy ezt az időt kis bűnbocsánati fohászokkal töltssem ki a tisztítótűzben szenvedő lelkekért. Az Úr azt is elmondja, mennyire megmértetik majd minden szó az utolsó ítélet napján.

(123) A harmadik világító sugár szabályzatunkat érinti. Nem eléggé kerülöm azokat az alkalmakat, amelyek a szabállyal való vsszeütközéshez vezetnek, főleg a hallgatásra vonatkozóan. Úgy fogok ezentúl viselkedni, mintha a szabályt csak az én számomra írták volna. Nem érdekel, hogy mások hogyan viselkednek, csak én úgy viselkedjem, ahogy azt Isten kívánja. Elhatározás. Teljesen mindegy, mit kíván tőlem Jézus, ha külső dolgokról van szó, mindjárt az előljárók tudomására kell hoznom; a főnöknővel való viselkedésemben gyermeki nyíltságra, s őszinteségre törekszem.

275 Jézus szereti az elrejtőzött lelkeket. Az elrejtett virágoknak van a legjobb illatuk. Bensőmben igyekszem készíteni egy csendes zugot Jézus Szívének. Nehéz, fájdalmas órákban a bizalom himnuszát dúdoló Noked, ó, Teremtőm, mivel mélységes az Irántad és Irgalmasságod iránt érzett bizalmam.

276 Attól a pillanattól fogva, hogy megszerettem a szenvedést, megszűnt számomra a szenvedés. A szenvedés lelkem állandó tápláléka.

277 Egy bizonyos illetővel nem fogok beszélni, mert tudom, hogy ez nem tetszik Jézusnak, s ennek a személynek úgyszincs haszna belőle.

278 Az Úr lábánál. Ó, rejtőző Jézus, örök Szeretet, Életünk, Isteni Mértéktelenség, ki megfélekedtél saját magadról, s csak minket látsz. Mielőtt megteremtetted az eget és a földet, már Szívedben hordoztál minket. Ó, Szeretet! Ó, Alázatod mélysége! Boldogság titka! Miért csak oly kevesen ismernek Téged? Miért nem találsz viszonzást? Ó, Isteni Szeretet, miért rejted el szépségedet? Ó, Megfoghatatlan! Ó, Mérhetetlen! Minél jobban megismerlek -- annál kevésbé tudlak felfogni, de mivel nem tudlak felfogni -- annál jobban érzékelem nagyságodat. Nem irigyelem a szeráfokat, mert lángjuknál nagyobb ajándékot adott szívemnek. (124) Ők elragadtatva csodálnak Téged, de véred az enyémmel egyesül. Szeretet -- ez önmaga már itt a földön a nekünk ajándékozott mennyország. Miért burkolódzol be a hitbe? A szeretet széttépi a fátylat. Lelkem tekintete előtt nincs fátyol, mert magad vontál örökre titokzatos szereteted ölébe. Tisztelet és dicsőség Neked, oszthatatlan Szentháromság -- egyedüli Isten, örökkön-örökké!

279 Isten tudatta velem, min alapszik az igaz szeretet, és megvilágosított, miként mutassam ki ezt Istennek a gyakorlatban. Az Isten iránti igaz szeretet az Ő akaratának teljesítésén nyugszik. Hogy Isten iránti szeretetünket tettekkel bizonyítsuk, minden, még a legkisebb cselekedetünknek is az Isten iránti szeretetből kell fakadnia. Azt mondta nekem az Úr: „Gyermekek, legjobban szenvedéseidben tetszel nekem. Fizikai vagy erkölcsi szenvedéseidben ne keresd a teremtmények részvétét, leányom. Azt akarom, hogy szenvedéseid illata tiszta maradjon, ne vegyüljön bele semmi más. Azt akarom, hogy ne csak a teremtményektől szakadj el, de saját magadtól is. Leányom, gyönyörködni akarok szíved szeretetében -- abban a tiszta, szűzi, sértetlen szeretetben, melyet semmi sem homályosít el. Leányom, minél jobban megszereted a szenvedést, annál tisztább lesz szereteted irántam.”

280 Jézus azt kívánja, hogy a Húsvét utáni első vasárnap tartsuk meg Isten Irgalmasságának ünnepét benső áhítattal, s külső önmegtágadásokkal. Három óra hosszáig hordtam a vezeklő övet, közben állandóan a bűnösökért imádkoztam, s az egész világ számára irgalomért esedeztem. Jézus azt mondta: „Tekintetem meglegedettséggel pihen ma ezen a házon.”

281 Érzem, hogy halálommal nem ér véget küldetésem, hanem az akkor fog kezdődni. Ó, ti kétkedő lelkek! Meglibbentem elöttetek az ég függönyét, hogy meggyőzzelek benneteket Isten jóságáról, s hogy ne sértsétek tovább bizalmatlanságotokkal Jézus legédesebb Szívét. Isten Szeretet és Irgalom.

282 (125) Egyszer így szólt hozzám az Úr: „Szívemben nagy irgalom ébredt irántad, legdrágább gyermekem, amikor megláttalak darabokra tépetten a nagy fájdalomtól, amellyel vétkeidet

sirattad. Oly tisztának s őszintének látom szenvedésed, hogy megadom néked a szüzek közti elsőséget. Te vagy szenvedésem megtiszteltetése és dicsősége. Látom lelked minden megalázását, semmi sem kerüli el figyelmemet. -- Az alázatosokat felemelem egészen a trónomig, mert így akarom.''

283 Szentháromság Egy Isten, úgy akarlak szeretni, ahogy még egyetlen emberi lélek sem szeretett Téged, és bár szokatlanul kicsi és nyomorúságos vagyok, mégis mélyen leeresztettem irgalmasságod mélyébe bizalmam horgonyát -- Istenem és Teremtőm! Nagy nyomorúságom ellenére sem félek semmitől, de reménykedem, hogy örökké hálaéneket énekelhetek Neked. Egy lélek se kételkedjék, még ha mindenkinél nyomorultabb is lenne, amíg csak él -- nagy szent válhat mindegyikből, mert nagy az Isten kegyelmeinek ereje. Rajtunk csak az múlik, hogy ne álljunk ellen Isten működésének.

284 Ó, Jézus, bárcsak köddé válhatnék Előtted, hogy befedjem a földet, hogy ne lássa tekinteted a szörnyű vétkeket. Ó, Jézusom, ha a világ Veled szembeni közömbösségére nézek, szünet nélkül ömlenek a könnyeim, de ha egy hűvös zárdai lélekre nézek -- a szívem vérzik.

285 1934. Midőn egy alkalommal beléptem a cellámba, annyira kimerült voltam, hogy mielőtt levetkőztem volna, egy kicsit pihennem kellett. Már levetkőztem, amikor megkért egy nővér, hozzak neki meleg vizet. Kimerültségem ellenére gyorsan felöltöztem, s meghoztam a vizet, amit kért, (126) bár a konyhától a celláig jó darab utat kellett megtennem, a sár pedig egészen a bokáimig ért. Midőn a cellámba értem, megpillantottam egy dobozt a legszentebb Oltáriszentséggel, s ezt a hangot hallottam: „Fogd a cibóriumot, s vidd a tabernákulumba!” Az első pillanatban haboztam, de ahogy megérintettem a cibóriumot, e szavakat hallottam: „Olyan szeretettel közelíts minden nővérhez, amilyennel hozzám közeledel! Minden, amit nekik teszel -- nekem teszed.” Ezután magam maradtam.

286 + Egy alkalommal az imádási órán, amikor a Hazáért könyörögtünk, lelkemet fájdalmak fogták el, s így fohászkoztam: „Legirgalmasabb Jézusom, szentjeid közbenjárására, főleg azonban legkedvesebb Édesanyád közbenjárására, aki kisgyermekkorodtól nevelt Téged, könyörgök Hozzád, áldd meg Hazámat! Jézusom, ne nézd bűneinket, hanem tekints a kisgyermekes könnyeire, éhségére, s a hidegre, amelytől szenvednek! Uram, ezek miatt az ártatlanok miatt részesíts a kegyelemben, melyet a Hazámnak kérek.” Erre megpillantottam Jézust könnyben ázó szemekkel, aki ezt mondta: „Látod, leányom, mennyire sajnálom őket. Tudnod kell, hogy ők tartják fenn a világot.”

287 + Jézusom, ha a lelkek életét nézem, látom, hogy közülük sokan bizalmatlansággal szolgálnak Téged. Néha, éppen amikor alkalmuk lenne kimutatni Isten iránt érzett szeretetüket, látom, miként menekülnek ezek a lelkek a csatatérről. -- Jézus azt mondta: „Gyermekek, Te is így akarsz viselkedni?” -- Azt válaszoltam: „Ó, nem, Jézusom, én nem menekülök el a harcmezőről. Ha halálos verejtek borítja is homlokom, akkor sem adom ki kezemből a kardot, mindaddig, míg a Szentháromság lábainál meg nem pihenek.” -- Mindabban, amit teszek, nem saját

erőmre, hanem Isten kegyelmére számítok. Isten kegyelmével a legnagyobb nehézségeken is győzelmesen tud áthaladni a lélek.

288 (127) + Midőn egy alkalommal hosszasan beszélgettem Jézussal növendékeinkről, jóságától felbátorodva megkérdeztem Tőle: vannak-e növendékeink között olyan lelkek, akik Szívének örömet okoznak? S ezt választotta az Úr: „Igen, de szeretetük gyenge, ezért különösen is oltalmazdába helyezem őket. Imádkozz értük!”

Ó, nagy Isten, csodálom jóságodat! Te az égi seregek Ura vagy, mégis leereszkedsz egy nyomorúságos teremtményhez. Ó, mily bensőségesen akarlak szívem minden dobbanásával szeretni! Nem elég nekem a földkerekség, az ég is túl kicsi, s a tér semmi. Egyedül Te elégítesz ki engem -- örök Isten! Egyedül Te tudod kitölteni lelkem mélységét.

289 Legboldogabb pillanataim azok, amikor egyedül maradok az Úrral. Ezekben a pillanatokban felismerem Isten nagyságát és az én nyomorúságomat.

Egyszer azt mondta nekem Jézus: „Ne csodálkozz, ha néha ártatlanul meggyanúsítanak. Irántad való szeretetből én ittam ki először az ártatlanul szenvedők kelyhét.”

290 Egy alkalommal, amikor az örökkévalósággal és annak titkaival foglalkoztam, lelkemet félelem fogta el, majd tovább gondolkodva, különféle bizonytalanságok kezdtek kínozni. Ekkor így szólt hozzám Jézus: „Gyermelem, ne félj Atyád házából. A hiábavaló kutatásokat hagyd a világ bölcseire, én téged mindig kisgyermeknek akarlak látni. Egyszerűen tedd fel kérdéseidet a gyóntatódnak, szájával majd én válaszolok rájuk.”

291 Egyszer megismertem egy személyt, aki súlyos bűnt készült elkövetni. Kértem az Urat, bocsássa rám a legnagyobb kínokat, hogy megmeneküljön ez a lélek. (128) Hirtelen megéreztem a fejemen a töviskorona szörnyű fájdalmát. Ez elég sokáig tartott, de az illető személy megmaradt Isten kegyelmében. Ó, Istenem, milyen könnyű szentnek lenni -- csak egy kis jóakarattal kell hozzá. Ha Jézus egy lélekben észreveszi a jóakarattal ezt a kis szikráját, siet, hogy odaadja magát a léleknek, és semmi sem tudja visszatartani Őt; sem a hibák, sem a bukások, semmi sem. Jézus segítségére siet az ilyen léleknek, s ha ez a lélek hű marad Isten kegyelméhez, rövid időn belül eljut a legnagyobb szentségre, melyre egy teremtmény eljutni képes itt a földön. Isten nagyon adakozó, s kegyelmét senkitől sem vonja meg -- többet is ad, mint amire kérjük. A Szentlélek sugalmazásának hű követése -- ez a legrövidebb út Istenhez.

292 + Ha egy lélek őszintén szereti Istent, nem kellene félnie a lelki életben semmitől. Rendelje csak alá magát a kegyelemnek, s ne szabjon korlátokat az Úrral való egyesülésben.

293 + Midőn Jézus szépségével fellelkesített, s magához vont, megláttam, mi az, ami nem tetszik Neki a lelkemben, s elhatároztam, hogy mindenáron legyőzöm ezt. Isten kegyelmével azonnal sikerült is. Tetszett Istennek ez a nagylelkűség, s ettől fogva kezdett magasabb rendű kegyelmekkel is megajándékozni. Benső életemre vonatkozólag nem értelmezem, nem elemzem az utakat, amelyeken Isten Lelke vezet -- elég nekem az, hogy tudom:

szeretnek, és én is szeretek. A tiszta szeretet lehetővé teszi Isten megismerését és sok titok megértését. Lelkiismeretem részére a gyóntató a mérvadó, s a szava szent -- itt a lelki vezetőmről beszélek[130].

294 + Egy alkalommal ezt mondta az Úr: „Viselkedj úgy, mint a koldus, aki nem mentegetőzik, ha nagyobb alamizsnát kap, hanem azt annál szívélyesebben megköszöni; így te is, ha nagyobb kegyelmet kapsz tőlem, ne magyarázkodj, hogy nem vagy méltó rá. Ezt úgyis tudom. Hanem örülj és örvendezz, s végy szívemből (129) oly sok kincset, amennyit csak el tudsz viselni, mert így jobban tetszel nekem. Még valamit akarok mondani neked. -- Ezeket a kegyelmeket ne csak a magad részére vedd, hanem felebarátaid részére is, ami azt jelenti, hogy bátorítsd a veled találkozó lelkeket az én végtelen irgalmamban való bizalomra. Ó, mennyire szeretem azokat a lelkeket, akik tökéletesen bíznak bennem, mindent megteszek nekik.''

295 + Ekkor azt kérdezte tőlem Jézus: „Gyermekem, hogy megy a lelkigyakorlat?'' Azt válaszoltam: „De hát tudod, Jézus, hogy megy.''' „Igen, tudom, de a te szádból és szívedből akarom hallani.''' -- „Ó, Mesterem, ha Te vezetsz engem, minden egyszerű. Kérlek, Uram, soha ne hagyj el engem.''' -- Jézus azt mondta: „Igen, mindig veled leszek, ha mindig kisgyermek maradsz. És ne félj semmitől. Ahogy itt a kezdet voltam részedre, úgy leszek a befejezés is. A legkisebb dolgokban se támaszkodj teremtményekre, mert ez nem tetszik nekem. Lelkedben én magam akarok lakni. Lelkierőt és világosságot adok neked. Helyettesem ajkáról megtudod, hogy én vagyok benned, s minden félelmed eloszlik, mint a köd a nap sugarainak hatására.''

296 + Legfőbb Jó! Úgy akarlak szeretni, mint még senki a világon. Éltem minden pillanatával dicsérni akarlak Téged, s akaratomat tökéletesen egyesíteni a Te szent akarattal. Életem nem egyhangú és szürke, hanem sokszínű, mint egy illatos virágoskert, melyből nem tudom, melyik virágot szakítsam le elsőnek: a szenvedés liliumát, a felebaráti szeretet rózsáját vagy az alázatosság ibolyáját? Nem fogom felsorolni összes kincsemet, melyekkel mindennap özönnel rendelkezem. Nagy dolog az adott pillanatot kihasználni.

297 + Jézus, legfőbb Világosság, add, hogy megismerjem önmagam, s hatolj világosságoddal sötét lelkembe. Töltsd be magaddal lelkem mélységét, mert Te vagy egyedül [...]

298 Ó, Jézusom! Élet, Út, Igazság! Kérlek, tarts magadnál, mint édesanya tartja keblén csecsemőjét, mert én nemcsak gyámoltalan gyermek, hanem egy halom nyomorúság és semmiség vagyok.

299 (130) + A lélek titka Vilnius, 1934.

Midőn egy alkalommal a gyóntatóm megparancsolta, hogy kérdezzem meg Jézustól, mit jelent az a két sugár, melyek a képen láthatók,[131] -- megígértem, hogy megkérdezem.

Imám alatt ezeket a szavakat hallottam bensőmben: „A két sugár a vért és a vizet jelenti. -- A halvány sugár a vizet, mely a lelkeket tisztítja meg; a piros a vért, ami a lelkek élete...

E két sugár irgalmam bensejéből tört elő, midőn a lándzsa

haldokló szívemet megnyitotta a kereszten.

Ezen sugarak elrejtik a lelkeket Atyám haragja elől. Boldog, aki ezek árnyékában fog élni, mert Isten igazságos keze nem éri el. Azt kívánom, hogy a Húsvét utáni első vasárnap az Irgalmasság ünnepe legyen.

300 + Kérd meg hűséges szolgálomat, [132] hogy ezen a napon hirdesse az egész világnak ama nagy irgalmasságomat, hogy aki ezen a napon az Élet Forrásához járul, bűnei és az értük járó büntetés teljes elengedését nyeri el.

+ Az emberiség mindaddig nem talál békét, míg nem fordul bizalommal irgalmamhoz.

+ Ó, hogy megsebez a lélek bizalmatlansága! Az ilyen lélek megvallja ugyan, hogy szent és igazságos vagyok, de nem hiszi el, hogy én vagyok az irgalom, nem bízik jóságomban. A gonosz lelkek is dicsérik igazságosságomat, de nem hisznek jóságomban.

Szívem örül az irgalmasság címének.

=====

Napló -- 1. füzet

301--400

301 Hirdesd, hogy Isten legfőbb tulajdonsága az irgalom. Kezem minden művét irgalmasságom koronázza meg.'

302 (131) + Ó, örök Szeretet! Azt kívánom, hogy minden teremtett lélek ismerjen meg Téged. Szeretnék pap lenni, s a kétségbeesett, bűnös lelkeknek szünet nélkül hirdetném irgalmadat. Szívesen lennék misszionárius, és elvinném vad országokba a hit fényét, hogy ott is megismerjenek Téged a lelkek, s értük elemésztődve mártírhálált halhassak, mellyel Te is meghaltál értem és értük. Ó, Jézus, tudom jól, hogy pap, misszionárius, prédikátor is lehetek, s mint mártír halhatok önmagam kiüresítése és az önmegtagadás által, az Irántad és a halhatatlan lelkek iránti szeretetből. A nagy szeretet a kis dolgokat is naggyá tudja változtatni, és csak a szeretet teszi értékké cselekedeteinket. Minél tisztább lesz szeretetünk, annál kevesebb marad bennünk, amit elégethet a szenvedés tüze, s így a szenvedés nem is lesz már számunkra szenvedés. A szenvedés gyönyörűségünké válik. Isten kegyelme által most elértem egy olyan szívbéli állapotot, melyben érzem, soha boldogabb nem vagyok, mint amikor Jézusért szenvedek, akit szívem minden rezdülésével szeretek.

303 Midőn egy nap nagy szenvedést kellett elviselnem, kötelességeimtől Jézushoz menekültem, s kértem, adjon erejéből. Rövid ima után örömmel és buzgalommal telve tértem vissza munkámhoz. Egyik nővértársam ekkor megjegyezte: „Nővér, ma biztosan sok öröm érte, mert csak úgy ragyog. Isten bizonyára nem is ad semmilyen szenvedést önnek, csak örömet.” Azt válaszoltam: „Téved, nővér, éppen akkor, amikor sokat szenvedek, nagyobb az örömöm is -- s ha kevesebbet szenvedek, örömöm is csekélyebb.” Ez a lélek azonban elárulta, hogy nem ért engem. Próbáltam megmagyarázni neki: „Ha sokat szenvedünk, sok alkalmunk van bebizonyítani Istennek, mennyire szeretjük Őt. Ha kevesebb a szenvedés, kevesebb alkalmunk van erre. Ha pedig egyáltalán nem szenvedünk szeretetünk se nem nagy, se nem tiszta. Isten kegyelmével eljuthatunk aztán odáig, hogy a szenvedés gyönyörre változik részünkre, mert a szeretet előidézheti ezt a tiszta

lelkekben.''

304 (132) + Jézusom, egyetlen reményem! Köszönöm Neked ezt a könyvet, melyet felnyitottál lelki szemeim előtt. Ez a könyv a Te irántam való szeretetedből származó szenvedésed. Ebből a könyvből tanultam meg, hogyan kell szeretni Istent és a lelkeket. Ebben a könyvben mérhetetlen kincsek rejlenek számunkra. Ó, Jézus, mily kevés lélek ért meg Téged szeretetből fakadó szenvedésedben! Mily nagy a Te Szentséges Szívedben égő legtisztább szeretet tüze! Boldog az a lélek, amely megértette Jézus Szívének szeretetét!

305 Legfőbb kívánságom, hogy a lelkek mint örök boldogságukat ismerjenek fel Téged. Higgyenek jószágodban, s magasztalják végtelen irgalmadat.

306 Kértem Istent, részesítsen abban a kegyelemben, hogy természetem ellenálló és erős legyen azokkal a hatásokkal szemben, melyek néha el akarnak téríteni a szabályzat szellemétől és az apróbb rendelkezésektől. Kis molyok ezek, amelyek lelki életünket szét akarják rágni, és ez biztosan sikerül is nekik, ha a lélek, bár tudatában van ezeknek az apró vétségeknek, ennek ellenére elhanyagolja, mert jelentéktelen dolgoknak tartja őket. A szerzetesrendben én semmit sem tartok csekélységnek. Nem fontos, hogy néha kellemetlenségekbe és megjegyzésekbe ütközöm, fontos az, hogy lelkem harmonikus egységben éljen a szabályzat, fogadalmaim és a rendi előírások szellemével.

Ó, Jézusom! Szívem gyönyörúsége, Te ismered vágyaimat. El szeretnék rejtőzni az emberi tekintetek elől. Úgy élni, mintha nem élnék. Tisztán szeretnék élni, mint a mező virágai. Azt akarom, hogy szeretetem mindig Feléd irányuljon, mint egy virág, mely mindig a nap felé fordul. Azt akarom, hogy szívem virágának illatát és üdeségét Neked őrizzem. Isteni tekinteted előtt akarok élni, mert Te egyedül elég vagy nekem. Ha Veled vagyok, Jézus, semmitől sem félek, mert semmi sem árthat nekem.

307 (133) + 1934. Nagyböjt idején házunk és kápolnánk felett nagy világosságot és nagy sötétséget pillantottam meg. Láttam e két hatalom harcát.

308 1934. Nagycsütörtök. Jézus ezt mondta: „Azt akarom, hogy áldozatul ajánld fel magad a bűnösökért, különösen azokért, akik elvesztették reményüket Isten irgalmában.''

Isten és a lelkek -- A felajánlás aktusa

309 Az ég és föld jelenlétében, az angyalok minden kara, a Szentséges Szűz Mária és minden égi Hatalom előtt kijelentem a Szentháromság Egy Istennek, hogy ma egyesülve Jézus Krisztussal, a lelkek Megváltójával, önként áldozatul ajánlom fel magam a bűnösök megtéréséért, különösen azokért, akik elvesztették reményüket Isten irgalmában. Ez az áldozat abban áll, hogy tökéletesen alárendelem magamat Isten akaratának, s magamra vállalom a bűnösök lelkében élő összes szenvedést, félelmet és aggodalmat; viszonzásul átengedem nekik lelkem minden vigaszát, melyet az Istennel való érintkezésből nyerek. Egyszóval mindent felajánlok értük: a szentmiséket, a Szentáldozásokat, a bűnbánatot, az önmegtágadásokat és imákat. Nem félek a csapásoktól -- az isteni igazságosság büntetéseitől -- mert

egyesültem Jézussal. Ó, Istenem, elégtételt akarok adni Néked ily módon azokért a lelkekért, akik nem bíznak jószágodban. Teljes reménnyel bízom irgalmad tengerében. Uram, Istenem, ki részem vagy örökre, ezt a felajánlást nem saját erőmre támaszkodva teszem, hanem Jézus Krisztus érdemeire alapozva. Ezt a felajánlást mindennap meg fogom ismételni azzal az imádsággal, melyet Te magad tanítottál nekem, Jézusom:

„Ó, Jézus Szívéből az irgalom forrásaként fakadó Vér és Víz, bízom Benned.”

A Legszentebb Oltáriszentségről nevezett Fausztina nővér Nagycsütörtökön, a szentmise alatt. [1934. Március 29.]

310 (134) -- „Részt adok neked az emberi nem megváltásából. Enyhülésem vagy haláltusám percében.”

311 Midőn megkaptam gyóntatómtól[133] az engedélyt, hogy a fenti felajánlást megtegyem, hamarosan felismertem, hogy Istennek kedves volt ez az aktus, mert mindjárt érezni kezdtem következményeit. Egy pillanat alatt lelkem mintha sziklává vált volna: közömbös lett, tele kinnal és nyugtalansággal. Különböző káromlások és átkozódások hatoltak fülembe. Szívemben kétségbeesés és bizalmatlanság vert tanyát. Ez azoknak a szegényeknek a lelkiállapota, amelyet magamra vettem. Az első pillanatban nagyon megrémültem ezektől a szörnyűségektől, de az első szentgyónásnál megnyugodtam.

312 + Midőn egy nap a kolostoron kívülre mentem gyónni, úgy adódott, hogy éppen a lelkiatyám[134] mondta a szentmisét. Kis idő múlva megláttam az oltáron a kis Jézust, aki kedvesen és örömmel nyújtotta kezecskéjét a pap felé, de a pap kezeibe vette ezt a bájos Gyermecket, összetörte, és elevenen megette. Az első pillanatban ellenérzés támadt bennem a pappal szemben. Hogy bánhat így a kis Jézussal? De ugyanebben a pillanatban világossá vált előttem, hogy ez a pap igen kedves Isten előtt.

313 + Midőn a képet festő művésznél[135] voltam, és láttam, hogy Jézus képe nem olyan szép, mint amilyen Ő a valóságban, ez nagyon elszomorított, de bánatomat mélyen elrejtettem a szívembe. Amikor eljöttünk a festőtől, a főnöknő anya[136] benn maradt a városban, hogy elintézzzen néhány dolgot. Én pedig hazamentem egyedül. Otthon azonnal bementem a kápolnába, és keserves sírásra fakadtam. Azt mondtam az Úrnak: „Ki tud Téged olyan szépre lefesteni, mint amilyen vagy?” Erre ezeket a szavakat hallottam: „Nem a színek és az ecsetvonások szépségében van ennek a képnek a nagysága, hanem az én kegyelmemben.”

314 + Midőn egy délután kinn jártam a kertben, ezt mondta az Órangyalom: „Imádkozz a haldoklókért!” Rögtön elkezdtem a kertész nővérekkel együtt a rózsafüzért imádkozni. Aztán egyéb imákat mondtunk a haldoklókért. Ima után a tanulók vidáman beszélgetni kezdtek egymás közt. (135) Hangos szavaik ellenére lelkemben a következőket hallottam: „Imádkozz értem!” A szavakat nem értettem pontosan, ezért néhány lépéssel odébb mentem a tanulóktól, s elgondolkodtam, ki kéri az imádat? Hirtelen meghallottam: „Én vagyok ... nővér.” [137] Ez a nővér Varsóban volt, én pedig jelenleg Vilniusban vagyok. „Imádkozz értem, míg csak azt nem mondom, hagyd abba. Haldoklom.” Azonnal elkezdtem bensőségesen imádkozni érte a haldokló Jézus Szívéhez.

Háromtól ötig egyfolytában imádkoztam érte. Ötkor hallottam, hogy így szól: „Köszönöm!” -- Megértettem, hogy meghalt. A következő nap a szentmisén is buzgón imádkoztam a lelkéért. Délután kaptunk egy lapot, amelyen közölték, hogy ...nővér meghalt ebben és ebben az órában. Megértettem, hogy ez volt az az idő, amikor kérte, hogy imádkozzam érte.

315 + Szűzanyám! A Te lelked elmerült a keserűség tengerében. Nézz gyermekedre, taníts meg szenvedni és szeretni a szenvedésben. Erősítsd meg a lelkemet, ne törje meg a fájdalom. Kegyelemek Anyja -- taníts meg engem Istennel élni.

316 Egy alkalommal meglátogatott a Szűzanya. Szomorú volt, szemeit a földre szegezte. Megértette velem, hogy valami mondanivalója lenne számomra, ugyanakkor azt is értésemre adta, hogy nem szívesen beszél erről. Mikor ezt megértettem, kértem a Szűzanyát, mondja csak amit akar, és nézzen rám. Jóságos mosollyal rám nézett, s ezt mondta: „Szenvedésben lesz részed betegséged és az orvosok miatt. A képpel kapcsolatban is sok szenvedés ér majd, de ne aggódj!” Másnap megbetegedtem, és sokat szenvedtem, ahogy a Szűzanya megmondta, de lelkem felkészült a szenvedésre. A szenvedés életem állandó kísérője.

317 Ó, Istenem, egyetlen reményem! Beléd helyeztem minden bizodalmaimat, s tudom, nem fogok csalódni.

318 (136) Szentáldozás után néha különös módon érzem Isten jelenlétét. Érzem, hogy Isten a szívemben van. De ez az érzés nem akadályoz kötelességeim teljesítésében. Még akkor is, ha fontos, több figyelmet igénylő munkát végzek, megmarad ez a bensőséges kapcsolat Istennel. Vele megyek dolgozni, vele a rekreációra, vele szenvedek, vele osztom meg örömeimet, Benne élek, és Ő pedig bennem. Sohase vagyok egyedül, mert Ő állandó társam. Minden pillanatban jelen van bennem. Bizalmasságunk szoros, vér- és életkapcsolatunkból fakad.

319 1934.8.9. A csütörtöki éjszakai imádás.[138] 23 órától 24 óráig végeztem imádási órát. E szentségimádást a megrögzött bűnösök megtéréséért ajánlottam fel, főleg azokért, akik elvesztették reményüket Isten irgalmasságában. Azon elmélkedtem, mily sokat szenvedett értünk Isten, mily sok szeretetet mutatott irántunk, s mi mégsem hisszük el, hogy ennyire szeret minket. Ó, Jézus, ki érti ezt? Mily fájdalmat jelent ez az Üdvözítőnek! Mivel győzzön meg minket szeretetéről, ha maga a halála sem tud meggyőzni? Az egész mennyországot hívtam, hogy velem együtt nyújtsanak elégtételt a hálátlan lelkekért az Úrnak.

320 Jézus tudatta velem, milyen kedves Előtte az engesztelő ima. Azt mondta: „Egy alázatos és szerető lélek imája lefegyverzi Atyám haragját, s levonja az áldások tengerét.” Az imaóra után a cellába vezető út felénél körülvett egy sereg óriási fekete kutya. Ugráltak, üvöltöttek, s darabokra akartak szagatni. Észrevettem, hogy ezek nem kutyák, hanem ördögök. Egy közülük dühösen ezt mondta: „Amiért ezen az éjszakán annyi lelket elvettél tőlünk, darabokra fogunk szagatni.” -- Azt válaszoltam: „Ha ez a legirgalmasabb Isten akarata, szagassatok darabokra, megérdemlem, mert minden bűnös közül a legnyomorultabb vagyok, Isten pedig minden időben szent, igazságos és végtelenül

irgalmos.'' E szavakra így kiáltottak: ,,Meneküljünk innen, mert nincs egyedül! Vele van a Mindenható!'' Eltűntek, mint a por és az utcazaj. Én pedig nyugodtan bementem a cellámba, Te Deumot mondtam, s elgondolkodtam Isten végtelen és mélységes irgalmán.

(137) 1934.8.12.

321 Hirtelen gyengeség -- halálkín. Ez még nem az igazi halál volt, a valódi életbe való távozás, csak kínjának megtapasztalása. Borzalmas a halál, bár az örök életet adja nekünk. Hirtelen rosszul lettem, nem kaptam levegőt, minden elfeketedett a szemem előtt, s éreztem, elhálnak a tagjaim. A fulladás érzése szörnyű. Ennek az érzésnek egyetlen pillanata is mérhetetlenül hosszú... A bizalom ellenére egy különös félelem is társul vele. A végső szentségekhez akartam járulni. De a vágyakozás ellenére a szentgyónás most nehezemre esik. Nem tudja az ember, mit mond, valamit elkezd, mást meg nem tud befejezni. - - Ó, Isten őrizzen meg minden lelket attól, hogy a gyónást az utolsó órára halassza. Felismertem a pap szavainak nagy erejét, mely ilyenkor a beteg lelkére hat. Midőn lelkiatyámtól megkérdeztem, hogy kész vagyok-e Isten elé állni, és nyugodt lehetek-e, azt felelte: ,,Tökéletesen nyugodt lehetsz, nemcsak most, de minden heti gyónás után is.'' -- Isten kegyelme, mely a papnak e szavait kíséri, óriási. A lélek erőt és bátorságot érez a harcra.

322 Ó, anyám, te rendi közösség! -- Mily édes benned élni, de még jobb itt meghalni.

323 Miután részesültem a végső szentségekben, tökéletes javulás következett be állapotomban. Egyedül maradtam. Fél óra múlva megismétlődött a roham, de már nem olyan erősen, mivel az orvosi beavatkozás enyhítette.

Szenvedéseimet összekötöttem Jézus szenvedéseivel, s felajánlottam magamért s azon lelkek megtéréséért, akik kételkednek Isten jóságában. Hirtelen megtelt a cellám fekete alakokkal, akik telve voltak irántam dühös indulattal és gyűlölettel. Egyikük azt mondta: ,,Átkozott vagy, s Az is, aki benned van, mert már kezdesz kínozni bennünket a pokolban is.'' Amint kimondtam: ,,És az Ige testté lett, és miköztünk lakozik'' -- a sötét alakok nagy zaj közepette eltűntek.

324 Következő napon nagyon gyengének éreztem magamat, de fájdalmakat nem éreztem. A Szentáldozás után megpillantottam az Úr Jézust úgy, ahogy egyik imádási órán láttam. Tekintete átjárta lelkemet, a legkisebb porszem sem maradt rejtve Előtte. Azt mondtam: ,,Azt hittem, Jézus, hogy magadhoz veszel.'' Jézus azt válaszolta: ,,Akaratom még nem teljesült benned egészen, még a földön kell maradnod, de már nem sokáig. Bizalmaid nagyon tetszik nekem, de szereteted legyen erősebb. (138) A tiszta szeretet erőt ad a léleknek a haláltusában is. Mikor a kereszten haldokoltam, nem magamra gondoltam, hanem a szegény bűnösökre, s értük az Atyához imádkoztam. Azt akarom, hogy az utolsó pillanataid is teljesen hasonlóak legyenek az én utolsó pillanataimhoz a kereszten. Egyetlen ár van, amiért megvehetjük a lelkeket -- ez az ár: az én kereszthalálom szenvedéseivel egyesített szenvedés. A tiszta szeretet megéri ezeket a szavakat, a testi szeretet nem fogja fel őket soha.''

325 1934. Mária Mennybevételének ünnepén nem voltam szentmisén. -- Nem engedte meg a doktornő.[139] Így a cellámban imádkoztam bensőségesen. Kis idő múlva megpillantottam a Szűzanyát kimondhatatlan szépségben. -- Azt mondta: „Leányom, imát, imát és újra csak imát kérek tőled a világért és főleg Hazáért. Kilenc napig végezz engesztelő Szentáldozást, s kapcsolódj bensőségesen a szentmise áldozatba. A kilenc nap alatt áldozatként fogsz állni Isten előtt. Mindenhol, mindig és minden időben, akár nappal, akár éjjel, ahányszor felébredsz, imádkozz lelkedben. Lélekben mindig lehet imádkozni.'"

326 Egyszer azt mondta nekem Jézus: „Tekintetem ezen a képen olyan, mint tekintetem a kereszten.'"

327 A gyóntatóm[140] egyszer megkérdezte, hogyan legyen elhelyezve a felirat a képen? A teljes szöveg ugyanis nem fér el rajta. Azt válaszoltam, hogy imádkozom, és a következő héten válaszolok. Midőn kiléptem a gyóntatószékből, s elhaladtam a Legszentebb Oltáriszentség mellett, bensőleg megvilágosodott előttem, mi legyen a felirat. Jézus emlékeztetett arra, amit az első alkalommal mondott; hogy ennek a három szónak kell szerepelnie: „Jézusom, bízom Benned.'"

Megértettem, hogy Jézus szeretné, ha az egész szöveg szerepelne a képen, de nem kívánja kifejezetten ezt az említett szavakon kívül.

„Átadok az embereknek egy edényt, mellyel az irgalmasság forrásához jöhetnek kegyelmet meríteni. Ez az edény nem más, mint ez a kép a következő felírással: 'Jézusom, bízom Benned.'"

328 Ó, legtisztább Szeretet, tölts el, s teljességgel uralkodj szívemben és segíts a lehető leghűségesebben teljesíteni szent akarodat.

329 (139) A háromnapos lelkigyakorlat vége előtt láttam egyszer magam, amint botladozva, göröngyös úton járok. Látom, hogy jön mögöttem egy alak, aki állandóan támogat, én azonban nem örülök ennek, és kérem, hogy menjen el, mert egyedül akarok menni. De ez az alak nem hagyott el egyetlen pillanatra sem. Nem tudtam felismerni. Türelmetlen lettem, megfordultam, és eltoltam magamtól. Akkor láttam meg, hogy ez a főnöknő anyja.[141] Ugyanekkor felismertem hogy nem is ő, hanem maga Jézus az. Az Úr mélyen a szemembe nézett, s tudtomra adta, milyen fájdalmat okoz neki, ha akár a legcsekélyebb dologban is nem követem a főnöknő anyja akaratát. -- „Az ő akarata az én akaratom.'"

Nagyon kértem, bocsásson meg, s igen szívemre vettem ezt az intelmet.

330 + Egyszer megkért a gyóntatóm, imádkozzam a szándékáért. -- Elkezdtem a Szűzanyához egy kilencedet. Ez kilencszer elmondott Üdvöz légy, Királynőből állt. A kilenced végén megpillantottam a Szűzanyát a kis Jézussal a karján s a gyóntatómat, aki a Szűzanya előtt térdelt, s beszélt Vele. Nem tudtam megérteni, mit [miről] beszél a Szűzanyával, mert ezalatt a kis Jézussal beszéltem, aki Anyja karjából lejött hozzám, s közeledett felém. Szépsége csodálatba ejtett. Ekkor meghallottam a Szűzanya néhány szavát, melyet a paphoz intézett. Valamennyit azonban nem hallhattam. Amit hallottam: „Én nemcsak a mennyország Királynője vagyok, hanem az Irgalom Anyja, és a te Édesanyád is.'"

Kinyújtotta jobb kezét, mellyel a palástját fogta, s betakarta vele ezt a papot.

Ezután eltűnt a jelenés.

331 Mily nagy kegyelem, ha az embernek van lelki vezetője! Gyorsabban haladhatunk előre az erényekben, világosabban felismerjük Isten akaratát, s hűségesebben követhetjük azt. Így biztosan, veszélytelen úton haladunk. A lelkiatya átsegít a zátonyokon, amelyeken a lélek szétzúzódna. Isten, bár elég későn, de megadta nekem ezt a kegyelmet, melynek nagyon örülök, mert látom, hogy támogatja Isten a lelki vezető kívánságát. Elmondok egy példát a számtalan esetből, melyek velem történtek meg. Minden este kérni szoktam az Úrtól a másnapi elmélkedési pontokat.[142] Most azt mondta: „Gondolkozz el Jónás prófétán és küldetésén.” Megköszöntem az Úrnak, de lelkemben gondolkodni kezdtem: (140) „Mi ez a szokatlan, az eddigiektől oly eltérő elmélkedés?” Lelkem egész buzgóságával kezdtem elmélkedni, s rájöttem, hogy ebben a prófétában magamra ismerhetek. Én is gyakran igyekszem kibújni a feladat alól, mint ő, mondván, hogy más jobban tudná teljesíteni Isten akaratát, és nem értem meg, hogy Ő mindent megtehet, s Mindenhatósága annál szembetűnőbb lesz, minél hitványabb eszközt használ fel. Ezt Isten tette ilyen világossá előttem. Délután gyónás volt a Kongregációban. Midőn előadtam lelkiatyámnak a küldetésre[143] vonatkozó aggodalmamat, aminek véghezviteléhez Isten engem, mint alkalmatlan eszközt akar felhasználni, az atya azt mondta, hogy akár akarjuk, akár nem, teljesítenünk kell Isten akaratát, és példának Jónás prófétát hozta fel. Gyónás után arra gondoltam, vajon honnan tudhatta a gyóntató atya, hogy Isten épp azt mondta, hogy Jónás prófétáról elmélkedjem, hiszen nem említettem ezt a gyónásomban. Azonnal meghallottam a hangot: „Amikor a pap engem helyettesít, nem ő működik, hanem én működöm általa. Az ő kívánságai az enyéme.” Látom, miként védi Jézus helyetteseit. Maga működik bennük.

332 + Csütörtök. Mikor elkezdtem a szent órát, el akartam mélyedni Jézus szenvedéseiben az Olajfák hegyén. De meghallottam lelkemben: „Elmélkedj a Megtestesülés titkain!” Hirtelen megjelent előttem sugárzó szépségében a kis Jézus, aki arról beszélt, mennyire tetszik Istennek a lélek egyszerűsége. „Bár felfoghatatlan a nagyságom, mégis csak a kicsinyekkel érintkezem -- tőled is a lelki gyermekséget kívánom.”

333 Most látom világosan, hogyan működik Isten a lelkiatyan keresztül, és milyen hű az ígéreteihez. Két hete utasított a lelkiatyám, hogy gondolkozzam el erről a lelki gyermekségről. Eleinte nehezemre esett, de a lelkiatya nem volt tekintettel nehézségeimre, s utasított, hogy a továbbiakban is gondolkozzam ezen. „A gyakorlatban ez a gyermekség a következőkben nyilvánuljon meg: egy gyermek nem foglalkozik sem a múlttal, sem a jövővel, csak a jelen pillanatban él. Önnél, nővér, ki akarom emelni ezt a lelki gyermekséget, de nagyon nyomatékosan.”

334 S látom, hogy a gyóntatóm véleményét támogatja az Úr Jézus, azáltal, hogy ebben az időben nem tanítóként, felnőtt férfiként jelenik meg előttem, hanem kisgyermek képében. A felfoghatatlan Isten leereszkedik hozzám egy kisgyermek alakjában. Lelki szemeim azonban nem maradnak meg ezen a felszíni síkon. Bár kisgyermek alakját vetted fel, én mégis a halhatatlan, határtalan Urat, az urak Urát látom Benned, akit a tiszta lelkek (141) éjjel-nappal dicsérnek, akiért a szeráfok szíve a legtisztább szeretet

izzásában ég. Ó, Jézus Krisztusom! Az Irántad való szeretetben szeretném túlszárnyalni őket. Kérlek benneteket, tiszta lelkek, bocsássátok meg nekem a bátorságot, hogy veletek hasonlítom össze magamat. Én -- a nyomorúság mélysége vagyok, de Te, Istenem, aki az irgalom felfoghatatlan mélysége vagy, szívj fel engem, mint ahogyan a nap tüze felszívja a csepp harmatot. Szerető pillantásod betölt minden szakadékot. Kimondhatatlan boldognak érzem magam Isten nagyságának láttán. Isten nagyságát látni -- ez tökéletesen elég nekem ahhoz, hogy az egész örökkévalóságon át boldog legyek.

335 Egyszer, amikor Jézust kisgyermek alakjában láttam meg, ezt kérdeztem: „Jézus, miért kisgyermek alakjában beszélsz most velem? Hiszen én Benned mégis csak a határtalan Istent látom, Teremtőmet és Uramat.” Jézus azt válaszolta, hogy amíg meg nem tanulom az egyszerűséget és alázatosságot, kisgyermekként fog velem beszélni.

336 + 1934. Az egyik szentmise alatt, melyen az Úr Jézus ki volt helyezve a Szentségtartóban, a Szentáldozás előtt megpillantottam a Legszentebb Ostyából sugárzó két sugarat, úgy, ahogyan az a képen látható: az egyik piros, a másik halvány. Visszatükröződtek minden nővéren és tanulón, de nem mindegyiken egyformán. Néhányukon alig lehetett látni. Ez a gyermekek lelki gyakorlatának utolsó napján történt.

337 + 1934.11.22. Egyszer azt mondta a lelkiatyám, [144] hogy jól gondolkodjam el magamról, s vizsgáljam meg, nincs-e bennem kötődés valamely tárgyhoz, teremtményhez, esetleg magamhoz, s nincs-e bennem haszontalan fecsegés -- mivel mindez zavarja Jézus háboríthatatlan működését lelkemben. Isten féltékeny a szívünkre, s azt akarja, hogy egyedül csak Őt szeressük.

338 Midőn utánagondoltam ennek a dolognak, megállapítottam, hogy nincs olyan, amihez túlzottan ragaszkodnék. De mint minden másban, itt is félek önmagamtól, és nem bízom magamban. Az aprólékos vizsgálódástól kimerülve bementem a Legméltóságosabb Oltáriszentséghez, s lelkem egész erejével kértem Jézust: „Jézusom, Jegyesem, szívem Kincse, (142) Te tudod, hogy csak Téged ismerlek, és Rajtad kívül nem ismerek más szeretetet, de ha bármihez is kötődnék Rajtad kívül, kérlek, könyörgök Hozzád, Jézus, irgalmad hatalma küldje rám a halált azonnal, mert ezerszer inkább meghalnék, mintsem hogy egyszer a legkisebb dologban is hűtlen legyek Hozzád.”

339 Akkor nem tudom honnan, elélem állt Jézus, túlvilági szépségben, fehér ruhában, felemelt kezekkel -- s a következő szavakat intézte hozzám: „Leányom, szívedben megpihenek, benne tetszésem találok. Mindent megtalálok benne, amit sok lélek megtagad tőlem. Mondd meg ezt helyettesemnek.” -- S ekkor semmit sem láttam -- de lelkemet elárasztotta a vigasztalás tengere.

340 Megértettem, Jézus, hogy Irántad való szeretetemet semmi sem tudja megakadályozni, se szenvedés, se kellemetlenségek, se tűz, se kard, de még a halál sem. Erősebbnek érzem magam, mint ezek valamennyien. Semmi sem hasonlítható a szeretethez. Látom, hogy a legkisebb dolgok is, amelyeket az Istent őszintén szerető lélek teljesít, nagy értékkel bírnak az Ő szent szemeiben.

341 1934.5.11. Egyik napon kora reggel, amikor kinyitottam embereink[145] előtt a kaput, hogy kiengedjem őket, rövid időre betértem a kápolnába, hogy egyperces látogatást tegyek Jézusnál, s megújítsam napi szándékaimat. „Jézusom, ma felajánlom Neked minden fájdalmamat, önmegtágadásomat és imámat a Szentatya szándékára, hogy jóváhagyja az Irgalmasság ünnepét. Szeretnék még egy dolgot is szóvá tenni. Nagyon csodálkozom, hogy nekem az Irgalmasság ünnepéről kell beszélnem, hiszen azt mondják, hogy van már ilyen ünnep.[146] Miért kell akkor erről szólni?''

Jézus válasza: „Ki tud az emberek közül erről? -- Senki. Sokszor még azok se, akiknek ezt az irgalmat hirdetni és tanítani kellene az embereknek. Ezért akarom, hogy ezt a képet Húsvét utáni első vasárnapon ünnepélyesen megáldják, és nyilvánosan tiszteljék, hogy minden lélek ismerje.

Mondj el a Szentatyáért egy kilencedet. Ez 33 részből álljon. Ennyiszor ismételd meg azt az imát az Irgalmassághoz, amit neked tanítottam.''

342 (143) A szenvedés a legnagyobb kincs a földön. -- Ez tisztítja meg a lelket. A szenvedésben ismerjük meg az igaz barátot. Az igazi szeretetet a szenvedés hőmérőjével mérik.

343 Jézusom, köszönöm Neked a napi apró keresztek, szándékaim megakadályozását, a közösségi élet terhét, szándékaim rossz értelmezését, a mások által okozott megaláztatásokat, az elszünetelt rideg bánásmódot, az alaptalan vádaskodást, a gyenge egészséget és a kimerültséget, a saját akaratomról való lemondást, az énem megtágadását, az elismerés hiányát mindenben, s minden tervem megakadályozását.

Köszönöm Neked, Jézus, a benső kínokat, a lélek érzéketlenségét, a félelmet és bizonytalanságot, a sötétséget és benső homályt, a kísértéseket és különféle megpróbáltatásokat, azokat a kínokat, amelyeket nehéz kifejezni, főleg azokat, melyeket senki sem ért meg, a halál óráját, benne a harc nehézségét és keserűségét.

Köszönöm, Jézusom, hogy Te ittad ki először a keserűség kelyhét, mielőtt azt enyhébb formában nekem nyújtottad. Ezt a kelyhet most a Te szent akaratodból emelem ajkaimhoz. Legyen meg a Te akaratom. Történjék meg velem, amit bölcsességed még az idők kezdete előtt elhatározott. A rendelésem kelyhét utolsó cseppig ki akarom inni, anélkül, hogy keresném az okokat. Örömem a keserűségben lelem, s reménytelenségben van a bizalmam. Benned, Uram, jó minden, amit atyai szíved ad; nem helyezem a vigaszt a keserűség fölé, sem a keserűséget a vigasz fölé. Köszönet Néked mindenért, Jézus. Gyönyörűség szemlélni Téged, felfoghatatlan Isten! Lelkem ebben a titokzatos létben él, itt érzem otthon magam. Jól ismerem Jegyesem lakását. Érzem, hogy nincs egyetlen csepp vérem sem, mely ne lángolna a szeretettől Érted!

Ó, teremtetlen Szépség! Aki egyszer Téged megismert, nem tud más szeretni. Érzem lelkem feneketlen mélységét -- és semmi sem tudja kitölteni azt, egyedül csak Isten. Érzem, hogy elmerülök Benne, mint egyetlen homokszem a feneketlen tengerben.

(144) 1934.12.20.

344 Egy este, amint bementem a cellámba, megláttam az Úr Jézust mintegy a szabad ég alatt kitéve a monstranciában. Lábainál ott

volt a gyóntatóm, mögötte meg sok magas rangú pap, akiknek öltözékét még sohasem láttam, csak látomásban. Távolságban különböző rangú papok s áttekinthetetlen embertömeg állt, amit szemeim nem tudtak befogadni. Az Ostyából előtört a két sugár, ahogy a képen látni. Szorosan összekapcsolódtak, de nem vegyültek össze. Gyóntatóm kezeibe áramlottak, majd a többi pap kezeibe, s onnan az emberekhez, majd vissza az Ostyába. Végül újra a cellámban találtam magam, amint oda bementem.

345 1934.12.22. Midőn a heti gyónásra mentem, lelkiatyámat misézés közben találtam. A mise harmadik részében megpillantottam a kis Jézust, aki valamivel kisebb volt, mint általában, és azzal a különbséggel, hogy violaszínű ruhában volt, és nem fehérben mint máskor.

346 1934.12.24. Szenteste. Reggel a szentmisén éreztem Isten közelségét. Lelkem öntudatlanul elmerült Benne. Ezt hallottam: „Kedves lakhely vagy számomra. Benned pihen az én Lelkem.” E szavaknál Isten pillantása szívem legmélyéig hatolt. S látván saját nyomorúságomat, lélekben megalázkodtam, s csodáltam Isten nagy irgalmát, hogy egy ilyen nyomorúsághoz közeledik a leghatalmasabb Úr.

A Szentáldozás alatt öröm árasztotta el a lelkemet. Éreztem bensőséges egyesülésemet az Istenséggel. Mindenhatósága átjárta teljes lényemet. Egész nap különös módon éreztem Isten közelségét, s bár kötelességeim a nap folyamán nem engedték, hogy akár csak egy percre is betérjek a kápolnába, mégsem volt egyetlen pillanatom sem, amikor ne lettem volna együtt Istennel. Jelenlétét erősebben éreztem, mint bármikor. (145) Szüntelen köszöntöttem a Szűzanyát beleélve magam az Ő lelkületébe, és kértem, tanítson meg az Isten iránt igaz szeretetre. Hallottam válaszát: „Éjjel a szentmisén megosztom veled boldogságom titkát.”

A vacsora hat óra előtt volt; a közös örvendezés és ostyatörés közben a jellemző külső zaj ellenére, mely a jókívánságokat kíséri, egy pillanatra sem vesztettem el Isten jelenlétét. Vacsora után gyorsan elvégeztük a munkákat, s kilencre már az imádáson lehettem a kápolnában. Engedélyt kaptam, hogy ébren várhassam meg az éjjéli misét. Kimondhatatlanul örültem: kilenc órától tizenkét óráig volt szabad időm. 9 órától 10-ig szent órát tartottam a szüleimért és az egész család szándékára. 10-től 11-ig imádást tartottam lelki vezetőm szándékára. Először is hálát adok, hogy ezt a látható segítséget megkaptam Istentől ígérete szerint. Ezután világosságot kértem Istentől lelkiatyám részére, hogy tisztán lássa lelkiállapotomat, s így vezessen Isten akarata szerint. 11-től 12-ig az Anyaszentegyházért imádkoztam, a papságért, a bűnösökért, a missziókért és házainkért. A búcsúkat felajánlottam a tisztítótűzben szenvedő lelkekért.

347 1934.12.24. 12 óra.

Éjjéli mise. Midőn elkezdődött a szentmise, benső áhítat fogott el. Lelkemben túlaradt az öröm. A felajánláskor megláttam Jézust az oltáron. Kimondhatatlanul szép volt. A kisgyermek egész idő alatt nézett minket. Kiterjesztette karocskáit. Átváltozáskor -- nem a kápolnára nézett, hanem fel az égre. Átváltozás után újra ránk pillantott, de már nem sokáig, mert a pap, mint mindig, megtörte és lenyelte. De a ruhácskája most már fehér volt. A második és harmadik napon ugyanígy láttam. Nehéz a lelkemben

uralkodó örömet kifejezni. (146) Ez a látomás ezenkívül még három misén megismétlődött.

348 1934.

Karácsony utáni első csütörtök. Teljesen elfelejtkeztem róla, hogy ma csütörtök van, s így nem végeztem el az imádási órát. A többi nővérrel együtt 9 órakor a hálóterembe mentem. Különös, de sehogy sem tudtam elaludni. Úgy éreztem, mintha valamit még nem teljesítettem volna. Gondolatban végigfutottam a kötelességeimen, de nem tudtam rájönni, mi az. Ez eltartott 10 óráig. Akkor megpillantottam Jézus elgyötört arcát, aki így szólt: „Vártalak, hogy megosszam veled szenvedésemet, mert ki értheti meg ezt jobban, mint a menyasszonyom.” Bocsánatot kértem ridegségemért. Szégyenkeztem, s nem mertem az Úrra nézni. Megtört szívvel arra kértem Jézust, adjon egy tövist a koronájából. Jézus azt felelte, hogy megosztja ezt a kegyelmet, de csak holnap, és a látomás azonnal eltűnt.

349 Másnap reggel az elmélkedés alatt megéreztem fejem bal oldalán a fájdalmas tövist; a fájdalom egész nap tartott. Szüntelenül arra gondoltam, hogyan bírhatta ki Jézus az egész töviskoszorú sok kínját. Szervedésemet egyesítettem Jézuséval, s felajánlottam a bűnösökért. Négy órakor, amikor imádkozni jöttem, láttam egyik növendékünket, aki tisztátalan gondolatok bűnével szörnyen megbántotta Istent. Láttam azt a személyt is, aki miatt vétkezett. Aggodalom járta át a lelkemet, s kértem Istent, Jézus fájdalmáért szakítsa ki ezt a lelket szörnyű nyomorúságából. Jézus azt felelte, hogy megadja neki ezt a kegyelmet, nem miatta, hanem énmiattam; most értettem meg, mennyire fontos a bűnösökért imádkozni, főleg növendékeinkért.

350 Életünk valódi apostoli élet. Nem tudok elképzelni házunkban, vagyis Kongregációnkban olyan apácát, akiben nem volna meg ez a lelkület. A lélekmentés buzgalmának kellene égni szívünkben.

351 (147) Ó, Istenem, mily édes Érted szenvedni. Szervedni a szív legtitkosabb zugában, a legrejtettebb helyen. Rejtve égni, mint észrevétlen áldozat, mely tiszta, mint a kristály, vigasz és részvét nélkül. Lelkem tevékeny szeretetben ég, időmet nem tékozlom el álmodozásokkal. Minden pillanatot kihasználom, mert ez hatalmamban áll. A múlt már nem tartozik hozzám, a jövő nem az enyém. Egész lelkemmel a jelent akarom kihasználni.

352

1935.1.4. Borgia anya első rendi káptalanja[147]

Ezen a káptalanon az anya[148] a hitéletet és a kis dolgokban való hűséget hangsúlyozta. A káptalan felénél a következő szavakat hallottam: „Kívánom, hogy nagyobb legyen a hitetek az adott pillanatokban. Menyasszonyomnak a legkisebb dolgokban való hűsége nagy örömömre szolgál!” Ránéztem a keresztre, s láttam, hogy Jézus fejét a refektórium felé fordította, s ajkai mozogtak.

353 Elmondtam ezeket a főnöknőnek, aki így felelt: „Látja, nővér, Jézus mennyire akarja, hogy életünk a hitből fakadjon.” - - Amikor a főnöknő elment a kápolnába, s én magamra maradtam, hogy kitakarítsam a szobát, ezeket a szavakat hallottam: „Mondd

meg minden nővérnek: azt kívánom, hogy az előljárókhöz való viszonyukat a hit szellemében éljék.'" Megkértem gyóntatómat, oldjon fel e kötelesség alól.

354 Midőn egy személlyel beszéltem, akinek a képet kellett volna megfestenie, de bizonyos okok miatt mégsem tette -- ezt hallottam a lelkemben: „Azt kívánom, hogy ez az illető legyen engedelmesebb!'" Megértettem, hogy ha a legnagyobbak is az erőfeszítéseink, de nincs rajtuk az engedelmesség pecsétje, nem tetszenek Istennek -- a szerzetesi lélekről beszélek. Ó, Istenem, mily könnyű a szerzetben felismerni akaratomat! Nekünk, szerzetesi lelkeknek reggeltől éjszakáig világosan elő van írva Isten akarata. Azokban a percekben pedig, amikor bizonytalanok vagyunk, ott vannak előljáróink, akik által Isten szól hozzánk.

355 (148) 1934--1935. Az újév vigíliája. Engedélyt kaptam a virrasztásra és a kápolnában való imára. Egyik nővér megkért, hogy egy óra szentségimádást ajánljak fel érte. -- Megígértem neki, s egy álló óráig érte imádkoztam. Az imaóra alatt Isten tudomásomra adta, mily kedves Előtte ez a lélek.

A második órát a bűnösök megtéréséért ajánlottam fel, különösképpen engeszteltem Istent az épp most történt megbántásokért. Mennyi sértés éri Istent!

A harmadik órát lelkiatyám szándékára ajánlottam fel, buzgón fohászkodtam, hogy kapjon megvilágosodást egy bizonyos ügyben.

Végül ütött a tizenkettedik óra, az év utolsó órája. -- A Szentháromság nevében fejeztem be, s az újév első óráját is a Szentháromság nevében kezdtem el. Mindhárom Személytől áldást kértem, s bizalommal néztem az új esztendő elé, amely bizonyosan nem fog szűkölködni a szenvedésekben.

356 Szent Ostya! Melyben benne foglaltatik az Isteni Irgalom testamentuma számunkra, de különösen a szegény bűnösök számára.

Szent Ostya! [Melyben] jelen van Jézus Teste és Vére, mint végtelen irgalmad jele irántunk, de legfőképpen a szegény bűnösök iránt.

Szent Ostya! Örök élet forrása, melyet végtelen irgalmad bőségesen áraszt ránk, de különösen a szegény bűnösökre.

Szent Ostya! Mely magában rejti az Atya, a Fiú és a Szentlélek irgalmasságát irántunk, de legfőképpen a szegény bűnösök iránt.

(149) Szent Ostya! Benned van az irgalom végtelen ára, mely lerója minden tartozásunkat, de legfőképpen a szegény bűnösök tartozásait.

Szent Ostya! Az élővizek forrása, mely végtelen irgalmadból fakad számunkra, de különösen a szegény bűnösök számára.

Szent Ostya! Mely magában rejti a legtisztább szeretet tüzét, amely az Örök Atya ölén, az irgalom végtelen mélységében ég érettünk, de főleg a szegény bűnösökért.

Szent Ostya! Melyben rejtve van minden gyengeségünk gyógyszere, [a gyógyszer], amely végtelen irgalmadból, mint éltető forrásból fakad értünk, de főként a szegény bűnösökért.

Szent Ostya! Melyben elrejtve van az Isten és köztünk lévő kapcsolat -- az Isten végtelen irgalma irántunk, de különösen a szegény bűnösök iránt.

Szent Ostya! Melyben rejtve van Jézus legédesebb Szívének minden érzése irántunk, de különösen a szegény bűnösök iránt.

Szent Ostya! Egyetlen reményünk, az élet minden szenvedésében és viszontagságában.

Szent Ostya! Egyetlen reményünk a sötétségben, benső és külső harcainkban.

Szent Ostya! Egyetlen reményünk életünkben és halálunk óráján.

Szent Ostya! Egyetlen reményünk a sikertelenség és a kétségek örvényében.

Szent Ostya! Egyetlen reményünk a hamisságok és ámulások között.

Szent Ostya! Egyetlen reményünk a földet elárasztó sötétségben és istentelenségben.

Szent Ostya! Egyetlen reményünk, senki által meg nem értett vágyódásunkban és fájdalunkban.

(150) Szent Ostya! Egyetlen reményünk a hétköznapiok fáradozásaiban és szürkéségében.

Szent Ostya! Egyetlen reményünk reményeink és törekvéseink összeomlásakor.

Szent Ostya! Egyetlen reményünk ellenséges nyilak és a pokol erőfeszítései ellen.

Szent Ostya! Bízom Benned, ha a nehézségek meghaladják erőimet, s ha látom, hogy erőfeszítéseim eredménytelenek.

Szent Ostya! Bízom Benned, ha szívemet viharok ide-oda tépik, s aggódó lelkem már a kétségek felé hajlik.

Szent Ostya! Bízom Benned, ha szívem reszket, s homlokom halálverítékben fürdik.

Szent Ostya! Bízom Benned, ha minden összeesküszik is ellenem, is sötét kétségbeesés hatol a lelkembe.

Szent Ostya! Bízom benned, ha szemeim világa kihuny minden földi dolog látására, s lelkem először pillantja meg az ismeretlen világokat.

Szent Ostya! Bízom Benned, ha a munka meghaladja erőimet, és a sikertelenség lesz állandó osztályrészem.

Szent Ostya! Bízom Benned, amikor nehezemre esik az erények gyakorlása, s emberi természetem fellázad ellenük.

Szent Ostya! Bízom Benned, ha ellenséges csapások sújtanak.

Szent Ostya! Bízom Benned, ha az emberek elítélik fáradozásaimat és erőfeszítéseimet.

Szent Ostya! Bízom Benned, ha elhangzik felettem az ítéleted. Akkor majd irgalmasságod tengerében fogok bízni.

357 + Ó, Szentséges Háromság! Bízom végtelen irgalmadban. Mivel Isten nekem Atyám, gyermeke lévén jogom van Isteni Szívére, s minél nagyobb sötétség vesz körül bennünket, annál tökéletesebbnek kell lenni bizodalunknak.

358 Nem értem meg, hogyan nem lehet bízni Benned, aki mindent megtehet? Vele mindent megtehetünk, Nélküle semmit. Ő, az Úr, nem engedi meg, hogy megszégyenüljön az, aki minden bizodalját Beléje helyezi.

359 (151) 1935.1.10. + Csütörtök. Az esti áldás[149] alatt a következő gondolatok kezdtek kínozni: „Vajon mindaz, amit Isten nagy irgalmasságáról mondok, nem hazugság vagy képzelgés-e?” Egy darabig el akartam gondolkozni ezen, amikor lelkemben egy erős, világos hangot hallottam: „Igaz minden, amit jóságomról mondasz, és nincs elég szó jóságom dicséretére.” Ezek a szavak oly erősek és világosak voltak, hogy életemet adtam volna, hogy Istentől erednek. Arról a békéről ismerem fel Isten szavait, melyek azokat kísérik és bennem maradnak. Ez a béke olyan nagy erőt ad, hogy minden nehézség, kellemetlenség és szenvedés, s maga a halál is

semmiségnek tűnik. Ez a világosság feltárta előttem, hogy a lelkekért vállalt valamennyi erőfeszítésem Isten irgalmának megismertetésére nagyon kedves Isten előtt. Lelkemben olyan nagy öröm él, hogy nem is tudom, lehetséges-e ennél nagyobb öröm a Mennysorszámban? Bárcsak hallgatnának -- akár csak egy kicsit is -- az emberek lelkiismeretük hangjára, és a Szentlélek hangjára, azaz sugalmazására! Azt mondom: egy kicsit is -- hiszen ha Isten Lelkének működésére bízunk magunkat egyszer, Ő maga fejezi be mindazt, amire mi nem vagyunk képesek.

360

+ 1935. Újév

Jézus szereti, ha életünk legkisebb dolgaiban is részt vehet, és néha még a legtitkosabb kívánságaimat is teljesíti, melyeket még Előtte is rejtegetek, pedig tudom, hogy Előle nem lehet semmit sem eltitkolni.

Szokásban van nálunk, hogy Újévkor egy különleges védőszentet[150] sorsolunk magunknak egész évre. Reggel a szemlélődéskor feltámadt bennem a titkolt vágy, bárcsak az Eucharisztikus Jézus lenne ez évi különleges patrónusom, akár az előző évben. Elrejtettem Jegyesem előtt ezt a vágyamat, mindenről beszéltem Vele, csak arról nem, hogy Őt akarom oltalmazómnak. Amikor reggelizni mentünk az étterembe, az áldás után mindjárt elkezdtek kihúzogatni a védőszentek képecskéit. Amint közeledtem a képekhez, melyeken fel voltak tüntetve a patrónusok, habozás nélkül kihúztam egyet, (152) de önmegtágadásból nem olvastam el rögtön a feliratot. Ekkor már hallottam is lelkemben: „Én vagyok a védőszent, olvasd!” Rögtön megnéztem a feliratot: „Védőszent az 1935. évre: -- A Legszenőbb Oltáriszentség.” Szívem megremegett az örömtől. Észrevétlenül eltávolodtam a nővérek csoportjától, s rövid időre az Oltáriszentséghez mentem, hogy szabad folyást engedjek szívem érzelmeinek. Jézus azonban gyengéden figyelmeztetett, hogy most a nővérek közt van a helyem. Azonnal visszamentem a szabályzatnak megfelelően.

361 Szentháromság Egy Isten, felfoghatatlan irgalmad nagysága a teremtmények, de különösen a szegény bűnösök iránt. Feltártad irgalmad mélységét, mely sem emberi, sem angyali értelemmel fel nem fogható. Semmiségünk és nyomorúságunk egészen elmerül a Te nagyságodban, ó, végtelen Jóság! Ki tud Téged méltón dicsérni? Van-e olyan lélek, aki megért Téged szeretetedben? Ó, Jézusom, akadnak ilyen lelkek, de nagyon kevesen.

362 + Egy nap a reggeli elmélkedésnél a következő szavakat hallottam: „Én magam vagyok lelki vezetőd, én voltam, én vagyok, és én leszek; mivel látható segítséget kértél tőlem -- megadtam néked és kiválasztottam őt, még mielőtt kérted volna, mert ezt követeli meg ügyem. Tudd meg, ha vétesz ellene, az én szívemet sérted meg. Különösen óvakodj saját önfejűségedtől. Legyen az engedelmség pecsétje a legkisebb dolgodon is.”

Összetört, megalázott szívvel kértem bocsánatot Jézustól ezekért a hibáimért. Lelkiatyámat is megkövettem. Elhatároztam, hogy inkább semmit sem fogok tenni, mintsem hogy sok dolgot műveljek, de rosszul.

363 Ó, jóságos Jézus! Köszönöm azt a nagy kegyelmet, hogy felismerteted velem, mi vagyok magamtól -- nyomorúság és bűn,

semmi több. Magamtól csak egyet tudok: Téged megbántani, ó, Istenem, mert nyomorúság magától nem tud mást tenni, csak megsérteni Téged, ó, végtelen Jóság!

364 (153) + Egy nap imámat kérték egy bizonyos lélekért. Azonnal elhatároztam, hogy tartok érte egy kilencedet az Isteni Irgalmassághoz, és hozzátettem még egy önmegtagadást, hogy a szentmise alatt mindkét lábamon láncot viselek.[151] Három napig gyakoroltam már az önmegtagadásnak ezt a formáját, mikor is gyónni mentem, és megmondtam lelkiatyámnak, hogy feltételezett beleegyezésével kezdtem el azt gondolva, nem lesz ellenére. De épp az ellenkezőjét hallottam meg, hogy engedély nélkül semmit se tegyek magamtól. Ó, Jézusom! Megint csak az önfejűségem! De nem hagyom elbátortalanítani magam bukásaim miatt. Tudom jól, hogy csak egy nyomorúság vagyok. Egészségem miatt nem kaphattam meg az engedélyt, és lelkiatyám nagyon csodálkozott, hogy beleegyezése nélkül hogy vállalkozhattam ilyen nagy önmegtagadásra. Önfejűségemért bocsánatot kértem, illetve azért, hogy egy feltételezett engedélyre kezdtem el a vezeklést. Kértem tőle, adjon ehelyett valami mást. Lelkiatyám ezt a külső önmegtagadást egy bensőre változtatta. Arra, hogy az egész szentmise alatt azon elmélkedjem, miért keresztelkedett meg Jézus? Ez az elmélkedés nem volt önmegtagadás számomra, mert Istenre gondolni gyönyörűség, és nem önmegtagadás. De ebben az önmegtagadás az akarat megtagadása volt: nem azt tettem, ami nekem tetszett, hanem, amire utasítottak, s ezen alapszik a benső önmegtagadás.

365 Elhagyva a gyóntatószéket elkezdtem a bánatimát, s ekkor Jézus így szólt hozzám: „Az illető léleknek megadtam a kegyelmet, amit kértél tőlem. Nem az általad választott vezeklés miatt, hanem helyettesemhez való tökéletes engedelmisséged miatt adtam kegyelmet annak a léleknek, akiért imádkoztál hozzám, s akinek irgalmat koldultál. Tudj róla, hogy ha saját akaratodat megtagadod, az én akaratom uralkodik benned.''

366 Ó, Jézusom, légy velem türelmes, a jövőben figyelmesebb leszek. Nem akarok magamra támaszkodni, hanem a Te kegyelmedre és jóságodra, amely hozzám, nyomorulthoz, oly nagy.

367 (154) + Egyszer Jézus tudatta velem, hogy Ő mindig kész kegyelmeket adni, ha a rám bízott szándékokra kérem, de ezek a lelkek nem mindig akarják elfogadni a kegyelmet. Jézus szavai: „Szívem telve van irgalommal a lelkek iránt, de főleg a szegény bűnösök iránt. Bárcsak megértenék, hogy én az ő legjobb Atyjuk vagyok, értük ömlött szívemből mint irgalommal teli forrásból a vér és víz; értük lakom a tabernákulumban. Az Irgalmasság Királyaként kegyelmekkel akarom megajándékozni a lelkeket, de nem akarják elfogadni azokat. Legalább te jöjj hozzám oly gyakran, ahogy csak lehetséges. Fogadd el a kegyelmeket, melyeket mások nem akarnak elfogadni, s ezzel megvigasztalod a szívemet. Mily közömbösek a lelkek ennyi jósággal s a szeretet ennyi bizonyítékával szemben; szívemet mérhetetlenül sérti a világban élő lelkek hálátlansága és feledékenységé: akik mindenre találnak időt, csak arra nem, hogy hozzám jöjjenek, és kegyelmet kérjenek. Így hozzátok fordulok, kiválasztott lelkek -- vagy ti sem értitek meg szívem szeretetét? Szívem itt is csalódott. Nem találok szeretetem iránti tökéletes odaadást. Mennyi elővigyázat, mennyi óvatosság, mennyi bizalmatlanság! Vigasztalásodra

elmondom, élnek a világban lelkek, akik őszintén szeretnek engem. Örömmel lakozom szívükben. De ezek nincsenek sokan. A zárdákban is vannak lelkek, akik örömmel töltik el szívemet, mert vonásaim beléjük vésődtek. Ezért a mennyei Atya különös tetszéssel néz rájuk. Csodálni fogják őket az angyalok és az emberek. Nagyon kevesen vannak. Ők védik meg a világot az Égi Atya igazságszolgáltatásától. Ők fogják kérni az irgalmasságot a világ számára. Az ő szeretetük és áldozatuk tartja fenn a világot. Legfájóbb, ha egy általam különösképpen kiválasztott lélek sebzi meg szívemet hűtlenségével. Ezek a hűtlenségek pengeként hasítanak szívembe.''

368 (155) 1935.1.29. Ezen a kedden a reggeli elmélkedésen lelkemben megpillantottam a Szentatyát, amint épp a szentmisét mondta. A Pater noster után az Úr Jézussal beszélt arról az ügyről, melyet Jézus megparancsolt nekem, hogy tudassam vele. Bár nem személyesen beszéltem neki erről, de másvalaki[152] révén tudomást szerzett róla. Egy benső sugallatnak köszönhetően azonban tudom, hogy a Szentatya gondolkodik ezen a dolgon, amely rövidesen Jézus kívánsága szerint rendeződik el.

369 A nyolcnapos lelkigyakorlatom előtt lelki vezetőmhöz mentem, s kértem bizonyos önmegtágadások engedélyezését a lelkigyakorlat alatt -- de nem kaptam engedélyt mindarra, amire kértem, csak egypárra. Engedélyt kaptam egyórás elmélkedésre az Úr Jézus szenvedéseiről, valamint bizonyos megaláztatásokra. Kissé elégedetlen voltam, hogy nem kaptam engedélyt mindenre, amit kértem. Mikor hazajöttünk, bementem egy pillanatra a kápolnába, ahol meghallottam a választ lelkemben: „Egy órán át szenvedéseimről elmélkedni nagyobb érdek, mint ha egy éven át véresre ostoroznád magadat. A fájdalmas sebeimről való elmélkedés részedre nagy haszonnal jár, s nekem nagy örömet okoz. Csodálom, hogy még mindig nem mondtál le teljesen saját akaratodról, de rendkívül örülök annak, hogy ez a fordulat a lelkigyakorlaton bekövetkezik.''

370 Még aznap, amikor a templomban a gyónásra várakoztam, megpillantottam ugyanazokat a sugarakat, melyek a monstranciából törtek elő, s az egész templomban szétosztódtak. Ez eltartott az egész áhítat ideje alatt. Az áldás után visszahúzódtak a monstranciába. Világosak és olyan átlátszóak voltak, mint a kristály. Kértem Jézust, gyűjtsa fel szeretetének tüzeit az elhidegült lelkekben. E sugarak alatt felmelegszik a szív, még ha oly hideg is volt, mint a jég, és ha oly kemény is volt, mint a szikla, porrá válik.

+
371 (156) JMJ Vilnius, 1935.2.4.

Nyolcnapos lelkigyakorlat

Jézus, irgalom Királya! Újra egy kis idő, amikor egyedül lehetek Veled. Isteni Szívedben égő szeretetedre kérlek, semmisítsd meg egészen önszeretetemet s gyűjtsd lángra a szívemet a Te legtisztább szereteted tüzeivel.

372 Este, az előadások után hallottam e szavakat: „Én veled vagyok. E lelkigyakorlat alatt megerősítelek békében és

bátorságban, hogy erőd meg ne fogyatkozzanak szándékaim megvalósítására. Ezért ezen a lelki gyakorlaton teljesen lemondasz saját akaratodról, s az én akaratom fog teljesülni benned. Tudj róla, hogy ez sokba fog kerülni neked, ezért írd fel egy tiszta lapra ezeket a szavakat: mától fogva nem létezik saját akaratom, s húzd át azt. A másik oldalra írd fel a következő szavakat: mától fogva Isten akaratát teljesítem mindenben, mindig és mindenhol. Ne félj semmitől, a szeretet erőt ad, s megkönnyíti a végrehajtást.'

373 A végső célról, vagyis a szeretet választásáról szóló alapelmélkedésben arról volt szó, hogy a léleknek szeretnie kell. Szüksége van arra, hogy szeressen. Ezt a szeretetet ki kell árasztania, de nem a sárba vagy a semmibe, hanem Istenbe. Ó, hogy örülök, amikor erről elmélgedem, mert világosan érzem, hogy csak Ő, egyedül Jézus van a szívemben. A teremtményeket csak annyiban szeretem, amennyire segítségemre vannak Istennel való egyesülésemben. Minden embert azért szeretek, mert bennük Isten képét látom.

374

<p style="text-align: center;">+</p> <p>(157) JMJ</p> <p style="text-align: right; padding-right: 50px;">Vilnius, 1935.2.4.</p>	<p style="text-align: center;">+</p> <p>(158) JMJ</p> <p style="text-align: left; padding-left: 50px;">Vilnius, 1935.2.4.</p>
<p style="text-align: center;">\\</p> <p style="text-align: center;">\\</p> <p style="text-align: center;">\\</p> <p style="text-align: center;">\\</p> <p style="text-align: center;">/</p> <p style="text-align: center;">/</p> <p style="text-align: center;">/</p> <p style="text-align: center;">/</p> <p style="text-align: center;">/</p> <p style="text-align: center;">/</p>	<p>Mától fogva Isten akaratát teljesítem mindenhol, mindig és mindenben.[153]</p>
<p>Mától fogva nem létezik saját akaratom.</p>	

Abban a pillanatban, amint letérdeltem, hogy áthúzzam saját akaratomat, ahogy azt az Úr megparancsolta, ezt a hangot hallottam a lelkemben: „Mától fogva ne félj Isten ítéletétől, mert te nem leszel megítélve.”

+

(159) JMJ   Vilnius, 1935.2.8.

375
 Különös lelki ténykedés, azaz lelkiismeret-vizsgálat
 Magam és saját akaratom megtagadása.

- I. Értelmem megtagadása, mely azt jelenti, hogy alávetem értelmemet azok értelmének, akik Isten földi helytartói számomra.
- II. Akaratom megtagadása -- Isten akaratának teljesítése által, amely Isten helyetteseinek akaratában s a rendi szabályzatban nyilvánul meg.
- III. Az ítélkezés megtagadása -- Isten helyettesei parancsának azonnali elfogadásával, anélkül, hogy fontolgatnám, analizálnám

vagy megérteném őket.

IV. A nyelv megtagadása. Nem engedem meg neki a legkisebb szabadságot sem, csak abban az esetben, ha Isten dicsőségét hirdeti. Minden Szentáldozáskor kérem Jézust, erősítse és tisztítsa meg nyelvemet, hogy ne sértsem meg vele felebarátaimat. A legnagyobb tiszteletben tartom a szabályzat hallgatásra vonatkozó rendelkezését.

376 Jézusom, bízom kegyelmedben, hogy segíteni fog végbevinni ezen elhatározásaimat. Bár ezeket a pontokat az engedelmességi fogadalom is tartalmazza, mégis az egészet rendkívüli buzgósággal akarom gyakorolni, mert ez a zárdai élet lényege. Irgalmas Jézus, kérlek, világosítsd meg értelmemet, hogy jobban megismerjelek Téged, aki a végtelen lét vagy, s hogy meg tudjam ismerni magamat, a semmiséget.

377 (160) A szentgyónásról. A gyónásból kétféle előnyünknek kell származnia:

1. A gyónáshoz azért járulunk, hogy meggyógyuljunk;
2. Hogy neveljen bennünket. Lelkünk, akár egy kisgyermek, igényli az állandó oktatást.

Ó, Jézusom, mélységesen megértem ezeket a szavakat. Tapasztalatból tudom, hogy saját erőnkől nem sokat haladunk előre. Lelkünk sokat fáradozhat, mégsem tesz semmit Isten dicsőségére; állandóan tévelyeg, mert értelmünk elsötétedett, és képtelen saját helyzetének felismerésére. Két dologra akarok különösen figyelmet fordítani: egy -- a gyónásnál azt fogom kiválasztani, ami különösen megaláz, még ha csekélység is, de nekem sokba került, ezért gyónom meg; kettő -- gyakorolni fogom a bűnbánatot. Nemcsak a gyónásnál, de minden lelkiismeretvizsgálatnál felébredtem magamban a tökéletes bánatot, főleg, mielőtt pihenőre térek. Még valami: az a lélek, aki előre kíván haladni a tökéletességben, tartsa be pontosan a lelki vezető tanácsait. Annyi szentség -- amennyi függőség.

378 Egy alkalommal, amikor lelki vezetőmmel beszélgettem, feltárult előttem -- gyorsabban, mint a villám -- az ő lelkére nehezedő nagy lelki nyomás, oly nagy szenvedés, melynek tűzével Isten csak nagyon ritkán érinti a lelket. Ez a szenvedés abból a bizonyos műből adódott. Lesz idő, amikor ez az Istentől annyira kívánt mű szinte teljesen megsemmisülni látszik majd. De követni fogja ezt Isten nagy erejű beavatkozása, ami bizonyítani fogja e mű valódiságát. Új fény lesz az Egyház számára, amely ugyan már régóta benne szunnyad. Isten végtelen irgalmát senki sem vitathatja. Isten azt akarja, hogy mindenki számára teljesen világos legyen: mielőtt mint igazságos Bíró újra eljön, azt akarja, hogy úgy ismerjék meg a lelkeket, mint az irgalmasság Királyát. Mikor ez a győzelem bekövetkezik, mi már új életben leszünk, ahol már nincs szenvedés, de előtte lelkedet keserűség járja át fáradozásaid megsemmisülése láttán. Ez a megsemmisülés azonban csak látszólagos, mert amit Isten egyszer elhatározott, azt nem másítja meg. (161) A megsemmisülés ugyan látszólagos, de a szenvedés valódi. Mikor következik ez be -- nem tudom; meddig tart -- nem tudom. [154] Isten nagy kegyelmeket ígért -- ,,különösen neked és mindazoknak, [155] akik hirdetni fogják nagy irgalmasságomat. Haláluk óráján magam oltalmazom meg őket, mint saját dicsőségemet. Ha a lélek bűnei éjsötétek lennének is, de ha a bűnös irgalmasságomhoz folyamodik, ezzel a legnagyobb

dicsőítést adja meg nekem, és keserves szenvedéseimet dicsőíti. Ha valamely lélek jóságomat hirdeti, remeg előtte a sátán, s elmenekül a pokol mélyére.''

379 Egy imaórán megígérte nekem Jézus: „Haláluk óráján végtelen irgalommal fogok bánni azon lelkekkel, akik irgalmasságomhoz menekülnek, s azokkal is, akik másoknak hirdetik nagy irgalmamat.

Szenved a szívem amiatt -- mondta Jézus --, hogy még a választott lelkek sem értik meg, mily nagy az én irgalmam. Viselkedésük egyfajta bizalmatlanság. Ó, mily nagyon megsebzí ez szívemet! Emlékezzetek fájdalmas szenvedéseimre, és ha már nem hisztek szavaimnak, higgyetek legalább sebeimnek.''

380 Nem teszek egyetlen mozdulatot, egyetlen gesztust sem tetszésem szerint, mert engem köt a kegyelem. Állandóan arra ügyelek, mi tetszik jobban Jézusnak.

381 Egy, az engedelmességről szóló elmélkedés alatt e szavakat hallottam: „Ezen az elmélkedésen a pap[156] kivételesen csak neked beszél. Tudd meg, hogy rajta keresztül én szólok.''

Igyekeztem a legnagyobb figyelemmel hallgatni, s mindent szívembe fogadni. A pap azt mondta, hogy az engedelmes lelket Isten ereje tölti be. -- „Igen, [157] ha engedelmeskedsz, elveszem gyengeségedet, s neked adom az én erőmet. Nagyon csodálkozom, hogy a lelkek nem akarják elfogadni ezt a cserét.''

Azt mondtam az Úrnak: „Uram, világosítsd meg lelkemet, különben én sem értek meg sokat ezekből a szavakból.''

382 (162) Tudom, hogy nem magamért élek, hanem sok más lélekért. Tudom, hogy a nekem juttatott sok kegyelem nemcsak részemre adatott -- hanem a lelkekért is. Ó, Jézus, irgalmad mélysége előntötte a lelkemet, aki a nyomorúság mélysége vagyok. Köszönöm, Jézus, minden kegyelmedet és részesedést keresztedből, amit éltem minden pillanatában adsz nekem.

383 A lelkigyakorlat kezdetén a kápolna mennyezetén megláttam Jézust keresztre feszítve. Nagy szeretettel tekintett le a nővérekre, de nem mindre. Három nővérre szigorúan nézett. Nem tudom, miért, csak azt tudom, szörnyű lehet ezzel a pillantással találkozni, mely a szigorú Bíró pillantása. Ez a tekintet nem engem sújtott, mégis megdermedtem a rémülettől. Most, hogy ezt írom, még mindig reszketek. Nem mertem egy szót sem szólani Jézusnak, elhagyott az erőm, s azt hittem, nem bírom végighallgatni az előadást. Másnap újra láttam ugyanezt. Most már ki mertem mondani: „Jézusom, milyen nagy a Te irgalmad!''

-- Harmadik nap is megismétlődött a látomás. Jézus pillantása csupa jósággal telve nézett a nővérekre, kivéve ezt a hármat. Erőt merítve a felebaráti szeretetből azt mondtam az Úrnak: „Te, aki magad vagy az irgalom, amint nekem mondtad, kérlek irgalmad nagy erejére, hogy tekints erre a három nővérre is kegyesen. Ha ez mégsem egyeztethető össze bölcsességeddel, kérek Tőled egy cserét. Legyen rám irányuló gyengéd tekinteted az övék, s a rájuk vetett szigorú pillantásod az enyém.''

Erre Jézus azt felelte: „Lányom, a te őszinte, nagylelkű szeretetedért sok kegyelemmel árasztom el őket. Bár ők nem kérik ezt tőlem, a neked adott ígéret miatt teszem.''

Ebben a pillanatban Jézus irgalmas tekintete ezen a három nővéren is megpihent. Látva Isten jóságát

nagy öröm árasztotta el szívemet.

384 (163) Amikor 9-10 óráig ott maradtam az imaórán, rajtam kívül még négy nővér is jelen volt. Közelebb mentem az oltárhoz, s elkezdtem az Úr Jézus szenvedéseim elmélkedni. Hirtelen rettenetes szenvedés fogta el a lelkemet a világban élő számtalan lélek hálátlansága miatt. De főleg az Istentől kiválasztott lelkek hálátlansága okozott kimondhatatlanul nagy, minden képzeletet felülmúló szenvedést. Szörnyű hálátlanságukat látva elhagytak testi erőim, úgy éreztem, megszakad a szívem. Arcra estem. Nem tudtam elrejteni hangos sírásom. Valahányszor Isten nagy irgalmasságára s a lelkek hálátlanságára gondoltam, szívemet átjárta a fájdalom, mert megértettem, hogy mennyire bántja ez Jézus legédesebb Szívét. Égő szívvel újítottam meg önfelajánlásomat a bűnösökért.

385 Örömmel és készséggel érintettem ajkaimmal a kehely keserűségét, amit a szentmisén naponta átélek. Azt a részt, amit Jézus részemre elrendelt, s amit senkinek sem engedek át. A legédesebb Eucharisztikus Szívét állandóan vigasztalni fogom, háladalt fogok játszani szívem húrjain -- a szenvedés a leghálásabb tónus. Buzgón fogom keresni, mivel tudnám ma megörvendeztetni szent Szívedet.

Az élet napjai nem egyhangúak: ha sötét felhők takarják el a napot, megpróbálom sasként áttörni őket, hogy tudassam a lelkekkel, nem hunyt ki a nap.

386 Az az érzésem, Isten megengedi nekem, hogy kissé föllebbenthessem a fátylat, hogy a föld ne kételkedjék jóságában. Isten nincs alávetve a sötétségnek és a változásnak. Egyedüli és ugyanaz mindenkor. Akaratának nem állhat ellen semmi. Az átlagos emberi erőnél nagyobb erőt és bátorságot érzek magamban a kegyelem révén, amely bennem lakozik. Megértem azokat a lelkeket, akik a remény ellenére szenvednek, mert magam is megtapasztaltam ezt a tüzet. Isten azonban semmit sem ad, ami meghaladja erőnket. Minden remény ellenére sokszor csak a való remény éltetett. Reményem így az Istenben való teljes bizalomig fokozódott. Történjék meg velem mindaz, amit öröktől fogva részemre elhatározott.

(164) Általános alapelv

387 Nagyon nem szép lenne, ha egy szerzetesnővér könnyítést keresne a szenvedésben.

388 Mit tett a kegyelem és szemlélődés a legnagyobb bűnösökkel! A haldoklónak megtelik a szíve szeretettel: -- „Emlékezz meg rólam a paradicsomban!” Bűnbánata azonnal átalakítja a lelkét. A lelki életet komolyan és őszintén kell élni.

389--390 A szeretetnek kölcsönösségen kell alapulnia. Ha Jézus értem kiitta a keserűség kelyhét, nekem, az Ő menyasszonyának, hogy bizonyítsam szerelmemet Iránta, szintén el kell fogadnom minden keserűséget. Aki meg tud bocsátani, sok kegyelmet nyer Istentől. Valahányszor felnézek a keresztre, szívből megbocsátok.

391 A lelkekkel való közösséget a szent keresztségben megkaptuk. A halál szorosabbra fűzi a szeretetet. Mindig

segítségére kellene lennem másoknak. Ha jó szerzetesnő leszek, nemcsak saját Rendemnek leszek hasznára, hanem egész Hazámnak is.

392 Isten kétféle módon adja kegyelmét: sugalmazás és megvilágosodás révén. Ha kegyelmet kérünk, Isten megadja, de akarnunk is kell elfogadni azt. De ahhoz, hogy el tudjuk fogadni, szükségünk van önmegtagadásra. A szeretet nem szavakon és érzelmeken alapul, hanem tetteken. Ez akarati cselekedet, ajándék, illetve adományozás. Az értelem, az akarat és a szív -- ez a három képességünk az, melyeket az ima során edzenünk kell. Krisztusban fel fogok támadni, de előbb élnem kell Vele. Ha nem szakadok el a kereszttől, megmutatkozik bennem az Evangélium. Minden hiányosságot pótol bennem Jézus, akinek kegyelme szüntelenül működik bennem. A Szentháromság saját életét oltja belém a Szentlélek ajándéka által. Bennem lakik a Három Isteni Személy. Isten egész lényével, lényének minden erejével szeret. Ha Isten ennyire szeret, mit kell nekem tennem -- nekem, a menyasszonyának?

393 (165) Egy szentbeszéd alatt így szólt hozzám Jézus: „A kiválasztott áfonyafürtben te egy édes szem vagy. Azt akarom, hogy ebből a nedvből, mely benned kering, mások is részesüljenek.”

394 A renováció[158] alkalmával megpillantottam Jézust a felolvasó pult mellett fehér ruhában, aranyövvel, kezében félelmet keltő karddal. Ez addig tartott, amíg a nővérek elkezdtek mondani a fogadalom megújítását. Erre felfoghatatlan fényt láttam, előtte fehér felhőket, melyek mérlegserpenyőket alkottak. Jézus közelebb lépett, s a kardot az egyik serpenyőbe tette, ami ennek súlya alatt csaknem a földre hajlott. Közben befejezték a nővérek fogadalmuk megújítását. Erre angyalok jelentek meg, s minden nővértől elvettek valamit, amit tömjéntartóhoz hasonló aranyedénybe tettek. Az edényt betették a másik serpenyőbe, mely azonnal lehúzta, s túlhaladta azt, amelyikre a kard volt elhelyezve. Azonnal láng csapott ki a tömjéntartóból, s átalakult ragyogó fénné. Ekkor hangot hallottam a fényességéből: „Tegyétek helyére a kardot, mert az áldozat nagyobb!” Jézus áldást osztott, s a látomás eltűnt. A nővérek már a Szentáldozáshoz járultak. Mikor én járultam a Szentáldozáshoz, olyan nagy öröm támadt a lelkemben, hogy le sem tudom írni.

395--396 1935.2.15. Utazás a szülői házba néhány napra a haldokló anyámhoz.

Midőn megtudtam, hogy édesanyám hívatott engem, mert súlyos beteg, sőt halálán van, s még egyszer látni szeretne -- feléledtek szívem összes gyermeki érzései. Mint anyját igazán szerető gyermek, forró vágy fogott el, hogy kívánságának eleget tegyek. De szabad kezet adtam Istennek, s teljesen rábíztam magam akaratára. Nem törődve szívem fájdalmával, Isten kívánsága szerint akartam eljárni. Névnepomon, február 15-én (166) korán reggel megkaptam a főnöknőtől családom második levelét. Megadta az engedélyt hazautazásomra, hogy teljesítsem haldokló anyám kérését. Azonnal felkészültem az útra, s már este elhagytam Vilniust. Az éjszakát felajánlottam súlyos beteg édesanyámért, s kértem Istentől, hogy szenvedései kegyelemmel járjanak. Az úton nagyon kedves társaságban utaztam, mert a kupéban Mária-

kongregációs asszonyok ültek. Megéreztem, hogy egyikük nagyon szenved, s lelke elkeseredett harcot vív. Lélekben elkezdtem érte imádkozni. 11 óra felé az asszonyok átmentek egy másik kupéba beszélgetni, s mi ketten maradtunk a vagonban. Éreztem, hogy imám ebben a lélekben még nagyobb harcot idéz elő. Nem vigasztaltam, de még bensőségebben imádkoztam érte. Végül hozzám fordult, s megkérdezte, köteles-e megtartani egy régebben Istennek tett ígéretét. Bensőmben felismertem, milyen ígéretet tett, s azt mondtam neki, hogy ezt az esküt abszolút állnia kell, különben egész életében boldogtalan lesz. Ez a gondolat majd nem hagyja nyugodni. Válaszomra elcsodálkozott, s feltárta egész lelkét.

Tanítónő volt. Midőn vizsgáját le kellett tennie, megígérte Istennek, ha sikerül a vizsgája, szolgálni fogja Őt, vagyis belép egy zárdába. Miután kitűnő eredménnyel végzett, elkapta a világ forgataga -- már nem kívánt belépni a zárdába. ,,A lelkiismeretem azonban nem hagy nyugodni. A szórakozások ellenére állandóan elégedetlen vagyok.''

A hosszú beszélgetés után ez a személy egészen megváltozott, s azt mondta, azonnal elkezdi fáradozni valamely zárdába való felvételéért. Imát kért tőlem. Éreztem, hogy Isten nem fogja megtagadni tőle kegyelmét.

397 Reggel érkeztem meg Varsóba, s már este 8 órára otthon voltam. Nehéz leírni, mennyire örültek a szülők és az egész család. (167) Anyám kicsit jobban volt, de az orvos semmi reményt nem hagyott, hogy komoly lesz a javulás. Az üdvözlések után valamennyien letérdeltünk, s hálát adtunk Istennek a kegyelemért, hogy az életben még egyszer mindnyájan láthattuk egymást.

398 Midőn láttam, hogyan imádkozik apám, elszégyelltem magam, hogy én oly sok kolostori év után sem tudtam olyan őszintén és forrón imádkozni, mint ő. Hálát adok Istennek, hogy ilyen szülőket adott.

399 Tíz év alatt mennyire megváltozott itt minden! Nem lehet ráismerni az otthonra. Oly kicsi volt a kert, s most annyira más. Megnőttek a fivéreim, nővéreim; mikor elváltunk, még oly kicsik voltak, s most alig ismerem meg őket, mind felnőttek, én meg azon csodálkoztam egyfolytában, hogy nem olyannak látom őket, mint amikor elváltunk.

400 Stanislaw minden reggel elkísért a templomba. Éreztem, hogy ez a lélek nagyon kedves Isten előtt. Utolsó nap, mikor már mindenki kiment a templomból, odamentem vele a Legméltóságosabb Oltáriszentség elé, s közösen elmondtuk a Te Deumot. Egy kis hallgatás után felajánlottam ezt a lelket Jézus legédesebb Szívének. Milyen jól tudtam imádkozni ebben a kis templomban! Visszaemlékeztem arra a sok kegyelemre, melyeket ebben a templomban kaptam, de akkor még nem értettem meg, és sokszor visszaéltem velük; magam is csodáltam, hogy lehettem olyan vak. Ahogy így elgondolkoztam, s bánkódtam vakságom miatt, hirtelen megláttam az Úr Jézust, fénylőn, kimondhatatlan szépségben. Jóságosan azt mondta: ,,Választottam! Még nagyobb kegyelmeket adok neked, hogy az egész örökkévalóságon át végtelen irgalmam tanúja legyél.''

401 Ezek az otthoni napok nagy társaság közepette teltek el, mert mindenki látni akart, s váltani velem pár szót. Gyakran 25 személyt is megszámoltam. Kíváncsiak voltak a szentekről szóló történeteimre. Elképzelték, hogy a házunk valóságos Isten háza, mert minden este itt csak Istenről beszélünk. Ha kimerültem a beszédetől, s már magányra vágytam, este kiszöktem a kertbe, hogy egyedül csak Istennel beszéljek. Sajnos nem sikerült ott maradnom, mert rögtön utánam jött az egyik fivérem vagy nővérem, s behívtak a házba. Újra beszélnem kellett, s eltűrnöm a sok figyelő (168) tekintetet. Végül megkértem fivéreimet, énekeljenek valamit, mivel szép hangjuk volt, ráadásul egyikük hegedült, a másik pedig mandolinon játszott, így egy kis ideig átadhattam magam a belső imának, anélkül, hogy elhagytam volna a társaságot. Sok önlegyőzést jelentett nekem a gyermekek csókolgatása. Az ismerősök elhozták gyermekeiket, s kérték, legalább egy kis időre vegyem fel, s csókoljam meg őket. Nagy kegynek tartották ezt, nekem pedig alkalmat adtak az erények gyakorlására, mivel némely gyermek nagyon piszkos volt, de hogy önmegtagadást gyakoroljak, s ne mutassak undort, az ilyen gyermeket kétszer is megcsókoltam. Egy ismerős gyermekének valami szembaja volt, szemei egészen gennyesek voltak. Az anyja így szólt hozzám: „Nővér, vedd fel a karodba egy pillanatra!” --Természetem undorodott, de nem törődve semmivel karomba vettem, s kétszer megcsókoltam gennyes szemeit. Gyógyulást kértem részére Istentől. Elég sok alkalmam adódott az erények gyakorlására. Mindenkinek meghallgattam panaszait. Hamarosan feltűnt, hogy azért nincs örömteli szív, mert nincs olyan lélek, aki őszintén szeretné Istent. Nem csodálkoztam hát a sok panaszon. Nagyon aggasztott, hogy két nővéremet nem láthattam. Megéreztem, mily nagy veszélyben van a lelkük. Fájdalmasan elszorult a szívem, ha rájuk gondoltam. Midőn egyszer egészen közel éreztem magam Istenhez, bensőségesen kértem az Úr kegyelmét részükre. Az Úr azt válaszolta: „Nemcsak a szükséges kegyelmeket adom meg nekik, de különlegeseket is.” -- Megértettem, hogy az Úr közelebb vonja őket magához. Kimondhatatlanul örülök a családukban uralkodó nagy szeretetnek.

402 Midőn elbúcsúztam szüleimtől, és áldásukat kértem, éreztem Isten kegyelmének erejét, ami elöntötte lelkemet. Apám, anyám, keresztanyám könnyek között áldottak meg, s azt kívánták, hogy a lehető legnagyobb mértékben legyek hű Isten kegyelméhez. Arra kértek, hogy soha ne felejtsem el, milyen sok kegyelmet kaptam Istentől a szerzetesi hivatással. Kérték imáimat. (169) Bár mindenki sírt, én nem ejtettem egyetlen könnyet sem. Igyekeztem bátran viselkedni, s ahogy tudtam, mindenkit vigasztaltam. Figyelmüket ráirányítottam az égre, mondván, hogy ott nem lesz többé elválás. Stanislaw elkísért az autóhoz. Mondtam neki, mennyire szereti Isten a tiszta lelkeket, s biztosítottam, hogy Isten meg van vele elégedve. Midőn Isten gondoskodó jóságáról beszéltem, s arról, hogy gondol ránk, elkezdett sírni, mint egy kisgyermek. Nem csodálkoztam, mert ő tiszta lélek, így hát könnyen felismeri Istent.

403 Midőn helyet foglaltam az autóban, én is szabad folyást engedtem érzelmeimnek. Sírtam az örömtől én is, mint egy gyermek, s hálaimába merültem, amiért Isten oly sok kegyelemmel árasztotta el a családomat.

404 Este már Varsóban voltam. Először a ház Urát[159] üdvözöltem, utána az egész Kongregációt. Amikor lefekvés előtt betértem az Úrhoz „jó éjszakát” köszöntésre, és bocsánatot kértem Tőle, hogy a szülői házban oly keveset beszélgettem Vele, ezt a választ hallottam lelkemben: „Nagyon elégedett vagyok, hogy nem velem beszélgettél, de megismertetted a lelkeket jósággal, s szeretetemre buzdítottad őket.”

405--407 A főnöknő[160] közölte velem, hogy holnap mindketten a Józefinekbe[161] utazunk, s alkalmam lesz a generális anyával[162] beszélni. Rendkívül örültem ennek. Az általános főnöknő, mint mindig, tele volt jósággal, nyugalommal, s Isten Lelke töltötte el. Hosszan beszélgettem vele. Délután litániára mentünk. Jézus legédesebb Szívének litániáját énekeltük. Jézust kitették a monstranciában, s nemsokára megláttam a kis Úr Jézust, ahogy előjött az ostyából, s megpihent a kezeimben. Mindez csak rövid ideig tartott, de lelkemet mérhetetlen boldogsággal töltötte el. A kis Jézus épp úgy nézett ki, mint amikor a főnöknő anyával, előző újoncmesternőmmel, Mária Jozefával beléptünk a kápolnába. A következő napon már szeretett Vilniusomban voltam. Ó, milyen boldog voltam, hogy kedves zárdában lehetek. Úgy éreztem, mintha másodjára léptem volna be, nem tudtam eléggé örülni a csendnek és hallgatásnak, melynek köszönhetően a lélek könnyebben tud elmerülni Istenben. Mindenki segíti ebben, és senki sem zavarja.

(170) Nagyböjt

408 Ha imádságom alatt elmélyedek az Úr kínszenvedésében, gyakran látom így az Úr Jézust: az ostorozás után a hóhérok fogták, s letépték az ostorozás alatt sebeibe ragadt ruháját, azután felszakadt sebeire rávetettek egy piszkos, szakadt, piros köpönyeget, mely csak némely helyen ért le a térdéig. Ráparancsoltak, üljön le egy darab gerendára. Ezalatt töviskoronát fontak, amelyet szent fejére tettek, s kezébe nádat adtak. Kinevették míg hajladoztak előtte, mint király előtt. Arcába köpködtek, mások náddarabokat vettek kezükbe, s azzal ütötték a fejét. Megint mások ökölcsapásokkal okoztak Neki fájdalmat. Egyesek eltakarták arcát, s öklükkel verték. Jézus mindezt türelmesen viselte. Ki érti meg Őt -- az Ő fájdalmát? Jézus szemeit a földre sütötte, átéreztem, mi megy végbe legédesebb Szívében. Gondolja végig minden lélek, mennyit szenvedett ezalatt Jézus. Az emberek egymással versenyezve gyalázták az Urat. Elgondolkodtam azon, hogyan lehet egy emberben ennyi gonoszság; a bűn okozta ezt, így találkozott a Szeretet és a bűn.

409 Mikor egyik nővérrel valamelyik templomban szentmisét hallgattam, megéreztem Isten nagyságát és fenségét. Éreztem, hogy Isten betölti a templomot. Fensége hatalmába kerített; bár megrémített, mégis örömmel és békével töltött el; felismertem, hogy az Ő akaratának semmi sem tud ellenállni. Ó, ha minden lélek [tudná], ki lakik templomainkban, nem lenne annyi megbántás, és nem hiányozna annyira a tiszteletadás ezeken a szent helyeken.

410 Ó, felfoghatatlan, örök Szeretet! Kérem Tőled azt a kegyelmet, hogy értelmemet világosítsd meg égi világosságoddal. Add, hogy felismerjem minden dolog igazi értékét, s eszerint

becsüljem őket. Lelkem legnagyobb öröme az igazság megismerése.

411 (171) 1935.3.21. A szentmise alatt gyakran látom az Urat lelkemben, érzem az Ő jelenlétét, amely teljesen átjár. Érzem isteni pillantását, sokat beszélek Vele egyetlen szó nélkül, tudom, mi után vágyódik Isteni Szíve, s mindig teljesítem azt, ami legjobban tetszik Neki. Az örülésig szeretem, s érzem, hogy Isten is szeret engem. Azokban a pillanatokban, mikor Istennel bensőmben találkozom, oly boldognak érzem magam, hogy ezt nem tudom elmondani. Rövid pillanatok ezek, mert a lélek nem bírná hosszabban elviselni őket, el kellene válnia a testtől. Bár ezek a pillanatok igen rövidek, de az erejük, melyből részesül a lélek, nagyon sokáig megmarad. A legkisebb erőfeszítés nélkül is érzem azt a mély áhítatot, mely ilyenkor eltölt, s ez nem csökken, ha emberekkel beszélek, s nem zavar a munkámban. Állandóan érzem az Ő jelenlétét magamban, s érzem, hogy lelkem bármely erőfeszítése nélkül Istennel olyan bensőségesen egyesültem, mint egy vízcsepp a feneketlen óceánnal.

Ezen csütörtökön az imádság vége felé kaptam meg ezt a kegyelmet, s rendkívül sokáig tartott -- az egész szentmise alatt. Azt hittem, meghalok az örömtől. Az ilyen pillanatokban jobban megismerem Istent és tulajdonságait, de saját magamat, az én nyomorúságomat is, és csodálom Isten nagy leereszkedését ilyen szármalmas lényhez, mint amilyen én vagyok. A szentmise után is Istenbe merülve éreztem magam, s tudatában voltam szívem mélyébe vetett minden pillantásának.

412 Dél felé (újra) bementem a kápolnába, s újra szíven ütött a kegyelem ereje. Mikor teljesen elmerültem ájtatosságomban, a sátán felkapott egy cserép virágot, s teljes erőből a földhöz vágta. Láttam egész elkeseredését és féltékenységét. A kápolnában nem volt senki, így felemelkedtem az imádságból, összeszedtem a cserepeket, átültettem a virágot. Gyorsan a helyére akartam tenni, mielőtt bejön valaki a kápolnába. De nem sikerült, mert bejött a főnöknő, [163] a sekrestyés nővér [164] és néhány apáca. A főnöknő csodálkozott, mit csinálók az oltárnál, (172) s miért esett le a virág. A sekrestyés nővér nem rejtette el elégedetlenségét. Nem akartam magyarázkodni és bizonygatni ártatlanságomat. Estefelé igen kimerültnak éreztem magam, s nem tudtam megtartani a szent órát. Engedélyt kértem a főnöknőtől, hogy korábban lefekhessem. Hamar elaludtam, de 11 óra körül a sátán megrázta az ágyamat. Azonnal felébredtem, és nyugodtan elkezdtem imádkozni az Őrangyalomhoz. Ekkor megláttam több, tisztító tűzben szenvedő lelket, s köztük sok ördögöt. A lelkek arnyszerűek voltak. Az egyik ördög zaklatni próbált. Macska alakban ráugrott az ágyamra, s a lábamra feküdt. Nehéz volt, mint néhány pud. [Régebbi orosz mérték, kb. 16,38 kg]

Egész idő alatt a rózsafüzért imádkoztam. Hajnal felé eltűntek ezek az alakok, s el tudtam aludni. Reggel, midőn a kápolnába mentem, ezt a hangot hallottam: „Te hozzám tartozol, és ne félj semmitől, de tudd, gyermekem, hogy a sátán gyűlöl téged; bár ő minden lelket gyűlöl, de irántad egészen rendkívüli gyűlölet ég benne, mert sok lelket elszakítottál uralma alól.”

Nagycsütörtök, 4.18.

413 Reggel e szavakat hallottam: „Mától fogva egészen a feltámadásig nem fogod jelenléteimet érezhető módon észlelni, de

nagy vágyakozással telik meg a lelked.' -- Ebben a pillanatban nagy sóvárgás öntötte el a lelkemet. Éreztem az elválást szeretett Jézusomtól; ahogy pedig közeledett az Áldozás pillanata, a kehelyben és minden Ostyában az Úr Jézus szenvedő arcát láttam. Ettől kezdve még nagyobb vágyat éreztem a szívemben.

414 Nagypéntek. Délután három órakor, amint a kápolnába léptem, a következő szavakat hallottam: „Azt kívánom, hogy ezt a képet nyilvánosan (173) tiszteljem.” -- Láttam a haldokló Jézust nagy fájdalmak közt a kereszten. Szívéből ugyanolyan két sugár tört elő, mint a képen.

415 Szombat. A vecsernye alatt láttam az Úr Jézust fényes öltözetben. Úgy ragyogott, mint a nap. Így szólt hozzám: „Örüljön a szíved!” Nagy öröm töltött el, és tökéletesen átjárt Isten jelenléte. Kimondhatatlan kincs ez a lélek számára.

416 Midőn a képet[165] kiállították, láttam Jézus kezének eleven mozdulatát, amint nagy keresztet irt le. Ugyanezen a napon este, ahogy lepihentem, láttam a képet elhaladni a város felett. A várost hálók fedték. Ahogy Jézus tovahaladt, átvágta a hálókat, végül egy nagy keresztet rajzolt a város fölé, és eltűnt. Sok rosszindulatú alak közt láttam magamat, akik nagy gyűlöletet éreztek irántam. Szájukból különböző fenyegetések szálltak felém, de egyikük sem ért hozzám. Hamarosan eltűnt előlem ez a kép, de még sokáig nem tudtam elaludni.

417 4.26. Pénteken az Ostra Brama-i ünnepségeken, amikor a képet felállították, jelen voltam egy prédikáción, amit a gyóntatóm[166] mondott. A szentbeszéd Isten irgalmasságáról szólt, ez volt az első, amit Jézus már oly régóta kívánt. Mikor az atya Isten nagy irgalmáról szólt, megelevenedett a kép, s a sugarak behatoltak a jelenlévők szívébe. De nem egyenlő mértékben. Egyesek többet, mások kevesebbet kaptak belőle. Lelkem, amint Isten kegyelmét szemlélte, nagy örömmel telt el.

Hirtelen meghallottam ezeket a szavakat: „Te irgalmam tanúja vagy. Örökké úgy fogsz trónom előtt állni, mint irgalmam élő tanúja.”

418 A prédikáció után nem vártam meg az ájtatosság végét, mert sietnem kellett haza. Néhány lépés után nagyon sok ördög zárta el előlem az utat, és szörnyű kínokkal fenyegettek, s ezt mondták: „Mindent elvett tőlünk, amin annyi évig dolgoztunk!” Mikor megkérdeztem tőlük, honnan vannak olyan sokan? -- Azt felelték ezek a gonosz alakok: „Az emberi szívekből -- ne kínozz bennünket!”

419 Látva szörnyű gyűlöletüket irántam, azonnal őrangyalom segítségét kértem. Abban a pillanatban mellettem állt fényes és sugárzó alakja, és így szólt: „Ne félj semmitől, Uram menyasszonya, ezek a lelkek az Ó engedélye nélkül semmit sem tehetnek veled.” Rögtön eltűntek a gonosz lelkek, s hűséges Őrangyalom elkísért látható alakban egészen a házunkig. Tekintete alázatos és nyugodt volt, homlokáról tűzsugár szikrázott.

Ó, Jézusom! Egész életemen át szívesen fáradnék és szenvednék azért az egy pillanatért, melyben megláthattam dicsőségedet, Uram, és a lelkek hasznát.

1935.[4.] 28. Vasárnap

420 Fehérvasárnap. -- Az Úr Irgalmának az ünnepe. A Megváltás Jubileumának lezárása. Mikor az ünnepségre mentünk, szívem örömtől áradozott, hogy ez a két ünnep oly szorosan összekapcsolódik. Kértem Jézus irgalmát a bűnös lelkek számára. Az ájtatosság végén, amikor a pap kezébe vette a Legszentebb Oltáriszentséget, hogy áldást adjon, hirtelen megláttam Jézust úgy, ahogy a képen van. Áldást adott, a sugarak pedig az egész világra kiterjedtek. Ezután csodálatos fényességet láttam. Számtalan fényhullámból font (175) kristályszerű lakhelyet, melybe nem léphettek be sem a teremtmények, sem a lelkek. A fényességen három ajtót láttam. Jézus abban az alakban, ahogy a képen láttam, bement a második ajtón ebbe a fényszentélybe, a Szentháromság hajlékába. Egyidejűleg egy szótat is hallottam: „Ez az ünnep irgalmam belsejéből fakadt, s könnyörületességem mélységében van megerősítve. Minden lélek, aki hisz és bíz irgalmamban, részesülni fog abban.” Végtelenül örültem Isten jóságának és nagyságának.

1935.4.29.

421 A kép felállítása előtti napon főnöknőmmel voltam gyóntatómnál.[167] Midőn elkezdtünk beszélni a képről, a gyóntató megkért minket, hogy egyik nővérünk segítsen koszorúkat fonni. A főnöknő azt mondta: „Fausztina nővér fog segíteni.” -- Végtelenül örültem ennek. Amint hazaértem, mindjárt kezdtem előkészíteni a zöldet, s egy tanulóval vittük el azt; segített még egy ismerősünk, aki a templomban szokott tevékenykedni. Este 7 órára minden elkészült. A kép is fel volt már függesztve. Néhány asszony észrevette, hogy én is ott sürgölődtem, mert biztos inkább útban lehettem,[168] mint segítetttem. Másnap megkérdezték hát nővéreinket, mi ez a szép kép, és mi a jelentése? „Biztosan tudják -- felelték ők --, mert tegnap egyikük díszítette a képet.” A nővérek nagyon csodálkoztak, mert semmiről sem tudtak. Mindegyikük látni akarta a képet. Közben a gyanú rám terelődött. „Fausztina nővér biztosan mindenről többet tud!” -- mondogatták.

Midőn megkérdeztek, hallgattam, mert nem mondhattam meg az igazat. Hallgatásom még nagyobb kíváncsiságra ingerelte őket. Meg kellett kétszerezennem elővigyázatosságomat, hogy ne hazudjak, de az igazat se áruljam el, mert erre nem volt engedélyem. A nővérek hangot adtak nemtetszésüknek, és nyíltan a szememre vetették: „Miként lehet az, (176) hogy idegenek tudnak a képről, mi pedig semmit?” Különböző dolgokkal kezdtek el vádolni. Három napig szenvedtem, de valami különös erő szállt a lelkembe. Örülök, hogy szenvedhetek Istenért, s a lelkekért, akik ezekben a napokban részesültek Isten irgalmasságában. Ha látom azt a sok lelket, akik a napokban elnyerték Isten irgalmát, fáradozásaimat és szenvedéseimet semminek sem tartom. Ha ezek a szenvedések a legnagyobbak lennének is, s eltartanának a világ végéig, akkor se bánám őket, hiszen ezeknek egyszer végük lesz, de a lelkek, akik ezáltal megtértek, soha nem szűnő kínoktól menekültek meg. Boldogan láttam, miként térnek vissza mások minden boldogság forrásához, az Isteni Irgalmasság ölére.

422 Midőn dr. Sopočko fáradozásait és áldozatait látom ezzel az

üggel kapcsolatban, csodálnom kell alázatát és türelmét. Ez az ügy sok fáradságába és kellemetlenségbe, valamint sok pénzébe is került. De dr. Sopočko mindezeket állta. Látom, hogy az Isteni Gondviselés előbb felkészítette az irgalmasság ezen művének a teljesítésére, mint ahogy azt én kértem Istentől. Mily csodálatosak útjaid, ó, Istenem, s mily boldogok azok a lelkek, akik követik az isteni kegyelem hangját.

423 Dicsérd, lelkem, az Urat mindenért, s hirdesd irgalmát, mert az Ő jósága végtelen. Minden elmúlik, de irgalmának nincs sem határa, sem vége. A gonoszság töltse be bár minden mértéket, az irgalom mértéktelen.

Ó, Istenem, még a büntetésben is, mellyel a földet sújtod, látom irgalmad mélységét, mert amíg minket itt a földön büntetsz, megmentesz az örök kárhozattól. Örüljete, teremtmények, mert Isten végtelen irgalmával közelebb van hozzátok, mint gyermek anyja szívéhez. Ó, Istenem, ki maga vagy az irgalom a legnagyobb bűnösök számára, akik őszintén megbánják bűneiket; minél bűnösebb valaki, annál nagyobb joga van (177) Isten irgalmára.

424

1935.5.12. Egy különös pillanat

Este, ahogy lefeküdtem, azonnal elaludtam, de amilyen hamar elaludtam, olyan hamar fel is ébredtem. Eljött hozzám egy Kisgyermek, és felébresztett. Egyéves lehetett. Csodálkoztam, milyen szépen tud már beszélni, mert ebben a korban a gyerekek még vagy egyáltalán nem beszélnek, vagy igen érthetetlenül. Csodálatosan szép volt, s hasonlított a kis Jézusra. Így szólt hozzám: „Nézz fel az égre!” Ahogy felnéztem, láttam világítani a csillagokat és a holdat. Ekkor megkérdezte a Gyermek: „Látod a holdat és a csillagokat?” Azt feleltem, igen, mire ő ezt mondta: „A csillagok hűséges keresztény lelkek, a hold pedig a szerzetesek lelke. Látod, milyen különbség van a hold és a csillagok fénye közt? Ugyanilyen a különbség a mennyországban a szerzetesi lélek és a hű keresztény között.” -- És így folytatta: „Az igazi nagyság az Isten iránti szeretetben és az alázatban mutatkozik meg.”

425 Ebben a pillanatban megláttam egy lelket, aki iszonyú kínok között vált el a testétől. Ó, Jézusom! Mialatt ezt írom, reszketek attól a sok szörnyűségtől, melyek őt vádolják. Láttam, amint egy mocsár mélyéből kis és nagyobb gyermekek lelkei jöttek elő. Olyan kilenc év körüliek lehettek. Csúfak és undort keltőek voltak, félelmetes szörnyekhez hasonlóak, mint oszló hullák. De ezek a hullák éltek, és tanúskodtak az említett lélek ellen, aki haldoklott. A világban ez a lélek, akit haldokolni láttam, nagy tiszteletnek és elismerésnek örvendett, melyek végül is ürességbe és bűnbe torkollottak. Utoljára egy asszony jött elő, aki mintegy kötényében könnyeit hozta. Ő is az illető ellen tanúskodott.

426 Ó, borzalmas óra, (178) amikor cselekedeteinket teljes nyomorúságukban és leplezetlenül kell látnunk. Egyetlen tettünk sem vész el, elkísérnek bennünket Isten ítélőszékéig. Nincsenek szavak és hasonlatok, melyekkel ezeket a szörnyű dolgokat kifejezhetném, s bár az volt a benyomásom, hogy az a lélek nem kárhozott el, kínjai mégsem különböznek a pokol kínjaitól, csupán abban, hogy egyszer elmúlnak.

427 Kis idő múlva újra megláttam a Kisgyermeket, aki felébresztett. Csodaszép volt. Megismételte szavait: „Egy lélek igazi nagysága az Isten iránti szeretetben és az alázatosságban mutatkozik meg.” Megkérdeztem a gyermeket: „Honnan tudod te ezt, amiről csak a teológusok tudnak? Te még csupán egy kisgyermek vagy, aki még a katekizmust sem tanulta -- hogy tudhatsz hát erről?” Azt felelte: „Tudom, és mindent tudok.” Abban a pillanatban eltűnt.

428 Nem tudtam elaludni. Kifárasztották értelmemet a gondolatok, s az, amit láttam. Ó, emberi lelkek! Mily későn ismeritek fel az igazságot! Ó, Isten irgalmának mélysége, áradj ki minél előbb az egész világra, amint megígérted!

Egy különös pillanat, 1935. Május

429 Midőn Isten rám vonatkozó szándékát megismertem, elrémültem ennek nagyságától. Teljesen alkalmatlannak éreztem magam teljesítésére. Így kezdtem kerülni minden Vele való beszélgetést. Ezt az időt szóbeli imával helyettesítettem. Alázatból tettem ezt, hamarosan rájöttem azonban, hogy ez nem valódi alázat, hanem a sátán nagy kísértése volt. Midőn a belső ima helyett egy alkalommal elkezdtem egy lelki könyvet olvasni, tisztán és egyértelműen ezeket a szavakat hallottam: „Előkészítéd a világot végső visszatérésemre!” Ezek a szavak lelkem mélyéig hatoltak. (179) Úgy tettem ugyan, mintha nem is hallottam volna, mégis jól értem őket, és semmi kétségem sincs felőlük. Midőn egyszer Isten szeretete és kifogásaim (ti. hogy képtelen vagyok teljesíteni ezt a küldetést) közti harcban teljesen kimerültem, s el akartam hagyni a kápolnát, valamilyen erő visszatartott, és teljesen tehetetlennek éreztem magam -- ekkor ezeket a szavakat hallottam: „Ki akarsz menni a kápolnából? De előlem nem tudsz kitérni, mert mindenütt jelen vagyok. Magadtól tényleg semmit sem tudsz tenni, de velem mindenre képes vagy.”

430 Midőn a héten gyónni mentem, és feltártam lelkem állapotát a gyóntatóm[169] előtt, különösen, hogy kerülöm az Istennel való belső beszélgetéseket, azt a választ kaptam, hogy nem szabad kitérnem az Istennel való beszélgetések elől, hanem meg kell hallgatnom szavait, melyekkel hozzám szól.

431 Követtem gyóntatóm utasításait, s mindjárt az első találkozásnál az Úr lábaihoz borultam, s megtört szívvel bocsánatát kértem mindenért. Jézus felemelt a földről, s maga mellé ültetett. Megengedte, hogy fejem a keblére hajtsam, hogy legédesebb Szíve kívánságait megértsem, s jobban átérezzem. Jézus így szólt: „Leányom, ne félj semmitől, én mindig veled vagyok; minden ellenséged csak annyi kárt okozhat neked, amennyit én megengedek. Te vagy lakhelyem, s állandó pihenőm, miattad parancsolok megállást büntető kezemnek, miattad áldom meg a földet.”

432 Ugyanebben a pillanatban szívemben különös tűz gyúlt, érzem, hogy érzékeim nem működnek. Nem tudom, mi történik körülöttem, csak azt érzem, hogy átjár az Úr tekintete. Látom Isten nagyságát és saját nyomorúságomat. Sajátságos fájdalom járja át a lelkemet, de ugyanakkor semmihez sem hasonlítható

öröm. Minden erőm elhagy Isten ölelésében. Érzem, hogy Vele vagyok, s elmerülök Benne, mint egy csepp víz az óceánban. Nem tudom kifejezni, mit élek át; az ilyen belső ima után erőt és képességet érzek magamban a legnehezebb erények teljesítésére, s megvetem mindazokat a dolgokat, melyeket a világ tiszteletben tart. Egész lelkemmel csupán magányra és csendre vágyom.

433 (180) 1935.5.[május]. A negyven órás ima[170] alatt a monstranciában kitett Szent Ostyában megláttam Jézus arcát. Jóságosan tekintett mindnyájunkra.

434 Szentmise alatt gyakran látom a Kisdéd Jézust. Rendkívül szép, korát egyévesre lehetne becsülni. Midőn egy alkalommal a kápolnánkban is így láttam az egyik mise alatt, örült vágyat éreztem, hogy az oltárhoz menjek, s magamhoz vegyem a Gyermeke Jézust. Ebben a pillanatban a Gyermeke Jézus imazsámolyom párkányán termett, s mindkét karocskájával a vállamba kapaszkodott -- kedves és örömteli volt. Mély és átható tekintettel nézett rám. Ám amikor az oltárnál a pap megtörte az Ostyát, már az oltáron volt, s a pap Őt is eltörte, magához vette.

A Szentáldozás után ugyanezt a kis Jézust egész nap fizikailag is valóságosan a szívemben éreztem. Öntudatlanul mély összeszedettség fogott el. Senkivel sem váltottam egyetlen szót sem, ahol csak lehetett, elkerültem az embereket. A kötelességekre vonatkozó kérdésekre feleltem csak, ezenkívül egy szót sem szóltam.

1935.6.9. A Szentlélek eljövetele

435 Este, amint átmentem a kerten, a következő szavakat hallottam: „Nővértársaidal együtt irgalomért fogsz könyörögni magad és a világ részére.” Megértettem, hogy nem maradok ebben a Kongregációban, ahol most vagyok.[171] Világosan látom, hogy Istennek más az akarata velem, mégis állandóan vonakodom Isten előtt, hogy nem vagyok képes e mű teljesítésére. -- Jézusom! Te tudod legjobban, mi vagyok én. -- S elkezdtem felsorolni gyengeségeimet az Úrnak, s ezek mögé bújtam, hogy elismerje kifogásaimat, s lássa be, hogy tényleg képtelen vagyok a (181) kívánságait teljesíteni. Erre e szavakat hallom: „Ne félj, én magam egészítem majd ki mindazt, ami belőled hiányzik.” E szavak mélyen behatoltak a lelkembe, s még jobban felismertem nyomorúságomat. Éreztem, hogy Isten szava eleven és mélyreható. Megértettem, hogy Isten tökéletesebb életmódot kíván tőlem, én pedig folyton tehetségtelen voltommal mentegetőztem.

436--437 1935.6.29. Midőn lelki vezetőmmel[172] az Úr által kívánt dolgokról beszéltem, azt gondoltam, hogy majd azt mondja, tényleg nem vagyok képes ilyen dolgokra, s hogy az Úr Jézus semmilyen művének keresztülvitelére nem fog felhasználni ilyen nyomorult lelket, mint én. De azt hallottam, hogy Isten leggyakrabban éppen ilyen lelkeket választ szándékai kivitelezéséhez. Ezt a papot mégiscsak Isten Lelke vezeti, átlátta lelkem legtitkosabb, legelrejtettebb dolgait is, melyek Isten és köztem voltak, s melyekről még soha nem beszéltem vele, mert magam sem értettem egészen őket, s az Úr még kifejezetten nem parancsolta meg, hogy beszéljek róluk. A titok a következő: Isten egy rendi közösséget kíván, amely irgalmát hirdesse az

egész világnak, s könyörögje is ki azt a világ részére. Mikor a pap megkérdezte, nem volt-e valamilyen sugallatom erre vonatkozólag, azt feleltem, semmilyen egyértelmű utasítást nem kaptam, ám abban a pillanatban sajátságos fény járta át a lelkem, s megértettem, hogy az Úr szól hozzám ez által a pap által. Hiába mentegettem magam, hogy nem kaptam egyértelmű utasítást, ugyanis a beszélgetés végén a küszöbön megpillantottam az Úr Jézust olyan alakban, ahogyan a képen le van festve, és így szólt hozzám: „Kívánom, hogy legyen ilyen szerzetes közösség.” [173] Ez csak egy pillanattal tartott. (182) Nem közöltem ezt rögtön, hanem siettem haza. Állandóan ismételttem az Úrnak: „Nem vagyok képes megvalósítani szándékaidat, ó, Istenem.” Különös, hogy Jézus nem figyelt a szavaimra, hanem világos felismerést adott, milyen kedves számára ez a mű. Egyáltalán nem számolt gyengeséggemmel. Rámutatott, mily sok nehézséget kell legyőzőm. Én, Isten szegény teremtménye, nem tudtam mást mondani erre, csak ezt: „Ó, Istenem, nem vagyok rá képes!”

438 1935.6.30. Másnap rögtön a szentmise elején megpillantottam Jézust kimondhatatlan szépségben. Azt mondta, hogy „ezt a szerzetesi közösséget minél előbb meg kell alapítani, te is benne leszel nővértársaiddal. Lelkem lesz életetek szabályzata. Életeteknek én leszek a példaképe, bölcsőmtől kereszthalálomig. Merülj el titkaimba, akkor majd megérted teremtményeim iránti irgalmam mélységét és végtelen jóságomat -- és megismerteted azt a világgal. Ima által fogsz közvetíteni ég és föld között.”

439 Elérkezett a Szentáldozás ideje. Jézus eltűnt -- s nagy fényességet láttam. Akkor e szavakat hallottam: „Áldásunkban részesítünk.” -- Ebben a pillanatban előtört egy sugár a fényből, s átjárta szívemet. Sajátságos tűz gyúlt a lelkemben -- azt hittem, meghalok az örömtől és boldogságtól. Éreztem, hogy lelkem elválk testemtől, tökéletesen elmerültem Istenben. Éreztem, hogy a Mindenható, mint egy porszem, elragad egy ismeretlen tartományba. A Teremtő karjában a boldogságtól remegve éreztem, hogy Ő maga tartott fenn, hogy elbírom a boldogság nagyságát, s fenségének látását. Most már tudom, ha előzőleg (183) kegyelmével meg nem erősít, lelkem nem bírta volna elviselni ezt a boldogságot, és pillanatok alatt bekövetkezett volna a halálom. Véget ért a szentmise. Nem tudom mikor, mert nem voltam képes figyelni arra, mi történik a kápolnában. Midőn magamhoz tértem, erőt és bátorságot éreztem Isten akaratának teljesítésére. Semmi sem tűnt nehéznek, s ahogy korábban vonakodtam, most éreztem, hogy az Úr ereje és bátorsága van bennem. Így szóltam az Úrhoz: „Készen állok akaratod minden jelzésére.” -- Bensőmben mindent átéltem, amit át fogok élni a jövőben.

440 Ó, Uram, Teremtőm! Egész lényemet Neked adom. Rendelkezz velem isteni akaratod, örök szándékaid és végtelen irgalmasságod szerint. Ismerje fel minden lélek, milyen jó az Úr. Egyetlen lélek se féljen a Vele való érintkezéstől. Ne említse senki azt a kifogást, hogy méltatlan rá! Isten hívását soha ne halogassa követni, mert ez nem tetszik Néki. Ha igazán ismerem magam, beláthatom, nincs nálam nyomorultabb lélek, és csodálom Isten felségét, hogy így leereszkedik hozzám. Ó, örökkévalóság, úgy tűnik, még te is kevés leszel, hogy Isten végtelen irgalmát dicsőítsem!

441 Egyszer, amikor a képet az Úrnap körmenetben felállították az oltárra, [174] s a pap a Legméltóságosabb Oltáriszentséget kitette az oltárra, és a kórus pedig elkezdett énekelni, a kép sugarai áthatoltak a Szent Ostyán, s szétterjedtek az egész világra. Én pedig ezeket a szavakat hallottam: „Általad fognak az irgalom sugarai -- (184) úgy, ahogy ezen az Ostyán át -- kiáradni az egész világra.” -- E szavak hallatán mélységes öröm töltötte el a lelkemet.

442 Egy nap, midőn gyóntatóm [175] éppen misézett, a felajánlástól kezdve láttam a kis Jézust az oltáron, amint máskor is. Röviddel az átváltoztatás előtt azonban eltűnt a pap, s csak a kis Jézus maradt, aki átváltoztatáskor a kelyhet és az ostyát kis kezeibe vette, mindkettőt felemelve az égre nézett. Azután újra megláttam a gyóntatómat. Megkérdeztem a kis Jézust, hol volt a pap ez idő alatt, míg nem láttam. Azt válaszolta: „Az én szívemben.” De nem értettem meg többet Jézus szavaiból.

443 Egyszer a következő szavakat hallottam: „Azt kívánom, hogy lelked legmélyén is élj akaratom szerint.” Elgondolkodtam ezeken a különösen szívemhez szóló szavakon. E napon szerzetesi közösségünkben [176] gyónás volt. Gyónásomkor mindjárt bűneim megvallása után ugyanazt mondta a pap is, amit előzőleg az Úr mondott nekem.

444 Ez a pap azt mondta, hogy Isten akaratának teljesítésében három fokozat van: az első abban áll, hogy a lélek mindazt megteszi, amit a külső szabályok és parancsok előírnak; a második fokozat az, amikor a lélek figyel a benső sugallatokra, és követi azokat; a harmadik fokozat pedig, amikor átadja magát Isten akaratának, s meghagyja Istennek a szabadságot, hogy tetszése szerint cselekedjék vele, és készséges eszközzé válik az Ő kezében. Ez a pap azt is mondta, hogy én Isten akaratának teljesítésében a második fokozaton állok. Még nem értem el a harmadikat, (185) de igyekeznem kellene eszerint teljesíteni Isten akaratát. Ezek a szavak átjárták lelkemet, s egészen világosan látom, hogy Isten ennek a papnak gyakran enged bepillantást a lelkem mélységébe. Ezen nem csodálkozom, inkább hálás vagyok Istennek, hogy ilyen választott papjai vannak.

445

Csütörtök. Éjszakai imádás

Midőn imádásra jöttem, rögtön mély áhítat fogott el. Megláttam az ostorozás előtt a ruháitól megfosztott Jézust egy oszlophoz kötözve. Láttam négy férfit, akik felváltva ostorcsapásokkal sújtották az Urat. Szenvedései láttán ledermedt a szívem. Az Úr ekkor azt mondta: „Még nagyobb fájdalmakat szenvedek el, mint amit itt látsz.” Tudtomra adta, mely bűnökért szenvedti az ostorozást. Ezek a tisztátalanság bűnei. Ő, mily szörnyű volt Jézus morális szenvedése, míg ostorozták. Majd így szólt: „Nézd, és lásd az emberi nemet jelen állapotában!” Abban a pillanatban iszonyú dolgokat láttam. A hóhérok abbahagyták az ostorozást, s mások jöttek helyükbe folytatni. Megragadták az ostorokat, s irgalmatlanul verték az Urat. Ezek papok, szerzetesek, apácák s magas rangú egyházi személyek voltak. Ezen nagyon csodálkoztam. Majd különböző korú és rangú világiak csatlakoztak hozzájuk --

valamennyi kitombolta dühét az ártatlan Jézuson. Ezt látván szívemet agónia fogta el. A hóhérok ostorozása alatt Jézus hallgatott, s a messzeségbe nézett, de amikor a fent említett lelkek verték, lehunyta szemeit, s halk, de nagyon fájdalmas sóhaj szakadt fel a Szívéből. Az Úr megismertette velem részletesen, mily hatalmas a gonoszsága ezeknek a hálátlan lelkeknek: „Nézd, íme a kínszenvedés, amely meghaladja halálom fájdalmát.” Elnémultak ajkaim, s érezni kezdtem (186) magamban is az agóniát. Éreztem, hogy senki sem tud megvigasztalni, s kiragadni ebből az állapotból, csak Az, Aki idejuttatott. Ekkor így szólt az Úr: „Látom szíved őszinte fájdalmát, mely rendkívüli enyhülést szerzett szívemnek. Nézz, s vigasztalódj meg!”

446 Ezután a kereszten láttam az Úr Jézust. Midőn Jézus a kereszten függött, egy sereg más lelket is megpillantottam körülötte, kik éppúgy keresztre voltak feszítve, mint Ő. És megláttam a lelkek második és harmadik csoportját is. A második csoport nem volt keresztre feszítve, hanem a lelkek szorosán kezükben tartották a keresztet; a harmadik csoport se keresztre nem volt feszítve, se nem szorították kezükben keresztjükét, hanem magukkal vonszolták azt, s elégedetlenek voltak. Jézus azt mondta: „Nézd a szenvedésben és a megvetésben hozzám hasonló lelkeket! Ezek a dicsőségben is hasonlóak lesznek hozzám. Akik kevésbé hasonlítanak rám a szenvedésben és a megvetésben, azok a dicsőségben is kevésbé fognak hasonlítani.”

A legtöbb megfeszített személy a papi rendből volt. A megfeszítettek közt általam ismert személyek is voltak. Ennek nagyon örültem. Jézus végül azt mondta: „Holnap a reggeli elmélkedésben gondolkozz el azon, amit most láttál.” S Jézus azonnal eltűnt.

447 Péntek. Beteg voltam, és nem mehettem szentmisére. Reggel 7 órakor láttam a gyóntatómat, amint misézett. A kis Jézust is láttam. A mise végén eltűnt a látomás, s újra -- mint azelőtt -- a cellámban voltam. Kimondhatatlan öröm töltött el, hogy bár nem lehettem jelen a kápolnai misénken, egy messzi templomban mégis részt vehettem rajta. Jézus mindent el tud intézni.

(187) 1935. július 30.

448 Szent Ignác ünnepe. Buzgón imádkoztam ehhez a szenthez és szemrehányást tettem neki, amiért nem figyel rám, s fontos dolgokban nem segít rajtam, nevezetesen Isten akaratának teljesítésében. Így szóltam hozzá: „Te, aki a mi védőszentünk vagy, s aki mindig az Isten iránti szeretetnek s annak a buzgalomnak tüzeiben égtél, hogy Isten nagyobb dicsőségét szolgálhasd, alázatosan kérlek, segíts meg engem Isten szándékainak végbevitelében.” Ez a szentmise alatt történt. Hirtelen megpillantottam Szent Ignácot az oltár bal oldalán egy nagy könyvvel a kezében. Azt mondta: „Leányom, nem vagyok közömbös ügyeddel szemben. Ezt a szabályzatot ebben a közösségben is lehet alkalmazni”. -- Rámutatott a könyvre, és eltűnt. Nagyon megörültem, hogy ennyire törődnek velünk a szentek, hogy oly szoros a velük való kapcsolatunk. Ó, Isten jósága! Mily szép a lelki világ, hogy már itt a földön érintkezhetünk a szentekkel. Egész nap éreztem a nekem oly drága Védőszent közelségét.

449 1935. augusztus 5. -- Az Irgalmasság Anyjának ünnepe. Az idén nagyobb buzgalommal készültem erre az ünnepre, mint az előző években. Már reggel belső harcot éltem át arra a gondolatra, hogy el kell hagynom ezt a Kongregációt, mely Mária különleges oltalma alatt áll. Ez a belső harc az egész elmélkedés és az első szentmise alatt folytatódott. A második szentmisén elmondtam a Szűzanyának: nehezemre esik elhagyni ezt a Kongregációt, mely a Te különleges oltalmad alatt áll, ó, Mária! -- Akkor megláttam a Szentséges Szület elmondhatatlan szépségben, aki az oltártól a térdeplőmhöz jött, magához ölelt, és azt mondta: „Isten kimondhatatlan irgalmából az Anyátok vagyok. Az a lélek a legkedvesebb nekem, aki Isten akaratát hűségesen teljesíti.” -- Megértette velem, hogy Isten minden kívánságát hűségesen teljesítettem, (188) ezért kegyelmet találtam Nála. -- „Légy bátor, ne félj a megtévesztő akadályoktól, inkább szemléld Fiam szenvedéseit, így győzelmet aratsz.”

450

Éjjeli imádás

Nagyon nyomorultul éreztem magam, s azt gondoltam, nem tudok imaórát tartani, mégis minden akaraterőmet összeszedtem, s bár cellámban összeestem, nem törődtem fájdalammal, Jézus szenvedésére gondoltam. Ahogy beléptem a kápolnába, megértettem lelkemben, hogy Isten nemcsak a jó cselekedeteinkért készít részünkre nagy jutalmat, de már szinte akaratunkért is, hogy megtegyük a jót. Mily nagy kegyelme ez Istennek !

Mily édes fáradozni Istenért és a lelkekért. A harcban nem kívánok semmi pihenőt. Utolsó leheletemig fogok küzdeni Uram és Királyom dicsőségéért. Nem teszem le a kardot, míg csak trónjához nem szólít; nem félek a csapásoktól, mert Isten a pajzsom. Az ellenségnek kell félnie tőlünk, nem fordítva. A sátán csak a gőgösöket és gyávákat győzi le, az alázatosoknak erejük van. Az alázatos lélek nem zavarodik meg, s nem aggódik semmi miatt. Semmi sem térítheti el a Nap izzásához tartó szárnyalásomat. A szeretetet semmi sem kötheti meg. A szeretet szabad, mint egy királynő, a szeretet eléri Istent.

451 Egyszer Szentáldozás után e szavakat hallottam lelkemben: „Lakóhely vagy Te számunkra.” Ebben a pillanatban megéreztem a Szentháromság -- az Atya, a Fiú és a Szentlélek jelenlétét a lelkemben. Isten templomának s az Atya gyermekének éreztem magam. Ezt nem tudom megmagyarázni, de a lélek jól érti. Ó, végtelen Jóság! Milyen mélyen leereszkedsz egy nyomorúságos teremtményhez!

452 Ha a lelkek magukba szállnának, Isten azonnal szólna hozzájuk. Szétszórtságuk azonban elnyomja az Úr szavát.

453 (189) Egyszer azt mondta nekem az Úr: „Miért félsz és reszketsz, mikor hozzám tartozol? Nem tetszik nekem a lélek, amikor felesleges aggodalmaknak adja át magát. Ki mer hozzád érni, ha velem vagy? Az a lélek a legkedvesebb nekem, aki erősen hisz jóságomban, és tökéletesen bíz bennem: őt én is megajándékozom bizalmammal, s megadok neki mindent, amit kér tőlem.”

454 Máskor így szólt az Úr: „Leányom, vedd a kegyelmeket, melyeket az emberek visszautasítanak; végy annyit, amennyit

elbírsh.' Ebben a pillanatban lelkemet elárasztotta Isten szeretete. Oly bensőséges összetartozást érzek Vele, hogy nem találok kellő kifejezést ennek a kapcsolatnak a jellemzésére. Úgy érzem, hogy minden, ami az Istené -- minden jósága, minden kincse -- az enyém is, bár nem nagyon törődöm ezekkel, mert elég nekem Ő egyedül. Benne látok mindent, Rajta kívül -- semmit.

Sehol sem keresek boldogságot bensőmon kívül, ahol Isten lakik. Lelkemben örvendek Istennek. Itt állandóan együtt vagyok Vele, itt folynak le legbizalmasabb beszélgetéseink, itt vagyok Vele biztonságban. Ide be nem hatol egyetlen emberi tekintet sem. A legszentebb Szűzanya bátorít erre a kapcsolatra.

455 Ha szenvedés ér, már nem okoz keserőséget, s a nagy öröm sem ragad el. Telve vagyok békével, a lélek kiegyensúlyozottságával, ami az igazság felismeréséből fakad. Mit törődöm azzal, hogy kedvetlen szívek vesznek körül, ha lelkemben a boldogság teljessége lakozik. Vagy mit használna más szívek jóindulata, ha bensőmben nem lenne enyém Isten. Ha lelkemben van Isten, ki árthat nekem?

+

(190) JMJ Vilnius, 1935.8.12.

456

Háromnapos lelkigyakorlat

A lelkigyakorlat előestéjén, az elmélkedési pontokat ismertető beszéd alatt a következő szavakat hallottam: „Ezen a lelkigyakorlaton a pap ajkával hozzád szólok, hogy a lelked mélyén hozzád intézett szavaim igazságát megerősítem, s biztossá tegyem. Bár minden nővér részt vesz ezen a lelkigyakorlaton, rád vagyok figyelemmel, hogy megerősítselek, s a rád váró nehézségek elviseléséhez bátorságot adjak. Ezért buzgón hallgasd meg a pap szavait, s lelked mélyén gondolkozz el rajtuk.”

457 Ó, mily nagy csodálkozás fogott el, hiszen mindazt, amit a páter mondott az Istennel való egyesülésről, s ennek akadályairól, lelkemben szó szerint átéltem, s hallottam már Jézustól, aki a lelkem mélyén beszélt így hozzám. A tökéletesség az Istennel való szoros kapcsolaton nyugszik.

458 A 10 órás elmélkedésen az atya[177] Isten irántunk való irgalmáról és jóságáról beszélt. Azt mondta, ha áttekintjük az emberiség történelmét, lépten-nyomon Isten e nagy jóságát látjuk. Isten minden tulajdonsága, így mindenhatósága és bölcsessége azon fáradozik, hogy legfőbb tulajdonságát, nevezetesen a jóságát, nekünk kinyilvánítsa. Isten jósága az Ő legfőbb tulajdonsága. Sok lélek azonban, aki a tökéletességre törekszik, nem ismeri Isten nagy jóságát. Mindaz, amit az atya Isten jóságáról mondott ezen az elmélkedésen, megegyezik azzal, amit Jézus nekem erről elmondott, s mindez szorosán összefügg az Isten irgalmasságának ünnepével (191). Most értettem meg igazán azt, amit az Úr megígért, semmi kétség sincs bennem. Isten szavai világosak és érthetőek.

459 Az egész elmélkedés alatt láttam Jézust fehér ruhában az oltáron. Kezében tartotta ezt a füzetemet, amibe mindezt írom. Egész idő alatt oldalról oldalra lapozott a füzetben és hallgatott. Szívem nem bírta elviselni a lelkemben lánggra lobbant

izzást. Uralkodni akartam magamon, hogy környezetem ne vegye észre, mi megy végbe a lelkemben, az elmélkedés végére mégis úgy éreztem, nem vagyok ura önmagamnak. Jézus ekkor ezt mondta: „Ebbe a füzetbe nem írtál le mindent az emberek iránti jóságomról. Azt kívánom, ne hagyj ki semmit! Óhajtom, hogy szíved tökéletes békében erősödjék meg.”

460 Ó, Jézusom! Szívem megáll, ha meggondolom, mi mindent teszel értem. Csodállak, hogy leereszkedsz nyomorult lelkemhez, s mily felfoghatatlan módszereket alkalmazol meggyőzésemhez.

461 Ilyen lelki gyakorlatot most tartok először életemben: a pap minden szavát világosan értem, mert ezeket előzőleg már lelkemben átéltem. Most látom, hogy Jézus azt a lelket, aki Őt igazán szereti, nem hagyja bizonytalanságban. Jézus azt kívánja, hogy az a lélek, aki Vele bensőséges kapcsolatban áll, minden szenvedés és kellemetlenség ellenére teljes békét élvezzen.

462 Most értem meg, hogy a lélek az önmegtagadás által egyesül a legszorosabban Istennel, ami azt jelenti, hogy akaratunkat összekapcsoljuk Isten akaratával. Ez teszi a lelket igazán szabaddá, és mély összeszedettségre segíti lelkünket. Ez által könnyűvé válik az élet minden terhe, s édessé lesz a halál.

463 (192) Jézus azt mondta nekem, ha az ünnep vagy a Kongregáció alapításával kapcsolatban bármi bizonytalanságot éreznék -- „vagy bármivel kapcsolatban, amit a lelked mélyén én mondtam neked, a pap szájával azonnal választ adok.”

464 Az alázatosságról szóló elmélkedés alatt feltámadt bennem a régi kétség, hogy olyan nyomorult lélek, mint én, az Úrtól kapott feladatot nem tudja teljesíteni. Midőn erre gondoltam, a lelki gyakorlatot tartó pap megszakítván gondolatát arról kezdett beszélni, ami a kétségemre vonatkozott, azaz hogy Isten legtöbbször épp a leggyengébb és legegyszerűbb lelkek közül választja ki eszközeit, hogy a legnagyobb műveit megvalósítsák -- és ez megdönthetetlen igazság. Nézzük az Apostolok kiválasztását vagy az egyháztörténelem eseményeit! Látjuk, hogy a nagy műveket olyan lelkek valósították meg, akik erre a legkevésbé voltak alkalmasak. Ezáltal válik nyilvánvalóvá, hogy ezek a dolgok tényleg Istentől valók. -- Ahogy teljesen széteszlottak kétségeim, a pap újra visszatért eredeti témájához, az alázatossághoz.

Jézus szokása szerint, mint minden elmélkedés alatt, az oltárnál állt. Nem szólt hozzám, de jóságos tekintete átjárta szegény lelkemet, mely már nem talált semmiféle kibúvót.

465 Jézusom, Életem, lelkem legtitkosabb zugában érzem, ahol az érzékek már nem működnek, hogy engem magadhoz hasonlóvá formálsz. Ó, Üdvözítőm! Rejts el engem Szíved mélyébe, sugaraiddal takarj el mindent előlem, ami nem Te vagy. Kérlek, Jézus, hogy a két sugár, mely legirgalmasabb Szívedből tört elő, szüntelenül erősítse lelkemet.

466 (193) A gyónás

Lelkiatyám[178] megkérdezte, jelen van-e az Úr Jézus, látom-e Őt most? -- Igen, jelen van, látom. Erre megkért, kérdezzem meg

bizonyos személyek felől. Jézus nem válaszolt, de tekintete megpihent rajta. Mégis, gyónás után, mikor a bánatimát elmondtam, így szólt hozzám Jézus: „Menj, és vigasztald meg a nevemben!” Nem értettem e szavak jelentését, de rögtön megismételtem neki, amit Jézus mondott.

467 Az egész lelkigyakorlat alatt töretlen kapcsolatban voltam Jézussal, s egyesültem Vele szívem minden erejével.

468 A fogadalmak megújításának napja. A szentmise kezdetén, mint mindig, láttam Jézust, aki megáldott minket, s bement a tabernákulumba. Akkor megláttam a Szűzanyát is, fehér ruhában, kék köpenyben. A feje fedetlen volt. Odajött hozzám az oltártól. Kezeivel megérintett, beburkolt a palástjával, s azt mondta: „Ajánld fel ezeket a fogadalmakat Lengyelországért! Imádkozz érte!” 8.15.

469 Még ezen a napon este lelkemben erős vágyat éreztem Isten után. Most nem látom úgy, mint régen, testi szemeimmel, hanem érzem Őt, de fel nem foghatom. Ez okozza vágyódásomat, s kimondhatatlan fájdalomat. Meghalok a vágytól, hogy enyém legyen, hogy örökre elmerüljek Benne. Lelkem egész erejével törekszik Utána, s nincs semmi a világon, ami megvigasztalhatna. Ó, Örök Szeretet, csak most fogom fel, szívemnek mily bensőséges volt a kapcsolata Veled, mert Rajtad kívül mi adhatna az égben vagy a földön békét nekem, ó, Istenem, kiben elmerült a lelkem!

470 (194) Midőn egy este cellámból az égre néztem, s megpillantottam a pompás csillagokkal teleszórt égboltot a holddal együtt, Teremtőm iránt elképzelhetetlen szeretettűz gyúlt ki a lelkemben. Elfogott Iránta a vágy, mely nőttön-nőtt a lelkemben, szinte már el sem tudtam viselni. Ezért megalázkodtam, s porba hullva arcomra borultam. Dicsőítettem Őt minden teremtményéért. Mikor már szívem nem bírta tovább azt, ami benne zajlott, hangosan sírva fakadtam. Ebben a pillanatban megérintett Órangyalom, s azt mondta: „Azt üzeni az Úr, emelkedj fel a földről!” -- Azonnal megtettem, de lelkem nem talált vigaszt. Még erősebben fogott el Isten után a vágy.

471 Egy napon, mikor imádáson voltam, s lelkem Isten utáni vágyódásában szinte haldoklott, nem bírtam visszatartani a könnyeimet. Ekkor megláttam egy nagyon szép lelket, aki így szólt hozzám: „Azt üzeni az Úr, ne sírj!” -- „Ki vagy te?” -- kérdeztem. -- Ő azt válaszolta: „A hét lélek egyike vagyok, akik éjjel-nappal Isten trónja előtt állnak, s szünet nélkül dicsérik Őt.” Ez a lélek sem csillapította azonban szomjúságom Isten után, hanem még nagyobb vágyakozást keltett bennem. Ez a lélek nagyon szép. Szépsége Istennel való bensőséges kapcsolatából fakad. Ez a lélek nem hagy el egy pillanatra sem, mindenhová elkísér.

472 Következő nap a szentmisén az átváltoztatás előtt ez a lélek elkezdte énekelni: „Szent, szent, szent!” -- Hangja, olyan, mint ezreké, lehetetlen leírni azt. Lelkem egyesült Istennel. Egyetlen pillanat alatt megláttam Isten felfoghatatlan nagyságát és szentségét. Egyúttal felismertem (195) semmiségemet, ami saját magamtól vagyok. Világosabban, mint bármikor, felismertem a Három Isteni Személyt, az Atyát, a Fiút és a

Szentlelket. Egy a létezésük, egyenlőek, egy a méltóságuk. Lelkem kapcsolatban van mind a Három Személlyel. Szavakkal nem tudom ezt kifejezni, de a lélek jól megérti ezt. Aki e Három Személy közül eggyel már egyesült, az már a teljes Szentháromsággal is kapcsolatban van, mert az Ő egységük oszthatatlan. Ez a látomás, illetve felismerés felfoghatatlan boldogsággal töltött el, mert Isten ily hatalmas. Amit most itt leírtam, nem szemekkel láttam, mint azelőtt, hanem tisztán bensőleg, lélekben, teljesen függetlenül az érzékektől. Ez a szentmise végéig tartott.

Ez egyre gyakrabban esik meg velem, nemcsak a kápolnában, hanem munkám közben is, s olyankor, amikor a legkevésbé várom.

473 Amikor gyóntatónk[179] elutazott, az érseknél[180] gyóntam. Kitártam előtte a lelkem, s a következő választ kaptam:

„Leányom, vérted fel magad nagy türelemmel. Ha ezek a dolgok Istentől vannak, előbb vagy utóbb célba érnek. Kérlek, maradj teljesen nyugodt. Jól megértettelek ezeket a dolgokat illetően. Ami a Rend elhagyását s egy másik rendre vonatkozó gondolataidat illeti, erre ne is gondolj, mert ez egy súlyos belső kísértés.” A gyónás után azt mondtam az Úr Jézusnak: „Miért mondod, hogy teljesítsem ezeket a dolgokat, ha nem adsz módot végrehajtásukra?” Akkor megpillantottam Jézust Szentáldozás után, ugyanabban a kápolnában, ahol meggyóntam, olyan alakban, ahogy a képen van, s azt mondta: „Ne szomorkodj! Megértetem veled azokat a dolgokat, amelyeket tőled kívánok.” Amikor kifelé mentünk, (196) az érsek igen elfoglalt volt, de visszahívott bennünket, s azt mondta, várjunk egy kicsit. Mikor újra beléptünk a kápolnába, ezt hallottam lelkemben: „Mondd el, amit ebben a kápolnában láttál!” Ebben a pillanatban bejött az érsek, és megkérdezte, van-e valami mondanivalónk számára? A kapott egyértelmű utasítás ellenére se tudtam semmit sem mondani, mert egy nővértársam kíséretében voltam.

Még egy szó a gyónásból: „Nagy és szép gondolat irgalomért esedezni a világ számára. Imádkozzék, nővér, sokat irgalomért a bűnösök részére, de ezt saját zárdájában tegye.”

474

A következő nap: [35.] 9.13. Péntek

Este a cellámban megpillantottam egy angyalt, Isten haragjának végrehajtóját. Világos ruhája volt, az arca lángolt. Lába alatt egy felhő volt, melyből villámok és mennydörgések törtek elő. Ezek először az angyal kezét érték, s csak aztán sújtottak a földre. Amikor megpillantottam Isten haragjának eme jelét, melynek sújtania kellett a földet, s főként egy bizonyos helyet - melyet érthető okból nem nevezhetek meg --, kértem az angyalt, egy ideig tartsa vissza ezt a büntetést, s a világ bűnbánatot fog tartani. Kérésem azonban Isten haragjával szemben semmit sem ért. Akkor megpillantottam a Legszentebb Háromságot. Felségének nagysága lelkem legmélyére hatolt, s nem mertem megismételni a kérésemet. Ugyanakkor Jézus kegyelmének erejét is megéreztem lelkemben, mely bennem lakik. Amint ennek a kegyelemnek a tudatára ébredtem, azonnal elragadtattam Isten trónja elé. Ó, milyen hatalmas a mi Urunk és Istenünk, és milyen felfoghatatlan az Ő szentsége! Nem akarok belekezdeni nagyságának leírásába, mert hamarosan úgyis mindnyájan meglátjuk Őt olyannak, amilyen valójában. Lelkemből fakadó szavakkal könyörögni kezdtem (197) Istenhez a világért.

475 Ahogy így imádkoztam, megláttam az angyal tehetetlenségét, aki a bűnökért járó igazságos ítéletet nem tudta végrehajtani. Soha még ilyen benső erővel nem imádkoztam, mint akkor. A következő szavakkal kértem Istent: „Örök Atya! Felajánlom Neked szeretett Fiadnak, a mi Urunk, Jézus Krisztusnak Testét és Véré, Lelkét és Istenségét engesztelésül bűneinkért és az egész világ bűneiért. Az Ő fájdalmas kínszenvedéséért irgalmazz nekünk!”

476 Másnap reggel, ahogy beléptem a kápolnámba, e szavakat hallottam bensőmben: „Valahányszor belépsz a kápolnába, azonnal imádkozd el azt az imát, melyet tegnap tanítottam neked.” Amint elmondtam az imát, e szavakat hallottam: „Ez az ima haragom enyhítésére szolgál. Imádkozd kilenc napig a rendes olvasón a következőképpen: Először egy Miatyánkot, Üdvözlégyet és Hiszekegyet imádkozz, ezután a nagy szemekre a következőket ismételd: Örök Atya! Felajánlom Neked szeretett Fiadnak, a mi Urunk, Jézus Krisztusnak Testét és Véré, Lelkét és Istenségét engesztelésül bűneinkért és az egész világ bűneiért; majd a kis szemekre: Az Ő fájdalmas kínszenvedéséért irgalmazz nekünk és az egész világnak! Végén háromszor ismételd e szavakat: Szent Isten, Szent Erős, Szent Halhatatlan, irgalmazz nekünk és az egész világnak!” [181]

477 A hallgatás kard a lelki harcban. A fecsegő lélek soha nem jut el az életszentségre. A hallgatás kardja lemetsz mindent, ami a lélekhez akar tapadni. Érzékenyek vagyunk a szavakra, és úgy érezzük, azonnal válaszolnunk kell rájuk, s nem törődünk azzal, hogy Isten akarja-e, hogy beszéljünk. A hallgatag lélek erős. Ha kitart a hallgatásban, semmiféle kellemetlenség nem árthat neki. (198) Képes Istennel a legbensőségesebben egyesülni, s majdnem mindig a Szentlélek sugalmazásai alatt él. A hallgatag lélekben akadály nélkül működik az Isten.

478 Ó, Jézusom, Te tudod, egyedül Te tudod, hogy szívem nem ismer más szeretetet, csak a Tiédet. Egész szűzi szeretetem elmerült Benned örökre, ó, Jézus! Teljesen világosan érzem, hogy Isteni Véred szívemben kering. Nem fér kétség ahhoz, hogy Isteni Véreddel legtisztább szereteted tért a szívembe. Érzem, hogy az Atyával és a Szentlélekkel, bennem laksz, vagy inkább én élek Benned, ó, felfoghatatlan Isten! Érzem, hogy elvegyülök Benned, mint egyetlen csepp az óceánban. Érzem, hogy körülöttem vagy, és a bensőmben. Érzem, hogy mindenben ott vagy, ami körülvesz engem, s ami történik velem. Ó, Istenem, szívem belsejében ismertelek meg, és jobban szeretlek mindennél, ami a földön és az égben létezik. Szívünk kölcsönösen megérti egymást, s ezt nem tudja felfogni senki az emberek közül.

479 Második gyónásom az érseknél: [182] „Tudd meg, leányom, ha ez az Isten akarata, előbb vagy utóbb meg fog történni, mert Isten akaratának teljesülnie kell. Szeresd Istent szívedben, legyen...” [megszakadt a gondolat]

480 [9.] 29. Szent Mihály Arkangyal ünnepe. [183] Istennel bensőleg egyesültem. Jelenléte mélységesen átjár, békével, örömmel és csodálattal tölt el. Az ima ilyen pillanatai után tele vagyok erővel, rendkívüli bátorsággal a szenvedésre és a harcra. Semmi sem rettenthet el, még ha az egész világ jönne is ellenem. A kellemetlenségek csak a felszínt érintik, (199) bensőmben nincs

belépésük, mert ott Isten lakik, aki megerősít és betölt engem. Zsámolyánál szétzúzódik az ellenség minden álnoksága. Az egyesülés e pillanataiban Isten tart meg az Ő erejével. Részesülök erejéből, mely képessé tesz szeretni Őt. Saját igyekezetéből sohase jut el idáig a lélek. Eleinte féltem ettől a benső kegyelemtől, hagytam, hogy ez a félelem vezessen, de rövid idő múltán Isten felismertette velem, mennyire nem tetszik ez Néki. Megnyugvásomat is Neki köszönhetem.

481 Az Egyház majdnem minden ünnepe Isten mélyebb megismerését és különleges kegyelmét adja nekem. Ezért felkészülök minden ünnepre, s bensőleg egyesülök az Egyház lelkével. Mily öröm az Egyház hű gyermekének lenni! Ó, hogy szeretem a Szent Egyházat s mindazokat, akik benne élnek! Úgy nézek rájuk, mint Krisztus élő tagjaira, aki az ő fejük. Égek a szeretettől a szerető lelkekkel, s szenvedek a szenvedőkkel. Fájdalom jár át a ridegek és hálátlanok láttán. Ugyanakkor olyan Isten iránti szeretetre törekszem, ami jóvátételt nyújtana azokért, akik Őt nem szeretik, s Megváltójukat hálátlansággal sértik.

482 Ó, Istenem, tudatában vagyok küldetésemnek a Szent Egyházban. Minden igyekezetemmel irgalomért esedezem a világ számára. Szorosán egyesülök Jézussal, és a világért könyörgő áldozat leszek. Isten nem tagad meg tőlem semmit, ha Fia hangjával könyörgök Hozzá. Áldozatom önmagában semmi, amikor azonban Jézus Krisztus áldozatával egyesítem, mindenhatóvá válik, s ereje lesz kiengesztelni Isten haragját. Isten Fiában szeret bennünket, s az Ő fájdalmas kínszenvedése csillapítja állandóan haragját irántunk.

483 (200) Ó, Istenem! Mennyire kívánom, hogy a lelkek megismerjenek Téged, és megértsék, hogy határtalan szeretetből hívtad őket életre. Uram és Teremtőm, érzem, hogy egy kissé fel fogom lebbenteni az ég függönyét, hogy ne kételkedjék a föld jóságodban.

484 Jézusom! Tégy engem Atyád előtt kedves és tiszta áldozattá! Jézus! Olvassz engem, nyomorult bűnöst önmagadba, mert Te megtehetsz mindent, s adj át Örök Atyádnak. Feláldozott szent ostya kívánok lenni Előtted, az emberek előtt viszont csak egy egyszerű ostya. Azt akarom, hogy csak Te ismerd áldozatom illatát. Ó, Örök Isten! Olthatatlan tűzzel ég bennem a könyörgés irgalmadért. Érzem és értem, ez az én feladatomban itt és az örökkévalóságban. Te magad parancsoltad meg nekem, hogy erről a nagy irgalmadról és jóságodról beszéljek.

485 Egyik pillanatban megértettem, mennyire nem tetszik Istennek az olyan tett, ami bármennyire is dicséretreméltónak látszik, de hiányzik róla a tiszta szándék pecsétje. Az ilyen cselekedet Istent inkább büntetésre, s nem dicséretre ösztönzi. Bárcsak a lehető legkevesebb ilyen tett lenne életünkben, a szerzetesi életben pedig egyáltalán nem volna szabad elő sem fordulnia!

Egyformán fogadom az örömet vagy a fájdalmat, dicséretet vagy a megaláztatást, mert tudom, hogy mindegyik mulandó. Mit törődöm vele, mit beszélnek rólam. Már rég lemondtam mindenről, ami személyemet illeti. Nevem -- ostya -- azaz áldozat, de nem szóban, hanem cselekedetben. Önmagam megsemmisítésében, hogy

hasonló legyek Hozzád a kereszten, ó, jóságos Jézus, én Mesterem!

486 (201) Jézus, ha a Szentáldozásban hozzám jössz, Te, aki arra méltattál, hogy az Atyával és a Szentlélekkel együtt, szívem kis mennyországában lakj, egész nap azon fáradozom, hogy társaságul szolgáljak Neked. Egyetlen pillanatra sem hagylak egyedül. Bár emberek közt vagyok, vagy a tanítványokkal, szívem mindig Hozzá kapcsolódik. Elalvás előtt felajánlom Neki szívem minden dobbanását, ébredéskor egy szót sem szólva elmélyedek Benne. Amikor felébredek, egy percig dicsérem a Szentháromságot, s megköszönöm, hogy újra nekem ajándékozott egy napot -- hogy még egyszer végbemehet bennem Fiad Megtestesülésének titka, megismétlődhet szemeim előtt keserves szenvedésed. Ekkor arra törekszem, hogy rajtam keresztül megkönnyítsem Jézus útját a lelkekhez. Mindenhová Jézussal együtt megyek. Jelenléte mindenhová elkísér.

487 A lélek és test szenvedései alatt igyekszem hallgatni, mert ilyenkor Jézus szenvedései révén erővel telik meg a lelkem. Állandóan szemem előtt van fájdalmas, meggyalázott, eltorzított arca, s a bűneink, különösen a kiválasztott lelkek hálátlansága által átvert Isteni Szíve.

488 Kétszeri figyelmeztetés készített fel azokra a szenvedésekre, melyek Varsóban várnak rám. Az első egy bensőben észlelt hang volt, a második a szentmise alatt ért. Az átváltozás előtt láttam a keresztre feszített Úr Jézust, aki azt mondta nekem: „Készülj fel a szenvedésekre!” Megköszöntem az Úrnak előzőkeny kegyelmét, s azt válaszoltam: „Biztosan nem szenvedek majd többet, mint Te, Üdvözítőm.” Mégis szíven ütött a hír, s imával és kisebb szenvedésekkel erősítettem magam, hogy el tudjam viselni majd a nagyobbakat.

(202) 1935.10.19.

489

Utazás Vilniusból Krakkóba a nyolcnapos lelkigyakorlatra.

Péntek este, a rózsafüzér imádkozása alatt, midőn a holnapi útra, s arra a fontos ügyre gondoltam, melyet P. Andrasz-sal[184] kellett megbeszélnem, elfogott a félelem, látván Isten művének nagyságát, s hozzá az én nyomorúságomat és gyarlóságomat. A kínoktól összezúzva átadtam magam Isten akaratának. Ebben a pillanatban megláttam Jézust imazsámolyom mellett. Világos ruhában volt, s így szólt hozzám: „Miért aggaszt akaratom teljesítése? Talán azt hiszed, nem segítelek meg, mint eddig? Földi helyetteseim előtt ismételd meg minden kívánságomat, s csak azt tedd, amit ők mondanak.” -- Abban a pillanatban lelkem megtelt erővel.

490 Másnap reggel megláttam Órangyalomat, aki egészen Varsóig kísért az úton. Ahogy bementünk a kapun -- eltűnt. Amikor elmentünk a kis kápolna mellett, hogy üdvözljük az előljárókat, azonnal átjárt Isten jelenléte. Az Úr eltöltött szeretetének tűzével. Ilyen pillanatokban fenségének nagyságát mindig jobban felismerem.

491 Varsóban, amikor felszálltunk a krakkói vonatra, újra

megláttam Őrangyalomat, aki mellettem állt. Istent szemlélve imádkozott. Gondolataim csatlakoztak hozzá. Amikor beléptünk a kolostor kapuján, eltűnt.

Amikor beléptem a kápolnába, újra megragadott Isten fensége. Éreztem, hogy teljesen beleolvadtam Istenbe, egészen elmerültem Benne. Láttam, mennyire szeret minket a mennyei Atya. Ő, mily nagy öröm járja át lelkemet, amikor felismerem Istent s az isteni életet. Szeretném megosztani ezt a boldogságot minden emberrel, mert képtelen vagyok elzárni saját szívemben. Hiszen a boldogság sugarai valósággal égetnek, szét akarják vetni keblemet s egész bensőmet. Az egész földet szeretném bejárni, hirdetve az embereknek Isten irgalmasságát. Papok, segítsetek nekem ebben! Használjátok a legerőteljesebb szavakat Isten irgalmának kifejezésére, mert minden szó gyenge az Ő irgalmasságának kifejezésére.

+

(203) JMJ   Krakkó, 1935.10.20.

492

Nyolcnapos lelkigyakorlat

Őrök Isten, a Jóság maga! Az emberi, de még az angyali értelem részére is felfoghatatlan Irgalom! Segíts engem, gyenge gyermeket, szent akaratodat teljesíteni, ahogy ezt velem megismerttetted. Nincs más kívánságom, csak Isten vágyait teljesíteni. Vedd, Uram, testemet, lelkemet, értelmemet, akaratomat, szívemet, minden szeretetemet, és rendelkez velem örök terveid szerint!

493 A Szentáldozás után újra eltelt a lelkem Isten szeretetével. Örülök nagyságának. Világosan látom akaratát, amit teljesítenem kell, de látom saját gyengeségemet is, és nyomorúságomat. Látom, segítsége nélkül semmit sem tudok végbevinni.

494

A lelkigyakorlat második napja

Midőn Andrasz atyához a beszélőbe kellett mennem, félelem fogott el. Úgy gondoltam, egy titkot csak a gyóntatószékben lehet elmondani. Ez megalapozatlan félelem volt. A főnöknő egyetlen szava megnyugtató. De amikor a kápolnába bementem, a következő szavakat hallottam lelkemben: „Azt kívánom, hogy a helyettesemhez légy olyan őszinte és egyszerű, mint egy gyermek. Úgy viselkedj vele, ahogy velem, különben elhagylak, s többé nem érintkezem veled.”

Isten valóban megajándékozott a teljes bizalom nagy kegyelmével. Az atyával való beszélgetés után pedig ezekkel az ügyekkel kapcsolatban mélységes békét és megvilágosodást adott lelkembe az Úr.

495 Jézus, örök Világosság! Világosítsd meg értelmemet, erősítsd akaratomat, gyűjtsd lángra szívemet, maradj velem, amint megígérted, mert Nélküled semmi vagyok! Te tudod, Jézusom, milyen gyenge vagyok. Mondanom sem kell, Te magad tudod legjobban, mily nyomorult vagyok. Benned van minden erőm.

Már reggel megkezdődött bennem egy lelki harc. Oly erős, amilyent még nem tapasztaltam. Istentől teljesen elhagyatva átéreztem egész lényem gyengeségét. A következő gondolatok nyomasztottak: Miért kellene elhagynom ezt a zárdát, ahol szeretnek a nővérek és az előljárók, ahová az örök fogadalmam köt, a nyugodt életet, ahol könnyen teljesítem kötelességeimet? Miért kell lelkiismeretem szavára hallgatnom és hűségesen követni sugallataimat? Ki tudja, kitől származnak ezek? Nem jobb-e úgy élni, mint a többi nővér? Talán sikerül elnyomnom az Úr hangját, egyszerűen nem figyelni rá? Talán az ítélet napján nem is kéri számon az Úr? Hová vezet ez a benső hang? Ha követem, szörnyű nehézségek, szenvedések és kellemetlenségek várnak rám. Félek a jövőtől, s a jelenben haldoklom.

Ezek a kínok egész nap, szünet nélkül gyötörtek. Midőn este a szentgyónásra mentem, a felkészülés ellenére sem tudtam tökéletesen gyónni. Megkaptam a feloldozást, s elmentem anélkül, hogy tudtam volna, mi történik velem. Pihenőre térve még fokozódtak kínjaim, sőt tüzzé váltak, melynek ereje villámként hatolt lelkembe, csontom velejéig, szívem legtitkosabb zugáig átjárt. E kínok alatt mindenre képtelenné váltam. Uram, legyen meg a Te akaratod! Néha még erre sem tudtam gondolni. Valóban, halálos rémület fogott el, s a pokol tüze égetett. Reggel felé minden elcsendesült bennem. Pillanat alatt megszűntek a kínok, de annyira kimerültem, hogy mozdulni sem bírtam. A főnöknő anyával beszélgetve lassan visszatért az erőm, de csak Isten tudja, miként éreztem magam egész nap.

497 Ó, örök Igazság! Megtestesült Ige, aki a legtökéletesebb módon teljesítetted Atyád akaratát. Nézd, ma sugallataid vértanújává leszek, mert azokat nem bírom végrehajtani, mivel nincs saját akaratom. Bensőleg világosan felismerem szent akaratodat, (205) de alávetem magam felettéseim és gyóntatóim utasításainak. Úgy fogom végbevinni akaratodat, ahogy azt helyettesed által megengeded. Jézusom, nehezemre esik, de az Egyház szavát fölébe helyezem a Te hozzám intézett szavaidnak.

498

A Szentáldozás után

Megláttam Jézust, mint mindig. Így szólt hozzám: „Hajtsd vállamra fejed, nyugodj meg, és meríts erőt. Én mindig veled vagyok. Mondd meg szívem barátjának, hogy művem keresztülvitelére ilyen gyenge teremtményeket választok.” -- Később valamilyen sajátságos erő megerősítette lelkemet. -- „Mondd meg neki, hogy a gyónásban felismerttettem vele gyengeségedet, megmutattam neki, mi vagy magadtól.”

499 Minden bátran folytatott harc örömet, békét, világosságot, tapasztalatot, a jövőhöz való bátorságot hoz, Istennek pedig dicsőséget és tiszteletet, végül nekem jutalmat.

Ma: Krisztus Király ünnepe[185]

500 A szentmise alatt buzgón imádkoztam, hogy Jézus legyen minden szív Királya, hogy Isten kegyelme világítson minden lélekben. Ekkor megpillantottam Jézust úgy, ahogyan a képen van

lefestve. Így szólt hozzám: „Lányom, akkor tanúsítod irántam a legnagyobb tiszteletet, ha kívánságaimat hűségesen teljesíted.”

501 Jézusom, Jegyesem! Mily nagy a Te szépséged! Te élő, s éltető Virág, melyben a szomjazó lélek éltető harmata rejtőzik! Beléd merült el a lelkem. Te vagy egyedül igyekezeteim és vágyaim tárgya. A lehető legbensőségesebben egyesíts Magaddal, az Atyával és a Szentlélekkel! Veled akarok élni és halni!

502 Csak a szeretet számít. Legkisebb tettünket is a végtelenbe emeli.

503 Jézusom, valóban nem tudnék élni Nélküled. Lelkem a Tiédbe olvadt. Senki sem tudja ezt igazán megérteni. Előbb Veled kell élni, hogy meg lehessen ismerni Téged, másokban is.

(206)   Krakkó, 1935.10.25.

504

A lelki gyakorlat elhatározásai:

Mindenben, de különösen a sugallatok esetén és az Úr kívánságainak teljesítésénél a gyóntatóra és az elöljárókra kell hallgatni. Beleegyezésük nélkül semmit sem szabad tenni.

Minden szabad időmet a lelkemben élő Isteni Vendéggel töltöm, vigyázok a belső és külső csendre, hogy Jézus kipihenhesse magát a szívemben.

Legkedvesebb pihenésem a nővérek szolgálata és a szolgálatkészség legyen. Saját magamat el akarom felejteni, s arra gondolok, hogy a nővérek kedvében járjak.

Intéseknél nem fogok szabadkozni vagy ártatlanságomat bizonygatni, hagyom, hadd ítélkezzenek felettem, ahogy nekik tetszik.

Csak egyetlen bizalmasom van, akivel mindent közlök, s ez Jézus az Oltáriszentségben, és Jézus helyettese -- a gyóntató.

A lélek vagy a test minden szenvedésében, lelki sötétségben és elhagyatottságban hallgatni fogok, akár egy galamb, panasz nélkül.

Áldozatul elemészttem magam minden pillanatban az Ő lábainál, hogy kieszközöljem a bűnösök részére az irgalmat.

505 Egész semmiségem elmerül irgalmad tengerében, és egy gyermek bizalmával vetem karjaidba magamat, Irgalom Atyja. Szeretnélek kiengesztelni Téged sok lélek bizalmatlanságáért, akik félnek bizalmukkal megajándékozni Téged. Ó, mily kevés lélek ismer Téged igazán! Ó, mennyire vágyom, hogy ismerjék meg a lelkek az Irgalom ünnepét! Műved koronája az irgalom. Mindent egy gyengéd anya érzésével kezelsz!

+

506   (207)   JMJ   Krakkó, 1935.10.27.

Andrasz atya -- lelki tanács

Semmit sem szabad tenni a felettések beleegyezése nélkül. Alaposan meg kell fontolni ezt az ügyet, és sokat kell imádkozni. Ezeknél a dolgoknál nagy elővigyázatosságot kell gyakorolni, mert ön, nővér, itt Isten világos és biztos akaratát követheti, mivel fogadalommal van ehhez a Rendhez kötve, és pedig örök

fogadalommal, tehát semmi kétsége nem lehet. Az pedig, ami az ön lelkében van, egyelőre csak egy jelenés. Isten előidézhet egy változást, de az ilyen dolgok nagyon ritkák. Mindaddig, nővér, amíg valamilyen világosabb felismerést nem kap, ne siessen. Isten művei lassan haladnak. Abban az esetben, ha ezek Istentől valók, ezt világosan fel fogja ismerni, de ha nem, el fognak tűnni; ön azáltal, ha engedelmeskedik, nem tévedhet. Csak mindent közöljön őszintén a gyóntatójával, és vakon kövesse őt.

Most az ön részére nem marad más hátra, egyezzen bele a szenvedésbe mindaddig, míg elérkezik ezen dolgok megvilágosodásának, vagyis meg-oldásának az ideje. Ön, nővér, helyesen viszonyul ezekhez a dolgokhoz. Kérem, maradjon továbbra is ilyen egyszerű és engedelmes lélek -- ez jó jel. Ha ön, nővér, továbbra is így fog viszonyulni a dolgokhoz, Isten nem fogja megengedni, hogy téves útra lépjen. Lehetőleg tartsa távol magát ezektől a dolgoktól, de ha ennek ellenére mégis bekövetkeznek, fogadja őket nyugalommal, és semmitől se féljen. Jó kezekben vagy, a jóságos Istenében. Mindabban, amit elmondtál nekem, nem látok semmi képzeltet vagy hittel ellenkező dolgot. Olyan dolgok ezek, amelyek önmagukban jók, sőt jó lenne, ha lenne egy csoport, akik a világért imádkoznának, mert mindnyájunknak szükségünk van az imádságra. Jó lelki vezetőd van. Kérlek, hallgass rá! Légy nyugodt! Maradj hű Isten akaratához, és teljesítsd azokat. Ami a munkát illeti, teljesítsd, amit parancsolnak, és ahogy parancsolják, még ha megalázó és fáradságos lenne is. Válaszd mindig az utolsó helyet, akkor maguktól fogják mondani: „Menj feljebb!” Lélekben és teljes viselkedésedben az egész ház és az egész Kongregáció utolsó tagjának kell tartanod magad. Mindig, mindenben a legnagyobb hűséget kell tanúsítanod Isten iránt.

507 (208) Az a kívánságom, ó, Jézus, hogy szenvedjek, és az élet minden helyzetében szeretetlánggal égjek. Egészen a Tiéd vagyok, és el akarok tűnni Benned. Ó, Jézus, teljesen el akarok veszni a Te isteni szépségedben. Szereteteddel, ó, Uram, mindig követsz engem. Áthatod egészen a bensőmet mint a napsugár, és saját fényességeddé változtatod lelkem sötétségét. Érzem, hogy kis szikraként élek Benned, magához ragadott a hatalmas izzás, melyben Te égsz, felfoghatatlan Szentháromság! Nincs nagyobb öröm Isten szereteténél. Az Istennel való szoros egyesülés révén már itt a földön megtapasztalhatjuk az ég lakóinak boldogságát -- ami számunkra oly csodálatos, és néha felfoghatatlan. A lélek egyszerű hűsége révén is eljuthat hasonló kegyelemre.

508 Ha kötelességeimmel szemben kedvetlenség vagy az egyhangúság érzése fog el, arra gondolok, hogy az Úr házában vagyok, ahol nincs csekélység, ahol a legkisebb cselekedetemtől is, amit Istennek tetsző módon hajtok végre, függ az Egyház dicsősége és nem egy lélek előrehaladása. Tehát a szerzetesi életben nincs csekélység.

509 A viszontagságok közepette, melyeket megtapasztalok, ráeszmélek arra, hogy a harc még nem ért véget. Türelemmel vértetem fel magam, és így legyőzöm támadómat.

510 Sehol nem keresem kíváncsian a tökéletességet, hanem Jézus lelkületébe merülök bele, az Ő cselekedeteit szemlélem, melyeket az Evangélium foglal össze. Ha ezer évig is kellene élnem, akkor sem tudnám kimeríteni ennek gazdagságát.

511 Amikor szándékaimat nem méltányolják, vagy éppen elítélik azokat, nem bánkódom túlságosan, mert tudom, hogy szívemet egyedül Isten ismeri. Az igazság nem vész el, a megsebzett szív idővel megnyugszik, lelkem pedig megedződik a viszontagságok révén. Nem mindig figyelek arra, amit a szívem mond, hanem kérem Istent, világosítson meg. Csak ha lehiggadtam, akkor beszélek többet.

512 (209) A fogadalom megújításának napja. Isten jelenléte eltöltötte a lelkemet. A szentmise alatt láttam Jézust, aki a következőket mondta: „Nagy örömöm vagy. Szereteted és alázatod miatt hagyom el mennyei trónomat, s egyesülök veled. A szeretet kiegyenlíti azt a mélységet, amely az én nagyságom és a te semmiséged közt fennáll.”

513 A szeretet betölti a lelkemet. Elmerültem a szeretet óceánjában, érzem, hogy elalélok, és megszűnök Benne.

514 Jézusom, alakítsd szívemet a Te Szíved szerint, vagy inkább változtasd saját szíveddé, hogy meg tudjam érezni más szívek szükségletét, főleg a szenvedőkét, és szomorúakét. Az irgalmasság sugarai nyugodjanak szívemben!

515 Este, amikor a kertben sétáltam, a rózsafüzéért imádkoztam, s amikor a temetőhöz[186] értem, résnyire kinyitottam a kaput, s egy kis imádkozás után megkérdeztem bensőmben a holtakat: „Bizonyára nagyon boldogok vagytok?” Erre ezt a választ hallottam: „Annyira vagyunk boldogok, amennyiben teljesítettük Isten akaratát.” -- Majd ismét csend, mint azelőtt. Magamba néztem, és hosszasan elgondolkodtam azon, én hogyan teljesítem Isten akaratát, s hogyan használom ki az Istentől kapott időt?

516 Még aznap éjjel, ahogy nyugovóra tértem, bejött hozzám egy lélek. Kopogott a szekrényemen, hogy felébresszen. Imát kért. Meg akartam kérdezni, ki ő, de megfékeztem kíváncsiságomat, s összekapcsoltam ezt a kis önmegtágadást az imámmal, és felajánlottam érte.

517 Egy alkalommal meglátogattam egy 84 éves, beteg nővért,[187] aki sok erénnyel tűnt ki, és megkérdeztem tőle: „Bizonyára készen áll már, nővér, az Úr színe elé lépni?” -- Azt felelte, hogy egész életében erre az utolsó órára készült, s még hozzátette, hogy a kor nem mentesít a harctól.

518 (210) + Halottak napja előtt, a szürkületi órákban a temetőhöz mentem. Zárva találtam, mégis beszóltam a lelkekhez: -- „Ha valamit kívánnátok, kész vagyok megtenni értetek a szabályzat lehetőségein belül.” Azt a választ hallottam: „Teljesítsd Isten akaratát! Mi annyira vagyunk boldogok, amennyire teljesítettük az Isten akaratát.”

519 Az esti órákban ezek a lelkek eljöttek hozzám, és imát kértek. Sokat imádkoztam értük. Este a temetőből visszatérő körmenettel sok lelket láttam velünk együtt jönni. Velünk jöttek a kápolnába, és együtt imádkoztak velünk. Ezen a napon sokat imádkoztam, mert megkaptam hozzá az engedélyt elöljáróimtól.[188]

520 Éjjel újból meglátogatott egy lélek, akit egyszer már láttam. Nem kért tőlem imát, hanem szemrehányást tett, hogy valamikor nagyon hiú és büszke voltam. -- Most meg másokért jársz közbe, pedig magadnak is vannak hibáid. Azt válaszoltam: „Igaz, nagyon hiú és büszke voltam, de ezt már meggyóntam, és vezekeltem ostobaságaimért. Bízom Isten jóságában. Ha most elesem, az inkább akaratomtól függetlenül esik meg velem, még a legkisebb dologban is.” A lélek azonban szemrehányásokkal kezdett elárasztani. Azzal vádolt, hogy nem ismerem el nagyságát, ahogy mindenki teszi nagy tettei miatt. Egyedül én nem adom meg neki a tiszteletet. Ebben a pillanatban felismertem, hogy ez a sátán, s azt mondtam neki: „Egyedül Istent illeti a dicsőség, távozz, sátán!” Azonnal lebukott egy rémületes, megfoghatatlan, leírhatatlan mélységbe. Azt mondtam a nyomorultnak, az egész Egyháznak elmondom mindezt.

521 Szombaton visszautaztunk Krakkóból Vilniusba. Útközben meglátogattuk Czestochowát. Midőn a kegykép előtt imádkoztam, éreztem hogy kedvesek... [Itt megszakadt a gondolat.]

=====

Napló -- 2. füzet

522--600

A Legméltóságosabb Oltáriszentségről nevezett

Boldog

FAUSZTINA

nővér

(Faustyna Kowalska)

Az Irgalmasság Anyja Nővérei Kongregációjának tagja

NAPLÓ

2. füzet

Az Úr Irgalmát fogom dicsérni

(1) +

JMJ

522

Az Úr irgalmát éneklek örökre
Minden nép előtt,
Mely Isten legfőbb tulajdonsága,
S számunkra örök csoda mindenek fölött.

Forrásod az Isteni Háromság,

Mely szerető kebel --

Az Úr irgalma feltárul számunkra,

Ha majd lehull a lepel.

A Te irgalmad forrásából fakad, Uram,

Minden boldogság és élet.

Ezért hát valamennyi teremtményed és műved ajkán

Irgalmadról zengjen az ének.

Isten irgalmát feltárta előttünk

Jézus élete és a keresztt,

Ne kételkedj hát, bűnös lélek, kétségbe ne ess.

Bízz az irgalmomban, mert te is szent lehetsz.

Jézus Szívéből

Két forrás fakadt fénylő sugárként,

Nem angyalok, Kerubok és Szeráfok számára --
A bűnös ember üdvösségét munkálja.

(2) +
JMJ

523
Ó, Isten akarata,
Légy az én szerelmem!

Jézusom, Te tudod, hogy magamtól egyetlen betűt sem írnék.
Ha mégis írok, azt csak a szent engedelmesség egyértelmű
parancsára teszem.[189]

Isten és a lelkek

A Legszentebb Oltáriszentségről nevezett[190]
M. Fausztina nővér

524 + Ó, Jézus, elrejtett Isten,
Szívem megérez Téged,
Bár még takar egy lepel.
Te tudod, szeretlek Téged!

525 (3) + Vilnius, 1935. 11. 24.
JMJ + Második füzet

Dicsőség Istennek!

Ó, Szentháromság, aki az Isten, az Atya, a Fiú és a
Szentlélek benső életét magadban rejtet; örök öröm, a
szeretet felfoghatatlan mélysége, amely kiárad minden
teremtényre, s boldogítja őket. Nevednek tisztelet,
dicsőség mindörökkön-örökké. -- Ámen.

Ó, Istenem! Ahogy nagyságod és szépséged felismerem,
kimondhatatlan öröm tölt el, hogy ily hatalmas az Úr, akinek
szolgálók. Szeretettel és örömmel teljesítem szent akarátát.
Minél jobban felismerem Őt, annál bensőségesebben akarom
szeretni. Éget a vágy, hogy egyre jobban szerethessem Őt.

526 (4) + 14-e. Ezen a csütörtökön az éjszakai imádási
órán[191] eleinte nem tudtam imádkozni. Valamiféle szárazság
lett úrrá rajtam, nem tudtam elmélyedni Jézus szenvedésében.
Kereszt alakban feküdtem a földön, s felajánlottam a Mennyei
Atyának Jézus Krisztus keserves kínszenvedését engesztelésül
az egész világ bűneiért. Midőn ezen imádságból
felemelkedtem, és a térdeplőmhöz mentem, hirtelen
megpillantottam Jézust. Olyan volt, mint az ostorozáskor.
Kezében egy fehér köntöst és egy zsinórt tartott. A
köntössel felöltöztetett, a zsinórt pedig a derekamra
kötötte. Betakart egy piros köpennyel, amilyennel
szenvedései idején őt is betakarták, s azonos színű fátylat
adott rám. Majd így szólt: „Ilyen ruhát fogtok hordani te,
és társaid; s szabályzatotok az életem lesz, bölcsőmtől a
kereszthalálomig. Szemlélj engem, s ennek megfelelően élj!
Azt kívánom, hogy merülj el mélyebben lelki világomban, (5)
szelíd vagyok és alázatos szívű.''

527 Egyik napon lelkemben sürgető kényszert éreztem, hogy munkához lássak, s teljesítsem mindazt, amit Isten követel tőlem. Besiettem a kápolnába, s ezt hallottam lelkemben: „Miért aggályoskodsz? Azt hiszed, nem lesz elég mindenhatóságom a gyámolításodra?” Lelkemben rögtön különös erőt éreztem; semminek tűnt mindaz a nehézség, amely rám várt Isten akaratának teljesítése során.

528 Pénteken a szentmise alatt, midőn lelkem eltelt Isten boldogságával, a következőket hallottam bensőmben: „Irgalmam Jézus Isten-emberi szívéen keresztül jutott el a lelkekhez, mint napsugár a kristályon keresztül.” Megéreztem lelkemben és megértettem, hogy minden közeledés Istenhez Jézus által történik -- Őbenne és Őáltala.

529 (6) „Ostra Brama”-n, a kilenced befejezésének estéjén, [192] amikor a litánia éneklésének befejezéséhez értünk, egy pap kihozta a Legszenetebb Oltáriszentséget a monstranciában. Amint az oltárra helyezte, azonnal megláttam a kis Jézust. Kezecskeit először Édesanyja felé tárta, aki élő alakban volt jelen. Majd, mikor Mária velem beszélt, a kis Jézus a jelenlévők felé tárta karjait. A Legszenetebb Szűzanya azt tanácsolta, hogy Isten minden kívánságát vizsgálódás nélkül, kisgyermekként kell fogadnom, mert másként nem tetszik Istennek. Ebben a pillanatban eltűnt a kis Jézus, majd a Szűzanya, és csak a képe maradt ott, mint azelőtt. Lelkem azonban telve volt nagy örömmel és boldogsággal, s azt mondtam az Úrnak: „Tedd velem azt, ami Neked tetszik, mindenre kész vagyok, de Te, ó, Uram, egyetlen pillanatra se hagyj el!”

530 (7) +
JMJ

A Szentháromság dicsóságára

Kértem a főnöknő anyát, [193] hogy negyven napig böjtölhessek napi egy szelet kenyéren és egy pohár vízen. A főnöknő anyja azonban -- a gyóntatómmal [194] egyetértésben -- nem engedélyezett negyven napot, csak hetet. „A többi nővérre való tekintettel nem tudom magát kötelességei alól egészen felmenteni. Biztosan észrevennének valamit. Megadom az engedélyt, hogy időt szenteljen imáira, és feljegyezze e néhány dolgot. Nehezebb lesz megvédenem önt, ami a böjtöt illeti. Nem tudom, mit gondoljak ki.” Még hozzátette: „Menjen, nővér, talán kapok valamilyen megvilágosodást.” - Vasárnap reggel, mikor a főnöknő a portás szolgálatra osztott be az étkezési idő alatt, bensőmben felismertem, hogy ezt már azzal a gondolattal tettem, hogy nekem a böjtöt lehetővé tegye. Reggel nem mentem reggelizni, hanem bementem (8) a főnök anyához, s azt mondtam neki: „Ha a portán teszek szolgálatot, minden feltűnést el tudok hárítani.” Az anyja válasza: „Már erre gondoltam, mikor oda osztottam be.” [195] Most értettem meg, hogy lélekben ezt éreztem.

531 1935.11.24. Vasárnap, az első nap. Bementem a Legméltóságosabb Oltáriszentséghez, és felajánlottam magam az Örök Atyának az Oltáriszentségben jelenlévő Jézussal. Lelkemben azonnal ezt hallottam: „Célod és társaid célja az

lesz, hogy a szeretet által a lehető legbensőségesebben egyesüljetelek velem, hogy kiengeszteld az eget a földdel, csillapítsd Isten méltó haragját, és irgalmat esdj a világra. Rád bízok két, szívemnek igen drága gyöngyöt. Ezek a papok és a szerzetesek lelkei. Értük különösen sokat fogsz imádkozni. Erejük a ti önmegtagadástokból fog fakadni. Imát, böjtöt, önmegtagadást, munkát (9) és minden szenvedést az én imámmal, böjtömmel, önmegtagadásommal, munkámmal és szenvedésemmel fogsz egyesíteni. Így lesz erejük Atyám előtt.'

532 A Szentáldozás után megláttam az Úr Jézust, aki így szólt hozzám: ,,Ma mélyülj el szegénységem lelkületében, s úgy rendezd el mindent, hogy a legszegényebbek se irigyelhessenek semmit tőled. Nem az épületekben, pompás berendezésekben találok tetszésemet, hanem a tiszta, alázatos szívekben.'

533 Amikor egyedül maradtam, elkezdtem a szegénység lelkületén gondolkodni. Világosan látom, hogy Jézusnak semmije sem volt, pedig Ő mindenek Ura. Kölcsönvett bölcső, s az életen úgy haladt át, hogy mindenkivel jót tett, de neki nem volt hová lehajtania a fejét. Végül a kereszten látom szegénységének csúcsát: még a ruháitól is megfosztották. Ő, Jézus, a szegénység ünnepélyes fogadalmával hasonlónak akarok válni Hozzád. A szegénység lesz az anyám. (10) Ahogy külsőleg nem lehet semmim, ahogy nem rendelkezhetek tulajdonnal, úgy lélekben is le akarok mondani minden kívánságról. Ő, mily nagy a Te szegénységed, Jézusom, az Oltáriszentségben! Volt-e valaha is lélek oly elhagyatott, mint Te, Jézusom, a kereszten?

534 Tisztaság. -- Ez a fogadalom magától értetődik. Megtilt természetesen mindent, ami a hatodik és kilencedik isteni parancs szerint tilos -- a cselekedeteket, a gondolatokat, a szavakat az érzéseket, és... megértettem, hogy az ünnepélyes fogadalom különbözik az egyszerűtől. Ahogy ezen gondolkodtam, meghallottam e szavakat lelkemben: ,,Jegyesem vagy örökké! A te tisztaságod több legyen, mint az angyalok tisztasága, mert én egy angyallal sem vagyok ilyen szoros kötelékben, mint veled. Az én jegyesem legkisebb cselekedetének is végtelen az értéke. A tiszta léleknek elképzelhetetlen hatalma van Isten előtt.'

535 (11) Az engedelmesség. -- ,,Azért jöttem, hogy Atyám akaratát teljesítsem. Engedelmeskedtem szüleimnek, hóhéraimnak, engedelmeskedem a papoknak.' ' Ő, Jézusom, megértem az engedelmesség szellemét, s azt, hogy min alapszik ez; nemcsak külső cselekedetekre vonatkozik, de az értelemre, az akaratra és az ítélőképességre is. Ha elöljáróinkra hallgatunk, Istennek engedelmeskedünk. Teljesen mindegy, hogy Isten helyetteseként egy angyal vagy egy ember parancsol nekem, mindig engedelmeskednem kell. A fogadalmakról nem fogok részletesebben írni, mert azok világosak, és konkrétan vannak megfogalmazva. Itt csak általánosságban szólok ezen rendi közösségre vonatkozólag.

+ Általános összefoglalás[196]

Soha nem lesznek fényűző épületek, csak egy kis templom, s mellette egy kis rendi közösség: lelkek szűk köre, nem több tíz személynél. Ezenkívül még két külső tag, akik a közösség részére elvégzendő (12) dolgokat látják el a külvilágban, s gondozzák a templomot. Nekik nem lesz rendi ruhájuk. Civil öltözetben járnak majd, egyszerű fogadalmat tesznek, s a klauzúra mögött élő főnöknőnek lesznek alárendelve. Részesednek a Kongregáció minden szellemi javából. Nem lehet több ilyen tag, mint kettő, de inkább csak egy. A házak egymástól teljesen függetlenek lesznek, de a szabályzat, a fogadalmak és szellemük révén szoros kapcsolatban állnak egymással. Rendkívüli esetben az egyik házból a másikba át lehet küldeni egy, illetve több nővért; vagy egy új alapítás esetén, ha szükség van erre. Minden ház a helyi ordináriusnak lesz alárendelve.

537 Minden apáca külön cellában fog lakni, de a közösségi életforma megmarad: a nővérek imához, étkezéshez és a rekreációra összejönnek. Az apácák, akik már letették a fogadalmat, (13) nem láthatják többé a világot még a rácson keresztül sem, mert az sötét függönnyel lesz ellátva. Szigorúan korlátozott lesz a beszéd is. Az apácák olyanok lesznek, mintha meghaltak volna. A világ nem érti őket, ők sem értik a világot. Ég és föld között a helyük. Szüntelenül Isten irgalmát kell kérniük a világra. A papok részére pedig erőért könyörögnek, hogy szavuk ne hangozzék meghallgatatlanul, s hogy meg tudjanak maradni -- a nagy veszélyeztetettség ellenére -- e felfoghatatlan méltóságukban makula nélkül... Bár nem lesz sok ilyen lélek, de akik lesznek, azok hősi lelkek lesznek. Gyáva, finomkodó lelkeknek nem lesz itt helyük.

538 A közösségben nem lesznek karok. Nem lesznek anyák és anyácskák.[197] Sem tisztelendő, nagyon tisztelendő megszólítás. Mindenki egyenlő lesz, még ha származásilag nagy különbség is lenne köztük. Tudjuk, ki volt Jézus, s hogy mennyire megalázkodott, és kikkel volt kapcsolatban. Az apácák olyan öltözetet viselnek majd, amilyen az Övé volt szenvedése alatt. Nemcsak ruházatuk lesz azonban azonos, (14) Krisztus bélyegeit hordani fogják magukon, nevezetesen a szenvedést és megvetettséget. Minden nővér törekedni fog a legnagyobb önmegtagadásra és az alázat szeretetére. Aki ebben az erényben kitűnik, az lesz alkalmas a többiek irányítására.

539 Ha Isten bennünket irgalmassága munkatársainak, sőt sáfárjainak tett meg, szeretetünknek minden lélek iránt nagynak kell lennie, kezdve a választottaktól egészen azokig, akik még nem is ismerik Istent. Imáinkkal és önmegtagadásainkkal eljutunk a legvadabb országokba is, s így előkészítjük a misszionáriusok útját. Gondoljuk meg, a fronton lévő katona sem tud sokáig kitartani, ha nem támogatja az, aki bár nincs vele, de a háttérből minden szükségesről gondoskodik. -- Ezt a szerepet tölti be imádságunk. Tehát valamennyiünket az apostoli lelkiület töltsön el!

540 (15) Este, amint írtam, egy hangot hallottam a cellámban: „Ne hagyd el a Kongregációt, könyörülj magadon, nagy szenvedések várnak rád!” Midőn a hang irányába néztem, nem láttam senkit. Így tovább írtam. Ekkor valami zajt hallottam s a következő szavakat: „Ha elmész, elpusztítunk. Ne kínozz bennünket!” -- Amint felnéztem, sok szörnyet láttam. Gondolatban keresztet vetettem, s erre szétszóródtak. Mily szörnyen rút a sátán! Ó, szegény kárhozott lelkek, akiknek a sátán társaságában kell élniük! Már csak rája pillantani is undorítóbb, mint a pokol összes kínja.

541 Kis idő múlva e hangot hallottam lelkemben: „Ne félj semmitől. Akaratom nélkül semmi sem érhet.” Az Úr szavára sajtáságos erő költözött belém. Kimondhatatlanul örülök Isten jóságának.

542 (16) Jelöltidő. (Postulatus.) Felvételi kor. Minden személy 15 éves kortól 30 éves korig felvehető. Elsősorban arra kell ügyelni, milyen lelkületű a jelentkező. Azonkívül fontos a jelleme is, erős akaratú-e, van-e bátorsága Jézus nyomában járni, mégpedig örömmel, boldogan, hiszen Isten az örömteli adakozót kedveli. Meg kell vetnie önmagát és a világot. A hozomány hiánya soha nem lehet akadálya a felvételnek. Minden formaságnak rendben kell lennie, a komplikációkat kerülni kell. Nem szabad azonban felvenni melankolikus, szomorúságra hajló egyéneket, olyanokat, akik fertőző betegségben szenvednek, kiismerhetetlen jelleműek vagy más miatt nem alkalmasak a kolostori életre. Nagy gonddal kell eljárni a tagok kiválasztásánál, mert elég egy alkalmatlan személy is, hogy az egész zárdában zavart keltsen.

543 A jelöltidő tartama. A posztulátus egy évig tart. (17) Ebben az időben megvizsgálja magát az illető személy, vajon megfelel-e neki ez az életmód, elfogadja-e vagy sem? Az újoncmesternőnek is gondosan meg kell vizsgálnia, alkalmas-e az illető személy erre a szerzetesi életre, vagy sem. Ha egy év alatt eldől, hogy megvan az illetőben a jóakarát és őszinte készség Istent szolgálni, fel kell őt venni a novíciátusba.

544 A novíciátus. Megszakítás nélkül egy évig tart. Az újoncnőt ezalatt a fogadalmak fontosságáról és az ezekhez tartozó erényekről kell oktatni. Az újoncmesternő gondoskodjék az oktatás alaposságáról. Gyakoroltassa az újoncokkal az alázatot, mert csak az alázatos szív tudja könnyen megőrizni a fogadalmát, s tudja örömmel tapasztalni Isten kegyelmeit, melyeket a hűséges lelkekre áraszt. Az újoncokat nem terhelik felelősségteljes munkával, hogy szabadabbak legyenek önmaguk tökéletesítésében. A szabályzatot és a rendelkezéseket a jelölteknek is szigorúan be kell tartaniuk.

545 (18) Egyévi novíciátus után engedhető meg -- feltéve, ha az újoncnő hűségesnek bizonyul --, hogy egy évre szóló fogadalmát letegye. Ezt három éven át ismételnie kell. Ekkor

már felelősségteljes feladatokat vállalhat, de még a novíciátushoz tartozik. Hetenként egyszer meg kell hallgatnia az újoncmesternő előadásait. Az utolsó hat hónapot egészen a novíciátusban tölti, hogy az ünnepélyes fogadalomra jól fel tudjon készülni.

546 Ami a táplálkozást illeti, nem eszünk húst: az étel legyen olyan, hogy bennünket a szegények se irigyelhessenek. Ünnepeken azonban valamivel különbözhet a táplálék a hétköznapiétól. Három étkezés lesz naponta. Szigorúan tartjuk magunkat a böjt eredeti szelleméhez, főleg a két nagy böjtidőben. A táplálék, kivétel nélkül, (19) minden nővér részére ugyanaz, hogy a közös élet tisztaságát fenn tudjuk tartani. Ugyanez a helyzet ruházatban és a cellák berendezésében. Ha azonban egy nővér megbetegszik, minden szükséges engedményt megkaphat.

547 Az imádságról. Egy óra elmélkedés, szentmise és Szentáldozás, napi ima, két lelkiismeret-vizsgálat, zsoltározás[198] és rózsafüzér, lelki olvasmány, egy óra éjszakai imádás. A napi időbeosztást ajánlatosabb akkor elkészíteni, ha már megkezdjük az új életet.

548 Ebben a pillanatban a következő hangokat hallottam a lelkemben: „Leányom, gondoskodom majd biztos megélhetésedről. A te kötelességed tökéletesen megbízni jószágomban, az enyém pedig az, hogy mindent megadjak, amire szükséged van. Bizalmadtól teszem függővé magamat; ha nagy lesz a bizalmad, határtalan lesz nagylelkűségem.”

549 (20) A munkáról. Mint a szegénység gyermekei, a kolostorban minden munkát maguk végeznek. Örülni kell a nővéreknek, ha a kolostorban megalázó munkát osztanak ki részükre, vagy olyat, ami természetükkel ellenkezik, mert ez segítséget nyújt bensőjük nevelésében. A főnöknő gyakran fogja változtatni a nővérek kötelességeit, ezzel elősegíti, hogy ne ragaszkodjanak a kis dolgokhoz, mert a nők jó része hajlamos erre. Valóban, gyakran nevetségesnek tartom, amikor saját szememmel látom, hogy ti. egyes nővérek igazán nagy dolgokat elhagytak, és most limlomokhoz, vagyis apró dolgokhoz ragaszkodnak. Minden nővér dolgozni fog egy hónapig a konyhán, még a főnöknő sem kivétel ez alól. A kolostorban adódó valamennyi fáradságos munkában vegyen részt minden nővér. Mindenkinek mindenben állandóan legyen tiszta a szándéka, mert a felemáság nem tetszik Istennek.

550 Külső hibájáért mindenki maga vádolja magát, (21) s kérjen büntetést értük a főnöknőtől. Mindezt az alázat szellemében kell végrehajtaniuk. Egymással magasabb rendű, tiszta szeretetben kell élniük, minden társukban lássák Isten képét. E kis társaságnak különleges ismertetőjele lesz a szeretet. Ezért szívüket ne zárják szűkre, hanem öleljék át vele az egész világot, s minden lélekkel szemben tanúsítsanak irgalmasságot imáik által, ahogy ezt hivatásuk is megköveteli. Ha ilyen szellemben irgalmasak leszünk, mi is irgalmasságot fogunk nyerni.

551 Érezzen minden nővér nagy szeretetet az Egyház iránt!

Akár egy jó gyermeknek, aki szereti az anyját, és imádkozik érte, úgy kell minden keresztény léleknek imádkoznia az Egyházért, amely mindnyájunk Anyja. Ez ránk, nővérekre még jobban vonatkozik, hiszen mi különösen arra köteleztük el magunkat, hogy imádkozzunk az Egyházért. Mily nagy tehát -- ha rejtett is -- a mi apostoli küldetésünk. E mindennapi csekélységeket Jézus lábai elé helyezzük, mint könyörgő áldozatokat a világot; (22) de ahhoz, hogy az áldozat kedves legyen Isten előtt, tisztának kell lennie. Ahhoz, hogy tiszta legyen az áldozat, szívünknek meg kell szabadulnia minden természetes köteléktől, és minden érzésével Teremtőjéhez kell fordulnia. Benne kell szeretnünk az Ő szent akarata szerint minden teremtményt. Ha mindnyájan így, e buzgóság szellemében járunk el, öröme válunk az Egyháznak.

552 A fogadalmon kívül legfőbb szabálynak tekintem -- bár mind fontos -- a hallgatást. Ezt teszem az első helyre. Ha ezt a szabályt pontosan betartják, akkor a többi miatt nem nyugtalankodom. A nőknek nagy hajlamuk van a beszélgetésre. A Szentlélek azonban nem szól a szétszórt, fecsegő lelkekhez. Halk sugallataival az áhítatos, hallgató lelkekhez beszél. Ha a hallgatást szigorúan betartanak, nem lenne zúgolódás, elkeseredés, rossz megjegyzés, pletyka, a felebaráti szeretet (23) megsértése. Röviden: sok hiba elmaradna. A hallgató ajak tiszta arany, s a benső szentség jele.

553 Rögtön ezután a második szabályról szólnék, nevezetesen a beszédről. Hallgatni akkor, amikor beszélni kellene, nem a tökéletesség jele, sőt néha bűnnek számít. A rekreáción mindenkinek részt kell tehát vennie, és a főnöknő -- fontos ügy kivételével -- egy nővért sem menthet fel alóla. A rekreációk Isten szellemében legyenek vidámak. Itt van alkalmunk egymást megismerni. Mindenki mondja el véleményét egyszerűen, a többiek épülésére, de soha ne fölényesen vagy, Isten óvjon, vitatkozva. Ez ugyanis nem egyeztethető össze a tökéletességgel és hivatásunk szellemével, melyet a szeretetnek kell jellemeznie. A rekreációk naponta kétszer fél-fél óráig tartanak. Ha azonban valamelyik nővér megsérti a hallgatást, (24) köteles azonnal jelenteni ezt a főnöknőnek, s büntetést kérni. A főnöknő ezért a hibáért nyilvános büntetést köteles adni. Ha másként tenne, maga tartozik felelősséggel az Úrnak.

554 A klauzúráról. [199] A helyi püspök különleges engedélye nélkül -- és csak rendkívüli esetben -- senki se léphet be a klauzúrába. Rendkívüli eset lehet: betegek részére szentség kiszolgáltatása, haldoklók ellátása, temetési szertartások. Az is előfordulhat, hogy az iparosoknak kell megjavítani valamit a kolostorban, de itt kifejezett engedély szükséges. A klauzúra ajtajának állandóan zárva kell lennie. Kulcs csak a főnöknőnél lehet.

555 Belépés a beszélő szobába. Egy nővér se léphet be a beszélő szobába a főnöknő különleges engedélye nélkül. Viszont a főnöknő sem adhat könnyen, gyakran belépési engedélyt. (25) Aki meghalt a világnak, ne térjen vissza

hozzá még beszélgetés révén sem. Ha egy főnöknő helyesnek tartja, hogy egy nővér belépjen a beszélőbe, a következő irányvonalat tartsa be: személyesen kísérelje a nővért. Ha akadályozva van, helyette kell megneveznie, aki diszkrécióra van kötelezve. Nem szabad továbbadnia a hallottakat, de a főnöknőt mindenről értesítenie kell. A beszélgetés legyen rövid, ha csak a személy ügye nem kíván hosszabb beszélgetést. A függőnyt sohasem szabad elhúzni, csak kivételes esetekben, ha az apa vagy vér szerinti anya nyomtatékosan kéri ezt.

556 Levelekről. Minden nővér írhat lepecsételt levelet annak a püspöknek, akinek fennhatósága alá tartozik a Kongregáció. Egyébként minden levélíráshoz engedélyt kell kérni. A levelet kinyitva át kell adni a főnöknőnek. A főnöknő a szeretet (26) és megfontoltság szellemében járjon el. Jogában áll elküldeni vagy visszatartani a levelet, ahogy Isten nagyobb dicsőségére szolgál. Nagyon szeretném azonban, hogy a nővérek minél ritkábban írjanak levelet. Inkább imával és önmegtartóztatással segítsük a lelkeket, és ne levéllel.

557 A gyónásról. A Kongregáció rendes és rendkívüli gyóntatóját egyaránt a püspök jelöli ki. Egy állandó gyóntató lesz, aki hetente egyszer gyóntatja meg az egész közösséget. A rendkívüli gyóntató negyedévenként jöjjön. Minden nővér jelenjen meg előtte, még ha nem is végezne valódi gyónást. A gyóntató három évig gyakorolhatja hivatalát. A három év elmúltával titkos szavazást tartsanak személyéről, s a főnöknő közölje az eredményt a püspökkel. Ugyanaz a lelkiatya megerősítést kaphat a második, sőt a harmadik (27) három évre is. A nővérek zárt rács mögött gyónnak. A lelki előadásokat is a rácsok elé akasztott sötét függönyök mögött hallgathatják. A gyónásról és a gyóntatóról egymás közt sohasem beszélhetnek. Imádkozzanak inkább a gyóntatóért, hogy Isten adjon neki világosságot lelkük vezetésére.

558 A Szentáldozásról. A testvérek ne beszéljenek egymás közt arról, ki áldozik közülük ritkábban, ki gyakrabban. Ebben a dologban ne ítélkezzenek, mert nincs joguk hozzá. Minden ítélet erre vonatkozóan kizárólag a gyóntató atyára tartozik. A főnöknő megkérdezheti az illető nővért, de nem azért, hogy megtudja, miért nem áldozik, csak azért, hogy a gyónási lehetőséget elintézzék számára. A főnöknők ne merjenek behatolni a nővérek lelkiismeretének területére. A főnöknő néha meghatározhatja, milyen szándékokra ajánlja fel a közösség (28) a Szentáldozást. Mindenki törekedjék lelke legnagyobb tisztaságára, hogy mindennap magához fogadhassa Isteni Vendégét.

559 Egy alkalommal a kápolnába lépve megláttam egy épület megrongált falait.[200] Az ablakokon nem voltak üvegtáblák, az ajtókeretek ajtó nélkül, hogy azt szavakkal nem lehet kifejezni. Erre egy hangot hallottam lelkemben: „Itt kell a kolostornak állnia!” -- Nem nagyon tetszett, hogy ezeken a romokon kell állnia az új zárdának

560 Csütörtök. Éreztem, hogy amilyen hamar csak lehet, az Úr kivánságára dologhoz kell látnom. A gyónás alatt egy dologban a saját véleményemet a gyóntatóméhoz helyeztem. Az első pillanatban nem voltam ennek tudatában. Később azonban, amikor a szent órát tartottam, megláttam az Úr Jézust (29) a kép szerinti alakban, aki azt mondta, hogy mindent, amit mond, s követel tőlem, közöljem a gyóntatómmal és az előljáróimmal s, ,,csak azt tedd, amire engedélyt kapsz!'' Jézus tudtomra adta, mennyire nem tetszik neki az önfejű lélek. Ebben saját magamra ismertem. Észrevettem magamban az önfejűség árnyékát. A porba vetettem magam felsége előtt. Megtört szívvel kértem bocsánatát. Jézus azonban nem engedte, hogy sokáig ebben az állapotban maradjak. Isteni tekintete oly nagy örömmel töltötte el a lelkemet, hogy azt szavakkal nem lehet kifejezni. Jézus közölte, hogy többet kérdezzek tőle, s gyakran kérjem a tanácsát. Valóban édes az Úr; tekintete, pillantása átjárja lelkem legtitkosabb zugát is. Lelkem szó nélkül megérti magát Istennel. Érzem, hogy Ő bennem él, és én Őbenne.

561 (30) Egyszerre megláttam a képet, [201] egy kis kápolnában. Azt is láttam, hogy ebből a kis kápolnából egyszerre egy pompás templom lett, s ebben a templomban láttam a Szűzanyát, karján a kis Jézussal. Hirtelen eltűnt a kis Jézus, s megláttam helyette az élő, keresztre feszített Jézust. A Szűzanya arra buzdított, hogy én is viselkedjem úgy, ahogyan Ő: örömei ellenére tekintete mindig a keresztre irányult. Azt is mondta, hogy Isten a nekem adott kegyelmeket nemcsak nekem szánja, hanem más lelkeknek is.

562 Szentmisék alatt nem láttam mindig egyformának a kis Jézust. Néha vidám, máskor alig néz a kápolnára. Most, amikor gyóntatónk [202] mondja a misét, akkor a legvidámabb. Csodáltam, mennyire szereti Őt a kis Jézus. Néha tarka ruhácskában [203] látom Őt.

563 (31) Mielőtt Vilniusba jöttem, s itt megismertem gyóntatómat, láttam egyszer egy kisebb templomot, s mellette egy rendházat. A kolostorban tizenkét cella volt, minden nővér egyedül lakott. Láttam azt a papot, aki segített nekem berendezni ezt a kolostort, akit csak néhány évvel később ismertem meg, a látomásban viszont már ismertem. Láttam, hogy mindent nagy odaadással rendezett el a kolostorban. Egy másik pap is segített neki, akit még eddig nem ismertem meg. Láttam a vasrácsot, sötét szöveggel elfüggönyözve. Ebbe a templomba nem jártak ki a nővérek.

564 A Szűzanya Szeplőtelen Fogantatásának ünnepe. A szentmise alatt ruhasuhogást hallottam, s megláttam a Szűzanyát különös, csodálatos fényességben. Fehér ruhában volt, kék övvel. (32) Azt mondta: ,,Nagy örömet szerzel nekem, amikor a Szentháromságot a nekem adott kegyelmekért és kiváltságokért dicsőíted.'' -- És eltűnt.

565

A bűnbánatról és önmegtagadásról

Első helyen állnak a belső önmegtagadások, de ezeken kívül

külső önmegtagadásokat is fogunk gyakorolni. Ezeket pontosan meg kell határozni, hogy mindenki elvégezhesse őket. Ezek: a hét három napján -- pénteken, szombaton és szerdán -- szigorú böjtöt tartunk. Pénteken a saját cellájában -- az 50. zsoltár alatt -- mindenki ostorozza[204] magát. Az erre előirányzott idő: du. 3 óra. Szándék: a haldokló bűnösökért. A két fő böjtidő alatt,[205] kántorböjtben[206] és a főünnepek előestéjén[207] egyszeri étkezés lesz, mely egy darab kenyérből és kevés vízből fog állni.

Törekedjék mindenki ezeket az önmegtagadásokat teljesíteni, melyek valamennyiünk részére elő vannak írva. (33) Ha valamelyik nővér többre vágyik, engedélyt kell kérnie a főnöknőtől. Még egy általános önmegtagadás: egy nővér sem léphet be a főnöknő különleges engedélye nélkül egy másik nővér cellájába. Ezzel szemben a főnöknő bármikor, feltűnés nélkül beléphet bármelyik nővér cellájába -- nem leselkedésképpen -- hanem a szeretet és felelősség szellemében, mellyel Istennek tartozik. A nővéreknek semmit sem szabad bezárniuk; a szabályzat lesz a közös kulcs mindenhez.

566 Az egyik napon a Szentáldozás után hirtelen megláttam a kis Jézust. Térdeplőm mellett állt, két kezével szorosán fogta azt. Bár csak kicsi gyermeknek láttam, lelkemet mégis félelem és aggodalom fogta el. Bírámát, Uramat, Teremtőmet láttam Benne, akinek szentségétől még az angyalok is remegnek. Másrészt felfoghatatlan öröm (34) árasztja el a lelkemet. Úgy érzem, haldoklom ettől az érzéstől. Látom, hogy Jézus előbb megerősíti lelkeket, hogy képes legyek a Vele való érintkezésre, különben nem tudnám elviselni azt, amit az adott pillanatban átélek.

567

A nővérek viszonya a főnöknőhöz

Minden nővérnek úgy kell tisztelnie főnöknőjét, mint magát az Úr Jézust, ahogy ezt már az engedelmességi fogadalomnál elmondtam. Legyenek iránta gyermeki bizalommal, sohase zúgolódjanak, rendelkezéseit ne kritizálják, mert az ilyesmi nagyon nem tetszik az Úrnak. Minden nővér a hit szellemében viselkedjen előljáróival. Egyszerűen kérje, amire szüksége van. Egyáltalán elő se adódjon -- és Isten óvjon az ismétlődéstől --, hogy valamelyikük okot adjon a főnöknőnek szomorúságra vagy könnyekre. Minden nővérnek tudnia kell: miként a negyedik parancs értelmében a gyermeknek tisztelnie kell szüleit, ugyanígy kell tisztelni egy apácának a főnöknőt is. Nem jó nővér (35) az, aki előljárói felett ítélkezni merészkedik. Őszinték legyenek főnöknőjükhöz, gyermeki egyszerűséggel beszéljenek mindenről, minden szükségükről.

A nővérek a főnöknőt így fogják szólítani: „Főnöknő, kérem.” Soha nem csókolnak neki kezét. A folyosón való találkozáskor vagy cellájába lépve „Dicsértessék a Jézus Krisztus!”-sal köszöntsék, és enyhe főhajtással.

Egymást „Nővér, kérem!”-mel fogják szólítani, s hozzáteszik az illető nevét. A főnöknővel való viszonyt a hit szelleme hassa át, s nem az érzelmesség vagy a hízélgés, mert ez nem méltó egy nővérhez, s lealacsonyítja őt. A

nővérnek szabadnak kell lennie, mint egy királynő, s ilyen csak úgy lehet, ha a hit szellemében él. Nekünk szót kell fogadnunk, tisztelni kell a főnöknőt, de nem azért, mert jó, okos vagy szent, hanem azért, mert Isten helyét tölti be. Ha rá hallgatunk, magának Istennek engedelmeskedünk.

568 (36)

A főnöknő viszonya a nővérekhez

A főnöknő legyen alázatos, szeretetteljes, kivétel nélkül minden nővérhez. Nem vezetheti szimpátia vagy antipátia, hanem Krisztus szelleme. Tudnia kell, hogy Istennek felelősséggel tartozik minden nővérért. Ne tartson a nővéreknek erkölcsi prédikációkat, hanem mély alázatosságból és önmegtagadásból adjon példát. Ez lesz alárendeltjei részére a leghatásosabb tanítás. Legyen határozott, de soha ne rideg. Legyen türelmes, ha unja is ugyanazt a kérdést, ha százszor is el kell mondania ugyanazt. Mindig egyformán, higgadtan cselekedjék. Igyekezzen megérezni a nővérek szükségleteit, ne várja meg, hogy erre vagy arra megkérjék, mert a lelkek beállítottsága különböző. Ha meglátja, hogy valamelyik nővére szomorú, vagy szenved, meg kell próbálnia segíteni vagy megvigasztalni őt. Sokat kell imádkoznia, és világosságért kell esedeznie azért, hogy tudjon bánni minden egyes nővérrel, (37) mert minden lélek egy külön világ. Isten különféleképpen találkozik a lelkekkel, s ez részünkre néha érthetetlen és felfoghatatlan. Ezért kell óvatosnak lenni a főnöknőnek, nehogy megakadályozza Isten munkálkodását az egyes lelkekben. Sohase utasítson rendre egy nővért, amikor izgatott. Az intésnek mindig bátorító jellegűnek kell lennie. Meg kell értetni a lelkekkel, hogy lássák be hibájukat, de nem szabad letörni őket. Tanúsítson a főnöknő a nővérek iránt aktív szeretetet, az adódó gondokat saját vállaira kell vennie, hogy tehermentesítse őket. A nővérektől nem kívánhat semmiféle szolgáltatást. Jézus menyasszonyaiként tisztelje őket, éjjel és nappal kell őket szolgálnia. Inkább kérjen, mint parancsoljon. Nyílt szívvel fogadja a nővérek szenvedéseit. Neki magának abból a nyitott könyvből kell olvasnia, és ahhoz tartania magát, mely a megfeszített Jézus. Buzgón esedezzen mindig világosságért, főleg akkor, ha valamelyik nővérrel fontos ügyet kell intéznie. (38) Óvakodjék attól, hogy behatoljon a lelkiismeretük területére, mert ehhez csak a pap részére adatott meg a szükséges kegyelem. Megtörténik azonban, hogy egy nővér szükségét érzi annak, hogy bizalmasan beszéljen a főnöknővel. Ilyenkor bele lehet egyezni a beszélgetésbe, de szigorúan meg kell őriznie a titkot, mert a léleknek semmi sem bántóbb, mint ha visszaélnék bizalmával, azaz a titkával. A nőknek általában gyengébb az ítélőképességük ilyen esetben. Ritka az olyan nő, akinek férfias értelme van. A főnöknő törekedjék mélységes egyesülésre Istennel, így majd rajta keresztül Isten fog kormányozni. Ennek a kolostornak a Szűzanya legyen a főnöknője, [208] s mi az ő hűséges leányai leszünk.

569 [35.]12.15. Ma már kora reggel óta valamilyen furcsa hatalom űz cselekvésre. Egy pillanatra se hagy nyugton. Különös, cselekvésre készítő tűz gyúlt a szívemben, nem

tudom megfékezni. Ez egy csendes vértanúság, amit csak Isten ismer, (39) de rendelkezék velem akarata szerint. Szívem mindenre kész. Ó, Jézus, legdrágább Mesterem, ne hagyj magamra egy pillanatra se, hiszen jól tudod, Jézus, milyen gyenge vagyok magamban. S tudom, hogy ez a gyengeség készlet Téged arra, ó, Jézusom, hogy mindig velem légy.

570 Egy alkalommal a télikertben[209] láttam meg Jézust. Világos ruhában volt. -- ,,Írd, amit mondok: Gyönyörűség nekem veled egyesülni. Vágyva várok arra a pillanatra, amikor szentségi színeim alatt zárdádba költözöm. Lelkem ebben a zárdában megpihen. A kolostor környékét különleges áldásban fogom részesíteni. Irántatok való szeretetből minden büntetést elhárítok, amit Atyám igazságossága jogosan elrendel. Leányom, szívem lehajolt kéréseidhez. A te feladatod és kötelességed itt a földön, hogy az egész világnak (40) irgalomért könyörögj. Egyetlen lélek sem nyerhet megigazulást, amíg nem fordul bizalommal irgalmasságomhoz. Ezért kell a Húsvét utáni első vasárnapot irgalmasságomnak szentelni. A papok ezen a napon hirdessék a lelkeknek nagy és végtelen irgalmamat! Kinevezlek irgalmasságom sáfárjának. Mondd meg a gyóntatódnak, hogy képeket a templomban állítsák ki, ne a klauzúra mögött a kolostorban! E kép által sok kegyelmet fogok kiosztani a lelkeknek, ezért hozzáférhetővé kell tenni minden lélek számára.''

571 Ó, Jézusom, örök Igazság! Nem félek semmi nehézségtől, semmi szenvedéstől -- csak egytől félek -- megbántani Téged. Jézusom, jobban szeretnék nem létezni, mint Téged elszomorítani. Te tudod, Jézus, hogy szeretetem senkit sem ismer, csak Téged, Benned merült el a lelkem.

572 (41) Ó, mily nagy buzgalomnak kell élnie e kolostor minden lakójában, ha Isten velünk kíván lakni. Gondolja át mindenki: ha mi, szerzetes lelkek, nem engeszteljük Istent, ki fogja Őt engesztelni? Mindenki a szeretet tiszta áldozataként égjen Isten fölsége előtt, de hogy Istennek valóban kedves legyen, bensőségesen egyesülnie kell Jézussal. Csak Ővele, Őbenne és Őáltala tetszhetünk Istennek.

573 1935.12.21. Egy alkalommal azt mondta a gyóntatóm, [210] nézzem meg ezt a házat, [211] vajon arról van-e szó, amit látomásomban láttam? Midőn elmentem vele megnézni az épületet vagy inkább a romokat, már az első pillanatban felismertem, hogy minden ugyanolyan, ahogy a jelenésben volt. Amint megérintettem az ajtónak használt összeszegezett deszkákat, villámként ismeretlen hatalom járta át lelkemet, ami rendíthetetlen (42) bizonyosságot adott. Gyorsan elhagytam ezt a helyet, örömmel telt lélekkel. Az volt az érzésem, egy erő szinte odaláncolt ehhez a helyhez. Nagyon örülök, hogy a dolgok ilyen tökéletesen megegyeznek a látomásban tapasztaltakkal. Midőn a gyóntatóm a cellák elrendezéséről kezdett beszélni, s egyéb dolgokról, felismertem, hogy ebben is minden megegyezik azzal, amit Jézus mondott. Nagyon örülök, hogy Isten lelkiatyámon keresztül működik, de egy cseppet sem

csodálkozom azon, hogy Isten ennyire megvilágosította őt, mert a tiszta és alázatos szívekben lakik Isten, aki maga a világosság. Minden szenvedés és kellemetlenség pedig azért van, hogy megmutatkozzék a lélek szentsége. Midőn hazaértem, rögtön a kápolnába siettem, hogy kissé kipihenjem magam. Akkor lelkemben meghallottam e szavakat: „Ne félj semmitől, én veled vagyok, ezek az ügyek az én kezemben vannak, és irgalmasságom szerint fogom megvalósítani őket. Akaratomnak semmi sem állhat ellen.”

574 (43)
1935. év Szenteste

Már kora reggel óta lelkem elmerült Istenben. Jelenléte át- meg átjárt. Este, étkezés előtt rövid időre a kápolnába siettem, hogy Jézus lábainál ostyát törjek azokkal, akik tőlem távol voltak, de akiket Jézus nagyon szeret, s akiknek nagyon sokat köszönhetek. Midőn az ostyát lélekben egy bizonyos személlyel együtt törtem meg, bensőmben hallottam a hangot: „Szíve mennyország nekem itt a földön.” A kápolnából távozva egyszerre körülfogott az Isten mindenhatósága. Felismertem, mennyire szeret minket Ő. Ó, bárcsak a lelkek legalább részben képesek lennének ezt felfogni és megérteni!

575
Karácsony napja

Éjféli mise. A szentmise alatt újra megláttam a kis Jézust, aki rendkívül szép volt, és kis kezeit örvendezve felém tárta. (44) A Szentáldozás után hallottam e szavakat: „Mindig benn vagyok a szívedben, nemcsak akkor, amikor a Szentáldozásban magadhoz veszel, hanem mindig.” -- Nagy örömben éltem át ezeket az Ünnepeket.

576 Ó, Szentháromság! Örök Isten! Lelkem elmerül szépségedben. Előtted mit sem számítanak századok, Te mindig ugyanaz vagy. Ó, mily nagy a Te fenséged! Jézusom, mi az oka, hogy elrejtetted fenségedet? Hogy elhagytad égi trónusodat, s köztünk lakozol. Az Úr azt felelte: -- „Leányom, a szeretet vezetett, és a szeretet tart itt. Leányom, ha tudnád, mily nagy érdeme és jutalma van az irántam tanúsított egyetlen tiszta szeretetaktusnak, meghalnál az örömtől. Ezt azért mondom, hogy szüntelenül egyesülj velem a szeretet által, mert ez lelked életcélja. Ez az aktus akaratlanul cselekedeteken nyugszik. Tudd meg, hogy a tiszta lélek alázatos. (45) Ha meghajolsz és megsemmisülsz fenségem előtt, kegyelmem követni fog, s mindenhatóságom felelemel téged.”

577 Egy alkalommal, mikor a gyóntatóm „Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek...” imát adta elégtételként, ez igen sok időmet vette igénybe. Sokszor elkezdtem ugyanis, de nem tudtam befejezni, mert lelkem egyesült Istennel, s képtelen voltam folytatni. Néha akaratlanul is elfog Isten mindenhatósága, teljesen elmerülök Benne a szeretet által, s akkor nem tudom, mi történik körülöttem. Midőn a gyóntatómnak mondtam, hogy ez a

rövid ima néha túl sok időbe kerül, s néha nem is tudom végigmondani, azt mondta, hogy még ott a gyóntatószékben mondjam el ezt az imát. Lelkem azonban rögtön elmerült Istenben, s minden erőfeszitésem ellenére sem tudok arra gondolni, amire szeretnék. Erre azt mondta a gyóntatóm: „Kérem, mondja utánam!” (46) Minden szavát utána mondtam, de amint kimondtam, lelkem elmerült abban a Személyben, akinek a nevét épp kiejtettem.

578 Egy alkalommal Jézus egy bizonyos papi személyről azt mondta, hogy ezek az évek papi éveinek díszei lesznek. A szenvedés napjai mindig hosszúnak tűnnek, de elmúlnak, bár oly lassan, hogy néha úgy érezzük, mintha visszafelé folynának. Mégis gyorsan véget érnek, s aztán következik az örök, felfoghatatlan öröm. Örökkévalóság! Ki érti, ki fogja fel akárcsak ezt az egy szót, mely Tőled származik, ó, felfoghatatlan Isten -- örökkévalóság!

579 Tudom, hogy azok a kegyelmek, melyeket Istentől kapok, olykor kizárólag meghatározott lelkeknek szólnak. Ez a tudat nagy örömmel tölt el. Mindig örülök más lelkek javának. Mintha csak sajátom lenne.

580 (47) Egyszer így szólt hozzám az Úr: „Jobban megsebeznek a kiválasztott lelkek apró gyarlóságai, mint a világban élő lelkek bűnei.” -- Nagyon fájt nekem, hogy Jézusnak a kiválasztott lelkek miatt kell szenvednie, Jézus pedig azt mondta: -- „Az apró gyarlóságokkal még nem ért véget szenvedésem. Leleplezem előtted szívem titkát; lásd, mennyit szenvedek ezektől a választott lelkektől! -- A nekik adott kegyelmekért sok hálátlanságot kapok, ezzel táplálják állandóan szívemet ezek a választott lelkek. Szeretetük langyos. Szívem nem bírja ezt elviselni. Rákényszerítenek, hogy eltaszítsam őket magamtól. Mások nem bíznak jóságomban, nem akarják megismerni a velem való édes bizalmasságot szívük mélyén; valahol a távolban; keresnek engem, ahol nem találnak rám. Ez a jóságom iránti bizalmatlanság bánt legjobban. Ha halálom nem győzött meg benneteket szeretetemről, akkor mi győzhet meg? Gyakran halálosan megsebez egy lélek, s ilyenkor senki sem tud megvigasztalni. (48) Arra használják fel kegyelmeimet, hogy megsértsenek. Vannak lelkek, akik megvetik kegyelmeimet, s szeretetem többi jelét. Nem akarják meghallani hívásomat, s a pokol szakadékába rohannak. A lelkek ily elvesztése halálos szomorúságba süllyeszt. Ebben az esetben nem tudok segíteni a lelkeken, bár Isten vagyok, mert megvetnek engem. Szabad akarattal vannak felruházva, s így megvethetnek vagy szerethetnek engem. Te, irgalmasságom sáfárja, hirdesd az egész világnak jóságomat! Ezzel megvigasztalhatod szívemet.”

581 „Legtöbbet akkor közlök veled, amikor szíved mélyén beszélgetsz velem. Itt zavartalanul munkálkodhatok, itt megpihenhetek, mint egy zárt kertben.”

582 Lelkem benseje olyan, mint egy nagy, csodálatos világ, melyben csak Isten lakik és én. Istenen kívül nem léphet be ide senki. Az Istennel való élet kezdetén (49) félelem és

vakság uralkodott el bennem. Világossága elvakított, s azt hittem, hogy Ő nincs ott a szívemben. Pedig akkor Isten működött a lelkemben, s a szeretetem tisztábbá és erősebbé vált. Így alakította az Úr akaratomat az Ő szent akaratával szorosán eggyé. Nem tudja senki megérteni, mit élek át lelkem pompás palotájában, ahol állandóan Kedvesemmel tartózkodom. Külső dolgok nem zavarnak az Istennel való kapcsolatomban. Még ha a legerőteljesebb szavakat használom is, nem tudom visszaadni még a látszatát sem annak, hogy lelkemet milyen felfoghatatlan boldogság és szeretet járja át -- amely nagy és tiszta, mint a forrás, amelyből táplálkozik, s ez maga az Isten. Hogy a lelkemet át- és átjárja Isten, ezt fizikailag is érzem, testem is részesül ebben az örömben. Előfordulhat, hogy Isten sugalmazásai ugyanabban a lélekben különbözőek, mégis ugyanabból a forrásból fakadnak.

583 (50) Egy alkalommal Jézust láttam, amint szinte összeesett a szomjúságtól. Így szólt hozzám: „Szomjazom!” -- Vízet nyújtottam Néki. Elfogadta, de nem ivott belőle, hanem eltűnt. Úgy volt öltözve, mint szenvedéseiben.

584 „Ha elgondolkozol arról, amit neked a lelked legmélyén mondok, ebből sokkal több hasznot nyersz, mint ha sok könyvet olvasnál. Ő, ha a lelkek hallgatnának arra, amit szívük mélyén mondok nekik, rövid időn belül a szentség magaslataira emelkednének.”

585 1936.1.8. Midőn a főpásztornál[212] voltam, s elmondtam néki, mit kíván tőlem Jézus; hogy imádkozzam, s irgalmasságért esedezzek a világ számára, s legyen egy kongregáció, amely állandóan Isten irgalmáért esedezik a világ számára, és kértem engedélyét mindahhoz, amit az Úr Jézus kíván tőlem, a főpásztor (51) következőképpen felelt: „Ami az imát illeti, engedélyezem, sőt bátorítom. Imádkozzék oly sokat a világért, amennyire csak lehetséges, hogy elnyerje részére Isten irgalmát, mert valamennyiünknek szüksége van irgalomra. A gyóntatója bizonyára szintén nem tiltja meg, hogy erre a szándékra imádkozzék. A Kongregáció ügyével azonban várjon még egy ideig, nővér. Hadd alakuljon minden kedvezőbbben. Az ügy önmagában jó, de nem szabad elsietni. Ha ez az Isten akarata, előbb vagy utóbb meg fog valósulni. Miért ne legyen meg ez a Kongregáció is? Annyi rend van már! Ez is megalakul, ha Isten úgy akarja. Kérem, legyen tökéletesen nyugodt. Jézus mindent megtehet. Igyekeztek bensőségesen egyesülni Istennel! Bizakodjon!” -- Szavaira nagy öröm töltött el.

586 Midőn kijöttem a főpásztortól, a következő szavakat hallottam lelkemben: „Lelked megerősítésére (52) helyetteseim által ugyanazt hozom tudomásodra, amit én kívánok tőled. De tudd meg, ez nem lesz mindig így. Sok dologban ellenkezni fognak veled. Ezáltal válik láthatóvá benned az én kegyelmem, s az is, hogy ez az én művem. De azért ne félj, én mindig veled vagyok. Tudd azt is, leányom, hogy minden teremtmény, tudatosan vagy nem, akár akarja, akár nem, mindig az én akaratomat teljesíti.”

587 Egy alkalommal megpillantottam az Úr Jézust nagy méltóságban. Így szólt hozzám: „Leányom, ha akarsz, ebben a pillanatban egy új világot teremtek. Szébb lesz mint ez, s további napjaidat benne töltheted el.” -- Azt feleltem: „Nem akarok új világokat, csak Terád vágyódom, Jézusom. És olyan szeretettel akarlak szeretni, mint ahogy Te szeretsz engem. Arra kérlek, tedd képessé szívemet, hogy Téged szeressen. (53) Csodálkozom, Jézusom, hogy ilyen kérdést teszel fel nekem, mert mit jelentenek nekem a világok, még ha ezret is adnál nekem? Mi hasznom lenne belőlük? Tudod jól, Jézusom, szívem meghal az Utánad való vágyakozástól. Minden, ami nem Te vagy, semmi előttem.” -- Ebben a pillanatban nem láttam már semmit, valami erő elragadta lelkemet, s egy sajtószerű tűz lángolt fel szívemben. Valamilyen halálos állapotba kerültem az Utána való vágytól, s e szavakat hallottam: „Egyetlen lélekkel sem egyesülök ilyen bensőséges módon, ahogy veled. Ez alázatodért, s irántam égő, forró szeretetedért van.”

588 Egy más alkalommal ezt hallottam lelkemben: „Szíved minden rezdülését ismerem. Tudd meg, leányom, hogy egyetlen tekinteted, melyet másra vetnél, jobban megsebezne, (54) mint más lelkek sok vétke.”

589 A szeretet elúzi a lélekből a félelmet. Attól fogva, hogy egész lényemmel, szívem minden erejével szeretem az Urat, egy szempillantás alatt megszűnt a félelmem. Ha akármennyit beszélnék is neked igazságosságáról, akkor sem félnék Tőle, mert jól ismerem Őt. Isten a Szeretet, s az Ő Lelke -- a béke. És most látom csak, hogy azok a cselekedeteim, melyeket szeretetből tettem, tökéletesebbek, mint azok, melyeket félelemből. Istenbe vettem bizalmamat, s nem félek semmitől. Szentséges akaratára hagyatkozom; azt teheti velem, amit akar. Mindenek ellenére szeretni fogom Őt.

590 Mikor a Szentáldozáshoz járulok, könyörögve kérem Megváltómat, gyógyítsa meg nyelvemet, hogy soha ne sértsem meg a felebaráti szeretetet.

591--592 (55) Jézusom, tudod, mennyire szeretnék elrejtőzni, hogy senki se ismerjen, csak a Te édes Szíved. Kis, fűben rejtőző ibolya szeretnék lenni, ismeretlenül a pompás, zárt kertben, hol gyönyörű rózsák és liliumok nyílnak. Már messziről meglátni a pompás rózsát és gyönyörű liliumot, de ahhoz, hogy az ibolyát is meglássák, mélyen le kell hajolni -- csak az illata árulja el. Ó, mennyire örülök, hogy így el tudok rejtőzni! Ó, Isteni Jegyesem! Tiéd szívem virága és tiszta szeretetének illata. Lelkem elmerült Benned, ó, örök Isten, attól a pillanattól kezdve, hogy magadhoz vontál. Ó, Jézusom, annál jobban kívánlak, minél jobban megismerlek. Jézus Szívében tudtam meg, hogy az égben van egy külön mennyország is, ahová -- nem mindenki -- csak a választottak juthatnak be. Felfoghatatlan az a boldogság, amibe ezek a lelkek fognak merülni. Ó, Istenem, nincs szó, amivel ennek a boldogságnak legkisebb töredékét is leírhatnám! (56) A lelkeket átjárja az Úr Istensége. Fényből fénybe jutnak, változhatatlan ragyogás, ami sohasem válik

egyhangúvá. Mindig új, és mégis változhatatlan. Ó, Szentséges Háromság, hadd ismerjenek meg a lelkek!

593 Ó, Jézusom! Semmi sem jobb a lélek részére, mint a megaláztatások. A megvetettségben rejlik a boldogság titka; ha egy lélek rájön arra, hogy önmagától csak semmi, és csupa nyomorúság, s minden, ami benne jó, Isten ajándéka; mikor a lélek mindazt, ami benne van, ingyenes adománynak érzi, csak a hiábavalóságot és a nyomorúságot tulajdonítja magának, nyomorúsága állandóan alázatban tartja Isten méltósága előtt; Isten pedig, aki látja a léleknek ezt az állapotát, további kegyelmekkel fogja elhalmozni. Ha egy lélek elmélyed nyomorúsága mélységében, Isten mindenhatóságával fel fogja emelni. Ha valamely lélek itt a földön igazán boldog -- nos, ez csupán a valóban (57) alázatos lélek lehet. Eleinte ettől nagyon szenved az önszeretet, de bátor kitartással elnyeri Istentől a belátás kegyelmét, s fel tudja ismerni saját nyomorúságát és a világ csalóka voltát. Egyedül csak Isten van a szívében. Az alázatos lélek nem bízik önmagában, hanem minden bizalmát Istenbe helyezi. Isten megvédi őt, s maga avatkozik be az ügyeibe. Akkor a lélek eljut a legmagasabb boldogságra, amit senki sem tud megérteni.

594 Egyik este megjelent előttem egy meghalt nővér, aki már több ízben is meglátogatott. Mikor először láttam, nagyon szenvedett. Később fokozatosan csökkentek a szenvedései. Ezen az estén sugárzott a boldogságtól. Azt mondta, hogy már az égben van. Azt is közölte, hogy Isten (58) azért engedte meg, hogy ezt a házat egy csapás érje, mert az általános főnöknő nem akarta elhinni, amit erről a lélekről mondtam neki. Most azonban annak jeléül, hogy még csak most van az égben, Isten meg fogja áldani ezt a házat. Ezután hozzám lépett, kedvesen megölelt, s azt mondta: „Már mennem kell!” -- Megértettem, mily szoros kapcsolat van a lelkek életének e három szakasza közt: föld, tisztítótűz, mennyország.

595 Többször észrevettem, hogy Isten némely személyt, aki kételkedett a nékem adott utasításokat illetőleg, próbára tett, mert nem szereti, ha kételkednek Benne. Midőn megtudtam, hogy egy magas rangú papi személyt súlyos megpróbáltatással sújtott, mert Isten ügyével[213] szemben kedvetlenséget, kételkedést tanúsított, részvétet éreztem iránta, s közbenjártam érte Istennél. Az Úr pedig enyhülést adott neki. Nagyon nem tetszik Istennek, ha kételkednek Benne, és némely lélek sok kegyelmet veszít ezzel. A lélek kételkedése (59) megsebzí Jézus legédesebb, jósággal teli, minket végtelenül szerető Szívét. Mert nagy különbség van egy pap azon kötelezettségei között, ahol néha kételkednie kell, mert meg kell győződnie valamely léleknek adott adományok és kegyelmek valódiságáról; ha azzal a szándékkal kételkedik, hogy még jobban tudja vezetni a lelket, s azt Istennel való mélyebb egyesülésre vezesse, ezért nagy és felfoghatatlan jutalmat érdemel. Ha azonban lebecsüli a lélek Istentől kapott kegyelmeit, s kételkedik azokban, csak mert eszével ezt nem tudja elhinni és felfogni, ez már nem tetszik az Úrnak. Nagyon sajnálom azokat a lelkeket, akik ilyen tapasztalatlan papok kezei közé kerülnek.

596 Egy alkalommal megkért egy pap, [214] hogy imádkozzam irte. Megígértem, s kértem, hadd gyakoroljak valami önmegtagadást is érte. Midőn megkaptam az engedélyt bizonyos önmegtagadásra, (60) lelkemben késztetést éreztem, hogy ezen a napon minden kegyelmet, melyet Isten jósága nekem szánt, érte ajánljam fel, s kértem az Úr Jézust, hogy minden szenvedést, külső, benső kint, melyet ennek a papnak ma el kell viselnie, én vállalhassam el. Isten részben elfogadta kérésemet, s nyomban -- nem tudni honnan -- elkezdtek rám zúdulni a különböző nehézségek és kellemetlenségek olyan mértékben, hogy az egyik nővér hangosan meg is jegyezte: „Bizonyára az Úr Jézus keze van abban, hogy ma mindenki Fausztina nővért bántja.” -- Az okok oly alaptalanok voltak, hogy némely nővér támogatta azokat, mások meg ellene voltak. Hallgatva felajánlottam magam ezért a papért, de mindez még nem volt elég. Benső szenvedéseket is éreztem. Először általános kedvetlenség fogott el a nővérekkel szemben. Aztán bizonytalanság kezdett el kínozni annyira, (61) hogy nem tudtam imádkozni. Fejemben különböző dolgok keringtek. Mikor kimerülve a kápolnába mentem, lelkemet valamilyen sajátságos fájdalom nyomasztotta, s elkezdtem csendesen sírni. Akkor meghallottam lelkemben a következő szavakat: „Leányom, miért sírsz, hiszen magad ajánlkoztál erre a szenvedésre. Tudd meg, ez csak kis része annak, amit attól a lélektől átvállaltál. Ő még többet szenved.” -- Erre megkérdeztem az Urat: „Miért bánysz így vele?” Az Úr így felelt: „Ez a háromszoros korona miatt van, ami rá vár. A tisztaság, a papság és a vértanúság koronája.” Erre lelkem nagy örömet érzett. Örültem annak a nagy dicsőségnek, ami az égben vár erre a lélekre. Elmondtam a Te Deumot [215] azért a különleges isteni kegyelemért, amiről most tudomást szereztem, hogy így bánik Isten azokkal, akiket maga mellett akar tudni; az összes szenvedés is semmi ahhoz képest, ami az égben vár ránk.

597 (62) Egyik napon a szentmisénk után hirtelen megláttam a gyóntatómat, [216] aki a Szent Mihály templomban a Szűzanya képe előtt misézett. Éppen felajánlás volt. Láttam a kis Jézust, ahogy a pap felé ment, mintha menekülne, s nála keresne oltalmat. Midőn a Szentáldozás következett, eltűnt, mint mindig. Ekkor megláttam a Szűzanyát, aki betakarta köpenyével, s azt mondta: „Bátorság, fiam, csak bátorság!” Még valamit mondott, de azt én nem hallottam.

598 Ó, milyen nagyon kívánom, hogy minden lélek dicsérje a Te irgalmadat. Boldogok, akik az Úr irgalmasságához folyamodnak, mert meg fogják tapasztalni, amit az Úr mondott, hogy megvédi őket, mint saját dicsőségét, és ki merne harcba szállni Istennel! Minden lelkek! Az irgalomba vetett bizalmatok által dicsőítsétek az Úr (63) irgalmát egész életetekben, de főként halálotok óráján! Ne félj semmitől, drága lélek, bárki is vagy, mert minél nagyobb a bűnöd, annál több jogod van az Úr irgalmára. Ó, felfoghatatlan jóság! Isten elsőnek hajol le a bűnöshöz. Ó, Jézus! A lelkek ezreiért akarom dicsőíteni irgalmadat. Tudom jól, Jézusom, hogy hirdetnem kell jóságodat és felfoghatatlan irgalmadat a lelkeknek.

599 Egyszer egy bizonyos személy imát kért tőlem. Amint az Úrral találkoztam, következőképp szóltam Hozzá: ,,Jézusom, különösen szeretem azokat, akiket Te szeretsz.'' Erre Jézus így felelt: ,,Én pedig különös kegyelmekben részesítem a lelkeket, akikért közbenjársz nálam.''

600 Jézus egész különlegesen oltalmaz engem. Valóban nagy isteni kegyelem ez, melyet régóta tapasztalok.

=====
Napló -- 2. füzet

601--700

601 (64) Amikor egyik nővérünk[217] halálos beteg lett, összegyűlt köréje az egész Kongregáció,[218] a pap is jelen volt, hogy feloldozza. Megpillantottam a beteg körül egy nagy csapat sötét lelket. Megfeledkeztem róla, hogy a nővérek közt vagyok, fogtam a szenteltvíztartót, meghintettem a lelkeket, s azok azonnal eltűntek. Mikor a nővérek bejöttek az ebédlőbe, a főnöknő[219] szóvá tette, hogy nem kellett volna a pap jelenlétében meghintenem a beteget, mert ez az ő dolga. A figyelmeztetést vezeklésnek fogtam fel, de a szenteltvíz nagy megkönnyebbülést szerez a haldoklóknak.

602 Jézusom, látod, magamtól milyen gyenge vagyok. Ezért kérlek, Te irányítsd minden ügyemet. Tudd meg, Jézus, hogy Nélküled nem merek semmihez sem kezdeni, de Veled a legnehezebb dolgokra is vállalkozom.

603 (65) 1936.1.29. Este a cellámban tartózkodva nagy fényességet pillantottam meg. A nagy fényességben magasan egy sötétszürke keresztet láttam. Hirtelen a kereszt közelében találtam magam, de szemlélve nem értettem meg semmit. Imádkoztam a helyes felismerésért. Ekkor megpillantottam az Úr Jézust, s eltűnt a kereszt. Az Úr Jézus nagy fényességben ült, mely lábait térdig eltakarta. Lehajolt hozzám, jóságosan tekintett rám, s a mennyei Atya akarataról beszélt nekem. Azt mondta, hogy az a legtökéletesebb és szent lélek, aki teljesíti az Atya akarata, de kevés ilyen lélek akad. Az Atya különös szeretettel néz az olyan lélekre, aki az Ő akarata szerint él. Jézus hozzátette, hogy én tökéletes módon, azaz teljesen megteszem az Isten akarata. ,,Ezért tartok kapcsolatot, s egyesülök ily különösen bensőséges módon veled.''

Isten kimondhatatlan szeretettel öleli át azt a lelket, (66) aki az Ő akarata szerint él. Megértettem, mily nagyon szeret bennünket Isten, hogy milyen egyszerű Ő, bár felfoghatatlan, s hogy mily könnyű Vele érintkezni, annak ellenére, hogy oly nagy a méltósága. Oly zavartalanul és szabadon érzem magam Vele, mint senki mással. Még egy gyermek sem érti meg magát így édesanyja iránt, akit őszintén szeret, mint ahogy lelkem Istennel. Midőn bensőleg egyesülve voltam Istennel, megláttam két lelket, kiknek állapota nem maradt rejtve előttem. Nagyon szomorú volt a helyzetük, de bízom benne, hogy ők is Isten irgalmát fogják dicsérni.

604 Ezzel egyidejűleg láttam egy másik személyt[220] is,

és az ő lelkének állapotát, valamint a nagy megpróbáltatásokat, melyeket Isten bocsátott rá. Ezek a szenvedések az értelmét érték, de oly erősek voltak, hogy elöntött a részvét, s megkérdeztem az Urat: „Miért bánsz így velem?” Az Úr azt válaszolta: „Hármas koronája miatt.” Tudomásomra hozta azt is, mily felfoghatatlan dicsőség vár arra a lélekre, aki itt a földön a szenvedő Jézusra (67) hasonlít. Dicsőségében is hasonló lesz Jézus dicsőségéhez. A mennyei Atya annyiban dicsőíti meg és ismeri el a mi lelkünket, amennyiben meglátja bennünk a szent Fiához való hasonlatosságot. Felfogtam, hogy ez a Jézussal való azonosulás itt a földön adatott meg nekünk. Tiszta, ártatlan lelkeket látok, akiken kitölti Isten igazságosságát. Ezek áldozati lelkek, akik fenntartják a világot. Kiegészítik, ami még hiányzik Jézus szenvedéséből. Ritkák az ilyen lelkek. Rendkívül örülök, hogy Isten megengedte nekem, hogy megismerhettem ilyeneket.

605 Ó, Szentháromság, Örök Isten! Köszönöm Neked, hogy felismertted velem a dicsőség fokozatai közti különbséget, ami elválasztja a lelkeket. Ó, mily nagy különbség van Isten megismerésének egyetlen mélységi fokozata között is. Ó, ha tudnák ezt a lelkek! Ó, Istenem, ha eggyel többet érhetnék el közülük! Minden mártír összes szenvedését magamra vállalnám érte. (68) Valóban semminek tűnnek ezek a szenvedések, ha összehasonlítjuk az örök életben ránk váró dicsőséggel. Ó, Uram, merítsd el lelkem Istenséged óceánjába. Adj kegyelmet, hogy egészen megismerjelek Téged, mert minél jobban megismerlek, annál forróbban vágyódom Utánad. Végtelen mélységet érzek lelkemben, melyet csak Isten tud betölteni. Szétolvadok Benne, mint egy csepp víz az óceánban. Az Úr lehajolt nyomorúságomhoz, mint a napsugár a pusztára, sziklás földre. Sugarai hatására lelkem zölddel, virágokkal, gyümölcsökkel lett tele, s pompás kertté változott, az Ó pihenőjévé.

606 Jézusom, kegyelmeid ellenére érzem és látom egész nyomorúságomat. A napot harccal kezdem és végzem. Alig végzek valami nehézséggel, helyébe legalább tíz újabb nő, (69) melyekkel szintén meg kell küzdenem. De nem aggódom emiatt, mert tudom, hogy most a harc ideje van, és nem a békéé. Ha a harc súlya meghaladja erőmet, mint egy gyermek, mennyei Atyám karjaiba vetem magam, s bízom, hogy nem fogok elveszni. Ó, Jézusom! Mennyre hajlok a rosszra! Ez állandó éberségre készített. Nem hagyom magam semmitől sem elrémíteni. Bízom Isten kegyelmében, amely a legnagyobb nyomorúságban virul bőségesen.

607 A legnagyobb nehézségek és viszontagságok közt sem veszttem el lelkem belső békéjét, de a külső egyensúlyt sem. Ez elbátortalanítja ellenségeimet. A viszontagságok idején tanúsított türelem erőt ad a léleknek.

608--609 1936.2.2. Reggel, amint a harangszóra felébredtem, nagyon fáradtnak éreztem magam. Nem tudtam magamhoz térni, ezért a hideg vízbe ugrottam. Két perc alatt elmúlt az álmoságom. Mikor az elmélkedésre mentem, (70) egy egész sereg értelmetlen gondolat tolult az agyamba. Egész

elmékedésem alatt ezekkel harcoltam. Így ment ez az ima alatt is. Amikor azonban a szentmise elkezdődött, sajátságos öröm és csend költözött a lelkembe. Láttam a szent Szűzet a kis Jézussal, s a szent Öreget, [221] aki a Szűzanya mögött állt. A Szűzanya azt mondta nekem: „Íme, itt a legdrágább Kincs!” -- s átadta a kis Jézust. Ahogy a karomba fogtam, eltűnt a Szűzanya és szent József, s egyedül maradtam a kis Jézussal. Azt mondtam Neki: „Bár ilyen kicsi vagy, tudom, hogy Uram és Teremtőm vagy!” Kitárta felém karocskáit, s mosolyogva nézett rám. Lelkem semmihez nem hasonlítható öröm töltötte el. Majd eltűnt a kis Jézus. A Szentáldozás ideje következett. A többi nővérrel együtt hálatelt lélekkel járultam a Szentáldozáshoz. (71) Utána e szavakat hallottam a lelkemben: „Ugyanaz vagyok a szívedben, akit az előbb a karodban tartottál.” Ekkor egy lélekért [222] kértem az Urat, adjon neki kegyelmet a küzdelemhez, s hogy vegye le válláról ezt a megpróbáltatást. -- „Legyen meg, amire kérsz, de érdeme így sem fog csökkenni.” Lelkemben eluralkodott az öröm, amiért ilyen jó és irgalmas az Isten. Megad nekünk mindent, amire bizalommal kérjük.

610 Az Úrral folytatott minden beszélgetés után rendkívül megerősödik a lelkem. Mély békesség honol bennem, s úgy felbátorodom, hogy a világon semmitől sem félek, csak attól, nehogy Jézust megszomorítsam.

611 Ó, Jézusom, legédesebb Szíved jóságára könyörgöm, csillapodjék haragod, s légy irgalmas hozzánk. Oltalmazzanak a Te sebeid Atyád igazságossága ellen. (72) Ó, Istenem, úgy ismertelek meg, mint az irgalmasság forrását, aki minden lelket éltet és fenntart. Ó, mily nagy az Úr irgalma! Ez minden tulajdonsága közül a legnagyobb. Isten legfőbb tulajdonsága az irgalom. Minden, ami körülvesz, csak erről beszél. Az irgalom a lélek élete. Isten könyörületessége kimeríthetetlen. Ó, Uram, nézz le ránk, s bánj velünk könyörülettel, nagy irgalmad szerint.

612 Egy alkalommal kétségeim támadtak, hogy az a dolog, mely velem megesett, nem bántotta-e meg súlyosan Jézust. Nem láttam tisztán, s elhatároztam, addig nem áldozom, amíg meg nem gyóntam. A bűnbánatot azonban rögtön felkeltettem. Szokásommá vált a legkisebb vétség miatt mindjárt felindítani a bánatot. Azokon a napokon, amikor nem áldoztam, (73) nem éreztem Isten jelenlétét. Ettől kimondhatatlanul szenvedtem. Ezt mint a bűn büntetését értelmeztem. A szentgyónásban azonban megdorgáltak, hogy áldoznom kellett volna, mert amin fennakadtam, nem volt akadálya a Szentáldozásnak. A gyónás után megáldoztam. Rögtön megpillantottam Jézust, aki azt mondta: „Tudd meg, leányom, nagyobb szomorúságot okoztál azzal, hogy nem egyesültél velem a Szentáldozásban, mint ezzel a kis vétséggel.”

613 Egyik napon láttam egy kápolnát, benne hat nővért, akik éppen áldoztak. Gyóntatónk karingben és stólában [223] osztotta nekik az Úr testét. Ebben a kápolnában nem volt dísz, sem imazsámolyok. A Szentáldozás után megpillantottam az Úr Jézust úgy, ahogy a képen van. Továbbhaladt, de én

Utána kiáltottam: „Hogy tudsz továbbmenni, Uram, anélkül, hogy valamit mondanál nekem? Nélküled semmit sem tudok tenni. (74) Velem kell maradnod! Áldj meg, s ezt a Kongregációt és Hazámat!” Jézus keresztet rajzolt fölém és azt mondta: „Ne félj semmitől, én mindig veled vagyok.”

614 A Nagyböjt előtti utolsó két napon növendékeinkkel[224] együtt engesztelő órát tartottunk. Mindkét alkalommal úgy láttam Jézust, mint az ostorozáskor. Lelkem annyira szenvedett, hogy azt hiszem, összes kínját saját testemben és lelkemben érzem.

615 1936.3.1. Ezen a napon a szentmise alatt sajátságos erőt és késztetést éreztem, hogy Isten kívánságait[225] tettekre váltsam. Oly tisztán láttam magam előtt mindazt, amit az Úr kívánt tőlem, hogy semmiképp nem élhettem azzal a kifogással, (75) hogy nem értem az Úr óhaját. Ha ezt állítanám, hazudnék, mert tisztán és világosan megértette velem akaratát az Úr. A kétség legkisebb lehelete sem érint. Felismertem, hogy nagy hálátlanság lenne tovább halogatni ezt az ügyet, melyet az Úr saját dicsőségére és a lelkek hasznára kíván véghezvinni, engem pedig mint nyomorúságos eszközt használ fel irgalmassága örök tervének véghezvitelére. Mily hálátlan lenne lelkem, ha továbbra is ellenállna Isten akaratának. Semmi sem tud már visszatartani: sem üldözés, sem szenvedés, gúny, fenyegetés, kérés; sem éhség, sem hideg, de hízélgés, barátság, kellemetlenségek, barátok vagy ellenségek sem. Azok a dolgok sem, melyeket épp átélek vagy át fogok élni. Még a pokol gyűlölete sem! -- Semmi sem téríthet el Isten akaratának teljesítésétől. (76) Nem saját erőmre támaszkodom, hanem az Úr mindenhatóságára. Ha ugyanis Isten megadta szent akaratának felismerését, a kivitelezés kegyelmével is meg fog ajándékozni. Nem hallgathatom el, hogy alacsonyabb rendű természetem, mely gyakran lép fel saját követeléseivel, ezekkel a törekvésekkel szemben ellenállást fejt ki, s ezáltal néha olyan harc keletkezik lelkemben, hogy úgy kiáltok én is az Örök Atyához, mint Jézus az Olajfák hegyén: „Ha lehetséges, múltjék el tőlem ez a kehely, de nem az én, hanem a Te akaratod legyen meg.” Nincs rejtve előttem mindaz, amit át fogok élni, de teljes öntudattal elfogadok mindent, amit az Úr rám küld. Bízom Benned, irgalmas Istenem. Elsőként akarom kimutatni a bizalmat, amit elvársz a lelkektől. Ó, örök Igazság, segíts engem, világosítsd az élet és az ügyek útjait, s add, hogy teljesüljön bennem a Te akaratod!

(77) Nem kívánok semmi mást, csak a Te akaratodat akarom teljesíteni, Uram. Nem fontos, hogy ez könnyű-e vagy nehezemre esik. Érzem, hogy valami különös hatalom tette sarkall. Csak egy dolog tart még vissza, a szent engedelmesség. Ó, Jézusom, egyfelől ösztökélsz, másrészt fenntartasz és visszatartasz. Ó, Jézusom, ebben is legyen meg a Te akaratod. Ilyen állapotban voltam megszakítás nélkül néhány napig. Testi erőim csökkentek, s bár nem beszéltem erről senkivel, a főnöknő[226] észrevette szenvedéseimet, s azt mondta: „Megállapítottam, hogy megváltozott, nővér, s nagyon sápadt.” Megparancsolta, feküdjek le korábban, s aludjak tovább. Rendeletére

esténként egy bögre meleg tejet hoztak be nekem. Gondos anyai szíve valóban segíteni kívánt, de külső dolgok (78) nem tudnak a lelki szenvedésekre hatást gyakorolni, és nem sok enyhülést adnak. A gyóntatószékből merítettem erőt és vigaszt, hogy már nem sokáig kell várnom, s munkához láthatok.

616 Csütörtökön, ahogy a cellámba mentem, nagy fényben megláttam magam felett egy Szent Ostyát. Meghallottam egy hangot is, ami úgy tűnt, az Ostya felett szólalt meg: „A Szent Ostyában van a te erőd, ő fog megvédeni.” -- Itt eltűnt a látomás, de lelkemet csodálatos erő és megvilágosodás töltötte be: Isten iránti szeretetünk az Ő akaratának megvalósításán alapszik.

617 Ó, Szentháromság, Örök Isten! Irgalmasságod koronájában mint apró kövecské szeretnék csillogni, melynek szépségét fényességed (79) sugarai és felfoghatatlan irgalmad adják. Minden, ami szép a lelkemben, a Tiéd, Istenem, ami pedig engem illet, mindig csak semmi vagyok magamban.

618 A Nagyböjt kezdetén kértem a gyóntatómat, adjon egy önmegtágadást, melyet gyakorolhatok ebben az időben. Azt az utasítást kaptam tőle, hogy ne vonjak meg magamtól semmiféle ételt, az étkezés alatt azonban elmélkedjem arról, miként fogadta Jézus a kereszten az epét és az ecetet. Ez lesz az önmegtágadásom. Nem tudtam, hogy ez ily nagy mértékben hasznára lesz a lelkemnek. Állandóan Uram fájdalmas szenvedéseim elmélkedem, s így étkezés közben nem tudom megkülönböztetni, hogy mit eszem, csak Uram halálával foglalkozom.

619 Ugyanakkor a böjtidő elején kértem a lelkiismeretvizsgálat szempontjainak megváltoztatását is. Változtatásul azt kaptam, hogy mindent, amit ebben az időben tenni fogok, az engesztelés tiszta szellemében, a bűnösökért tegyem. (80) Ez elválaszthatatlan kapcsolatban tart Istennel. Ez a szándék tökéletesíti cselekedeteimet, mert mindaz, amit teszek, a halhatatlan lelkeket szolgálja. Az adódó nehézségek és kimerültségek már nem jelentenek nekem semmit, ha azt veszem fontolóra, hogy általuk a bűnös lelkek kiengesztelődnek Istennel.

620 Szűz Mária a Mesternőm. Ő tanít minden időben, hogyan éljek Istenért. Lelkem felfénylik hallgatásodban, s alázatodban, ó, Mária.

621 Egy alkalommal, amikor ötperces imádásra betértem a kápolnába, s egy bizonyos lélekért imádkoztam, megértettem, hogy Isten nem mindig azért a lélekért fogadja imáinkat, akiért éppen fohászunk, hanem valaki másért. Így a lélek tisztító tűzben elszenvedett kínjaira nem szerzünk enyhülést, de imánk azért nem vész el.

622 (81) A lélek bizalmas kapcsolata Istennel. Isten különleges módon közeledik a lélekhez, s ez csak Isten és a lélek számára ismert. Senki sem észleli ezt a tiszta

kapcsolatot, melyben a szereteté a vezető szerep, s mindent a szeretet visz végbe. Jézus gyengéd, édes módon adja magát a léleknek, s az Ő mélyén béke honol. Jézus sok kegyelemmel gazdagítja a lelket, s képessé teszi az Ő örök gondolatainak befogadására, s nemegyszer isteni terveit is felfedi a lélek előtt.

623 Egy alkalommal, mikor azt mondta nekem P. Andrasz: jó lenne, ha Isten Egyházában lenne egy csoport, akik Isten irgalmáért állandóan könyörögnének, mert erre mindnyájunknak szükségünk van, [227] -- ezekre a szavakra különös világosság gyúlt a lelkemben. Milyen jó is az Úr!

624 (82) 1936.3.18. Egyik napon kértem az Úr Jézust, hogy tegye meg az első lépést egy változás vagy külső cselekedet révén, vagy engem távolítsanak el, mert én magam képtelen vagyok arra, hogy elhagyjam ezt a Kongregációt. Több mint három órán át küszködtem így haldokolva. Nem tudtam imádkozni, de akaratomat az Úr akarata alá rendeltem. Másnap reggel azt mondta nekem a főnöknő, [228] hogy az általános főnöknő [229] Varsóba helyez. Erre így válaszoltam: „Elképzelhető, hogy már nem fogok elutazni, hanem most azonnal, itt hagyom el a Rendet.” Azt gondoltam, megkaptam a külső jelet, amit Istentől kértem. A főnöknő [nem] válaszolt, hanem kis idő múlva újra magához rendelt, s így szólt: „Tudja mit, nővér? Utazzék csak, s ne törődjön az utazás hiábavalóságával még akkor sem, ha azonnal vissza kellene jönnie.” Azt mondtam: „Jó, megyek”, pedig fájdalom járta át a lelkemet, (83) mert tudtam, hogy az utazás miatt elhalasztódik az ügyem. De mint mindig, mindenek ellenére, igyekeztem engedelmes lenni.

625 Este az imánál azt mondta a Szűzanya: „Életeteknek hasonlónak kell lennie az enyémhez, csendesnek, elrejtettnek; mindig egyesüljétek Istennel, kérjétek Őt az emberekért, s készítsétek elő a világot Isten második eljövételére.”

626 Este az áldás [230] alatt lelkem egy ideig az Atyaistennel érintkezett. Úgy éreztem, a karjaiban vagyok, mint egy kisgyermek. Lelkemben a következő szavakat hallottam: „Ne félj semmitől, leányom, minden ellenség szétzúródik a lábaimnál.” -- E szavakra mélységes béke tért vissza a lelkembe, s egy különös belső csend.

627 (84) Mikor panaszkodtam az Úrnak, hogy megvonja tőlem segítségét, s újra egyedül leszek, s most nem tudom, hogyan viselkedjem, ezt hallottam: Ne félj, én mindig veled vagyok.” E szavakra újra béke tért a lelkembe. Isten jelenléte érezhetően újra át- meg átjárt. Lelkemet fény árasztotta el, s ebből testem is részesült.

628 Utolsó este, mielőtt Vilniusból elutaztam volna, egy idős nővér [231] feltárta előttem a lelkét. Elmondta, hogy már évek óta bensőleg szenved, mert úgy érzi, rosszul gyónt, s kételkedik abban, hogy megbocsát-e neki az Úr. Megkérdeztem, elmondta-e ezt a gyóntatójának? Azt válaszolta, hogy ő már sokszor (85) elmondta

gyóntatóatyjának -- s mindig azt a választ kapta, nyugodt lehet. Mégis nagyon szenvedek, senki sem hoz enyhülést, állandóan úgy érzem, Isten nem bocsátott meg. Azt válaszoltam: „Engedelmeskedjék, nővér, a gyóntatójának, s tökéletesen nyugodt lesz. Ez biztos csak egy kísértés.” Könnyes szemmel kért, kérdezzem meg Jézust, megbocsátott-e neki, s gyónása megfelelő volt-e, vagy sem? Erőteltjesen válaszoltam: „Kérdezze meg maga, nővér, ha nem hisz a gyóntatóinak!” Erre megragadta a kezemet, s nem akart elengedni, míg bele nem egyeztem kérésébe. Imát kért, s azt is, majd mondjam meg neki, mit mondott Jézus. Közben keservesen sírt, és nem akart elengedni. Azt mondta: „Tudom, hogy Jézus beszél önnel, nővér.” Nem tudtam szabadulni tőle, mert szorosan fogta a kezemet, végül is megígértem, (86) hogy imádkozni fogok érte. Este az áldás után hallottam lelkemben: „Mondd meg neki, hogy a bizalmatlansága jobban sérti a szívemet, mint a vétkek, melyeket elkövetett.” Mikor ezt megmondtam, sírt mint egy gyermek, és a lelkébe nagy öröm költözött. Megértettem, hogy Isten általam akarta megvigasztalni ezt a lelket, Isten kívánságát teljesítettem, bár ez igen sokba került nekem.

629 Mikor ugyanaznap este rövid időre bementem a kápolnába, hogy köszönetet mondjak Isten minden kegyelméért, melyeket ebben a házban juttatott nekem, hirtelen elfogott Isten jelenlétének érzése. Úgy érzem magam, mint egy gyermek a legjobb Atya karjaiban. Szavait is hallottam: „Ne félj semmitől, én mindig veled vagyok!” Szeretete teljesen átjárt. Éreztem, (87) hogy oly szoros kötelék fűz Hozzá, amit szavakkal nem lehet kifejezni.

630 Akkor megláttam magam mellett a hét lélek egyikét, láttam, [232] mint korábban, ragyogó fény-alakban állandóan mellettem állt, ahogy vonaton utaztam. Amint elhaladtunk egy-egy templom mellett, mindegyiken állt egy-egy angyal, de ezek kevésbé voltak fényesek, mint az én kísérom. A templomokat őrző angyalok mindegyike meghajolt az előtt, aki velem volt. Amint Varsóban beléptem a ház kapuján, eltűnt ez a lélek. Hálát adtam Istennek jóságáért, hogy angyalokat ad nekünk kísérorúl. Ó, milyen keveset gondolnak arra az emberek, hogy állandóan velük van egy ilyen lélek, aki egyúttal az események tanúja is. Ti bűnösök, gondoljatok arra, hogy minden tetteteknek szemtanúja van.

631 Ó, Jézusom, jóságod felülmúl minden értelmet. Irgalmad pedig senki sem tudja kimeríteni. A kárhozat (88) azokra a lelkekre vár, akik el akarnak veszni, mert aki törekszik az üdvösségre, annak az Úr rendelkezésre bocsátja az irgalom tengerét. Hogy tudna befogadni egy kis edény egy végtelen tengert?...

632 Midőn elbúcsúztam a nővérektől, mert már el kellett indulnom, egy nővér nagyon kérte, bocsássak meg neki, mert a munkában oly keveset segített nekem, de nemcsak hogy nem segített, de igyekezett mindig megnehezíteni azt. Lelkemben azonban nagy jótevőmnnek láttam őt, mert gyakoroltatta velem a türelmet. Oly annyira próbára tett engem, hogy egy idősebb

nővér megjegyezte: „Fausztina nővér vagy ostoba vagy szent, mert egy átlagos ember sem tudná elviselni, hogy valaki állandóan ellene tegyen.” Én azonban mindig jó szívvvel közeledtem feléje. Ez a nővér annyira igyekezett megnehezíteni a munkámat, (89) hogy erőfeszítéseim ellenére néha sikerült szétrombolnia, amit már jól elvégeztem -- ahogy azt most búcsúzaskor elárulta és bocsánatomat kérte. Nem akartam kideríteni a szándékát. Viselkedését isteni megpróbáltatásnak fogtam fel.

633 Roppant csodálkozom, hogy létezik ilyen nagy féltékenység. Én, ha látom mások jóságát, úgy örülök neki, mintha sajátom lenne. Mások öröme az én örömöm, mások szenvedése az én szenvedésem. Ha ez másképp lenne, nem mernék kapcsolatban lenni az Úr Jézussal. Jézus lelke mindig egyszerű, gyengéd, őszinte. Minden jóindulatú mosollyal álcázott gonoszság, féltékenység, rosszindulat egy intelligens kis ördög, míg az őszinte szeretetből fakadó kemény szó nem sebzi meg a szívet.

634 (90) 1936.3.22. Varsóba megérkezve bementem egy percre a kis kápolnába, hogy megköszönjem az Úrnak a szerencsés utat. Kértem kegyelmét és segítségét mindahhoz, ami itt vár rám -- de mindenben alávetem magam szent akaratának. Ekkor e szavakat hallottam: „Ne félj semmitől, minden nehézség azt szolgálja, hogy megvalósuljon az akaratom.”

635 Március 25. Reggel az elmélkedés alatt különös módon elfogott Isten jelenlétének érzése, látva az Ő rendkívüli nagyságát, s egyidejűleg lehajlását teremtményeihez. Akkor megláttam a Szűzanyát is, aki így szólt hozzám: „Ő, mily kedves Istennek az a lélek, aki hűségesen követi az Ő kegyelmének sugallatát. Én adtam a világnak a Megváltót, neked pedig nagy irgalmáról kell beszélned a világ előtt, s felkészítened a világot újbóli eljövételére, (91) amikor nem mint irgalmas Megváltó, hanem mint igazságos Bíró fog eljönni. Ez a nap rettenetes lesz, ki van jelölve az igazság napja, Isten haragjának napja, mely előtt megremegnek az angyalok. Hirdesd Isten irgalmasságát a lelkeknek, amíg tart az irgalom ideje! Ha most hallgatsz, felelned kell azon a rettenetes napon nagyon sok lélekért. Ne félj semmitől! Maradj mindvégig hűséges! Veled érzek.”

636 Midőn Walendówba értem, az üdvözléskor azt mondta az egyik nővér:[233] „Most, hogy hozzánk jött, nővér, minden jóra fordul.” Megkérdeztem: „Miért mondja ezt, nővér?” Azt válaszolta, hogy így érzi ezt lelkében. Ez a lélek csupa egyszerűség. Igen kedves Jézus Szívének. A ház valóban rendkívül nagy szükségben szenvedett.[234] Nem akarok itt most mindent megemlíteni.

637 (92) Gyónás. Amint a gyónásra készültem, azt mondtam a Legméltóságosabb Oltáriszentségben elrejtőzött Jézusnak. „Jézusom, szólj hozzám ennek a papnak [235] szájával! A jel az lesz nekem, ha ő, aki nem tudja, hogy Te tőlem az irgalmasság művének megalapítását kívánod, mond nekem valamit erről az irgalmasságról!” Midőn beléptem a gyóntatószékbe, s elkezdtem gyónni, a pap félbeszakítja

gyónásomat, s nagy nyomatékkal elkezd beszélni Isten irgalmáról úgy, ahogy még nem hallottam erről beszélni senkit. Megkérdezte, tudom-e, hogy Isten irgalma minden más műve felett áll, megkoronázása az összes többinek. Figyelmesen hallgattam e szavakat, melyeket az Úr a papon keresztül hozzám intézett. Bár hiszek abban, hogy a gyóntatószékben mindig Isten szól a pap által, most mégis egész különös módon tapasztaltam ezt. (93) Bár nem beszéltem a lelkemben uralkodó Istennel egyesült életemről, csupán hibáimat soroltam fel, mégis sok olyan dologról beszélt magától a pap, ami a lelkemben van. Kötelezett, hogy kövessem hűségesen Isten sugallatait. Azt mondta: „Az életben együtt haladsz a Szűzanyával, aki Isten minden sugalmazását hűségesen követte.” -- Ó, Jézusom! Ki fogja fel jószágodat?

638 Ó, Jézusom! Háríts el tőlem minden gondolatot, ami akarattal nem egyezik. Felismertem, hogy az irgalmasság ügyén kívül már semmi sem köt a földhöz.

639 Csütörtök. Az esti imádási óra alatt megpillantottam a megostorozott, megkínzott Úr Jézust, aki azt mondta nekem: „Leányom, azt kívánom, hogy a legkisebb dolgokban is függj a gyóntatódtól. A legnagyobb áldozataid sem tetszenek nekem, ha nem (94) kapod meg rá a gyóntatód jóváhagyását, s fordítva, a legkisebb dolognak is nagy értéke van előttem, ha ezt gyóntatód engedélyével viszed végbe. A legnagyobb tettek is jelentéktelenek az én szememben, ha önfejlően végzik őket, mivel gyakran nem egyeznek meg az én akaratommal, inkább büntetést érdemelnek, mint dicséretet. De legkisebb teted is kedves és rendkívül drága nekem, ha gyóntatód hozzájárulásával teszed. Jegyezd ezt meg mindenkorra! Állandóan ügyelj rá, mert a mű miatt az egész pokol ellened tör! Ugyanis sok lélek fog általa visszafordulni a pokol kapujától, és irgalmamat dicsérni. De ne félj semmitől, én veled vagyok. Tudd, hogy magadtól semmit sem tehetsz!”

640 A hónap első péntekén a Szentáldozás előtt megpillantottam egy óriási edényt (95) telve Szent Ostyákkal. Egy kéz elém helyezte, s én kezembe vettem ezt az edényt. Ezer élő Ostya volt benne. Akkor meghallottam ezt a hangot: „Ezeket az Ostyákat azok a lelkek vették magukhoz, akik számára az őszinte megtérés kegyelmét elnyerted ebben a Nagyböjtben.” Ez Nagypéntek előtt egy héttel történt. Ezt a napot nagy belső áhítatban töltöttem, kiüresítettem magam a lelkek javára.

641 Ó, milyen öröm megsemmisülni a halhatatlan lelkekért! Tudom, hogy az étkezésre szolgáló búzaszemet el kell pusztítani, kövek közt szét kell morzsolni. Így engem is szét kell zúzni, hogy az Egyháznak és a lelkeknek hasznára válhassak, bár külsőleg senki sem veszi észre áldozatomat. Jézusom! Külsőleg rejtve leszek, akár ez az ostya, amelyben a szem mit se lát, én mégis Neked szentelt szent ostya vagyok.

642 (96) Virágvasárnap. Ezen a napon rendkívüli módon

átéltem Jézus legédesebb Szívének érzéseit. Ott járt a lelkem, ahol Jézus tartózkodott. Láttam Őt száron ülve, s azt, hogy a tanítványok és a hatalmas tömeg örvendezve együtt vonult az Úr Jézussal. Kezükben ágakat tartottak, melyeket magasba emeltek, mások meg lábaihoz szórták, amerre elvonult. Ugrándoztak, s nem tudták, örömben mit tegyenek. Láttam egy másik tömeget is, akik épp ilyen örömteljes arccal, ágakkal a kezükben szembejöttek. Szüntelenül örömkialtásokban törtek ki; kisgyermek is volt köztük. - Jézus azonban nagyon komoly volt, s tudtomra adta az Úr, mennyire szenvedett ez idő alatt. Ebben a pillanatban nem láttam mást Jézuson kívül, akinek Szíve csordultig volt az [emberek] hálátlanságával.

643 (97) Negyedévi gyónás. Péter Bukowskinál gyóntam. Amikor egy belső erő újból gyors cselekvésre ösztönzött, hogy ne halogassam tovább ezt az ügyet, nem találván békére közöltem ezt a gyóntatómmal, s azt, hogy nem tudok tovább várni. Erre így válaszolt: „Nővér, ez képzelődés. Az Úr Jézus nem kívánhat ilyet. Ön örök fogadalmat tett. Csak ámitja magát. Ön valami eretnekséget gondolt ki.” -- Mindezt hangosan kiáltva mondta. Megkérdeztem: „Minden ámitás lenne?” Azt felelte: „Minden!” Ezután arra kértem, mondja meg, hogyan viselkedjem tovább? -- „Nem szabad, nővér, a sugallataira hallgatnia! Legyen ez irányban szétszórt, ne figyeljen arra, amit a lelkében hall! Törekedjék jól ellátni a kötelességeit, s egyáltalán ne gondoljon ezekre a dolgokra! Tökéletes szétszórtságban iljen!” Azt válaszoltam: „Jól van, eddig saját lelkiismeretem szerint cselekedtem, most az atya parancsára nem fogok bensőmre hallgatni.” -- Erre így szólt: „Ha az Úr Jézus újra mondana magának valamit, tudassa velem, de ön, nővér, nem teljesítheti azt!” „Jó -- válaszoltam -- igyekezni fogok engedelmeskedni.” -- Nem tudom, miért volt olyan szigorú az atya?

644 Ahogy kiléptem a gyóntatószékből, egy sor különböző gondolat nyomasztotta lelkemet. Miért legyek őszinte? Amiket elmondtam, azok nem bűnök, tehát nem kötelességem tájékoztatni ezekről a gyóntatót. Másrészt milyen jó, hogy már nem kell hallgatnom a bensőmben unszó hangra. Elég, ha kívül minden rendben van. Most már semmire sem kell figyelnem. Valóban fölösleges hallgatnom a benső hangra, ami oly sok megaláztatásomba került. Most már szabad leszek. Lelkemet azonban különös fájdalom fogta el. (99) Többé már nem lehetek kapcsolatban Azzal, akire oly nagyon vágyódom, aki lelkem egész ereje. Elkezdtem szólólgatni: „Kihez menjek, ó, Jézus?” A gyóntató tilalmával azonban nagy sötétség borította el lelkemet, rettegek, nehogy valami benső hangot halljak újra, mert ezzel megtöröm a gyóntató parancsát. Másrészt majd elpusztulok az Isten utáni vágytól. Bensőm szétszakítva, saját akaratomtól megfosztva, teljesen Istenre vagyok utalva.

Ez Nagyhét szerdáján volt. Nagycsütörtökön még hevesebbé váltak szenvedéseim. Az elmélkedés alatt agóniaszerű állapotba jutottam. Nem éreztem Isten jelenlétét, de Isten egész igazságossága rám nehezedett. Úgy éreztem, elpusztulok a világ bűneiért. A sátán elkezdett gúnyolni: „Látod, most

már nem fogsz törődni a lelkekkel. Nézd, mi a jutalmad! Senki se hiszi el neked, hogy ezt Jézus kívánja (100) tőled. Látod, hogy szenvedsz most? S hogy fogsz még szenvedni! A lelkiatyád már felmentett minden alól.' -- Most már úgy élhetek, ahogy nekem tetszik, csak kívülről legyen minden rendben. Ezek a szörnyű gondolatok egy óra hosszáig kínoztak. Midőn a szentmise ideje közeledett, szívemet elárasztotta a fájdalom. El kell hát hagynom a Rendet? De hát az atya azt mondta, a dolog eretnokség. Távolodjam el hát az Egyháztól? Fájdalommal telve az Urat hívtam. ,,Ments meg, Jézus!'' Mégse hatolt egyetlen fénysugár sem a lelkembe. Úgy érzem, elhagy az erőm, mintha lelkem el akarná hagyni a testemet. Isten akaratára bízom magam, s csak azt ismétlem: ,,Történjék meg velem, ó, Istenem, amit elrendeltél! Nincs bennem már semmi, ami az enyém lenne.' Ekkor hirtelen körülvett Isten jelenléte, s a csontom velejéig átjárt. (101) Ez az Áldozás ideje alatt volt. Röviddel Áldozás után minden elveszett számomra, ami körülöttem létezett.

645 Megpillantottam az Úr Jézust a képen lefestett alakban. Így szólt: ,,Mondd meg a gyóntatódnak, hogy ez a mű az enyém, és téged mint nyomorúságos eszközt használlak fel.' -- Azt mondtam: ,,Jézus, nem tudom megtenni, amit mondasz, mert a gyóntatóm szerint minden csak önámítás, s nem szabad hallgatnom semmilyen parancsodra. Nem teszek meg semmit, amivel most megbízol. Kérlek, bocsáss meg, Uram, nem tehetek semmit; hallgatnom kell a gyóntatómra. Jézus, kérlek szépen, bocsáss meg! Te tudod, hogy szenvedek ettől a helyzettől, de gyóntatóm nem engedte meg, hogy parancsaidat kövessem.' Jézus kedvesen, s megelégedéssel hallgatta panaszaimat. Úgy gondoltam, (102) most nagyon megbántom az Urat. Ellenkezőleg, Jézus elégedett volt velem, s jóságosan azt mondta: ,,Mondj el mindig mindent a gyóntatódnak, amit parancsolok, s amit mondok neked, de csak azt tedd, amire engedélyt kapsz. Ne aggódj, és ne félj semmitől, én veled vagyok!'' -- Lelkem örömmel telt meg. Minden nyomasztó gondolatom elszállt, és bátorság tért vissza lelkembe.

646 Valamivel később azonban elmerültem a szenvedésben, melyet Jézus az Olajfák hegyén átélt. Ez egész péntek reggelig tartott. Pénteken Jézus kínjait éltem át, de most más módon. Ezen a napon eljött hozzánk Derdyből P. Bukowski. Egy különös erő arra késztetett, hogy menjek el gyónni hozzá, s mondjak el mindent, ami velem történt, s amit Jézus mondott nekem. Mikor mindenről beszámoltam, egész másként reagált, mint a múltkor. (103) ,,Ne féljen, nővér, önnel nem történhet semmi rossz, nem engedi meg az Úr. Ha engedelmes marad, ilyen magatartással nem kell aggódnia. Isten talál majd rá utat, hogy művét keresztülvigye. Kérem, tartsa magát ehhez az egyszerűséghez és az őszinteséghez, s mondjon el mindent az általános főnöknőnek. Amit mondtam, azért tettem, hogy figyelmeztessenem a nővért, mert még a szentek is tévedhetnek. Néha az ördögtől jön egy-egy sugalmazás, néha saját magunktól. Ezért kell óvatosnak lennünk. Továbbra is úgy viselkedjék, mint azelőtt. Látja, nővér, ezért nem haragszik az Úr. Némely dologról, ami most történt, értesítse az állandó gyóntatóját.''

647 Egy dolgot megértettem. Sokat kell imádkoznom a Szentlélek (104) világosságáért a gyóntatók részére. Ha anélkül lépek a gyóntatószékbe, hogy előtte buzgón imádkoztam volna a gyóntatóért, megtörténik, hogy nem ért meg. A páter felbátorított, imádkozzam csak buzgón ezekre a szándékokra. Kérjem Istent, ismertesse fel jobban, s értesse meg velem, mit kíván tőlem. „Mondja csak az egyik kilencedet a másik után, s Isten nem tagadja meg kegyelmét öntől.”

648 Nagypéntek. Három órakor megpillantottam a keresztre feszített Úr Jézust. Rám nézett, s azt mondta: „Szomjazom!” -- Ebben a pillanatban megpillantottam az oldalán a két sugarat, ami a képen látható. Lelkemben vágyat éreztem a lelkek megmentésére s a megsemmisülésre a szegény bűnösökért. Felajánlottam magam a világért a haldokló Jézussal az Örök Atyának. Jézussal, Jézus által, (105) Jézusban egyesülök Veled, ó, Örök Atya! Nagypénteken Jézus lélekben már másképp szenvedett, mint Nagycsütörtökön.

649 A Feltámadás ünnepe. [1936. Április 12.] Mikor a kápolnába léptem, lelkem elmerült Istenben, egyetlen Kincsemben! Jelenléte betöltött egészen.

650 Ó, Jézusom, Mesterem, Vezetőm! Erősíts meg, világosíts meg életem ezen nehéz óráiban. Emberektől nem várok segítséget. Benned van egész reményem. Egyedül állok kívánságaidal szemben. Természetem félelme és idegenkedése ellenére egész életemben és halálomban teljesítem szent akarodat oly hűségesen, ahogyan csak bírom. Jézusom, Veled mindent meg tudok tenni. Tégy velem, amit akarsz, nekem csak irgalmas Szívedet ajándékozd! Ez elég nekem.

(106) Ó, Uram, Jézusom, segíts, hogy mindaz megtörténjék velem, amit öröktől fogva elrendeltél részemre. Kész vagyok szent akarodat teljesíteni. Világosítsd meg értelmemet, hogy felismerjem, mi a Te akarodat. Ó, Istenem, aki átjáród a lelkemet, Te tudod, hogy semmi vágyam sincs, csak a Te dicsőítésed.

Ó, Isten akarata, szívem gyönyörúsége, lelkem tápláléka, értelmem világossága, akaratom mindenható ereje, mert ha a Te akarattal egyesülök, ó, Uram, akkor a Te erőd hat rajtam keresztül, és elfoglalja saját gyenge akaratom helyét. Naponta törekszem teljesíteni Isten kívánságát.

651 Ó, felfoghatatlan Isten! Irgalmaid nagysága felülmúlja az emberek és angyalok együttes értelmét. Minden angyal (107) és minden ember irgalmaid bensejéből származik. Az irgalom a szeretet virága: Isten maga a szeretet. Az irgalom Isten műve, mely a szeretetből veszi a kezdetét, s az irgalmában nyilvánul meg. Amire csak nézek, minden Isten irgalmát hirdeti. Még Isten igazságossága is végtelen irgalmáról beszél, mert az igazságosság is szeretetéből fakad.

652 Egy szóra ügyelek, ezzel mindig számolok, ez mindenem, ezzel élek és halok -- s ez Isten szent akarata. Ez a mindennapi táplálékom. Egész lelkem Isten kívánságát

hallgatja. Mindig azt teszem, amit Isten kíván tőlem. Néha ugyan elborzad tőle természetem, és érzem, hogy kívánsága meghaladja erőmet. Jól tudom, mi vagyok magamtól, de azzal is tisztában vagyok, mekkora az engem támogató isteni kegyelem.

653 (108) 1936.4.25. Walendów. Ezen a napon oly heves volt lelkem szenvedése, mint ritkán azelőtt. Már kora reggel óta úgy éreztem, mintha testem elválna a lélektől. Isten teljesen átítatott. Érzem magamban Isten igazságosságát. Érzem, hogy egyedül állok színe előtt. Úgy gondoltam, lelki vezetőm egyetlen szava meg tudna nyugtatni, de ő nincs itt. Elhatároztam, hogy mégiscsak a szentgyónásban keresek megvilágosodást. Midőn lelkemet feltártam a pap előtt, félt tovább hallgatni gyónásomat. Ez a tény még nagyobb szenvedést okozott. Ha látom egy pap félelmét, nem jutok lelki békességre. Így elhatároztam, hogy csak a lelki vezetőm előtt tárom fel teljesen a lelkem a legnagyobbtól a legkisebb dologig. Tanácsait pedig szigorúan követem.

654 Most már értem, hogy a gyónás a bűnök (109) bevallására szolgál. A lelki vezetés azonban egészen más dolog, de nem erről akarok beszélni. Most csak arról a különös dologról írok, ami első alkalommal történt meg velem. Mikor a gyónatató beszélni kezdett, s egyetlen szót sem értettem meg, hirtelen megláttam a megfeszített Úr Jézust. Azt mondta nekem: „Szenvedéseimben keress erőt és megvilágosodást!” A gyónás után elgondolkodtam Jézus borzasztó szenvedéseiről, s megértettem, hogy saját szenvedéseim a Megváltó kínszenvedéseihez képest semmik. Az ő szörnyű szenvedéseihez minden, még a legkisebb gyarlóság is hozzájárul. Erre lelkemet mélységes bűnbánat fogta el. Most láttam meg igazán, hogy Isten szeretetének és végtelen irgalmának tengerében vagyok. Ó, milyen kevés szó áll rendelkezésemre, hogy kifejezzem, amit átélek! Úgy érzem, mintha egy harmatcsepp lennék, amelyet felszívott Isten irgalmának feneketlen óceánja.

655 (110) + 1936.5.11. Krakkóba érkeztem, s örültem, hogy most már mindent teljesíthetek, amit az Úr kíván tőlem.

Midőn P. A.-val[236] találkoztam, s mindent elmondtam neki, azt válaszolta: „Imádkozzék, nővér, egészen Jézus Szíve ünnepéig. Csatloljon még hozzá valamilyen önmegtágadást! Jézus Szíve ünnepén megadom a választ.” Egy nap a következő szavakat hallottam a lelkemben: „Ne félj semmitől, én veled vagyok.” E szavakra oly erős készítés fogta el a lelkem, hogy nem vártam Jézus Szíve ünnepéig, s a gyónás alatt kijelentettem, hogy elhagyom a Kongregációt.[237] A páter azt felelte: „Nővér, ha egyedül dönt, minden felelősséget magára vállal. Menjen hát, nővér!” -- Örültem, hogy elmehetek.

A következő reggel hirtelen elhagyott (111) Isten jelenlétének érzése. Sötétség töltötte be lelkemet, nem tudtam imádkozni. Isten hirtelen távozása miatt úgy gondoltam, mégis elhalasztom a végleges döntést, míg újból meg nem beszélem az atyával.

P. Andrasz azt válaszolta: „Ilyesfajta változás gyakori a lélek életében. Ez nem akadály a cselekvésben.”

656 Midőn az általános főnöknővel[238] minderről beszéltem, a következőket mondta: „Nővér, bezárom önt az Úr Jézussal a tabernákulumba. Bármerre is indul onnan, nővér, az lesz az Úr akarata.”

657 Június 19. Midőn elmentünk a jezsuitákhoz a Jézus Szíve körmenetre, az ima alatt láttam a Legszentebb Ostyából ugyanazokat a sugarakat előtörni, mint amelyek a képen láthatók. Lelkemet nagy vágyódás fogta el Isten után.

658 (112)
1936. 6. Beszélgetés P. Andrasz-sal

„Tudnod kell, hogy ezek a dogok nagyon nehezek és súlyosak; a te igazi vezetőd a Szentlélek, mi sugalmazásainak csupán megfelelő irányt szabhatunk, de az igazi vezetőd a Szentlélek marad. Ha ön, nővér, magától úgy döntött, hogy elhagyja a Rendet, nem tiltom meg ezt, s nem rendelek el semmit, de ebben az esetben magára kell vállalnia a felelősséget. Azt mondom, elkezdhet cselekedni, képes is erre, azért kezdheti el. Minden valószínű, amit most és azelőtt[239] mondott, ez tehát mellette szól ennek. Mégis, mindenben nagyon óvatosnak kell lennie, sokat kell imádkoznia, és kérjen megvilágosítást részemre.”

659 A szentmise alatt, melyet P. Andrasz celebrált, láttam a kis Jézust. Azt mondta, hogy mindenben őtőle kell függőm. „Semmilyen önkényes cselekedet nem tetszik nekem, még ha sok fáradságot fektetsz is bele.” (113) Megértettem ezt a függőséget.

660 Ó, Jézusom, az utolsó ítéletkor számon kéred majd tőlem, amit az irgalmasság művében tőlem kívántál. Ó, igazságos Bíró, de egyúttal Jegyesem, segíts szent akaratomat teljesítenem! Ó, irgalmasság, isteni erény. Jegyesemnek, Jézusnak legirgalmasabb Szíve! Alakítsd szívemet a Te Szíved szerint.

661 Július 16. Ma az egész éjszakát imában töltöttem; az Úr szenvedéseim elmélkedtem, s lelkemre nehezedett Isten igazságossága. Megérintett Isten keze.

662 Július 17. Ó, Jézusom, Te tudod, milyen nagy viszontagságokon kell keresztülmennem ügyedben. Mennyi szemrehányást kell elviselnem, mennyi ironikus mosolyt kell higgadtan eltűrnöm. Ó, magamtól nem tudnám mindezt túlélni, (114) de Veled mindenre képes vagyok, Ó, Mesterem! Mennyire megsebez egy ironikus mosoly, amikor valamit egészen őszintén mondok.

663 Július 22. Ó, Jézusom, tudom, hogy egy ember nagyságát nem a szavai, sem érzései, hanem tettei bizonyítják. A művek, melyek tőlünk erednek, fognak igazolni minket. Jézusom, ne engedj nekem semmi álmodozást, hanem adj erőt és bátorságot szent akaratom teljesítésére.

Jézusom, ha életem végéig is bizonytalanságban hagysz, legyen áldott ebben is a Te neved!

Június

664 + Ó, Jézusom, mennyire örvendezek a bizonyosságnak, melyet adtál, hogy ez a Kongregáció létezni fog. Nincs már egy leheletnyi kételyem sem ebben, és látom, milyen nagy dicsőségére lesz Istennek. Isten legfőbb tulajdonságát, irgalmasságát fogja tükrözni. A rend tagjai (115) szüntelenül irgalmasságért fognak esedezni a maguk és a világ részére. Az irgalmasság valamennyi cselekedete Isten szeretetéből fakad, mellyel a rendtagok teljesen eltelnek. Igyekezni fognak maguk is elsajátítani Istennek ezt a tulajdonságát, vele élni, s azon fáradozni, hogy mások is megismerjék azt, s bízzanak Isten jóságában. Az Isteni Irgalmasságnak ez a Kongregációja az Isten Egyházában olyan lesz, mint elrejtett, csendes méhkas egy csodálatos kertben, ahol a nővérek, mint kis méhek dolgoznak majd, hogy felebarátaik lelkét mézzel táplálják, s a viasz Isten dicsőségére folyjon.

+ 1936. június 29.

665 P. Andrasz meghagyta nekem, imádkozzam egy kilencedet, hogy Isten akaratát jobban felismerjem. Buzgón imádkoztam, s bizonyos testi önmegtagadást is hozzáfűztem. A kilenced befejezése előtt megvilágosodást és bizonyosságot éreztem, hogy meglesz ez a Kongregáció, és Istennek tetsző lesz. A nehézségek és (116) viszontagságok ellenére felülről béke és erő szállt a lelkembe. Felismertem, hogy lehetetlen ellenállni Isten akaratának, s kioltani sem lehet azt. Megértettem, hogy követnem kell Isten akaratát a viszontagságok, üldözések, szenvedések minden fajtája ellenére, s természetem ellenállásának és félelmének dacára is.

666 Megértettem azt is, hogy a tökéletességre való minden törekvés és a teljes szentség Isten akaratának teljesítésén alapszik. Isten akaratának tökéletes teljesítése a szentségben való érettségről tanúskodik. Itt nincs helye semmiféle kételynek. Ha Istentől világosságot és felismerést nyertünk arról, hogy mit kíván tőlünk, de nem cselekszünk eszerint, ez Isten fölségének nagy megbántása. Az ilyen lélek megérdemli, hogy Isten teljesen elhagyja. Hasonló lesz Luciferhez, aki a legnagyobb fény osztályrészese volt, de nem teljesítette Isten akaratát. Sajátságos öröm tölti el lelkemet, ha arra gondolok, hogy a nagy nehézségek ellenére is mindig hűségesen teljesítettem (117) Isten felismert akaratát. Ó, Jézus, add kegyelmed, hogy ezt az akaratot tettekre váltsam.

667 Július 14. Három órakor kaptam egy levelet.[240] Ó, Jézusom, Te tudod egyedül, hogy mennyire szenvedek, de hallgatni fogok, és nem szólok erről a teremtményről, mert tudom, hogy senki sem tud engem megvigasztalni. Te vagy mindenem, ó, Isten, a Te szent akaratod a táplálékom, most abból élek, amiből az örökkévalóságban élni fogok.

Nagyon tisztелеm Szent Mihály arkangyalt, mert neki nem volt példaképe Isten akaratának teljesítésében, s mégis

hűségesen teljesítette Isten óhajait.

668 + Július 15. A szentmisén Jézus legszentebb Szívén át felajánlottam magam a mennyei Atyának. Tegyen velem, amit akar. Magamtól semmi vagyok, s nyomorúságomban nem tudok Hozzá méltó dolgot nyújtani, ezért, ó, Uram, belevetem magam irgalmasságod tengerébe.

669 (118) Július 16. Jézustól tanulok jónak lenni, attól, aki maga a jóság, hogy a mennyei Atya lányának hívhassanak. Ma délelőtt egy nagy kellemetlenség kapcsán igyekeztem ebben a szenvedésben akaratomat Isten akaratával egyesíteni, s hallgatva dicsértem Istent. Délután ötperces imádásra mentem, s hirtelen megláttam a keresztet, melyet a mellemen viselek, élőként; Jézus azt mondta nekem: „Leányom, a szenvedés lesz a jele, hogy veled vagyok.” Ezekre a szavakra igen meghatódtam.

670 Ó, Jézus, Mesterem és lelki Vezetőm! Csak Veled tudok beszélni. Senkivel sem olyan egyszerű a beszélgetés, mint Teveled, Istenem.

671 A lelki életben mindig szilárdan tartani fogom magam a papi kéz vezetéséhez. Lelki életemről és szükségleteimről csak a gyóntatómmal beszélek.

672 (119) + 1936. augusztus 4.

Több mint két óráig tartó lelki kín. Haldoklás... Hirtelen átjár Isten jelenléte. Érzem, hogy az igazságos Isten uralma alá kerültem. Igazsága csontom velejéig hatolt. Külsőleg elveszítettem erőmet és öntudatomat. Felismerem Isten nagy szentségét és saját nyomorúságomat. Lelkembe szörnyű kín hatol. A lélek előtt ott állnak mindazon tettei, amelyek nem makulátlanok. S ekkor a lélekben feltámad a bizalom ereje... és minden igyekezetével Istenhez törekszik. Látja azonban, hogy milyen nyomorult, és milyen hitvány mindaz is, ami körülveszi. Így áll szemben ezzel a Szentséggel -- szegény lélek...

673--674 Augusztus 13. Egész nap szörnyű kísértések gyötörtek. Istenkáromlások tolultak ajkamra, minden szent és isteni dolog ellen idegenkedést éreztem. De küzdöttem ellene egész napon át. Este fokozott szorongás fogta el értelmemet. Miért beszéljek mindenről a gyóntatómnak? (120) Kinevet majd! Ellenérzés és kedvetlenség fogta el lelkemet. Azt gondoltam, ilyen állapotban semmiképpen sem szabad áldoznom. Midőn erre gondoltam, annyira nagy fájdalom fogta el lelkemet, hogy majdnem hangosan felkiáltottam a kápolnában. De tudtam, hogy jelen vannak más nővérek is, és így elhatároztam, hogy kimegyek a kertbe, s elrejtőzve legalább hangosan jól kisirom magam. Hirtelen ott állt mellettem Jézus, és megkérdezte: „Hová akarsz menni?” Nem feleltem erre, de kiöntöttem Előtte minden fájdalmamat. Erre a sátán minden kísértése eltűnt. Jézus pedig ezt mondta: „Az a belső béke, amely most benned van, kegyelem.” -- És hirtelen eltűnt. Boldognak és nyugodtnak éreztem magam. Valóban, csak Jézus hatalma tudja elérni, hogy egyetlen pillanat alatt ilyen mértékben visszaálljon a lélek békéje.

Ő -- a legfőbb Úr!

675 (121) + 1936.8.7.

Midőn megkaptam az Isten irgalmasságáról szóló cikket[241] ezzel a képpel,[242] Isten jelenléte különös módon átjárt. Ahogy elmerültem a hálaadásban, megpillantottam Jézust, nagy fényben, ahogy a képen látható. Lábainál láttam P. Andraszt és Sopocko atyát. Mindkettő töltőtollat tartott a kezében, és mindkét toll hegyéből villámszerű fény lövellt ki, s megcélzott egy nagy tömeget. A tömegben levő emberek nagy futásban voltak, de nem tudtam, hová szaladnak. Akit eltalált a sugár, elfordult a tömegtől, s kinyújtotta kezét Jézus felé. Némelyek nagy örömmel tértek vissza, mások nagy szenvedéssel és fájdalommal. Jézus nagy jósággal tekintett egyikükre és másikukra is. Kis idő múlva egyedül maradtam Jézussal, s azt mondtam Neki: Jézusom, vigyél most már el engem, hiszen teljesült akaratom. Erre azt felelte Jézus: (122) „Még nem teljesült egészen az akaratom benned. Még sokat fogsz szenvedni, de én veled vagyok, ne félj!”

676 Sokat beszélek Jézussal P. Andraszról és Sopocko atyáról is. Tudom, hogy az Úr semmit sem tagad meg tőlem, hanem megadja nekik, amire csak kérem Őt. Érzem és tudom, mennyire szereti őket Jézus, nem akarok részleteiben is írni erről, de tudom jól, és határtalanul örülök neki.

+ 1936.8.15.

677 P. Andrasz miséje alatt -- röviddel az átváltozás előtt -- lelkemet eltöltötte Isten jelenléte, s az oltárhoz vonzotta. Megpillantottam a Szűzanyát a kis Jézussal. A kis Jézus a Szűzanya kezét fogta, majd örömmel az oltár közepére szaladt. A Szűzanya azt mondta nekem: „Nézd, milyen nyugodtan bízom kezeire a kis Jézust. Így kell neked is a lelkedet rábíznod, s gyermekként kell viselkedned Vele szemben.” Szavaira különös bizalom töltött el. A Szűzanya fehér ruhában volt, különösen fehér, áttetsző ruhában, vállain átlátszó kék fátyollal. A feje fedetlenül látszott, kibontott hajjal. Rendkívül szép volt. Nagy jósággal tekintett a páterre, de az néhány pillanat múlva megtörte a gyönyörű Gyermecket, akiből igazi vér tört elő, a páter föléje hajolt, s magához vette ezt az élő, igazi Jézust; vajon megette Őt, s hogy ezt hogyan tehette, nem tudom. Ó, Jézus, Jézus! Nem tudlak követni. Egyetlen pillanat alatt felfoghatatlanná válsz számomra.

678 Az erények tartalma: Isten akarata. Aki hűségesen teljesíti Isten akarátát, az minden erényt gyakorol. Az élet minden helyzetében és körülményeiben dicsérem és áldom Isten szent akarátát. Isten szent akarata az én szeretetem tárgya. (124) Lelkem legrejtettebb zugaiban az Ő akarátával élek. Külsőleg pedig, amennyiben felismerem ezt az akaratot, aszerint cselekszem. Gyötrelmek, szenvedések, üldözések és különböző kellemetlenségek Isten akarataként kedvesebbek nekem, mint saját akaratomból a siker, dicséret, elismerés.

679 Jó éjszakát, Jézusom, a harang szava pihenni szólít.

Látod, hogy haldoklom a lelkek megmentése utáni vágytól. Jó éjt, Jegyesem! Örülök, hogy újból egy nappal közelebb vagyok az örökkévalósághoz. Ha pedig megengeded, Jézus, hogy holnapra ébredjek, új himnusszal dicsérlek majd Téged.

680 + Július 13. Ma az elmélkedés alatt arra a belátásra jutottam, hogy benső élményeimről senkivel sem beszélek, de lelki vezetőm elől semmit se rejtek el. Egész lelkemből kérek Istentől kellő világosságot neki. (125) Nagyobb súlyt helyezek a gyóntató szavára, mint összes benső sugallatomra.

681 + Legnagyobb fájdalmaimban tekintetem a megfeszített Jézusra emelem. Nem várok segítséget az emberektől, bizalmamat csak az Istenbe helyezem. Végtelen irgalma egyetlen reményem.

682 + Minél jobban érzem, hogy Isten átalakít engem, annál inkább hallgatásba burkolózom. Isten szeretete kezdi bevégezni művét a lelkemben. Látom, hogy az Úrtól rám bízott küldetés teljesítése elkezdődik.

683 + Midőn egy alkalommal buzgón imádkoztam a jezsuita szentekhez, hirtelen megpillantottam Órangyalomat, aki Isten trónja elé vezetett. A szentek serege közt haladtam át. (126) Sok, a képeikről ismert szentet találtam, köztük sok jezsuitát, akik megkérdezték: melyik rendből jött ez a lélek? Midőn válaszoltam, megkérdezték: ki a lelki vezető? P. Andrasz, mondtam. Midőn többet akartak mondani, Órangyalom jelt adott a hallgatásra. Eljutottunk Isten trónja elé. Megközelíthetetlen nagy fényességet láttam, s megláttam kijelölt helyemet is Isten közelében. De nem tudtam megnézni milyen, mert egy felhő eltakarta előlem. Az Órangyalom azt mondta: „Itt van trónod, az isteni akarat hűségese teljesítéséért.”

684 + Szent óra. -- Csütörtök. Ezen az imaórán megengedte Jézus, hogy belépjek az Utolsó Vacsora termébe, s átéljem, ami ott történt. Legjobban az a pillanat hatott meg, [243] amikor az átváltoztatás előtt Jézus égre emelte (127) a szemét, s Atyjával titokzatos párbeszédbe merült. Ezt a pillanatot teljesen csak az örökkévalóságban fogjuk megérteni. Szemei lángoltak, arca fénylett, s fehér volt, mint a hó, egész alakja fenséget, lelke vágyakozást sugárzott. Az átváltozás pillanatában megpihent, eltöltötte a szeretet -- az áldozat beteljesedett. Most már csak a halál külső szertartásának kell végbemennie -- a külső pusztításnak. A lényeg itt történt meg, az utolsó vacsora termében. Egész életemben nem éltem át ilyen mélységben ezt a titkot, mint ebben az esti imádási órában. Ó, hogy vágyódom arra, hogy az egész világ ismerje meg ezt a titkot!

685 Az imaóra végén, amikor a cellámba értem, felismertem, hogy egy, a szívemhez közelálló személy nagyon megbántja Istent. Lelkemet fájdalom járta át. Levetettem magam a porba az Úr előtt, s irgalomért könyörögtem. Két órán át könnyekkel, imával, ostorozással (128) igyekeztem megakadályozni a véték elkövetését, mire éreztem, hogy Isten irgalma megindította a lelket. Ó, mibe kerül egyetlenegy

bűn!

686 + Szeptember. Első péntek. Este megpillantottam a Szűzanyát keblén szétvont ruhában, s szívébe egy tör hatolt. Keservesen sírt, s elrejtett bennünket Isten szörnyű büntetése elől. Isten borzasztó büntetést akar ránk mérni, de nem tud, mert a Szűzanya eltakar bennünket. Iszonyú rémület futott át lelkemen. Szüntelenül imádkozom Lengyelorszáágért, az én drága Lengyelországomért, amelyben oly kevés a hála a Szűzanya iránt. Ha nem lenne velünk a Szent Szűz, a mi igyekezetünk igen kevés hasznot hajtana. Megsokszoroztam imáimat és áldozati erőfeszítéseimet drága Hazámért, de látom, csak egy csepp vagyok a gonoszság árjával szemben. Hogy tarthatna fel egy csepp egy egész hullámhegyet?! Ó, valóban! Magában tényleg semmi egy csepp, de Veled, Jézusom, a gonosz egész árjával szembeszállok bátran, sőt az egész pokollal is. (129) Mindenhatóságod megtehet mindent.

687--688 Amikor egy nap a folyosón a konyhába mentem, e szavakat hallottam lelkemben: „Szüntelenül imádkozd azt a rózsafüzért, amit megtanítottam neked. Bárki, aki imádkozni fogja, halála óráján tapasztalni fogja nagy irgalmamat. A papok úgy fogják a bűnösöknek nyújtani, mint az utolsó mentőövet.[*] Ha csak egyszer is elimádkozza valaki, legyen bár a legmegátalkodottabb bűnös, elnyeri végtelen irgalmam kegyelmét. Azt akarom, hogy az egész világ megismerje irgalmamat. Felfoghatatlan kegyelmekben részesítem azokat a lelkeket, akik bizalommal vannak irgalmasságom iránt.” Jézus, Igazság és Élet, Mesterem, vezesd életem minden lépését a Te szent akaratod szerint.

689 (130) + Egy alkalommal láttam Isten Bárányának trónusát, és trónja előtt három szentet: Kosztka Szent Szaniszlót, Bobola Szent Andrást és Szent Kázmér királyfit, akik Lengyelorszáágért jártak közben. Akkor megláttam egy óriási könyvet, amely a trón előtt volt. Odanyújtották nekem, hogy olvassam. Vérrel volt megírva, de nem tudtam belőle olvasni, csak Jézus nevét. Akkor hallottam egy hangot, amely azt mondta: „A te órád még nem érkezett el.” Elvették előlem a könyvet, s hallottam: „Te az én végtelen irgalmamról fogsz tanúskodni. Ebben a könyvben azok a lelkek vannak feljegyezve, akik irgalmamat dicsőítették.” Ó, hogy örülök Isten nagy jóságának!

690 + Egyik napon megláttam két szerzetesnővér lelkiállapotát, akik bensőleg zúgolódtak a főnöknő kiadott parancsa ellen. Ezért Isten visszatartotta a részükre szánt különleges kegyelmeket. (131) Fájdalom járta át szívemet, mikor ezt láttam. Ó, Jézusom, milyen szomorú, mikor mi magunk vagyunk az okai a kegyelmek elvesztésének. Ki érti ezt? Ki tud mindig hűséges lenni?

691 + Csütörtök. Ma, bár nagyon kimerült vagyok, elhatároztam, hogy megtartom a szent órát. Nem tudtam imádkozni, térdelni sem, de végig kitartottam az egész imaórán át, s lélekben csatlakoztam azokhoz a lelkekhez, akik már tökéletes módon dicsérik Istent. Az óra végén

hirtelen megpillantottam Jézust. Mélyen szemembe nézett, s kimondhatatlan jósággal így szólt hozzám: „Imád rendkívül kedves nekem.” E szavakra lelkembe különös erő és öröm költözött. Isten jelenléte teljesen áthatott. Ó, mi történik egy lélekkel, aki szentől szembe találkozik az Úrral! Nincs toll, amely ezt valaha is leírhatná...

692 (132) + Ó, Jézusom, tudom, hogy a Te irgalmad felfoghatatlan, ezért kérek, tedd oly nagyvá szívemet, hogy az egész világon élő összes lélek szükségéit felfoghassa. Ó, Jézusom, szeretetem kiterjed a világon túl, egészen a tisztító tűzben szenvedő lelkekig. Számukra is el akarom nyerni az irgalmasságot búcsúimák által. Isten irgalma végtelen és kimeríthetetlen, mint maga Isten. Ha a leghatásosabb szavakat használnám Isten irgalmának kifejezésére, meg se közelítenék a valóságot. Jézusom, tedd fogékonyvá szívemet felebarátaim minden testi, lelki szenvedése iránt! Jézusom, tudom, hogy úgy bánsz velünk, ahogy mi bánunk a felebarátainkkal.

Jézusom, alakítsd szívemet a Te irgalmas Szíved szerint! Segíts, hogy mindenkivel jót cselekedve haladjak át az életen!

693 (133) 1936.9.14. A vilniusi érsek eljött hozzánk. Bár látogatása rövid volt, alkalmam volt ezzel a tiszteletreméltó pappal az irgalmasság művéről beszélni. Nagy jóakaratot mutatott a mű iránt. -- „Legyen tökéletesen nyugodt, nővér, ha ez az Isteni Gondviselés rendelése, meg fog történni. Közben imádkozzék egyértelmű külső jelért, hogy adja meg önnek Jézus a világos felismerést. Kérem, várjon még egy kicsit, az Úr úgy fogja elrendezni a körülményeket, hogy minden jó legyen.”

694 1936.9.19. Midőn eljöttünk az orvostól, [244] s egy rövid időre felkerestük a kápolnát, amely itt a szanatóriumban volt, lelkemben meghallottam a következő szavakat: „Gyermekem, még pár csepp a kehelybe -- nem tart már soká!” (134) Öröm töltötte el a lelkem. Ez volt Jegyesem és Mesterem első hívása. Szívem meghatódott. Volt egy pillanat, amikor lelkem Isten irgalmának egész tengerébe merült. Úgy éreztem, küldetésem egész terjedelmében megkezdődött. A halál nem pusztít el semmit, ami jó. Legtöbbet azokért a lelkekért imádkozom, akik bensőleg szenvednek.

695 Egy alkalommal két nővérre vonatkozó belső felismerést nyertem. Láttam, hogy nem lehet mindenkivel szemben egyformán viselkedni. Vannak, akik ügyesen tudnak mások barátságába férkőzni. Enyhülést ígérve egyik szót a másik után csalják ki belőlük, majd adott idő múlva ezeket a szavakat arra használják, hogy kárt okozzanak. Ó, Jézusom, mily különös az emberi gyengeség! De a Te szereteted segítheti az embereket, miként viselkedjenek helyesen másokkal.

696 (135) + 1936. szeptember 24.

A főnöknő elrendelte, [245] hogy minden más gyakorlat

helyett imádkozzam egy tized rózsafüzért, s azután rögtön feküdjek le. Amint lefeküdtem, azonnal elaludtam, mert nagyon ki voltam merülve. Kis idő múltán azonban felébresztett a fájdalom. Oly erős volt, hogy a legkisebb mozdulatot sem tudtam tenni, még a nyálat se tudtam lenyelni. Ez az állapot kb. 3 óra hosszat tartott. Arra gondoltam, hogy felébresztem a novíciát, akivel együtt laktam, de aztán eszembe jutott, hogy úgysem tud rajtam segíteni -- aludjon csak tovább, kár lenne felkelteni. Teljesen átadtam magam Isten akaratának, s azt gondoltam, hogy már elérkezett halálom napja, melyre annyira vágyódtam. Most alkalmam volt egyesülni a kereszten szenvedő Jézussal. Másképp nem is tudtam imádkozni. A fájdalmak csillapodása után (136) elkezdtem izzadni, de nem tudtam megmozdulni, mert visszatértek az előző fájdalmaim. Reggel nagyon kimerült voltam, de testileg már nem szenvedtem. A szentmisére azonban nem tudtam felkelni. Azt gondoltam, ha ilyen nagy szenvedés után nem következik a halál, milyen nagy lehet a halálos kín?

697 Jézusom, Te tudod, hogy szeretem a szenvedést, s ki akarom üríteni a kelyhét az utolsó cseppig, most azonban a természetem mégis elborzadt, s félelem töltött el. -- De rögtön feléledt bennem Isten végtelen irgalmába vetett bizalmam, de oly hatalmas erővel, hogy előle mindennek menekülnie kellett, mint árnyéknak a nap sugarai elől. Ó, Jézus, mily nagy a Te jóságod! Ó, ez a végtelen jóság, melyet jól ismerek, azt is megengedi nekem, hogy bátran nézzek a halál szemébe. Tudom, hogy beleegyezésed nélkül semmi sem történhet velem. Dicsérni akarom végtelen irgalmad életemben s a halál óráján, a feltámadásban s az örökkévalóságban.

(137) + Ó, Jézusom! Erőm, békém és pihenésem! Naponta irgalmad sugaraiban fürdik a lelkem. Nincs életemnek egyetlen pillanata sem, amelyben nem éreztem volna irgalmadat. Ó, Istenem, egész életemben semmi másra nem hagyatkozom, csak végtelen irgalmadra. Uram! Ez életem vezérgondolata. Lelkemet teljesen betölti Isten irgalma.

698 + Ó, mily mélységesen meg tudja sebezni egy kiválasztott lélek hálátlansága az Urat. Felfoghatatlan szeretete vértanúságot szenved. Isten végtelen Lényének teljességével szeret minket. S itt a nyomorult por pedig megveti ezt a szeretetet. Szívem megszakad a fájdalomtól, látva az ilyen hálátlanságot.

699 Egyszer ezeket a szavakat hallottam: „Leányom, hirdesd az egész világnak felfoghatatlan (138) irgalmamat! Kívánom, hogy az Irgalmasság ünnepe menedék és menekvés legyen minden lélek, főleg a szegény bűnösök részére. Ezen a napon megnyílik irgalmam mélysége; a kegyelmek egész tengerét árasztom minden lélekre, aki irgalmam forrásához közelít. Az a lélek, amely gyónáshoz és Szentáldozáshoz járul, teljes bűnbocsánatot nyer, és mentesül a büntetés alól. Ezen a napon nyitva állnak Isten zsilipjei, melyeken keresztül a kegyelmek folynak. Egy lélek se féljen közeledni hozzám, még ha a bűnei skarlátpirosak lennének is. Irgalmam oly nagy, hogy sem az angyali, sem az emberi értelem nem

bírja kikutatni az egész örökkévalóságon át. Minden, ami csak létezik, irgalmamból származik. Az örökkévalóságban minden lélek irgalmamról és szeretetemről fog gondolkodni. Az Irgalmasság ünnepe bensőmből származik. (139) Azt kívánom, hogy ünnepélyesen tartsák meg a Húsvét utáni első vasárnapon. Az emberiség nem talál békét, míg irgalmam forrásához nem folyamodik.''

700 + Egy alkalommal nagyon szenvedtem, és nagyon kimerült voltam. Megmondtam ezt a főnöknőnek, aki azt válaszolta, hogy meg kell szoknom a szenvedést. Meghallgattam szavait, aztán elmentem tőle. Főnöknők nagy felebaráti szeretettel rendelkeznek, főleg a beteg nővérekkel szemben. Közismert ez a tulajdonsága. De ami engem illet, Isten különös módon megengedte, hogy ne értsen meg, s gyakran próbára tett.

=====

Napló -- 2. füzet

701--800

701 Ezen a napon különösen rosszul éreztem magam. Elmentem dolgozni, de állandóan rosszul éreztem magam. Ráadásul annyira meleg volt, hogy már munka nélkül is lehetetlenül (140) érezte magát az ember. Mit mondjon akkor az, aki dolgozik, s még szenved is hozzá. Délelőtt munka közben az égre tekintettem nagy bizalommal, s így szóltam az Úrhoz: „Jézus, takard el a napot, mert már nem bírom tovább elviselni a hőséget.” Különös dolog történt ebben a pillanatban. Egy fehér felhőcske úszott a nap elé, s ettől fogva mérséklődött a hőség. Mikor aztán szemrehányást tettem magamnak, amiért nem bírtam elviselni a nagy hőséget, és enyhülésért imádkoztam, Jézus maga nyugtatott meg.

702 1936. augusztus 13. Ma este átjár Isten jelenléte. Egyszerre felismerem Isten nagy szentségét. Ó, mennyire nyomaszt Isten nagysága, hiszen ilyenkor ismerem fel a bennem tátongó szakadékot, és hogy mennyire semmi vagyok. Ez nagy kín, mert a felismerést mindjárt a szeretet követi. A lélek hevesen Istenhez tör, és szembekerül a kétféle szeretet: a Teremtőé és a teremtményé; (141) egyetlen csepp próbál mérkőzni az óceánnal. Az első pillanatban a csepp magába szeretné zárni a hatalmas óceánt, de ugyanebben a pillanatban belátja, hogy ő csak egy csepp, s legyőzve elmerül magában az Istenben, mint csepp az óceánban... Ez a pillanat először kín, de oly édes, hogy a lélek végtelenül boldog ebben a tapasztalatban.

703 Most részletes lelkiismeret-vizsgálatot tartok: egyesülni az irgalmas Jézussal. Ez a gyakorlat különleges erőt ad. A szív mindig Azzal egyesül, akit kíván, és tetteit a szeretetből fakadó irgalmasság szabályozza.

704 Minden szabad pillanatomat az elrejtett Isten lábainál töltöm. Ő az én Mesterem, megkérdezek Tőle mindent, s mindent elmondok Néki. Belőle merítek erőt és világosságot, itt tanulok meg mindent, itt kapom meg a megvilágosodásokat, hogyan viselkedjem felebarátaimmal. Attól a pillanattól fogva, hogy (142) kikerültem a novíciátusból, bezárkóztam Mesteremmel, Jézusommal a tabernákulumba. Ő maga vonzott

ide, az élő szeretet tüzébe, amely körül minden összpontosul.

705 9.25. Fájdalmat érzek kezeimen, lábaimon, oldalamon -- azokon a helyeken, ahol Jézust átszúrták. Ezeket a fájdalmakat főleg akkor érzem, ha olyan lélekkel találkozom, aki nincs a kegyelem állapotában. Ilyenkor buzgón imádkozom, hogy az Isteni Irgalom hassa át ezt a lelket.

706 9.29. Szent Mihály arkangyal ünnepén láttam őt, az égi parancsnokot, aki megjelent nálam, és így szólt hozzám: „Az Úr megparancsolta, hogy különösképpen ügyeljek rád. Tudd meg, gyűlöl téged a gonosz, de ne félj. Ki olyan, mint az Isten?” -- és eltűnt. De jelenlétét és segítségét továbbra is érzem.

707 (143) 1936.10.2. A hónap első pénteke. A Szentáldozás után hirtelen megpillantottam az Urat, aki így szólt hozzám: „Most látom, hogy nem a kegyelmek és adományok miatt szeretsz. Akaratom drágább neked, mint az élet. Ezért egyesülök veled olyan bensőségesen, ahogyan egyetlen teremtménnyel sem.”

708 Ebben a pillanatban Jézus eltűnt. Lelkemet betöltötte Isten jelenléte. Tudom, hogy Uralkodóm pillantása előtt állok. Egészen elmerültem az örömben, mely Istenből árad. Egész nap megszakítás nélkül éltem Benne. Este hirtelen különös öntudatlanságba kerültem, a haldoklás furcsa érzése kerített hatalmába; azt kívántam, hogy szeretetem legyen oly nagy, mint Uralkodómé. Szeretetem oly hevesen tör Feléje, hogy Isten különleges segítsége nélkül ezt a hatalmas kegyelmet lehetetlen elviselni. Mindenek ellenére egészen világosan látom, hogy Jézus maga tart fenn, megerősít, és képessé tesz a Vele való érintkezésre. Mindebben a lélek különösen aktív.

709 (144) 1936.10.3. Ma a rózsafüzér ima alatt hirtelen megláttam a cibóriumot a Legszentebb Oltáriszentséggel. Az edény nyitva állt, jól megtöltve Ostyákkal. Egy hang hallatszott belőle: „Ezeket az Ostyákat azok a lelkek vették magukhoz, akik a te szenvedéseid árán és imáid segítségével tértek meg.” Itt gyermekként éreztem meg Isten jelenlétét -- valóban úgy éreztem magam, mint egy gyermek.

710 Midőn az egyik napon azt éreztem, hogy 9 óráig nem tudok fenn maradni, kértem N. nővért, adjon ennem valamit, hogy előbb fekhessem le, mert nem érzem magam valami jól. N. nővér ezt felelte: „Őn nem beteg, nővér, csak azt akarták, hogy kipihenje magát, s ezért keltették a betegség látszatát.” Ó, Jézusom, betegségem már olyan előrehaladott, hogy az orvos elkülönítette a többi nővértől, [246] nehogy megfertőzzem őket. Mégis így ítélnék meg. De jól van ez így -- mindent Teérted, Jézusom! Nem akarok sokat írni külső dolgokról, mert nem ezek készítenek írásra. (145) Mindenekelőtt a kegyelmeket akarom leírni, melyeket az Úr adott, mert ezek nemcsak az én részemre szólnak, hanem sok léleknek.

711 [1936.] 10.5. Ma levelet kaptam Sopocko atyától, amiből megtudtam, hogy szándékában van kiadni az Irgalmas Jézusról egy képecskét. Kér, küldjek egy imát, amit a kép hátoldalán nyomtathatna ki, feltéve ha az érsek engedélyezi. Szívemet nagy öröm töltötte el, hogy Isten látnom engedi az irgalmasság művét. Mily nagy műve ez a leghatalmasabb Istennek, melynek én csupán kis eszköze vagyok. Ó, mily forrón vágyódom az Isteni Irgalmasság ünnepére, amit Isten altalam kívánt. De ha Isten azt kívánná, hogy csak halálom után kerüljön az ünnep bevezetésre, én akkor is örülök neki, s a lelkiatyám engedélyével bensőleg már most megtartom.

712 (146) + Ma megpillantottam P. Andraszt, amint imádságban mélyen elmerülve térdelt. Jézus hirtelen melléje állt, mindkét kezét a feje fölé tartotta, s ezt mondta nekem: „Ne félj! Ő fog téged keresztülsegíteni a nehézségeken.”

713 Október 11. Ma este, amikor Isten nagy irgalmáról írtam, és arról, hogy milyen nagy hasznát látják a lelkek, nagy dühösen, fúriaként berontott a sátán, megragadta a paravánt, és elkezdte tépni, zúzni. Az első pillanatban kissé megrémültem, de aztán kis kereszttemmel a kereszt jelét rajzoltam feléje. A bestia azonnal megnyugodott, és eltűnt. Ma nem láttam borzalmas alakját, csupán a mérgét érzékeltem. A sátán dühe iszonyatos. A paraván nem sérült meg. Nyugodtan tovább írhattam. Jól tudom, hogy ez a szerencsétlen Isten akarata nélkül nem érhet hozzám. De mire készül? Iszonyú dühvel és gyűlölettel nyíltan rám ront (147), de egy pillanatra sem tud kihozni a sodromból -- a nyugalmam pedig feldühíti.

714--715 + Ma azt mondta nekem az Úr: „Menj a főnöknőhöz, s mondd meg neki, hogy minden nővér és gyerek imádkozza azt a rózsafüzért, amit tanítottam neked. Kilenc napig imádkozzák a kápolnában, hogy kiengeszteljék Atyámat és könyörögjék ki Isten irgalmát Lengyelország részére.” Azt válaszoltam, hogy értesíteni fogom a főnöknőt, de előbb Andrasz atyával fogom megbeszélni a dolgot. Elhatároztam, hogy amint jön az atya, megtárgyalom vele ezt a rendelkezést. Mikor megérkezett, úgy adódtak a dolgok, hogy nem találkozhattam vele. Érzem, nem kellett volna tekintettel lennem a körülményekre, hanem egyenesen hozzá kellett volna mennem, hogy elintézzem az ügyet. No, majd a következő alkalommal. Ó, mennyire (148) nem tetszett ez az Úrnak. Azonnal elhagyott Isten jelenléte. -- A hatalmas isteni jelenlét, amely érezhetően folyamatosan bennem van, most teljesen elhagyott. Sötétség borította el a lelkemet. Ez olyan nagy volt, hogy azt se tudtam, a kegyelem állapotában vagyok-e, vagy sem. Ezért négy napig nem is áldoztam. Négy nap múlva találkoztam az atyával, s mindent elmondtam neki. A páter megvigasztalt: „Isten kegyelmét nem veszítetted el!” -- de rögtön hozzátette -- „légy hű Istenhez!” Ahogy kiléptem a gyóntatószékből, újra átölelt Isten jelenléte, mint azelőtt. Megértettem: úgy kell fogadnunk Isten kegyelmét, ahogy adja; s oly módon, ahogy Ő akarja; s olyan formában, amilyenben küldi.

716 Ó, Jézusom, ebben a pillanatban örök és erős elhatározást teszek a Te kegyelmed erejére és irgalmasságodra hagyatkozva: hű leszek legkisebb kegyelmedhez is.

717 (149) Egész éjszaka a Szentáldozásra készültem, mert testi szenvedéseim miatt nem tudtam aludni. Lelkem szeretetbe és bűnbánatba merült.

718 A Szentáldozás után ezeket a szavakat hallottam: „Látod, mi vagy magadtól, de ne rémülj meg ettől. Ha feltárnám egész nyomorúságodat, s meglátnád, mi vagy, meghalnál a rémülettől. Mégis tudnod kell, hogy mi is vagy. Éppen azért, mert ilyen nyomorult vagy, tártam fel előtted irgalmam egész tengerét. Hozzád hasonló lelkeket keresek és kívánok, de ilyenek csak kevesen vannak. Irántam való nagy bizalmad készített, hogy folyamatosan kegyelmekkel halmozzalak el. Bizalmad révén nagy és felfoghatatlan jogod van a szívemre. Szeretetem nagyságát, amit irántad érzek, nem bírnád elviselni, ha itt a földön teljes egészében feltárnám előtted. Gyakran fellebbentem előtted e titok leplének szegélyét, de tudd, hogy ez az én rendkívüli kegyelmem. Szeretetem és irgalmam nem ismer határokat.”

719 (150) Ma ezeket a szavakat hallottam: „Tudd meg, gyermekem, hogy miattad az egész környékre kegyelmeket árasztok, de neked helyettük is hálát kell adnod, mert ők nem köszönik meg a jótetteket, melyekben részesítem őket. A te hálád miatt továbbra is áldásomban részesítem őket.”

720 Ó, Jézusom, Te tudod, milyen nehéz a közösségi élet. Mennyi meg nem értés, félreértés adódik, néha még mindkét fél őszinte jóakarata ellenére is. De ez a Te titkod, Uram, melyet majd az örökkévalóságban ismerünk meg. -- Ítéleteink mindig legyenek enyhék.

721 Ha van lelki vezetőnk, az Isten nagy és mérhetetlen kegyelme. Érzem, most nem tudnék egyedül haladni a lelki életben. A papnak nagy a hatalma. Szünet nélkül köszönöm Istennek, hogy adott lelki vezetőt.

722 (151) + Ma e szavakat hallottam: „Látod, milyen gyenge vagy! Mikor is számíthatok majd rád?” -- Azt feleltem: „Jézus, légy velem mindig, hiszen én a Te kicsi gyermeked vagyok. Te tudod, hogyan viselkednek a gyermekek.”

723 + Ma ezt hallottam: „A neked adott kegyelmek nemcsak neked szólnak, de sok-sok léleknek... Szívedben állandó lakhelyem van. Nyomorúságod ellenére, ami nagy, egyesülök veled. Elveszem nyomorúságodat, s irgalmamat adom neked. Minden lélekben végbeviszem az irgalom művét, s minél nagyobb bűnös valaki, annál nagyobb joga van irgalmasságomhoz. Kezem minden műve felett áll irgalmam. Aki bízik irgalmamban, nem vész el, mert minden ügye az enyém is, ellenségei pedig szétzúzódnak lábam zsámolyánál.”

724 (152) A lelkigyakorlat előtti napon imádkozni kezdtem,

hogya az Úr adjon nekem egy kis egészséget, hogy részt vehessek a lelkigyakorlaton, mert oly rosszul érzem magam, hogy lehet, ez lesz számomra az utolsó. Amint azonban imádkozni kezdtem, valami különös elégedetlenséget éreztem. Abbahagytam a kérést, s elkezdtem köszönetet mondani mindenért, amit Isten küld részemre. Egészen szent akaratára bíztam magam. Lelkemben hirtelen mély békét éreztem.

+ Az Isten akaratára való hűséges ráhagyatkozás mindig és mindenütt, minden körülmény között és minden élethelyzetben nagy dicsőséget szerez Istennek. Az Isten akaratára való ráhagyatkozás nagyobb értéket képvisel az Ő szemében, mint a hosszú ideig tartó böjtök, önmegtágadások és a legszigorúbb vezeklés. Az Isten akaratára iránti szerető odaadás egyetlen aktusa is nagy jutalmat érdemel. Míg ezt írom, elragad a gondolat, mennyire szereti lelkemet az Isten, s milyen nagy békének örvend már itt a földön.

+

(153) JMJ   Krakkó -- 1936.

Ó, Isten akarata, légy az én szerelmem!

725

+ Nyolcnapos lelkigyakorlat -- 1936.10.20.

Jézusom, ma kimegyek a pusztába, hogy egyedül csak Veled beszélgessek, én Mesterem és Uram! Hallgasson el a föld, egyedül Te szólj hozzám, Jézus. Te tudod, hogy nem értek meg más szót a Tiéden kívül -- jó Pásztorom. Szívem hajlékában van ez a pusztaság, ahová semmilyen teremtménynek nincs belépése. Te magad vagy benne a Király.

726 + Midőn ötperces imára beléptem a kápolnába, megkérdeztem az Urat, hogyan tartsam meg ezt a lelkigyakorlatot. Ekkor ezt a hangot hallottam lelkemben: „Azt akarom, válj egészen szeretetté, s lángolj a tiszta szeretetet áldozataként!”

727 (154) Ó, örök Igazság, ajándékozz meg engem világosságod sugarával, hogy felismerjelek Téged, Uram, s méltóképpen dicsérhessem végtelen irgalmadat. Ugyanakkor add, hogy megismerjem önmagam, és nyomorúságom mélységét, azt, ami vagyok.

728 + Ennek a lelkigyakorlatnak védőszentjeiül Boldog Colombiére Kolost és Szent Gertrúdot választottam, hogy a Szűzanyánál és az irgalmas Megváltónál szünet nélkül közbenjárjanak értem.

729 A teremtésről való elmélkedésen... lelkem az egyik pillanatban egyesült Teremtőjével, Urammal. Ebben az egységben megláttam célomat és rendeltetésem. Célom: szeretet által szorosán egyesülni Istennel; rendeltetésem: Isten irgalmát dicsőíteni és hirdetni. Az Úr ezt világosan értésemre adta, sőt még fizikailag is erezhetően. Nem győzők eleget álmélni, midőn felismerem és tapasztalom Isten felfoghatatlan szeretetét, mellyel engem elhalmoz. Kicsoda Isten és -- ki vagyok én? Nem tudok tovább (155) gondolkodni. Csak a szeretet érti a két lélek,

Isten -- a Lélek -- és a teremtmény lelke közti találkozást és egyesülésüket. Minél jobban megismerem Őt, annál jobban elmerülök Benne lényem minden erejével.

730 + ,,E lelkigyakorlat alatt folyamatosan szívemnél tartalak, hogy jobban megismerd irgalmamat, amellyel az emberek, és főleg a szegény bűnösök iránt viseltetem.''

731 A lelkigyakorlat első napján odajött hozzám egy nővér, aki örök fogadalmának letételére jött ide, s bevallotta, nincs semmi bizalma Isten iránt, s minden apróság kedvét szegi. Azt válaszoltam: ,,Jó, hogy ezt megmondta, nővér, majd imádkozom magáért." Még pár szót szóltam hozzá, megemlítettem, milyen fájdalmat okoz az Úrnak a bizalom hiánya, s éppen egy választott lélek részéről. Azt felelte: majd az örök fogadalom után gyakorolni fogja a bizalmat. Most látom, hogy még a választott lelkek is, akik a szerzetesi és a lelki életben (156) előrehaladottabbak, nem mernek bízni Istenben, mert csak kevés lélek ismeri Isten végtelen irgalmát és nagy jóságát.

732 + Isten nagy fensége, mely ma átjárta és átjárja lelkeket, nagy félelmet ébresztett bennem, de ez tiszteletből adódó és nem szolgai félelem volt, ami az előbbtől nagyon különbözik. A tiszteletteljes félelem ma szeretetből és Isten nagyságának megismeréséből született a szívemben, s ez nagy öröm a léleknek! A lélek fél Isten legcsekélyebb megsértésétől, de ez nem zavarja, s nem homályosítja el boldogságát. Ahol a szeretet a vezérelv, ott minden jó.

733 Az elmélkedés[247] hallgatásakor előfordul, hogy egy szó szorosabb egységbe forraszt Istennel, s ilyenkor nem tudom, mit mond a pap. Tudom, hogy Jézus legirgalmasabb Szívén vagyok, lelke elmerül Benne, s egyetlen pillanat alatt többet megértek, (157) mint többórás értelmező kutatás és elmélkedés alatt. Ezek hirtelen megvilágosodások, amelyek megengedik a dolgokat úgy meglátnom, ahogy Isten nézi őket. Legyenek ezek benső vagy külső, világi ügyek.

734 Látom, hogy ez alatt a lelkigyakorlat alatt Jézus maga működik a lelkemben. Én csupán azon fáradozom, hogy hű legyek kegyelméhez. Egész lelkeket Isten befolyása alá helyezem. Ez az égi Uralkodó egész lelkeket tulajdonába vette, s érzem: ég és föld fölé emelt, Isten belső életébe, ahol megismerem az Atyát, a Fiút és a Szentlelket, mindig fenséges Egységben.

735 + Jézus vigasztalására bezárok az Ő szenvedéseinek kelyhébe. Mindent meg akarok tenni a lelkek megmentéséért, ami csak a módomban áll -- imával, szenvedéssel.

(158) + Azon igyekszem, hogy mindig Jézus Betániája[248] legyek, ahol sok fáradságát kipihenhetsz. A Szentáldozásban kapcsolatomban oly szoros Jézussal, s oly felfoghatatlan, hogy ezt, ha akarnám sem tudnám leírni, mert nincs rá kifejezés.

736 Ma este láttam a szenvedő Úr Jézust. Szemeit felemelte az Atyához, és imádkozott értünk.

737 Bár beteg vagyok, de elhatároztam, hogy ma is megtartom a szent órát, mint máskor. Ebben az órában megláttam az Urat, amint ostorozták az oszlop mellett. Ez alatt a borzalmas kínzás alatt is imádkozott. Azt mondta: „Kevés lélek szemléli igaz érzéssel szenvedéseimet; a legtöbb kegyelmet azoknak a lelkeknek juttatom, akik áhitattal gondolnak kinszenvedéseimre.”

738 + „Különleges segítségem nélkül még kegyelmeimet sem tudnád elfogadni -- tudod, mi vagy.”

739 (159) Ma, Szentáldozás után, nagyon sokat beszéltem Jézusnak azokról a személyekről, akik fontosak számomra. Ekkor hallottam Jézust: „Leányom, ne törekedj erre a bőbeszédűségre! Azokat, akiket különösen szeretsz, én is szeretem. Rád való tekintettel elárasztom őket kegyelmeimmel. Kedves nekem, ha beszélsz róluk, de ne tedd ezt túlzott törekvéssel.”

740 + Ó, világ Megváltója, egyesülök irgalmaddal. Jézusom, minden szenvedésemet összekapcsolom a Tieddel, s odaadom az Egyház kincseihez, a lelkek javára.

741 Ma egy angyal levitt a pokol mélyére. Ez nagy kínok helye. Hatalmas nagy a térsége. A szenvedések fajtái, melyeket láttam, a következők: az első kín, mely a poklot alkotja -- Isten elvesztése, a második -- a szüntelen lelkiismeret-furdalás, a harmadik az, hogy a lelkek sorsa itt már sohasem változik meg. (160) A negyedik kín -- a tűz, amely átjárja a lelket anélkül, hogy elpusztítaná. E szörnyű szenvedés tisztán lelki tűz, amit Isten haragja gyújtott lángra. Az ötödik -- az állandó sötétség és az iszonyú, fullasztó szag. Bár sötét van, az ördögök és az elkárhozott lelkek kölcsönösen látják egymást, látják mások és a maguk gonoszságát. A hatodik fajta szenvedés -- a sátán szüntelen társasága, a hetedik -- a szörnyű kétségbeesés, a gyűlölet Isten ellen, istenkáromlások, átkok, gyalázkodások. Ezek azok a fájdalmak, melyeket az összes kárhozott lélek közösen szenved. De ezzel nincs vége. Különleges lelki fájdalmak is léteznek, nevezetesen az érzékek kínjai. Amivel az egyes lelkek vétkeztek, az által szenvednek leírhatatlanul irtózatos módon. Rettenetes barlangjai és mélységei vannak a gyötrelmeknek, ahol az egyik fájdalom különbözik a másiktól. Látva ezeket a szörnyű gyötrelmeket, meghaltam volna, ha Isten mindenhatósága nem tart fenn. A bűnösöknek tudniuk kell, hogy az egész örökkévalóságon át (161) az által az érzékük által fognak gyötrődni, amellyel vétkeztek. Isten parancsára írok ezekről a dolgokról, hogy egyetlen lélek se mentegethesse magát azzal, hogy nincs pokol, és nem volt ott senki, nem lehet tudni, mi van ott.

Én, Fausztina nővér, Isten parancsára jártam a pokol szakadékaiban, hogy hirdessem és tanúsítsam a lelkeknek, léteznek a pokol. Most nem beszélhetek róla, mert Istentől azt a parancsot kaptam, hogy írásban hagyjam hátra ezeket. Az ördögök nagyon gyűlöltek, de Isten parancsára engedelmeskedniük kellett nekem. Amit leírtam, az csak gyenge árnyéka a valóságnak, amit láttam. Egyet

megjegyeztem: a legtöbb ott szenvedő lélek olyan, aki nem hitte el, hogy van pokol. Midőn magamhoz tértem, nem tudtam a rémülettől rendbe jönni, annyira lesújtott a lelkek szenvedése. Ezért még buzgóbban imádkozom a bűnösök megtéréséért. Szünet nélkül könyörgök értük Isten irgalmához. Ó, Jézusom, inkább haldokolnék a legnagyobb kínok között a világ végezetéig, mintsem megbántsalak a legkisebb vétséggel!

+

(162) JMJ

742 „Leányom, ha általad kívánom az emberektől irgalmam tiszteletét, legelőször neked kell kitűnnöd irgalmam iránti bizalmaddal. Az irántam való szeretetből fakadó irgalmasság cselekedeteit kívánom tőled. Felebarátaid iránt mindig és mindenhol irgalmasságot kell tanúsítanod. Ez elől nem térhetsz ki sem kényszerre hivatkozva, sem kifogással, sem bocsánatkéréssel.

Három módot adok neked, hogyan tanúsíts irgalmasságot felebarátaid iránt: első: -- a cselekedet; második: -- a szó; harmadik: -- az imádság. E három fokozat tartalmazza az irgalmasság teljességét, egyúttal megdönthetetlen bizonyítéka az irántam tanúsított szeretetnek. Ezáltal dicséri és tiszteli a lélek irgalmamat. Igen, a Húsvét utáni első vasárnap Irgalmasságom ünnepe, de tettekre is szükség van. Azt akarom, hogy tiszteljék irgalmasságomat az ünnep megtartásával és a megfestett kép tisztelete által. A kép, amely révén sok kegyelmet adok a lelkeknek, emlékeztessen irgalmam követelményeire, mert a legerősebb hit sem (163) segít cselekedetek nélkül.' ' Ó, Jézusom, mindenben Te támogass engem, mert látod, milyen kicsiny vagyok. Ezért hagyatkozom egyedül a Te jóságodra, Istenem.

+ Részletes lelkiismeret-vizsgálat

743 Egyesülés az irgalmas Jézussal. Szívembe fogadom az egész világot, főleg a pogány és az üldözött országokat. Számukra könyörgök irgaloméért.

Két általános elhatározás:

Első: Törekvés a belső csendre és a hallgatás szabályának szigorú betartására.

Második: A benső sugallatokhoz való hűség; azok életre és tettekre váltása a lelki vezető ítélete szerint.

Betegségemben Istent akarom dicsőíteni. Amennyire erőmből telik, minden közös gyakorlaton igyekszem részt venni. Őszintén megköszönök Istennek minden kellemetlenséget és szenvedést.

744 + Sokszor érzem, hogy Jézuson kívül senkitől sem kapok segítséget. Pedig néha nagy szükségem lenne Jézus kívánságainak magyarázatára.

Ma este, valamely ügyben, Istentől hirtelen megvilágosodást kaptam. Tizenkét évig foglalkoztam egy bizonyos dologgal, de nem tudtam megérteni. Ma tudatta Jézus, mennyire tetszett ez neki.

Krisztus Király ünnepe [1936.10.25.]

745 A szentmise alatt oly erősen izzott fel szívemben az Isten iránti szeretet és a vágy a lelkek megmentése iránt, hogy képtelen vagyok kifejezni azt. Érzem, csupa tűz vagyok, s az irgalmasság fegyverével fel fogom venni a harcot minden gonoszság ellen. Ég bennem a vágyakozás, hogy lelkeket mentsek. Keresztülfutom a földet széltében-hosszában, (165) eljutok a legvadabb helyekig, hogy megmentsem a lelkeket. Mindezt imával és áldozattal teszem. Azt kívánom, hogy minden lélek dicsérje Isten irgalmát, mert mindenki megtapasztalja ennek hatását önmagán. A szentek az égben dicsérik Isten irgalmát, én már itt a földön kívánom magasztalni, és terjeszteni tiszteletét, ahogy Isten ezt tőlem megkívánja.

746 Megértettem, hogy némely, főleg a legnehezebb pillanatokban egyedül leszek, mindenkitől elhagyatva, magamnak kell állnom a viharokat. Lelkem egész erejével harcolnom kell, még azok ellen is, akiktől segítséget vártam volna.

De nem vagyok egyedül, mert Jézus velem van. Ha Vele vagyok, semmitől sem félek. Teljesen tudatában vagyok annak, mit kíván tőlem Isten. Szenvedés, megvetés, csúfolódás, üldözés, megaláztatás lesz állandó osztályrészem. Nem ismerek más utat: őszinte szeretetért -- hálátlanság. Ilyen az én Jézus nyomaival jelzett ösvényem.

(166) Jézusom, erőm és egyetlen reményem! Egyedül Benned van minden reményem, s tudom, nem csalódom ebben a bizodalomban.

747 A fogadalom megújításának napja.[249] Isten jelenléte járja át lelkemet, de nemcsak lelkileg, testileg is érzem ezt.

748 [1936.] November 2. Este, a vesperás után kimentem a temetőbe.[250] Imádkoztam egy darabig, amikor megláttam egyik nővérünket, aki így szólt hozzám: „A kápolnában vagyunk.” Megértettem, hogy oda kell mennem, ott kell imádkoznom, hogy bűnbocsánatot nyerjek számukra. Másnap, a szentmise alatt láttam, hogy három fehér galamb száll fel az oltárról az ég felé. Megvilágosodás révén tudtam, hogy nemcsak az a három lélek jutott az égbe, akiket láttam, hanem sok más is, akik nem a mi intézetünkben haltak meg. Ó, milyen irgalmas és jó az Úr!

749 (167) Beszélgetés Andrasz atyával a lelki gyakorlat végén. Egy dolgon mindig nagyon csodálkoztam. P. Andrasz-sal folytatott minden beszélgetésben, tanácsainál vagy útmutatásainál, s minden kérdésemre az Úr kívánságaira vonatkozóan olyan határozottan és világosan válaszolt, mintha maga is átélte volna ezt. Ó, Jézusom, ha több ilyen lelki vezető lenne, irányításukkal rövid idő alatt eljuthatnának a lelkek a szentség magaslataira, s nem fecsérelnének el nagy kegyelmeket. Szünet nélkül köszönöm Istennek nagy kegyelmét, hogy kegyeskedett lelki életem útjára állítani ezeket a világító oszlopokat, akik

bevilágítják utamat, nehogy eltévelyedjek, s ne habozzak törekvéseimben bensőleg egyesülni az Úrral. Nagyon szeretem az Egyházat, aki neveli a lelkeket, és Istenhez vezeti őket.

(168) 1936.10.31.

Beszélgetés az általános főnöknővel[251]

750 Amikor a rendből való kilépésről beszélgettem az általános főnöknővel, a következő választ kaptam: „Ha az Úr azt parancsolja, hogy a nővér hagyja el ezt a Kongregációt, adja nekem valamilyen jelét ennek a kívánságának. Imádkozzék, nővér, ezért a szent jelért, mert attól félek, hogy tévedés áldozata lesz, másfelől nem szeretném Isten akaratát keresztezni vagy hátráltatni, mert magam is Isten akaratát akarom teljesíteni.” -- Megbeszéltük tehát, hogy itt maradok, míg az Úr felismerteti a generális anyával, hogy Ő az, aki akarja, hogy elhagyjam a zárdát.

751 Így a dolog egy ideig elhúzódott. Látod, Jézusom, most már csak Tőled függ ez a dolog. Teljesen nyugodt vagyok a nagy szorongatások ellenére. A magam részéről már megtettem mindent. Rajtad a sor, Jézusom. Ezáltal válik láthatóbbá (169) a Te ügyed. Teljesen akaratodra bízom magam, tégy velem, amit akarsz. Add kegyelmedet, Uram, hogy egyre bensőségesebben szeresselek! Ez a legkedvesebb nekem, semmire se vágyom Rajtad kívül --örök Szeretet! Mindegy, milyen úton vezetsz -- fájdalom- vagy örömteljes úton. Életem minden pillanatával Téged akarlak szeretni. Ha azt parancsolod, Jézus, hogy menjek, s teljesítsem akaratod -- én megyek; ha azt parancsolod, maradjak -- maradok. Nem fontos, mit kell szenvednem egyik vagy másik esetben. Ő, Jézusom, ha elmegyek, tudom, mit kell elviselnem és szenvednem. Teljes tudattal beleegyeztem ebbe, s akaratom máris elfogadta mindezt. Nem fontos, mit tartalmaz a kehely számomra, elég azt tudnom, hogy Isten szerető keze nyújtotta nekem. Ha visszahívsz erről az útról, s azt parancsolod, hogy maradjak -- minden belső sürgetés ellenére maradok. Ha lelkemben (170) továbbra is megtartod ezeket, s ha ebben a belső haldoklásban hagysz engem életem végéig -- akaratom teljes tudatában elfogadom azt is. Ő, Istenem, ha maradok, elrejtőzöm irgalmadban, mégpedig oly mélyen, hogy semmiféle tekintet nem vesz észre. Szeretnék életemben tömjénfüstölő lenni, telve rejtett parázssal, s azt szeretném, hogy a Feléd felszálló tömjénfüst kedves legyen Előtted, élő Ostya. Érzem szívemben, hogy minden apró kis áldozat feléleszti Irántad érzett szeretetemet, bár oly halkán és rejtve, hogy senki sem veszi észre.

752 Midőn elmondtam a generális főnöknőnek, hogy Isten haragjának csillapítására az Úr eme rózsafüzér imádkozását kívánja a Kongregációtól, a főnöknő kijelentette: egyelőre nem szabad olyan új imádságot bevezetnie, amely egyházilag nincs engedélyezve. --,,De adja ide, nővér, ezt a rózsafüzért, talán egy imaórán elmondhatjuk, (171) majd meglátjuk. Jó volna, ha dr. Sopocko kiadna egy füzetet ezzel a rózsafüzérrel. Így egyszerűbb lenne imádkozása a Kongregációban, mert így kissé nehézkes.’’

753 Isten irgalmát azok a lelkek dicsőítik a mennyben, akik azt magukon megtapasztalták. Amit ezek a lelkek megtesznek ott fenn -- azt én már itt a földön elkezdem. Áldani fogom az Istent végtelen jóságáért, s azon fogok fáradozni, hogy más lelkek is megismerjék és dicsőítsék kimondhatatlan és felfoghatatlan irgalmát.

754 + Az Úr ígérete: „Azokat a lelkeket, akik ezt a rózsafüzért imádkozzák, már életükben körülöleli irgalmam, különösen pedig haláluk óráján.”

755 Ó, Jézusom, engedd feltárnom irgalmad és szereteted bensejét azok részére, akik ezt kérik. Jézusom, Vezetőm, taníts meg, kérlek, hogy minden imámon és cselekedetemen legyen rajta a Te irgalmasságod pecsétje.

756 (172) 1936.11.18. Ma arra törekedtem, hogy áldásig befejezzem minden gyakorlatomat, mert betegebbnek éreztem magam, mint egyébként. Így aztán mindjárt az ájtatosság után elmentem pihenni. Ahogy azonban beléptem a cellámba, azt éreztem bensőmben, hogy N. nővérhez kell mennem, mert segítségre van szüksége. Ahogy beléptem cellájába, így szólt hozzám: „Ó, milyen jó, hogy Isten idevezette hozzám.” Oly halkán beszélt, hogy alig értettem. Azt mondta nekem: „Nővér, kérem, hozzon nekem egy citromos teát. Nagyon szomjas vagyok, de mozdulni sem tudok, mert nagyon szenvedek.” Tényleg nagyon szenvedett, és magas láza is volt. Elvégeztem mellette ezt a kis szolgálatot, s a tea csillapította a szomját. Midőn visszakerültem saját cellámba, lelkemet erősen átölelte Isten szeretete. Rájöttem, milyen fontos dolog, hogy figyeljünk benső sugallatainkra, s hogy hűen kövessük azokat, s hogy valamely kegyelem iránti hűség másik kegyelmet vonz maga után.

757 (173) 1936.11.19. Ma a szentmisén megpillantottam Jézust, aki azt mondta: „Légy nyugodt, leányom! Látom erőfeszítéseidet, melyek nagyon kedvesek nekem.” Ezután eltűnt az Úr. Éppen Szentáldozás ideje volt. A Szentáldozás után megláttam az Utolsó Vacsora termét, és benne Jézust és az Apostolokat; láttam az Oltáriszentség megalapítását. Jézus megengedte, hogy behatoljak bensejébe, és felismertem nagy méltóságát, s egyúttal nagy leereszkedését is. Az a rendkívüli fény, melyben felismerhettem az Ő fenségét, egyúttal megvilágította azt is, ami az én lelkemben lakik.

758 Jézus megmutatta nekem szelídségének és alázatának mélységét. Megértette velem, hogy kifejezetten ezt kívánja tőlem is. Lelkemen éreztem Isten pillantását, mely felfoghatatlan szeretettel töltött el. Megértettem, hogy az Úr erényeimre és hősiességemre nézett oly nagy szeretettel, s felismertem, hogy ez az, ami Istent a szívembe vonzza. Rájöttem, hogy nem elég az egyszerű erényeket gyakorolni, (174) hősiességre kell törekednem. Külsőleg egyszerű dolognak látszhat ez is, de a mód és kivitel erősen különbözik az előbbitől. Ez csak Isten szeme előtt lesz látható. Ó, Jézusom, amit most leírtam, csak gyenge árnyéka annak, amit megértettem lelkemben. Ezek tisztán lelki dolgok. De ha valamit le akarok írni abból,

amit az Úr megértetett velem, olyan szavakat kell használnom, melyekkel egyáltalán nem vagyok megelégedve, mert nem tudják visszaadni a valóságot.

759 Midőn először éreztem az Úr szenvedéseit, [252] ez így zajlott le: egyéves fogadalmam [253] után az egyik napon az ima alatt megpillantottam egy nagy fényességet. Ebből a fényből sugarak törtek elő, s vettek körül. Kezeimen, lábaimon, oldalamon szörnyű fájdalmakat, a fejemen pedig a töviskoronát éreztem. Ezeket a kínokat pénteki napon éltem át, a szentmise alatt, de csak nagyon rövid ideig. Néhány pénteken megismétlődtek. Később nem éreztem ezeket a fájdalmakat egészen mostanáig, ez év szeptember (175) végéig. Betegségemben pénteken újra előjöttek a szentmise alatt. Újra átjárnak ugyanazok a fájdalmak. Ez ismétlődik minden pénteken, és néha olyan találkozások idején is, amikor az a lélek, akivel találkozom, nincs a kegyelem állapotában. Bár ez ritkán fordul elő, s a fájdalmak is rövid ideig tartanak, de oly szörnyen hevesek, hogy Isten különleges kegyelme nélkül nem tudnám elviselni őket. Külsőleg nincs semmi jele ezeknek a fájdalmaknak. Mi lesz ezután -- nem tudom. Mindent a lelkekért...

760 1936.11.21. Jézusom, Te látod, hogy sem súlyos beteg, sem egészséges nem vagyok. Lelkembe cselekvésre készítő buzgóságot öntesz, de nincs semmi erőm. Ég bennem szereteted tüze, s amire testi erőm képtelen, azt kiegyenlíti szeretetem.

761 Jézusom, lelkem csupa vágyódás, szeretnék egyesülni Veled, de műveid még visszatartanak. Még nem teljes a lelkek száma, akiket Hozzád kell vezetnem. Vágyom a fáradságra és szenvedésre, hogy teljesejék be mindaz, amit felőlem (176) öröktől fogva elhatároztál -- ó, Uram, Teremtőm! Egyedül a Te szavadat értem, egyedül ez ad nekem erőt. Lelked, Uram, a békesség lelke, s lelkem mélyét semmi sem tudja megzavarni, mert Te laksz ott, ó, Uram.

Tudom, hogy különösen rajtam pihen tekinteted, ó, Uram. A velem kapcsolatos terveidet nem vizsgálgom félelemmel; az én feladatomból mindent elfogadjak. Nem félek semmitől, bár tombol a vihar, és szörnyű villámok csapkodnak körülöttem. Ilyenkor egyedül érzem magam, de szívem megsejt Téged, és bizalmam nőttön-nő. Látom mindenhatóságodat, ami fenntart engem. Jézusom, Veled haladok át az életen. Szivárványon át vagy viharok közt, örömkialtással, irgalmad dalát énekelve. Nem némul el szeretethimnuszom, amíg csak az angyalok kara át nem veszi tőlem. Nincs olyan erő, ami Istenhez vezető úton feltarthatna engem. Látom, hogy még előljáróim sem mindig értik meg ezt az utat, melyen Isten vezet engem, de ezen nem csodálkozom.

762 (177) Egy alkalommal megpillantottam Sopockó atyát imádságba merülve, amint épp ezeken a dolgokon [254] gondolkozott. Feje felett hirtelen kirajzolódott egy fénykarika. Bár távol vagyunk egymástól, gyakran látom őt; legtöbbször úgy, amint kimerültsége ellenére íróasztalánál dolgozik.

763 1936.11.22. Ma szentgyónás alatt maga az Úr szólt hozzám a pap szájával. Ez a pap nem ismerte a lelkemet, én pedig csak a bűneimmel vádoltam magam, mégis a következőket mondta: „Hűségesen teljesíts mindent, amit Jézus mond neked, a nehézségek ellenére is. Tudj róla, hogy ha az emberek haragszanak is rád, Jézus sohasem haragszik, és soha nem is fog rád haragudni. Ne törődj az emberek véleményével.” -- Első pillanatban csodálkoztam ezeken az intelmeken, de aztán megértettem, hogy az Úr szólt általa hozzám, s hogy maga a pap sem tudta ezt. Ó, szent titok! Mily nagy kincsek vannak elrejtve benned! Ó, szent hit, te vagy útmutatóm.

764 (178) 11.24. Ma levelet kaptam Sopocko atyától.[255] Megértettem belőle, hogy maga Isten vezeti az egész ügyet, s ahogy az Úr megkezdte, úgy Ő is vezeti tovább. Minél nagyobb nehézségeket látok, annál nyugodtabb leszek. Ó, ha ez a mű nem szolgálná Isten nagyobb dicsőségét, ha nem lenne oly sok lélek hasznára, a sátán nem dolgozna oly erősen ellene, de ő jól tudja, mit fog ezzel veszíteni. Most értettem meg, hogy a sátán legjobban az irgalmasságot gyűlöli, számára ez a legnagyobb kín. Az Úr szava viszont el nem múlik, elevenen él; a nehézségek nem teszik tönkre Isten műveit, inkább bebizonyítják, hogy ezek Istentől valók.

765 Egyik alkalommal megláttam az új Kongregáció zárdáját. Ahogy körüljártam, mindent jól szemügyre vettem, hirtelen megláttam egy csapat gyermeket, akik nem lehettek több, mint 5-11 évesek. Amint megláttak, körülvettek, s elkezdtek hangosan kiabálni: „Védj meg minket a gonosztól!” (179) -- majd bevezettek a kolostor kápolnájába. Amint beléptem oda, megláttam a szenvedő Urat. Jézus jóságosan rám nézett, s azt mondta, hogy a gyermekek súlyosan megbántották Őt. -- „Te véd meg őket a gonosztól!” Azóta imádkozom a gyermekekért, de érzem, hogy az ima egyedül nem elég.

766 Ó, Jézusom, Te tudod, milyen erőfeszítésre van szükségünk ahhoz, hogy őszintén és egyszerűséggel viselkedjünk azokkal, akiktől egész lényünk visszariad, vagy azokkal, akik akarva vagy akaratlanul fájdalmat okoztak nekünk. Emberileg ez lehetetlen. Ilyen pillanatokban jobban, mint máskor, azon igyekszem, hogy az illetőben Jézust lássam, s ennek a Jézusnak a kedvéért tegyek meg mindent az illető személynek. Az ilyen cselekedetekben tiszta a szeretet. Az ilyen szeretetgyakorlat megedzi és erősíti a lelket. Nem várok semmit a teremtményektől, ezért nem érnek csalódások. Tudom, hogy minden teremtmény magától nagyon szegény (180) -- tehát mit várhatok tőle? Nekem Isten a minden, mindent Hozzá viszonyítva akarok értékelni.

767 + Mostanában beszélgetéseim az Úrral egészen lelkiek. Megérintette ugyanis lelkemet az Úr, s lelkem teljesen önfeledten merült el Benne. Egészen áthatott az Isten, elmerülök szépségében, úgyszólván egészen Beleolvadtam. -- Nem tudom ezt leírni, mert az íráshoz használnom kell az érzéseimet, ott az Istennel való egybeolvadásban azonban az érzékek nem működnek. Ott Isten és a lélek egyesül, a lélek

Istenben él. Ezt a nyelv képtelen kifejezni. Amikor a lélek visszatér a közönséges életbe, meglátja, hogy ez az élet csak szürkület, köd, fáradt összevisszaság. Olyan, mint egy bebugyolált csecsemő. Ebben az állapotban a lélek csak Istentől merít, magától nem tesz semmit, semmiféle erőfeszítést, mindent Isten művel benne. Ha a lélek újra megszokott állapotába jut, látja, hogy nem bírna (181) tovább megmaradni ebben az egyesülésben. Az egyesülés pillanatai rövidek, mivel a lélek nem tud huzamosabb ideig megmaradni az Istennel való egyesülés állapotában, mert ha ez [az Istennel való egyesülés] tovább tartana, el kellene válnia a testtől. Erre a rövid időre is csak Isten tudja fenntartani csodálatos módon. Isten világosan megérteti a lélekkel, mennyire szereti őt, mintha csak ő lenne egyedül szeretetének tárgya. A lélek világosan felfogja ezt, s mintegy leplezetlenül, teljes erejével Istenhez tör -- de érzi, hogy olyan, mint egy gyermek, akinek ez nem áll hatalmában. Ezért Isten ereszkedik le hozzá, s egyesül vele oly módon... itt el kell hallgatnom, mert nem bírom leírni, mit érez a lélek.

768 Különös dolog, hogy bár a lélek, aki átéli ezt az egyesülést Istennel, nem tudja ezt a kapcsolatot, a formáját sem tudja meghatározni, de ha egy hasonló lélekkel találkozik, csodálatosképpen kevés szóból is pontosan megértik egymást. Az a lélek, aki így egyesült Istennel, könnyen megismeri a hasonló lelket még akkor is, (182) ha ez a lélek nem tárja fel bensőjét, csak közönséges beszélgetést folytatnak. Ez valamiféle lelki rokonság. Kevés lélek van, akit Istenhez ilyen kapcsolat fűz, sokkal kevesebb, mint gondolnánk.

769 Megállapítottam, hogy az Úr kétféle célból adja ezt a kegyelmet. Először: ha a léleknek valami nagy művet kell megvalósítania, ami emberileg nézve meghaladja az erejét. Másodsor: Isten ezt a kegyelmet -- így vettem észre -- hasonló lelkek vezetéséhez és megnyugtatására adja. Bár Isten úgy adhatja ezt a kegyelmet, ahogy akarja és akinek akarja. Ezt a fajta kegyelmet három papi személynél tapasztaltam meg. Egyikük egyházmegyes pap, a másik kettő szerzetespap. Két apáca is [megkapta ezt a kegyelmet], de nem ugyanolyan mértékben.

770 Ami engem illet, ezt a kegyelmet első alkalommal egy rövid pillanatra 18 éves[256] koromban Úrnapja nyolcadán kaptam meg, amikor a litánián Jézusnak az örök szüzességi (183) fogadalmat tettem. Akkor még a világban éltem, de hamarosan beléptem a zárdába. Ez a kegyelem csak rövid ideig tartott, de ereje igen nagy. Ezután hosszú szünet következett. Valójában e szünet idején is sok kegyelmet kaptam az Úrtól, de másfajta kegyelmeket. Ez a tisztulás és próbatétel ideje volt. Ezek a tapasztalatok oly fájdalmasak voltak, hogy lelkem Istentől teljesen elhagyatottnak érezte magát, s nagy sötétségbe merült. Éreztem és felfogtam, hogy ezekből a kínokból engem senki nem tud kivezetni, és megérteni sem [képes]. Két alkalommal fogta el lelkemet a kétségbeesés. Egyszer fél órára, egyszer meg háromnegyed óráig. Amint a kegyelmek nagyságát nem tudom leírni, úgy a

megpróbáltatásokét sem. Bármely szó csak halvány árnyéka lenne a valóságnak. De ahogy Isten belemerített a szenvedésekbe, ugyanúgy ki is emelt belőlük. Jó néhány évbe beletelt mégis, mire az Istennel való egyesülés rendkívüli kegyelmét megkaptam, (184) ami egészen a mai napig tart. Ebben a megújított egyesülésben is voltak azonban rövid szünetek. Most már egy idő óta nem érzek szüneteket, hanem mindjobban elmerülök Istenben. Nagy fényében megvilágosodik értelmem, s ennek segítségével felismerem Isten nagyságát -- nem úgy, mint azelőtt, amikor csak egyes tulajdonságait láttam meg. -- Most ez más. Egyetlen pillanat alatt meglátom Isten teljes Lényét.

771 Ebben a pillanatban a lélek teljesen elmerül Benne, s oly nagy boldogságot érez a lélek, [257] mint a választottak az égben. A választottak ugyan szentől szemben látják Istent, s boldogok teljesen. -- istenismeretük mégsem azonos. Ezt Isten adta tudtomra. A mélyebb megismerés a kegyelem révén már itt a földön megkezdődik, de nagyrészt a kegyelemhez való hűségünktől függ. Az a lélek, aki az Istennel való egyesülés felfoghatatlan kegyelmében részesül, nem mondhatja, hogy színről színre látja Istent. Itt még a hit vékony leple fedi Őt, de ez a lepel már (185) egészen vékony; úgyhogy a lélek elmondhatja: -- látja Istent, s beszél Vele. Isten egészen átjárja, tudtára adja, mennyire szereti. A lélek látja, hogy nála jobb és szentebb lelkek nem kapták meg ezt a kegyelmet, ettől elfogja valamilyen szent ámulat, s megmarad mély alázatban. Elmerül saját semmiségében, s a szent ámulatban, s minél jobban megalázkodik, annál bensőségesebben egyesül vele Isten, s száll le hozzá. A lélek ilyenkor mintha rejtve lenne, érzékei kihunynak. Egyszerre felismeri Istent, s elmerül Benne. Megismeri a Kifürkészhetetlen egész mélységét, s minél mélyebben ismeri meg, annál erősebb lesz a vágyódása Utána.

772--773 Nagy a kölcsönösség a lélek és az Isten között. Ha a lélek előjön rejtettségéből, az érzékek is megízlelik mindazt, amit a lélek élvezett. Ez is Isten nagy kegyelme, de ez már nem tisztán szellemi. Az első egyesülésben az érzékek nem vesznek részt. Minden kegyelem erőt ad a cselekvéshez, és bátorságot a szenvedéshez. A lélek pontosan tudja, mit kíván tőle Isten, és minden kellemetlenség ellenére (186) teljesíti szent akaratát. Ebben a helyzetben azonban a lélek nem cselekedhet önállóan, igazodnia kell egy világosan látó gyóntató tanácsához, különben eltévelyedhet, vagy semmi hasznot nem merít tapasztalatából.

774 + Jól értem ezt, Jézusom, hogy amint a betegséget lázmérővel mérik, s a magas láz a betegség súlyosságáról beszél, így a lelki életben a szenvedés az a lázmérő, amely az Istenszeretetet mutatja a lélekben.

775 + Az én célom Isten... Boldogságom pedig az isteni akarat teljesítése. A világon semmi sem tudja megzavarni ezt a boldogságot, semmilyen hatalom vagy erő.

776 Ma a cellámban nálam volt az Úr, s azt mondta:

„Leányom, nem hagylak már sokáig ebben a Kongregációban. Azért mondom ezt, hogy még nagyobb buzgalommal használd ki a kegyelmeket, melyeket adok neked.''

777 (187) 1936.11.27. Ma lélekben a mennyben voltam, s láttam azt a felfoghatatlan szépséget és boldogságot, ami a halál után vár ránk. Láttam, ahogy minden teremtmény szünet nélkül tiszteletet és dicsőítést tanúsít az Úr iránt. Láttam, mily nagy a boldogság Istenben, amely kiárad minden teremtményre, s őket is boldogítja, majd a boldogságból fakadó valamennyi dicsőítés és magasztalás visszaáramlik a Forráshoz, behatol Isten mélységébe, szemlélve belső életét -- az Atya, a Fiú, és a Szentlélek életét -- amit soha senki felfogni vagy kikutatni nem tud.

778 A boldogságnak ez a Forrása saját lényében változatlan, bár mindig új, minden teremtmény részére boldogságot sugároz. Most tudom megérteni szent Pált, aki azt mondta: „Szem nem látta, fül nem hallotta, emberi szív fel nem fogta, amit Isten azoknak készített, akik szeretik őt.''

-- Isten megismertette velem azt az egyedüli dolgot, ami végtelen értékkel bír előtte. Ez pedig Isten szeretete. Szeretet, szeretet, még egyszer szeretet. -- Semmi sem hasonlítható a tiszta (188) szeretet egyetlen tettehez. Milyen felfoghatatlan kegyelemben részesíti Isten azt a lelket, aki Őt őszintén szereti. Ó, boldog lélek, aki már itt a földön élvezi az Ő különös kegyelmét. Ezek a kicsiny, alázatos lelkek.

779 Isten általam felismert nagy fenségét rangsoruk és a kegyelem fokozatai szerint dicsérik az égi lelkek; midőn Istennek ezt a hatalmát és nagyságát láttam, nem borzalom vagy félelem járta át a lelkem, nem, nem -- egyáltalában nem. Lelkemet béke és szeretet töltötte el, s minél jobban megismerem Istent, annál jobban örvendek annak, hogy ilyen az Isten. Annak is végtelenül örülök, hogy Ő olyan nagy, én pedig ilyen kicsiny vagyok. Éppen azért, mert ilyen kicsiny vagyok, hordoz a kezében, s tart a Szívén.

780 Ó, Istenem! Mennyire sajnálom azokat az embereket, akik nem hisznek az örök életben. Oly erősen imádkozom értük, hogy az irgalmasság egy sugara érje őket is, és hogy Isten atyai keblére ölelje őket. Ó, Szeretet, ó, királynő!

781 A szeretet nem ismer félelmet. (189) Áthatol az Isten trónja előtt örökdő angyali karokon. A szeretet semmitől sem fél. Eléri Istent, elmerül Benne, mint egyetlen Kincsében. A keruboknak, akik tüzes karddal őrzik a mennyországot, nincs felette semmilyen hatalmuk. Isten tiszta szeretete, milyen nagy és páratlan vagy! Ó, ha a lelkek megismernék hatalmadat!

782 + Ma nagyon gyenge vagyok, nem tudom megtartani a kápolnában az elmélkedést. Le kell feküdnöm. Ó, Jézusom, szeretlek, s gyengeségemmel is dicsérni akarlak Téged. Tökéletesen meghajlok, és szent akaratra hagyatkozom.

783 + Nagyon vigyáznom kell magamra, mert kezdek különösen

érzékeny lenni mindenre. Olyan dolgok, melyeknek egészséges koromban semmi jelentőséget nem tulajdonítottam, most erősen zavarnak. Ó, Jézusom, Pajzsom és Erőm, adj kegyelmet, hogy ebből az állapotból győztesen kerülhessek ki. Ó, Jézusom, formálj magaddá szereteted erejével, hogy méltó eszközöd lehessen irgalmasságod hirdetésére.

784 (190) + Köszönöm Istennek ezt a betegséget és testi gyengélkedéseimet, mert így van időm Jézussal beszélgetni. Gyönyörűség számomra hosszú időt az elrejtett Úr lábainál eltölteni. Az órák úgy szaladnak, mint a percek, nem tudni, hogyan. Érzem, égő izzás a bensőm, s nem értek meg más életet, mint a szeretetből fakadó áldozatét.

785 1936.11.29. A Szűzanya megtanított, hogyan készüljek fel Karácsony ünnepére. Ma a kis Jézus nélkül láttam Őt. Azt mondta: „Leányom, törekedj a csendre és alázatra, hogy Jézus, aki a szívedben lakik, kipihenhesse magát. Tiszteld Őt a szívedben. Maradj meg lelked legbelsejében. Kérni fogom számodra a lelki életnek ezen kegyelmét, hogy bensődet el nem hagyva, külsőleg minden kötelességedet még pontosabban teljesíthesd. Szívedben maradj mindig Vele, Ő lesz a te erőd. A teremtményekkel csak annyiban érintkezz, amennyiben szükséges, és (191) kötelességeid megkívánják. Te az élő Isten kedves lakóhelye vagy, ahol Ő mindig szeretettel és jóindulattal tartózkodik. Isten élő jelenléte, melyet mind élénkebben és világosabban megérsz, meg fog abban erősíteni, leányom, amit most mondtam neked. Karácsonyig igyekezz így viselkedni. Később Ő maga adja majd tudtadra, hogyan fogsz Vele érintkezni és egyesülni.”

786 1936.11.30. Ma a vesperásnál valamiféle fájdalom járta át lelkemet. Látom, hogy az a mű minden szempontból meghaladja az erőmet. E feladat nagyságához képest csak kisgyermek vagyok, s csupán Isten kifejezett parancsára teszem meg a kivitelezéshez szükséges lépéseket. Másrészt még e kegyelmek súlya is rám nehezedik, melyeket alig bírok elviselni. Látom előljáróimban a bizalom hiányát, különböző kétségekkel és aggályoskodással kezelnek. Jézusom, látom, hogy ezektől a nagy kegyelmektől is lehet szenvedni. (192) A szenvedések nemcsak lehetségesek, de, mint az isteni működés jeleinek, lenniük is kell. Jól értem: ha Isten maga nem erősítené meg a lelket a különböző megpróbáltatások alatt, az magától nem boldogulna. Maga Isten a védőpajzsa. Ahogy a vesperáson a szenvedésnek és a kegyelemnek erről az együtteséről elgondolkodtam, hallottam Szent Anyánk szavait: „Tudd meg, leányom, hogy bár engem az Istenanyai méltóságra emeltek, mégis a fájdalom hét töre járta át szívemet. Ne tégy semmit védelmedre, viselj el mindent alázattal. Maga Isten fog megvédeni.”

787 1936.12.1.
Egynapos lelkigyakorlat

Ma reggel a meditáció alatt az Úr tudtomra adta és világosan megértette velem, hogy kívánságai megváltoztathatatlanok. Világosan látom, hogy ez alól a kötelességem alól, miszerint teljesítenem kell Isten

felismert akaratát, senki sem menthet fel. Egészségem és testi erőim megfogyatkozása sem kielégítő ok, (193) hogy e mű alól felmentést kapjak. Ezt maga az Úr viszi végbe, én csupán eszköz vagyok a kezében. Íme, Uram, itt vagyok, hogy teljesítsem akaratodat. Parancsolj örök terveid és tetszésed szerint. Csupán azt a kegyelmet add, hogy mindig hűséges maradhassak Hozzád.

788 Midőn az elrejtett Istennel beszéltem, tudatta velem, ne sokat töprengjek, s ne féljek a nehézségektől, melyekkel esetleg találkozom. ,,Tudd meg, hogy veled vagyok. Én készítettem elő ezeket a nehézségeket, s én győzöm le őket. Az elutasító magatartást ezzel a művel szemben egyetlen pillanat alatt jóindulatúvá tudom változtatni.'' A mai beszélgetésben sok mindent megmagyarázott az Úr, bár nem mindent írok le.

789 Minden körülmények között elsőbbséget adni másoknak, főleg a rekreáción. A társakat csendben meghallgatni. Nem szólni közbe, még ha tízszer is ugyanazt mesélik. Sohasem fogok olyan dolgok után érdeklődni, melyekre nagyon kíváncsi vagyok.

790 (194) Elhatározás továbbra is ugyanaz: -- az irgalmas Krisztussal egyesülni.

Általános elhatározás: belső csend, hallgatás.

791 Rejts el, Jézus, irgalmad mélyére! S azután ítélkezzenek felettem felebarátaim, ahogy nekik tetszik.

792 Sohasem beszélek saját élményeimről. A szenvedésben enyhülést csak az imában keresek. A legcsekélyebb kétség esetén is kikérem a gyóntató, és csak az ő tanácsát. Nyitva tartom a szívemet mások szenvedései előtt. Saját fájdalmaimat, amennyire lehetséges, Isten Szívébe rejtem, hogy kívülről ne lehessen látni azokat.

Kiegyensúlyozottságra törekszem mindig, viharos körülmények között is. Nem engedem benső békémet és a csendet semmivel se megzavarni. Nem fogható semmi a lelki békéhez. Nem mentegetőzőm, ha igazságtalan szemrehányás ér. Ha a főnöknő meg akarja tudni az igazat (195) arról, hogy helyesen vagy helytelenül cselekedtem, ezt nem feltétlenül tőlem tudhatja meg. Az én dolgom csak az, hogy mindent belső alázattal fogadjak.

Ezt az adventi időt a Szűzanya utasítása alapján akarom eltölteni -- csendben és alázatosan.

793 A Szűzanyával töltöm perceimet. Nagy sóvárgással várom az Úr eljövételét. Igen nagyok a vágyaim. Azt óhajtóm, minden nép ismerje meg az Urat. Szeretnék előkészíteni minden nemzetet a Megtestesült Ige fogadására. Ó, Jézusom, áradjon bővebben irgalmad forrása, mert az emberiség nagyon beteg. Most nagyobb szüksége van könyörületedre, mint bármikor. Te vagy nekünk, bűnösöknek, az irgalmasság kimeríthetetlen tengere. Minél nagyobb a nyomorúságunk, annál több jogunk van irgalmadra. Te vagy az a Forrás, aki végtelen irgalmaddal minden teremtményt boldogítasz.

794--795 (196) 1936.12.9. Ma Krakkó közelébe Pradnikba utazom egy kúrára. Három hónapig kell ott maradnom. Elöljáróim nagy gondossága rendezte el, hogy odautazhassak. Főleg az általános főnöknő, aki különösen törődik a beteg nővérekkel. Elfogadtam ezt a kegyelmet, hogy részt vehetek ezen a kúrán, de teljesen átadtam magamat Isten akaratának. Tegyen velem azt, amit akar. Nem kívánok mást, csak szent akaratát teljesíteni. Egyesülök a Szűzanyával, elhagyom Názáretet, s Betlehembe megyek, s ott fogom tölteni a Karácsonyi ünnepeket idegenek között, de együtt Jézussal, Máriával és Józseffel, mert ez az Isten akarata. Igyekszem mindenben teljesíteni Isten akaratát. Nem kívánom jobban a gyógyulást, mint a halált. Egészen rábízom magam Isten végtelen irgalmára. A legteljesebb békében élek, akár egy kisgyermek, csupán azon fáradozom, hogy Iránta való szeretetem mindig mélyebb és tisztább legyen, s Isten tekintete kedvét találja bennem.

796 (197) Azt mondta nekem az Úr, hogy az Irgalmasság ünnepe előtt az irgalmasság olvasóját kell kilenc napon át imádkozni. Nagypénteken kell elkezdni. „Ez alatt a kilenced alatt megadok a lelkeknek minden kegyelmet.”

797 Félelem fogott el, hogy oly hosszú ideig leszek egyedül a Kongregáción kívül. Ekkor ezt mondta Jézus: „Nem leszel egyedül, mert én is veled vagyok mindig és mindenütt; ne félj semmitől az én szívemen! Én magam vagyok utazásod szerzője. Tudnod kell, hogy szemeim nagy figyelemmel kísérik szíved minden rezdülését. Elkülönítlek, hogy szívedet jövődö terveimhez formáljam. Mitől félsz? Ki mer hozzád érni, ha velem vagy? Azonban annak nagyon örülök, leányom, hogy elmondod nekem félelmeidet. Mindent ily nyíltan mondj el nekem, leányom, és ilyen emberien! Ezzel örömet szerzel nekem. Megértetek, mert Istenember vagyok. (198) Szíved egyszerű beszéde kedvesebb nekem, mint a tiszteletemre költött fennkölt himnuszok. Tudd meg, leányom, minél egyszerűbb a beszéded, annál jobban vonzol magadhoz. Most azonban pihenj meg szívemen, tedd félre tolladat, s készülődj az útra!”

798 1936.12.9. Ma reggel elutaztam Pradnikba. Chrisostoma nővér kísért el. Külön szobám van, egészen olyan vagyok, mint egy karmelita nővér. Amint Chrisostoma nővér visszament, s egyedül maradtam, imába merültem. A Szűzanya különös oltalmába ajánlottam magamat. Ő mindig velem van. Figyeli, mint egy jó anya, minden élményemet, erőfeszítéseimet.

799 Hirtelen megpillantottam az Urat, aki azt mondta: „Légy nyugodt, gyermekem! Látod, nem vagy egyedül. Szívem örökdiik feletted.” Jézus erőt adott bizonyos személlyel kapcsolatban. Megéreztem az erőt lelkemben.

800 (199)
Erkölcsei alapelve

Abban az esetben, ha nem tudjuk mi a helyesebb, jól át kell gondolnunk a dolgot, tanácsot kell kérnünk, mert

bizonytalan lelkiismerettel nem szabad cselekedni.
Bizonytalanságban ezt kell magunknak mondani: bármit teszek,
jó lesz, megvan a jó cselekedet szándéka bennem. Az Úr
elfogadja, amit jónak tartunk -- elfogadja, és Ő is jónak
ítéli meg. Nem kell aggódni, ha kis idő múltán nem látszanak
már jónak ezek a dolgok. Isten a szándékot nézi, amivel
megkezdjük a dolgot, s ennek megfelelően fog jutalmazni. Ez
az alapelv, amihez tartanunk kell magunkat.

=====

Napló -- 2. füzet

801--900

801 Ma, mielőtt lefeküdtem, még egy rövid látogatást[258]
tettem az Úrnál. Lelkem elmerült Benne, egyetlen kincsemben.
Szívem kis ideig Vőlegényem szívéen pihent. Tudatta velem,
miként viselkedjem környezetemmel. Ezután visszatértem
magányomba. Az orvos[259] körülvett gondoskodásával.
Körülöttem jóindulatú szíveket látok.

802--804 (200) 1936.12.10. Ma korán keltem, s még a
szentmise előtt megtartottam az elmélkedést. Itt a szentmise
6 órakor van. A Szentáldozás után lelkem elmerült az Úrban,
szeretetem egyetlen tárgyában. Úgy éreztem, elragadott
mindenhatósága. Midőn magányomba visszatértem, nem éreztem
jól magam. Rögtön le kellett feküdnöm. A nővér[260]
cseppeket hozott, de egész nap rosszul éreztem magam. Este
igyekeztem megtartani a szent órát, de nem tudtam, ezért
csak egyesültem a szenvedő Jézussal. Magánszobám a férfiak
terme mellett van. Nem tudtam, hogy ilyen fecsegők a
férfiak. Kora reggeltől késő éjszakáig beszélgettek
különböző témákról. A nők terme sokkal csendesebb. Mindig az
asszonyoknak tesznek e téren szemrehányásokat -- de most
alkalmam volt meggyőződni, hogyan is áll ez a dolog.
Nehezemre esett ebben a viccelődésben és nevetésben
koncentrálni az imára. Ha Isten kegyelme (201) egészen
magába von, nem zavar mindez, mert akkor nem tudom, mi
történik körülöttem. Jézusom, milyen keveset beszélnek Rólad
ezek az emberek! Minden egyébről, csak Rólad nem, Jézus.
Mivel keveset beszélnek Rólad, bizonyára gondolni se
gondolnak Rád. Az egész világ érdekli őket, csak éppen
Rólad, a Teremtőről nagy a hallgatás. Szomorú vagyok,
Jézusom, ha látom a teremtményeknek ezt a közömbösségét és
hálátlanságát. Jézusom, helyettük is szeretni akarlak.
Szeretetemmel adok Néked elégtételt.

805

A Szűzanya Szeplőtelen Fogantatása

Kora reggel óta éreztem a Szűzanya közelségét. A szentmise
alatt meg is pillantottam, és oly szép és gyönyörű volt,
hogy nincsenek szavak, melyek csak részben is kifejeznék
szépségét. Tiszta fehérben volt kék övvel. Palástja is kék
volt. A fején korona. Egész alakjából felfoghatatlan
fényesség sugárzott. -- ,,Én vagyok az ég és a föld
Királynője, de mindenekelőtt a ti Édesanyátok.' Szívére
ölelt, és ezt mondta: ,,Mindig veled érzek.' -- Éreztem
(202) szeplőtelen Szíve hatalmát, amit megosztott lelkemmel.
Most értem meg, miért is készültem már két hónapja erre a

várva várt ünnepre. Mától fogva lelkem lehető legnagyobb tisztaságára törekszem, hogy teljes fényükben tükrözhessem vissza Isten Kegyelmének sugarait. Kristály akarok lenni, hogy tessek Néki.

806 + Ezen a napon megláttam egy papot, ragyogás vette körül, mely a Szűzanyáról sugárzott le rá. Nyilvánvaló, hogy ez a lélek szereti a Szeplőtelen.

807 Különös vágyódás fogja el a lelkem. Csodálom, hogy ez az érzés nem választja el testemtől a lelket. Vágyom Istenre, szeretnék Beleolvadni. Érzem, milyen szörnyű számkivetésben vagyok. Lelkem teljes erejével Isten felé tör. Ó, hazám lakói, gondoljatok a számkivetettre! Mikor hullik le már részemre is a lepel? Bár látom, és (203) érzem is, milyen vékony ez a lepel, amely elválaszt az Úrtól, szeretném már szemtől szembe látni Őt -- de legyen nekem a Te akaratod szerint.

808 12.11. Ma nem tudtam részt venni az egész szentmisén. Csak a legfontosabb részeknél voltam jelen. A Szentáldozás után pedig azonnal visszatértem magányomba. Hirtelen elfogott Isten jelenléte, s egyidejűleg megéreztem -- rövid időre -- az Úr szenvedéseit. Ekkor mélyebben megértettem az irgalmasság művét.

809 Az éjszaka hirtelen felébresztettek. Egy lélek kért imát, akinek nagy szüksége volt erre az imára. Röviden, de egész lelkemből kértem az Úr kegyelmét számára.

810 A következő napon tizenkettő után, amint beléptem a terembe, megpillantottam egy haldoklót. Megtudtam, hogy az éjjel kezdődött meg nála az agónia. Éppen akkor, amikor imát kértek tőlem. (204) Hirtelen meghallottam lelkemben a hangot: „Imádkozd el azt a rózsafüzért, amit tanítottam néked!” Szaladtam a rózsafüzéremért, letérdeltem a haldokló mellé, s lelkem egész buzgóságával elkezdtem a rózsafüzért imádkozni érte. Hirtelen kinyitotta a szemét, s rám nézett. Még nem fejeztem be az imát, amikor csodálatos nyugalomban meghalt. Buzgón kértem az Urat, teljesítse ígéretét, amit ehhez a rózsafüzérhez fűzött. Az Úr tudatta velem, hogy ez a lélek elnyerte az ígért kegyelmet. Ez volt az első lélek, aki megtapasztalhatta az Úr ígéretét. Éreztem, hogyan fogja körül őt az Úr irgalmassága.

811 Midőn beléptem magányomba, meghallottam ezeket a szavakat: „Minden lelket, aki ezt a rózsafüzért imádkozza, megvédem halálos óráján, mint saját dicsőségemet. Ha mások imádkozzák egy haldokló mellett, az is elnyeri ugyanezt a bűnbocsánatot. Ha ezt (205) az imát a haldokló mellett mondják, mérséklődik Isten haragja, és mérhetetlen irgalom veszi körül a lelket; -- Fiam fájdalmas szenvedése megindítja irgalmam mélységét.”

Ó, bárcsak mindenki felismerné, milyen nagy az Úr irgalma, mennyire szükségünk van mindnyájunknak erre az irgalomra, főleg ebben a döntő órában.

812 + Ma harcot vívtam a sötétség szellemeivel egy

lélekért. Hogy gyűlöli a sátán Isten irgalmasságát! Látom, milyen ellenállást tanúsít ezzel az egész művel szemben.

813 + Ó, irgalmas Jézus, keresztre feszített Jézus, emlékezz meg halálunk órájáról! Jézus lándzsával megnyitott, legirgalmasabb Szíve, rejts el utolsó órában! Ó, Jézus Szívéből előtörő Vér és Víz, kikutathatatlan irgalmad forrása halálom óráján! -- Haldokló Jézus, az irgalom záloga[261] -- enyhítsd halálom óráján Isten haragját!

814 (206) + 1936.12.12. Ma csupán Szentáldozáshoz járultam, és rövid ideig vettem részt a szentmisén. Élő Kenyér! Minden erőm Benned van. Nehezemre esik egy napot is Szentáldozás nélkül eltölteni. Ő az én pajzsom -- Nélküled, Jézus, nem tudok élni.

815 Jézus -- Szerelmem -- ma tudomásomra hozta, milyen nagyon szeret. Bár oly mély szakadék tátong köztünk, Teremtő és teremtmény között, mégis, mintha egyenlők lennénk -- a szeretet kitölti ezt a szakadékot. Maga az Úr ereszkedik le hozzám, s tesz képessé a Vele való érintkezésre. Elmerültem, s mintegy tökéletesen elvesztem Benne. -- Szerető tekintete előtt a lelkem mégis hatalmat, erőt nyer, s tudatosul benne, hogy szeret, s őt is nagyon szeretik. Tudja, hogy a Hatalmas védi őt. Az ilyen ima, ha rövid is, nagyon gazdagítja a lelket. Órákig tartó szokványos ima nem világítja meg úgy a lelket, mint az ilyen rövid, de magasabb rendű ima egy pillanata.

816 (207) + Délután volt az első verandai [fekvőkúrám].[262] Ma meglátogatott Felicja nővér.[263] Szükséges apróságokat hozott, meg pár szép almát. A főnöknő és a drága nővérek üdvözlétüket küldték.

817
1936.12.13. Gyónás Jézus előtt

Sírnom kellett, ha arra gondoltam -- tekintve bűnös lelkemet és bizonyos nehézségeket -- hogy már három hete nem gyóntam. A körülmények úgy adódtak, hogy nem volt rá lehetőségem. Először a gyónási napon ágyban kellett maradnom. A következő héten délután volt gyóntatás, de nekem délelőtt már a kórházba kellett jönnöm. Ma délután eljött Andrasz atya, leült a szobámban, hogy meghallgassa gyónásomat. Eleinte egyetlen szót sem szólt. Nagyon örültem, mert már nagyon vágytam gyónni. Mint mindig, kitártam egész lelkemet. Az atya minden csekélységre válaszolt. Egészen különleges módon boldog voltam, hogy mindent elmondhattam. (208) Vezeklésül feladta Jézus Neve litániáját. Midőn el akartam mondani a litánia elmondásával kapcsolatos nehézségeimet, felállt, hogy megadja a feloldozást. Hirtelen nagy fényesség sugárzott alakjából. Ekkor láttam meg, hogy nem P. Andrasz áll előttem, hanem Jézus. Ruhája fénylett, mint a hó. Azonnal eltűnt. Először kissé nyugtalan lettem, de azután valami rendkívüli béke szállt a lelkembe. Rájöttem, hogy Jézus ugyanúgy fogadta gyónásomat, mint egy gyóntató atya. Ez alatt a gyónás alatt lelkemet átjárta valamiféle különleges érzés. Az első pillanatban nem is

értettem, mit jelenthet ez.

818 1936.12.16. A mai napot -- minden szenvedésemet és imámat -- Oroszországért, ezért a szegény országért ajánlottam fel. A Szentáldozás után azt mondta Jézus: „Nem tudom már tovább elviselni ezt az országot. Ne kösd meg kezeimet, leányom!” (209) Megértettem, hogy az Istennek tetsző lelkek imája nélkül már ez az egész nép elpusztult volna. Ó, hogy szenvedek e miatt a nép miatt, amely kiűzte Istent határai közül.

819 + Ó, Isten irgalmának kimeríthetetlen forrása, áradj ránk egészen! Jóságodnak nincs határa. Nyomorúságom mélysége fölött erősítsd meg irgalmad hatalmát, mert könyörületed határtalan. Irgalmad felfoghatatlansága és különlegessége ámulatba ejti az angyalok és az emberek értelmét.

820 Órangyalom azt mondta, imádkozzam egy bizonyos lélekért. -- Reggel megtudtam, hogy egy olyan emberről volt szó, aki éppen haldokolt. Isten különös módon hozza tudomásomra, ha valakinek szüksége van az imámra. Mostanában gyakrabban fordul ez elő, mint korábban.

821 (210) Jézus tudomásomra adta, milyen kedves neki az olyan lélek, aki akarata szerint él, ezzel adja meg Neki a legnagyobb tiszteletet...

822 Ma megértettem: ha semmit sem teljesítenék abból, amit az Úr tőlem kíván, ugyanúgy jutalmazna meg, mintha mindent véghezvittem volna. Ő csak a szándékot nézi, amivel belekezdtem a munkába, s ha még ma magához venne, a mű nem látná kárát, mert Jézus a műnek és a kivitelezőjének is Ura. Rajtam csak az múlik, hogy szeressem mértéktelenül az Urat. Minden mű csupán egy kis csepp előtte, csak a szeretetnek van jelentősége, ereje és érdeme. Jézus lelkemben tágas horizontot nyitott -- a szeretet kiegyenlíti a szakadékokat.

823 1936.12.17. A mai napot a papokért ajánlottam fel. Ezen a napon többet kellett külsőleg és bensőleg is szenvednem, mint bármikor máskor. Nem gondoltam volna, hogy egyetlen nap alatt (211) ennyit lehet szenvedni. Igyekeztem megtartani a szent órát, amikor lelkem megízlelte az Olajfák hegyének keserűségét. Egészen egyedül küzdöttem, csak Jézus karja támogatott a nehézségekben, melyek áthatolhatatlan falként álltak előttem. Mindezek ellenére bízom az Ő nevének hatalmában, s nem félek semmitől.

824 Ebben a magányban egyedül Jézus a Mesterem, Ő maga nevel és tanít engem. Érzem, hogy különös befolyása alatt állok. Kifürkészhetetlen tervei miatt különleges módon egyesül velem, s felfoghatatlan titkokba enged bepillantani. Létezik egy titok, amely engem összeköt az Úrral. Erről senki sem tudhat, még az angyalok sem. Ha akarnám, se tudnám elmondani. Mégis ebből élek, s fogok élni örökké. Ez a titok különböztet meg engem minden más lélektől itt a földön és az örökkévalóságban.

825 (212) Ó, csodálatos, fénylő nap, amelyen minden

kívánságom teljesezni fog. Ó, hön vágyott nap, amely életem utolsó napja lesz. Örülök az utolsó jelnek, amelyet az Isteni Művész lelkembe vés, különleges szépséggel látva el lelkemet, amely megkülönbözteti majd minden más lélek szépségétől. Ó, gyönyörűség nap, amelyen megszilárdul bennem az isteni szeretet. Ezen a napon dalolom majd először ég és föld előtt az Úr kifürkészhetetlen irgalmának énekét. Ez az én művem és küldetésem, amire az Úr már a világ kezdete előtt kiválasztott. Hogy lelkem éneke kedves legyen a legszentebb Szentháromság előtt, Isten Lelke, Te magad irányítsd és formáld a lelkemet! Türelemmel vértetem fel magam, s várom eljöveteled, irgalmas Istenem. A rettenetes szenvedések és halálfélelem pillanatában még jobban akarok bízni irgalmad mélységében, mint máskor. (213) Emlékeztetni foglak Téged, irgalmas Jézus és édes Üdvözítő, minden ígéretedre, melyeket nekem adtál.

826 Ma reggel különös élményben volt részem. Megállt az óráim, nem tudtam mikor kell felkelnem. Fájt volna elmulasztanom a Szentáldozást. Sötét volt, nem tudtam kitalálni, mikor kell felkelnem. Felöltöztem, elvégeztem az elmélkedést, s elmentem a kápolnába. Minden be volt még zárva. Csend volt. Elmélyedtem az imában, főleg a betegekért. Most látom, mennyire szükségük van a betegeknek az imára. Végül kinyílt a kápolna. Elfárasztott az ima, mert nagyon kimerült voltam. Áldozás után rögtön visszatértem magányomba. Akkor megláttam az Urat, aki azt mondta: „Tudd, leányom, hogy kedves nekem szíved izzása. S ahogy te kívánsz vágyódva egyesülni velem a Szentáldozásban, úgy akarom én is neked adni teljesen magamat. Buzgalmad jutalmául (214) pihenj meg a szívemen!” Ebben a pillanatban lelkem elmerült az Ő Lényében, egyetlen Kincsemben, mint egy csepp a feneketlen óceánban. Ugyanakkor megláttam, hogy Isten az Ő nagyobb dicsőségére megenged bizonyos nehézségeket.

827 1936.12.18. Ma fájlalni kezdtem, hogy már egy hete senki sem látogatott meg. [264] Midőn elpanaszoltam ezt az Úrnak, így válaszolt: „Nem elég neked, hogy én naponta meglátogatlak?” Bocsánatot kértem az Úrtól, s eltűnt a rosszkedvem. Ó, Istenem, Erőm, Te elég vagy nekem.

828 Ma este megéreztem, hogy egy léleknek szüksége van az imámra. Buzgón imádkoztam, de éreztem, ez még nem elég. Így tovább folytattam az imát. A következő napon megtudtam, hogy abban az órában kezdődött meg egy illető haláltusája, s reggelig tartott. Megtudtam, mily nagy harcot élt át. (215) Különös módon adja tudtomra az Úr, ha egy léleknek haláltusájában szüksége van az imámra. Élénken és világosan érzem a lelket, aki imát kér. Nem tudtam, hogy lehet ilyen kapcsolat a lelkek közt. Gyakran az Őrangyalom mondja ezt nekem.

829--830 Szentmise alatt lelkem öröme a kis Jézus. Gyakran úgy érzem, nincs köztünk távolság. Látok egy papot, aki lehozza Őt. Nagy vágygal várom Születésének ünnepét. Együtt élem át a várakozást a Szűzanyával. -- Ó, örök Világosság, aki lejössz erre a világra, világosítsd meg értelmemet, erősítsd akaratomat, hogy ne lankadjak el a nehéz

megpróbáltatások során. Űzze el fényed a kétely minden árnyékát, s mindenhatóságod működjék rajtam keresztül. Bizom Benned, örök Világosság. Kis Jézus, Te vagy a példaképem Atyád akaratának teljesítésében, aki azt mondtad: „Íme, elmegyek, hogy akaratodat teljesítsem.” Add, hogy én is mindenben (216) hűségesen teljesítsem Isten akaratát. Ó, Isteni Gyermekek, add meg nekem ezt a kegyelmet.

831 Jézusom! Lelkem vágyik a megpróbáltatás napjaira, de ne hagyj egyedül lelkem sötétségében, hanem tarts erősen magadnál engem. Állíts őrzőt ajkaimhoz, hogy szenvedésem illatát csak Te ismerd és szeresd.

832 Ó, irgalmas Jézus, milyen vágyódva siettél az Utolsó Vacsora termébe, hogy átváltoztasd az ostyát, melyet majd az én életemben magamhoz veszek. Lakást akartál venni lelkemben, a Te élő véred egyesül az én véremmel. Ki érti ezt a szoros egységet? Szívem magába fogadja a Mindenhatót, a Végtelent. -- Ó, Jézusom! Add nekem isteni életed! Lüktsessen a szívemben teljes erejével a Te tiszta és nemes véred! Neked adom egész lényemet, (217) alakíts át magaddá, hogy mindenben szent akaratod tegyem, s vizsontszeresselek Téged. Ó, édes Vőlegényem, Te tudod, hogy az én szívem Rajtad kívül senkit sem ismer. Szívem mélyében telhetetlen mélységet nyitottál meg: szeretni Téged. Az első pillanattól kezdve, ahogy megismertelek, szívem Téged szeret, elmerült Benned, mint egyetlen tárgyában. A Te tiszta, mindenható szereteted legyen cselekvéseim mozgatója. Ki tudja Szíved mélyéből előtörő irgalmad mélységét megérteni?

833 Tapasztaltam, mennyi irigység van még a lelki életben is. Látom, hogy kevés valóban nagy lélek van, akik mindent megvetnek Istenen kívül. Ó, lélek, Istenen kívül nem találsz szépséget! Milyen törekeny alap mások rovására magunkat felmagasztalni. Milyen nagy veszteség!

834 (218) 1936.12.19. Ma este éreztem lelkemben, hogy egy léleknek imámra van szüksége. Azonnal elkezdtem érte imádkozni. Rögtön felismertem, ki az a lélek, aki engem erre kért. Addig imádkoztam, amíg nyugalmat nem éreztem. Nagy segítség a haldoklók részére ez a rózsafüzér. Gyakran imádkozom az így bensőleg felismert szándéokra, mindaddig, amíg lelkem meg nem érzi, hogy hatásos volt az imám.

835 Főleg most, hogy itt vagyok a kórházban, érzem a benső kapcsolatot a haldoklókkal, akik haldoklásuk kezdetén imát kérnek. Isten különös kapcsolatot ad nekem a haldoklókkal. Most, hogy ez többször előfordul, alkalmam nyílik az óra ellenőrzésére is. Ma este 11 órakor hirtelen felébresztettek, s tisztán éreztem, hogy egy lélek járt nálam, s imát kért tőlem. Valamilyen ellenállhatatlan erő készletet az imára. Felismerésem tisztán szellemi, hirtelen megvilágosodásból adódik, (219) amit Isten ad az adott pillanatban. Mindaddig imádkozom, amíg békét nem érzek a lelkemben. Nem mindig egyformán hosszú ez az idő. Néha már egy Üdvözlégy után megnyugszom, aztán elmondom még a Mélységből kiáltokat..., s abbahagyom. Néha az egész irgalmasság rózsafüzérét el kell mondanom, hogy békét

találjak. Itt megállapítottam, hogy ha hosszabb imára érzek késztetést, vagy tovább érzek nyugtalanságot, akkor a lélek nagyobb harcokat áll ki, és hosszabb haláltusát vív. A következő módszerrel állapítom meg a halál óráját. Van órám, s megnézem az imára való indíttatáskor az időpontot. Másnap, amikor közlik velem az illető halálát, s annak időpontját, ez mindig pontosan egyezik az imára való indíttatásom időpontjával. Mondják, ez és ez a személy nehéz halálküzdelmet folytatott, máskor: meghalt ez és ez, gyorsan, békésen elaludt. Előfordul, hogy a haldokló a második vagy harmadik barakkban fekszik, de a lélek részére a tér nem létezik. (220) Megesik, hogy több száz km távolságból is megérezem a segélyhívást. Ez néhányszor megtörtént családtagjaimmal, ill. rokonaimmal, rendtársaimmal vagy olyan lelkekkel kapcsolatban, akiket éltükben egyáltalán nem ismertem.

Ó, Istenem! Kikutathatatlan irgalom, aki megengeded nekem, hogy méltatlan imámmal enyhülést nyújthassak a haldoklóknak, légy áldott annyiszor, ahány csillag van az égen, ahány csepp víz az összes óceánban. Irgalmadat zengje az egész földkerekség! Emelkedjék fel trónodig legfőbb tulajdonságodnak -- az irgalomnak -- a dicsérete.

Istenem, ez a felfoghatatlan irgalom mindig új elragadtatásra indítja a szenteket és az égi lelkeket. Ezek a tiszta lelkek szent ámulatba esnek, s dicsérik Isten irgalmát, ami újra és újra elragadtatást kelt bennük. Az ő dicséretük egészen tökéletes. Ó, örök Isten, milyen forró vággyal szeretném dicsérni legfőbb tulajdonságodat (221) -- végtelen irgalmasságodat. Látom, milyen kicsiny vagyok, s nem mérhetem magamat az égi lakókhoz, akik szent csodálattal dicsérnek. De én is találtam egy utat felfoghatatlan irgalmad dicséretére.

836 Ó, édes Jézus, ki megengedted, hogy én, nyomorult, megismerhessem megfejthetetlen irgalmadat, ki kegyesen megbíztál, hogy hirdessem az egész világnak felfoghatatlan irgalmadat. Íme, ma veszem a Te irgalmas Szívedből kiáradó két sugarat -- nevezetesen a vért és a vizet -- és szétszórom az egész földgolyóra, hogy minden lélek megtapasztalhassa irgalmadat, és örökké dicsérje azt! Ó, legédesebb Jézus! Felfoghatatlan jóságodban egyesítetted nyomorúságos szívemet irgalmas Szíveddel, s így a Te saját Szíveddel dicsérem Istent, a mi Atyánkat úgy, ahogy még egyetlen lélek sem dicsérte Őt.

837 (222) 1936.12.21. Délután mindig szól a rádió, ezért hiányzik a csend. Délelőtt hosszas beszélgetések és lárma. Istenem, úgy örültem a várt nyugalomnak, hogy egyedül beszélgethetek az Úrral, s íme, mindennek az ellenkezője áll fenn. De már nem zavar sem a beszélgetés, sem a rádió. Semmi. Isten kegyelme okozza, hogy imádkozás közben nem tudom hol vagyok, csak azt érzem, hogy lelkem összekapcsolódott Istennel. Így múlnak kórházi napjaim.

838 Csodálom a papot, aki ügyemmel kapcsolatban oly sok megaláztatást és szenvedést vállalt magára. Adott pillanatokban látom ezt, s támogatom őt méltatlan imádsággal.[265] Csak Isten adhatja a szükséges

bátorságot, különben megbénulna a lélek. De örömmel látom azt is, hogy minden kellemetlenség Isten nagyobb dicsőségét szolgálja. -- Nincs sok ilyen lélek. Ó, végtelen Örökkévalóság! Napfényre hozod majd e hősi lelkek erőfeszítéseit, mert a föld az ilyen erőfeszítéseket csak hálátlansággal és gyűlölettel viszonzozza. Ezek a hős lelkek magányosak (223) -- nincs barátjuk. Megerősödnek ebben a magányban. Erőt egyedül csak Istenből merítenek. Alázatosan, de bátran szembeszállnak minden viharral, amely őket éri. Állhatatosak és rendíthetetlenek maradnak, mint az ég felé törő tölgy. Íme, ebben áll a titkuk: erejüket Istenből merítik, s így mindenük megvan, amire maguknak és másoknak szükségük van. Viselik saját terhüket, de képesek és készek a másokét is magukra venni. Tűzszlopok Isten útjain. Maguk fényben égnek, s másoknak is világítanak. Fenn élnek a magasban, és képesek másokat, kisebb lelkeket is felsegíteni, ezekre a magasságokra felvezetni.

839 + Jézusom, látod, nem elég, hogy nem tudok írni, ráadásul nincs is elég jó tollam. Néha oly nehezemre esik az írás, hogy betűnként kell mondatot formálnom. De ez még nem minden -- még egy nehézség áll fenn: az írást titokban kell tartanom a nővérek előtt. Ezért néha egy pillanat alatt be kell csukni a füzetet, és türelmesen meg kell hallgatnom az (224) illető személyt; az írásra szánt idő elmúlt, és a füzet hirtelen becsukása miatt szétkenődött az írás. A főnöknő engedélyével a gyóntatóm parancsára írok. Furcsa, hogy néha egész elviselhetően írok, máskor -- valóban csak úgy, hogy magam is alig bírom elolvasni.

840 1936.12.23. Egyes pillanatok a Szűzanyával élek át, és készülök az Úr eljövételének ünnepélyes pillanatára. A Szűzanya tanít az Úr Jézussal való benső életre, főleg a Szentáldozáskor. Hogy milyen nagy titok játszódik le ilyenkor a lelkünkben -- ezt majd csak az örökkévalóságban fogjuk megérteni. Ezek az élet legértékesebb pillanata!

841 Ó, édes Teremtőm, úgy vágyom Utánad! Te megértesz, Uram. Számomra minden földi dolog csak halvány árnyéknak tűnik, én Téged kívánlak, és Utánad vágyódom. Bár felfoghatatlanul sokat teszel értem, mert különös módon Te magad keresel fel engem. Ezek a látogatások azonban nem gyógyítják meg szívem sebet, hanem mind nagyobb (225) vágyat keltenek bennem Utánad, Uram. Végy magadhoz engem, Uram, ha ez az akaratod! Tudod, hogy haldoklom a vágytól Utánad, de meghalni nem tudok. Hol vagy, halál? Istenséged mélységeibe vonsz, és mégis sötétségbe burkolódzol. Egész lényem elmélyedt Benned, mégis csak arra vágyom, hogy szemtől szemben láthassalak Téged. Mikor lesz végre részem ebben?

842 Ma meglátogatott Chryzostoma nővér.[266] Hozott nekem citromot, almát és egy kis karácsonyfát. Ennek nagyon örültem. A főnöknő Chryzostoma nővér által megkérte az orvost, hadd utazzak haza az ünnepnapokra. Az orvos[267] szívesen engedélyezte. Örömben úgy sírtam, mint egy kisgyermek. Chryzostoma nővér csodálkozott, milyen rosszul nézek ki, s hogy megváltoztam. Azt mondta: ,,Tudod, Fausztina, biztosan meg fogsz halni, bizonyára nagyon

szenvedsz, nővér.' -- Azt mondtam: ,,Ma többet szenvedek, mint máskor, de ez nem számít. Nem sok ez a lelkek megmentéséért.' Ó, irgalmas Jézus, adj nekem bűnös lelkeket!

843 (226) 1936.12.24. Ma, a szentmise alatt egészen különleges módon egyesültem Istennel és a Szűzanyával. A Szeplőtelen Szűz alázatossága és szeretete egészen átjárta a lelkemet. Minél buzgóbban haladok a Szűzanya nyomában, annál mélyebben ismerem meg Istent. Ó, milyen felfoghatatlan vágyódás ragadja meg a lelkemet! Jézusom, hogy hagyhatsz még ebben a számkivetésben? Haldoklom a vágytól Utánad! Minden érintésed mérhetetlenül megsebez engem. Együtt van szeretet és a szenvedés. De semmi pénzért sem cserélném el az Általad okozott szenvedést, mert ez a szenvedés felfoghatatlan gyönyör. A lélek ezen sebeit szerető kéz okozza.

844 Délután megérkezett K. nővér, [268] hogy hazavigyen az ünnepnapokra. Örültem, hogy együtt lehetek a Szerzetesközösséggel. Midőn átutaztunk a városra, azt képzeltem, Betlehemben vagyok. Láttam a siető embereket, s arra gondoltam, vajon akad-e olyan ember, aki a mai napon a felfoghatatlan Titkot áhítattal, csendben szemléli? Ó, tiszta Szűz! A mai napon Te is utazol, és én is utazom. Érzem, a mai utazásnak (227) jelentősége van. Ó, Istenben elmerült Sugárzó Szűz, tiszta vagy mint a kristály. Neked adom egész benső életemet. Rendezz el bennem mindent úgy, hogy tetszésére legyek Fiadnak. Ó, Anyám! -- Vágyódva áhítom, hogy ma az éjféli misén nekem add a kis Jézust. -- Lelkem mélyén Isten olyan mély jelenlétét éreztem, hogy tudatosan vissza kellett fogynom a bennem lévő örömet, hogy külsőleg ne látszódjék, mi megy végbe lelkemben.

845 Vacsora előtt rövid időre bementem a kápolnába, hogy azokkal a lelkekkel, kik kedvesek szívemnek, megosszam az ostyát. Név szerint az Úr elé hoztam őket, és kegyelmét kértem számukra. Ez nem minden. Az Úrnak ajánlottam a szenvedőket, az üldözötteket, és mindazokat, akik nem ismerik a Te nevedet, főleg a szegény bűnösöket. Ó, kis Jézus, buzgón kérlek, zárd felfoghatatlan irgalmad tengerébe mindannyiukat. Ó, édes kicsi Jézus, vedd a szívemet, legyen részedre kényelmes, kellemes szállás. Ó, mérhetetlen Felség, milyen édes módon közeledtél hozzánk! (228) Itt nem fenyegetnek a nagy [Jahve] villámai, itt egy édes, kicsi Jézus van. Itt egyetlen lélek sem fél, pedig fenséged nem csökkent, csupán elrejtőzött. -- A vacsora után igen fáradtnak és szenvedőnek éreztem magam. Le kellett feküdnöm, de virrasztottam a legszentebb Anyával egészen a kis Jézus érkezéséig.

846 1936.12.25. Éjféli mise. A szentmise alatt egészen átjárt Isten jelenléte. Röviddel átváltoztatás előtt megpillantottam az Anyát, a kis Jézust és a Szent Öreget. [269] A Szűzanya így szólt hozzám: ,,Fausztina lányom, itt van a legdrágább Kincs!' -- és felém nyújtotta a kis Jézust. Midőn karomba vettem Jézust, lelkem olyan felfoghatatlan örömet érzett, hogy azt leírni nem lehet. De furcsa dolog: kis idő múltán Jézus irtózatossá lett,

rettenetes, nagy és szenvedő, szörnyű! -- majd eltűnt a látomás. Nemsokára az áldozás ideje következett. Midőn magamhoz vettem az Urat, a Szentáldozásban egész lelkem remegett Isten jelenlétének hatására. Másnap az átváltoztatás alatt rövid ideig újra (229) láttam az Isteni Gyermekeket.

847--848 Karácsony másnapján, P. Andrasz mondta nálunk a szentmisét. Ekkor megint láttam a kis Jézust. Délután győnni mentem. A művel kapcsolatban egyes kérdésekre nem felelt az atya. -- Csak annyit mondott: „Ha meggyógyulsz, konkrétan beszélünk erről, most azonban törekedj arra, hogy a kegyelmeket, melyeket az Úr ad, kihasználd. Iparkodj visszanyerni teljes egészségedet. Egyébként -- tudod, hogyan kell döntened, s mihez kell tartani magad ezekben a dolgokban.” Vezeklésül azt az olvasót adta fel, amire Jézus tanított. Ima alatt ezt a hangot hallottam: „Ó, milyen nagy kegyelmekben részesítem majd a lelkeket, akik ezt a rózsafüzért imádkozzák. Irgalmam bensőjéig megindul azok iránt, akik ezt az imát imádkozzák. Írd fel ezeket a szavakat, leányom, hirdesd a világnak irgalmasságomat. Ismerje meg az egész emberiség kifürkészhetetlen irgalmamat. Ez a végső idők jele, utána eljön az (230) igazság napja. Amíg még van idő, meneküljenek irgalmam forrásához, használják fel az értük kifolyt vért és vizet!” Ó, emberi lelkek, hol találtok majd menedéket Isten haragjának napján? Meneküljete most az isteni irgalom forrásához. Ó, milyen sok lelket látok, akik Isten irgalmát dicsérték, és örökké háladalt fognak énekelni.

849--850 12.27. Ma visszatértem magányomba.[270] Utazásom kellemes volt, mert velem utazott valaki,[271] aki keresztelni vitt egy gyermeket. Elvittük egészen a podgórzei templomig.[272] A kiszállásnál a kisgyermeket karjaimba helyezte. Míg karomon tartottam, buzgó imádsággal Istennek ajánlottam, hogy egyszer majd különös dicsőséget szerezzen az Úrnak. Lelkemben éreztem, hogy Isten egész rendkívüli módon letekintett erre a kis lélekre. Midőn Pradnikba megérkeztünk, N. nővér[273] segítette a csomagomat vinni. Szobámba belépve megpillantottam egy csodaszép, papírból készített angyalt „Gloria in...” felirattal. Azt hiszem, ez attól a (231) beteg nővértől van, akinek a karácsonyfát elküldtem. Így múltak el az ünnepek. Semmi sem csillapíthatja lelkem vágyódását. Sívárgok Utánad, Uram, Teremtőm, örök Isten! Sem az ünnepek, sem a szép énekek nem vigasztalták meg a lelkemet. Ellenkezőleg, még nagyobb vágyat ébresztenek fel bennem. Lelkem Feléd törekszik már neved pusztá említésére is, Uram.

851 1936.12.28. Ma elkezdtem egy kilencedet az Isteni Irgalmassághoz. Lélekben a kép elé állok, s úgy mondom a rózsafüzért, amit az Úr tanított nekem. A kilenced második napján megpillantottam a képet, amely mintha megelevenedett volna. Számátalan fogadalmi tárgy volt körülötte. Nagy embertömeget láttam idejönni. Sokan boldogok lettek itt. Ó, Jézusom, milyen örömmel dobbant meg a szívem. Ezt a kilencedet két személy szándékára imádkozom, nevezetesen az érsekért[274] és Sopocko atyáért. Buzgón kérem Istent, adja

meg az érseknek, hogy a Néki oly kedves rózsafüzért és a kép tiszteletét jóváhagyja. Ne halogassa ezt, és ne késleltesse a művet.

852 (232) Ma villámként hatolt át rajtam az Úr tekintete. A legkisebb porszemét is felismertem lelkemben. Mélyen átérezve semmiségemet térdre hullottam, és kértem az Úr bocsánatát. Nagy bizalommal vetettem bele magam végtelen irgalmába. Egy ilyen felismerés nem nyomaszt, és nem tántorít el az Úrtól. Sokkal inkább nagy szeretetet ébreszt a lelkemben, és határtalan bizalmat, szívem bűnbánata pedig szeretettel egyesül. Istennek ezek a különös villámai alakítják a lelkemet. Ó, Isten édes fénysugara, világíts át rejtett mélységemig. Szívem és lelkem legnagyobb tisztaságát akarom elérni.

853 Este nagy vágyódás vett erőt lelkemen. Fogtam az Irgalmas Jézus képével kiadott kis brosúrát, [275] és a szívemre szorítottam. Lelkemből előtörték a következő szavak: „Jézus, örök Szeretet, Érted élek, Érted halok, Veled akarok egyesülni.” -- Ekkor megláttam felfoghatatlan szépségében az Urat. Jóságosan nézett rám, és azt mondta: (233) „Leányom, én is szeretetből jöttem le hozzád az igéből. Érted éltem, érted haltam meg, s érted teremtettem az eget.” Szívére szorított, s ezt mondta: „Már nem tart sokáig, légy nyugodt, leányom!” Midőn magamra maradtam, lelkem szenvedésre gyúlt, s ez mindaddig tartott, míg az Úr azt nem mondta: „Elég!” S ha még ezer évig is kellene élnem -- így látom most Isten fényében --, ez csak egy pillanat lenne. A lelkek... [A gondolat nincs befejezve.]

854 1936.12.29. Ma a Szentáldozás után hallottam lelkemben: „Leányom, légy éber, mert észrevétlenül jövök el.” -- „Jézus, hát nem akarod megmondani az órát, melyre oly nagyon várok?” -- „Leányom, saját érdekedben megtudod, de nem most. Virrassz!” Ó, Jézus, tégy velem, amit akarsz; tudom, hogy irgalmas Megváltóm vagy, s tudom, hogy halálom óráján sem változol meg irántam. Ha már most oly sok különleges szeretetet tanúsítasz irántam, s oly kegyesen és bizalmasan egyesülsz velem, még többet remélek halálom (234) óráján. Uram, Istenem, Te nem tudsz megváltozni, Te mindig ugyanaz vagy. Az ég megváltozhat, és minden, ami teremtett, de Te, Uram, változatlanul létezel mindörökké. -- Tehát jöjj, ahogy akarsz, s akkor, amikor akarsz. Végtelen irgalom Atyja, én, a Te gyermeked, vágyva vágyom eljöveteledet. Ó, Jézus, Te mondtad a szent evangéliumban: „Magad szájából ítéllek meg...” -- Jézus, én mindig csak felfoghatatlan irgalmadról beszélek, így bízom abban, hogy kikutathatatlan irgalmad szerint fogsz megítélni.

855 1936.12.30. Az év a végéhez közeledik. Ma végeztem a havi lelki napomat. Lelkem elmélyült azokban a jótettekben, melyekkel Isten elárasztott az év folyamán. Lelkem megrendült, látva az Úr hatalmas kegyelmeit. Lelkemből hálaének tört fel Isten felé. Egy óra hosszat elmerültem imáadásban és hálaadásban. Isten egyes jótettein s az én hiányosságaimon is elgondolkodtam. (235) Minden, amit ez az év magában rejtett, az örökkévalóság mélységébe jutott.

Semmi sem vész el. Örülök, hogy semmi sem vész el.

+ 1936.12.30. Egynapos lelkigyakorlat

856 A reggeli elmélkedés alatt minden teremtett dolog iránt kedvetlenséget és undort éreztem. Minden elhalványult előttem, lelkem elszakadt mindentől, egyedül Isten után vágyom, s mégis élnem kell. Ez egy leírhatatlan mártíriomság. Isten szeretetreméltó módon odaadja magát a léleknek, bevonja Istenségének felfoghatatlan mélységébe, ugyanakkor itt hagyja a földön egyedül azért, hogy szenvedjen, s haldokoljon az Utána való vágyakozásban. Ez az erős szeretet annyira tiszta, hogy maga Isten is tetszését találja benne. Tetteihez az önszeretetnek nincsen semmi köze, mert itt mindent áthat a keserűség, s ettől lesz egészen tiszta. Az élet egy állandó, fájdalmas, szörnyű halál, s ugyanakkor az igazi élet és megfoghatatlan boldogság mélysége, lelkierő, és így lesz képes a lélek nagy tettekre Istenért.

857 (236) + Este pár óra hosszat imádkoztam. Először szüleimért és rokonaimért, az általános főnöknőért, az egész Kongregációért, a növendékekért, három papért, [276] akiknek sokat köszönhetek. Körbefutottam keresztül-kasul az egész világot, megköszöntem Isten kikutathatatlan irgalmának minden kegyelmét, melyeket az emberek részére kiosztott, s bocsánatot kértem mindenért, amivel megbántották Őt.

858 A vesperás alatt megláttam Jézust, aki édesen és mélyen a lelkembe nézett. „Légy türelmes, lányom, már nincs sok hátra!” Ez a mély tekintet s a szavak erőt, bátorságot öntöttek a lelkembe. Bizalom fogott el, hogy az örült nehézségek ellenére mindent teljesíteni fogok, amit Ő kért tőlem. Az a meggyőződés lett úrrá bennem, hogy az Úr velem van, s Vele minden lehetséges. A világ s az egész pokol minden hatalma semmi nekem, mindennek le kell borulnia az Úr szent nevének hatalma előtt. Mindent kezeidbe teszek, ó, Uram, Istenem. Lelkem egyetlen Vezére, vezess örök akaratom szerint!

+

859 (237) JMJ Krakó - Pradnik, 1937.1.1.

Jézusom, bízom Benned

+ Ma, éjjel 12 órakor, elbúcsúztam az 1936-os óévtől, s üdvözöltem az 1937-eset. Az év első órájában félve, aggódva néztem az előttem álló időre. Irgalmas Jézus, Veled bátran indulok harcba és csatába. Nevedben mindent teljesítek és legyőzök. Istenem, végtelen Jóság, kérlek, kísérjen mindig és mindenben végtelen irgalmad.

Belépve az új esztendőbe, elfog a félelem az étellel szemben, de Jézus kivezet ebből a szorongásból, s tudatja velem, milyen nagy dicsőséget fog hozni Neki az irgalmasság ezen műve.

860 Vannak az életben pillanatok, amelyekben a lélek egyedül a mély imádságban talál vigaszt, s fontos, hogy ezekben a percekben a lélek kitartson az imában.

+ Elhatározások az 1937. évre. Első hónap, első nap

861 Részletes elhatározás: Továbbra is ugyanaz, vagyis: -- egyesülni az irgalmas Krisztussal. -- Mit tenne Krisztus ebben vagy abban az esetben? Lélekben az egész világot átölelni, főleg Oroszországot és Spanyolországot.

Általános elhatározások:

- I. A hallgatás szigorú betartása. -- Belső csend.
- II. Minden nővérben Isten képét látni. Ebből fakadjon mindenfajta felebaráti szeretet.
- III. Az élet minden pillanatában hűen teljesíteni és élni Isten akaratát.
- IV. Mindenről hűségesen tájékoztatni a lelki vezetőt. Az ő beleegyezése nélkül nem kezdek bele semmiféle fontos dologba. Törekedni fogok világosan feltárni előtte lelkem legtitkosabb mélységét, arra gondolva, (239) hogy ezt magának az Istennek teszem. Az ember csak helyetteséül van itt. Naponta imádkozom számára megvilágosodásért.
- V. Az esti lelkiismeret-vizsgálatkor feltenni a kérdést magamnak: „És ha ma szólítana el?”
- VI. Nem a távolban keresni Istent, hanem saját bensőnkben. Vele kell együtt lenni kettesben.
- VII. Szenvedésben, kínok között a tabernákulumhoz menekülni és hallgatni.
- VIII. Minden szenvedést, imát, munkát, önmegtagadást egyesíteni Jézus érdemeivel, hogy ezáltal irgalmat nyerjünk a világ részére.
- IX. Kihasztnálni minden szabad pillanatot, még ha rövid is, a haldoklókért való imára.
- X. Ne legyen életemben egyetlen nap sem, melyben nem ajánlom fel a legnagyobb buzgalommal Kongregációnk művét. Soha nem törődni az emberek véleményével.
- XI. Senkivel sem bizalmaskodni. A lányokkal szemben -- gyengéd határozottság, végtelen türelem, szigorúan büntetni, de ez legyen a büntetés: mély imám és az önfeláldozásom. A szándékaikra történő önmegtagadásban erő rejlik. (240) Ez állandó lelkiismeret-furdalást jelent számukra, s így kemény szívük meglágyul.
- XII. Isten jelenléte minden cselekedetem, szavam és gondolatom alapja.
- XIII. Kihasztnálni minden lelki segítséget. Az önszeretetet mindig visszaszorítani az őt megillető helyre, nevezetesen az utolsóira. Minden imát úgy végezni, mintha ez lenne életünkben az utolsó. Ugyanígy kell teljesíteni kötelességeinket is.

862 1937.1.2. Jézus neve. Ó, milyen hatalmas a neved, Uram! Ez az én lelkem ereje. Ha elhagy az eróm és sötétség hatol a lelkembe, a Te neved a nap, melynek sugarai világítanak, de melegítenek is. Hatására megszépül a lélek, ragyogóvá válik, mert fényét nevedből nyeri. Ha Jézus legédesebb nevét hallom, hevesebben dobban a szívem, s vannak pillanatok, mikor Jézus nevét hallom, s elalélok.

Lelkem Hozzá törekszik.

863 (241) A mai nap különösen nagy nekem, mert ezen a napon kezdtem el fáradozni a kép[277] festésén, s így ezen a napon kezdődött Isten irgalmasságának nyilvános tisztelete, ami ugyan már régóta ismert volt, de most abban a formában valósul meg, amit az Úr kívánt. Jézus legédesebb nevének napja sok rendkívüli kegyelemre emlékeztet engem.

864 1.3. A mai nap meglátogatott a kórházat ellátó Kongregáció főnöknője egyik nővérükkel.[278] Sokáig beszélgettünk lelki dolgokról. Láttam, hogy nagyon aszkéta lélek, ezért beszélgetésünk kedves volt Isten előtt.

Ma egy hölgy jött hozzám. Láttam, hogy szenved -- nem annyira testileg, mint lelkileg. Ahogy tudtam, vigasztaltam, de szavaim nem voltak elegendők. Szegény árva volt, lelke telve keserőséggel és fájdalommal. Egészen megnyílt előttem, mindent elmondott. Láttam, (242) hogy itt hatástalanok az egyszerű, vigasztaló szavak. Buzgón imádkoztam az Úrhoz ezért a lélekért. Felajánlottam részére az én örömet, hogy Isten vegye el tőlem, s adja neki az én összes örömeimemet. Meghallgatta az Úr imámat, részemre csak az a vigasz maradt, hogy a leány megvigasztalódott.

865 Imaóra. Első vasárnap. Az ima alatt oly erős késztetést éreztem a cselekvésre, [279] hogy elsírtam magamat. Azt mondtam az Úrnak: ,,Jézus, ne késztesd engem a tettekre, hanem világosítsd meg azokat, akikről tudod, hogy késleltetik művedet.'' S ezeket a szavakat hallottam: ,,Leányom, légy nyugodt, már nem tart soká.''

866 A vesperás alatt hallottam: ,,Leányom, meg akarok pihenni szívedben, mert ma sok lélek kivetett a szívéből. Halálos szomorúság ez számomra.''

Igyekeztem megvigasztalni az Urat, ezerszer is felajánlottam Neki szeretetemet. Lelkemben utálatot éreztem a bűn iránt.

867 (243) + Szívemet állandó keserűség tölti el, mert el akarok már jutni Hozzád az élet teljességére. Ó, Jézus, olyannak látom ezt az életet, mint egy szörnyű vadont. Ez a föld nem nyújt táplálékot sem a szívem, sem a lelkem számára, csak Utánad epedek, ó, Uram. Itt hagytad nekem a Szent Ostyát, ó, Uram, de Ez csak még jobban lánggra gyújtja vágyamat Utánad, örök Isten, Teremtőm. Jézus, egyesülni kívánok Veled, hallgasd meg jegyesed sóhaját! Ó, hogy szenvedek attól, hogy még nem tudok Veled egyesülni, de legyen meg a Te akaratod!

868 1937.1.5. Ma este megláttam egy papot, akinek szüksége volt imára egy bizonyos ügyet illetően. Buzgón imádkoztam érte, mert ezt az ügyet én is nagyon szívemen viselem. Köszönöm, Jézus, jószágod.

869 Jézusom, irgalom! Fogd át a világot, s engem ölelj a Szívedre... Engedd meg a lelkemnek, hogy megpihenhessen kifürkészhetetlen irgalmad tengerében!

870 (244) 1937.1.6. Ma, a szentmisén öntudatlanul

elmerültem Isten végtelen fölségében. Az isteni szeretet egész felsége árasztotta el a lelkemet. Ebben a rendkívüli pillanatban felismertem, mennyire leereszkedett hozzám Isten, az urak Ura. -- Ki vagyok én, nyomorúság, hogy velem így érintkezel? Az ámulat, amely e különleges kegyelem után elfogott, egész nap élénken élt bennem. Kihasználtam ezt az Úrtól kapott bizalmas kapcsolatot, s az egész világot könyörögtem Hozzá. Ezekben a pillanatokban úgy érzem, hogy az egész világ függ tőlem.

871 + Mesterem, alakítsd úgy a szívemet, hogy senkitől se várjak segítséget. Inkább én törekedjek arra, hogy másoknak segítsek, s vigaszt, enyhülést adhassak. Szívem mindig nyitva áll mások szenvedése előtt. Sohasem zárom be szívemet mások szenvedése előtt, még ha egyesek gúnyosan lelki szemétládának tartanak is, ahova mindenki bedobhatja (245) személyes szenvedéseit. -- Azt mondtam erre, hogy szívemben mindenkinek helye van, nekem pedig ezért Jézus Szívében. Szeretetemre irányuló megjegyzések nem zárják be szívemet. Lelkem ezen a ponton mindig nagyon érzékeny. Egyedül Jézus ébreszti fel bennem a felebaráti szeretetet.

872 1.7. A szent óra alatt Jézus megengedte, hogy megízleljem szenvedését. Részem volt a szenvedés keserűségében, amely lelkét elárasztotta. Megértette velem, hogy a kínok, a szárazság, a kísértések ellenére a léleknek hüén kell imádkoznia, mert sokszor éppen az ilyen imától függ Isten nagy terveinek megvalósítása. Ha azonban nem tartunk ki az ilyen imában, keresztezhetjük mindazt, amit Isten általunk vagy bennünk akart véghezvinni. Minden lélek jegyezze meg a következő szavakat: „Nehéz helyzetben tovább imádkozott.” Az ilyen imát annyira meghosszabbítom, amennyire módomban áll, s amennyire összhangban áll kötelességeimmel.

873 (246) 1.8. Péntek reggel, midőn a kápolnába mentem a szentmisére, a járda közepén hirtelen megpillantottam egy borókabokrot s benne egy félelmetes macskát, mely gonoszul nézett rám, s elállta a kápolnába vezető utat. Jézus nevének sóhajtására eltűnt mindez. Az egész napomat a haldokló bűnösökért ajánlottam fel. A szentmise alatt különlegesen éreztem az Úr Jézus közelségét. A Szentáldozás után nagy bizalommal tekintettem az Úrra, s azt mondtam Neki: „Jézusom, úgy szeretnék valamit mondani Neked.” -- Ő szeretettel nézett rám, s kérdezte: „És mit kívánsz mondani nekem?” -- „Jézusom, felfoghatatlan irgalmadra kérlek, hogy minden ma meghaló lélek meneküljön meg a pokol tüzétől, még ha a legnagyobb bűnösök lennének is. Ma péntek van, keserves kereszthalálad emléknepje, mivel irgalmad felfoghatatlan, az angyalok nem fognak csodálkozni ezen.” -- Jézus Szívére oledt, s azt mondta: „Szeretett leányom, (247) jól megismerted irgalmam mélyét. Megteszem, amit kérsz, de szüntelenül egyesülj haldokló szívemmel, s nyújts elégtételt igazságosságomnak. Tudd, hogy nagy dolgot kértél tőlem, de látom, hogy ezt az irántam érzett tiszta szereteted diktálta, ezért teljesítem kérésed.”

874 Mária, Szeplőtlen Szűz, végy engem különös oltalmadba,

s óvd meg lelkem, szívem, testem tisztaságát. Te vagy példaképem s életem csillaga.

875 Ma nagy szenvedés ért nővértársaim látogatásakor. Megtudtam valamit, ami nagyon megsebezte szívem. De uralkodtam magamon, úgyhogy a nővérek nem vettek észre semmit. A fájdalom jó ideig marcangolta szívemet, de ezt is felajánlottam a szegény bűnösökért. Ó, Jézus, a szegény bűnösökért! Jézus, Erőm, maradj velem, segíts meg...

876 (248) 1937.1.10. Ma kértem az Urat, adjon erőt, hogy reggel elmehessek a Szentáldozásra. Mesterem, kérlek Téged egész szomjazó szívemmel, hogy amennyiben szent akaratoddal megegyezik, adj nekem olyan szenvedést és gyengeséget, amelyet csak akarsz. Egész nap és egész éjjel szeretnék szenvedni, de buzgón kérlek, erősíts meg arra a pillanatra, amelyben a Szentáldozáshoz kell járulnom. Látod, Jézusom, itt nem áldoztatják meg külön a betegeket. Ha tehát nem erősítesz meg arra az időre, amíg lemegyek a kápolnába, hogyan fogadhatnálak Szereteted Titkában? -- Tudod, mennyire vágyódik Utánad a szívem. Ó, édes Jegyesem, mire való ez a sok magyarázkodás? Te tudod, milyen forrón vágyódom Utánad, s ha akarod, megteheted ezt nekem. -- Másnap reggel úgy éreztem magam, mintha teljesen egészséges lennék. Elmaradtak a gyengeségek, ájulások. De amint visszajöttem a kápolnából, azonnal visszatért minden szenvedés és fájdalom, mintha csak vártak volna rám. Én azonban egyáltalán nem féltem tőlük, (249) mert az erősek Kenyerével táplálkoztam. Bátran nézek mindenre, akár a halál szemébe is.

877 + Ó, a Szent Ostyában rejtőző Jézus, édes Mesterem és hűséges Barátom! Milyen boldog a lelkem, hogy ilyen barátom van, aki állandóan társam. Bár magányban vagyok, nem érzem egyedül magam. Jézusom -- Szent Ostyám! Mi ismerjük egymást -- s ez elég nekem.

878 1937.1.12. Ma sehogy sem tetszettem a vizitelő orvosnak. Természetesen erősen szenvedtem, s a lázam is lényegesen emelkedett. Természetesen elrendelte, hogy nem mehetek áldozni mindaddig, amíg a lázam teljesen el nem múlik. Fájt a szívem, de beleegyeztem. Megmondtam azonban, ha nem lesz lázam, akkor elmegyek. Ezt elfogadta. Midőn elment az orvos, így szóltam az Úrhoz: „Jézus, most Tőled függ, mehetek-e, vagy sem.” S tovább már nem gondolkodtam ezen. Azonban állandóan eszembe jutott, hogy Jézus nélkül (250) kell lennem. -- Nem, ez lehetetlen, és nemcsak egy alkalomról van szó, de mindaddig, amíg a láz elmúlik. Este azt mondtam az Úrnak: „Uram, ha kedvesek Neked az áldozásaim, alázatosan kérlek, engedd meg, hogy holnap egyetlen fok hőemelkedésem se legyen. Másnap azt gondoltam a lázméréskor: ha csak egy fokkal is magasabb lesz a hőmérsékletem a normálisnál, nem kelek fel, mert ez ellenkezik az engedelmességgel. Felemeltem a hőmérőt -- semmi láz. Azonnal felkeltem s elmentem áldozni. Midőn bejött az orvos, elmondtam, hogy nem volt lázam, s elmentem áldozni. -- Nagyon csodálkozott. Kértem, ne nehezítse meg az áldozást nekem, mert ez rossz hatással lenne gyógyulásomra. Az orvos ezt válaszolta: „Hogy nyugodt legyen a

lelkiismeretem, s önt se akadályozzam, nővér, egyezzünk meg a következőkben: ha szép idő van, s nem esik, és ön, nővér, jól érzi magát, kérem, menjen. De lelkiismeretesen be kell ezt tartania.'" -- Örültem, hogy az orvos ennyire tekintettel van rám. (251) Látod, Jézus, ami rajtam múltott, azt már megtettem, most Rád számítok, és tökéletesen nyugodt vagyok.

879 Ma láttam P. Andraszt misézni. Átváltoztatás előtt megpillantottam a kis Jézust. Nagyon vidám volt. Kitárta kis karocskáit. Kis idő múlva már nem láttam semmit. Szobámban voltam és ott mondtam el a hálaadást. Később azt gondoltam: minek örült úgy a Gyermekek Jézus? Hiszen nem mindig ilyen vidám, amikor látom. Erre lelkemben azt hallottam: „Mert jól érzem magam a szívében.” Ezen egyáltalán nem csodálkoztam, mert tudom, hogy szívem nagyon szereti Jézust.

880 Továbbra is szoros kapcsolatban állok a haldoklókkal. Ó, milyen felfoghatatlan Isten irgalma! Megengedi, hogy méltatlan imámmal segítsek a haldoklóknak. Amennyire csak lehet, törekedni fogok arra, hogy ott legyek minden haldokló mellett. Bízatok Istenben, mert jó és felfoghatatlan, az Ő irgalma meghaladja értelmünket.

881 (252) 1937.1.14. Ma bejött Jézus a szobámba. Fényes ruha volt rajta, arany övvel. Egész alakja nagy méltóságot sugárzott, s így szólt: „Leányom, miért engeded, hogy aggódó gondolatok kerítsenek hatalmukba?” -- Azt válaszoltam: „Ó, Uram, Te tudod miért.” -- „Miért?” -- kérdezte újra. -- „A mű miatt aggódom. Te tudod, hogy képtelen vagyok megvalósítani.” -- „Miért?” -- kérdezte ismét. -- „Látod, nem vagyok egészséges, nincs képesítségem, nincs pénzem, én vagyok a nyomorúság mélysége, félek érintkezni az emberekkel. Jézus, én csak Téged akarlak. Te megszabadíthatsz ettől.” Az Úr így felelt: „Lányom, amit mondtál, az igaz. Nagyon nyomorult vagy, és nekem úgy tetszett, hogy épp általad -- ki teljes nyomorúság vagy -- vigyem végbe irgalmasságom művét. Ne aggódj, nem hagylak magadra. Tégy meg mindent, amit csak tudsz ebben az ügyben, s mindazt, amit nem vagy képes megtenni, én fogom végrehajtani. Tudod, mire vagy képes -- tedd azt!” Az Úr nagy jósággal tekintett lényem mélyére. Úgy éreztem, tekintete alatt meghalok az örömtől. Az Úr eltűnt, s lelkemben öröm, (253) erő, tetterő maradt. Csodálkoztam mégis, hogy az Úr nem akart felmenteni feladatomból, s nem változtatta meg, amit egyszer megmondott. Minden örömöm mellett megmaradt a fájdalom árnya. Látom, együtt jár a szeretet és a szenvedés.

882 Kevés hasonló jelenésben van részem, gyakrabban érintkezem az Úrral mélyebben. Ilyenkor érzékeim elhalnak, de minden dolog -- bár az érzékek nem fogják fel őket -- világosabban jelenik meg előttem, mintha szemeimmel látnám őket. Az értelem egyetlen pillanat alatt többet fog fel, mint hosszú évekig tartó gondolkodás és elmélkedés folyamán, ez vonatkozhat akár Isten lényére, akár a kinyilatkoztatott igazságokra, akár saját nyomorúságom megismerésére.

883 Ebben -- az Úrral való egyesülésben -- semmi sem áll utamban, sem a felebarátaimmal való beszélgetés, sem bármiféle kötelesség, még ha egész fontos dolgokat kellene is intézнем. Mindez egyáltalán nem zavar; lelkem Istennel van, bensőm telve Istennel, ezért sohasem keresem Őt (254) önmagamon kívül. Az Úr átjárja a lelkem, akár a nap a tiszta üveget. Anyám ölében sem voltam olyan szoros kapcsolatban vele, mint most Istennel. Ott nem voltam tudatában a dolgoknak, itt azonban a valóság teljessége, s az egység tudata van jelen. Jelenéseim tisztán bensőek. Megérteni sokkal jobban tudom őket, mint elmondani.

884 Ó, milyen szép a lélek világa! Vele összehasonlítva a külső élet csak hitvány káprázat, erőtlenség.

885 Jézusom, adj erőt és bölcsességet, hogy képes legyek átjutni e szörnyű vadonon, és szívem türelmesen elviselhesse az Utánad való vágyat. Ó, Uram, Szent ámulat fog el, ha érzem, hogy közeledsz hozzám. Te, a félelmetes trónus Ura, leereszkedsz ide a számkivetésbe, egy szegény koldushoz, akinek nyomorúságán kívül nincs semmije, s nem tudlak megvendégelni Téged, Királyom, de Te tudod, hogy szívem minden dobbanásával szeretlek Téged. Leereszkedésed mellett is látom (255) felséges voltodat. Tudom, hogy a Vőlegény szeretetével szeretsz, s ez elég nekem. Bár óriási szakadék választ el minket egymástól, mert Te vagy a Teremtő, én pedig a Te teremtményed. Kapcsolatunkat csak a szeretet magyarázza meg, ezen kívül minden felfoghatatlan. Egyedül a szeretet érteti meg a bizalmasságot, mellyel Te viseltetsz irántam. Ó, Jézus! Megrémít a Te nagyságod. Állandó félelemben és rémületben lennék, ha Te magad meg nem nyugtatnál. Minden közeledésedkor képessé teszel a Veled való érintkezésre.

886 1937.1.15. Nem férközhet be szomorúság abba a szívbe, amely szereti Isten akaratát. Isten után vágyódó szívem érzi a számkivetés egész nyomorúságát. Bátran haladok hazám felé -- bár sebeselek lesznek lábaim ezen az úton. Megerősít Isten akarata, ez az én táplálékom. Támogassatok, mennyország boldog lakói, hogy nővéretek ne fáradjon el az úton. Rémes körülöttem a pusztaság, de felemelt homlokkal megyek, s a napba nézek -- azaz Jézus irgalmas Szívébe.

887 (256) 1937.1.19. Életem most Isten csendes tudatában folyik. Belőle él hallgató lelkem, s ez a tudatos isteni élet lelkemben a boldogság és erő forrása. Lelkem mélyén kívül, ahol Isten él, nem keresek boldogságot. Ennek állandó tudatában vagyok. Szinte kényszert érzek, hogy másoknak adjam magam, felfedeztem lelkemben a boldogság forrását, s ez az Isten. Ó, Istenem, látom, hogy mindent betölt az Isten, ami körülöttem van, főleg a lelkemet, amelyet Isten kegyelme ékesít. Már most megkezdem azt, amivel az öröklétben élni fogok.

888 A hallgatás olyan erőteljes beszéd, amely felér az élő Isten trónjáig. Ez az Ő beszéde, bár titkos, de hatalmas és élő.

889 Jézusom, Te tudatod, s megérteted velem, miben áll a lélek nagysága: nem a nagy cselekedetekben, hanem a nagy szeretetben. A szeretet adja az értéket, s ez teszi tetteinket nagygyá, még ha önmagukban cselekedeteink kicsinyek és hétköznapiak is. A szeretet révén tetteink Isten előtt nagyok, erősek és hatalmasok (257) lesznek.

890 A szeretet titok, mely mindent, amit megérint széppé és Istennek tetszővé változtat. Isten szeretete szabaddá teszi a lelket. -- Olyan, mint egy királynő, aki nem ismeri a szolgaság kényszerét. Mindenhez nagy lelki szabadsággal lát hozzá, mert a benne élő szeretet készíti tetteire. Minden, ami körülveszi a lelket, azt sugallja számára, hogy egyedül Isten méltó a szeretetére. Egy Istent szerető és Benne elmerülő lélek kötelességeit ugyanazzal a lelkülettel végzi, amellyel a Szentáldozáshoz járul. A legegyszerűbb cselekedetét is nagy gondal végzi, Isten szerető szeme előtt. Nem zavarja meg, ha kis idő múlva kiderül, hogy amit tett, nem sikerült. Nyugodt marad, mert cselekedetét végezve mindent megtett, ami módjában állt. Ha elveszíti az élő Isten jelenlétét, amelyet majdnem állandóan élvez, azon igyekszik, hogy az élő hitből éljen. Lelke megéri, hogy vannak nyugalmas, és vannak harcra időszakok. Akaratával állandóan Istennél tartózkodik. Lelke, akár egy harcban kipróbált lovag, távolból észreveszi, hol rejtőzik az ellenség, s harcra készen (258) áll. Tudja, hogy nincs egyedül -- Isten az ereje.

891 1937.1.21. Ma kora reggel óta csodálatosan egy vagyok az Úrral. Este meglátogatott a kórház papja. Beszélgetés közben megérzem, hogy lelkem kezd elmerülni Istenben, s lassan elveszítem környezetem érzékelését. Buzgón kértem Jézust: „Kérlek, add meg, hogy tudjam folytatni a beszélgetést!” Megkaptam, hogy akadálytalanul tovább beszélgethettem a káplánnal, de adódott pillanat, amikor nem értettem meg, mit mond. Hallottam a hangját, de nem voltam képes megérteni, amit beszél. Elnézését kértem, amiért nem értem, amit mond, annak ellenére, hogy hallom a hangját. Ez az Istennel való kegyelmi egyesülés pillanata, mely nem tökéletes ugyan, mivel az érzékek sem működnek tökéletesen a külvilágban. Ez az állapot nem teljes elmerülés Istenben, mert akkor az érzékek teljesen kikapcsolódnak, ahogy az gyakran megtörténik. Az ember se nem hall, se nem lát. -- A lélek szabadon elmerül Istenben. Ha ez a kegyelem ér, egyedül szeretek lenni. Kértem Jézust, ilyenkor mentsen (259) meg a teremtmények tekintetétől. Valóban nagyon szégyelltem magam ez előtt a pap előtt. Később megnyugodtam, amikor a szentgyónásból valamennyire megismerte a lelkemet.

892 Ma lélekben megmutatta nekem az Úr az Isteni Irgalom kolostorát. Mély lelkiség lakozott benne, de minden nagyon szegény és szerény volt. Ó, Jézusom, megengeded, hogy lélekben érintkezzem ezekkel a lelkekkel, pedig talán sohase tehetem be ide a lábamat. Legyen áldott a Te neved. Történjék meg a Te akaratod.

893 1937.1.22. Ma péntek van. Lelkem a szenvedések tengerében. Mindent elvettek tőlem a bűnösök, de jól van

így, hiszen mindent nekik adtam, hogy ismerjék fel ők is, hogy Te jó vagy, és határtalanul irgalmas. Én úgyis hűséges maradok Hozzád, úgy napsütésben, mint viharban.

894 Ma úgy döntött az orvos, hogy nem mehetek szentmisére, csupán a Szentáldozásra. Vágyódtam részt venni a szentmisén, de a gyóntatóm is azt mondta az orvossal egybehangzóan, hogy engedelmeskednem kell. „Isten azt akarja, nővér, hogy ön egészséges (260) legyen. Ezért nem szabad semmiféle önmegtágadást végeznie. Legyen szófogadó, s Isten meg fogja jutalmazni.” -- Éreztem, hogy a gyóntató atya szavai az Úr Jézus szavai, és bár fájt, hogy nem vehetek részt a szentmisén, mert ott azt a kegyelmet kaptam, hogy láthattam a kis Jézust, mégis az engedelmességet helyezem minden elé.

Elmélyedtem az imában, és bűnbánatot tartottam. Hirtelen megpillantottam az Urat, aki így szólt: „Leányom, tudd meg, hogy egy engedelmes cselekedettel több tiszteletet tanúsítasz irántam, mint hosszú imádságokkal és önmegtágadásokkal.” Ó, milyen jó engedelmességben élni, tudva, hogy minden, amit teszek, kedves Istennek.

895 1937.1.23. Ma nem volt kedvem írni, mire meghallottam lelkemben a hangot: „Leányom, te nem magadért élsz, hanem a lelkekért. Írj az ő hasznukra. Tudod, hogy a gyóntatóid már oly sokszor megerősítették az írásra vonatkozó akaratomat. Te tudod, mi kedvesebb nekem. Ha kételkedsz szavaimban, tudod, kit kell megkérdezned. -- Megadom neki a világosságot, hogy az én dolgomban helyesen ítéljen; szemem örködik felette. Leányom, olyan légy hozzá, mint egy gyermek. Tele egyszerűséggel és őszinteséggel. Véleménye legyen fölötte az én kívánságaimnak is. Ő majd az én akaratom szerint fog vezetni téged. Ha nem engedi követni kívánságaimat, akkor is maradj nyugodt. Nem foglak emiatt számon kérni. Ez az ügy kettőnk dolga. Az enyém és az övé. A te dolgod -- az engedelmesség.”

896 1937.1.25. Ma lelkem keserűségbe merült. Ó, Jézus, ó, Jézusom, mindenki hozzáönthet ma keserű kelyhemhez, akár barát, akár ellenség az illető. Mindenkinek szabad fájdalmat okoznia nekem, s Te, Jézusom, köteles vagy nekem erőt adni ezekben a nehéz percekben. Szent Ostya! Erősíts meg, és zárd le ajkaimat, hogy ne zúgolódjak és ne panaszkodjam. Ha hallgatok, tudom, hogy győzni fogok.

897 (262) 1937.1.27. Egészségemben lényeges javulást érzek. Jézus a halál kapujából kivezetett az életbe. Nem sok hiányzott már, hogy meghaljak, s íme az Úr megajándékozott újra a teljes étellel. Majdnem teljesen egészséges vagyok, bár még a szanatóriumban kell maradnom. Látom, még nem teljesedett bennem az Isten akarata, ezért kell még élnem. Hiszen tudom, ha már mindent teljesítettem, amit Isten itt a földön részemre elgondolt, nem fog sokáig száműzetésben hagyni, mivel az én otthonom az ég. Ám mielőtt hazamegyünk, teljesítenünk kell Isten akaratát itt a földön. Ez azt jelenti -- állnunk kell a megpróbáltatásokat és a harcokat.

898 Ó, Jézusom, ha már újra visszaadod az egészséget és az

életet, adj erőt is harcolni. Nélküled semmit sem tudok tenni. Adj erőt, mert Te mindent megtehetsz, látod, egy gyenge gyermek vagyok, s azt is, mire vagyok képes.

Ismerem irgalmad egész hatalmát, s bízom abban, hogy mindent megadsz, amire szüksége van gyenge gyermekeidnek.

899 (263) Mennyire vágytam a halált! Nem tudom, érzek-e még az életben ekkora vágyat Isten után. Voltak pillanatok, amikor a vágytól eszméletemet veszítettem. Ó, ha az ember ismeri az eget, mily rút a föld. Kényszeríteni kell magam, hogy éljek. Ó, Isten akarata, te vagy táplálékomb!

900 Ó, egyhangú élet, tele félreértésekkel. Gyakorlom a türelmet, s ebből tapasztalat származik; sok mindent megértek, és tanulok naponta, s látom, milyen keveset tudok, és magatartásomban is folytonosan hibákat fedezek fel. Ez nem kedvetlenít el, inkább hálát adok Istennek, hogy megvilágosítja önismeretemet.

=====
Napló -- 2. füzet

901--1000

901 + Van egy bizonyos személy, aki sok türelmet kíván tőlem. Sok időt kell rááldoznom. Ha vele beszélek, érzem hogy hazudik, éspedig folyamatosan. Mivel távoli dolgokról beszél, nincs módomban ellenőrizni a valóságot. Így folytatja hazugságait. Meg vagyok győződve róla, hogy abban, amit mond, (264) nincs semmi igazság. Közben elfogott a kétség, hátha én tévedek, s ő mond igazat. Kértem Jézust, adjon jelet a következőképpen. Ha valóban hazudik, vallja be ő maga, éspedig valami olyan dologban, amiről én úgy gondolom, hogy nem igaz. Ha pedig igazat beszél, vegye el Jézus lelkemből a gyanút. Nemsokára jött az illető, s azt mondta: „Bocsásson meg, nővér, de én ebben és ebben a dologban hazudtam.” -- Megértettem, hogy benső megérzésem ezzel a személlyel kapcsolatban nem vezetett félre.

902 1937.1.29. Ma elaludtam. Kevés időm maradt, hogy el ne késsem a Szentáldozásról, mert a kápolna a mi osztályunktól[280] elég távol van. Mikor kiléptem, térdig ért a hó. Mire azonban végiggondoltam, hogy az orvos nem engedte volna meg, hogy ebben a hóban elmenjek, már az Úrnál (265) voltam a kápolnában, megáldoztam, s azonnal visszatértem. Hallottam a hangot: „Leányom, pihend ki magad szívemen, ismerem erőfeszítéseidet.” Lelkem nagyon örül, ha Istenem Szívén nyugodhat.

1937.1.30. Egynapos lelkigyakorlat

903 Mindjobban megismerem Isten nagyságát, és végtelenül örülök Neki. Szívem mélyén folyamatosan Vele vagyok. Legkönnyebben saját lelkemben találom meg Őt.

904 Az elmélkedés alatt e szavakat hallottam: „Leányom, legnagyobb tiszteletet azzal tanúsítasz irántam, ha türelmesen követed akaratomat. Ezáltal oly nagy érdemet nyersz, amelyet sem böjttel, sem önmegtagadásokkal nem érnél el. Tudd meg, leányom, ha akaratodat az enyém alá rendeled,

nagy tetszésemet találom benned. Kedves nekem ez az áldozat, édességgel teljes, és ereje van...''

905 (266) + Lelkiismeret-vizsgálat: Továbbra is ugyanaz -- Egyesülés az irgalmas Jézussal. Gyakorlat: Belső csend, vagyis a hallgatás szigorú betartása.

906 + Nehéz pillanataimban fel fogok nézni a keresztre feszített Jézus csendes Szívére, a feltörő lángok között pedig Irgalmas Szívéből a harchoz erő és hatalom áramlik belém.

907 Különös dolog, hogy most, télvíz idején egy kis kanári száll az ablakomhoz, és csodálatosan énekel. Meg akartam bizonyosodni, hogy nem valamely kalitkából szállt-e ki, a közelből, de sehol sincs ilyen, még a második osztályon sem. Egy másik páciens is hallotta, de csak egyszer, és csodálkozott, hogy dalolhat ilyen fagyban kinn egy kanári.

908 + Ó, Jézusom! Mennyire sajnálom a szegény bűnösöket. Adj nekik bűnbánatot és fájdalmat. Emlékezz keserves kínszenvedésedre! -- Ismerem végtelen irgalmadat, s nem tudom elviselni, hogy egy lélek, aki oly sokba került Néked, elvesszék. Jézus, adj nekem (267) bűnös lelkeket, hadd pihenjék irgalmad bennük. Végy el tőlem mindent, s adj nekem lelkeket! Szeretnék áldozati ostya lenni a lelkekért. Testi burkom rejtse el áldozatomat, mert a Te Legszentebb Szíved is rejtve van az ostyában -- hiszen élő áldozat vagy.

Formálj magaddá, ó, Jézus, hogy élő, Neked tetsző áldozattá váljak! Minden pillanatban elégtételt akarok nyújtani Neked a szegény bűnösökért. Testem leple elrejti lelkem áldozatát. Emberi szem nem látja azt, ezért tiszta s Neked tetsző. Ó, Teremtőm! Nagy Irgalom Atyja, bízom Benned, mert Te magad vagy a jószág. -- Lelkek, ne féljetek Istentől, hanem biztatok Benne, mert jó, és irgalma örökké tart.

909 + Szívem lakhelyén az Úr és én jól ismerjük egymást. Igen, jelenleg én fogadlak Téged szívem hajlékába, de közeleg az idő, amikor Te hívsz engem a Te házádba, melyet részemre a világ kezdetétől előkészítettél. Ó, mi vagyok én Veled szemben, Uram.

910 (268) Az Úr egy részemre ismeretlen világba vezet. Megismertet nagy kegyelmével, de én félek tőle. Amennyiben hatalmamban áll, nem engedek befolyásának mindaddig, amíg lelkiatyám nem világosít fel, miféle kegyelem is ez.

911 Az egyik pillanatban egész lényemet átjárta Isten jelenléte, s az Ő lényegének felismerésében értelmem különlegesen megvilágosodott; megismertette velem saját benső életét. Lélekben láttam a Három Isteni Személyt, de egy a Lényük. Ő egyedüli, egy, egyetlen, de három Személyben. Közülük egyik sem kisebb vagy nagyobb a másiknál. Sem szépségben, sem szentségben nincs köztük különbség, mert egyek. Egyek, abszolút egyek. Isten szeretete hozta ezt tudomásomra, s egységbe olvasztott önmagával. Ha az egyik Isteni Személlyel összekapcsolódtam, a második, ill. a harmadik Személyhez is kapcsolódtam, mert

ha egyik Személlyel összeolvadunk, akkor összekapcsolódunk a másik két Személlyel is -- ugyanúgy, mint az elsővel. Egy az akaratok, egy az Isten, bár Személyében Hármás. Ha a lélek a három Személy közül az egyikkel érintkezik, (269) úgy egy akaratok miatt összekapcsolódik mind a hárommal, s megtelik azzal az örömmel, amely a Legszentebb Háromságból árad. Ezzel a boldogsággal táplálkoznak a szentek. Az a boldogság, amely a Legszentebb Háromságból buzog, boldogít minden teremtményt. Élet fakad belőle, ami éltet, s életet ad. Belőle veszi kezdetét minden élet. Ebben a pillanatban olyan isteni boldogságot érzett a lelkem, amit nagyon nehéz kifejezmem.

912 Hirtelen megfogalmazott szavakat hallottam. Ezek a következők voltak: „El akarlak jegyezni!” Lelkemet félelem járta át, mégis nyugodtan átgondoltam, miféle eljegyzés lehet ez? Bár minden alkalommal elfog a félelem, mégis béke van a lelkemben. Egy magasabb erő őrzi meg ezt bennem.

Hiszen az örök fogadalmon már túl vagyok, s ezt egészen őszinte akarattal tettem le. És továbbra is azon gondolkodom, mit jelent a hallott kijelentés. Úgy érzem, s azt gyanítom, hogy egy egészen különös kegyelemről van szó. Míg ezen gondolkodom, elalélok az Isten utáni vágytól, de ebben az öntudatlanságban értelmemet világosság és fény járja át. Ha Vele (270) egyesülök, szinte ájult vagyok a boldogságtól, de értelmem minden zavar nélkül tiszta és világos. -- Uram, Te leereszkedsz fenségedből, hogy egy szegény teremtménnyel lépj kapcsolatba. Köszönöm Neked, ó, Uram, ezt a nagy kegyelmet, mely képessé tesz érintkezni Veled. A neved, Jézusom, gyönyörűség számomra. Messziről felismerem Szerelmemet, és vágyódó lelkem karjaiban nyugalmat talál. Nem tudok élni Nélküle. Szívesebben vagyok Vele kínban, szenvedésben, mint Nélküle mennyei gyönyörben!

913 1937.2.2. Ma már kora reggel óta lelkemet isteni áhítat járja át. A szentmise alatt úgy gondoltam, látni fogom a kis Jézust, akit már többször láttam ilyenkor. Ma azonban a szentmisén a megfeszített Jézust láttam. A keresztre volt szegezve, nagy kínok közt. Lelkemet és testemet átjárta Jézus szenvedése, láthatatlanul ugyan, de hasonlóan fájdalmasan. Ó, milyen félelmetes titkok mennek végbe a szentmisén.

914 Nagy titok megy végbe a szentmisén. (271) Milyen áhítattal kellene odafigyelnünk és részt vennünk Jézus halálában. Egy nap majd megtudjuk, mit tesz értünk Isten minden szentmiséiben, s milyen nagy adományt készít benne részünkre. Egyedül isteni szeretete tudta kigondolni ezt nekünk. Ó, Jézus, milyen nagy fájdalom járja át lelkemet, amikor látom, hogy mily édesen és erősen árad Belőled az élet forrása minden lélek számára -- s mégis, önhibájukból mennyi hervadt, kiszáradt lelket látok. Ó, Jézusom, hass oda, hogy irgalmad hatalma elérje ezeket a lelkeket is!

915 + Ó, Mária, ma szörnyű tör[281] járta át a Te szent lelkedet! Istenen kívül senki se tud szenvedésedről. Bátor lelked nem törik össze, mert Jézussal van. Édes Anyám! Egyesítsd lelkemet Jézussal, mert csak így tudok kitartani,

és áldozataim is csak a Jézussal történő egyesülésben lesznek kedvesek Isten előtt. Édes Szűzanyám, taníts meg a benső életre, hogy a fájdalom töre ne törhessen meg. Ó, tiszta Szűz, önts szívembe bátorságot, s védd meg, kérlek!

916 (272) + Rendkívüli részemre a mai nap, mert bár sok szenvedés ért, lelkemet mégis nagy öröm tölti el. A szomszédos magánszobában feküdt egy súlyosan beteg zsidó nő. Három nappal ezelőtt meglátogattam. Fájt a lelkemnek, hogy hamarosan meg kell halnia anélkül, hogy a keresztség kegyelme megtisztítaná a lelkét. Beszéltem az ápolónővel, ha elérkezik az utolsó perce, keresztelje meg. De nehézséget okozott, hogy hittestvérei mindig körülötte voltak. Éreztem a sugallatot lelkemben, hogy imádkoznom kell a kép előtt, amelyet Jézus kívánságára festettek meg. Van egy kis füzetem, melynek borítóját a kép másolata díszíti. Azt mondtam az Úrnak: „Jézusom, Magad mondtad nekem, hogy a kép révén sok kegyelmet fogsz adni. Most arra kérlek, add meg ennek a zsidó nőnek a szent keresztség kegyelmét. Nem fontos, hogy ki fogja megkeresztelni. Az a fontos, hogy meg legyen keresztelve.” -- E szavak után csodálatosan megnyugodtam, s egész biztos voltam abban, hogy a nehézségek ellenére lelkére fog folyni a szent keresztség vize. Éjjel, (273) midőn nagyon rosszul lett, háromszor is felkeltem miatta, hogy alkalmas pillanatban közvetíthessem részére a kegyelmet. Reggel látszólag jobban lett, de délután már közeledett utolsó órája. Az ápolónővér azt mondta, nehéz lesz megkeresztelni, mert vannak nála emberek. Elérkezett a pillanat, amikor a beteg kezdte elveszíteni az eszméletét. Egyik orvosért futott, a másik máshová, hogy megmentse a beteget. Így történt, hogy a beteg egyedül maradt. Így aztán az ápolónővér szépen megkeresztelhetette. Mielőtt mindenki visszajött, már szép volt a lelke. Isten kegyelmével ékes. Majd azonnal elkezdett haldokolni. Rövid ideig tartott a haláltusa, mintha csak elaludt volna. Hirtelen megláttam a lelkét, amint csodás szépségben az ég felé szállt. Ó, milyen szép is a lélek a megszentelő kegyelemben! Örültem hogy ilyen nagy kegyelmet nyertem a kép előtt e lélek számára.

917 Mily nagy az Isten irgalma! Dicsérje minden lélek! Ó, Jézus, ez a lélek az egész örökkévalóság alatt irgalmad himnuszát fogja zengeni. (274) Ezt a hatást, ami a mai napon ért, soha nem fogom elfelejteni. Ez már a második nagy kegyelem, amit ebben a kórházban ez előtt a kép előtt elnyertem.

Ó, mily jóságos s könyörületes az Úr! Jézusom, köszönöm Neked ezeket a kegyelmeket.

918 1937.2.5. Ó, Jézusom, mindenek ellenére egyesülni akarok Veled. Jézus, ha lehetséges, végy magadhoz engem, mert úgy érzem, meghasad a szívem az Utánad való vágyakozástól.

Ó, mennyire érzem, hogy száműzetésben vagyok. Mikor leszek már Atyám házában, ahol az a boldogság tölt el, amely a Legszentebb Háromságból sugárzik. De ha az az akaratod, Uram, hogy még éljek és szenvedjek, akkor kívánom, amit részemre szántál; tarts itt a földön, amíg Neked tetszik, akár a világ végéig. Ó, Uram akarata, légy gyönyörűségem és

lelkem elragadtatása. Bár a föld annyira benépesült, én mégis egyedül érzem magam, s a föld számomra szörnyű pusztaság. Ó, Jézus, Jézusom, Te ismered szívem lángolását. Egyedül Te tudsz, ó, Uram, betölteni engem.

919 (275) + Ma figyelmeztettem egy hölgyet, ne ácsorogjon férfiakkal órák hosszat a folyosón, mert ez nem illik tisztességes lányokhoz. Elnézést kért, s megígérte, hogy megjavul. Beismerte balgaságát, és még sírt is. Mialatt néhány szóval beszéltem néki az erkölcsről, minden férfi odajött a teremből, s hallgatták oktatásomat. A zsidók kicsit magukra is vették. Később valaki említette, hogy a falhoz tapasztották a fülüket s figyelmesen hallgattak. Valahogy megéreztem ezt a hallgatózást, de mondtam, amit mondanom kellett. Itt oly vékonyak a falak, hogy még a halk beszéd is áthallatszik.

920 + Van itt valaki, aki valamikor nálunk volt növendék. Vele gyakran gyakorolnom kell a türelmet. Naponta néhányszor felkeres. Minden látogatása kimerít, de tudom, hogy az Úr küldte nekem ezt a lelket. Dicsérjen Téged minden, ó, Uram! A türelem is Isten dicsőségét szolgálja. Ó, milyen szegények a lelkek!

921 (276) 1937.2.6. Ma így beszélt hozzám az Úr: „Leányom, azt mondják, hogy nagyon egyszerű vagy. Miért nem mondasz el hát nekem mindent, ami téged érint -- még a legkisebb részleteket is? Mondj el mindent, ezzel nagy örömet okozol nekem.” -- Azt feleltem: „Hiszen Te úgyis tudsz mindent, Uram.” Erre Jézus azt felelte: „Igen, mindent tudok, de te ne mentegetőzz ezzel, hanem beszélj velem mindenről egy gyermek egyszerűségével, mert fülem és szívem hozzád hajlik, s a beszéded kedves nekem.”

922 + Mikor elkezdtem ezt a nagykilencedet három szándékra, megpillantottam egy kis bogarat a földön. Azt gondoltam: „Hogy kerül ez ide tél közepén? Erre ezt a választ hallottam: „Látod, én még rá is gondolok, s életben tartom, pedig mi ez hozzád képest? Miért aggályoskodik a lelked akár egy percre is?” Kértem az Úr elnézését. Jézus azt akarja, maradjak mindig gyermek, aki Rábízza minden gondját, s vakon követi szent akaratát. Ő mindent magára vett.

923 (277) 1937.2.7. Ma így szólt hozzám az Úr: „Tökéletes és egészen eléggő áldozatot kívánok tőled -- akaratod áldozatát. Ezzel az áldozattal nem hasonlítható össze semmilyen más. Magam irányítom az életedet, és mindent úgy rendezek el, hogy folytonos áldozat légy, és állandóan akaratomat tedd. S hogy ezt az áldozatot beteljesítsd, egyesülni fogsz velem a kereszten. Tudom, mit bírsz el. Sok dolgot egyenesen magam kívánok majd tőled, de kivitelezésüket késleltetem, s másoktól teszem függővé. De amit az előljárók nem érnek el, azt közvetlenül magam fogom a lelkedben végbevinni. Így lelked legtitkosabb mélységében lesz a tökéletes égő áldozat, méghozzá nem időlegesen, hanem tudd meg, leányom, hogy ez az áldozat halálodig fog tartani. De van idő, amikor én, az Úr, minden kívánságodat

teljesítem. Kedvemem találom benned, mint élő szent ostyában. Ne rémítsen el semmi, én veled vagyok!''

924 Ma levelet[282] kaptam a főnöknőtől, melyben megtiltotta, hogy a haldoklók mellett lehessenek. Így magam helyett az engedelmisséget küldöm a haldoklókhöz, hogy lelküket támogassa. (278) Ez Isten akarata, s elegendő nekem. Amit most nem értek, később majd megtudom.

925 1937.2.7. Ma erősebben imádkoztam, mint bármikor a Szentatya szándékára, és három papért,[283] hogy sugallja nekik az Úr, amit tőlem kíván, mert ennek a megvalósítása tőlük függ. Ó, mennyire megörültem, hogy a Szentatya egészsége megjavult. Ma hallgattam, miként beszélt az Eucharisztikus Kongresszuson,[284] s lélekben odamentem, hogy részesüljek apostoli áldásában.

926 1937.2.9. Húshagyókedd. A farsang utolsó két napján nagyon sok vétket és büntetést ismertem meg. Az egyik pillanatban megmutatta az Úr a világnak ezen a két napon elkövetett minden vétkét. Elaléltam a rémülettől, s bár ismerem Isten irgalmának teljes mélységét, mégis csodálkoztam, hogy még tűri az emberiség létezését. Az Úr tudatta velem, hogy kik tartják fenn a világot. Ezek a választott lelkek. Ha betelik a választott lelkek száma, megszűnik a világ.

927 Ezen a két napon a Szentáldozást (279) engesztelésül ajánlottam fel. Azt mondtam az Úrnak: „Jézusom, ma mindent a bűnösökért ajánlok fel. Igazságosságod csapása engem sújtsa, és az irgalmasság tengere jusson a bűnös lelkeknek.” -- Az Úr meghallgatta kérésemet. Sok lélek megtért az Úrhoz, de én haldokoltam Isten irgalmasságának súlya alatt. Éreztem, hogy a felséges Isten haragjának vagyok a tárgya. Estére szenvedéseim olyan belső elhagyatottságba torkolltak, hogy akaratlanul is jajszavak szálltak fel lelkemből. Bezárkóztam magánszobámba, s elkezdtem az imaórát, vagyis a szent órát. A belső elhagyatottság és Isten igazságosságának tapasztalása -- ez volt az imám; s a lelkemben uralkodó fájdalom és jajkiáltás lépett az Úrral való édes beszélgetés helyébe.

928 Hirtelen megláttam az Urat. Szívére ölelt, és azt mondta: „Ne sírj, leányom, nem bírom elviselni a könnyeidet. Megadok nekik mindent, amire kérsz, de hagyd abba a sírást!'' Nagy öröm (280) töltött el, s lelkem, mint mindig, elmerült Benne, egyetlen Kincsemben. Ezen a napon többet beszélgettem Jézussal, mert felbátorított jósága.

929 Midőn legédesebb Szívén pihentem, így szóltam Hozzá: „Jézusom, annyi mondanivalóm van Neked.” Jóságosan válaszolt: „Beszélj, leányom.” Elkezdtem kiönteni szívem bánatát, hogy annyira szívemen viselem az egész emberiséget, s hogy nem mindenki ismer Téged, akik meg ismernek, azok sem szeretnek annyira, amennyire méltó vagy rá, hogy szeressenek; látom, milyen rettenetesen megbántanak a bűnösök. Másfelől látom a hívők elnyomását és üldözését, főleg szolgálidét. Sok lélek vakon veti magát a pokol

szakadékába. Látod, Jézusom, ezek a fájdalmak mardossák szívemet és csontjaimat, s bár megajándékoztál rendkívüli szeretetteddel, szívemet elárasztottad örömöddel; szenvedéseim, melyeket most Neked felsoroltam, nem gyengülnek, inkább még erősebben (281) átjárják szegény szívemet. Ó, annyira forrón óhajtom, hogy az egész emberiség bizalommal forduljon irgalmadhoz. Csak akkor könnyebbül meg szívem, ha így meglátom Neved dicsőségét. -- Jézus komolyan és érdeklődve hallgatta végig szívem kifakadását. Úgy tett, mintha nem tudna ezekről a dolgokról, így szabadabban szólhattam róluk. Majd így szólt az Úr: „Leányom, szíved szava kedves nekem. Az irgalmasság olvasójának imádkozásával közelebb hozod hozzám az emberiséget.” E szavak után magamra maradtam, de Isten jelenlétét állandóan éreztem lelkemben.

930 + Ó, Jézusom, ha Hozzád jövök, s ha Te töltesz el engem, az a boldogság teljessége számomra, de akkor sem feledkezem el az emberiségről. Fel akarom lebbenteni a menny kárpitját, hogy az emberek ne kételkedjenek Isten irgalmában. Pihenésem a Te irgalmad hirdetése. A lelkek akkor adják meg Teremtőjüknek a legnagyobb dicsőséget, ha bizalommal fordulnak Isten irgalmához.

931 (282) 1937.2.10. Ma Hamvazószerda van

Szentmise alatt rövid ideig megéreztem tagjaimban Jézus fájdalmait. A Nagyböjt -- a papi tevékenység különleges ideje. Segíteni kell nekik a lelkek megmentésében.

932 Néhány nappal ezelőtt írtam lelkiatyámnak.[285] Kértem, engedélyezzen számomra a Nagyböjt idejére valamilyen kisebb gyakorlatokat. Mivel az orvos nem engedélyezte számomra a városba utazást, ezért kellett ezt levélben kérnem. Ma már Hamvazószerda van, de még nem kaptam választ. Reggel Szentáldozás után elkezdtem kérni Jézust, világosítsa meg az atyát a választ illetőleg. Lélekben megláttam, hogy az atya nem utasítja el kérésem, s megadja a kért engedélyt. Így teljes nyugalommal elkezdtem azt gyakorolni, amit kértem. Még aznap délután megkaptam az atya levelét (283) benne a gyakorlatra vonatkozó engedéllyel. Rendkívül örültem, hogy a belső megérzésem megegyezett a lelkiatya véleményével.

933 Lelkemben e szavakat hallottam: „Nagyobb jutalmat kapsz az engedelmisségedért és a lelkiatyádtól való függésedért, mint a gyakorlatért, melyet folytatni fogsz. Leányom, tudd ezt, és eszerint cselekedj: még a legkisebb dolog is nagy az én szememben, ha magán viseli a lelkiatya iránti engedelmisség pecsétjét.”

934 Kis gyakorlatok a Böjtre. Nagy készségem és vágyódásom ellenére nem tudok szigorú önmegtágadásokat végezni, mint azelőtt, mert az orvos szigorú felügyelete alatt állok. De kis dolgokat mégiscsak tehetek. Utóbbi időben -- párna nélkül alszom, eltűnök egy kis éhséget, mindennap kitárt karokkal elimádkozom az olvasót, amelyre az Úr tanított; időnként kitárt karokkal imádkozom -- szavak nélkül is.

(284) Szándékom: kérni Isten irgalmát a szegény bűnösök részére, a papok számára pedig erőt, hogy fel tudják olvasztani a bűnösök szívét.

935 A haldokló lelkekkel éppoly szoros a kapcsolat, mint azelőtt. Gyakran segítek egész távoli haldoklóknak. Legnagyobb örömöm az, ha látom, hogy ezekben a lelkekben beteljesedik az irgalmasság ígérete. Húséges az Úr, amit egyszer megígért -- azt meg is tartja.

936 + A mi osztályunkon fekvő egyik beteg halálán volt. Igen keservesen kínlódott már harmadik napja. Csak alkalmanként tért magához. Az egész terem imádkozott érte. Én is oda akartam menni, de a főnöknő megtiltotta, hogy haldoklóhoz járjak. Így csak a szobámban imádkozhattam érte. Mikor hallottam, hogy még mindig haldoklik, s bizonytalan, mikor jön a vég, valami megmozdult a lelkemben, s azt mondtam az Úrnak: „Jézusom, ha mindaz, amit teszek, kedves Neked, kérlek, (285) add ennek jeléül, hogy ez a lélek ne kínlódjék, hanem azonnal jusson el az örök boldogságba.” -- Pár perc múlva megtudtam, hogy oly békésen és hamar elszenderült, hogy még a gyertyákat sem tudták meggyújtani.

937 + Szeretnék még pár szót szólni itt a lelki vezetőmről. Különös, hogy kevés az olyan pap, aki a lelkekbe erőt, bátorságot és hatalmat tud adni, hogy a lélek kínlódás nélkül tudjon mindig előrehaladni. Ilyen vezetés mellett még a gyenge lélek is sok dicsőséget tud szerezni Istennek. Felismertem egy titkot ezzel kapcsolatban. Azt ugyanis, hogy a gyóntató, vagyis a lelki vezető nem hanyagolja el a kis dolgokat sem, amelyeket feltár előtte a lélek. Ha pedig a lélek látja, hogy ezen kisebb dolgokat is ellenőrzi, lelkesen fogja gyakorolni őket, s az erényre vezető legapróbb lehetőséget is ki fogja használni, és a legkisebb hibát is kerülni fogja. -- Ezekből a kis építőkövekből felépül egy csodálatos lelki szentély. (286) És fordítva: Ha a lélek észreveszi, hogy a lelkiatyja elhanyagolja a kis dolgokat, ő is kezdi majd lebecsülni őket. Nem számol be róluk a gyóntatónak. Ami még rosszabb, hogy hanyaggá válik a kis dolgokban, s ahelyett, hogy előrehaladna, lassan hátrafelé megy. A lélek ezt csak akkor veszi észre, ha már komolyabb dolgokba esik, és ilyenkor felmerül a kérdés -- ki a hibás? A lélek vagy a gyóntató, vagyis a lelki vezető. Itt inkább a lelki vezetőről beszélek. Úgy vélem, a hibát a meg gondolatlan lelki vezető terhére kell írni. A lélek csupán annyiban hibás, hogy maga választotta a lelki vezetőjét. A jó lelki vezető elvezetheti Isten útján a lelket egészen a szentség magaslatára.

938 A léleknek hosszabb ideig forróan kell imádkoznia lelki vezetőért, s kérnie kell Istent, hogy Ő maga válasszon részére megfelelő vezetőt. Ami Istennel kezdődött -- az isteni lesz, ami pusztán emberi kezdeményezésből indul -- az emberi marad. Az Isten az Ő irgalmasságában (287) megsegíti a lelket -- maga választ számára jó vezetőt, a léleknek pedig világosságot ad, hogy felismerje, ki az, aki előtt ki kell tárulkoznia lelke legtitkosabb mélyéig, ahogyan Jézus előtt. Ha a lélek jól megfontolja, és megállapítja, hogy

mindezt Isten intézte így, buzgón kérjen az Istentől kellő világosságot is lelki vezetőjének lelke felismerésére. Ne változtassa meg lelki vezetőjét, csak ha erre komoly oka van. Ahogyan a lelki vezető megválasztása előtt is sokat és forrón imádkozott Isten akaratának a felismeréséért, úgy akkor is, ha változtatni akar, buzgón kell imádkoznia, a felismerésért, valóban Isten akarata-e, hogy elhagyja a régi vezetőjét, s újat keressen. Ha a változtatással kapcsolatban nem látja világosan Isten akaratát, ne változtasson, mert a lélek egyedül nem sokra megy. A sátán pedig csak arra vár, hogy a szentségre törekvő lélek saját magára hagyatkozzék, mert ebben az esetben szóba sem jöhet, hogy el is jut oda.

939 Egy kivétel van, az, amikor a lelket közvetlenül maga Isten vezeti. De a gyóntató azonnal (288) felismeri, ha a lelket maga Isten vezeti. Isten világosan és érthetően tudtul adja ezt neki. Az ilyen lelkek a lelkiatya még szigorúbb ellenőrzéseire vannak azonban utalva, mint más lelkek. Ebben az esetben a lelkiatya nem annyira irányít, és nem az utat mutatja, hanem jóváhagyja vagy megerősíti, hogy az illető jó úton jár, s jó lélek vezeti. Itt nemcsak szentnek kell lennie a lelkiatyanak, de tapasztaltnak s körültekintőnek is. Ha a lélek a gyóntató szavát Isten szavainál is fontosabbnak tartja, biztos lehet benne, hogy sem csalódás, sem tévedés nem éri. Az a lélek, aki sugallatait nem veti alá az Egyház, azaz a lelki vezető szigorú ellenőrzésének, megmutatja ezzel, hogy nem jó lélek vezeti. A lelkiatyanak igen elővigyázatosnak kell lennie e téren, s a lelket próbára kell tennie az engedelmességben. A sátán olykor még az alázat palástjába is bebújik, de az engedelmesség köpenyét nem tudja felölteni. (289) Itt megmutatkozik minden mesterkedése. A lelkiatyanak azonban nem kell túlzottan félnie sem egy ilyen lélektől. Ha Isten rábíz egy ilyen lelket, akkor rendkívüli világosságot is ad a lelkébe, mert különben hogyan tudná megítélni Isten és a lélek között fennálló nagy titkot?

940 Ebben a dologban magam is eleget átszenvedtem, és sok-sok próbán átestem. Amiről írok, azt magam is tapasztaltam. Sok kilencedet, imát és vezeklést ajánlottam fel, mire Isten küldött egy olyan papot, aki megértette lelkemet. Jóval több szent lélek lenne, ha több tapasztalt és szent lelki vezető lenne. Sok, őszintén szentségre törekvő lélek egyedül nem boldogul, s ha a megpróbáltatás ideje jön, letér a tökéletesség útjáról. Ó, Jézusom, adj nekünk buzgó és szent papokat!

941 Ó, nagy a papok méltósága, de nagy a felelősségük is. Sokat kaptatok, papok, de sokat is fognak számon kérni tőletek...

942 (290) 1937.2.11. Ma péntek van. A szentmise alatt nagy kínokat éreztem a testemben: kezeimen, lábaimon, oldalamon. Ezeket a szenvedéseket a bűnösökért való engesztelésül engedi rám az Úr. Rövid ideig tartanak, de nagyon súlyosak; nem szenvedek többet pár percnél, de a benyomás sokáig tart, és nagyon élénk.

943 + Ma olyan elhagyatottnak érzem magam lelkileg, hogy ezt sehogyan sem tudom megmagyarázni magamnak. Legszívesebben elrejtőznék az emberek előtt, és szünet nélkül sírnék. Senki sem érti meg a szeretettel megsebzett szívet, s belső elhagyatottságánál senki se tud neki vigaszt nyújtani. Ő, bűnös lelkek, elvettétek tőlem az Urat. De jól van ez így, nagyon jól, tudjátok meg ti is, milyen édes az Úr. A keserűség tengere ömöljék csak a szívembe, Isten minden vigaszát átadtam nektek.

944 + Vannak pillanatok, amikor nem bízom magamban. Mélységesen meg vagyok győződve saját gyengeségemről és nyomorúságomról. Látom, hogy ilyen pillanatokban egyedül Isten (291) végtelen irgalmában bízva tudok kitartani. Türelem, ima és hallgatás -- ezek erősítik a lelket. Vannak percek, amikor a léleknek hallgatnia kell, mert nem illik ilyenkor a teremtményekkel beszélgetnie, ezek az önmagunkkal való elégedetlenségnek azon pillanatai, amikor a lélek olyan gyengének érzi magát, mint egy kisgyermek. Akkor minden erejével Istenbe kapaszkodik. Ezekben a pillanatokban kizárólag csak a hitből élek. Midőn Isten kegyelméből újra megerősödöm, bátrabb vagyok a felebarátaimmal való beszélgetésben és érintkezésben.

945 Este azt mondta az Úr: „Pihenj meg a szívemen, gyermekek! Látom, kimerültél a szőlőmben való munkától.” -- Lelkemet eltöltötte Isten öröme.

946 1937.2.12. Ma napsugárként átjár Isten jelenléte. Lelkem annyira vágyódik Isten után, hogy folyton elalélok. Érzem, hogy az örök Szeretet érinti szívemet. Kicsiny mivoltom ezt nem bírja el, (292) ezért alélok el folyton, a benső erő azonban nagy bennem. A lélek egyenlő akar lenni azzal a Szeretettel, mely őt szereti. Ezekben a pillanatokban a lélek mélységesen megismeri Istent, s minél jobban megismeri Őt, annál forróbb és tisztább lesz Iránta való szeretete. Ő, felfoghatatlanok az Istennel érintkező lélek titkai.

947 Órákig tudok ámulni azon, hogy végtelen Felsőge lelkemhez milyen mélyre hajol le. Szüntelen az ámulatom, hogy a legfőbb Úr tetszését találja bennem, s ezt maga mondja nekem. Én pedig még mélyebben belemerülök semmiségembe, mert tudom, mi vagyok magamtól. Be kell azonban vallanom, hogy én is örültem szeretem Teremtőmet szívem minden dobbanásával, s minden idegszállammal. Lelkem újra és újra öntudatlanul elmerül... Benne. Érzem, hogy semmi sem választhat el az Úrtól, sem ég, sem föld, sem jelen, sem a jövő. Minden változhat, de a szeretet soha, soha, ez mindig ugyanaz marad. (293) Ő, a halhatatlan Uralkodó tudatja velem akaratát, hogy különösen szeressem Őt, s maga önti lelkembe a képességet arra a szeretetre, amelyet kíván tőlem. Mindjobban elmerülök Benne, és semmitől sem félek. A szeretet betöltötte egész szívemet. Beszéljenek bár nekem Isten igazságosságáról, s arról, hogy a tiszta lelkek is remegnek Előtte, eltakarva arcukat, s ezt mondják: Szent, Szent, szüntelenül. S erre azt mondhatják, bizalmas érintkezéseim az Úrral megsértik dicsőségét és fenségét --

ó, nem, nem, még egyszer nem! A tiszta szeretetben minden elfér -- a legnagyobb tisztelet és a legmélyebb imádat is. A szeretet által a legmélyebb békével merül a lélek Istenbe, s ezt kívülről semmilyen teremtmény sem tudja befolyásolni. Amit a teremtmények a léleknek Istenről mondanak, az halvány árnyék ahhoz képest, amit a lélek bensőleg él át Istennel, s csak csodálkozik azon, hogy egyeseket valakinek Istenről szóló beszéde mily elragadtatásba ejt. Hiszen az ilyen léleknek ez a mindennapi kenyere. Tudja, hogy amit szavakkal ki (294) lehet fejezni, az még nem igazán nagy dolog -- tisztelettel meghallgat és elfogad mindent, de neki megvan saját élete Istenben.

948 1937.2.13. Ma a Passió[286] alatt megpillantottam a meggyötört Jézust. Fején töviskoszorú, kezében nádszál. Jézus hallgatott. A zsoldosok versengve fáradoztak kínzásán. Jézus semmit sem szólt, csak rám nézett. Erre a pillantásra megéreztem szörnyű kínjait. Mi még csak nem is sejtjük, mennyit szenvedett értünk Jézus keresztre feszítése előtt. Lelkem tele van fájdalommal és vágyakozással. Nagy gyűlöletet éreztem lelkemben a bűn iránt. Saját legkisebb hűtlenségem is óriási hegynek tűnik. Önmegtagadással és vezekléssel engesztelek. Ha a meggyötört Jézust nézem, szívem meg akar szakadni, s azon tűnődöm, mi történik majd a bűnösökkel, ha nem akarnak Jézus szenvedéséből lelki hasznot meríteni. Jézus szenvedéseiben az irgalom egész tengerét látom.

+

949 (295) JMJ 1937.2.12.

+ Isten Szeretete a virág -- irgalma pedig a gyümölcs

Olvassák a kétkedő lelkek ezen sorokat az irgalmasságról, s változzanak bizakodókká![287]

Az Atya öléből fakadó Isteni Irgalom -- bízom Benned.

Isten irgalma, Isten legfőbb tulajdonsága -- bízom Benned.

Isten irgalma, felfoghatatlan titok -- bízom Benned.

Isten irgalma, a Szentháromság titkából fakadó forrás -- bízom Benned.

Isten irgalma, kikutathatatlan az angyali és emberi elmék előtt -- bízom Benned.

Isten irgalma, melyből minden élet és boldogság fakad -- bízom Benned.

Isten irgalma, mely felér az egekig.

Isten irgalma, csodák és titkok forrása.

Isten irgalma, mely átfogja a világmindenséget.

Isten irgalma, mely leszállt a földre a Megtestesült Ige Személyében.

(296) Isten irgalma, mely Jézus Szívének feltárt sebéből árad.

Isten irgalma, mely Jézus Szívében lakozol számunkra, de különösen a bűnösök számára.

Isten irgalma, mely megfejthetetlen az Oltáriszentség alapításában.

Isten irgalma, mely megnyilvánult az Egyház alapításában.

Isten irgalma, a keresztség szentségében.

Isten irgalma, kiengesztelődésünkben Jézus Krisztus által.

Isten irgalma, mely egész életünkben elkísér.

Isten irgalma, mely főleg halálunk óráján véd meg minket.

Isten irgalma, mely az örök élettel ajándékoz meg minket.

Isten irgalma, mely életünk minden pillanatában mellettünk áll.

Isten irgalma, mely megvéd bennünket a pokol tüzétől.

Isten irgalma, a megrögzött szívű bűnösök megtérésében.
Isten irgalma, melyet csodálnak az angyalok, s fel nem foghatnak a szentek.
Isten irgalma, kikutathatatlan az isteni titkokban.
Isten irgalma, mely felemel minden nyomorúságunkból.
Isten irgalma, boldogságunk és örömünk forrása.
Isten irgalma, mely bennünket a semmiből életre hív.
Isten irgalma, mely keze minden művét átfogja.
Isten irgalma, mely mindent, ami van, és ami lesz, megkoronáz.
(297) Isten irgalma, melyben mindnyájan elmerülünk.
Isten irgalma, megkínzott szívek édes vigasza.
Isten irgalma, kétségbeesett lelkek egyetlen reménye.
Isten irgalma, szívek pihenője, rémületben béke.
Isten irgalma, a szent lelkek gyönyörúsége és elragadtatása.
Isten irgalma, reménytelenségben is bizalomra indító.

950 + Ó, örök Isten, akinek irgalma kifürkészhetetlen, s kegyelmének kincse kimeríthetetlen, tekints ránk kegyesen, és gyarapítsd bennünk irgalmadat, hogy nehéz időkben ne essünk kétségbe, s lelkünkben ne törjünk össze, hanem nagy bizalommal adjuk át magunkat szent akaratomnak, ami maga a szeretet és könyörület.

951 +Ó, felfoghatatlan, kimeríthetetlen Isteni Irgalom!
Ki tud Téged méltón tisztelni, dicsérni?
Te vagy a mindenható Isten legfőbb tulajdonsága,
A bűnös ember édes reménysége.

Fogjatok össze csillagok, föld és tenger, s hálásan énekeljeteK együtt dicsőítő dalt Isten felfoghatatlan irgalmáról!

952 (298) Jézusom, Te látod, hogy szent akaratom a mindenem. Mindegy, mit teszel velem: azt parancsolod, hogy lássak hozzá a műhöz -- nyugodtan hozzáékezek, bár tudom, hogy nem vagyok rá alkalmas; megparancsolod helyetteseid által, hogy várjak -- hát türelemmel várok; eltöltöd lelkem buzgósággal -- de nem adsz lehetőséget a cselekvésre; magadhoz emelsz az égbe -- de itt hagysz lenni a földön; vággyal töltöd el lelkem Utánad -- de elrejtőzöl előlem. Haldoklom a vágytól, hogy örökre egyesülhessek Veled -- de nem engeded közelembe a halált. Ó, Isten akarata! Gyönyörúsége és tápláléka vagy lelkemnek. Ha meghajlok Isten akarata előtt, lelkemet mélységes béke árasztja el.
Ó, Jézusom, Te nem a cselekedet sikeres elvégzését jutalmazod, hanem az őszinte akaratom és fáradozást. Ezért egészen nyugodt vagyok, még ha fáradozásaim és törekvéseim eredménytelenek is maradnak, vagy sohase teljesülnek. Ha mindent (299) megteszek, ami tőlem telik, a többi nem tartozik rám. Ezért a leghevesebb viharok sem tudják megzavarni békém mélyét. Lelkiismeretemben lakik Isten akarata.

953 + 1937.2.15. Ma kissé hevesebbek voltak szenvedéseim. Nemcsak egész tudómban érzem a szenvedést, hanem egészen sajátosságom módon beleimben is fájdalmakat érzek. Annyit szenvedek, amennyit csak elbír gyenge szervezetem. Mindent a halhatatlan lelkekért, hogy kiedjem Isten irgalmát a

halhatatlan bűnösökre, a papoknak pedig erőt. Ó, mennyire tisztellem a papokat, és esedezem a legfőbb Paphoz: Jézushoz, adjon sok kegyelmet részükre.

954 Ma, a Szentáldozás után, azt mondta az Úr: „Leányom, gyönyörűség veled egyesülnöm. A legnagyobb tiszteletet azzal adod meg nekem, ha akaratom alá rendeled magad. Ezáltal az áldások tengerét vonod le magadra. Nem találtál volna nálam különösebb tetszésre, ha nem akaratom szerint élnél.” -- Ó, édes Vendégem! Érted minden áldozatra kész vagyok, de Te tudod, (300) hogy csupa gyengeség vagyok, Veled mégis mindent meg tudok tenni. Ó, Jézusom, könyörgök Hozzád, maradj minden pillanatban velem.

955 1937.2.15. Ma lelkemben a következő szavakat hallottam: „Atyámnak tetsző szent ostya! Tudd meg, leányom, hogy az egész Szentháromság különös tetszését találja benned, mert kizárólag Isten akarata szerint élsz. Semmilyen aldozat sem hasonlítható ehhez.”

956 + E szavak után lelkemben felismertem az isteni akaratot. Ez annyit jelent, hogy -- mindent egy magasabb szempont szerint nézek. Szeretettel fogadok minden eseményt, dolgot, akár kellemes vagy kellemetlen, úgy veszem, mint a mennyei Atya különleges tetszésének jelét.

957 A szeretet oltárán fog égni akaratom tiszta áldozata; s hogy áldozatom tökéletes legyen, buzgón egyesítem Jézus keresztáldozatával. Ha a nagy szenvedések terhe alatt megremeg természetem, s ha ezalatt fizikai és lelki erőim csökkennek, mélyen elrejtőzöm Jézus Szívének nyílt sebében, (301) panasz nélkül hallgatva, mint egy galamb. Legyen minden hajlamom -- még ha az a legszentebb, legszebb, legnemesebb lenne is -- mindig az utolsó helyen, és első legyen a Te szent akaratom. Ó, Uram, legkisebb kívánságod drágább nekem, mint az ég minden kincse együttvéve. Tudom jól, hogy nem fognak megérteni a teremtmények, ezért áldozatom még tisztább lesz előtted, Uram.

958 Néhány napja eljött hozzám valaki, s kérte, imádkozzam szándékára, mert fontos és sürgős ügyei vannak. Hirtelen megéreztem lelkemben, hogy ez a szándék nem tetszik Istennek. Azt mondtam az illetőnek, hogy nem fogok imádkozni erre a szándékra -- imádkozom majd önért, asszonyom, úgy általában. Néhány nap múlva jött az asszony és megköszönte, hogy érte imádkoztam s nem a szándékáért, mert a szándéka tele volt bosszúvággal valaki ellen, akinek tisztelettel és becsülettel tartozik (304) a 4. parancs értelmében. Jézus megváltoztatta lelkületét, s most maga is belátta hibáját. Csodálkozott azonban, hogy átláttam a titkán.

959 + Ma levelet kaptam Sopocko atyától névnapj jókívánságokkal.[288] Örültem jókívánságainak, de gyenge egészsége szomorúságra hangolt. Belső felismerés révén már tudtam erről, de nem akartam elhinni. Most azonban, hogy megírta, hiszem, hogy a többi dolog is, melyekről nem írt -- valóság. Tehát belső felismerésem nem csapott be. Sopocko atya azt tanácsolja, húzzak alá mindent, amiről tudom, hogy

nem tőlem származik. Arról van szó, amit Jézus mond nekem, amit lelkemben hallok. Lelkiatyám már többször kérte ezt tőlem, de nem volt időm rá, vagy inkább nem tartottam sürgősnek. -- De honnan tudja, hogy nem tettem ezt meg? Ezen nagyon csodálkoztam, de most aztán teljes szívvel nekifogok a munkának. Ó, Jézusom, helyetteseid akarata egyértelműen a Te szent akaratod, ehhez a legcsekélyebb kétely sem fér.

960 (303) 1937.2.16. Ma tévedésből bementem a szomszéd magánszobába, és elbeszélgettem az ott lévő személlyel. Midőn újra saját szobámban voltam, elgondolkodtam erről a személyről. Hirtelen mellettem állt Jézus, s megkérdezte: „Leányom, miről gondolkozol ebben a pillanatban?” Gondolkozás nélkül Szívére simultam, mert rájöttem, hogy túl sokat foglalkoztam egy teremtménnyel.

961 + Ma reggel lelkigyakorlatom után elkezdtem horgolni. Szívemben megéreztem -- Jézus pihen benne. Ez a mély és édes bizonyosság Isten jelenlétéről felbátorított arra, hogy azt mondjam Jézusnak: „Ó, szívemben lakozó Legszentebb Háromság, kérlek, add a megtérés kegyelmét annyi léleknek, ahány hurkot horgolok ma ezzel a tüvel!” -- Erre ezt a választ hallottam: „Leányom, túl nagy a kérésed!” -- „Jézus, de hát Neked könnyebb sokat adni, mint keveset.” - - „Úgy van, könnyebb sokat adnom a léleknek, mint keveset, de minden bűnös lélek megtérése áldozatot kíván.” „Úgy hát, Jézusom, feláldozom ezt a becsületes (304) munkámat. Nem gondolom, hogy ez az áldozat kevés lenne sok lélek megmentésére. Hiszen Te, Jézusom, ilyen munkával harminc évig mentettél lelkeket. Mivel a szent engedelmisség eltiltott a szigorú önmegtagadásoktól és vezeklésektől, kérlek, nagy dolgok helyett fogadd ezeket a csekélyégeket az engedelmisség pecsétjével. Megkaptam a választ lelkemben:” Kedves leányom, kérésednek eleget teszek.”

962 + Gyakran látok egy személyt, aki kedves Istennek. Nemcsak azért, mert Isten irgalmának tiszteletén buzgólkodik, hanem szeretetért, mellyel az Úrhoz ragaszkodik. -- Bár ez a lélek ezt a szeretetet nem mindig érzi érzékelhető módon, szinte állandóan az Olajfák hegyén virraszt. -- Isten mindig szereti őt, és nagy türelme minden ellenállást le fog győzni.

963 + Ó, ha egy szenvedő lélek tudná, mennyire szereti Isten, meghalna az örömtől és a nagy boldogságtól. Egyszer majd megtudjuk, mit jelent a szenvedés, de akkor már nem tudunk szenvedni. Csak a jelen a miénk.

964--965 (305) 1937.2.17. Ma reggel a szentmisén láttam a szenvedő Jézust. Szünetét átérezte a testem, bár csak láthatatlanul, de nem kevésbé fájdalmasan. Jézus rám nézett, és ezt mondta: „Keserves szenvedéseim ellenére is elvesznek [egyres] lelkek. Utolsó mentőövet.[*] adok nekik, ez Irgalmasságom ünnepe.[*] Ha nem dicsőítik irgalmamat, örökre elvesznek. Irgalmasságom titkárnöje, írd, beszélj a lelkeknek nagy irgalmamról, mert közel a rettenetes nap, igazságosságom napja.”

966 + Ma a következő szavakat hallottam: „Leányom, kezdj munkához! Én veled vagyok. Üldözések és szenvedések várnak rád, de vigasztaljon a gondolat, hogy sok lélek menekül meg, és jut szentségre e mű által.”

967--968 Munkámhoz láttam és aláhúztam az Úr szavait, [289] s egyúttal sorban átnéztem mindent. Amikor elérkeztem ahhoz a laphoz, ahol P. Andrasz utasításait és tanácsait jegyeztem fel, nem tudtam, alá kell-e húznom ezeket, vagy sem. Akkor lelkemben a következő szavakat hallottam: „Húzd alá, mert ezek az én szavaim, kölcsönvettem szívem barátjának száját, (306) hogy hozzád szóljak, megnyugtatósodra halálodig ezekhez az utasításokhoz kell tartanod magadat. Nagyon nem tetszene nekem, ha eltávolodnál ezektől az utasításoktól. Tudd meg, hogy őt állítottam magam és a te lelked közé, a te megnyugtatósodra, hogy el ne tévedj. Mióta különös papi védelem alá helyeztelek, fel vagy mentve, hogy pontosan tájékoztasd előljáróidat a velem való érintkezésekről. E területen kívül gyermekként viselkedj előljáróiddal! Amit azonban a lelked mélyén teszek, arról őszintén és kimerítően csak a papokat tájékoztasd!” Észrevettem, hogy amióta Isten lelkiatyát adott nekem, már nem kívánta, hogy úgy, mint azelőtt az előljárókkal is közöljek mindent. Kivételt képeznek a külső dolgok. Egyébként csak a lelkiatyám ismeri a lelkem. Rendkívüli kegyelem, ha van az embernek lelki vezetője. Ó, milyen kevés léleknek van része ebben a kegyelemben! Még nagy nehézségek közt is állandó békében él így a lélek. Mindennap a Szentáldozás után hálát adok Jézusnak ezért a kegyelemért. (307) A Szentlélektől pedig azt kérem, hogy világosítsa meg lelkiatyámat. Lelkemben valóban megéreztem, milyen ereje van a lelkiatya szavának. - - Isten irgalma legyen dicsőítve ezért a kegyelemért.

969--970 + Ma elmélkedésemet a Legszentebb Oltáriszentség [290] előtt végeztem. Midőn az oltárhoz közeledtem, lelkemben megéreztem Isten jelenlétét. Elmerültem Istensége óceánjában. Jézus azt mondta nekem: „Leányom, minden a tiéd, ami csak létezik.” Azt válaszoltam az Úrnak: „Szívem semmit sem kíván, csak Téged, ó, szívem egyetlen kincse! Köszönök minden kegyelmet, melyet nekem adsz, ó, Uram, de én csupán a Te Szíved kívánom. Bár nagy a mennyország, de nekem semmi Nélküled. Te tudod, Jézusom, hogy az Utánad való vágytól szüntelenül elalélok.” -- „Tudd meg, leányom, hogy te azt ízleled meg már most, amit más lelkek csak az örök életben fognak megtapasztalni.” Hirtelen elöntötte lelkemet az Isten megismerésének fénye. Ó, ki tudok-e fejezni egy kicsit is abból, amit lelkem a felfoghatatlan fenség Szívénél átél. (308) Ezt nem tudom elmondani, csak azok a lelkek ismerik meg ezt a kegyelmet, akik életükben legalább egyszer hasonlóan részesültek. Midőn visszatértem a szobámba, úgy éreztem, mintha a valódi életből a halálba tértem volna vissza. Midőn az orvos megmérte a pulzusomat, csodálkozott: „Mi történt magával, nővér? Ilyen pulzusa még sohasem volt. Szeretném tudni, mi okozta pulzusa ily mérvű emelkedését?” -- Mit mondhattam volna? Magam sem tudtam, hogy ilyen magas a pulzusom. Csak azt tudom, meghalok az Isten utáni vágytól. Ezt persze nem mondtam meg neki, mert mit is segíthet ezen

az orvostudomány?

971 1937.2.19. Kapcsolat a haldoklókkal. Imáimat kérik. Imádkozni tudok. Az Isten sajátságos módon megadja nekem az ima lelkületét. Állandóan kapcsolatban vagyok Vele. Teljes egészében érzem, hogy a lelkekért élek, s azért, hogy irgalmadhoz vezessem őket, ó, Uram. Ebben az irányban semmi áldozat sem túl csekély.

972 (309) Ma döntötte el a doktor, [291] hogy még áprilisig itt kell maradnom. -- Ez Isten akarata -- bár szerettem volna már visszatérni a nővérek közösségébe.

973 Ma értesültem egyik nővérünk haláláról, [292] aki Plockban halt meg. Mielőtt még értesítettek volna, itt volt nálam.

974 1937. 2.22. Ma kezdődött meg kórházkápolnánkban a szolgálattevők lelkigyakorlata, de bárki részt vehet rajta. Naponta egy tanítás van. Egy piarista, P. Bonaventúra [293] beszél egy órán át, egyenesen a lelkekhez szól. Én is részt vettem a lelkigyakorlaton, mert mélyebben meg szeretném ismerni Istent, s még bensőségebben szeretni. Megértettem, minél jobban ismerjük, annál jobban szeretjük.

975 Ma ezeket a szavakat hallottam: „Imádkozz ezekért a lelkekért, hogy ne féljenek irgalmam törvényszékéhez járulni. Ne fáradj bele a bűnösökért mondott imába. Tudod, mennyire szívemen viselem lelküket. Csillapítsd halálos szomorúságomat, oszd szét irgalmamat!''

976 (310) 1937.2.24. Ma a szentmise alatt láttam a haldokló Jézust. Az Úr szenvedései átjárják lelkemet és testemet -- igaz ugyan, hogy láthatatlanul. De a fájdalom nagy. Csak rövid ideig tart.

977 A Passió [294] éneklése alatt az Úr Jézus szenvedései annyira áthatottak, hogy nem bírom visszatartani a könnyeimet. Legszívesebben elrejtőznék valahol, hogy egészen átadjam magam a fájdalomnak, amit szenvedése szemlélésekor éreztem.

978 Midőn Andrasz páter szándékára imádkoztam, felismertem, mennyire kedves ő az Úrnak. Ettől az időtől kezdve még nagyobb tiszteletet érzek iránta, akár egy szent iránt. Hogy örülök ennek. Istennek buzgón hálát adtam érte.

979 Ma áldás alatt megláttam Jézust, aki így szólt hozzám: „Légy mindenben engedelmes lelkiatyádnak. Az ő szava az én akaratom. Erősítsd meg lelked mélyén a tudatot, hogy én beszélek az ő szájával, és azt kívánom, hogy előtte lelked állapotát ugyanazzal az egyszerűséggel (311) és őszinteséggel tárd fel, mint előttem. Újra elismétlem ezt neked, gyermekem, tudd, hogy szava számokra az én akaratom.''

980 Ma nagy szépségben láttam az Urat. Azt mondta: „Kedves szent ostyám, imádkozz a papokért, főleg az

aratás[295] ezen idején. Szívem benned tetszését lelte, s érted megáldom a földet."

981 Megértettem: ebben a kétévi benső szenvedésben, amelyet eltűrtem, s amelyben Isten akaratának átadtam magam, hogy még jobban megismerjem akaratát, jobban előrehaladtam a tökéletességben, mint az előző tíz esztendőben. Két éve kereszten függök ég és föld között. Ez azt jelenti, hogy az engedelmesség fogadalma miatt egyfelől a főnöknőnek kell inkább szót fogadnom, mint magának Istennek, másfelől pedig maga Isten adja tudtomra akaratát. E kettős feszültségben kínjaim oly nagyok, hogy senki (312) fel nem fogja, sem meg nem érti. Úgy érzem, egyszerűbb odaadni az életünket, mint akár egy óráig is eltűrni ezt a kínt. Nem fogok sokat írni erről, mert nem is lehetséges leírni, miként lehet közvetlenül felismerni Isten akaratát, ugyanakkor közvetett módon az előljáróknak, Isten helyetteseinek tökéletes engedelmisséggel tartozni. Hála az Úrnak, hogy adott lelki vezetőt. E nélkül egy lépéssel sem jutnék előre.

982 + Ezekben a napokban a 17 éves húgomtól kaptam egy szerfelett kedves levelet, melyben könyörög és esedezik, tegyem lehetővé, hogy kolostorba[296] léphessen. Istenért minden áldozatra kész. Látom leveléből, hogy maga Isten vezeti őt. Örülök Isten nagy irgalmának.

983 + Ma át-, meg átjárta lelkemet Isten fensége. Annyira elárasztott, hogy egészen belevesztem nagyságába. Szétolvadok, s elveszem Benne -- Életemben, a tökéletes Életben.

984 (313) Ó, Jézusom! Tudom, tökéletességem nem azon alapszik, hogy végrehajtsam ezt a hatalmas művet. -- Ó, nem, nem ebben áll a lélek nagysága, hanem az Irántad érzett nagy szeretetben. Ó, Jézusom, lelkem legmélyén érzem, hogy a legnagyobb mű sem hasonlítható az Irántad érzett tiszta szeretet egyetlen tettéhez. Hű akarok lenni Hozzád, s akaratomat akarom teljesíteni. Felhasználom az erőmet és értelmemet, hogy mindent teljesítsek, amit ajánlasz, ó Uram, hogy tegyek, de nem akarok árnyalatnyit sem kötődni ezekhez a dolgokhoz. Mindent megteszek, mert ez az akaratod. Szeretetem nem a művedben merült el, hanem Tebenned, magadban, ó, Teremtőm és Uram!

985 1937.2.25. Buzgón imádkoztam a boldog halálért egy bizonyos személy részére. Szegény nagyon kínlódott, két hétig lebegett élet és halál között. Sajnáltam ezt a személyt, ezért így szóltam az Úrhoz: „Édes Jézusom, ha tetteim, melyeket dicsőségedre végzek, kedvesek Neked, kérlek, vedd magadhoz ezt a lelket, (314) hadd pihenjen meg irgalmadban.” Ezután különös nyugodtság fogott el. Rövid időn belül értesültem, hogy ez a lélek elhunyt.

986 Egy bizonyos papot nagy bajban láttam. Imádkoztam érte, míg Jézus rátekintett jóságosan, s erőt adott néki.

987 Ma értesültem arról, hogy családomban valaki megsérti Istent, és halálos veszedelembé jutott. Ez a felismerés oly

nagy kínnal járt, hogy azt hittem, nem bírom elviselni Isten ily nagy megbántását. Nagyon kértem a bocsánatát, de láttam hatalmas haragját.

988 Imádkoztam egy pap szándékára, hogy segítse Isten bizonyos dolgokban. Hirtelen megpillantottam a keresztrefeszített Urat. Jézus lezárta szemeit, és elborította a fájdalom. Üdvözöltem őt szent sebét, mindegyiket külön-külön. Kértem áldását erre a papra. Jézus bensőleg ismertette velem, milyen kedves neki (315) ez a lélek. Éreztem, hogy Jézus sebeiből árad a kegyelem erre a lélekre, aki ugyanúgy, mint Jézus, szintén keresztrefeszítve.

989 Uram, Istenem, Te tudod, hogy lelkem egyedül csak Téged szeret. Egész lelkem elmerült Benned, Uram. Ha semmit sem teljesítenék abból, amit velem tudattál, ó, Uram, nyugodt maradnék, mert e téren mindent megtettem, ami tőlem telt. Jól tudom, Uram, nincs szükséged a mi ténykedésünkre, Te csak szeretetet vársz tőlünk.

990 Szeretet, szeretet és még egyszer Isten szeretete. Nincs ennél nagyobb dolog sem az égen, sem a földön. A legnagyobb nagyság -- Istent szeretni. Az igazi nagyság Isten szeretetében rejlik. Az igazi bölcsesség -- Istent szeretni. Minden, ami nagy és szép -- Istenben van. Istenen kívül nincs sem nagyság, sem szépség. Ó, világ bölcsei és nagy gondolkodói, ismerjétek fel, hogy az igazi nagyság az istenszeretetben van. Ó, hogy csodálkozom azon, hogy némely ember becsapja önmagát, mikor azt állítja, hogy nincs örökkévalóság.

991 (316) 1937.2.26. Ma azt láttam, hogy egy átvonuló vihar miatt a szent titkokat magánházakban, liturgikus öltözet nélkül ünneplik. Láttam a napot, amint előtört az Oltáriszentségből, és elhomályosított más fényeket. Minden tekintet erre a világosságra irányult. Ebben a pillanatban nem értem meg a látomás jelentését.

992 + Életemben szivárványok között és viharokon át haladok, de mindig emelt homlokkal, mert királyi gyermek vagyok, hiszen érzem, hogy ereimben Jézus vére folyik, s bizalmamat az Úr nagy irgalmába vetettem.

993 + Kértem az Urat, hogy egy bizonyos illető jöjjön ma el hozzám, hogy még egyszer láthassam. Ez legyen a jel, hogy a kolostorba, melynek alapítását Jézus megparancsolta nekem, hivatást kap az illető. És különös, de ez a személy valóban eljött, s én igyekeztem lelkét előkészíteni. Megmutattam neki az önmegtágadás és önfeláldozás útját, amit szívesen vállalt. Én azonban az egész ügyet az Úr kezeibe helyeztem, hogy úgy irányítson mindent, ahogy Neki tetszik.

994 (317) Ma, amikor a rádióban meghallottam ezt az éneket: Jó éjszakát, Jézusom szent Feje... lelkem hirtelen elmerült Istenben. Isten szeretete betöltötte a lelkemet. Egy ideig a mennyei Atyával érintkezhettem.

Bár nem könnyű állandó agóniában élni,
Midőn keresztre szegez sok fájdalom,
Mégsem vonakodom én a szeretetben égni,
Szeráfként szeretem Istent, bár gyenge lény vagyok.
Ó, hatalmas a lélek, mikor szenvedések között
Hű marad Istenhez, és teljesíti akaratát.
Bár nem lel vigaszt sem szivárványok, sem viharok között,
Mert egyedül Isten tiszta szeretete édesíti sorsát.
Nem nagy dolog Istent szeretni, míg boldog az ember,
Hálát adni Néki, hogy sorsunk jól megy.
De nagy dolog dicsérni Őt, mikor a vizsály tengere elnyel,
Szeretni önmagáért és bízni Benne.
Mikor a lélek az Olajfák hegyének árnyékában
Keserű kínok között magányosan virraszt,
(318) A Jézusi magaslatokba emelkedik ezáltal,
És nem szomorú, bár a keserűség kelyhét issza.
Ha a lélek a magasságos Isten akaratát teszi,
Éljen bár állandó kínok és gyötrelmek között,
A feléje nyújtott kelyhet ajkához emeli,
Hatalmassá válik -- és győzedelmes lesz a keresztek fölött.
Gyötrelmek közt is kimondja: a Te akaratod legyen meg,
S türelmesen várja, hogy jöjjön átváltozásának perce,
Mert sötétben is hallja Jézusa hangját: enyém vagy,
S egészen megérti, ha lehull a lepel.

996 1937.2.28. Ma hosszabb ideig éreztem Jézus szenvedését. Feltárult előttem, milyen sok lélek igényli az imát. Érzem, hogy énem egészen imává alakul, hogy minden léleknek kiesdjem Isten irgalmát. Ó, Jézusom, szívembe fogadlak, mint irgalmad zálogát a lelkek számára.

997 Amikor ma este a rádióban meghallottam a Jó éjszakát, Jézusom szent Feje c. éneket, hirtelen titokzatos módon Isten ölében éreztem magam, s megértettem, (319) mi az, aminek értéke van Előtte, s ami naggyá tesz egy lelket: szeretet, szeretet s még egyszer a szeretet. Rájöttem, mennyire át van hatva Istennel minden, ami létezik. Isten olyan erős szeretete árasztott el, hogy azt képtelen vagyok leírni. Boldog az a lélek, aki fenntartás nélkül tud szeretni, mert ebben áll a nagysága.

998 Ma egynapos lelkigyakorlaton vettem részt. Amikor az utolsó tanításon[297] voltam, a pap arról beszélt, hogy a világnak mennyire szüksége van Isten irgalmára. Ez egy kivételes időszak, amikor az emberiségnek igen nagy szüksége van Isten irgalmára és az imádságra. Ekkor meghallottam lelkemben ezt a hangot: „Ezek a szavak neked szólnak. Tégy meg mindent, ami erődből telik, irgalmasságom művéért. Azt akarom, hogy tiszteljék irgalmasságomat. Egy utolsó esélyt adok az emberiségnek -- és ez az irgalmamhoz való menekülés. -- Szívem örül ennek az ünnepnek.” E szavak után megértettem, hogy semmi sem menthet fel a kötelesség alól, amit az Úr vár tőlem.

999 Ma éjjel annyira szenvedtem, hogy azt gondoltam: itt a vég. Az orvosok nem tudták megállapítani betegségem okát. (320) Úgy éreztem, mintha az egész bensőmet kiszakították volna. Mégis, néhány órás szenvedés után egészséges vagyok.

Mindez a bűnösökért. Szálljon rájuk irgalmasságod, ó, Uram!

1000

Az élet szörnyű pusztaságában,
Ó, legédesebb Jézusom,
Védd a lelkeket a pusztulástól,
Mert az irgalom forrása vagy.
Ó, lelkünk édes Vezére! Sugaraid fénye --
Az irgalom -- változtassa meg a világot!
Te pedig, ki megismered a kegyet,
Szolgáld Jézusunk!
Óriási sziklatömböt kell áttörnöm,
De nem félek semmitől,
Mert felbuzog az irgalom tiszta forrása,
És vele árad az erő az alázatosnak.
Fáradt vagyok, és kimerült.
De a lelkiismeretem bizonyítja,
Hogy mindent az Úr dicsőítésére teszek,
Az Úr az én pihenőm és az én örökségem.

=====

Napló -- 3. füzet

1001--1100

A Legméltóságosabb Oltáriszentségről nevezett

Boldog

FAUSZTINA

nővér

(Faustyna Kowalska)

Az Irgalmasság Anyja Nővérei Kongregációjának tagja

NAPLÓ

3. füzet

Az Úr Irgalmát fogom dicsérni

+

(1) JMJ[298]

1001

Köszönöm Néked, ó, Uram és Mesterem,
Hogy egészen Magadba olvasztottál engem;
Az élet küzdelmein át elkísérsz engem,
Nem félek semmitől, ha itt vagy a szívemben.

+

JMJ

1002

Az Utolsó Vacsora már készen áll,
Jézus Apostolaival asztalhoz ül,
Egész lénye szeretetté vált,
A Szentháromság döntése beteljesül.
Vágyva vágytam együtt étkezni veletek,
Mielőtt elér a szenvedés és halál.
Midőn távozom -- marasztal a szeretet,
Mely vérét ontja, testét adja, mert nem ismer határt.
Szeretetét kenyér színe alatt rejti,

Bár távozik -- mégis velünk marad.
Nem volt szükséges magát így kiüresíteni,
Forró szeretet lángol e színek alatt.
A kenyér és bor felett mondja e szavakat:
Ez az én Testem és Vérem.
Bár titokzatos, de szeretettel teli szavak,
S tanítványainak nyújtja a kelyhet.
Megrendül Jézus lelkében,
És szólt: egyikőtök elárulja Mesterét.
Néma csend lett a tanítványok körében,
És János az Úr keblére hajtja fejét.
A vacsorának vége.
Menjünk ki az Olajfák hegyére!
Betelt a szeretet. -- Az áruló is kész már,
Hogy tettét végezze.

+
(2) JMJ

1003 Isten akarata, te vagy eledelem, Te vagy minden
gyönyörűségem. Siettesd, Uram, Irgalmad ünnepét, hogy
megismerhessék a lelkek jószágod forrását!

Isten és a lelkek

A Legszentebb Oltáriszentségről
nevezett Fausztina nővér

1004 Krakó, 1937.3.1.

Mindenható Istenemnek szent akarata!
Te vagy gyönyörűségem és minden örömem.
Uram, szent kezéd nekem bármit ad,
Örömmel, odaadással és szeretettel veszem.
Szent akaratom -- az én pihenésem,
Benne rejlik egész szentségem
És örök üdvösségem,
Mert Isten akaratát tenni -- a legnagyobb érdem.
Isten akarata -- nem más, mint az Ő kívánságai.
Lelkem fenntartás nélkül teljesíti azokat.
Ezek az Ő isteni vágyai,
Midőn felfed nagy titkokat.
Tégy velem akaratod szerint, Uram,
Nem állítok Eléd akadályokat s fenntartásokat.
Lelkem gyönyörűsége, szerelme Te vagy,
Ezért hát Rád bízom minden titkomat.

+
(3) JMJ Krakó, 1937.3.1.
+ Harmadik füzet

1005
Isten és a lelkek

Minden teremtmény dicsérje és áldja Isten irgalmát most és
mindörökké!

1006 + Ó, Uram, Istenem, azt parancsolod nekem, hogy írjak

azokról a kegyelmekről, amelyekben részesítesz. Ó, Jézusom, lelkiatyáim[299] határozott utasítása nélkül egyetlen szót sem írnék arról, ami a lelkemben történik. Ha mégis írok magamról, a szent engedelmesség határozott parancsára teszem.

1007 + Dicsőség és tisztelet Neked, ó, Szentháromság, örök Isten! Védjen meg jogos haragodtól a Belőled fakadó irgalom! Zendüljön fel felfoghatatlan irgalmad dicsérete! Minden műveden ott van, ó, Istenem, kifürkészhetetlen irgalmad pecsétje.

1008 1937.3.1. Az Úr tudtomra adta, mennyire nem tetszik Néki a fecsegő lélek. 'Az ilyen lélekben nem találok nyugalmat. Kínoz a szüntelen zaj, s ebben a lármában a lélek nem tudja megkülönböztetni hangomat.'

1009 Ma kértem az Urat, hogy találkozhassam egy bizonyos személlyel. Ez legyen jele annak, hogy az Úr ebbe a zárdába hívta meg. Találkoztam vele, s megértettem, hogy ennek a léleknek van hivatása. Kértem az Urat, formálja Ő maga a lelkét. Magam is többször beszéltem vele hivatásáról -- a többi majd az Úr elvégzi.

1010 (4) + 1937.3.5. Ma hosszabb ideig éreztem testemben Jézus szenvedéseit. Ez nagy fájdalom, de mindent a halhatatlan lelkekért.

1011 Ma meglátogatott az Úr. Szívére szorított, s azt mondta: „Pihenj meg, gyermekem. Én mindig veled vagyok.”

1012 + 1937.3.8. Ma, midőn P. Andraszért imádkoztam, láttam, milyen közel áll az Úrhoz, és milyen kedves Neki a lelke. Nagyon örültem, mert erősen kívánom, hogy minden lélek minél szorosabb kapcsolatban legyen Istennel.

1013 + Ma, mialatt imádkoztam, lelkemet heves vágy fogta el, hogy cselekedjem. Nem tudtam zabolázni buzgalmamat. Ó, annyira vágyom, hogy az új Kongregáció tagjai Isten trónja előtt álljanak, s könyörögjék ki az egész világ számára Isten felfoghatatlan irgalmát, s ugyanakkor dicsérjék és magasztalják ezt a felfoghatatlan irgalmat. Valamilyen különös erő késztet cselekvésre.

1014 1937.3.12. Ma megláttam egy pap kimerültségét, akinek az Úr kemény, nehéz utat jelölt ki. Viszont munkája gyümölcssei élők. Bárcsak adna az Úr sok ilyen lelket, akik a legnagyobb szenvedések közepette is tudják szeretni Istent.

1015 + Ma megéreztem, hogy egy haldokló lélek mennyire vágyott ima után. Addig imádkoztam, amíg nem éreztem, hogy már meghalt. Ó, mennyire szükségük van a haldoklóknak az imára! Ó, Jézus, sugald a lelkeknek, hogy gyakran imádkozzanak a haldoklókért!

1016 (5) 1937.3.15. Ma részesültem Jézus keserves kínszenvedéseiben. Tisztán lelkileg szenvedtem, megismertem, milyen rettenetes a bűn. Az Úr megismertette velem a bűn

teljes utálatát. Bensőleg, lelkem legmélyén megláttam, milyen iszonyú még a legkisebb véték is, mely annyira megkínosza Jézus lelkét. Szívesebben elviselnék ezer poklot, mint hogy elkövessem akár a legkisebb bocsánatos bűnt.

1017 Az Úr azt mondta: „Oda akarom adni magamat a lelkeknek, és fel akarom tölteni őket szeretetemmel, de kevés olyan lélek van, aki elfogadja azokat a kegyelmeket, amelyeket szeretetem neki szánt. Kegyelmem nem vész el; ha az a lélek, akinek adni akarom, nem használja fel, egy másik lélek kapja meg.”

1018 Gyakran érzem, hogy egyes lelkek imádkoznak értem. Hirtelen megérezem ezt a lelkemben, de nem mindig tudom, ki az, aki közbenjár értem. Azt is tudom, ha valakinek miattam kellemetlensége adódik. Mindezt bensőleg érzem, még nagy távolságból[300] is.

1019 1937.3.18. Felismertem egy kegyelmet, amely nagy bizalomra indít és bensőséges kapcsolatba hoz az Úrral. Az Úr benső megvilágosodással adja ezt tudtomra. Megismertem nagyságával, szentségével és azzal is, milyen kegyesen hajol le hozzám. Ezt az irántam érzett szeretetével mutatja meg. Ő mindennek Ura. Megismerteti velem, hogy a lelkemnek adja magát, s abban minden természeti törvényt hatályon kívül helyez. Úgy jár el, ahogy akar.

1020 Megismerem a lelki házasságot Isten és a lélek között. Ezt külsőleg nem jelzi semmi. Tisztán benső esemény a lélek és Isten között. Ez a kegyelem Isten szeretetének izzásába vont. Megismertem az Ő Háromságát, s Lényének abszolút Egységét. Ez a kegyelem különbözik minden más kegyelemtől. Oly mélységesen lelki, hogy pontatlan leírásom még csak halvány árnyékát sem képes visszaadni.

1021 (6) + Vágyódom elrejtőzni. Úgy szeretnék élni, mintha egyáltalán nem is lennék. Sajátságos, benső vonzódást érzek a mély elrejtettségre, hogy egyedül csak Jézus Szíve ismerjen engem. Csendes hajlék szeretnék lenni Jézus részére, amelyben Ő megnyugodhatna. Nem engedek oda semmit, ami felzavarná Szerelmemet. A rejtettség alkalmat ad nekem arra, hogy hőn szeretett Jézusommal mindig egyedül legyek. A teremtményekkel csak annyit érintkezek, amennyire Szerelmemnek tetszik. Szívem a szeretet minden erejével megszerette az Urat. Nem ismerek más szeretetet, mert kezdettől fogva elmerült lelkem az Úrban, egyetlen Kincsemben.

1022 + Bár külsőleg sok szenvedésben és kellemetlenségben van részem, benső életem mértéke egy pillanatra sem csökken, nem zavarja meg bennem semmi a belső csendet. Nem félek a teremtmények elfordulásától. Ha mindenki elhagyna, akkor sem maradnék egyedül, mert az Úr velem van. Ha pedig elrejtőzne előlem az Úr is, akkor megtalálná Őt a szeretet, mert a szeretet előtt nincs sem kapu, sem őr. Még a gyors Kerubok sem tudják lángpallosukkal feltartóztatni. A szeretet áthatol a vadonon, a hőségen, a viharon, a villámon és a sötétségen, s eléri a Forrást, ahonnan előtört. Ott marad

örökre. Minden elmúlik -- a szeretet soha.

1023 + Ma narancsot kaptam. Mikor a nővér eltávozott, azt gondoltam: ahelyett, hogy megtagadnám magam a szent Nagyböjttben, s vezekelnék, narancsot kell ennem. Pedig most már kissé jobban vagyok. Ekkor meghallottam bensőmben: „Leányom, jobban tetszel nekem, ha engedelmességből és irántam érzett szeretetből narancsot eszel, mintha saját akaratodból böjtölnél, és önmegtagadást gyakorolnál. Annak a léleknek, aki engem nagyon szeret, akaratom szerint kell élnie. Ismerem a szívedet, tudom, hogy semmivel sem tud megelégedni, csak az én szeretetemmel.”

1024 (7) + Nem tudnék élni az Úr nélkül. Itt, ebben az elkülönítettségben gyakran meglátogat Jézus. Tanít, nyugtat, int és figyelmeztet. Maga alakítja szívemet isteni kívánsága és tetszése szerint, de mindig irgalmasan és jóságosan. Szívünk egészen egymásba olvadt.

1025 1937.3.19. Ma a házunkban folyó imádáshoz csatlakoztam. Lelkem azonban tele volt fájdalommal, és sajátságos félelem járta át a szívemet. Ezért megkettőztem imádságaimat. Hirtelen éreztem, hogy Isten mélyen a lelkembe nézett.

1026 Midőn a rendkívül ízletes reggelihez leültem, így szóltam az Úrhoz: „Köszönöm ezeket az adományokat, de szívem haldoklik az Utánad való vágyakozástól. Nem ízlik nekem itt a földön semmi. A Te szereteted tápláléka után éhezem.”

1027 Ma valami különleges hatalom készített cselekvésre.[301] Ellen kell állnom ennek a készítésnek, mert különben azonnal ebbe az irányba indulnék.

1028 1937.3.21. Virágvasárnap. A szentmise alatt elmerült a lelkem Jézus szenvedéseiben és keserűségében. Jézus tudatta velem, mennyit szenvedett dicsőséges bevonulása alatt. Szívében a „Hozsanna!” „Feszítsd meg!”-ként visszhangzott. Jézus különleges módon éreztette meg ezt velem.

1029 Az orvos nem engedte meg, hogy a Passióra[302] a kápolnába menjek, pedig nagyon vágyódtam rá. A szobámban imádkoztam. Ekkor meghallottam a csengőt a szomszéd szobából. Bementem, s szeretetszolgálatot nyújtottam ennek a súlyos betegnek. (8) Mikor visszatértem szobámba, megpillantottam Jézust, aki azt mondta: „Leányom, ezzel a szolgálattal nagyobb örömet okoztál nekem, mint ha sokáig imádkoztál volna.” Azt válaszoltam: „Nem Neked szolgáltam, ó, Jézusom, hanem annak a betegnek.” Erre Jézus így felelt: „Igen, leányom, bármit teszel felebarátodnak -- nekem teszed.”

1030 + Ó, Jézusom, adj bölcsességet, nagy értelmet, melyet fényed világít meg -- kizárólag a Te jobb megértésedre, ó, Uram, mert minél jobban ismerlek, annál jobban szeretlek, szeretetem egyetlen tárgya! Beléd merül a lelkem, Benned

olvad el a szívem. Nem tudok fél szívvel szeretni, hanem lelkem egész erejével, szívem minden izzásával. Te gyújtottad lánggra irántad való szeretetemet, ó, Uram. Benned merül el a szívem örökre.

1031 1937.3.22. Ma rájöttem, hogy egy bizonyos személy, akivel beszélgettem, lélekben nagyon szenved, bár külsőleg olyannak mutatkozott, mint aki nagyon boldog, és semmi szenvedés nem bántja. Sugallatom alapján azt mondtam neki, hogy ami annyira bántja, az csak kísértés. Amikor arról beszéltem neki, mi kínozza, hangosan felzokogott. Bevallotta, épp azért jött hozzám, hogy beszélgessünk, mert érezte, hogy ez segíteni fog neki. Szemvétele abból állt, hogy az isteni kegyelem hívása és a világ csábítása között vergődött. Szörnyű harcot vívott, míg végül elsírta magát, mint egy kisgyerek. Megnyugodva, megenyhülve ment el tőlem.

1032 + A szentmisén láttam a keresztre feszített Jézust nagy kínok között. Halk sóhaj szakadt fel Szívéből, majd azt mondta: „Óhajtom, igen óhajtom a lelkek megmentését. Segíts nekem, leányom, lelkeket menteni! Egyesítsd szenvedéseidet az én szenvedéseimmel, s ajánld fel a mennyei Atyának a bűnösökért!”

1033 (9) + Ha látom, hogy a rám nehezedő teher meghaladja erőmet, nem gondolok rá, nem elemzem, nem mélyülök el benne, hanem gyermekként Jézus Szívéhez futok, s csak egy szót mondok neki: „Te mindent megtehetsz.” -- És hallgatok, mert tudom, hogy Jézus maga veszi kezébe a dolgot, én pedig ahelyett, hogy magamat gyötörném, arra használom ki az időt, hogy Őt szeressem.

1034 Nagyhét hétfője. Kértem az Urat, engedjen részt vennem fájdalmas szenvedésében. Éreztem testemben, lelkemben kínjait oly mértékben, ahogy egy teremtmény érezheti -- de ha lehetséges, szeretném megismerni egész keserűségét. Az Úr megígérte, hogy megadja ezt a kegyelmet, és csütörtökön, Áldozás után különös módon is részesít ebben a kegyelemben.

1035 + Ma este egy fiatalember haldoklott. Nagyon kínlódott. Elkezdtem imádkozni a rózsafüzért, amire az Úr tanított. Végigmondtam, de tovább tartott a haldoklás. Még a Mindenszentek Litániáját is el akartam mondani, de egy hang figyelmeztetett: „Imádkozd az irgalmasság rózsafüzérét!” Megértettem, hogy ennek a léleknek nagy szüksége van az imára és irgalomra. Bezárkóztam a szobámba, lefeküdtem a földre kereszt alakban, s irgalomért könyörögtem ennek a léleknek. Közben éreztem Isten nagy felségét és igazságosságát. Reszkettem a félelemtől, de tovább esedeztem Istenhez e lélek számára irgalomért. Mellemről levettem a fogadalmi keresztemet, [303] s a haldokló mellére tettem. Így szóltam az Úrhoz: „Jézusom, nézz olyan szeretettel erre a haldokló lélekre, mint amilyen szeretettel az örök fogadalmam napján tökéletes égő áldozatomra tekintettél, s arra az ígéretedre, amelyet nekem adtál a haldoklók részére, akik irgalmadat kérik.” Erre megszűntek a haldokló kínjai, és békében elszenderült. Ó, milyen fontos, hogy imádkozzunk a haldoklókért, használjuk ki az irgalmasságot, amíg tart

ennek az ideje.

1036 (10) + Mindjobban felismerem, hogy a lelkeknek mennyire szükségük van életük folyamán Isten irgalmára, főleg pedig haláluk óráján. Az isteni irgalmasság rózsafüzére, ahogy maga az Úr mondta, enyhíti Isten haragját.

1037 + Annyira gyengének érzem magam, hogy folyton elesnék a Szentáldozás nélkül. Egyedül a Szentáldozás tart meg. Belőle merítek erőt, Benne van a tartásom. Azon a napon, amikor nem áldozhatom, félek az élettől. Félek saját magamtól. Az ostyában rejtőző Jézus a mindenem. A tabernákulumból merítek erőt, szilárdságot, bátorságot, fényt. Itt keresek enyhét fájdalmaimra a gyötrelmes pillanataiban. Nem tudnám dicsérni az Istent, ha nem lenne az Oltáriszentség a szívemben.

1038 + Szeretett hazám, Lengyelország! Ha tudnád, mennyi imát, áldozatot ajánlok fel érted Istennek! De vigyázz, dicsérd Istent, mert Ő kiemel, és különleges elbánásban részesít, de tudj hálás lenni!

1039 + Szörnyű fájdalmat érzek, ha felebarátaim szenvedéseit nézem. Minden szenvedésük visszhangzik szívemben. Kínjaikat annyira átérzem, hogy azok fizikailag is valósággal elcsigáznak. Azt kívánom, hogy minden kínjuk háruljon át reám, hogy ezáltal enyhülést nyújtsak nekik.

1040 Súlyos szenvedéseimben Rád tekintek, Istenem. Ha vihar tombol felettem, akkor is tudom, hogy nem hunyt ki a nap. Nem csodálkozom a rosszindulatú embereken, előre elfogadok minden eseményt. Ajkaim hallgatnak, ha füleim gúnyjal telnek meg. A legnagyobb szenvedésben is megőrzöm szívem csendjét, és a támadások ellen szent Neved pajzsával védekezem.

1041 (11) Hő vággyal várom ezt az ünnepet.[304] Ez a vágy lánggra gyújtja egész lelkemet. Az ünnep bevezetésének meggyorsítására mondott bensőséges imám enyhíti feszültségemet. Elkezdtem egy kilencedet bizonyos papokért, kérve, hogy világosítsa meg Őket Isten, és adjon nekik hathatós sugallatot, hogy sürgessék ezt az ünnepet. Azért is imádkoztam, hogy a Szentlélek ihlesse meg ügyünkben a Szentatyát is.

A kilenced a Legszentebb Oltáriszentség előtti egyórás imádásból állt. Buzgón kértem Istent, hogy siettesse ezt az ünnepet, és kértem a Szentlélek indíttatását néhány személy részére. A kilencedet Nagycsütörtökön fejezem be.

1042 + 1937.3.23. Ma van a kilenced hetedik napja. Ma egy felfoghatatlanul nagy kegyelmet nyertem. Az irgalmas Jézus megígérte, hogy megérem ennek a napnak a megünneplését.

1043 Ez a nap 23-a, a nagyhét keddje. Ezen a napon Isten sok kegyelmet adott nekem.

1044 Hirtelen eltöltött Isten jelenléte. Rómában a

Szentatya kápolnájában láttam magam, s egyidejűleg a mi kápolnánkban is. A Szentatya kápolnájában folyó és az egész Egyházat érintő ünnepség szoros kapcsolatban állt a mi kápolnánk ünnepségével, különösképpen pedig a mi Kongregációkkal. Részt vettem a római s egyúttal a mi ünnepünkön, hiszen mindkettő szorosan összetartozott. Láttam a mi kápolnánkban Jézust a nagy oltáron kitett monstranciában. Kápolnánk ünnepélyesen fel volt díszítve. A templom ajtaja nyitva állt mindenki részére ezen a napon, aki csak el akart jönni.[305] A tömeg áttekinthetetlenül nagy volt. Mindenki örömmel ünnepelt, és sokan megkapták, amire vágytak. (12) Ugyanezt az ünnepélyességet láttam Rómában egy pompás templomban. A Szentatya az egész papsággal együtt ünnepelt. Hirtelen megláttam Szent Pétert, aki az oltár és a Szentatya között állt. Nem hallottam, mit mondott Szent Péter, de a Szentatya megértette a szavait...

1045 Ekkor ismeretlen papi személyek kezdtek vizsgálni és mélységesen megalázni engem, vagyis inkább azt, amit leírtam. De láttam, hogy maga Jézus védett meg, s érthetővé tette, amit nem fogtak fel.

1046 Hirtelen azt láttam, hogy a Szent Ostyából kiválik két sugár, olyan, mint a festett képen, s kiterjed az egész világra. Ez csak egy röpke pillanat volt, de úgy tűnt, mintha hatása egész napon át tartott volna. Kápolnánk egész estig zsúfolt volt. Örömmel teljes nap volt ez.

1047 Váratlanul megláttam az élő Urat is az oltárunkon, ahogy azon a képen van lefestve. Éreztem, hogy sem a nővérek, sem a nép nem látja úgy Jézust, ahogyan én Őt látom. Jézus jóságosan és örömmel tekintett a Szentatyára, bizonyos papokra, az egész papságra, a népre és Kongregációkra.

1048 Ekkor hirtelen elragadtak Jézus közelébe, s fenn az oltáron álltam Jézus mellett. Lelkem felfoghatatlan, leírhatatlan boldogsággal telt el, mélységes béke és nyugalom árasztotta el lelkem. Jézus hozzám hajolt, és megkérdezte: "'Mit kívánsz, leányom?'" Azt válaszoltam: ',,Dicsőséget és tiszteletet irgalmadnak.'" -- ',,A tiszteletet már elnyertem ennek az ünnepnek bevezetésével és ünneplésével. Mit kívánsz még?'" Rátekintettem az Isteni Irgalmasság előtt hódoló tömegre, és azt mondtam: ',,Jézus, áldd meg mindazokat, akik itt összegyűltek, hogy végtelen irgalmadat dicsőítsék!'" Jézus kezével a kereszt jelét rajzolta fölénk. Ez az áldás fényként tükröződött a lelkeken. (13) Lelkem elmerült az Úr szeretetében. Úgy éreztem, elolvadok, és elveszek Benne. Midőn magamhoz tértem, mély béke uralkodott a lelkemben, s értelmem sajtáságosan felfogott sok dolgot, amit azelőtt nem értettem.

1049 Bár a legkisebb vagyok, mégis rendkívül boldog. Nem akarok semmit változtatni azon, amit Isten nekem adott. Az Istentől nyert belső felismeréseimet még a szeráfokkal sem cserélném el. Istennel való benső kapcsolatomat egyetlen teremtmény sem értheti meg; főleg mély irgalmát, amely

átölel engem. Boldoggá tesz mindaz, amit nekem juttatsz.

1050 1937.3.24. Nagyszerda. Szívem Isten után eped. Egyesülni akarok Vele. Halvány aggály nyugtalanítja lelkem, de ugyanakkor a szeretet különleges lángja felgyújtja szívemet. Szeretet és fájdalom együtt élnek a szívemben.

1051 Erős fájdalokat érzek a testemben, de érzem az Úr segítségét, különben nem bírnám elviselni őket.

1052 Ó, Jézusom! Az egész Egyházért kérlek, add neki szeretetedet és a Szentlélek világosságát. Adj erőt a papok szavának, hogy felolvassák a megkeményedett lelkeket, s így azok visszatérjenek Hozzád, Uram. Adj nekünk szent papokat! Te magad őrizd meg őket szentségben! Ó, Legfőbb Isteni Pásztor! Kísérje őket irgalmad ereje mindenhol! Óvd meg őket a bukástól és az ördög csapdáitól, melyeket lelkük rabul ejtésére állít! Ó, Uram, irgalmad hatalma zúzza szét és rombolja le mindazt, ami a papi lelkek szentségét elködösítheti -- mert Te mindent megtehetsz.

1053 (14) 1937.3.25. Nagycsütörtök. A szentmise alatt megpillantottam az Urat, aki mondta: „Hajtsd fejed a keblemre, és pihend ki magad.” Szívére ölelt, s így folytatta: „Neked adom szenvedéseim egy részét. Ne félj, légy bátor, ne keress enyhülést, hanem fogadj mindent akaratomra hagyatkozva.”

1054 Midőn Jézus elbúcsúzott tőlem, lelkemben olyan fájdalomat éreztem, melyet nem tudok kifejezni. Fizikai erőim elhagytak. Gyorsan kimentem a kápolnából, és lefeküdtem. Nem voltam tudatában, mi történt körülöttem. Lelkem az Úr után sóvárgott. Szíve minden keserősége belém szállt. Ez három óráig tartott. Kértem az Urat, védjen meg környezetem tekintetétől. Egész nap, akaratom ellenére, egy falatot sem bírtam magamhoz venni, csak este.

Forrón kívántam, hogy az egész éjszakát a sötétkamrában[306] tölthessem az Úrral. Tizenegy óráig imádkoztam. Ekkor azt mondta az Úr: „Pihenj le! Megadtam neked, hogy három óra alatt átéld, amit én egész éjszaka szenvedtem.” Azonnal lefeküdtem.

Nem volt már semmi testi erőm, a szenvedés teljesen kimerített. Egész idő alatt szinte eszméletlen voltam. Jézus Szívének minden rezdülését visszaverte a szívem, s betöltötte a lelkemet. Ha ezek a szenvedések csak engem érnek, kevésbé kínoztak volna. De ha annak a szenvedését látom, akit szívem egész erejével szeretek, s nem enyhíthetek rajta, akkor szívem szeretetben és keserűségében megszakadni készült. Vele együtt haldokoltam, de nem tudtam meghalni. Mégsem cseréltem volna el ezt a szenvedést a világ minden gyönyörűségéért sem. E szenvedések alatt szeretetem a felfoghatatlanságig fokozódott. Tudom, hogy mindenhatóságával az Úr támogatott, különben nem bírtam volna elviselni ezeket a fájdalokat egyetlen percig sem. Különleges módon átéltem Jézussal minden szenvedését. A világ nem tud még mindent Jézus szenvedéséről. (15) Vele voltam az Olajfák hegyén, a fogságban, a kihallgatáson és mindennemű szenvedésében. Figyelmemet egyetlen mozdulata,

egyetlen pillantása sem kerülte el. Megismertem szeretetének s a lelkek iránti irgalmának egész mindenhatóságát.

1055 1937.3.26. Péntek. Már reggel éreztem testemben Jézus öt sebének fájdalmát. Ezek a fájdalmak 3 óráig tartottak. Bár külső jelek nem kísérik, e fájdalmak nagyon erősek. Örülök, hogy Jézus megóv az emberek tekintetétől.

1056 Tizenegy órakor azt mondta Jézus: „Szent ostyám! Megkínzott szívemnek te nyújtasz enyhülést.” Úgy éreztem, e szavakra el kell égnie szívemnek. Jézus oly szorosan kapcsolt magához, hogy szívem szeretetben eggyé vált Szívével. Megéreztem Szíve legkisebb rezdülését, ő pedig az enyémet. Teremtényi szeretetemnek tüze egyesült az Ő örök szeretetének izzásával. Ennek a kegyelemnek nagysága felülmúl minden más kegyelmet. A Szentháromság teljesen elragad, s én tökéletesen elmerülök Benne. Semmiségem mintegy összeméri magát ezzel a halhatatlan Uralkodóval. Elmerülök felfoghatatlan Szeretetében és Szenvedésében. Minden, ami Őt éri, az én részemé is vált.

1057 Jézus megadta nékem ennek a kegyelemnek előzetes megérzését és megértését, ma azonban ténylegesen is megkaptam. Álmodni sem mertem volna soha, hogy megkapom ezt a kegyelmet. Szívem szinte állandóan önkívületben van, bár külsőleg, a felebarátaimmal való érintkezésben s kötelességeim végzésében ez nem akadályoz. Semmi sem szüntetheti meg extázisomat, és senki sem sejti, mert arra kértem az Urat, védjen meg az emberek tekintetétől. Ezzel a kegyelemmel lelkembe az Isten és önmagam megismerésének egész fénytengere áradt. Csodálat tölt el, és új extázisba ragad, hogy Isten lehajolt hozzám, aki oly kicsiny vagyok.

1058 (16) + Három órakor kereszt alakban a földön fekve imádkoztam az egész világért. Jézus már befejezte földi életét. Hallottam hét szavát. Aztán rám nézett, és így szólt: „Szívem szeretett leánya, te adsz enyhülést iszonyú kínjaimban.”

1059 Jézus azt kívánja tőlem, hogy az Irgalmasság ünnepe előtt mondjak el egy kilencedet, melyet ma kell elkezdenem az egész világ megtéréséért és Isten irgalmának felismeréséért. -- „Hogy minden lélek dicsérje jóságomat. Bizalmat kívánok teremtményeim részéről. Bátorítsd a lelkeket kimeríthetetlen irgalmam iránti nagy bizalomra. Ne féljen a gyenge, a bűnös lélek közeledni hozzám, még ha több vétke is lenne, mint amennyi homok van a földön, minden elmerül irgalmam mélységében.”

1060 Midőn Jézus kilehelte lelkét, lelkem elenyészett a fájdalomban. Hosszú ideig nem tudtam magamhoz térni. A könnyek némi könnyebbséget okoztak. Meghalt, akit szívem szeret! Képes valaki felfogni fájdalmam?

1061 Estefelé hallottam a rádióban, amint a papok[307] Zsoltárokat énekeltek. Sírnom kellett, s lelkem fájdalma újra felszakadt. Nem bírtam megnyugodni nagy fájdalmamban. Ekkor lelkemben ezt hallottam: „Ne sírj -- már nem

szenvedek. A hűségédért azonban, amellyel szenvedésemben és halálomban elkísértél, megígérem, hogy a te halálod ünnepélyes lesz. Abban az órában én fogok melletted állni. Szívem szeretett gyöngye! Látom tiszta szeretetedet, mely több mint angyali és pedig azért több, mert harcolsz. Érted megáldom a világot. Látom irántam való erőfeszítéseidet, s ezek elragadják szívemet.'

E szavak után már nem sírtam, hanem megköszöntem a mennyei Atyának, hogy elküldte szent Fiát az emberi nem megváltására.

1062 (17) + Imádási órát hálaadásul ajánlottam fel a kapott kegyelmekért és egész betegségemért. A betegség is nagy kegyelem. Négy hónapja vagyok beteg, de nem emlékszem, hogy egyetlen percet is elpazaroltam volna. Mindent Istenért és a lelkekért! Mindenhol hű akarok lenni Hozzá.

Az imaóra alatt felfogtam Jézus oltalmát és jóságát, mellyel állandóan körülvett engem, s megvédett minden gonosztól. Különösen azt köszönöm Neked, Jézusom, hogy elzártságomban többször meglátogattál. Hálát adok, hogy előljáróimnak sugalmaztad, hogy erre a kúrára elküldjenek. Érezzék áldásodat, s kérlek, kárpótold őket a miattam elszenvedett minden veszteségért.

1063 Ma megparancsolta Jézus, hogy egy bizonyos személyt nyugtassak és vigasztaljak meg. Az illető feltárta előttem lelkét, s elmondta nehézségeit. Személye kedves az Úr előtt, de ő nem tudja ezt. Isten meghagyja őt mély alázatosságában. Eleget tettem az Úr rendelkezésének.

1064 + Ó, legédesebb Mesterem! Jóságos Jézus! Neked adom a szívemet, Te alakítsd, formáld tetszésedre. Ó, felfoghatatlan Szeretet! Kitárul Előtted a szívem, mint friss harmatra nyíló rózsabimbó. Szívem virágának illatát csak Te ismered. Jegyesem, bárcsak kellemes lenne Néked áldozatom illata! Halhatatlan Isten, örök boldogságom, már itt a földön mennyországom vagy nékem. Szívem minden dobbanása legyen a Te dicséreted új himnusza, ó, Szentháromság! Ha lenne annyi szívem, ahány cseppje van az óceánnak, ahány homokszem van az egész földgolyón, mind Neked áldoznám, ó, Szerelmem, szívem Kincse! Mindenkit, akivel csak találkozom életemben, meg akarok győzni, hogy szeressen Téged, Jézusom, én Szépségem, Nyugalmam, egyetlen Mesterem, Bírám, Megváltóm és Jegyesem egyszerre. Tudom, az egyes megszólítások tompítják a többit, de mind irgalmadba ajánlom.

1065 (18) + Jézusom, tarts meg engem, ha nehéz és borús napok jönnek, ha a megpróbáltatások, szenvedések és a kimerültség testemet, lelkemet el akarják nyomni. Oltalmaz, Jézusom, s adj erőt a szenvedések elviselésére! Zárd le ajkaimat, hogy egyetlen panaszos szó se hagyja el őket! Minden reménységem a Te irgalmas Szíved. Semmi sem szól mentségemre, egyedül irgalmadban van minden reményem.

1066 1937.3.27. Ma jöttem vissza Pradnikból, közel négyhavi kúra után. Mindenért hálát adok Istennek. Minden pillanatot felhasználtam dicsőítésére. Amikor rövid időre a

kápolnába léptem, megláttam, mennyit fogok szenvedni és küzdeni ebben az ügyben. Jézusom, Erőm, csak Te tudsz segíteni nekem, erősíts meg, kérlek!

1067 28. A feltámadás ünnepe. A szertartás alatt láttam az Urat szépségben és fényben. Azt mondta: „Leányom, béke veled!” Megáldott és eltűnt, lelkem pedig leírhatatlan örömmel és boldogsággal telt meg. Szívem megerősödött a szenvedésre és a harcra.

1068 Ma beszéltem az atyával, [308] aki Jézus hirtelen megjelenéseivel kapcsolatban nagy elővigyázatosságra intett. Midőn Jézus irgalmasságáról beszélt, szívembe valami erő költözött. Istenem, annyira szeretnék mindenről beszámolni, mégsem tudok. A páter elismerte, hogy Jézus igen nagylelkűen adja magát a lelkeknek, másrészt viszont, mintha nagyon mértékletes volna. „Bár Isten nagylelkűsége óriási [mondta az atya] mégis légy óvatos, mert a hirtelen jelenés gyanút kelt. Itt ugyan nem látok semmi rosszat, s azt sem, hogy mindebben bármi ellenkeznie a hittel. Légy mégis óvatosabb. Ha megérkezik a főnöknő anyja, beszélhetsz vele ezekről a dolgokról.”

1069 (19) 1937.3.29. Ma elmélkedés alatt nagy szépségben láttam az Urat. Azt mondta: „Béke veled, leányom!” Egész lelkem megremegett a szeretettől, s azt feleltem: „Ó, Uram, szívből szeretlek, mégis arra kérlek, ne jelenj meg nekem, mert a lelkiatyám azt mondta, hirtelen megjelenésed gyanút keltenek, hogy talán csak képzeletem szülötte vagy. Bár jobban szeretlek, mint saját életemet, s tudom, hogy Uram és Istenem vagy, aki kegyesen érintkezik velem, mégis a gyóntató atyámnak kell mindenben engedelmeskednem.”

Jézus komolyan és jóságosan hallgatta, amit mondtam, és így szólt: „Mondd meg a gyóntatódnak, hogy én a te lelkeddel azért vagyok ilyen bizalmas viszonyban, mert te az adományaimat nem tulajdonítod el, s azért öntök minden kegyelmet a te lelkedbe, mert tudom, hogy nem sajátítod ki őket magadnak. Annak jeléül, hogy óvatossága kedves nekem, nem fogsz látni engem, nem jelenek meg előtted mindaddig, amíg nem értesíted őt arról, amit most neked mondtam.”

1070 + 1937.4.2. Reggel a szentmisén e szavakat hallottam: „Mondd meg a főnöknőnek: az a kívánságom, hogy tartsák az imádást itt arra a szándékra, hogy kiesdjék a világ számára az irgalmasságot.”

1071 Ó, Jézusom, egyedül Te tudod, mi játszódik le a szívemben. Ó, Erőm, Te mindent megtehetsz. Bár nagy szenvedések érnek, mégis hú maradok Hozzád, mert különös kegyelmed gyámolít.

1072 + 1937.4.3. Ma azt mondta az Úr: „Mondd meg a professzor atyának, [309] hogy azt kívánom, Irgalmam ünnepén kifürkészhetetlen irgalmamról prédikáljon.” Teljesítettem Isten kívánságát, de a pap figyelmen kívül hagyta az Úr szavait. Midőn befejeztem a gyónást, e szavakat hallottam: „Tedd, amit mondok, és légy nyugodt! Ez az ügy órá és rám tartozik. Te ezért nem felelsz.”

1073 (20) 1937.4.4. Fehérvasárnap, az Irgalmasság ünnepe. Reggel a Szentáldozás után lelkem elmerült Istenben. Szorosán egyesültem a Három Isteni Személlyel, mégpedig a következőképpen: amikor Jézussal egyesültem, egyidejűleg összekapcsolódtam az Atyával és a Szentlélekkel is. Lelkem felfoghatatlan örömbé merült. Az Úr megismertette velem kifürkészhetetlen irgalmának egész mélységét és tengerét. Ó, ha megértenék a lelkek, mennyire szereti őket Isten! Minden hasonlat, akár a leggyengédebb, vagy a legerőteljesebb, a valóságnak csak halvány árnyéka!

Amikor összekapcsolódtam az Úrral, megértettem, milyen sok lélek dicséri irgalmát.

1074 Midőn az imádásra jöttem, ezt hallottam: „Szeretett leányom, írd fel: Szívem ma megpihent ebben a kolostorban. Hirdesd a világnak irgalmasságomat és szeretetemet. Égetnek az irgalom lángjai. Szeretném kiárasztani őket az emberekre. Ó, milyen fájdalmat okoznak nekem, ha megtagadják befogadásukat.

Leányom, tedd meg, ami hatalmadban áll, hogy irgalmam imádását elterjeszd. Ami ehhez belőled hiányzik, azt én kipótolom. Mondd a szenvedő emberiségnek, simuljon irgalmas Szívemhez és én békével töltöm el.

Mondd el, lányom, hogy én magam vagyok a szeretet és irgalom. Ha egy lélek bizalommal jön hozzám, oly hatalmas kegyelemmel töltöm el, amelyet maga be sem tud fogadni, hanem más lelkekre is átsugározza azt.

1075 Azokat a lelkeket, akik irgalmasságom tiszteletét terjesztik, egész életükben megoltalmazom, mint gyengéd anya óvja csecsemőjét. Haláluk óráján pedig nem bírjuk, hanem irgalmas (21) Megváltójuk lesznek. Ebben az utolsó órában a lelkeknek nincs más védelmük, mint az én irgalmam. Boldog az a lélek, aki életében az irgalom forrásába merült, mert az igazság nem fogja elérni.

1076 Írd: Minden, ami létezik, irgalmam bensejében van, mélyebben, mint a gyermek anyja ölében. Fájdalmasan megsebez a jóságomban való kételkedés. Legfájdalmasabbak számomra a bizalmatlanság bűnei.''

1077 A szentmise alatt az újoncmesternő[310] csodálatosan szép dalt játszott Isten irgalmasságáról. Kértem az Urat, részesítse őt felfoghatatlan irgalmának mélyebb megismerésében.

1078 + Lefekvés előtt, amikor elköszöntem az Úrtól, e szavakat hallottam : „Szívem kedves szent ostyája, érted megáldom a földet.''

1079 1937.4.7. Ma, amikor egy illető belépett a kápolnába, szörnyű fájdalmat éreztem kezeimben, lábaimban, oldalamban, akár a szenvedő Jézus. Ez csak rövid ideig tartott. Ez a jelenség mutatja meg nekem, ha egy lélek nincs a kegyelem állapotában.

1080 Ma láttam a Szentatyát, amint ezen az ügyön[311]

gondolkodott.

1081--1082 1937.4.10. Ma a főnöknő adott nekem egy cikket Isten irgalmasságáról, hogy olvassam el. Volt hozzá egy másolat is a róla festett képről. Ez a cikk a vilnusi Tygodnik[312] újságban jelent meg, Michal Sopocko atya, az irgalmasság e buzgó apostola küldte el nekünk Krakkóba. A cikk Jézus szavait tartalmazza, melyeket hozzám intézett. Egyes szavakat szó szerint. Ahogy ezt a folyóiratot kezembe vettem, átjárt a szeretet nyila. -- ,,Forró (22) kívánságodra meggyorsítom az Irgalmasság ünnepének bevezetését.' ' Lelkemet oly erős, izzó szeretet járta át, hogy úgy éreztem, egészen elolvadok Istenben.

1083 + Ez a szép lélek, aki az egész világon terjeszti az Isteni Irgalom nagy művét, mély alázatossága miatt ennyire kedves az Úr előtt.

1084 Minden nagyobb kegyelem előtt lelkemnek ki kell állnia a türelem próbáját. Érzem ugyanis már a kegyelmet, de még nem vagyok birtokában. Lelkem ég a vágytól, de még nem érkezett el a kellő óra. Ezek a pillanatok oly különösek, alig tudom leírni őket.

1085 1937.4.13. Ma egész nap ágyban kell maradnom. Kínzó köhögés fogott el, s annyira elgyengített, hogy nem volt erőm járni. Lelkem buzgalommal ég, hogy Isten művét végrehajtsam, de fizikai erőim cserbenhagytak. Pillanatnyilag nem tudok együttműködni terve végrehajtásában. Ezért megismétlem a szeretet akarati felajánlását: ,,Tégy velem, amit akarsz!''

1086 Bár erősek a kísértések, a kétségek hulláma előnti a lelket, kedvetlenség támad az emberben, az Úr azonban megerősíti az akaratot, s az ellenség minden igyekezete úgy szétzúzódik rajta, mint egy sziklán. Látom, hogy Isten segítő kegyelme folyamatosan támogat. Nagyon gyenge vagyok, s csak Isten kegyelmének köszönhetek mindent.

1087 + Midőn egy napon elhatároztam, hogy egy bizonyos erényt gyakorlok, tízszer több alkalommal estem az erénnyel ellentétes hibába, mint más napokon. Este elgondolkodtam azon, miért is botlottam meg ma oly sokszor? Erre meghallottam: ,,Túlságosan magadra számítottál, és túl kevés rá.' ' Világossá vált tehát botlásaimnak oka.

1088 (23) Hirtelen gyógyulás
Midőn április 11-én, vasárnap levelet írtam Sopocko atyának, annyira rosszabbodott az állapotom, hogy a levelet nem küldtem el, hanem vártam Isten világos akaratára. Mivel állapotom jelentősen romlott, ágyba kellett feküdnöm. Oly szörnyű köhögési rohamok kínoztak, hogy azt hittem, az újabb rohamok már a véget jelentik.

1089 Április 14-én olyan nyomorultul éreztem magam, hogy nagy fáradságomba került felkelni a szentmisére. Rosszabbul éreztem magam, mint akkor, amikor elküldtek a kúrára. Hörgés, zihálás és különös fájdalmak jelentkeztek a

tüdőmben. A Szentáldozáskor valami arra késztetett, hogy a következőképpen imádkozzam: „Jézusom, hadd keringjen a Te tiszta, egészséges véred az én beteg szervezetemben, s a Te tiszta, egészséges tested változtassa át az én testemet. Ha az az akaratod, hogy menjek, s intézzem művedet, hadd lüktessen bennem erős, egészséges élet. Ez lesz a Te Szent akaratod világos jele.”

Ahogy így imádkoztam, testemben hirtelen egy rándulást éreztem s egy pillanat alatt mintha meggyógyultam volna. Tiszta a légzésem, mintha sohase lettem volna tüdőbeteg, s nincs fájdalmam. Lám, itt a jel, hogy kezdjek munkához.

1090 Ma van a Szentlélekhez végzett kilencedem utolsó napja. Gyógyulásom után tisztán lélekben egyesültem Jézussal. Jézus erős meggyőződést adott, vagyis megerősítette kívánságait. Egész nap a közelében voltam, s a rend részleteiről beszélgettem vele.

(24) Jézus erőt és bátorságot öntött belém a cselekvésre. Most fogtam fel igazán, hogy ha az Úr kíván tőlünk valamit, megadja hozzá a szükséges kegyelmet és a kivitelezési lehetőséget is. Képesse tesz annak teljesítésére, amit kíván tőlünk. Még a legnyomorultabb lélek is vállalkozhat hát az Úr parancsára olyan dolgokra, melyek felülmúlják saját képességeit. A jel, amiről fel lehet ismerni, hogy az Úr egy bizonyos lélekkel van, az, hogy Isten hatalma és ereje mutatkozik benne; bátorrá és küzdővé téve őt. Ami engem illet, az első pillanatban mindig kissé elrémít az Úr nagysága, de aztán mély, zavartalan béke költözik lelkembe, és benső erő arra, amit adott pillanatban az Úr kíván tőlem...

1091 Meghallottam e szavakat: „Menj a főnöknőhöz, s mondd meg, hogy egészséges vagy!”
Hogy mennyi ideig maradok egészséges, nem tudom, nem is érdeklődöm efelől. Tudom, hogy jelenleg jó egészségnek örvendek. A jövő nem az enyém. Egészséget Isten jeléül kértem, nem azért, hogy könnyebbséget találjak szenvedéseimre.

1092 1937.4.16. Amint ma átfogott Isten hatalmassága, felismertem, bármily nagy is az Úr, Ő az alázatos lelkeket szereti. Minél[313] mélyebbre alázódik a lélek, annál jóságosabban közeledik hozzá Isten. Egyesül vele, s a trónjáiig emeli. Boldog az a lélek, akit maga az Úr védelmez. Megértettem, hogy csak a szeretetnek van értéke. A szeretet a legnagyobb. Az Isten itánti tiszta szeretetből fakadó egyetlen tethez nem mérhető semmilyen mű.

1093 + Ó, Jézus, védelmezz irgalmaddal, s ítélj meg kegyesen, különben igazságosságod joggal elítélhet.

1094 (25) 4.17. Ma a katekizmus[314] oktatáson megerősödtem abban, amit belső megvilágosodással már korábban felismertem, s ami szerint régóta élek. Ez pedig a következő: ha egy lélek őszintén szereti Istent, s Vele lelkében egyesül, nincs hatalom, ami bensőleg korlátozhatná, még ha külsőleg nehéz viszonyok között is él. Még romlottság közepette is tiszta és érintetlen tud maradni. Isten nagy

szeretete erőt ad neki a harchoz. Isten különös, sőt csodás módon megvédi azt, aki Őt őszintén szereti.

1095 Egy nap Isten felismertette velem, hogy ártatlanságomat sohasem vesztettem el. Minden veszély közepette Ő maga óvott, hogy lelkem és testem szűzi tisztasága érintetlen maradjon. Ezen a napon bensőséges hálát adtam Néki ezért. Megköszöntem, hogy megvédett a gonosztól, hogy kegyet találtam Előtte, amiről saját maga adott most bizonyosságot.

1096 Néhány évvel később megerősített ebben. Ettől fogva soha nem éreztem az érzékek támadását a lélek ellen. Egy másik naplóban pontosabban megírtam ezt.[315] Ahányszor csak eszembe jutott ez a felfoghatatlan kegyelem, a szeretet és hála újabb lángja lobogott fel szívemben. Ez a szeretet elvezet az önmagamról való tökéletes megfélelkezésre.

1097--1098 Azóta Isten Anyjának szűzi palástja alatt élek. Ő óv és tanít engem. Szeplőtelen Szívén nyugalmat találok, mert olyan gyenge és tapasztalatlan vagyok. Ezért simulok kisgyermekként Szívéhez. Bár Isten biztosított a tisztaság erénye felől, éber maradok, saját árnyékomtól is félve. Mindez csak azért, mert nagyon megszerettem Istent.

1099 (26) Ezt az isteni kegyelmet csak azért kaptam, mert az emberek között a leggyengébb voltam; a Mindenható ezért vett rendkívüli irgalmába.

1100 4.24. Minden nagyobb kegyelmet előre megérzek. Ilyenkor különös vágyódás és sóvárgás fog el Isten után. Várom a kegyelem érkezését. Minél nagyobb a kegyelem, annál erősebb a sejtése, s annál nagyobb a harc is megváltásom ellenségével.

Lelkém néha olyan állapotban van -- s itt egy hasonlattal kell élnem -- mint mikor két őszinte barát közül az egyik nagy ünnepséget rendez, amelyre meghívja a másikat. Mindkettő örül, de az ünnepségnek meghatározott ideje van. - - Közvetlenül a kegyelem előtti idő nagyon erőteljes, nehéz megfogalmaznom, milyen. Fájdalmas vágyódás és izzó szeretet jellemzi. Érzem, hogy itt az Úr, de nem tudok elmerülni Benne egészen, mert az időpont előre meghatározott. Olykor ezekben a kegyelem érkezése előtti pillanatokban tökéletesen kiüresedem. -- Üres az értelmem, akaratom, szívem. Tökéletesen magam vagyok, és várom az egy Istent. Ezt Ő maga rendezi így bennem, mielőtt eljön.

=====

Napló -- 3. füzet

1101--1230

1101
1937.4.23. Ma háromnapos lelkigyakorlatot kezdtem.[316]

Este ezeket a szavakat hallottam lelkemben: „Leányom, tudatom veled, hogy ezen a papon[317] keresztül különleges módon fogok szólni hozzád, hogy semmi kétséged se legyen kívánságaimat illetően.” Mindjárt az első elmélkedés alatt lelkembe találtak a pap szavai. „Nem állhatok ellen Isten

akaratanak és kívánságának, bármifélek legyenek is azok. Ahogy meggyőződöm az isteni akarat bizonyosságáról és valódiságáról, teljesítenem kell azt. Ez alól senki sem menthet fel. Bármilyen (27) legyen Isten akarata, ha felismertem, teljesítenem kell.' Ez csupán egy rövid összefoglalás, de az egész elmélkedés lelkembe vésődött, és nem maradt bennem a legkisebb kétség sem. Tudom, mit kíván tőlem az Isten, és mit kell tennem.

1102 Vannak az életben isteni megvilágosodásból adódó belső felismerések, amikor a lélek olyan dolgokról szerez tudomást, amelyekről sohasem olvasott, sem más emberektől nem hallott. Ezek a belső megismerés pillanatai, amelyeket maga az Úr ad a léleknek. Ezek nagy titkok... Gyakran részesülök Isten benső életének fényében és megismerésében, és felismerem Isten belső érzületét. Ez kimondhatatlan örömmel és bizalommal tölt el. Szeretnék teljesen feloldódni Benne.

1103 + A szeretet magja -- az áldozat és a szenvedés. Az igazság töviskoszorúban jár. Az ima az értelmet, az akaratot és az érzelmet érinti.

1104 + Ma egy szép előadás[318] volt Isten irgalmáról és jóságáról. Ez alatt a lelki beszéd alatt átéltem Isten szeretetlángját, s megértettem, hogy Isten szava élő.

1105 Különleges elhatározásaim maradnak azok, amelyek eddig voltak: Egyesülés az irgalmas Krisztussal és a hallgatás.

Májusban a Szűzanya lábaihoz helyezett virágom a csend és a hallgatás gyakorlása.

1106 (28) + Az erény megfontoltság nélkül nem erény. Gyakran kell kérnünk a Szentlelket a körültekintés kegyelméért. Ez a következőkből áll: megfontoltságból, értelmes gondolkodásból és bátor elhatározásból. A végső döntés mindig tőlünk függ. Nekünk kell döntenünk, de tanácsot kérhetünk, sőt kell is kérnünk, és fontos megvilágosodást keresnünk.

1107 A mai elmélkedés alatt Isten belső megvilágosodással megértette velem a szentség mivoltát, s azt, hogy ez min alapszik. Bár a szentbeszédekben már gyakran hallottam róla, mégis egészen másképpen érti meg a lélek Isten megvilágítása által.

Sem a kegyelmek, sem a sugallatok, sem az elragadtatások, sem a sok adomány nem teszik a lelket tökéletessé, csak a lelkemnek benső egyesülése Istennel. A sok adomány csupán dísz a léleknek, de nem képezik sem tartalmát, sem tökéletességét. Szentségem és tökéletességem egyedül akaratomnak Isten akaratával való szoros egyesülésén alapszik. Isten sohasem alkalmaz szabad akaratunkon erőszakot. Tőlünk függ, el akarjuk-e fogadni az isteni kegyelmet vagy sem. Együtt akarunk-e működni vele, vagy elfecséreljük kegyelmét.

1108 Az esti utolsó előadáson, amely előkészített a

fogadalom megújítására, a pap arról a boldogságról beszélt, ami a három fogadalomból és hűséges betartásukból adódik. Lelkem hirtelen nagy sötétségbe zuhant. Öröm helyett keserűséggel telt el, és szívemet heves fájdalom járta át. Rendkívül nyomorultnak éreztem magam, s méltatlannak erre a kegyelemre. A nyomorúságnak és méltatlanságnak ezzel az érzésével nem mertem volna még a legfiatalabb jelölthöz sem közeledni, hogy megcsókoljam a lábát. Lelkemben szépnek, Isten előtt kedvesnek láttam őket, magamat viszont a nyomorúság mélységének. A lelkigyakorlat (29) végeztével fájdalommal és könnyekkel leborultam az elrejtett Isten lábai elé, s végtelen irgalma tengerébe vetettem magam. Csak ekkor éreztem könnyebbséget, s azt, hogy átölelt Isten irgalmának mindenhatósága.

1109

+ 30. Ma a fogadalom megújítása

Ébredés után rögtön elfogott Isten jelenléte, s Isten gyermekének éreztem magam. Isten szeretete eltöltötte a lelkemet, s tudtomra adta, miként függ minden az Ő akaratától. E szavakat intézte hozzám: „Minden léleknek meg akarom adni a teljes búcsút, aki Irgalmasságom ünnepén Szentgyónáshoz és Szentáldozáshoz járul.” Továbbá: „Leányom, ne félj semmitől, én mindig veled vagyok, ha úgy tűnik is, hogy nem vagyok jelen. Alázatod levonz magas trónomról, s egészen egyesülök veled.

1110 1937.4.29. Az Úr megismertette velem a Vatikánban folyó vitákat, [319] melyeket erről az ünnepről folytattak. Pacelli öméltósága sokat dolgozott ott.

1111 Ma volt a fogadalomtétel és a fogadalmak megújítása ünnepélyes ceremóniával. Mialatt a nővérek letették fogadalmukat, különböző hangszínből angyali éneket hallottam: „Szent, szent, szent!” Ennek az éneknek kedvességét nem lehet kifejezni emberi nyelven.

1112 Délután szeretett újoncmesternőmmel -- Mária Józefa anyával -- beszélgettem. Együtt tettünk egy körsétát a kertben. Így legalább nagyjából elmondhattam neki dolgaimat. Részemre mindig ugyanaz a kedves újoncmesternő maradt, bár már főnöknő, én pedig 10 éve fogadalmas vagyok. Mondta, hogy a szerzetes lélek nem élhet kereszt nélkül. Feltárt előttem egy bizonyos szenvedést, melyet Varsóban éltem át, bár akkor erről neki egyáltalán nem (30) szóltam. Lelki szemeim előtt elvonult minden kegyelem, amit újoncidóm alatt kaptam. Mily nagy a hálám jó mesternőm iránt. Midőn lelkem a legnagyobb sötétségben vergődött, s úgy éreztem, el kell kárhoznom, ő az engedelmisség hatalmával kiragadott ebből a szakadékból.

1113 Gyakran elsötétíti lelkemet a szenvedés, de kínomat nem értheti meg senki.

1114 Május. -- 1937.5.1. Ma megéreztem Édesanyám -- égi Édesanyám -- közelségét. Bár minden Szentáldozás előtt buzgón kérem Őt, segítsen lelkemet előkészíteni Fia érkezésére. Egész világosan érzem oltalmát. Nagyon kérem,

gyűjtson bennem olyan istenszeretetet, amilyen az Ő tiszta szívében lobogott az Isteni Ige Fogantatásának pillanatában.

1115 5.4. Ma rövid időre az általános főnöknőhöz[320] mentem, hogy megkérdezzem, kapott-e valamilyen sugallatot a kolostorból való kilépésemre vonatkozóan? -- Azt felelte: ,,Mindeddig, nővér, visszatartottam önt, de most megadom önnek a döntés szabadságát. Ahogy ön óhajtja: elhagyhatja a Rendet, de ha akar, maradhat.'' Azt válaszoltam tehát, jól van. Azonnal arra gondoltam, hogy írok a Szentatyának, oldjon fel [örök] fogadalmam alól. Amint elhagytam az általános főnöknőt, lelkekre valamiféle sötétség borult -- éppúgy, mint máskor. Különös, valahányszor kérem a kilépést, lelke mindig ilyen sötétség borítja el, s úgy érzem mintha magamra hagytak volna. Midőn lelke ennyire szenvedett, (31) elhatároztam, hogy azonnal a főnöknő anyához sietek, és előadom különös kínládásomat és harcomat. Az anya azt válaszolta: ,,Nővér, az ön kilépési szándéka kísértés.'' -- Rövid beszélgetés után megkönnyebbültem, de a sötétség megmaradt. ,,Isten irgalma szép, és Isten nagy művének kell lennie, ha a sátán ilyen mértékben dolgozik ellene, s ennyire megsemmisítésére törekszik'' -- ezek a kedves általános főnöknő szavai.

1116 Kínjaimat senki fel nem fogja, sem meg nem érti. Magam sem tudom leírni őket, nincs ezeknél nagyobb szenvedés. Még a mártírok kínjai sem nagyobbak, mert ezekben a pillanatokban a halál is enyhülést jelentene számomra. Semmihez sem tudom hasonlítani szenvedéseimet, ezt, a lélek végtelen haldoklását.

1117 1937.5.5. Ma, amikor a szentgyónásban kissé feltártam a lelkeimet -- az a gondolatom támadt ugyanis, hogy esetleg kísértés áldozata vagyok, mert valahányszor a kolostor elhagyását kérem, mindannyiszor nehéz szenvedést és sötétséget tapasztalok -- a gyóntatóm[321] azt mondta: ,,Talán ez még nem az Istentől elrendelt pillanat. Imádkozni kell, és türelmesen várakozni. De az igaz, hogy nagy szenvedések várnak rád. Sok szenvedést és nehézséget kell majd elviselned és legyőznöd, az biztos. Jobb lenne várni és sokat imádkozni Isten mélyebb megismeréséért és nagyobb megvilágosításáért. Ezek igen nagy dolgok.''

1118 Istenem, ezekben a nehéz pillanatokban nincs itt a vezetőm, mert Rómába[322] utazott. Jézusom, ha már elvetted tőlem, vezess Te (32) magad, mert Te tudod, hogy mit bírok el. Erősen hiszem, hogy Isten nem helyez rám nagyobb súlyt, mint amit el tudok viselni. Bízom irgalmában.

1119 Azokban a pillanatokban, amikor ég és föld között vagyok -- hallgatok, mert ha beszélnek is, ki értene meg? Az örökkévalóság feltár majd sok dolgot, amiről most hallgatok...

1120 Mikor kijöttem a kertbe, látom, hogy minden a tavasz örömét hirdeti. A virágdíszes fák bódító illatot árasztanak. Minden örömet ont. Istent dicsérik az éneklő és csicsérgő madarak, s azt mondják nekem: ,,Örülj, örvendezz, Fausztina

nővér!' -- Lelkem azonban sötétben és kínban marad. Lelkem egyébként igen érzékeny a kegyelem hangjaira. Minden körülöttem lévő teremtménnyel tud beszélni. Tudom, miért díszítette fel Isten ilyen szépen a földet... De szívem most nem tud örülni, mert Szerelmem elrejtőzött előlem, s nem nyugszom, amíg meg nem találom... Nem tudok élni Isten nélkül, de azt is érzem, hogy Isten sem tud boldog lenni nélkülem, bár Isten egyedül önmagának tökéletesen elég.

1937.5.6. Az Úr Mennybemenetele

1121 Lelkemet már kora reggel óta megérintette Isten. A Szentáldozás után egy darabig együtt lehettem a mennyei Atyával. Lelkemet izzó szeretetének középpontjába vonta. Megértettem, hogy semmilyen külső dolog nem hasonlítható Isten tiszta szeretetéhez... Láttam a Megtestesült Ige örömét, s teljesen elmerültem a Szentháromságban. Mikor magamhoz tértem, lelkem tele volt vágyakozással. Sívárgok az Istennel való (33) egyesülés után. Oly nagy szeretet fogott el a mennyei Atya iránt, hogy ezt a napot a szeretet szüntelen extázisának neveztem el. Istenhez viszonyítva az egész világmindenség csak egy kis cseppnek tűnt fel előttem. Nincs nagyobb boldogság, mint az, amikor Isten bensőleg tudtomra adja, hogy minden szívdobbanásom kedves neki, és megmutatja az Ő irántam való különleges szeretetét. Ez a bensőleg megerősített bizonyosság Isten irántam való szeretetéről békével tölti el lelkemet. Ezen a napon nem tudtam semmiféle táplálékot magamhoz venni, teljesen eltöltött a szeretet.

1122 Nagy irgalom Istene, aki kifürkészhetetlen szereteted is irgalmad jeléül elküldted nekünk egyszülött Fiadat, nem utasítod el a bűnösöket, hanem végtelen irgalmad megnyitotta nekik is kincsedet, amelyből bőségesen meríthetnek nemcsak mentséget, hanem a legnagyobb szentséget is, amelyre eljuthat egy lélek. Kegyelemteljes Atya, úgy szeretném, ha minden szív bizalommal fordulna végtelen irgalmadhoz! Senki sem tisztázhatja magát Előtted, ha nincs mellette végtelen irgalmad. Ha feltárod előttünk irgalmad titkát, az egész örökkévalóság nem lesz elegendő hálánk lerovására.

1123 Mily örvendetes, ha lelkünk mélyén tudjuk azt, amiben az Egyház tanítása szerint hinnünk kell. Ha a lelkem elmerül a szeretetben, gyorsan és világosan el tudom dönteni a legnehezebb kérdéseket is. Egyedül a szeretet képes áthidalni a szakadékokat, s feljutni a legmagasabb csúcsokra. -- Szeretet, mindig csak szeretet!

1124 (34) + 1937.5.12. Néha sajtóságos sötétség borul az értelmemre, s minden törekvésem ellenére ürességbe merülök.

1125 5.20. Midőn egy hónap óta jó egészségi állapotnak örvendtem, az jutott eszembe, hogy nem tudom eldönteni, mi tetszik jobban az Úrnak: ha betegen szolgálom, vagy ha egészségesen, ahogyan kértem. -- Azt mondtam tehát az Úrnak: „Tégy velem, ahogy Neked tetszik.” Jézus pedig visszahelyezett előző állapotomba.

1126 Ó, milyen jó kolostorban, nővérek közt élni! De ne feledjük, hogy ezek, bár angyalok, de emberi testben.

1127 Az egyik pillanatban megláttam a sátánt, amint sietve keresett valakit a nővérek között, de nem talált senkit. Lelkemben megéreztem a sugallatot, hogy Isten nevében megparancsoljam neki, adjon felvilágosítást, mit keres a nővérek között. Bár kelletlenül, de bevallotta, hogy lusta lelkeket keres. Midőn Isten nevében újra felszólítottam, vallja be, kik azok a rendben, akiket leginkább megkönyékezhetsz, újra csak kelletlenül vallotta: a lusta, hanyag lelkeket. Láttam, hogy jelenleg nincsenek ebben a házban ilyen lelkek. Örüljenek az agyondolgozott, elfáradt lelkek.

1128 1937.5.22. Ma olyan hőség van, alig lehet kibírni. Eső után vágyunk, de nem jön. Néhány napja befelhősödött az ég, mégsem esik. Ahogy (35) az esőre szomjazó növényeket néztem, elfogott a részvét. Elhatároztam, addig mondom ezt a rózsafüzért, amíg el nem kezd esni az eső. Uzsonna után beborult az ég, és záporosó kezdett hullani a földre. Ezt az imát szünet nélkül három órán át imádkoztam. Az Úr tudatta velem, hogy ezzel az imával mindent ki lehet esdeni.

1129

[1937.5.] 23. -- Szentháromság Napja

A szentmisén hirtelen egyesültem a Legszentebb Háromsággal. Láttam fenségét és nagyságát. Mind a három Személlyel össze voltam kapcsolva. Ha e Tiszteletreméltó Személyek egyikével egyesülünk, egyidejűleg a két másikkal is egyek vagyunk. Leírhatatlan az a boldogság és öröm, amelynek lelkem részese lett. Elszomorít, hogy nem tudom leírni, mit érzek.

1130--1131 E szavakat hallottam: „Mondd meg a főnöknőnek, hogy úgy számítson rád, mint a Rend leghúságesebb tagjára.” Bensőleg felismertem, mit jelent Istennel szemben az összes teremtmény. Nagy és felfoghatatlan az Ő fensége, s hogy kegyesen ily mélyre hajol le hozzánk, ez az Ő határtalan irgalma...

1132

Minden véget ér ebben a siralomvölgyben,
Elfolynak a könnyek, elmúlik a bánat,
Egyvalami marad meg örökre,
Szeretetünk, Uram, Teutánad.
Minden véget ér e számkivetés földjén,
A lélek próbái és szárazsága,
De ha a lélek örökös haldoklásban is él,
Istennel -- semmi meg nem ingatja.

1133

(36) [1937.5.] 27. Úrnapja

Mialatt imádkoztam, e szavakat hallottam: „Leányom, örvendezzen szíved! Én, az Úr, veled vagyok. Ne félj semmitől, a szívemben vagy!” Ebben a pillanatban

felismertem Isten nagy fenségét. Világossá vált előttem, hogy semmi sem hasonlítható Isten megismeréséhez. Mély megismerésének egyetlen pillanatára porszemként tűnik el minden külső nagyság.

1134 Az Úr olyan mély békét adott a lelkembe, amit már semmi sem tud elhomályosítani. A körülöttem zajló események egy pillanatra sem tudják elrabolni ezt a békét. Még ha az egész világ összeomlana is, ez sem tudná megzavarni lelkem mélyét és a csendet, ahol Isten lakik. Minden dolog és esemény az Úr lábai előtt hever.

1135 Isten eme mélyebb megismerése tökéletes lelki szabadságot ad nekem. Semmi sem akadályozhatja meg benső egyesülésemet Vele, még maguk az angyalok sem. Nagynak érzem magam, ha Istennel egyesültem. Mily boldogság a tudat, hogy Isten a szívünkben van, s Vele szoros kapcsolatban élünk.

1136 Midőn a boreki[323] körmenet hozzánk érkezett, s Őt a kápolnánkban helyezték el, e hangot hallottam a Szent Ostyából: „Itt pihenek meg.” Az áldásnál tudatta velem Jézus, hogy ez a hely hamarosan ünnepélyes pillanat tanúja lesz. -- „Szívedben nagy tetszésemet találtam, és semmi sem tart vissza, hogy sok kegyelmet adjak néked.” Istennek ez a nagysága egész lelkemet eltölti. Elmerülök Benne, elveszek, eltűnök és elolvadok Benne.

1137 (37) 1937.5.30. Ma haldoklom Istenért. A vágy egész lelkemet átfogta. Oly szörnyen érzem, hogy számkivetésben élek. Ó, Jézus! Mikor jön már el a vágyott pillanat?

1138 5.31. Elkínzott lelkem sehol sem talál segítséget -- egyedül Benned -- élő Szent Ostya. Minden bizodalمام irgalmas Szívedben van. Türelmesen várok szavadra, Uram.

1139 Ó, milyen fájdalom járja át szívemet, ha olyan szerzetesnőt látok, akiben nincs szerzetesi lelkület. Hogy tetszhetne Istennek az, akit a gőg és az önszeretetet felfuvalkodottá tesz, s közben úgy cselekszik, mintha Isten dicsőítésén fáradozna. Valójában saját dicsőségét tartja szeme előtt. Nagyon fáj, ha észreveszek ilyesmit. Hogy tud az ilyen lélek bensőségesen egyesülni Istennel? Itt bizony szó sem lehet ilyesmiről.

1140 1937.6.1. Ma van nálunk az Úrnapi körmenet.[324] Az első oltárnál tűz csapott ki a Szent Ostyából, amely átjárta szívemet, és meghallottam: „Itt van az én pihenőm!” Szívemben izzó szeretet gyulladt, s egészen átváltoztam Benne.

1141 Este megértette velem az Úr, milyen rövid ideig tart minden földi dolog. Ami nagynak tűnik, elszáll, mint a füst, és nem hoz szabadságot a léleknek, csak kimerültséget. Boldog az a lélek, aki felismeri ezt, és csak egyik lábával érinti a földet. Az én pihenőm az, ha Vele egyesülhetek. Minden más fáraszt. Ó, mennyire érzem, hogy száműzetésben vagyok. -- Látom, senki sem érti bensőmet, egyedül Te értesz meg engem, Te, aki szívemben rejtőzöl, és örökké élsz!

1142 (38) 6.4. Ma van Jézus Legszentebb Szívének ünnepe.[325] A szentmise alatt Jézus Szívéről kaptam felismerést, arról, hogy mily nagy szeretettel ég irántunk. Ő az irgalmasság tengere. Ezt a hangot hallottam :
,,Irgalmam apostola, hirdesd az egész világnak kikutathatatlan irgalmamat. Ne bátortalanítsanak el a nehézségek, melyekbe küldetésed során ütközöl. Ezek a nehézségek, melyek oly fájdalmasan érintenek, szükségesek, hogy téged megszenteljének, és bizonyítsák, hogy ez a mű az enyém. Leányom, légy buzgó minden mondat leírásában, melyeket irgalmamról mondok neked, mert ezeket sok lélek számára rendeltem, hogy belőlük hasznot merítsenek.''

1143 + Az imádás alatt az Úr mélyebben megismertette velem a művét.

1144 Ma bocsánatot kértem az Úrtól az összes megbántásért, melyek házainkban érték isteni Szívét.

1145 + 1937.6.6. A hónap első vasárnapja. Ma végeztem el a havi lelkigyakorlatot.
Felismerés a reggeli elmélkedésből: Bármit teszel is velem, Jézus, szeretni foglak, mert a Tied vagyok. Mindegy nekem, itt hagysz-e vagy máshova helyezel -- mindig a Tied vagyok. Szeretetből alávetem magam legbölcsebb ítéleteidnek, ó, Istenem, s akaratom, Uram, az én mindennapi kenyerem. Te, aki ismered szívem minden rezdülését, tudod, hogy az egyedül Érted dobog, ó, Jézusom! Semmi sem tudja kioltani vágyamat utánad. Haldoklom Érted -- mikor viszel végre lakásodba engem?

1146 (39) ,,A legnagyobb bűnösök [helyezzék] reményüket irgalmamba. Mindenki más előtt nekik van joguk bízni irgalmam mélységében. Leányom, írd a megkínzott lelkeknek irgalmamról! Gyönyörúséget okoznak nekem azok, akik irgalmamra hivatkoznak. Ezeknek a lelkeknek több kegyelmet adok, mint amennyit kérnek. Nem tudom megbüntetni, még ha a legnagyobb bűnös is lenne, azt, aki irgalmamra hivatkozik, hanem felmentem őt mérhetetlen és kifürkészhetetlen irgalmamban. Írd: Mielőtt eljövök mint igazságos Bíró, előbb szélesre kitárom irgalmam kapuját. Aki nem akar az irgalom kapuján átmenni, annak igazságosságom kapuján kell áthaladnia.''

1147 Amikor egy bizonyos ügy miatt szomorúságot éreztem szívemben, és panaszkodtam az Úrnak, így válaszolt:
,,Leányom, miért helyezel oly nagy súlyt az emberek tanítására és beszédére? Hiszen én magam akarlak tanítani téged, ezért intézem úgy a körülményeket, hogy ne tudd látogatni az előadásokat. Egyetlen pillanat alatt több dolgot ismertetek meg veled, mint amit mások évek során kifejtett fáradozásokkal megszereznek.''

1148 1937.6.20. Legjobban akkor hasonlítunk Istenhez, amikor felebarátunknak megbocsátunk. Isten a szeretet, a jóság, és az irgalom...
,,Minden léleknek tükröznie kell irgalmasságomat, de főleg

a szerzetes lelkeknek. Szívem minden lélek iránt tele van
könyörülettel és irgalommal. Jegyesem szívének is hasonlóan
kell lennie az én szívemhez. Szívéből buzogjon a lelkek
részére irgalmam forrása, különben nem ismerem őt.'

1149 (40) + Időnként felismertem, hogy egyes szerzetes
lelkek saját becsületüket védelmezik látszólag Isten
dicsőségét szorgalmazva. Bizony, itt szó sincs valójában
Isten dicsőségéről, csupán a sajátjukéről. Ó, Jézusom! Hogy
fájt ez nekem! Mennyi titkot fog feltárni ítéleted napja?
Hogy lehet ellopni az isteni adományokat ?

1150 Ma egy világi személy nagy kellemetlenséget okozott
nekem. Ez a személy egyetlen igaz esemény alapján sok
valótlan dolgot állított. Mindent elhittek, s mindez el is
terjedt az egész házban. Midőn hozzám is eljutott,
összeszorult a szívem. Hogy lehet ennyire visszaélni az
ember jóhiszeműségével? Elhatároztam, hogy egyetlen szóval
sem fogom menteni magam, s az illetővel még jóságosabban
fogok bánni. De hogy nyugodtan tűrjem a dolgokat, ehhez már
nem volt erőm, mert a dolog hetekig elhúzódott. Mikor kitört
a vihar, s a szél egyenesen szemembe fújta a homokot,
bemenedültem a Legméltóságosabb Oltáriszentséghez, s azt
mondtam az Úrnak: „Jézus, kérem segítő kegyelmed erejét,
mert érzem, hogy ezt a harcot nem tudom állni. Oltalmaz
szent kebleddel!'

Akkor e szavakat hallottam: „Ne aggódj, én veled
vagyok!'

Midőn eljöttem az oltártól, sajátos furcsa erő és
béke szállt a lelkembe. A tomboló vihar úgy sújtott
lelkemre, mint egy sziklára, a vihar tajtékja pedig
visszahullott azokra, akik elindították. Milyen jóságos az
Úr, aki mindenkit cselekedete szerint jutalmaz. Minden lélek
kérje a segítő kegyelmet, mert néha nem elég a szokásos
kegyelem.

1151

(41) + Mikor a fájdalom egész lelkem átjárja,
S a láthatár elsötétül, mint az éj,
Szívem szaggatja a rázúduló kínok árja,
Mégfeszített Jézusom, a Te erődben bízom én.
Mikor a lélek a fájdalom homályában
Erőit megfeszítve küzd megállás nélkül,
S a szív keserű kínban bágyad,
Mégfeszített Jézus, Tőled reméljük üdvösségünk.
Nap nap után így telik,
A lélek elmerül a keserűség tengerében,
A szív könnyekben ázik,
Mégfeszített Jézus, hajnalcsillag a Te fényed.
S midőn a keserűség kelyhe túlcsordul már,
És minden összeesküdött ellene,
A lélek megízleli a getsemáne-i haláltusát,
Mégfeszített Jézus, Te oltalmaz engem.
Mikor a lélek magát ártatlannak tudván,
Elfogadja mégis Istentől mindeme végzését,
A szív képes szeretettel viszonzni a bántást,
Mégfeszített Jézus, alakítsd a gyöngeségem erőddé.

1152 Nem egyszerű dolog könnyedén viselni a szenvedést,

főleg akkor, ha nem vagyunk vétkesek. Romlott természetünk fellázad ilyenkor. Az akarat és az értelem ugyan uralkodni tud a szenvedésen, s képes még jót is tenni azzal, aki a szenvedést okozta, az értelem viszont nagy lármát csap, s mint egy nyugtalan szellem szembeszáll az akarattal és az értelemmel. Mikor azonban belátja, hogy egyedül nem megy semmire, megszelídül, s aláveti magát az értelemnek és akaratnak. (42) Ha azonban az értelem és akarat nem tartja kordában, mint egy szörnyeteg veti magát a bensőnkbe, s éktelen lármát csap.

1153 1937.6.23. Midőn az Oltáriszentség előtt imádkoztam, hirtelen elhagytak testi szenvedéseim. Ezt hallottam lelkemben: „Látod, hogy egyetlen pillanatban mindent megadhatok neked. Engem nem korlátoz semmilyen törvény.”

1937.6.24. A Szentáldozás után e szavakat hallottam: „Tudj róla, leányom, hogy egy pillanat alatt meg tudom neked adni mindazt, amire ennek a műnek megvalósításához szükséged van.” Ezen szavak után lelkemben maradt egy különös világosság, és Isten minden követelése oly egyszerűnek tűnik, hogy egy gyermek is teljesíteni tudná.

1154 1937.6.27. Ma láttam az új rend zárdáját.[326] Tágas, nagy helyiség. Egymás után minden tárgyat jól megnéztem. Láttam, hogy az Isteni Gondviselés gondoskodott minden szükségesről. Azok a személyek, akik a zárdában éltek, egyelőre civilben voltak, de mindenben tökéletes kolostori szellem uralkodott. Úgy rendeztem be mindent, ahogy az Úr kívánta. Hirtelen egyik nővértársam kifogásképpen így szólt: „Hogy tud ön, nővér, ilyen dolgot végbevinni?” -- Azt feleltem: „Nem én, hanem az Úr általam, s minderre engedélyem van.” A szentmise alatt világosság és mély megismerés gyúlt a lelkemben az egész művel kapcsolatban. Lelkemből eltűnt a kételkedés minden árnya.

1155 (43) Az Úr akaratát mintegy három fokozatban adta tudtomra, de a három egy. Az első: A világtól elszakadt lelkek áldozatként fognak égni Isten trónja előtt, s irgalomért fognak könyörögni az egész világ részére... áldásért esedeznek a papok részére, s imájukkal előkészítik a világot Jézus végső eljövételére.

1156 Második: Az irgalom tetteivel egybekötött ima. Főleg a gyermekek lelkét fogják védeni a gonosztól. Az ima és az irgalmasság cselekedete tartalmazza mindazt, amit ezeknek a lelkeknek meg kell tenniük. Közösségükbe felvehető a legszegényebb lélek is. Azon fognak fáradozni, hogy az önző világban felébresszék a szeretetet, és hirdessék Jézus irgalmát.

1157--1158

Harmadik: Fogadalomhoz nem kötött ima és irgalmas cselekedet, melyek teljesítéséért a lélek az egész mű minden érdemében részesül. Ezt a fokozatot a világban élő emberek is követhetik. Akik tagjai ennek a fokozatnak, azoknak naponta legalább egy irgalmas cselekedetet kell végezniük. Természetesen végezhetnek sokkal többet is. Ezt mindenki könnyen megteheti, még a legszegényebb ember is, mert az

irgalom gya-korlására háromféle lehetőség is van. Első: az irgalmas szó -- megbocsátás, vigasztalás. Másodsor: ha szavakra nincs módod, imádkozz -- ez is irgalom. Harmadszor: irgalmas tettek. Ha eljön az utolsó nap, ezekről fogunk számot adni, s ennek megfelelően ér az örök ítélet.

1159 Isten zsilipjei nyitva állnak előttünk, merítenünk kell a kegyelmek árjából, mielőtt Isten igazságosságának napja bekövetkezik, mert az rettenetes lesz.

1160 (44) Midőn egyszer megkérdeztem Jézust, hogyan tudja elviselni büntetés nélkül ezt a sok bűnt és vétet, azt felelte: ,,A büntetésre ott van nekem az egész örökkévalóság. Most meghosszabbítom számukra az irgalom idejét, de jaj, ha nem ismerik fel látogatásom napját! Leányom, irgalmasságom titkárnöje, nemcsak arra kötelezlek, hogy írd irgalmasságomról, s hirdesd azt, hanem kéred kell embertársaid részére a kegyelmet, hogy ők is dicsőítsék irgalmamat.''

1161 Ma lelkem oly súlyos kínokat élt át, hogy panaszkodni kezdtem az Úrnak: ,,Jézus, hogy hagyhatsz egyedül? Egyetlen lépést sem tudok magam tenni. Te elrejtőzöl előlem, s elvetted a gyóntatómat is. Jól tudod, Jézus, hogy nem vagyok képes mást tenni magamtól, mint kegyelmeidet eltékozolni. Jézusom, intézd el, hogy Andrasz atya visszatérjen.''

-- De a kínok maradtak...

1162 Az jutott eszembe, hogy elmegyek valamilyen paphoz, hogy beszámoljak kínjaimról s különböző sugallataimról. Találjon rájuk megoldást. Ezt a gondolatot még a főnöknőmnek is megemlítettem. Az anya azt válaszolta: ,,Elhiszem, hogy nehéz most önnek, nővér, de valóban nem ismerek olyan papot, aki válaszolni tudna önnek. Hamarosan visszajön a páter. Most pedig mindent mondjon el az Úrnak.''

1163 Midőn egy rövid beszélgetésre az Úr elé járultam, a következőket hallottam lelkemben: ,,Leányom, nem adom meg neked azt a kegyelmet, hogy más előtt feltárd magad. Ha mégis máshoz fordulsz bizalmas közléseiddel, nem adom meg annak a papnak a kegyelmet, hogy megértsen téged. Jelenleg abban lelem tetszésemet, hogy türelmesen elviseld saját magad. (45) Nem az az akaratom, hogy a neked adott kegyelmeket mindenkinek elmondd. Szívem barátjának oltalmába helyeztelek. Az ő irányítása alatt fog lelked kibontakozni. Neki adtam meg a világosságot, hogy megismerje lelkedben az én életemet.

1164 Leányom, akkor nyertem el neked a kegyelmet, hogy az emberek megvetésén felülemelkedhess, s tudd követni hűen nyomdokaimat, amikor Heródes előtt álltam. Hallgass, ha nem akarják elismerni igazadat, mert ezzel többet kifejezel.

1165--1166 Tudd meg, leányom, ha tökéletességre törekszel, ezzel sok más lelket is szentté teszel, de ha nem törekszel rá, sok más lélek is gyarló és tökéletlen marad. Tudd meg, hogy a te tökéletességedtől függ az ő tökéletességük, és felelősségük nagyobb részben téged terheli!'' Még azt is

mondta: 'Ne félj, gyermekem, csak kegyelemhez maradj hűséges...'

1167 A sátán bevallotta, hogy gyűlöl engem. Azt mondta: ,,Kevesebb kárt okoz neked ezer lélek, mint te, ha a Mindenható irgalmáról beszélsz. A legnagyobb bűnösök bizalommal telnek el, s visszatérnek Istenhez, én pedig -- mondja a rossz szellem -- mindent elveszítetek. Ezenkívül engem is üldözöl a Mindenható kikutathatatlan irgalmával.' -- Megértettem, mennyire gyűlöli a sátán Isten irgalmát. Nem akarja elismerni, hogy Isten jó.

1168 (46) 1937.6.29. Ma a reggeli alatt Andrasz atya telefonon üdvözölte az egész Kongregációt. Visszatért [Rómából], s ma délután el is jött a házunkba. Minden nővér, a fogadalmasok, a novíciák, a növendékek mindkét osztálya összegyűlt a ,,Négyszögben'[327] és így vártuk a kedves atyát. A gyermekek énekkel és versekkel köszöntötték, mi pedig kértük, meséljen Rómáról, arról a sok szép dologról, amit ott látott. Több, mint két óráig beszélt, ezért nem jutott idő személyes beszélgetésre.

1169 Ma bensőségesen egyesült lelkem az Úrral. Közölte velem, hogy mindig szent akaratára kell hagyatkoynom. -- ,,Egyetlen pillanat alatt többet adhatok neked, mint amit kívánni tudsz.'

1170 1937.6.30. Ma azt mondta nekem az Úr: ,,Már többször fel akartam magasztalni ezt a Kongregációt, de gőgjük miatt nem tudom megtenni. Leányom, tudd meg, hogy gőgös lelkeknek nem adok kegyelmet, sőt a már kapottakat is visszavonom.'

1171 Ma Jolanta nővér[328] egyezséget ajánlott: ő imádkozik értem -- én meg az ő vilniusi osztályáért. A mi művünkért mindig imádkozom, de most elhatároztam, hogy két hónapig imádkozom a vilniusi osztályért, Jolanta nővér pedig az én szándékomra fog imádkozni, hogy élni tudjak Isten kegyelmével -- mindennap elmond ezért három Üdvözlégyet a Megtestesült Igéhez. Barátságunk így még jobban megerősödött.

(47) 1937.7.1. Július hó

1172 Ma az Úrangyalánál megadta az Úr, hogy megértettem Isten felfoghatatlan szeretetét az emberek iránt. Isten felemel bennünket egészen Istenségéig. Kizárólag a szeretete és kifürkészhetetlen irgalma vezeti Őt ebben. -- Bár az angyalon keresztül adod hírül a Titkot, de Te magad viszed azt végbe.

1173 Szüntelenül küszködöm a lelkemben uralkodó nagy béke ellenére. Sokszor kell elkeseredett harcot folytatnom, hogy azon az úton járjak, melyet az Úr kíván tőlem. Az utam: Isten iránti hűség mindig és mindenben. Főleg hűség benső sugallataimhoz, hogy használható eszköz legyek Isten kezében, amellyel megvalósíthatja kikutathatatlan irgalmának művét.

1174 (48) 1937.7.4. A hónap első vasárnapja

Havi lelkigyakorlat

Este nagy gonddal készülődtem, és hosszan imádkoztam a Szentlélekhez megvilágosításért és különleges vezetéséért. Imádkoztam a Szűzanyához, Őrangyalomhoz és védőszentjeinkhez is. [329]

1175

Az elmélkedés gyümölcsei

Minden, amit Jézus tett -- jó volt. Azért jött, hogy jót tegyen. Bárkivel találkozott, telve volt jósággal és irgalommal. Lépteit könyörület vezette. Ellenségeihez is jó volt, barátságos és megértő, a szükségét szenvedőkkel szemben segítő és vigasztaló. Erre a hónapra elhatároztam, hogy hűen visszatükrözöm Jézus eme vonásait, még ha sokba kerülne is nekem.

1176 Az imádás alatt ezt hallottam lelkemben: „Leányom, szívem öröme, erőfeszítéseid kedvesek nekem. Látom szíved minden rezdülését, mellyel engem dicsőítesz.”

1177

Különleges elhatározások

Továbbra is ugyanaz: Egyesülés az irgalmas Krisztussal. Keserves kínszenvedései által fogom kérni a mennyei Atyát az egész világért. A szabályzat pontja: a hallgatás szigorú betartása.

Saját lényem mélyére hatolni, s Jézussal egyesülve hálát adni mindenért Istennek. Vele, Benne, és Általa dicsőítem Istent.

1178 (49) Ó, Uram, Szerelmem! Köszönet Neked a mai napért. Köszönöm, hogy engedtéel nekem kegyelmi kincseket meríteni kikutathatatlan irgalmad forrásából. Ó, Jézus, nemcsak ma, hanem minden pillanatban ebből a forrásból merítek mindent, amit csak lelkem és testem kívánni tud.

1179 1937.7.7. A kétely pillanataiban, vagyis ha gyenge a lélek, kérje Jézust, működjék Ő maga. Noha tudja, hogy együtt kell működnie Isten kegyelmével, bizonyos helyzetekben a cselekvést hagyja egészen Istenre.

1180 1937.7.15. Megtudtam, hogy egy másik házunkba leszek áthelyezve. Ezt tisztán csak lélekben tudtam meg. Egyidejűleg bensőmben meghallottam a hangot: „Ne aggódj, leányom, az az akaratom, hogy itt légy. Keresztülhúzom az emberek terveit, s az én akaratomhoz kell igazodniuk.”

1181 Midőn az Úr közelében voltam, így szólt hozzám: „Miért félsz megkezdeni az általam ajánlott művet?” Azt feleltem: „Miért hagysz magamra, Jézusom, ezekben a pillanatokban? Miért nem érzem jelenlétedet?” -- „Leányom, még amikor szíved legrejtettebb mélyén sem érzed jelenléteimet, akkor sem állíthatod, hogy nem vagyok ott...

Csupán énem érzékelését vonom meg tőled, de ez nem akadályozhat akaratom teljesítésében. Ezt kifürkészhetetlen szándékaim szerint teszem, melyeket majd később ismersz meg.

Leányom, tudd egyszer s mindenkorra, hogy engem a lélekből csak a halálos bűn üldöz el, semmi más.'

1182 (50) + Ma azt mondta nekem az Úr: „Leányom, örömem, akiben tetszésemet találok, semmi sem gátol meg, hogy kegyelmeket ajándékozzak neked. Nyomorúságod nem zavarja irgalmamat. Írd, leányom! Minél nagyobb a nyomorúsága, annál nagyobb a joga léleknek az irgalmamra. Buzdíts minden lelket arra, hogy bízzanak felfoghatatlan irgalmamban, mert mindenkit meg akarok menteni. Irgalmam forrását lándzsa nyitotta meg a keresztben a lelkek számára. Senkit sem zártam ki belőle.'

1183 Ó, Jézusom, úgy akarok élni a jelenben, mintha ez a nap utolsó napom lenne. Minden pillanatot fel akarok használni Isten nagyobb dicsőségére, és minden körülményt a lelkem javára fordítani. Mindent abból a szempontból akarok nézni, hogy semmi sem történik Isten akarata nélkül.

Kikutathatatlan irgalom Istene! Öleld át az egész világot, s áradj ki ránk Jézus könyörületes Szíve által!

1184

Korábbi időkből

Este megpillantottam a felfeszített Urat. Kezeiből, lábaiból, oldalából folyt legszentebb vére. Egy kis idő múlva azt mondta Jézus: „Ezt mind a lelkek megváltásáért szenvedtem. Fontold meg, leányom, te mit teszel megváltásukért?'' -- Azt válaszoltam: „Jézusom, ha szenvedéseidet nézem, majdnem semmi az, amit én teszek a lelkek megmentéséért.''

Erre azt mondta az Úr: „Leányom, tudd meg, hogy napi csendes szenvedésed akaratom tökéletes elfogadásával sok lelket vezet a mennybe. Mikor pedig úgy gondolsz, hogy a szenvedések meghaladják erőidet, nézz sebeimre, s (51) akkor túl tudod tenni magad az emberek megvetésén, ítélkezésein. Személyeseim szemlélése segít majd neked, hogy felülemelkedj mindenben.''

-- Sok dolgot megértettem, amit azelőtt nem fogtam fel.

1185 1937.7.9. Este meglátogatott egy meghalt nővérünk. Egynapi böjtöt kért, és hogy ennek a napnak minden gyakorlatát ajánljam fel érte. Megígértem neki, hogy teljesítem kérését.

1186 Másnap már reggel felajánlottam mindent a nővér szándékára. A szentmise alatt rövid ideig éreztem az ő kínjait. Lelkileg oly erős éhséget éreztem Isten után, hogy azt hittem, mindjárt meghalok a Vele való egyesülés vágyától. Ez nem tartott sokáig. Megértettem azonban, hogy ez a tisztító tűzben szenvedő lelkek vágya.

1187 Mindjárt a szentmise után engedélyt kértem böjtre a főnöknőtől. Nem engedélyezte, mert beteg vagyok. Mikor a kápolnába mentem, hallottam e szavakat: „Ha böjtölt volna, nővér, csak este részesültem volna enyhülésben, de

engedelmissége miatt, amit megtartott, rögtön megkönnyebbültem. Az engedelmisség nagy hatalom.' E szavak után még azt is hallottam: ,,Isten fizesse meg!''

1188 Gyakran imádkozom Lengyelországért, de látom Isten nagy haragját ellene, mert hálátlan. Lelkem egész erejével igyekszem megvédeni. Állandóan emlékeztetem Istent irgalma ígéretére. Ha látom az Úr haragját, bizalommal vetem magam irgalma mélységébe, s egész Lengyelországot is belemerítem. Ekkor Isten nem érvényesítheti igazságosságát. Ó, Hazám, mily sokba kerülsz nekem! Nem múlik el nap, hogy ne imádkozzam érted.

1189 (52) (Egy mondat Páli Szent Vincétől: ,,Isten mindig akkor nyúl egy műhöz, ha minden emberi eszköztől megfoszt bennünket, s olyan dologra utasít, ami meghaladja erőnket.'')

1190 + Jézus: ,, Minden sebemből az irgalom áradata ömlik a lelkek számára, de szívem sebe kikutathatatlan irgalmam fő forrása. Ebből a forrásból fakad minden kegyelem a lelkek részére. Irgalmam lángjai égetnek, ki akarom árasztani őket az emberek lelkére. Hirdesd az egész világnak irgalmamat!

1191 Amíg csak élünk, növekszik bennünk az istenszeretet. Egész halálunkig kell munkálkodnunk ezen az érzésen. Felismertem és megtapasztaltam, hogy a szeretetben élő lelkek nagy megvilágosodást élveznek Isten dolgainak felismerésére mind a saját, mind a mások lelkében. Még az egyszerű, képzetlen lelkek is kitűnnek tudásukkal.

1192 A tizennegyedik keresztúti állomásnál az volt a különös érzésem, hogy Jézus a földbe megy. Amikor a lelkem kínlódik, azt gondolom: Jézus jóságos, irgalommal teljes. Még ha lábaim alól el is tűnne a talaj, akkor sem szünnék meg bízni Benne.

1193 Ma a következő szavakat hallottam: ,,Leányom, szívem kedveltje! Gyönyörűséggel tekintek lelkedbe. Sok kegyelmet adok az embereknek csupán miattad. Sok büntetést tartok vissza ugyancsak miattad. Megakadályozod, hogy igazságot gyakoroljak, szereteteddel megkötöd a kezemet.''

1194 (53) 1937.7.13. Ma Jézus megvilágosított, hogy miképp viselkedjek az egyik nővérrel. Ez a nővér sok lelki dologról kérdezgetett engem, mert bizonytalan volt, de valójában nem is azért, csupán meg akart bizonyosodni a véleményemről ezekkel a dolgokkal kapcsolatban, hogy aztán a többi nővérnek rólam beszélhessen. Ó, legalább pontosan, ferdítés nélkül ismételné a szavaimat, melyeket hozzá intéztem, semmit sem téve hozzá! Jézus óvott ettől a lélektől. Elhatároztam, hogy imádkozom érte, mert csak az ima tudja megvilágosítani ezt a lelket.

1195 Ó, Jézusom! Semmi sem tudja csökkenteni ideáloamat, az Irántad való szeretetemet. Bár tövises az utam, aggodalom nélkül haladok előre. Ha csapások zúdulnának rám, ha elhagynak barátaim, minden összeesküdne ellenem, s

elsötétülne a láthatár, ha tombolni kezdene a vihar, azt venném észre, hogy magamra maradva kell szembeszállnom a vésszel -- akkor is mély békében bíznék irgalmadban, ó, Istenem! Reményem soha nem csal meg.

1196 Ma, midőn az ebédlőben a szolgálattévő nővér közeledett hozzám, heves fájdalokat éreztem Jézus sebei helyén. Felismertem lelke állapotát. Sokat imádkoztam érte.

1197 A vihar hirtelen lecsillapítása. Ma éjjel szörnyű vihar tombolt. Arcommal a földre borultam, s elkezdtem imádkozni a Mindenszentek Litániáját. A litánia végén oly nagy álmoság vett erőt rajtam, hogy semmiképp sem tudtam tovább imádkozni. Felemelkedtem, és azt mondtam az Úrnak: „Jézusom, (54) csillapítsd le a vihart, mert gyermeked nem tud tovább imádkozni, s küszködik az álmosággal.” E szavak után kinyitottam az ablakot anélkül, hogy kibiztosítottam volna a kiakasztókkal. N. nővér rám szólt: „Mit csinál, nővér? A vihar kitépi az ablakot.” Azt mondtam néki, aludjon csak nyugodtan. -- Rögtön elállt a vihar. Másnap a nővérek a vihar hirtelen megszűnéséről beszéltek, anélkül, hogy tudták volna az okát. Nem szóltam semmit, de magamban azt gondoltam: „Jézus és a kis Fausztina tudják, mi volt ez.”

1198 1937.7.20. Ma tudtam meg, hogy Rabkába[330] kell utaznom. Csak augusztus 5-e után kellett volna indulnom, de megkértem a főnöknőt, hadd induljak azonnal. Nem voltam Andrasz atyánál sem, s kértem, utazhassam olyan gyorsan, amilyen gyorsan csak lehet. A főnöknő csodálkozott is, hogy ilyen hamar el akarok utazni, de nem magyarázkodtam, s nem is mondtam meg az okát, miért sietek annyira. Ez örök titok marad. A fennálló körülmények között tettem egy elhatározást, s ehhez tartani fogom magam.

1199 1937.7.29. Ma utazom Rabkába. Előtte bementem a kápolnába, hogy szerencsés utazásért imádkozzam. Lelkem süket és sötét volt. Éreztem, hogy egyedül vagyok, senkim sincs. Egy pici fénysugár gyúlt a lelkemben, ebből éreztem, hogy Jézus velem van. E kegyelmi sugár után azonban lelkemben csak nőtt a sötétség, és még nagyobb lett a homály. Ekkor ezt mondtam: „Legyen meg az akaratod, Te megtehetsz mindent!” Midőn a vonatból a szép tájat és a hegyeket néztem, még nagyobb lelki kínokat álltam ki.

1200 Amikor a nővérek üdvözöltek, és szívélyesen körülvettek, tovább nőttek a szenvedéseim. Legszívesebben elrejtőztem volna, hogy a magányban kissé megpihenjek. Szerettem volna (55) magamban lenni. Ezekben a pillanatokban egyetlen teremtmény sem tud megvigasztalni. Ha mondanék is valamit magamról, csak újabb kínokat élnék át, ezért hallgattam tehát, és a hallgatásban alárendeltem magam Isten akaratának. Ez nyhülést hozott. Semmit sem várok a teremtményektől, csak annyiban érintkezem velük, amennyire a körülmények megkívánják. Bizalmas viszonyba senkivel sem kerülök -- csak ha ez Isten dicsőségét szolgálja. Az angyalokkal érintkezem.

1201 Egészségileg itt olyan rosszul érzem magam, hogy ágyban kell maradnom. Az egész mellkasomban különös, éles fájdalmat érzek, még a kezemet sem bírom megmozdítani. Az egyik éjszaka mozdulatlanul kellett feködnom, a legkisebb mozdulatra is úgy éreztem, szétszakad a tüdóm. Ez az éjszaka sohasem akart elmúlni. Egyesültem a megfeszített Jézussal, s könyörögtem a mennyei Atyához a bűnösökért. Azt mondják, a tüdőbajjal nem jár erős fájdalom, de én állandóan ilyen fájdalmat érzek. Itt annyira leromlott az egészségem, hogy állandóan ágyban kell feködnom. N. nővér azt mondta, hogy itt nem is fogom jobban érezni magam, mert Rabka nem minden betegnek használ.

1202 Ma nem voltam sem a szentmisén, sem Szentáldozáson. Heves testi, lelki szenvedéseimben állandóan azt ismételtem: „Uram, legyen meg a Te akaratod, tudom, hogy felfoghatatlan a Te nagylelkűséged.” -- Ekkor meghallottam egy angyal énekét, aki megénekelte egész életem, mindent, ami velem történt. Csodálkoztam, de megerősödtem.

1203 Szent József azt kívánta, hogy szüntelenül imádkozzam hozzá. Ő maga mondta nekem: naponta mondjak hozzá három Miatyánkot és egy Emlékezzél meg...-et.[331] Csupa jószággal nézett rám, s tudomásomra hozta, mily erősen támogatja ezt a művet. Különleges segítségét és oltalmát ígerte. Mindennap elmondom a kért imákat. Érzem rendkívüli segítségét.

1204 (56)
1937.8.1. Egynapos lelkigyakorlat

A szenvedés lelkigyakorlata. Ó, Jézusom, ezekben a szenvedéssel teli napokban képtelen vagyok imádkozni. Megsokszorozódtak testi, lelki terheléseim. Ó, Jézusom, látod gyermeked erőtlenségét. Nem tudok nagy erőfeszítéseket tenni, inkább alávetem magam Jézus akaratának. Ó, Jézus, Te mindig Jézusom maradsz!

1205 Midőn gyónni mentem, nem tudtam még gyónni sem, de a pap rögtön felismerte lelkiállapotomat, s azt mondta: „Mindenek ellenére üdvözülni fogsz. Jó úton vagy. Lehetséges, hogy az eddigi világosság nem tér vissza. Isten meghagyhatja lelkedet egészen a halálodig ebben a sötétségben és homályban. -- De mindenben fogadd el Isten akaratát!”

1206 Ma Mária Mennybevételének ünnepe előtt három szándékra elkezdtem egy kilencedet a Legszentebb Anyához. Az első: hogy találkozhatnék Sopočko doktorral. Második: siettesse Isten az Ő műve megvalósulását. Harmadik: a Hazáért.

1207 8.10. Ma egy nővér kíséretében visszatérek Krakkóba. A szenvedések egészen beborítják a lelkemet. Akaratommal állandóan egyesülök az Úrral. Ő az erőm és hatalmam.

1208 Légy áldott, ó, Istenem, mindenért, amit rám bocsátasz. Semmi sem történik a nap alatt akaratod nélkül. Nem tudom megérteni rám vonatkozó titkaidat, de készséggel

ajkaimhoz emelem a nekem nyújtott kelyhet.

(57) Jézusom, bízom Benned!

1209

Kilenced az Isteni Irgalmassághoz[332]

Ezt a kilencedet Jézus íratta le velem, s azt parancsolta, hogy az Irgalmasság ünnepe előtt mondjam el. Nagypénteken kell elkezdeni.

„Azt kívánom, hogy e kilenc napon keresztül vezesd irgalmam forrásához a lelkeket, hogy erőt, enyhülést és mindenféle kegyelmet merítsenek belőle, amire szükségük van az élet küzdelmeihez, főleg pedig a halál óráján. Mindennap a lelkek más-más csoportját vezeted majd a szívemhez, hogy irgalmam tengerébe merítsd őket. S én bevezetem őket Atyám házába. Ez lesz feladatod most és a jövőben. Egy lélektől sem tagadok meg semmit, akiket irgalmam forrásához vezetsz. Atyámat mindennap fogod kérni, hogy keserves kinszenvedésemre való tekintettel adja kegyelmeit ezeknek a lelkeknek.”

Azt válaszoltam: „Jézusom, nem tudom, hogyan kell tartanom ezt a kilencedet, s mely lelkeket kell először is legirgalmasabb Szívedhez vezetnem.” -- Jézus azt mondta, hogy mindennap meg fogja mondani, mely lelkeket kell a nap Szívéhez vezetnem.

1210

Első nap

„Ma az egész emberiséget vezesd hozzám, főleg a bűnösöket, s merítsd őket irgalmam tengerébe. Így megvigasztalsz keserves szomorúságomban, melyet a lelkek vesztén érzek.”

1211 Legirgalmasabb Jézus, aki könyörületes vagy irántunk, és megbocsátasz nekünk, ne nézd bűneinket, hanem bizalmunkat, (58) mellyel végtelen jószágodhoz járulunk. Végy fel bennünket legirgalmasabb Szíved hajlékába, s tarts örökké ott minket. Könyörgünk Hozzád szereteted által, amely az Atyával és a Szentlélekkel köt össze Téged.

Ó, Isten irgalmának mindenhatósága,
A bűnös ember egyetlen mentsvára,
Te az irgalom és könyörület tengere vagy,
Ki alázattal kér, megsegíted azt.

Örök Atya, tekints irgalmas szemmel az egész emberiségre, különösen a szegény bűnösökre, akiket Jézus legirgalmasabb Szíve oltalmaz. Az Ő keserves kinszenvedése által könyörülj rajtunk, hogy irgalmad mindenhatóságát dicsérjük mindörökké. Ámen.

1212

Második nap

„Ma vezesd hozzám a papi és szerzetesi lelkeket, s merítsd őket mérhetetlen irgalmam tengerébe. Ők adtak nekem

erőt keserves kínszenvedésem elviselésére. Rajtuk keresztül árad irgalmam az emberiségre.''

1213 Legirgalmasabb Jézus, akitől minden jó származik, gyarapítsd bennünk kegyelmedet, hogy az irgalmasság méltó cselekedeteit vihessük végbe; s mindazok, akik látnak bennünket, dicsérjék az irgalmasság mennyei Atyját.

Az isteni szeretet forrása
A tiszta szívekben lel lakásra,
Kik az irgalom tengerében megfürödtek,
S mint fénylő csillagok tündökölnék.

Örök Atya, tekints irgalmas szemmel (59) szőlőskerted választott seregére, papjaid, szerzetes fiaid és lányaid lelkére! Áldásod ereje gazdagítsa őket! Fiad Szívének érzéseiért, amely Szívbe bezártad őket, add meg nekik világosságod erejét, hogy az üdvösség biztos útjain vezessenek másokat, hogy mindörökké együtt zenghessék majd kikutatathatlan irgalmad dicséretét. Ámen.

1214
Harmadik nap

„Ma minden jámbor és hűséges lelket vezess hozzám, s merítsd őket irgalmam tengerébe. Ezek a lelkek vigasztaltak meg keresztutamon, ők voltak részemre a keserűség tengerében a vigaszt nyújtó csepp.''

1215 Legirgalmasabb Jézus, aki bőven juttatod irgalmasságod kimeríthetetlen kincstárából mindenkinek kegyelmedet, végy fel mindnyájunkat legirgalmasabb Szívéd hajlékába, s tarts ott minket az egész örökkévalóságon át. Felfoghatatlan szeretetedre kérünk, mellyel szent Szívéd a mennyei Atya iránt lángol.

Kifürkészhetetlenek az irgalom csodái,
Sem a bűnös, sem az igaz nem képes átlátni.
Mindenkire könnyörülő szemmel nézel,
Mindenkit szereteteddel érsz el.

Örök Atya, tekints irgalmas szemmel a hűséges lelkekre, mint Fiad örökségére. Keserves kínszenvedése érdemeiért áldd meg őket, s vedd őket örök oltalmadba, hogy irántad való szeretetük soha ki ne hűljön, s a Szent hit kincsét soha el ne veszítsék, s hogy majdan az örökkévalóságon át az angyalok és szentek karával együtt szüntelenül dicsérjék irgalmadat. Ámen.

(60) Negyedik nap

1216 „Ma hozd elém a pogányokat és mindazokat, akik még nem ismernek engem. Keserves kínszenvedésem alatt rájuk is gondoltam. Jövendő buzgalmuk megvigasztalta a szívemet. Merítsd őket irgalmam tengerébe!''

1217 Legkegyelmesebb Jézus! Világ világossága! Fogadd be legkegyelmesebb Szívéd hajlékába a pogányok lelkét, akik még

nem ismernek Téged! Kegyelmed sugarai világítsák meg őket,
hogy velünk együtt dicsőíthessék irgalmasságod csodáit. Ne
engedd őket soha eltávozni irgalmas Szívedtől!

Szereteted fényessége
Gyűjtsön világot a lelkek éjébe!
Add, hogy Téged ők is megismerjenek,
És irgalmasságodért velünk együtt dicsérjenek.

Örök Atya! Tekints irgalmas szemmel a pogányok és mindazok
lelkére, akik még nem ismernek Téged, de akiket Jézus
irgalmas Szíve magába zár! Töltsd be őket az Evangélium
világosságával! Ezek a lelkek nem tudják, hogy milyen nagy
boldogság Téged szeretni. Add, hogy ők is dicsérjék bőkezű
irgalmadat örökkön-örökké! Ámen.

1218
Ötödik nap

„Ma vezesd az eretnekeket és szakadárokat hozzám, s
merítsd őket irgalmasságom tengerébe! Keserves szenvedést
okozva megszagatták testemet és szívemet -- az én
Egyházamat. Ha visszatérnek az Egyház egységébe,
begyógyulnak[333] sebeim, és így enyhítik kínjaimat.''

(61)
Kik egységed köntösét szétszagatták,
Szíved számukra is irgalom-forrás.
Irgalmaid mindenhatósága, ó Istenem,
Tévedéseikből kihozhatja e lelkeket.

1219 Ó, legirgalmasabb Jézus, ki maga vagy a jóság, Te nem
tagadod meg világosságodat azoktól, akik Hozzád könyörögnek.
Fogadd irgalmas Szíved hajlékába az eretnekek és szakadárok
lelkét! Világosságoddal vezesd vissza őket az Egyházzal való
egységbe, hogy ők is örökké dicsérjék irgalmad bőségét!
Örök Atya! Tekints irgalmas szemmel az eretnekekre és a
tévelygő lelkekre, akik elfecsérelték jóságodat, és
visszaéltek kegyelmeiddel, makacs megátalkodottságukkal
kitartva tévedéseikben. Ne nézd bűneiket, hanem Fiaid
szeretetét, és keserves kínszenvedését, melyeket értük
vállalt, hiszen őket is Szívébe zárta. Add, hogy ezek a
lelkek is nagy irgalmasságodat magasztalják örökkön-örökké!
Ámen.

1220
Hatodik nap

„Ma a csendes, alázatos lelkeket és a kisgyermeket hozd
hozzám, s merítsd őket irgalmam tengerébe. Ezek a lelkek
hasonlítanak leginkább szívemhez. Keserves kínhalálomban ők
erősítették meg. Úgy láttam őket, mint földi angyalokat,
akik oltárait fogják őrizni. A kegyelmek özönét árasztom
rájuk. Kegyelmeimet csak az alázatos lelkek tudják felfogni.
Ilyen lelkekbe helyezem bizalmamat.''

1221 (62) Legirgalmasabb Jézus! Te magad mondtad:
„Tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű.''

Fogadd irgalmas Szíved hajlékába a szelíd és alázatos lelkeket s a kisgyermek lelkét. Ezekben a lelkekben gyönyörködnek az ég lakói, s a mennyei Atya különös kedvét leli bennük. Mint illatos bokréta, úgy virítanak az Úr trónja előtt. Felszálló illatukat maga az Úr élvezi. Jézus irgalmas Szívében állandó lakhelyük van ezeknek a lelkeknek, és szünet nélkül éneklük Isten szeretetének és irgalmának himnuszát.

1222

Az igazán alázatos és szelíd lélek
Már itt a földön a mennyországgal élhet.
S alázatos szívének illata
Magát a Teremtőt is megragadja.

1223 Örök Atya! Tekints le irgalmas szemmel a csendes, alázatos lelkekre és a kicsiny gyermekekre! Valamennyien Jézus irgalmas Szívének lakói. Ők hasonlítanak legjobban szent Fiadra. Lelkük illata felszáll a földről egészen mennyei trónodig. Irgalmasság és végtelen Jóság Atyja, kérlek ezen lelkek iránt érzett szeretetedre és tetszésedre, add meg az egész világot, hogy minden lélek együtt zengje irgalmasságod dicséretét mindörökkön-örökké! Ámen.

Hetedik nap

1224 ,,Ma azokat a lelkeket vezesd hozzám, akik különösen tisztelik és hirdetik irgalmamat. Merítsd őket irgalmam tengerébe. Ezek a lelkek érezték át leginkább szenvedéseimet, s hatoltak legmélyebben lelkiségembe. Ők irgalmas szívem élő tükröképei. Ezek a lelkek jövő életükben különleges fényel fognak sugározni. Közülük egy sem hull a pokol tüzébe. Haláluk óráján mindegyiküket magam részesítem különös védelmemben.''

1225 (63) Legirgalmasabb Jézus, akinek Szíve maga a szeretet. Fogadd irgalmas Szíved hajlékába azokat a lelkeket, akik különösen tisztelik és dicsőítik irgalmadat! Isten erejével megerősödött lelkek ezek, bátran haladnak előre minden szenvedésben és megpróbáltatásban, bízva irgalmasságodban. Ezek a lelkek egyesültek Jézussal, és vállukon hordják az egész emberiséget. Nem sújtja őket szigorú ítéleted, mert haláluk óráján a Te irgalmad öleli át őket.

A lelket, ki Urának jóságát hirdeti,
Isten különösképpen szereti.
Mindig közel van az élő víz forrásához,
Ki kegyelmet merít az Isten irgalmából.

Örök Atya! Tekints irgalmasan azokra a lelkekre, akik legnagyobb tulajdonságodat -- végtelen irgalmasságodat -- különösen tisztelik és dicsőítik. Az irgalmas Jézus Szívébe zárta őket. Ezek a lelkek olyanok, mint egy élő Evangélium. Kezüik telve az irgalmasság tetteivel. Örömmel telt lelkük az irgalmasság dalát éneklő Mindenhatónak. Kérlek, Istenem, tanúsíts irántuk irgalmat Beléd helyezett bizalmuk és reményük mértéke szerint, hadd teljesüljön bennük Jézus

ígérete: „A lelkeket, akik kimondhatatlan irgalmasságomat tisztelni fogják, megvédem életükben és főleg haláluk óráján, mint saját dicsőségemet.”

1226

Nyolcadik nap

„Ma a tisztítótűz fogságában szenvedő lelkeket vezesd hozzám, s merítsd őket irgalmasságom mélyébe. Vérem árja hűsítse izzó tűzüket. Nagyon szeretem ezeket a lelkeket. Igazságomnak nyújtanak elégtételt. Módodban áll segíteni nekik. Használd fel Egyházam kincstárának (64) valamennyi búcsúját, s ajánld fel értük... Ó, ha ismernéd kínjaikat, szakadatlanul lelki alamizsnában részesítenéd őket, és segítenéd törleszteni adósságaikat igazságosságommal szemben.”

1227 Legirgalmasabb Jézusom! Te mondtad, hogy irgalmat akarsz, ezért irgalmas Szíved hajlékába vezetem a tisztítótűzben szenvedő lelkeket. Nagyon szeretted őket, mégis eleget kell tenniük igazságod törvényének. A Szívedből kiömlő vér és víz oltsa ki a tisztítótűz lángjait, hogy ott is dicsőíthessék irgalmad erejét.

A tisztítótűz szörnyű hőségéből
Irgalmadhoz kiáltás száll e kínok mélyéből.
És vigaszt, enyhülést, hűsítést ad.
A szívedből folyt vér- és vízpatak.

Örök Atya! Tekints irgalmas szemmel a tisztítótűzben szenvedő lelkekre, akik Jézus irgalmas Szívébe be vannak zárva. Kérlek Szent Fiad keserves kínszenvedéséért és mindazért a keserűségért, ami legszentebb lelkét eltöltötte, mutass irgalmat azok iránt, akik igazságos tekinteted előtt állnak. Ne nézz rájuk másképp, csak legkedvesebb Fiad, Jézus sebein keresztül, mert hisszük, hogy jóságod és irgalmad határtalan.

1228

Kilencedik nap

„Ma az elhidegült lelkeket vezesd hozzám, s merítsd be őket irgalmam mélyébe. Ezek a lelkek sebzik meg legfájdalmasabban szívemet. Az Olajfák hegyén az ilyen elhidegült lélektől undorodott leginkább a lelkem. A hideg lelkek miatt mondtam: 'Atyám, ha lehet, vedd el tőlem a kelyhet, ha ez a te akaratod!' -- E lelkek utolsó (65) esélye irgalmamhoz való menekülésük lehet.”

1229 Legirgalmasabb Jézus, ki magad vagy a tiszta irgalom! Legirgalmasabb Szíved hajlékába vezetem a kihűlt lelkeket. Ó, bárcsak felmelegednének tiszta szereteted tűzétől e megkövült lelkek, kik hasonlók a holt lelkekhez, s méltán undort keltenek Benned! Ó, jóságos Jézus! Irgalmad végtelen hatalma vonzza őket forró szeretetedhez, adj nekik szent szeretetet, hiszen Te mindent megtehetsz.

A tűz és a jég együtt meg nem lehet,

Mert vagy a tűz huny ki, vagy a jég enged.
Ó, Uram, irgalmad még nagyobb
Nyomorúságot is megold.

Örök Atya! Tekints irgalmasan az elhidegült lelkekre, akik
be vannak zárva Jézus legirgalmasabb Szívébe! Irgalom Atyja,
könyörögve kérlek Fiad keserves kínszenvedéseire és
háromórás haláltusájára a kereszten, engedd, hogy ők is
dicsérjék irgalmad mélységét...

1230 (66)

Ó, örök nap, ó, vágyaim napja,
Téged vágyakozva, sóvárogva várlak.
Szeretetem hamarosan fellebbenti fátylad,
S üdvösségem Benned valóra válhat.
Ó, gyönyörű nap, semmihez sem fogható pillanat,
Mikor először pillantom meg Istenem,
Lelkem Jegyesét, ki az urak Ura.
Érzem, lelkemen nem lesz úr félelem.
Ó, ünnepélyes nap, ó, fényesség napja,
Midőn lelkem megismeri Urát az Ő fenségében,
Isten szeretete egészen magába olvasztja,
S a lélek megérti -- száműzetésének immár vége.
Ó, boldog, ó, áldott nap,
Melyen szívem örök szeretetre gyullad Irántad.
Már most is érzek, Jézus, bár még elrejt fátylad,
Életemben és halálomban elragadtatással áldlak.
Ó, örök nap, melyre egész életemben várok!
Téged óhajtlak, ó, Istenem, egyedül csak Utánad vágyom.
Szívemben csak Te élsz.
Minden, mi létezik, semmi nekem.
Ó, gyönyörűség, örök boldogság napja,
Ó, fenséges Isten, drága jegyesem,
Tudod, hogy szűzi szívedre hajtom a fejemet.

=====

Napló -- 4. füzet

1231--1321

A Legméltóságosabb Oltáriszentségről nevezett

Boldog
FAUSZTINA
nővér
(Faustyna Kowalska)
Az Irgalmasság Anyja Nővérei Kongregációjának tagja

NAPLÓ
4. füzet

Az Úr Irgalmát fogom dicsérni

+
1231 (1) JMJ

Jézus ma lakást vett szívemben
Az ég magas trónusáról leszállva.
Ó, a hatalmas Úr, mindenek Teremtő Istene,
Eljött hozzám kenyér színébe zárva.

Ó, örök Isten, itt vagy, magába zár szívem,
S ha Veled vagyok, az egész ég az enyém.
Az angyalokkal együtt zengem én is Neked -- Szent.
Egész életem csak Téged dicsér.

Nem egy Szeráffal egyesülsz így, Istenem,
Hanem nyomorult emberrel,
Aki Nélküled semmit sem tehet,
De a Te irgalmad az ember iránt végtelen.
Szívem legyen lakhelyed,
Ó, örök dicsőség Királya,
Uralkodj szívemben,
Mint fényes palotádban.

Ó, hatalmas, felfoghatatlan Isten,
Ki hozzám így leereszkedsz,
Lelkem Téged alázattal tisztel,
És könyörögve kér: ments meg!

+
1232 (2) JMJ

Ó, édes Szűzanyám,
Legfőbb példaképem,
Fénylő csillag életem hajnalán,
Csodálva szemléllek.
Ó, Szeplőtelen Szűz és Anyám,
Ki Isten fényességét tükrözöd,
Tőled tanulom az Urat szeretni az élet viharán,
És védőpajzsom vagy ellenségeim között.

1233
A Legméltóságosabb Oltáriszentségről
nevezett Mária Fausztina nővér

Ó, Szent Ostya, mily isteni édesség rejlik Benned,
Te öntesz lelkembe erőt.
Ó, Mindenható, ki a Szűz méhében öltöttél testet,
Titokban térsz be szívembe,
S elrejtőzöl az érzékek elől.

+
(3) JMJ Krakó, 1937.8.1.
+ Negyedik füzet

1234 Mindent Érted, Jézus. Szívem minden dobbanásával
irgalmadat akarom dicsérni, s amennyire erőm engedi,
bátorítani a lelkeket, bíznanak irgalmadban, ahogy ezt nekem
meghagytad, Uram.

1235 Szívemben és lelkemben mélységes éjszaka uralkodik.
Értelmem előtt áthatolhatatlan fal mered, amely eltakarja
előlem Istent. Ennek a sötétségnek mégsem én vagyok az oka.
Ez a kín egészen különös, félek is leírni egész
terjedelmében. De még ebben az állapotban is igyekszem hú
maradni Hozzád, ó, Jézusom, mindig és mindenben; egyedül
csak Érted ver a szívem.

1236 (4) 1937.8.10. Ma tértem vissza Rabkából Krakóba.
Nagyon betegnek érzem magam. Csak Jézus tudja, mit

szenvedek. Ezekben a napokban egészen hasonló voltam a megfeszített Jézushoz. Türelemmel vértéztem fel magam, s felelgettem valamennyi nővér kérdezősködésére, hogy azért nem maradtam, illetve nem maradhattam ott, mert egészségileg rosszabbodott az állapotom -- noha tudtam jól: némely nővér nem részvétből érdeklődött, hanem újabb szenvedéseket akart okozni.

1237 Ó, Jézusom, milyen sötétség vesz körül, milyen nyomorúság van bennem! Jézusom, ne hagyj magamra, ajándékozz meg a hűség kegyelmével! Bár nem látom végzésed titkát, de azt ki tudom mondani: „Legyen meg az akaratod!”

1238 8.12. Ma láttam dr. Sopočko atyát, aki átutazóban volt Krakkóban, s rövid időre ellátogatott hozzánk. Látni kívántam, és Isten teljesítette kívánságomat. (5) Ez a pap nagyon nagy lélek, aki színültig telve van Istennel. Nagy volt az örömöm. Megköszöntem Istennek ezt a nagy kegyelmet, mert Isten nagyobb dicsőségére szerettem volna már találkozni vele.

1239 Ó, élő Ostya, elrejtett Jézus, Te látod lelkem állapotát. Magamtól még szent nevedet sem tudom kiejteni. Szívemben nem tudom felszítani a szeretet tüzét. De leborulok lábaid elé, s lelki szemeimet, a hűség tekintetét a tabernákulumra vetem. Te mindig ugyanaz vagy, még ha lelkemben változások történnek is. Bízom abban, hogy eljön a pillanat, amikor lehull arcodról a lepel, s gyermeked újra megláthatja édes orcád. Csodálom, Jézus, hogy oly soká maradsz rejtve előttem. Hogy tudod visszatartani azt a nagy szeretetet, melyet irántam érzel? Szívem rejtekén hallgatózom, s várok jöveteledre, szívem egyetlen kincse!

1240 (6) Jézus védi helyetteseit itt a földön. Erős kötelék fúzi őket Hozzá. Azt parancsolja nekem, hogy véleményüket a sajátja fölé helyezzem. Megismerhettem a Jézus és papjai közt fennálló nagy bizalmat. Jézus megvédi a pap szavát, s gyakran alkalmazkodik az ő kéréséhez. Néha véleményüktől teszi függővé valamely lélekkel való kapcsolatát. Hála különleges kegyelmeidnek, nagyon jól megismertem, mennyire megosztottad hatalmat és titkaidat papjaiddal, ó, Jézus, jobban mint az angyalokkal. Örülök ennek, mert mindez üdvösségemet szolgálja.

1241 + Ó, Jézusom, milyen nehéz bizonyos szenvedéseket elviselni! Ha valaki rosszindulatú, és kellemetlenséget okoz nekem, az kevésbé fáj. Ezzel szemben nem bírom elviselni, ha valaki megjátssza előttem a rokonszenvet, s ugyanakkor akadályokat gördít lábam elé (7) minden lépésnél. Akaratunknak ugyancsak erősnek kell lennie, hogy szeretni tudjuk az ilyen lelkeket Istenért. Bizony néha a hősiesség határáig kell elmennünk, hogy úgy tudjuk szeretni az ilyen lelket, ahogy Isten megkívánja. Ha csak ritkán találkozónánk az illetővel, könnyebb lenne elviselni, de ha együtt élünk, s állandóan éreznünk kell viselkedését, nagy erőfeszítés árán tudjuk elviselni.

1242 Jézusom! Maradéktalanul járjon át kegyelmed, hogy

egész életem Téged tükrözzön vissza! Kérlek, isteníts meg, hogy cselekedeteim természetfeletti tartalommal teljenek el. Hass oda, hogy mindenkivel szemben kivétel nélkül szeretettel, könyörülettel és irgalommal viseltessenek. Ó, Jézusom, minden szented egy-egy erényedet tükrözi. Én a könyörületes és irgalommal teljes Szívedet akarom tükrözni, dicsőíteni. Irgalmaid, Jézusom, legyen (8) szívem, lelkem pecsétje s a jelen és jövő életem jellemzője. Életem egyetlen feladata irgalmadat dicsőíteni.

1243

1937.8.15. Andrasz atya útmutatásai

A szárazság és elhagyatottság percei, melyeket Isten rám bocsátott, mutatják meg, mily kevésre képes az ember magától, s mennyire meg kell becsülnie Isten kegyelmeit. Másodszer -- fontos a gyakorlataidhoz és kötelességeidhez való hűség, a hűség mindenben, ugyanúgy, mint az öröm pillanataiban. Harmadszor -- ami ügyedet illeti, maradéktalanul engedelmességedre kell az érseknek.[334] Néha azonban emlékeztetni lehet őt rá, de csak nyugodtan. (9) Néha szükség van a keserű igazságra.

Beszélgésünk végén engedélyt kértem arra, hogy úgy irintkezhessem Jézussal, mint azelőtt. Azt válaszolta: „Én semmit sem írhatok elő az Úrnak, de ha Ő maga vonz magához, menj, de tanúsíts mindig nagy tiszteletet, mert Ő nagyon nagy Úr. Ha te mindenben Isten akaratát keresed, s azt akarod teljesíteni, nyugodt lehetsz, Isten nem enged meg semmiféle eltévelyedést. Önmehtagadásaidról, szenvedéseidről majd a következő alkalommal számolsz be nekem. Ajánld magad a Szűzanya oltalmába.”

1244 1937.8.15. Az elmélkedés alatt igen élénken átjárt Isten jelenléte. Láttam a Legszentebb Szűz örömét mennybevitelle pillanatában. A Szűzanyát (10) megdicsőítő jelenet[335] végén megláttam a Legszentebb Szűzet, és hallottam szavát: „Ó, milyen kedves nékem szeretetetek hódolata.” Ebben a pillanatban Kongregációnk minden nővérét beborította palástjával. Jobb karjával magához szorította Michaela anyát, az általános főnöknőt, a baljával pedig engem. A többi nővér lábainál állt az Ő palástjával betakarva. Ekkor azt mondta a Szűzanya: „Mindazok, akik buzgón kitartanak Kongregációmban, megszabadulnak a tisztítóüztől. Kívánom, hogy mindenki tűnjön ki a következő erényekben: alázat, csendesség, tisztaság, Isten- és felebaráti szeretet, könyörület és irgalom.” -- E szavak után eltűnt előlem az egész Kongregáció, s egyedül maradtam a Legszentebb Anyával, aki Isten akaratának teljesítésére tanított, hogyan kell azt alkalmazni az (11) életben teljesen legszentebb ítéleteire hagyatkozva. Nem tetszhetünk Istennek, ha nem tesszük meg szent akaratát. „Leányom, nyomatékosan ajánlom neked, hogy hűségesen teljesítsd Isten minden kívánságát, mert ez a legkedvesebb szent szemei előtti. Azt akarom, hogy jobban tűnj ki Isten akaratának teljesítésében. Helyezd akaratát minden felajánlás, minden égő áldozat fölé!” -- Míg beszélt az égi Anya, lelkem mélyen megértette Isten akaratát.

1245 Jézusom! Szívem gyönyörűsége! Ha lelkemet átjárja Istenséged, ugyanolyan nyugalommal fogadom az örömet és a keserűséget is. Mindkettő elmúlik. Lelkemben csak egy dolgot őrzök meg, az Isten iránti szeretetet, csak erre törekszem, semmi más nem lényeges.

1246 (12) 1937.8.16. A Szentáldozás után megpillantottam Jézust nagy fenségben. Azt mondta: „Leányom, azokban a hetekben, amikor nem láttál, sem jelenlétemet nem érezted, erősebben együtt voltam veled, mint az elragadtatásaid pillanataiban. Hűséged s imád illata elért hozzám.” E szavakra lelkem megtelt Isten vigaszával. Nem láttam Jézust, csak egyetlen szót tudtam kimondani: „Jézus”. E név kiejtése után újra fény és mély áhítat tért vissza lelkembe. Ez megszakítás nélkül három napig megmaradt bennem. Külsőleg rendesen végeztem kötelességeimet.

Egész lényem lelkem legmélyéig meghatódott. Nem rémít meg Isten nagysága, hanem boldoggá tesz. Tiszteletadásom engem is felemel. Isten boldogságát látva magam is boldog vagyok, mert (13) minden, ami Benne van, lesugárzik rám.

1247--1248 Felismertem egy illető lelkiállapotát, s mindazt, ami nem tetszik benne Istennek. Következésképpen ismerem fel ezt az állapotot: kezeimen, lábaimon, oldalamon, ahol a Megváltó testét megsebeztek, hirtelen nagy fájdalmakat érzek. Ekkor felismerem az illető lelkiállapotát és bűnének fajtaját, s ennek megfelelően kívánok elégtételt nyújtani érte az Úrnak. Ma hét óra hosszáig egy láncövet viseltem, hogy ez a lélek elnyerje a bűnbánat kegyelmét. A hetedik órában enyhülést éreztem. A lélek, bár még nem gyónt meg, ekkor érezte meg bensőjében, hogy bocsánatot nyert. Az érzékiség bűneiért a test sanyargatását gyakorlom, s böjtölök az engedély keretein belül. A gőg bűneiért úgy imádkozom, hogy homlokom a földet éri. A gyűlölet bűneiért (14) az imádkozás mellett valami jót teszek olyan valakinek, akivel szemben ez nehezemre esik. Így próbálok eleget tenni az igazságosságának a felismert bűn jellege szerint.

1249 1937.8.19. Ma azt ismertette meg velem az Úr, mennyire vágyik arra, hogy a lelkek a tevékeny szeretettel tűnjenek ki előtte. Lélekben láttam, amint sok lélek hozzánk kiált: „Adjátok nekünk Istent!” Ez felgyújtotta bennem az apostoli lendületet. Nem sajnálom feláldozni véretem utolsó cseppjéig a halhatatlan lelkekért, noha ezt talán fizikailag nem is fogja kívánni tőlem az Úr. Lelki síkon azonban lehetséges ez, s az érdem nem kevesebb.

1250 Ma felismertem, hogy egy bizonyos engedélyt nem kell kérnem, s ez ügyben a Szűzanya kívánsága szerinti választ kell adnom. Jelenleg nincs szükség (15) magyarázatra ehhez, s a béke visszatért lelkembe. Ezt a sugallatot akkor kaptam, mikor a lelkiismeret-vizsgálatra mentem, s nagyon aggódtam, mert nem tudtam, mit kell tennem. Isten megvilágosító kegyelme egy pillanat alatt többet tehet, mint napokig tartó kínlődásom.

1251 8.22. Ma reggel meglátogatott egy szűz -- Szent Borbála, s azt ajánlotta, hogy kilenc napon keresztül

ajánljam fel Szentáldozásaimat hazámért. Ezzel enyhítéd Isten haragját. Ennek a szűznek csillagkoszorú volt a feje körül, s kezében kard. Koronája ugyanúgy fénylett, mint a kardja. Ruhája fehér volt, hosszú haja kibontva. Annyira szép volt, hogyha nem ismertem volna a Legszentebb Szűzet, könnyen gondolhattam volna, hogy Ő az. Most már tudom, hogy minden szűzet különleges szépség jellemez, sajátos szépséget sugároznak.

1252 (16) + 1937.8.25. Ma eljött hozzánk Sopocko atya. Harmincadikáig nálunk fog lakni. Nagyon örülök ennek, mert csak Isten tudja, mennyire kívántam őt látni a mű miatt, melyet Isten általa valósít meg. Bár ez a látogatás némi kellemetlenséggel is járt.

1253 + Mikor az atya a szentmisét bemutatta, az átváltoztatás előtt láttam a megfeszített Urat. Leoldotta jobb kezét a keresztről, és a sebéből kiáradó sugár a pap vállát érte. Ez megismétlődött három szentmisén. Megértettem ebből, hogy Isten megadja neki az erőt a mű megvalósítására minden nehézség és viszontagság ellenére. Ezt az Isten által kedvelt lelket sok szenvedés sújtja, amit nem csodálok, mert Isten így bánik azokkal, akiket különösen szeret.

1254 (17) + Ma, [augusztus] 29-én engedélyt kaptam, hogy hosszasan beszélhessek dr. Sopocko atyával. Megtudtam, hogy a mű -- a nehézségek ellenére -- előbbre haladt, s az Irgalmasság nagy ünnepének megvalósulásához már csak kevés hiányzik. Mégis sokat kell imádkozni, hogy bizonyos nehézségek eltűnjenek.

1255 Most önről, nővér: nagyon jó, hogy ilyen közömbösen fogadja Isten akaratát, s hogy kiegyensúlyozottabb. Kérem, igyekezzék megőrizni ezt a kiegyensúlyozottságot. Ami az ügyet illeti, bízza magát teljes egészében páter Andrasz irányítására. Teljesen egyetértek én is vele. Semmit se tegyen önállóan. Mindig mindent beszéljen meg lelki vezetőjével. Kérem, legyen kiegyensúlyozott, s őrizze meg nyugalmát. Még valami: nyomdába (18) adtam a rózsafüzéért, mely annak a bizonyos képnek a hátoldalán fog állni, a litániához hasonló könyörgésekkel együtt. Egy nagyobb kép is vár nyomtatásra, s hozzácsatolva pár lap az Irgalmasság kilencedével. Imádkozzon, hogy megkapjam az engedélyzését. [336]

1256 30. Ma elutazott dr. Sopocko atya. Midőn hálaimát mondtam Isten nagy kegyelméért, hogy találkozhattam vele, hirtelen éreztem, hogy különösen egyesültem az Úrral. Azt mondta: „Ő szívem szerinti pap. Erőfeszítései kedvesek nekem. Látod, leányom, meg kell történnie akaratomnak. Megtartom, amit neked ígértem. Általa juttatok vigaszt sok szenvedő, megkínzott léleknek. Úgy tetszett nekem, hogy általa terjesztem el (19) irgalmasságom tiszteletét. Az irgalmasság ezen műve által több lélek tér hozzám, mint ha élete végéig éjjel-nappal feloldozásban részesítené a lelkeket. Mert így csak élete végéig dolgozna, a mű révén viszont a világ végezetéig fog dolgozni.''

1257 Kilencedet kezdtem, hogy találkozzam vele, és Isten megadta ezt a kegyelmet, mielőtt még a novéna végére értem.

1258 Ó, Jézusom, alig tudtam kihasználni ezt a kegyelmedet, de ez nem rajtam múlt, bár más oldalról nagyon sok hasznát vettem.

1259 + Beszélgetésünk alatt láttam szenvedő lelkét. Ez a keresztre feszített lélek hasonlít az Üdvözítőre. Ott, ahol jogos vigaszra vár, csak keresztet talál. Sok barát közt él, még sincs Jézuson kívül senkije. Így fosztja meg Isten mindenkitől azt a lelket, akit különösen szeret.

1260 (20) Ma e szavakat hallottam: „Gyermekem, viselkedj úgy helyetteseimmel, mint egy gyermek, különben a kegyelmeket, melyeket általuk adok, nem tudod kihasználni.”

1261 1937.9.1. Nagy fenségben Királyként láttam az Urat. Szigorúan nézett le földünkre, Édesanyja kérésére azonban meghosszabbította az irgalmasság idejét.

1262 9.3. A hónap első pénteke. A szentmise alatt egyesültem Istennel. Jézus tudatta velem, hogy [engedélye][*] nélkül a legkisebb dolog sem történhet meg a világon. E látomás után sajátos nyugalom fogta el a lelkemet. A művel kapcsolatban tökéletesen megnyugodtam. Rendelkezzék velem Isten tetszése szerint, mindenért dicsőíteni fogom Őt.

1263 (21) Eddig bizonyos aggodalommal gondoltam arra, hova vezethetnek sugallataim. Még jobban megijedtem, amikor az Úr tudatta velem, hogy el kell hagynom ezt a Kongregációt. Azóta három év telt el, s én váltakozva érzek buzgalmat és kényszert a cselekvésre -- ilyenkor bátorságot és erőt érzek, majd amint közeleg a megvalósítás első pillanata, lelkemet különös félelem fogja el. Úgy érzem, elhagyott az Úr, s nem ez az általa elrendelt idő. Ezek olyan szenvedések, melyeket nem tudok leírni. Isten tudja csak, mi az, amin átmegek napokon s éjszakákon keresztül... Úgy gondolom, könnyebben tudnám elviselni a vértanúk legnagyobb kínjait, mint azt, amit átélek, még ha egy csepp vért sem ontok. De legyen mindez a lelkekért, a lelkekért, Uram!

1264 (22) Tökéletesen átadom magam Isten akaratának, mely számomra maga a szeretet és az irgalom.

A felajánlás aktusa

Jézusom, Ostyám, kit most fogadtalak a szívembe. Ebben a Veled való egyesülésben mint áldozati ostyát ajánlom fel magamat a mennyei Atyának, és mindenestől legirgalmasabb, szent akaratára bízom magamat. Mától kezdve akaratod, Uram, a mindennapi eledelem. Fogadd el egész lényemet, s rendelkezz velem isteni tetszésed szerint. Mindent, amit atyai kezed nyújt, elfogadok nyugodtan és örömmel. Nem félek attól, miként fogsz vezetni. Segítő kegyelmeddel mindent megteszek, amit kívánsz tőlem. Már nem félek sugalmazásaidtól, s nem (23) vizsgálgom nyugtalanul, hová

vezetnek azok. Vezess, ó, Istenem, a Neked tetsző úton, tökéletesen megbízom akaratodban, mely számomra maga a szeretet és irgalom. Ha azt parancsolod, hogy maradjak ebben a zárdában -- itt maradok, ha megparancsolod, induljak műved megvalósítására, azt fogom tenni. Ha művedet illetőleg halálomig bizonytalanságban hagysz -- légy áldott. Ha akkorra rendeled halálomat, amikor emberi szemmel nézve legnagyobb szükség lenne életemre -- légy áldott. Elviszel fiatalon -- légy áldott. Ha meg kell érnem az aggkort -- légy áldott. Egészséget és erőt adsz -- áldlak érte. Ha éltem végéig a szenvedés ágyához láncolsz -- áldalak érte. Ha az élet csupa csalódást és sikertelenséget tartogat részemre -- légy áldott. Ha megengeded, hogy legtisztább szándékomért elítéljenek -- légy áldott. Megvilágosítod értelmemet -- légy áldott. Ha sötétség és minden másfajta (24) kín borít el -- légy áldott! Ettől a perctől kezdve mély békében élek, mert Isten tenyerén vagyok. Ő, a kimondhatatlan Irgalmasság Ura tudja, hogy mindenben csak Őt kívánom, mindig és mindenhol.

1265 Ima. Ó, keresztre feszített Jézus! Könyörgök, add nekem kegyelmed, hogy mindig, mindenhol és mindenben hűen teljesítsem Atyád legszentebb akaratát! Ha pedig úgy adódna, hogy nehéz lenne teljesítenem Isten akaratát, szent sebeidből áraszsz erőt lelkembe, Jézus, hogy ajkaim készségesen ismételhessék: „Uram, legyen meg a Te akaratod!” -- Ó, Világ Megváltója! Ó, az emberi megváltás Szerelmese, ki megfeledkezel magadról iszonyú szenvedéseid közepette, s csak a lelkek megmentésére gondolsz. Legirgalmasabb Jézus! Add meg nekem a kegyelmet, hogy teljesen elfeledkezzem önmagamról, és kizárólag a lelkeknek éljek és így segítsek Neked a megváltás művében Atyád legszentebb akarata szerint!

1266 (25) 1937.9.5.[337] Az Úr tudatta velem, hogy mennyire véd drága főnöknőm imával és tetteivel is ... szemben. Köszönöm, Jézusom, ezt a kegyelmet. Szívemben hála él iránta. Nem feledkezem meg róla, ha Jézussal vagyok.

1267 1937.9.6. Ma megváltozott a feladatköröm. A kertből a porta remeteségébe[338] helyeztek át. Rövid beszélgetésre betértem az Úrhoz. Kértem áldását és kegyelmét a rám bízott új feladat hűséges teljesítéséhez. Ekkor hallottam a következő szavakat: Leányom, én mindig veled vagyok; alkalmat adtam neked irgalmas cselekedetek gyakorlására, melyeket engedelmisségben fogsz végezni. Nagy örömet okozol nekem, ha esténként ennek a feladatnak részleteiről beszámolsz majd nekem.' Éreztem, hogy Jézus új kegyelmet adott a feladat teljesítéséhez, ennek ellenére mélyebben bezárkóztam szentséges Szívébe.

1268 (26) Ma betegebbernek éreztem magam, de Jézus a mai nappal több alkalmat adott az erények gyakorlására. Úgy adódott, hogy keményebb munka várt rám. A konyhás nővér elégedetlen volt velem, mert későn mentem ebédelni, bár semmilyen körülmények közt se tudtam volna korábban menni. Oly gyengének éreztem magam, hogy meg kellett kérnem a főnöknőt, hadd feküdhessen le. Elmentem N. nővérhez

megkérni, hogy helyettesítsen. Mindjárt megszidott: „Nos, nővér, csak nem erőltette meg magát, hogy újra le kell feküdnie? Menjen már ezekkel a fekvésekkel!”
Végighallgattam, de ezzel nem volt még vége. Még meg kellett kérni a betegápoló nővért, hogy hozzon nekem ennivalót. Ahogy ezt mondtam, kijött utánam a kápolnából a folyosóra, s kiadta magából, amit érzett. „Miért fekszik le, nővér?”
Kértem, ne hozzon semmit. (27) Rövidítve írom ezeket, mert nem akarok erről beszélni, csupán azért teszem, nehogy mással is így bánjanak, mert ez nem tetszik az Úrnak. A szenvedő lélekben a megfeszített Urat kell látni, nem pedig egy haszontalan ingyenélőt, a rend terhét. Az Isten akaratába belenyugvó szenvedő lélek több isteni kegyelmet hoz a kolostorra, mint az összes dolgozó nővér. Szegény az a ház, ahol nincs beteg nővér. Isten néha sok és nagy kegyelmeket ad a szenvedő lelkekért. Éppúgy sok büntetést kizárólag miattuk enged el.

1269 Ó, Jézusom, mikor fogunk magasabb szemszögből nézni a lelkekre? Mikor lesznek igazságosak ítéleteink? Alkalmat adsz nekünk az irgalmasság tetteinek gyakorlására, mi pedig csak a bíraskodást gyakoroljuk. Ha meg akarjuk tudni valamely kolostorról, hogy virágozik-e benne Isten szeretete, csak meg kell kérdeznünk, miként bánnak a betegekkel, nyomorékokkal és az öregekkel?

1270 (28) 1937.9.10. Az elmélkedésnél rájöttem, hogy minél tisztább egy lélek, annál lelkibb a kapcsolata Istennel. Nem figyel az érzékekre és tiltakozásaikra. Isten lélek, azért Őt lélekben és igazságban szeretem.

1271 Midőn rájöttem, hogy a gonosz embereknek a kolostorok iránti gyűlölete és a forradalmi nyugtalanságok miatt milyen veszélyes a kapus szolgálata, bementem egy kis beszélgetésre az Úrhoz, s kértem, intézze úgy, ne közeledjék rossz ember a portánkhoz. Hallottam a választ: „Leányom, mielőtt a portára mentél, egy Kerubot állítottam védelmül a kapuhoz. Légy nyugodt!” A beszélgetés után megláttam a kapuban egy fehér felhőt, s benne egy Kerubot összefont karokkal. Tekintete villámlott, és Isten szeretete égett a szemében.

1272 (29) 1937.9.14. A szent kereszt felmagasztalásának ünnepe. Ma láttam, mennyi kellemetlenség éri e miatt az ügy miatt ezt a papot.[339] Még buzgó és ájtatos lelkek is, akik Isten dicsőségén fáradoznak, ők is ellene dolgoznak. Egyedül Isten kegyelmén múlik, hogy nem veszíti el a kedvét.

1273 Jézus: „Leányom, gondolod, hogy eleget írtál irgalmasságomról? Amit te feljegyeztél, az az óceánhoz képest csupán egyetlen cseppecske. Én magam vagyok a szeretet és irgalom. Nincs olyan nyomorúság, ami összemérhető lenne irgalmammal, és a legmélyebb nyomorúság sem meríti ki azt, hiszen minden kiáradása után még nagyobb lesz [irgalmasságom]. Azok a legboldogabb lelkek, akik bíznak irgalmamban, mert magam gondoskodom róluk.”

1274 Lelkem nagyon szenved, ha azt látom, hogy megbántják Istent. Ma láttam, hogy portánk közelében súlyos bünt

követtek el. Ez este történt. Buzgón imádkoztam a kápolnában, (30) utána ostorozásra indultam. Midőn letérdeltem imádkozni, az Úr tudomásomra hozta, mennyire szenved az Istentől eltaszított lélek... Azt hittem, darabokra szakad a szívem. Azt is láttam, hogy az ilyen lelkek mennyire megsebzik Jézus irgalommal teljes szívét. Ezek a szerencsétlen teremtmények nem akarják elfogadni Isten irgalmát. Isten minél inkább elhalmozza irgalmával a lelket, annál igazságosabb lesz vele szemben.

1275 ,,Titkárnök, ird: Sokkal inkább nagylelkű vagyok a bűnösökhöz, mint az igazakhoz. Értük jöttem le a földre... értük ontottam véremet, nem kell félniük hozzám közeledni, nekik van legnagyobb szükségük irgalmamra.''

1276 1937.9.16. Ma sóvárogva vágytam a szent órát a Legméltóságosabb Oltáriszentség előtt eltölteni, de Isten akarata más volt. Nyolc órakor olyan heves fájdalmak fogtak el, hogy (31) azonnal ágyba kellett feküdnöm. Három óráig tartottak ezek a fájdalmak -- egészen este 11-ig. Nem segített semmiféle gyógyszer. Bármit vettem be, azonnal kihánytam. A fájdalom miatt időnként elveszítettem az eszméletemet is. Jézus tudatta velem, hogy ezzel részt vehettem haldoklásában a kertben, s hogy maga küldte rám ezt a szenvedést Isten engeszteléséül az anyaméhben megölt életékért. Ezeket a fájdalmakat már három alkalommal elszenvedtem. Mindig 8-kor kezdődnek és este 11-ig tartanak. Semmilyen gyógyszer nem csillapítja ezeket a fájdalmakat. Röviddel 11 óra előtt maguktól elmúlnak, s azonnal elalszom. Másnap nagyon gyengének érzem magamat. Első alkalommal a szanatóriumban éltem ezt át. Az orvosok nem tudták megállapítani, mi ez. Sem injekció, sem gyógyszer nem segített. (32) Magam sem tudtam, miféle fájdalmak ezek. Mondtam az orvosnak, hogy hasonló fájdalmat még sohasem éreztem. Azt felelte: ő sem tudja, mi ez. Most már tudom, mert az Úr megmagyarázta. Ha elgondolom, hogy egyszer még hasonló módon fogok szenvedni, borzongás fut végig rajtam. Nem tudom, fogok-e még így szenvedni? Istenre bízom, küldjön rám, amit akar. Mindent örömmel elfogadok. Ó, ha csak egy lelket is megmenthetnék ezzel a szenvedéssel a gyilkosságtól!

1277 E szenvedések utáni napokon megérezem a lelkek állapotát, és Istenhez való viszonyukat. Igazi felismerés jár át.

1278 Mintegy angyali módon járulok a Szentáldozáshoz. Lelkemet átjárja Isten világossága. Belőle táplálkozom. (33) Kihalnak az érzelmeik. Ez tisztán lelki egyesülés az Úrral, a lélek fölénye a természet felett.

1279 Isten megismertette velem a kegyelmeket, melyekkel folyamatosan elhalmoz. Ez a megvilágosítás mélységesen meghatott, megértettem belőle azt a felfoghatatlan kegyet, amivel Isten megajándékoz. Hálaadó imádságra benn maradtam a cellámban, s a földre borulva szüntelenül ontottam hálaadó könnyeimet. Nem tudtam felemelkedni a földről, mert mindig, amikor fel akartam állni, Isten fényében újabb kegyelmet

ismertem meg. Harmadszorra sikerült felállnom. Gyermekeként éreztem, hogy mindazt, ami a mennyei Atyáé, én is birtoklom. Maga emelt fel a földről, egészen a Szívéig. Úgy éreztem, mindaz, ami létezik, kizárólagos módon az enyém. Nekem azonban nincs szükségem semmire, nekem egyedül Isten elég.

1280 (34) Ma megláttam a Szentáldozásnál, milyen ellenszenvvel közeledik az Úr egy lélekhez. Úgy lép be szívébe, mint egy sötét kamrába -- szenvedésre. Bocsánatáért esedeztem s engeszteltem ezért a megbántásért.

1281 Az Úr jelezte, hogy találkozni fogok a fivéremmel.[340] Nem tudtam elképzelni, miként láthatom, s miért jön hozzám. Tudtam, hogy a hivatás kegyelmével ajándékozta meg az Úristen, de miért jön hozzám? Elvetettem ezeket a találgatásokat. Azt gondoltam, elégedjek meg azzal, hogy az Úr tudtomra adta: jönni fog. Gondolataimmal visszatértem Istenhez, nem foglalkozom a teremtményekkel. Mindent az Úrra bíztam.

1282 + Midőn már másodszor vannak itt a portánál ugyanazok a szegények, szelíden beszélek velük, nem éreztetem, (35) hogy már jártak itt, nehogy zavarba jöjjenek. Így bátran beszélnek szükségleteikről, sérelmeikről.

Bár N. nővér figyelmeztetett, hogy az ember nem bánik így koldusokkal, és becsapta az orrom előtt az ajtót. Ennek ellenére ha nincs itt ez a nővér, úgy viselkedem, ahogyan a Mesterem bána velük. Néha többet ad az ember semmit sem adva, mint ha sokat adna ridegen.

1283 Gyakran megismerteti velem az Úr annak a személynek a lelkületét, akivel dolgom van a portán. Egy szóvalomra méltó lélek el akart mondani valamit magáról. Megragadtam az alkalmat, tapintatosan felvilágosítottam, milyen szerencsétlen állapotban van a lelke. Jobb lelkiállapotban ment el.

1284 1937.9.17. Ó, Jézusom! Annyi szépséget látok magam körül, hogy folyton hálát kell adnom (36) Neked. Sajnos azt is látom, hogy némely lélek olyan, mintha kőből lenne. Hidegek, érzés nélküliek. Még a csodák sem hatják meg őket. Leszegik a fejüket, semmit se látnak önmagukon kívül.

1285 Életemet gyengéd és szerető oltalmadba vetted. Jobban vigyázol rám, mint ahogy fel tudom fogni. Csak akkor fogom jószágod teljességét megérteni, ha majd lehull a lepel. Azt szeretném, ha egész életem egyetlen hálaadás lenne Részedre, Istenem.

1286

Köszönöm, Istenem, minden kegyelmedet,
Melyekkel szüntelen elhalmozol.

Előttem mint a nap sugarai fénylenek,
Általuk vezetsz biztos utakon.

Köszönöm, Istenem, hogy megteremtettél,
Hogy létrehívtál a semmiből.

Rám isteni pecsétet helyeztél
Tiszta szeretetből.

(37) Köszönöm, Istenem, a szent keresztséget,
Mely Isten családjának tagjává tett.
Hatalmas, felfoghatatlan kegyelmi ajándék ez,
Mely átformál minden lelket.

Köszönöm, Uram, a szentgyónást,
Végtelen irgalmad kútját,
Kegyelled felfoghatatlan forrását,
Mely lemossa lelkünkről a bűn minden foltját.
Köszönöm, Jézusom, a Szentáldozást,
Melyben önmagad adod nekünk.
Érzem, keblemben a Te Szíved hangja e dobogás,
Isteni életed bennem -- Általad teljesül.

Köszönöm, Neked, Szentlélek, a bérmálás szentségét,
Mely engem a Te lovagoddá emel.
Minden percben erősíti lelkem gyengeségét,
És óv a gonosszal szemben.
Köszönöm, Neked, Istenem, a hivatás kegyelmét,
Mely által csak Téged szolgállok.
Így lehetővé titted, hogy csak Téged szeresselek én,
Nagy megtiszteltetés ez lelkem számára.

(38) Köszönöm, Neked, Uram, örök fogadalmam,
A tiszta szeretet kötelékét,
Hogy szívemmel tiszta Szíved összekapcsoltad,
S megteremtetted szívünk örök egységét.
Köszönöm, Neked, Uram, a betegek szentségét,
Mely erőt ad a harchoz utolsó percemben.
Segít elérnem lelkem üdvösségét,
És erőt ad a léleknek, hogy örök boldogságban éljen.
Köszönöm, Neked, Uram, minden sugallatodat,
Melyekkel végtelen jóságod eláraszt,
Lelkembe árasztott világosságodat,
Szó el nem mondja, csak szívem érzi azt.
Köszönöm, Neked, Szentháromság, Egy Isten,
Az életem során kapott kegyelmet,
Hálám csak nő majd az örök életben,
Ahol dicséreted zengi majd énekem.

1287 + Lelki békém ellenére örökös harcban állok a lélek ellenségével. Folyton újabb rejtekhelyeit fedezem fel, s a harc tovább tombol. (39) Békés perceimben azon őrködöm s fáradozom, hogy ne támadhasson rám váratlanul. Ha iszonyatos gyűlöletét érzem, előle egyenesen Jézus Szentséges Szívébe rejtőzöm.

1288 1937.9.19. Ma így szólt hozzám az Úr: „Leányom, ird, hogy nagyon fáj nekem, ha a szerzetes lelkek a szeretet szentségét csupán megszokásból veszik magukhoz, mintha nem különböztetnék meg ezt a táplálékot. Szívükben nem találok sem hitet, sem szeretetet. Csak viszolyogva térek be ilyen lelkekhez. Jobb lenne, ha nem fogadnának magukba.”

1289 Legédesebb Jézus! Gyűjtsd lángra szeretetemet irántad! Formáld magadhoz hasonlóvá, isteníts meg, hogy cselekedeteim kedvesek legyenek előtted! Tegye ezt meg velem a napi Szentáldozás! Ó, hogy szeretnék egészen Hozzád hasonulni, Uram!

1290 (40) 1937.9.19. Ma meglátogatott vér szerinti

fivérem: Stasio. Nagyon örültem ennek a szép léleknek, aki szintén elhatározta, hogy Istennek szenteli életét, vagyis maga Isten vonzotta őt a szeretetéhez. Sokáig beszélgettünk Istenről s az Ő jóságáról. A beszélgetés alatt megláttam, milyen kedves a lelke Isten előtt. A főnöknő anyja engedélyezte, hogy többször is találkozhatom vele. Mikor fivérem megkérdezte tőlem, melyik rendbe lépjen, azt válaszoltam: „Te tudod legjobban, mit kíván tőled az Úr.” Egyébként a jezsuita rendet ajánlottam, de azt tanácsoltam: „Oda lépj be, ahová neked tetszik.” Megígértem, hogy imádkozom érte. Később elhatároztam, hogy kilencedet mondok érte Jézus Szívéhez Piotr Skarga jezsuita pap közbenjárását kérve a szerint az ígélet szerint, melyet a Jézus Szíve Hírnöke[341] lapban olvastam; mert jelenleg Stasnak nagy nehézségei vannak ebben a dologban. Megértettem, hogy ebben az ügyben nagyobb szüksége van az imára, mint tanácsadásra...

1291 (41) 9.21. Ma éjjel többször felébredtem -- minden alkalommal röviden, de teljes szívemből hálát adtam Istennek azért a sok kegyelemért, melyben engem és Kongregációnkat részesítette. Elgondolkodtam nagy jóságán.

1292 A Szentáldozásnál így szóltam Hozzá: „Jézusom, ma éjjel oly sokszor gondoltam Rád!” Jézus azt válaszolta: „Én is sokat gondoltam rád, mielőtt még életre hívtalak volna.” -- „Hogyan gondoltál rám, Jézusom?” -- „Úgy, hogy beengedtelek az örök boldogságomba.” -- E szavakra megtelt lelkem istenszeretettel. Nem győzök álmélni azon, mennyire szeret minket Isten.

1293 Midőn rádöbentem, hogy őszinte elhatározásom ellenére ismét ugyanabba a hibába estem -- ez ugyan csak kicsi, nem szándékos gyarlóság volt --, lelkem oly élénk fájdalmat érzett, hogy rövid időre abbahagytam a munkámat, (42) s a kápolnába siettem, leborultam Jézus lábai elé, s nagy szeretettel és fájdalommal bocsánatot kértem az Úrtól. Nagyon szégyelltem magam annál is inkább, mert éppen ma reggel tettem ígéletet a Szentáldozásnál, hogy hűséges leszek Hozzá. Ekkor meghallottam a következő szavakat: „Ha nem lett volna benned ez a kis gyarlóság, nem jöttél volna hozzám. Tudd meg, valahányszor hozzám jössz, s megalázod magad bocsánatomat kérve, a kegyelmek özönét árasztom lelkedbe. Eltűnik előlem gyarlóságod, s csak a szeretetedet és alázatosságodat látom. Nem veszítesz semmit, viszont sokat nyersz.”

1294 Az Úr megmutatta nekem, hogy ha egy lélek nem fogadja el a számára kijelölt kegyelmet, azok azonnal átszállnak egy másik lélekre. Ó, Jézusom, tégy méltóvá engem kegyelmeid befogadására, mert magamtól semmire sem vagyok képes. Segítséged nélkül még a nevedet sem tudom méltóképpen kiejteni.

1295 (43) 1937.9.25. Midőn láttam, milyen nagy nehézségek tornyosulnak az ügy megvalósulása elé, elmentem az Úrhoz, és így panaszkodtam: „Nem látod, Jézus, mennyire megnehezítik műved megvalósulását?” Lelkemben ezt a hangot hallottam:

„Tedd meg, ami módodban áll, s ne törődj a többivel! Ezek a nehézségek mutatják meg, hogy ez az én művem. Ha mindent megteszel, amire képes vagy, légy nyugodt.''

1296 Ma, amikor kinyitottam a portát a főnöknő anya előtt, megéreztem, hogy az Isteni Irgalom ügyében[342] megy a városba. Ez a főnöknő tett legtöbbet ebben az ügyben.

1297 <W0>Ma óvatlanul megkérdeztem két szegény gyermeket, igaz-e, hogy otthon nincs semmi enivalójuk? Egy szót sem szóltak, elhagyták a portát. Megértettem, hogy nagyon nehezükre esik beszélni nyomorúságukról. Gyorsan (44) utánuk siettem, visszahoztam őket, s adtam nekik, amit tudtam, s amire engedélyem volt.

1298

Légy irgalmas irántam, Istenem,
Jézusom könyörületes Szíve szerint,
Halld meg sóhajom, kérésem,
S lásd megtört szívem könnyeit!
Ó mindenható, irgalmas Isten,
Kegyelmed kimeríthetetlen,
S bár nyomorúságom mély, mint a tenger,
Minden bizalmam irgalmadba vetem.
Ó, öröktől való Szentháromság, kegyes Isten,
Kegyelmed soha nem ér véget,
Bizom hát irgalmad tengerében,
S ha fátyol rejt is, érezlek Téged.
Irgalmad mindenhatóságát, ó, Uram,
Dicsérvék szerte a világon,
Tiszteleted soha el nem múlhat,
Isteni Irgalom, lelkem örökre áldjon.

1299--1300 (45) 1937.9.27. Ma a főnöknő anyával elmentünk egy bizonyos úrhoz,[343] aki az Irgalmas Jézus képének megfestése és nyomtatása ügyében dolgozik. Ugyancsak nyomtatás alatt vannak a könyörgések[344] és a rózsafüzér[345] is, melyekre már megkaptuk az engedélyt.[346] A nagyobb, javított[347] képet is meg kellett néznünk. Rendkívül örültem, mert ez már nagyon hasonlított. Ahogy a képet szemléltem, oly élénken átjárt Isten szeretete, hogy egy pillanatra nem tudtam, hol vagyok. Miután ezeket a dolgokat elintéztük, a Mária-templomba mentünk. Ott részt vettünk egy szentmisén. Jézus itt közölte velem, hogy e mű kapcsán nagyon sok lélek nyeri el az üdvösséget. Ezután bensőséges beszélgetést kezdtem az Úrral. Megköszöntem neki azt a kegyelmet, hogy láthatom végtelen irgalma tiszteletének elterjedését. Ó, milyen nagy Isten bőkezűsége! Dicsérvék az Úr, aki ígéreteit (46) hűségesen állja!

1301 Isten Irena anyát[348] ebben a dologban különleges világossággal áldotta meg. Ő engedte meg elsőnek, hogy az Úr kívánságát teljesítsem, bár csak a jelenés után két évvel lett a főnöknőm. Ő volt, aki először eljött velem, amikor a képet[349] elkezdtek festeni, s most, amikor Isten irgalmáról pár dolgot kinyomtatnak, és kis képeket

sokszorosítanak, újból velem jött. Isten különösen rendezett el mindent ebben az ügyben. Vilniusban kezdődött el, s mostanra Isten akarata úgy intézte a körülményeket, hogy itt Krakkóban folytatódjék a dolog. Tudom, mennyire kedves Isten előtt ez a főnöknő, s látom, hogyan vezeti Isten a dolgokat, s azt akarja, hogy ebben a fontos időben éppen ennek az anyának az oltalma alatt álljak... Hálát adok Neked, Uram, az ilyen előljárókért, akik szeretetben (47) és Isten félelmében élnek. Ezért érte imádkozom a legtöbbet, mert ő vállalta magára Isten irgalmassága ügyében a legnagyobb nehézségeket...

1302 1937.9.29. Ma sok isteni titok vált érthetővé előttem. Felismertem, hogy a Szent Ostya a következő Szentáldozásig megmarad bennem. Isten élő, érzékelhető jelenléte lakik a lelkemben. Ez a tudat mély áhítatot kelt bennem minden erőfeszítem nélkül...Szívem élő oltárszekrény, amelyben élő Ostya van jelen. Istent sohasem kerestem valahol a messzeségben, hanem mindig saját bensőmben, saját lényem mélyén beszélgetek Istenemmel.

1303 Istenem! Minden kegyelem ellenére szüntelenül az Istenemmel való egyesülésre vágyom. Minél jobban megismerem Őt, annál jobban vágyódom Utána!

+
1304 (48) JMJ

Vágyódva nézek a csillagos égre,
Elbűvöl a végtelen ég kékje,
Tiszta szívem, Istenem, megsejlt Téged,
S szeretné már levetni e földi köteléket.
Ó, hazám! Vágyakozva szemléllek,
Száműzetésem vajon mikor ér itt véget?
Jézus, jegyessed szólít Téged,
Kit megöl a vágy, mit Irántad érez.
Sóvárogva nézem a szentek nyomdokait,
Kik e vadonon át már hazájukba értek,
Példájuk vezet, tanácsuk int,
Biztatnak ők -- türelem, nővérünk -- hamar lehull köteléked.
De szavukat nem hallja a vágyódó lélek,
Szíve hevesen törne Urához, Istenéhez,
Nem érti meg az emberi beszédet,
Mert szeretete egyedül Istené lett.
Sóvárgó lelkem a szeretet sebével
Áttör minden teremtett létezőn,
(49) S egyesül a végtelen örökléttel,
Az Úrral, Ki magával eljegyezte őt.
Vágyódó lelkemnek engedd meg, Istenem,
Hogy elmerüljön Isteni Háromságodban,
Teljesítsd vágyaim, melyekért alázattal kérlek,
Szerető szívvel, lángokban égve.

1305 Ma bejött portánkon egy lélek, s kérte, vegyük fel gyermekeink[350] közé, de nem tudtuk ezt megtenni. Ennek a léleknek nagy szüksége lett volna házunkra. Míg vele beszéltem, testemben megjelentek Jézus fájdalmai. Midőn elment, az egyik legsúlyosabb önmehtagadást gyakoroltam

érte. Legközelebb nem engedem elmenni az ilyen lelket. Három napig sokat szenvedtem miatta. Nagyon sajnálom, hogy oly kicsik az intézeteink, s nem tudunk több ilyen lelket elhelyezni. Jézusom, Te tudod, mennyit szenvedek minden eltévedt bárányért...

1306 (50) + Ó, alázat! Te pompás virág! Tudom, csak kevés lélek mondhat magáénak. Talán azért, mert olyan szép vagy, s oly nehéz elnyerni téged. Biztos, mindkettő oka. Maga Isten talál tetszést benned. Az alázatos lélek előtt nyitva állnak az ég zsilipjei, s a kegyelmek tengere zúdul rájuk. Ó, de szép az alázatos lélek! Szívéből mint tömjénfüstölőből száll fel mindenféle kedves illat a felhőkön át egész az Istenig, hogy megörvendeztesse Szentséges Szívét. Az ilyen lélektől semmit sem tagad meg az Úr. Az ilyen lélek teljhatalmú, befolyásolja az egész világ sorsát. Isten egészen a trónjáig emeli fel. Minél alázatosabb a lélek, annál jobban hajol le hozzá az Úr. Gazdagítja kegyelmeivel, s mindenhatósága kíséri minden időben. Az ilyen lelkek élnek a legszorosabb egységben Istennel. Ó, alázat! Verj mélyen gyökeret egész lényemben! Ó, legtisztább, legalázatosabb Szűz, segíts elnyernem a mély alázatot! (51) Most értem meg, miért van olyan kevés szent, mert kevés a mélyen alázatos lélek.

1307 Örök Szeretet, Irgalmasság Mélye, ó, Háromszemélyű Szentség, mégis egy Isten! Mindnyájunkat szerető öledben tartasz, s mint jó Atya, senkit sem vetsz meg. Ó, isteni Szeretet, élő Forrás! Áradj ki ránk, méltatlan teremtményeidre. Ne tartsa vissza nyomorúságunk szereteted árját, hiszen irgalmadnak nincs határa.

1308 + Jézusom, úgy vettem észre, mintha kevesebbet foglalkoznál velem. -- ,,Igen, gyermekem. Elrejtőzöm lelki vezetőd[351] mögé. Ő foglalkozik veled akaratom szerint. Becsüld meg minden szavát, mintha az enyém lenne. Ő a függöny, aki mögé elrejtőzöm. Én és a lelki vezetőd egyek vagyunk. Az ő szavai az én szavaim.''

1309 (52) Midőn a keresztutat imádkozom, a tizenkettedik stációnál mélységes meghatottság fog el. Itt szemlélem Isten irgalmának mindenhatóságát, mely Jézus Szívén áttört. Minden egyes alkalommal, mikor a keresztutat imádkozom, Jézus megnyitott Szívébe zárom az egész szerencsétlen emberiséget, valamint egyes személyeket, akiket szeretek. -- Az irgalmasságnak ebből a forrásából tört elő a két sugár: a vér és a víz, melyek a kegyelmek áradatával öntik el a világot...

1310 Mikor az ember beteg és gyenge, állandóan erőfeszítések árán kell megtennie azt, amit mindenki természetesen el tud látni, s néha még ezeket a ,,természetes'' dolgokat sem tudja ellátni az ember. Mégis mindenért hála Neked, Jézus. Nem a munka nagysága, hanem a ráfordított erőfeszítés kap jutalmat. Amit szeretettel teszünk meg, az nem kis dolog, ó, Jézusom! Hiszen a Te szemed mindent lát. (53) Nem tudom, miért érzem magam reggel különösen gyengének. Minden erőmet össze kell szednem, hogy felkeljek az ágyból. Sőt néha kifejezetten hősiesen kell

viselkednem. A Szentáldozásra gondolva némi erő száll belém. A nap tehát küzdelemmel kezdődik, s azzal is végződik. Midőn lepihenek, úgy érzem magamat, mint a harctérről hazatérő katona. Hogy mit rejt magában ez a nap, csak Te tudod, Mesterem és Uram.

1311 Elmélkedés. Az elmélkedés alatt a mellettem térdelő nővér folyton krákog és köhög. Néha szünet nélkül. Mivel már véget ért a mise, arra gondoltam, hogy az elmélkedés idejére elcserélem a helyem. De eszembe jutott, ha elhagyom a helyemet, észreveszi a nővér, s majd bántani fogja, hogy elhúzódtam mellőle. Elhatároztam, hogy a helyemen (54) fogok imádkozni, és a türelem gyakorlását Istennek ajánlom. A szemlélődés végén Isten vigasza oly mértékben eltöltött, hogy szívem alig bírta azt elviselni. Az Úr értésemre adta, ha elhagytam volna a helyem, mindazt a kegyelmet, amely a lelkembe áradt, elveszítettem volna.

1312 + Ma Jézus egy szegény fiatalember alakjában jött a portára. Lesoványodott, fiatal férfi képében, rongyos ruhában, mezítláb, hajadonfőtt, agyonfagyva, mert hideg és nedves volt az idő. Valami meleg ételt kért. Bementem a konyhába, de nem volt ott semmi a szegények részére. Keresgélés közben találtam egy kis levest. Megmelegítettem, tördeltem bele egy kis kenyeret, s így adtam a szegény fiúnak, aki megette. Abban a pillanatban, amikor elvettem tőle az edényt, tudomásomra hozta, hogy Ő az ég és föld Ura. Ahogy megláttam, ki Ő, eltűnt a szemem elől. Midőn visszatértem cellámba, elgondolkodtam a történeteken. Ekkor meghallottam lelkemben: „Leányom, meghallottam a szegények áldásait, akik a portáról eljövet áldanak engem. Az engedelmesség keretein belüli irgalmad megtetszett nekem, azért elhagytam trónomat, hogy megízleljem irgalmad gyümölcsét.”

1313 Ó, Jézusom, már értem, s világos előttem, hogy mi történt nem sokkal ezelőtt. Éreztem is, hogy különös az a szegény, aki ilyen szerénységet tanúsít. Ettől kezdve még nagyobb szeretet gyúlt a szívemben a szegények és a szűkölködők iránt. Úgy örülök, hogy előljáróim épp ezzel a munkakörrel bíztak meg. Tudom, hogy az irgalom sokoldalú. Mindig, mindenhol, minden időben lehet jót tenni. A bensőséges istenszeretet állandóan megláttatja a szükségét, és tettel, szóval, imával siet segíteni. Szavaidat, Uram, most értettem (56) meg, melyeket korábban mondtál nekem.

1314 + Csak Te tudod, Krisztus, milyen nagy erőfeszítésbe kerül gyenge egészségemmel jól ellátni kötelességeimet.

1315 + Belső elhagyatottságaim idején sem veszítem el nyugalmam, mert tudom, hogy Isten sohasem hagyja el a lelket -- legfeljebb akkor, ha maga a lélek tépi szét hűtlenségével a szeretet kötelékét. Minden létezés teljesen az Úrtól függ, s az Ő mindenhatósága tartja fenn azokat. Egyeseket a szeretet kormányoz, másokat az igazság. Tőlünk függ, milyen uralom alatt akarunk élni. Senkitől se tagadják meg az elegendő kegyelmet. Nem rémít el látszólagos magamra hagyatottságom. Magamba szállok, s elgondolkozom azon, vajon

nem az én hibám miatt érzek most így? Ha nem -- dicsőség Istennek!

1316 (57) 1937.10.1. -- „Leányom, szeretetből végzett áldozatra van szükségem, mert csak ennek van jelentősége előttem. Nagy adósággal tartozik nekem a világ, melyet áldozatukkal csak a tiszta lelkek tudnak törleszteni, irgalmasságot gyakorolva.''

1317 Megértettem, Uram, szavaid, mint ahogy az irgalmasság széles terjedelmét is, melynek világítania kell lelkemben. - - Jézus: „Tudom, leányom, hogy megérted szavaimat, s mindent megteszel, amit tudsz -- de írd fel a lelkek részére, akik időnként azért aggódnak, mert nincsenek anyagi javaik, amivel irgalmasságot gyakorolhatnának: nagyobb értéke van a lelki irgalmasságnak, amihez nincs szükség sem engedélyre, sem tartalékokra. Minden lélek rendelkezésére áll. Az a lélek, aki nem gyakorol irgalmat, az utolsó ítélet napján nem fog részesülni az én irgalmamban sem. Ó, ha a lelkek tudnának örök kincseket gyűjteni, nem részesülnének mtéletben -- mert az irgalommal megelőznék ítélkezésemet.

1318 (58) 1937.10.10. Ó, Jézusom, köszönetként sok kegyelmedért felajánlom Neked testem, lelkem, akaratom és szívem minden érzelmét. Fogadalmammal egészen Neked szenteltem magam, már semmim sincs, amit odaadhatnék Neked. Jézus erre azt mondta: „Leányom, nem adtad oda nekem azt, ami igazán a tiéd.''

Mélyen lelkembe néztem s láttam, hogy egész lelkemmel szeretem az Istent. Nem találtam semmit, amit már oda nem adtam volna Neki. Megkérdeztem: „Jézusom, mivel rendelkezem még? Mondd meg, s azonnal odaadom tiszta szívvel.''

Jézus jóságosan azt felelte: „Leányom, add nekem nyomorúságodat, mert az kizárólag a te tulajdonod.''

Ebben a pillanatban megvilágította lelkemet egy fénysugár, s megláttam gyarlóságom teljes mélységét. Azonnal Jézus legszentebb Szívéhez simultam, oly nagy bizalommal, hogy ha az elkárhozottak összes bűne terhelné is lelkiismeretemet, mégse kételkednék Isten (59) irgalmában -- hanem porrá zúzott szívemmel irgalmad mélységébe vetném magamat. Hiszem, Jézusom, hogy nem taszítanál el magadtól. Hanem helyettesed kezével feloldoznál engem.

1319 Meghaltál, Jézusom, de a lelkek számára felfakasztottad az élet forrását. Az egész világ rendelkezésére áll az irgalom tengere. Ó, élet kútja, Isten végtelen irgalma, öleld át az egész világot, s áradj ki ránk!

1320 -- „Délután három órakor könyörögj irgalmamért, főleg a bűnösök részére. Mélyülj el, ha csak rövid időre is, szenvedéseimben, főleg elhagyatottságomban halálom óráján. Ez a nagy irgalom órája a világ számára. Megengedem, hogy behatolj halálos szomorúságomba. Ebben az órában nem tagadok meg semmit a lelkektől, akik szenvedéseimre hivatkozva kérnek tőlem valamit.''

(60) +
JMJ

1321

Köszöntelek, Jézusom legirgalmasabb Szíve,
Minden kegyelem élő forrása,
Lelkünk egyetlen oltalma, menedéke,
Benned van reményem ragyogása.

Köszöntelek, Istenemnek könyörületes Szíve,
A szeretet kimeríthetetlen élő kútja,
Melyből élet fakad a bűnös ember részére,
És nekünk égi örömet juttat.

Köszöntelek, szentséges Szívnek nyílt sebhelye,
Melyből az irgalom sugarai előtörtek,
E forrásból mindenki életet meríthet
A bizalom edényébe töltve.

Köszöntelek, felfoghatatlan Isteni Jóság,
Mérhetetlen, kikutathatatlan,
Irgalommal teljes, mégis örökké szent Valóság,
Olyan vagy, mint gyermeke fölé hajló anya.

Köszöntelek, irgalom trónusa, Istennek Báránya,
Ki életed áldoztad fel értem,
Előtted lelkem leborul mindennap,
Mély hitben élve.

=====

Napló -- 5. füzet

1322--1400

A Legméltóságosabb Oltáriszentségről nevezett

Boldog

FAUSZTINA

nővér

(Faustyna Kowalska)

Az Irgalmasság Anyja Nővérei Kongregációjának tagja

NAPLÓ

5. füzet

Az Úr Irgalmát fogom dicsérni

(1) + JMJ

1322

Sötét éjszaka mély árnyai közt
Halad előre életem hajója,
Sehol egy part, ahol kikötsz,
Körülölel a tenger árja.

A legkisebb vihar is elsüllyeszthetne,
Lehúzza hajómat a víz mélyébe,
Ha Te magad nem örködnél felettem, Istenem,
Életem minden órájában, minden percében.

Körülöttem hullámok zúgnak és tombolnak,
Én mégis nyugodtan, bizakodva úszom,
Gyermekként nézek a távolba,
S nem félek, mert világosságom Te vagy, Jézusom.

Mindenütt borzalom és rettenet,
Ám az én lelkem békéje a tengernél is mélyebb,
Aki Veled van, Uram, el nem veszhet,
Ezt mondja a Te isteni szereteted nékem.

Bár mindenfelől vészek leselkednek,
Nem félek, mert a csillagos eget nézem,

Bátran, vidáman haladok előre,
Ahogy ez illik egy tiszta szívhez.
Ha életem hajója nyugodtan célba ér,
Csak mert a kormányosom Te vagy, Istenem,
Mindenek fölött ezért,
Mély alázattal megvallom ezt.

+

(2) JMJ

1323

Istenem, szeretlek!

A Legszentebb Oltáriszentségről nevezett Fausztina nővér

1324   Krakkó, 1937.10.20.

+ Mély hittel, reménnyel, szeretettel
Üdvözöllek, ó, angyali Kenyér.
Szívem mélyéből áldalak Téged,
Bár nem vagyok más, csak kis semmiség.
Üdvözöllek, elrejtőzött Istenség,
És egész szívemből szeretlek Téged.
Nem zavar, hogy titkaid leple rejt még,
Én úgy szeretlek itt, mint választottaid az égben.
Üdvözöllek, Istennek Báránya,
Ki elveszed lelkem minden bűnét,
Minden reggel szívembe zárlak,
S Te előkészítéd lelkem üdvét.

+

(3)   JMJ   Krakkó, 1937.10.20
              + Ötödik füzet

1325   Ó, Istenem, dicsérjen Téged minden, ami bennem él,
Teremtőm, Uram. Szívem minden dobbanásával hirdetni akarom
kikutathatatlan irgalmadat. Hirdetni akarom a lelkeknek nagy
jószágodat, s fel akarom bátorítani őket, hogy bízzanak
irgalmadban. Ez a küldetésem, melyre Te hívtál meg, Uram, a
jelen és a jövő életemben.

1326   Ma kezdődik a nyolcnapos lelkigyakorlatunk. Kérlek,
Jézusom, Mesterem, segíts, hogy buzgón végezhessem ezt a
szent lelkigyakorlatot. Lelked vezessen, Ó, Istenem, hogy
mélyebben ismerhesselek meg, Uram, s nagyobb önismeretre
tehessek szert, mert oly mértékben szeretlek Téged,
amennyire megismerlek. Amennyire felismerem nyomorúságomat,
annyira vetem meg magam. Tudom, Uram, hogy nem tagadod meg
tőlem segítségemet. Szentként szeretnék kikerülni ebből (4)
a lelkigyakorlatból, bár emberi szemek nem fogják meglátni a
változást, még az elöljáróim sem. Uram, működjék lelkemben
kegyelmed, teljesedjék be rajtam akaratod.

1327   Első nap. Jézus: „Leányom, ez a lelkigyakorlat
megszakítás nélküli szemlélődés lesz, úgy éled át, mint egy
lelki lakomát. Irgalmas szívemen elmélkedheted végig
mindazokat a kegyelmeket, melyeket szíved kapott. Lelkedet
mély béke fogja kísérni. Azt akarom, hogy tekinteted
állandóan szent akaratomat figyelje. Így tetszel nekem a

legjobban. Nem hasonlítható ehhez semmiféle áldozat. Minden gyakorlat alatt szent szívemen pihensz majd, semmilyen reformot nem hajtasz végre, mert életed az én tetszésem szerint való. A lelkigyakorlatot tartó pap egyetlen szava sem fog nyugtalanítani.''

1328 Jézusom, már két elmélkedésen túl vagyok, s látom, minden igaz, amit mondtál nekem. Mély békét érzek, s ez a béke (5) lelkiismeretemből fakad, mely biztosít arról, hogy mindig a Te akaratodat teszem, Uram.

1329 Az emberi élet céljáról szóló elmélkedésből megértettem, hogy ez az igazság mélyen gyökeret vert lelkemben, és ettől cselekedeteim tökéletesebbekké váltak. Tudom, miért lettem megteremtve. Az összes teremtmény együtt sem tudja helyettesíteni a Teremtőt számomra. Tudom, hogy végső célom Isten. Így minden tettem is Istenre irányul.

1330 + Ó, milyen jó ezt a lelkigyakorlatot Istenem Szívén megtartani! Egyedül vagyok Jegyesemmel a rengetegben, és senki sem zavarhatja meg édes beszélgetésünket.

1331 Jézusom, szentségem épületének alapjait Te magad fektetted le, mert az én közreműködésem nem volt valami nagy. Te segítettél a teremtményekhez való helyes viszonyuláshoz, mert a szívem egyedül nagyon gyenge. Ezért kértelek Téged, Mesterem, hogy ne tekints szívem (6) fájdalmaira, s metssz le rólam mindent, ami akadályozna a szeretet útján. Abban a szenvedésben, amit műved kapcsán lelkemben okoztál, nem értettelek meg, de ma már értelek, Uram, és örülök a szellem szabadságának. -- Jézus maga örködött fölöttem, hogy semmiféle szenvedély ne hálózza be szívemet. Megértettem, milyen veszélytől óvott meg, ezért határtalanul hálás vagyok Istenemnek.

1332 + Második nap. Midőn az angyalok bűnéről, s az azonnal bekövetkező büntetésükről elmélkedtem, megkérdeztem Jézust: „Miért büntetted meg bűnbeesésük után haladéktalanul az angyalokat?'' Ezt válaszolta: „Mélységes Isten-ismeretük miatt. Nincs a földön ember, még ha nagy szent lenne is, aki úgy ismerné Istent, mint az angyalok.'' Hozzám, nyomorult bűnöshöz viszont irgalmas Istennek mutatkoztál, éspedig oly sokszor. Irgalmaid ölében hordozol, és mindig megbocsátasz, ha összetört szívvel bűnbocsánatért esedezem.

1333 Mélységes csend tölti el lelkemet, egyetlen felhő sem takarja el a Napot előlem. Egészen (7) átadom magam e Nap sugarainak, hogy szeretete tökéletes változást idézzen elő bennem. Szentként akarok kikerülni ebből a lelkigyakorlatból, s gyarlóságom ellenére szentté akarok lenni. Bízom abban, hogy Isten irgalma az ilyen nyomorúságból is, amilyen én vagyok, szentet tud faragni, hiszen őszinte akarát él bennem ehhez. Minden kudarc ellenére úgy akarok harcolni, s úgy cselekedni, mint egy valóban szent lélek. Semmitől sem hagyom magam elbátortalanítani. Szentként akarok élni és halni úgy, hogy Rád irányítom tekintetemet, keresztire feszített Jézus.

Példaképem leszel cselekedeteimben. Példaképeket kerestem a környezetemben is, de nem találtam megfelelőt. Úgy éreztem, mintha késne így szentségem. De tekintetemet most Rád emelem, Krisztus, legjobb Vezetőm! Bizom benne, hogy megáldod erőfeszítéseimet.

1334 + A bűnről való elmélkedésem során az Úr megismertetett velem minden rosszat, ami a bűnben rejlik, s a nagy hálátlanságot, amit képvisel. Lelkemben nagy undort irzek még a legkisebb bűnnel szemben is. (8) A most szemlélt örök igazságok azonban a legkisebb zavar és nyugtalanság árnyékát sem keltik lelkemben. Szakadatlanul tart szemlélődésem annak ellenére, hogy mélyen megrendítenek ezek a dolgok. Ebben a szemlélődésben nem érzem lelkesedni a szívemet, helyette mély békét és sajtóságot csendet élvezek. Az izzó szeretet mellett különös kiegyensúlyozottság van bennem. Még a Szentáldozás sem okoz megindultságot, helyette mély egyesülésre vezet Istennel; ahol az én szeretetem Isten szeretetével találkozva eggyé válik [vele].

1335 + Jézus felszólított, hogy ezen lelkigyakorlaton a résztvevő nővérekért is imádkozzam. Amíg imádkoztam, megláttam egyes lelkek küzdelmét. Azonnal megkettőztem imáimat.

1336 + Ebben a mély csendben jobban megítélhetem a lelkem állapotát. Tiszta vízhez hasonlít a lelkem, amelyben minden jól látszik, jól látom saját nyomorúságomat és Isten kegyelmeinek nagyságát is. Ezek a valóságos felismerések megerősítik lelkemet mély alázatában. Szívem úgy áll Kegyelmed hatása alatt, mint a nap fényében tündöklő kristály. Tükrözze vissza (9) szívem Isteni Képmásodat olyan módon, amennyire csak egy teremtmény erre képes lehet. Ragyogjon keresztül rajtam a Te Istenséged, ki a lelkemben lakozol!

1337 Ahogy a legszentebb Oltáriszentség előtt imádkoztam Jézus öt sebet üdvözölve, minden seb köszöntésekor éreztem, hogy egy kegyelmi sugár hatolt a lelkembe, s a mennyország előízét, s ezzel együtt abszolút bizalmat adott Isten irgalma iránt.

1338 Ahogy ezt írom, hallom a sátán kiáltását: „Mindent leír! Mindent leír! Ezzel mi oly sokat veszítünk! Ne írj Isten jóságáról! Ő az igazságos.” Dühöngve felüvöltött, és eltűnt.

1339 Ó, irgalmas Isten! Te nem vetsz meg minket, hanem állandóan kegyelmeiddel ajándékozol meg. Méltóvá teszel királyságodra. Jóságod emberekkel tölti be a hálátlan angyalok üresen maradt helyeit. Ó, nagy irgalmasságú Isten, ki szent tekinteted elfordítottad a fellázadt angyalokról, s a bűnbánó emberekre néztél. (10) Tisztelet és dicsőség mérhetetlen irgalmadnak! Ó, Istenem, Te nem veted meg az alázatos szívet.

1340 Jézusom! Kegyelmeidnek hála, érzem, hogy természetem nemesebbé válik, de még nem haldoklik egészen. Éberségemnek

tehát állandónak kell maradnia. Küzdenem kell még sok hibámmal, de tudom, hogy ez a harc nem alacsonyít le senkit, csak a gyávaság és bukások.

1341 Sokat kell eltúrní, ha nem ágyban fekvő beteg az ember, de gyenge az egészségi állapota, mert a környezete nem tekinti betegnek. Különbőféle okokból mindig van alkalom áldozatot hozni, olykor egészen nagyokat is. Most már értem, hogy sok dolog majd csak az örökkévalóságban válik nyilvánvalóvá. De azt is tudom, ha Isten áldozatot kíván, nem szűkösködik kegyelmeivel, hanem bőségesen juttatja azokat a léleknek.

1342 Jézusom, égjen csendben áldozatom trónod előtt szeretettel telve. Így könyörgök Hozzád irgalomért a lelkeknek.

1343 (11) Harmadik nap. Elmélkedés a halálról, melyen saját tényleges halálomra készültem fel. Lelkiismeretvizsgálatot tartottam, s a halál tükrében gondoltam át összes ügyeimet. Hála a kegyelemnek, mindegyiken rajta volt a végleges cél ismertetőjegye. Szívem Isten iránti nagy hálával fogadta ezt, s elhatároztam, hogy a jövőben még nagyobb hűséggel szolgálom Uramat. A legfontosabb a régi ember teljes halála, s új életet kezdeni. Reggel úgy készültem fel a Szentáldozásra, mintha életemnek utolsó Áldozása lenne. A Szentáldozás után szembenéztem a halállal, elmondtam a haldoklók imáját, s később a lelkemért a Mélységből kiáltok zsoltárt. Testemet leeresztették a sírba, s így szóltam lelkemhez: „Látod, mi lett a testedből, egy halom sár és kukacok. Ez az örökséged...”

1344 Ó, Irgalmas Isten! Te engeded, hogy éljek, add tehát, hogy új életet kezdjek; olyan életet, ami teljesen lelki, amelyen nem lesz hatalma a halálnak. Megújult a szívem, s már itt a földön megkezdtém új életemet -- Isten szeretetének életét. Emellett nem felejttem el, hogy (12) csupa gyengeség vagyok, de nem kételkedem egyetlen pillanatra sem segítő kegyelmedben, Istenem.

1345 Negyedik nap. Ó, Jézusom! Szíveden ez alatt a lelkigyakorlat alatt oly jól érzem magam! Lelkem békéjét nem zavarja semmi. Egyik szemem nyomorúságomra, a másik irgalmad mélységére tekint.

1346 A szentmise alatt, melyet P. Andrasz mondott, láttam a kis Jézust. A misekehelyben ült, s felénk tárta karocskáit. Egy mély pillantás után azt mondta nekem: „Ahogy ebben a kehelyben látsz engem, úgy lakom a szívedben.”

1347 Szentgyónás. A bűnök bevallása után megkaptam a kívánt engedélyt, hogy naponta a szentmise alatt félóráig hordhatom a karpántot, [352] s rendkívüli helyzetekben két óra hosszát az övet. [353] [A páter azt mondta:] „Nővér, ezzel a lehető legnagyobb hűséggel tartson ki Jézus mellett.”

1348 (13) Ötödik nap. Mikor reggel a kápolnába mentem, felismertem, hogy a főnöknőnek kellemetlensége volt miattam. Ez nagyon fáj nekem. A Szentáldozás után Jézus Legszentebb Szívére hajtottam a fejem, s ezt mondtam: „Ó, Uram, engedd, hogy minden vigasz, amit jelenlétedben érzek, erre a kedves főnöknőre hulljon, aki miattam szenvedett kellemetlenséget, tudtomon kívül.”

1349 Jézus megvigasztalt. Azt mondta, mindkettőnk lelkének hasznára vált ez a dolog. Mégis kértem az Urat, mentsen meg attól, hogy valaki miattam szenvedjen. Szívem nem bírná ezt elviselni.

1350 Ó, fehér Ostya! Te megőrzöd lelkem fehérségét. Elfog a félelem attól a naptól, amikor nem vehetnék magamhoz Téged. Angyali Kenyér vagy -- tehát szúzi Kenyér is.

1351 Jézus, legtökéletesebb Példaképem! Rád szegezett tekintettel követem nyomaidat egész életemen át. Természetemet alárendelem a kegyelemnek, legszentebb akaratod és ama világosság szerint, mely lelkemet átjárja. Mindebben bízom segítségemben.

+
(14) JMJ

1352
Belső ellenőrző lap[354]

Részletes lelkiismeret-vizsgálat

Egyesülés az irgalmas Krisztussal. Ha Vele egyesülök, mindig és mindenhol húnek kell lennem Hozzá. Ezért bensőmben: kapcsolat az Úrral. Külsőleg: hűség a szabályzathoz, főleg a hallgatáshoz.

1353

	Győzelmek	Vereség
November:	53	2
December:	104	--
Január:	78	1
Február:	59	1
Március:	50	
Április:	61	
Május		
Június		
Július		
Augusztus		
Szeptember		
Október		

1354 Ha bizonytalan vagyok, hogy hogyan cselekedjem, megkérdem a szeretetet, ez adja a legjobb tanácsot.

1355 (15) Általános lelkiismeret-vizsgálat 1937.10.25.

Győzelem

Nov.Dec.Jan.Feb.Már.Ápr.Máj.Jún.Júl.Aug.Szep.Okt.

Bukások

	11	12	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	
Isten parancsolatai													
Fogad. -- szegénység				9									
Fogad. -- tisztaság				7									
Fogad. -- engedelmesség		27		7									
Szabályzat		7											
Felebaráti szeretet	38	17	73	35	30	20							1,1,1
Alázat	7	39	23	34	56	25							2,3,1,6
Türelem	23	56	50	17	80	50							
Csendesség	11	45	37	28	37	20							
Tiszteletadás		15	25	3	1								1
Szt.mise, Szt.mise Szt.áldozás 6,2,1,1,12	17	12	13	7		10							
Elmélkedés Szt.áldozás	6	5		10									1, (12)
Részletes lelkiismeret- vizsgálat	7	5	11										1
Istenhez és gyóntatóhoz való viszony	5			5									
-- Elöljárók- hoz				7									1,1
-- Nővérekhez				4									
-- Világi személyek- hez	20	2											2,1

1356 (16) Hatodik nap. Ó, Istenem! Kész vagyok akaratod teljesítésére, bárhog is vezetsz -- áldani foglak érte. Kegyelmed segítségével teljesítek mindent, amit csak kívánsz tőlem. Egész szívemmel s lelkemmel elfogadom, amit szent akaratod csak rám mér -- bármi legyen is az, és nem törődöm azzal, mit szól ehhez megromlott természetem.

1357 Egyik napon egy nagyobb csoport mellett haladtam el. Megkérdeztem az Urat, ezek az emberek valamennyien a kegyelem állapotában vannak-e, mert fájdalmaidat nem éreztem mellettük. -- ,,Mert nem érezted fájdalmaimat, ez nem jelenti, hogy mindannyian a kegyelem állapotában vannak, csak néha éreztetem meg veled bizonyos lelkek állapotát, s részesítelek a szenvedés kegyelmében azért, hogy téged használjalak fel megtérésük eszközéül.''

1358 Ahol igazi erény él, ott jelen kell lennie az áldozatnak is, s áldozatnak kell lennie az egész életnek. Egyedül az áldozat által válik hasznossá a lélek. A felebarátaimmal való viselkedésem áldozatom révén szolgálhat Isten dicsőségére. Az áldozatot azonban át kell hatnia Isten szeretetének, mert minden a szeretetben összpontosul és nyeri el értékét.

1359 (17) -- ,,Ha befejezed ezt a lelki gyakorlatot, ne felejtse el, hogy veled mint egy tökéletes lélekkel fogok bánni. Hasznos eszközként akarok látni a kezemben művem teljesítésére.''

1360 Ó, Uram, ki átjárod egész lényemet, s behatolsz lelkem legtitkosabb zugába, látod, hogy csak Reád vágyom, s egyedül szent akaratomat akarom teljesíteni nehézségek, szenvedések, megaláztatások ellenére, emberi szempontokra való tekintet nélkül.

1361 -- ,,Szilárd elhatározásod, hogy szent légy, végtelenül kedves nekem. Megáldom fáradozásaidat, s megszentelődésedhez megadom a lehetőséget. Figyelj, ki ne hagyj egyetlen adott lehetőséget sem, melyet gondviselésem küld neked, hogy szentté válhass. Ha mégsem sikerül kihasználnod az adott alkalmakat, ne nyugtalankodj, hanem mély alázattal borulj elém, s merülj egészen nagy bizalommal irgalmamba. Ily módon többet nyersz majd, mint amennyit elvesztettél, mert az alázatos lélek mindig többet kap -- többet, mint amennyit maga kér.''

1362 (18) + Hetedik nap. Rendeltetésem felismerése nem más, mint benső bizonyosság, hogy eljutok a szentségre. Ez a mély felismerés Isten iránt hálával töltötte el a lelkemet. Minden hódolatom egyedül Istené, mert tudom, mire vagyok képes magamtól.

1363 A lelki gyakorlat végeztével Isten szeretete által teljesen meg fogok változni. Lelkem bátran és komolyan kezdi el új életét, bár külsőleg semmi sem változik életemben, és senki sem vesz észre semmit. Életem irányítója a tiszta szeretet. Az irgalmasság pedig e szeretet gyümölcse. Érzem, hogy Isten egészen átjárt, s ezzel az Istennel térek vissza a fáradságos és nehéz, hétköznapi, szürke életbe -- bízva Abban, akit szívemben érzek, hogy ezt a szürkeséget átalakítja személyes szentségemmé.

1364 Ebben a lelki gyakorlatban irgalmas Szíved csendjében megérik a lelkem. Szereteted tiszta sugarában lelkem

elveszíti fanyarságát, (19) s édes, érett gyümölcsöt terem. Most már szentségben szolgálhatom Egyházamat. Együtt lüktet vérem az egész Egyházzal, mert Jézusban egy testet alkotunk. Azon iparkodom, hogy szívem földjén egészséges gyümölcsök teremjenek. Talán emberi szemek nem fogják látni, de eljön a nap, amikor kiderül, hogy ezzel a gyümölccsel sok lélek táplálkozott, s fog még táplálkozni.

1365 Ó, örök Szeretet! Új életet gyűjtasz bennem, a szeretet és irgalom életét. Támogass kegyelmeddel, hogy felhívásaidat méltón követhessem, s rajtam keresztül teljesíteni tudd a lelkekben, ami szándékodban áll.

Istenem, látom már az örök hajnalpír sugarát! Egész lelkem Hozzád törekszik, Uram. Már semmi sem tart vissza, semmi sem köt a földhöz. Segíts, Uram, hogy hátralévő napjaimat türelemmel tudjam viselni. Szeretetem áldozata szünet nélkül ég fenséged előtt, de oly csendesen, hogy csak Isteni Tekinteted látja, senki sem fürkészheti ki.

1366 (20) Ó, Uram! Bár sok dolog elfoglal, és szívemen viselem a művet, óhajtom az Egyház diadalát, kívánom a lelkek megmentését, megrendít hűséges híveid üldözése, s bár kínzóan fáj sok lélek eleste -- mindezekén túl mélységes béke honol lelkemben, amit sem győzelem, sem vágyak, sem kellemetlenségek nem tudnak megingatni, mert Te minden végzet felett állsz, én Uram, Istenem!

1367 Nyolcadik nap. Ó, Uram, mialatt legszentebb Szíveden számtalan jótetteden elgondolkodtam, hálaérzet támadt a lelkemben az isteni kegyelmekért és jótettekért. Hét nap és hét éjjel szeretnék hálaimeimet mondani Isten felsége előtt, bár kívülről minden kötelességemet el fogom látni. Lelkem állandóan az Úr előtt lesz, s gyakorlataimat átszövi majd a hálaadás. Esténként -- fél órán át térdelek az Úr előtt cellámban. Éjjel pedig annyiszor fogok hálaimeimbe merülni, (21) ahányszor csak felébredek. Ily módon akarom legalább kis részben viszonzni Isten jótéteményeit.

1368 Hogy mindez Istennek kedvesebb legyen, s nekem a legkisebb kétségem se maradjon, lelki vezetőmhöz fordultam, s elmondtam szándékomat, amit lelkemben éreztem a hálaadásra vonatkozóan. Mindenre megkaptam az engedélyt, azzal a kivétellel, hogy éjszaka, amikor felébredek, ne erőltessem meg magam az imában.

1369 Nagy örömmel tértem vissza a zárdába, [355] s már másnap elkezdtem a nagy hálaadást fogadalmam megújításával. Lelkem egészen elmerült Istenben, s egész lényemből a hála lángja lobogott Istenhez. Nem esett sok szó, mert Isten jótettei parázként égtek a lelkemben, s minden fájdalom és kellemetlenség -- mint fahasábok -- hulltak a lángokba, el nem oltva, inkább táplálva azokat. Kértem az egész eget és földet, csatlakozzanak hálaadásomhoz.

1370 (22) Vége a lelkigyakorlatnak, ezeknek a szép napoknak, amikor zavartalanul együtt lehettem az Úrral. Ezt a lelkigyakorlatot úgy végeztem, ahogy Jézus kívánta, s ahogyan az első nap megmondta, vagyis a legnagyobb békében

szemlélve Isten jótetteit. Ilyen lelki gyakorlatot még nem tartottam életemben. Ettől a békétől lelkem jobban megerősödött, mint valami megrázkódtatástól vagy megindultságtól. A szeretet sugaraiban mindent olyannak láttam meg, mint amilyen a valóságban.

1371 A lelki gyakorlat után Isten szeretete által teljesen átlényegültem. Ó, Uram! Istenítsd meg tetteimet, hogy örök érdemük legyen, mert nagy gyengeségem ellenére bízom kegyelmed erejében. Ez támogat, segít majd engem.

1372 Jézusom, Te tudod, hogy egészen fiatal éveimtől kezdve nagy szent akartam lenni, azaz oly bensőségesen akartalak szeretni, ahogy eddig egyetlen lélek sem szeretett Téged. Eleinte csak titkos (23) kívánságaim voltak ezek, amiről csak Jézus tudott. Ma már nem tudom ezeket szívembe rejteni. Ki szeretném kiáltani az egész világnak: „Szeressétek Istent, mert jó, és nagy az Ő irgalmassága.”

1373 Ó, szürke hétköznapok... Ünnepestes tekintettel nézlek titeket. Mily nagy és fennkölt ez az idő, mert alkalmat ad örök égi érdemeket gyűjteni. Tudom, hogyan használnák a szentek ezeket a pillanatokot.

1374 1937.10.30. Ma a rendi szertartás alatt[356] a szentmisén, hálaadásom második napján megjelent előttem nagy szépségében Jézus, és azt mondta: -- „Leányom, nem mentettelek fel téged a cselekvés alól.” Azt feleltem: „Uram, kezeim oly gyengék ilyen munkára!” -- „Igen, tudom, de együtt az én jobb kezemmel mindent elvégezhetsz, csak légy engedelmes gyóntatóidnak. Megvilágosítom őket, hogyan kell vezetniük téged.” -- „Uram, nevedben én már hozzá akartam látni a műhöz, de[357] S. atya még halogatja ezt.” Jézus ezt felelte: „Tudom ezt is. Tedd hát, amit tehetsz, de nem szabad megfutamodnod!”

(24) 1937.11.1. -- November

1375 Ma a vesperás után körmenet indult a temetőbe. Nem mehettek velük, mert szolgálatban voltam a portán. Ez azonban nem zavart, hogy imádkozzam a szegény lelkekért. Mikor a körmenet visszatért a kápolnába, sok lélek jelenlétét éreztem. Megértettem Isten nagy igazságosságát, miszerint mindenkinek az utolsó fillérig törlesztenie kell.

1376 Az Úr alkalmat adott egy személy által a türelem gyakorlására. Vele együtt végzem egyik kötelességemet. Még sohase láttam olyan lassú embert, mint amilyen ő. Nagy türelemmel kell felvértezmem magamat, hogy unalmas fecsegéseit meghallgassam.

1377 11.5. Ma reggel öt munkanélküli jött a portára, és feltétlen be akartak jönni. Mivel N. nővér nem boldogult velük, bement a kápolnába (23) az anyához. Az anyácska[358] engem küldött, hogy menjek ki hozzájuk. Már jó távolról meghallottam hangos dörömbölésüket. Kétség és félelem fogott el. Nem tudtam kinyissak-e, vagy pedig -- mint N. nővér -- csak az ablakon keresztül át beszéljek velük. Hirtelen

meghallottam lelkemben a hangot: „Menj, nyiss ajtót, s olyan kedvesen szólj hozzájuk, ahogyan velem szoktál beszélni!” Azonnal kinyitottam az ajtót, s a legveszedelmesebbnek látszóhoz fordultam, s olyan barátságosan és békésen szóltam hozzá, hogy egészen elbizonytalanodtak. Most ők is szelíden kezdtek beszélni, és azt mondták: -- „Hát nincs mit tenni, ha a zárda nem tud munkát adni számunkra.” Nyugodtan eltávoztak. Egész világosan éreztem, hogy rajtam keresztül Jézus gyakorolt hatást szívükre, Ő, akit alig egy órája vettem magamhoz a Szentáldozásban. -- Ó, milyen jó Isten lehelete alatt működni!

1378 Ma gyengének éreztem magam, s azzal a szándékkal mentem az előljáró anyához, hogy megkérjem, engedje meg, hogy ágyban maradjak. Mielőtt kérésemet elmondhattam volna, (26) a főnöknő közölte velem: „Nővér, ma egyedül kell elboldogulnia a portán, a kislányt elviszem a káposztáshoz, mert ott nincs senki.” -- Azt mondtam: „Jól van!” -- s elhagytam a helyiséget. A portára érve különösen erősnek éreztem magam, s egész nap végeztem a kötelességem. Jól éreztem magam. Megéreztem a szent engedelmesség hatalmát.

1379 1937.11.10. Amikor az anya megmutatta ezt a könyvecskét, [359] amelyben megjelent az irgalmasság olvasója, litániája és kilencede, megkértem, hadd nézhessem meg közelebbről. Lapozása közben Jézus benső felismerésben részesített: „Ez a kép már sok lelket vonzott szeretetemhez. Irgalmam e művön keresztül működik a lelkekben.” Felismertem, hogy sok lélek nyerte el így Isten kegyelmét.

1380 Felismertem, hogy a főnöknőre egy meglehetősen nehéz kereszt vár fizikai szenvedésekkel. De nem fog sokáig tartani.

1381 (27) + Az jutott eszembe, hogy nem veszek be egy egész teáskanál orvosságot, hanem csak egy keveset, mert igen drága. Azonnal meghallottam a hangot: „Leányom, viselkedésed nem tetszik nekem. Fogadj hálásan mindent, amit előljáróid által adok neked! Így jobban tetszel nekem.”

1382 + Midőn éjjel egy óra tájban meghalt Dominika nővér[360], eljött hozzám, hogy közölje halála tényét. Buzgón imádkoztam érte. Reggel a nővérek mondták, hogy már nem él. -- Tudom -- válaszoltam --, mert már járt nálam. Az ápolónővér[361] megkért, segítsek neki felöltöztetni a halottat. Mikor egyedül maradtam vele, az Úr tudatta, hogy még a tisztítótűzben szenved. Megdupláztam imáimat érte, de minden buzgalmam ellenére, amellyel halott nővéreinkért szoktam imádkozni, eltévesztettem a napok számát. A szabályzat szerinti három nap helyett csak két napot ajánlottam fel érte. A negyedik nap közölte velem, hogy még vár imámra, mert szüksége van rá. Azonnal (28) felajánlottam számára egész napomat, de nem csak ezt az egyet, hanem még többet is, ahogy a felebaráti szeretet diktálta.

1383 Mivel Dominika nővér a halála után nagyon szép volt,

s egyáltalán nem úgy nézett ki, mint egy halott ember, némely nővér azt gondolta, hogy talán csak tetszhalott. Volt, aki azt ajánlotta, tegyünk tükröt a szája elé, s ha él, bepárásítja azt. Beleegyeztem, de a tükör nem homályosult el, bár nekünk úgy tűnt, mintha mégis bepárosodott volna. Az Úr tudatta velem, nagyon nem tetszik neki eljárásunk. Szigorúan figyelmeztetett, ne tegyek semmit benső meggyőződéseim ellen. Mélyen megalázkodtam előtte, és bocsánatot kértem.

1384 Látok egy papot, akit Isten nagyon szeret, de a sátán rettenetesen gyűlöli, mert sok lelket vezet nagy szentségre, (29) és egyedül Isten dicsőségét kívánja szolgálni. Kértem Istent, őrizze meg türelmét azokkal szemben, akik állandóan ellene dolgoznak. Ahol a sátán nem tud maga ártani, ott az embereket használja fel céljaira.

1385 XI.19. Ma Szentáldozás után Jézus közölte velem, mennyire vágyik az emberek szívébe jönni. -- „Egyesülni akarok az emberi lelkekkel. Gyönyörűség számomra összekapcsolódnai a lelkekkel. Tudj róla, leányom, hogy amikor az emberek szívébe betérek a Szentáldozásban, kezeim telve vannak kegyelemmel, amit a lelkeknek akarok adni. De ők nem figyelnek rám, egyedül hagynak engem, és mással foglalkoznak. Ó, annyira szomorú vagyok, hogy a lelkek nem ismerték fel a Szeretetet. Úgy viselkednek velem, mint valami élettelen dologgal.” Azt válaszoltam: „Ó, szívem Kincse s szívem szeretetének egyetlen Tárgya és lelkem minden gyönyörűsége! Úgy akarok szívemben dicsérni, ahogy vrök dicsőséged trónján imádnak Téged. Szeretetem arra törekszik, (30) hogy legalább részben törlessze sok lélek ridegségét. Nézd, Jézusom, szívem a lakhelyed, ahová semmi más nem juthat be. Te egyedül pihenj benne, mint egy szép kertben. Viszontlátásra, Jézusom! Most mennem kell, teljesíteni kötelelességeimet. Irántad érzett szeretetemet áldozattal bizonyítom, semmiről sem feledkezem meg, és semmilyen alkalmat sem hagyok ki.”

1386 Midőn kimentem a kápolnából, ezt mondta az előljáró anya: „Nővér, ma nem megy a katekizmus órára, [362] hanem szolgálatba megy.” Jól van, édes Jézusom. Ma rendkívül sok alkalmam volt áldozatot hozni. Hála a lelkierőnek, amit a Szentáldozásból merítettem, egyetlen áldozatot sem mulasztottam el.

1387 Vannak az életben olyan pillanatok, amikor az ember olyan állapotba kerül, mintha nem értené az emberek beszédét. Minden kínozza, sehol sem talál békét, csak a buzgó imában. Ebben vigasztalódik, mert ha emberi magyarázatokat hallana is, még nagyobb nyugtalanság venne erőt rajta.

1388 (31) + Egyszer imádság alatt megláttam, milyen kedves Istennek P. Andrasz lelke. Ő valóban Isten gyermeke. Ritkán látszik ennyire egy emberen az istenfiúság. Ennek az az oka, hogy különleges áhítattal ragaszkodik a Szűzanyához.

1389 Jézusom, a nagy lelki készítés ellenére csak lassú

léptekkel haladhatok előre, hogy ne ártsak sietséggel a művednek. Ó, Jézusom, Te megismerteted titkaidat velem, hogy továbbadjam más lelkeknek. Hamarosan lehetőség nyílik cselekvésem kibontakoztatására. Küldetésem most veszi kezdetét látszólagos megsemmisülésében. Ez Isten akarata, ami változatlan, még ha sokan ellene is fognak dolgozni. Isten akaratát semmi sem változtatja meg.

1390 Látom Sopocko atyát. Egész értelmét betölti Isten ügye, [363] s azon fáradozik, hogy az egyházi hatóságoknál előbbre vigye Isten kívánságát. Az ő fáradozásai eredményeként (32) az Isten Egyházában új fény fog kigyúlni. Bár lelke még tele van keserőséggel, mintha ez lenne erőfeszítéseinek jutalma, de ez nem fog így maradni. Látom örömét, melyet semmi sem csorbíthat meg, amelyben Isten részesíteni fogja részben már itt a földön. Még soha nem találkoztam ilyen hűséggel, mint amilyenl ez a lélek kitűnik.

1391 Ma vacsoránál az ebédlőben szívem mélyén megéreztem Isten pillantását. Élő jelenléte átjárta lelkemet úgy, hogy egy pillanatig azt sem tudtam, hol vagyok. Isten édes jelenléte eltöltötte lelkemet. Időnként nem is értettem, mit mondanak nékem a nővérek.

1392 Mindazt, ami jó bennem, a Szentáldozásnak köszönhetem. Uram! Érzem, hogy ez a szent tűz teljesen megváltoztatott. Ó, hogy örülök, hogy szálláshelyed lehetek, Uram! Szívem templom, ahol megszakítás nélkül jelen vagy.

+

(33) JMJ

1393

Ó, Jézus, angyali Kenyér, szívemnek gyönyörűsége,
Egész lényem elmerül Benned,
Akár választottaid az égben, isteni életeddél élek,
S ez az élet nem szűnik meg, ha már a sír rejt is engem.
Eucharisztikus Jézus, halhatatlan Isten,
Ki állandóan itt élsz a szívemben,
Ha Te az enyém vagy, a halál sem árthat nekem,
Életem végén meglátlak téged, szereteted biztosít erről engem.
Isten, életed átjár,
S én nyugodtan nézem a megnyílt eget,
Üres kézzel, megszégyenülve távozik a halál,
Hisz isteni életedet rejti magában a lelkem.
S bár szent akaratod szerint, ó, Istenem,
A halál megérinti testemet,
Szeretném, ha ez mielőbb lenne,
Mert az örök életbe ezáltal léphetek be.
Eucharisztikus Jézus, lelkem élete,
Az örök szférába fel Te emeltél engem,
Szörnyű kínok által, nagy szenvedésekben.

(34) 1937. [11.26.]

1394

A havi egynapos lelki gyakorlat

Ebben a lelki gyakorlatban Isten megajándékozott akaratának mélyebb felismerésével, s egyben megadta, hogy szent akaratára teljesen ráhagyatkozzam. Ez a megvilágosodás megerősítette mélységes békémet, s megértettem, hogy a bűnön kívül semmitől sem kell félnem. Bármit küld rám Isten, szent akaratára való teljes ráhagyatkozással vállalom azt. Bárhová állít is, szent akaratát és kívánságát hűen teljesítem, amennyire erőm engedi. Még akkor is, ha akarata -- mint a mennyei Atya akarata az Olajfák hegyén imádkozó Fiúval szemben -- nehéz és kemény is lenne részemre. Világossá vált előttem, hogy ha a mennyei Atya akarata ily módon teljesedett be hűn szeretett Fiában, bennünk is így fog teljesülni. Szenvedés, üldözés, sérelem, megalázás révén válik lelkem Jézushoz hasonlóvá. Minél nagyobb a szenvedés, annál nagyobb a Jézussal való hasonlatosság. -- Ez a legbiztosabb út. Ha lenne ennél jobb, Jézus megmutatta volna nekem. A szenvedések (35) nem törik meg békémet, és másfelől a mélységes béke, amelynek örvendek, nem törli el szenvedésem. Bár arcom olyankor a föld felé fordítom, és könnyeim árja folyik, ennek ellenére lelkem békét és boldogságot élvez...

1395 Mint harmatcsepp a kehelyben, úgy akarok elrejtőzni legirgalmasabb Szívedben. Zárd be lelkemet ebbe a kehelybe a világ hidege elől. Senki sem értheti meg boldogságom, amit lelkem így elrejtve, egyedül Istennel élvez.

1396 Ma hallottam lelkemben a hangot: „Ó, ha a bűnösök ismernék irgalmamat, nem vesznének el oly nagy számban. Mondd el a bűnös lelkeknek, hogy ne féljenek hozzám jönni, beszélj nekik nagy irgalmamról!”

1397 Azt mondta az Úr: „Minden egyes lélek elvesztése gyászba borít engem. Mindig megvigasztalsz, ha (36) a bűnösökért imádkozol. Legkedvesebb dolog előttem az ima -- a bűnösök megtéréséért mondott ima. Tudd meg, leányom, ezt az imát mindig meghallgatom.”

1398 Közeledik az Advent. Szívemet csendben, lelki összeszedettségben akarom felkészíteni az Úr eljövetelére. A legszentebb Anyával egyesülök, követve hűen a csendesség erényében, mellyel elnyerte magának Istennek a tetszését. Bízom benne, hogy az Ő oldalán ki fogok tartani elhatározásomban.

1399 Midőn este betértem a kápolnába, fejemen szörnyű tövisszúrást éreztem. Rövid ideig tartott, de oly heves volt, hogy fejem azonnal a korlátra hanyatlott. Úgy éreztem, mintha az agyamba hatolt volna a tövis. De nem baj, mindent a bűnösökért, hogy elnyerjem nekik Isten irgalmát.

1400 Óráról órára élek. Másként nem tudnék létezni. A jelen pillanatot a lehető legjobban ki akarom használni. A lehetőségekhez képest hűségesen teljesítem, ami épp adódik. Rendíthetetlen bizalommal számítok mindenben Istenre.

1401 (37) Tegnap levelet kaptam Sopocko atyától. Megtudtam, hogy Isten műve, ha lassan is, de halad. Rendkívül örülök ennek, s megdupláztam imáimat a műért. Látom, hogy Isten tőlem most imát és áldozatot kíván érte. Ha cselekedni kezdenék, ez valóban keresztezhetné Isten tervét, ahogy tegnapi levelében írta Sopocko atya. Ó, Jézusom, add meg a kegyelmet, hogy engedelmes eszköz lehessen a kezében. A levélből láttam, milyen nagy megvilágosodást adott Isten ennek a papnak. Ez megerősíti meggyőződésemet, hogy Isten a nehézségek ellenére rajta keresztül fogja megvalósítani a művét. Jól tudom, hogy minél nagyobb és szebb egy mű, annál rémesebb az ellene kitörő vihar.

1402 Isten kifürkészhetetlen rendelkezéseiben néha megengedi, hogy azok, akik valamely műve intézésében a legtöbbet fáradoznak, itt a földön nem örülhetnek a mű sikerének. Az egész örömet Isten az örökkévalóságra tartogatja. Néha mégis megláttatja, milyen kedves neki ezeknek a (38) lelkeknek a fáradozása. Ezekben a pillanatokban megerősödnek az új küzdelmekre és megpróbáltatásokra. Legjobban ők hasonlítanak az Üdvözítőhöz, aki saját művében itt a földön csak a keserűséget ízlelte meg.

1403 Ó, Jézusom, légy áldott mindenért! Örülök, hogy teljesül legszentebb akaratod. Ez tökéletesen elég boldogságomhoz.

1404 Elrejtőzött Jézus, Benned van minden erőm. Már kicsi gyermekkorom óta vonzott magához Jézus az Oltáriszentségben. Hétévesen, amikor a litánián Jézus ki volt helyezve a monstranciában, éltem át először Isten szeretetét. Betöltötte gyermeki szívemet, s az Úr megértette velem Isten dolgait. Attól a naptól szívemben máig állandó a szeretet az elrejtett Isten iránt, egészen a bizalmasságig. Lelkem minden ereje az Oltáriszentségből fakad. Minden szabad pillanatomban Vele beszélgetek, Ő a Mesterem.

1405 (39) 1937.11.30. Este, ahogy a lépcsőn mentem, hirtelen minden iránt, ami Istenre vonatkozik, különös kedvetlenséget éreztem. Majd meghallottam a Sátánt, aki így szólt hozzám: „Ne törődj az irgalmasság művével! Isten nem olyan irgalmas, mint ahogy Róla beszélsz. Ne imádkozz a bűnösökért, mert így is, úgy is elkárhoznak. Az irgalmasság műve által te magad is kárhozatra jutsz. Ne beszélj lelkiatyáddal Isten irgalmáról, főleg ne Sopocko atyával és P. Andrasz-sal.” -- Itt a hang felvette az őrangyalom alakját. Abban a pillanatban azt mondtam: „Tudom ki vagy, te vagy a hazugság atyja.” [364] A szent kereszt jelét rajzoltam feléje. Abban a pillanatban nagy zajjal és dühösen eltűnt az „angyal”.

1406 Bensőmben ma közölte velem az Úr, hogy nem fog elhagyni. Láttatta velem fenségét és szentségét, egyidejűleg hozzám való szeretetét, irgalmát s az én mély nyomorúságomat. Nagy nyomorúságom azonban nem vette el

bizalmamat, ellenkezőleg, minél inkább láttam gyarlóságomat, annál jobban megerősödött bizalmam (40) Isten irgalma iránt. Megértettem, hogy minden Istentől függ, s akarata nélkül még egy hajszálamat sem érintheti senki.

1407 Ma a Szentáldozásban megpillantottam a kehelyben egy élő Ostyát, amit a pap nekem nyújtott. Mikor visszatértem a helyemre, megkérdeztem az Urat: „Miért csak egy volt eleven az ostyák között? Hisz Te mindegyikben élő vagy.” -- Az Úr azt válaszolta: „Így van, minden ostyában ugyanúgy benne vagyok, de nem minden lélek fogad be engem olyan élő hittel, mint te, leányom. Ezért nem tudok úgy működni lelkükben, mint benned.”

1408 Szentmise, amelyet Sopocko atya mutatott be. Jelen voltam ezen a szentmisén, s láttam a kis Jézust. Egyik ujjacskájával megérintette a pap homlokát, s azt mondta nekem: „Gondolatai szorosán egyesültek az én gondolataimmal. -- Légy ezért nyugodt művemem illetőleg! (41) Nem engedem meg, hogy tévedjen. Te pedig ne tégy semmit engedélye nélkül!” -- Lelkem az egész üggyel kapcsolatban nagy békével telt el.

1409 + Ma Jézus tudatosította bennem létezését. Megmutatta gyengéd szeretetét irántam, s azt, mennyire törődik velem -- megértette velem, hogy minden az Ő akaratától függ. Azt is láttam, hogy némely nehézséget azért enged meg, hogy nagyobb legyen az érdemünk, felismerhető legyen a hűségünk. Erőt adott a szenvedéshez és önmegtágadáshoz.

1410 A Szent Szűz Szeplőtelen Fogantatásának előestéje. Ebédnél Isten egy pillanatra felismertette velem rendeltetésem nagyságát, azaz az Isten közelségét, ami örökre részem marad. Ez olyan elevenen és világosan történt, hogy hosszú ideig maradtam így elmerülve élő jelenlétében, mély alázatban nagysága előtt.

+
1411 (42) JMJ

Ó, Isteni Lélek, igazság és világosság Lelke,
Isteni kegyelmed által költözz örökre szívembe,
Leheleted oszlassa el a sötétséget,
S fényedben gyarapodjanak a jótettek.
Ó, Isteni Lélek, szeretet és irgalom Lelke,
Ki a bizalom balzsamát öntöd szívemre,
Kegyelmed a jóban erősítse meg lelkem.
Győzhetetlen erőt adva néki -- a kitartó hűséget.
Ó, Isteni Lélek, béke és öröm Lelke,
Ki megerősítéd sóvárgó szívem,
És isteni szereteted élő forrásához vezetted,
Lelkem a küzdelmekben bátor, s rendíthetetlen így lesz.
Ó, Isteni Lélek, lelkemnek legdrágább Vendége,
Szeretném örökre megőrizni hűségem Irántad.
Az öröm napjaiban csakúgy, mint a szenvedésben,
Ó, Isten Lelke, mindig jelenlétedben élni -- ez a legfőbb vágyam.
Ó, Isteni Lélek, ki átjáród egész lényemet,
És feltárod előttem Háromságos isteni életed,

Megismerteted velem Isteni Lényedet,
Így egyesülve Veled, elnyerem az örök életet.

1412 (43) + Nagy buzgalommal készültem a Szeplőtelen Fogantatás ünnepére. Ügyeltem lelkem összeszedettségére, s elmélkedtem Máriának e kizárólagos privilégiumán. Lelkem teljesen elmerült Benne, s hálát adtam Istennek azért a rendkívüli kitüntetésért, amelyben Máriát részesítette.

1413 Nemcsak a Kongregációval együtt tartott kilenced végzésével készültem az ünnepre, de igyekeztem naponta ezerszer is köszönteni; ezer Üdvöz légy Máriával kilenc napon át.

+ Már harmadszor tartom ezt a kilencedet a Szűzanyához. Ez napi ezer Üdvözlégyből áll, azaz kilencezerből összesen. Már életemben háromszor tartottam meg ezt a kilencedet; kétszer munka közben, de kötelességeim nem látták kárát, mert nagyon pontosan teljesítettem azokat. Csak a vallási gyakorlatok után került sor rájuk, tehát nem a szentmisén, sem a litánia alatt. Egyszer pedig a kórházban tartottam ilyen kilencedet. (44) Ha az ember akar, nem esik nehezére. A pihenés mellett imádkoztam és dolgoztam. Ezekon a napokon egy szót sem szóltam senkihez, kivéve a legszükségesebbeket. Be kell vallanom, sok figyelmet és erőfeszítést kíván ez a gyakorlat, de a Szeplőtelen tiszteletére semmi sem sok.

1414--1415A Szeplőtelen Fogantatás ünnepe. A Szentáldozás alatt felfoghatatlan szépségében megláttam az Istenanyát. Rám mosolygott, s azt mondta: „Leányom, Isten megbízott, hogy egyedülálló, különleges módon édesanyád legyek. Azt szeretném, ha te is különleges módon gyermekem lennél. Legkedvesebb leányom, azt szeretném, ha főleg három erényt gyakorolnál, melyek nekem a legkedvesebbek, és Isten előtt a legdrágábbak. Ezek: először is - alázat, alázat és még egyszer alázat. A második erény: a tisztaság. A harmadik: az istenszeretet. Mint leányomnak, főleg e három erényben kell tündökölnöd.” -- E szavai után szívére ölelt, és eltűnt.

1416 Midőn magamhoz tértem, (45) éreztem, hogy különös módon vonzódom ezekhez az erényekhez. Különösen gyakorlom is ezeket, olyanok, mintha szívembe lennének vésve. Nagy nap részemre ez a mai. Ezen a napon állandó elmélyülésben élek. Már a nap kegyelmeire való puszta emlékezés is újabb elmélkedésekre késztet. Egész nap hálaimát mondok, nem tudom befejezni, mert ha visszapillantok a kegyelmekre, lelkem újra elmerül Istenben.

1417 Ó, Uram, lelkem a legnyomorúságosabb, mégis jóságosan leereszkedsz hozzám. Egészen világosan látom nagyságodat s az én semmiségemet. Örülök, hogy olyan mérhetetlenül nagy vagy, s rendkívül örvendek annak is, hogy én olyan kicsi vagyok.

1418 Ó, szenvedő Krisztus, Eléd sietek. Mint jegyessednek, nekem is Hozzád hasonlónak kell lennem. Gyalázatod ruhája fedjen be engem is. Krisztusom, te tudod, mennyire vágyódom, hogy hasonló legyek Hozzád. Add, hogy részem lehessen egész szenvedésedben. Minden fájdalmaid (46) öntsd a szívembe.

Bízom benne, hogy saját szenvedésed bennem is teljesül.

1419 + Ma éjjeli imádás. Gyenge egészségem miatt nem vehettem részt rajta, de nem aludtam el, egyesültem az imádkozó nővérekkel. Négy és öt óra közt hirtelen felébresztettek. Egy hangot hallottam, hogy én is vegyek részt az imádásban azokkal, akik most imádkoznak. Megláttam, hogy van köztük egy lélek, aki értem imádkozik.

1420 Ahogy elmélyedtem az imában, lélekben a kápolnában találtam magam, s láttam az Oltáriszentségben kitett Jézust. A monstrancia helyett megláttam az Úr dicsőséges arcát, aki azt mondta: „Amit te most valóságosan látsz, ezek a lelkek a hit által látják. Mily kedves nekem nagy hitük. Látod, hogy bár látszólag az életnek nyoma sincs bennem, de valójában teljes egészében jelen van minden ostyában. De ahhoz, hogy hatni tudjak a lelkekre, hinniük kell bennem. Ó, milyen kedves nekem az élő hit.”

1421 Az előljáró anya (47) tartott imádási órát néhány nővérrel. Láttam, hogy az anya imája meghatotta az eget. Örülök, hogy vannak lelkek, akik ilyen kedvesek Isten előtt.

1422 Mikor másnap megkérdeztem rekreáción, mely nővérek voltak 4 és 5 óra között imádkozni, felkiáltott az egyik nővér: „Miért kérdezi, nővér? Biztos jelenése volt.” Hallgattam, s nem szóltam többé. Akkor sem válaszoltam, amikor a főnöknő anya kérdezett, mert ez nem volt alkalmas pillanat.

1423 Egy alkalommal elárulta az egyik nővér, melyik papot akarja lelkiatyjának választani. Csupa örömmel mondta, s imát is kért erre a szándékra. Megígértem. Amikor azonban imádkoztam, láttam, hogy ez a vezető nem lesz hasznára. A következő találkozáskor nagy örömmel mesélt lelki vezetőjéről.

1424 Osztottam én is örömében. Amikor azonban eltávozott tőlem, (48) szigorúan megfeddett az Úr. Azt mondta Jézus, zgy kellett volna válaszolnom, ahogyan az imában felismertem a dolgot. A következő alkalommal meg is tettem ezt, bár nehezemre esett.

1425 Ma rövid ideig éreztem a töviskoszorú kínjait. Éppen a Legméltóságosabb Oltáriszentség előtt imádkoztam egy bizonyos lélekért. Oly erős fájdalmat éreztem, hogy fejem a korlátra bukott. Rövid ideig tartott, de nagyon fájdalmas volt.

1426 Krisztus, adj nekem lelkeket! Bocsáss rám bármit, ami tetszik, de adj érte lelkeket! Vágyódom a lelkek megmentésére, s arra, hogy megismerjék irgalmadat. Nekem nincs semmim, mert mindent szétoztottam a lelkek között. Az ítélet napján üres kezekkel állok majd Előtted, mert mindent odaadtam a lelkeknek. Ezért nem tudsz elítélni engem. Ezen a napon találkozni fogunk: a szeretet és az irgalom.

Elrejtett Jézusom, lelkemnek élete,
 Rád forrón vágyom,
 Szeretetedet semmi el nem oltja szívemben,
 Kölcsönös szeretetünk erre a zálog.
 Elrejtett Jézusom, feltámadásom dicső záloga,
 Benned összpontosul egész életem.
 Az örök szeretetre Te adsz nekem erőt, ó, Szent Ostya,
 És tudom, mint gyermekedet, Te is viszonszeretsz.
 Elrejtett Jézus, legtisztább szeretetem,
 Már itt a földön elkezdődött az én életem Veled,
 Mely az örökkévalóságban tárul fel majd egészen,
 Mert kölcsönös szeretetünk soha nem múlhat el.
 Elrejtett Jézus, szívem egyedül csak Rád vágyik,
 Többet jelentesz Te számomra, mint az ég minden gyönyöre,
 Lelkem minden kegyelem felett csak téged áhít,
 Ki hozzám a kenyér színe alatt jössz el.
 Elrejtett Jézusom, vedd végre magadhoz vágyódó szívem,
 Melyben tiszta szeráfi szeretet ég már Irántad,
 Lelkem nyomodban jár az élet útján -- semmi nem győzi le,
 Emelt fővel jár, mint egy lovag, bár csak gyenge lányka.

1428 (50) Egy hónap óta rosszabbul vagyok. Minden köhögésnél mintha szétszakadna a tüdőm. Néha úgy érzem, mintha holttestem széthullását érezném. Ez a fájdalom oly nagy, hogy nehéz kifejeznem. Bár akaratom belenyugszik ebbe, de a természetem részére megmarad a fájdalom. Ez nagyobb kín, mint a vezeklő ing viselése vagy a véresre ostorozás. Leginkább akkor éreztem ezt, mikor az ebédlőbe mentem, mert nagy erőfeszitésembe kerül bármit is ennem. Ebben az időben kezdődtek fájdalmaim a beleimben: minden erősebb étel kibírhatatlan fájdalmat okozott. Éjszakánként szörnyű fájdalmakat álltam ki könnyeimet ontva a bűnösök javára.

1429 Végül megkérdeztem gyóntatómat, tovább tűrjem-e ezeket a fájdalmakat a bűnösökért, vagy kérjek könnyebb ételeket a főnöknőtől. A gyóntatóm a könnyebb ételek mellett döntött. Követtem döntését, mert éreztem, hogy ez a megalázkodás kedves az Úr előtt.

1430 (51) Valamelyik nap afelől támadt kétségem, miként lehet az, hogy az ember állandóan érzi a test széthullását, közben járkál mindenfelé, s végzi feladatát. Talán csak képzelődés az egész? Egyébként úgy vélem, mégsem lehet képzelődés, hiszen iszonyú kínokat okoz. Mialatt ezen gondolkodtam, bejött hozzám rövid beszélgetésre az egyik nővér. Pár perc múlva elfintorodott, s azt mondta: „Nővér, hullaszagot érzek, mintha egy szétbomló test lenne itt.” Azt válaszoltam: „Ne ijedjen meg, nővér, ez a szag belőlem jön.” Nagyon csodálkozott, de azt mondta, tovább már nem bírja elviselni ezt a szagot. Mikor elment, világossá vált előttem, hogy Isten azért adta ezt a megérzést a nővérnek, hogy ne legyen kétségem, s Isten ezt a szenvedést szinte csodálatos módon rejtette el az egész Kongregáció elől. Ó, Jézusom, csak Te ismered teljes mélységében áldozatomat!

1431 Nem egy gyanúsítást kellett azonban még elviselnem.

Az étkezőben azzal vádoltak, hogy válogató vagyok. Ilyenkor gyorsan az Oltáriszentséghez sietek, mint mindig. Leborulok (52) a cibórium előtt, s erőt merítek Isten akaratának elviselésére. Amit itt leírok, még nem minden.

1432 Ma szentgyónás alatt az atya lélekben ostyát tört velem, s azt mondta: „Légy annyira hűséges Isten kegyelméhez, amennyire csak lehetséges, könyörögj irgalomért magad és az egész világ számára, mert mindnyájunknak nagy szükségünk van Isten irgalmára.”

1433 Ünnepek előtt két nappal felolvasták az ebédlőben a következő mondatot: „Holnap születik meg testben Jézus Krisztus.” [365] E szavakra átjárta lelketem Isten világossága és szeretete, s mélyebben megértettem a Megtestesülés titkát. Milyen nagy irgalom rejlik Isten Fia Megtestesülésének misztériumában.

1434 Ma megláttam Isten haragját az emberek ellen. Bűneik miatt meg akarja rövidíteni napjaik számát. Láttam azt is, hogy a választott lelkek, vagyis a szerzetesrendek által áll még fenn a világ. Jaj a világnak, ha már nem lesznek rendek!

+

1435 (53) JMJ

A halál színe előtt végzem én minden tettem,
Úgy élek most, ahogy utolsó órámban szeretnék.
Bár az élet mint egy vihar száguld el mellettem,
De benne egyetlen Istenért végzett tett el nem vész.
Érzem szervezetem teljes széthullását,
Bár még dolgozom, élek,
A halál nem jelent számomra tragédiát,
Mert már régóta érzem.
Bár a természet számára mindez nehéz,
Elviselni napról napra saját enyészetét.
De nem elviselhetetlen, ha a lelket átjárja az isteni fény,
És benne hit, remény, szeretet és bűnbánat kél.
Mindennap nagy erőfeszítéseket teszek,
Hogy részt vehessek a közösségi életben,
Ezáltal a lelkek üdvére sok kegyelmet nyerek,
Áldozatommal mentem a pokol tüzétől őket.
Akár egyetlen léleknek üdvösségéért
Érdemes feláldozni egy egész életet,
Minden áldozatot és szenvedést megér
Látni ezáltal, Isten, nagyobb dicsőségéd.

1436 (54) + Uram, gyakran láttatod velem haragod tüzét, de az alázatos lélek mérsékelni tudja ezt. Bár hatalmas vagy, Uram, de megengeded az alázatos léleknek, hogy legyőzzön. Ó, alázat, legdrágább erény! Mily kevés lélekben vagy jelen. Mindenütt csak a látszatát látom, de az igazi erényt sehol. Ó, Uram, tégy engem semmivé saját szememben, hogy szent szemeid előtt kegyelmet találjak.

1437 + Szenteste [1937.] A Szentáldozás után a Szűzanya megmutatta nekem szent Fia miatt érzett aggodalmát. Ezt az aggodalmat az Isten akaratára való ráhagyatkozás illata

járta át. Így inkább boldogságról, mint gondokról beszélhetnék. Megértettem, hogy nekem is feltétel nélkül el kell fogadnom Isten akaratát. Kár, hogy mindezt nem tudom úgy leírni, ahogyan felismertem. Egész nap mély összeszedettségben volt a lelkem, amit semmi sem tudott megzavarni, sem a kötelesség, sem a világiakkal való találkozások.

1438 (55) Vacsora előtt még bementem a kápolnába, hogy megtörjem az ostyát azokkal, akiket szeretek, akik drágák a szívemnek, de távol vannak tőlem. Először is mélyen imába merültem, s kértem Isten kegyelmét mindegyikük részére, később pedig külön-külön. Jézus megmutatta, mennyire tetszik ez neki. Lelkemet nagy öröm töltötte el, látva, hogy Isten különösen szereti azokat, akiket mi szeretünk.

1439 + Midőn beléptem az ebédlőbe felolvasáskor, egész lényem elmerült Istenben. Lélekben láttam, hogy tekintete tetszéssel pihen rajtunk. Egyedül maradtam az égi Atyával. Még jobban megismertem a három Isteni Személyt, akiket az egész örökkévalóságon át fogunk szemlélni. Évmilliók múlva megállapítjuk majd, hogy szemlélődésünk éppen csak megkezdődött. Ó, mily nagy az Isten irgalmassága, hogy boldogságából ily nagy részesedést enged az embernek! (56) Egyidejűleg nagy fájdalom járta át szívemet, mert oly sok lélek visszautasítja ezt a boldogságot.

1440 Az ostya megtörésekor igazi, nagy, kölcsönös szeretet uralkodott köztünk. A főnöknő ezzel a jókivánsággal köszöntött: „Nővér, az Isten művei lassan valósulnak meg. Tehát ne siessen!” Minden nővér nagy szeretettel kívánta nekem azt, amire a leginkább vágyom. Valóban szívből kívántak mindnyájan minden jót, csak egy nővér kivánságában volt rejtett gonoszság. Ez nem nagyon fájt, mert lelkem Istennel volt telve. De így megvilágosodott előttem, hogy Isten miért nem adja magát az ilyen léleknek. Láttam, hogy ez a nővér mindig csak magát keresi, még a szent dolgokban is. Ó, milyen jó az Isten, hogy nem hagyott eltévelyedni! Tudom, hogy mindig féltékenyen óvni fog engem, de csak addig, amíg kicsi maradok. Csak ilyenekkel szeret együtt lenni az Úr. A nagyravágyókat messziről felismeri, s ellenáll nekik.

1441 (57) Az éjféli mise előtt kicsit virrasztani akartam, de nem tudtam. Rögtön elaludtam, mert igen gyengének éreztem magam. Mikor azonban az éjféli misére harangoztak, rögtön felkeltem. Nagy fáradsággal tudtam felöltözni, mert mindvégig rosszul éreztem magam.

1442 + Ahogy az éjféli misére értem, mindjárt mély áhítatba merültem. Nagy fényben láttam a betlehemi barlangot. A Szent Szűz pólyába takarta a kis Jézust. Csupa szeretet volt. Szent József még aludt, csak amikor a Szűzanya a kis Jézust jászolba fektette, akkor ébresztette fel Józsefet Isten fényessége. Ő is imádkozott. Néhány pillanat múlva egyedül maradtam a kis Jézussal. Felém nyújtotta karocskáit, s megértettem, hogy karomba felvehetem. Kis fejcskáját szívemre hajtotta, s mély

pillantással rám nézett. Megértette velem, hogy jól érzi magát szívemen. Ebben a pillanatban eltűnt. A csengők a Szentáldozást jelezték. (58) Lelkem egészen elalélt az örömtől.

1443 A szentmise végére annyira kimerültem, hogy el kellett hagynom a kápolnát, s a cellába siettem. Nem tudtam részt venni a közös teán. Az ünnepek alatt megszakítás nélkül nagy volt az örömöm, mert egyesültem az Úrral. Megértettem, hogy minden lélek vágyódik Isten vigasztalására, de semmi áron nem tudnak az emberi vigaszokról lemondani. Ez a két dolog pedig sehogy sem fér össze.

1444 Az ünnepek alatt éreztem, hogy egyes lelkek imádkoznak értem. Örülök, hogy már itt a földön lehetséges ilyen lelki kapcsolat és megismerés. Ó, Jézusom! Dicsőség Neked mindenért!

1445 Mindig egyedül vagyok a legnagyobb lelki szenvedésekben. De mégsem egyedül, hanem Veled, Jézus. Itt természetesen az emberekre gondolok. Senki sem érti meg a szívemet, de ezen nem csodálkozom. Régebben, ha elutasították a szándékomat, (59) vagy rosszul ítélték meg, még rosszul esett. Most egyáltalán nem bánt. Az emberek nem nézik a lelket, csak a testet látják, s eszerint ítélnék. De amilyen messze van az ég a földtől, olyan messze vannak Isten gondolatai a mieinktől. Magam is tapasztaltam, mily gyakran megesik, hogy[366] [...]

1446 Az Úr azt mondta: „Ne érdekeljen, mások hogyan cselekszenek, te mindig úgy tégy, ahogy én kívánom. A szeretet és irgalom által légy élő tükörképem!” Azt válaszoltam: „Uram, olyan sokszor visszaélnék jószággal!” -- „Nem baj, leányom, ne törődj ezzel. Légy mindig mindenkire irgalmas, főleg a bűnösökhöz.

1447 + Ó, milyen fájdalmas számomra, hogy a lelkek a Szentáldozásban oly kevéssé egyesülnek velem. Várom a lelkeket, de ők oly közömbösek irántam. Gyengéden és igazán szeretem őket, s ők nem hisznek nekem. Kegyelmeikkel akarom elárasztani őket -- s ők nem akarják elfogadni ezeket. Úgy bánnak velem, mint valami holt dologgal, pedig (60) szívem tele van szeretettel és irgalommal. Hogy legalább egy kissé megismerd fájdalmam, képzelj el egy anyát, aki nagyon szereti a gyermekeit, de a gyerekek nem törődnek anyjuk szeretetével. Elmélkedj a bánatán, senki sem vigasztalja meg őt. Ez csak halvány mása szeretetemnek.

1448 Írj, beszélj irgalmamról! Mondd el a lelkeknek, hol keressenek vigaszt! Az irgalom törvényszékénél[367]. Ott vannak a legnagyobb csodák, melyek állandóan megismétlődnek. Hogy meglássuk ezt a csodát, nincs szükség hosszú zarándoklatra, nem kellene szertartások, csupán helyettesem elé kell járulni, s hittel megvallani nyomorúságtokat. Ekkor megmutatkozik irgalmam egész terjedelmében. Ha a lélek már oszló hulla lenne, s emberi értelemben képtelen az újjáéledésre, s már minden el volna veszve, nem így az

Istennél! Az irgalmasság csodája teljesen életre kelti a lelket. Ó, szegények, akik nem akarnak élni Isten irgalmasságának csodájával; hiába fogtok majd könyörögni, már késő lesz.'

+

(61) JMJ

Az 1938. év

Január 1.

1449--1450 Üdvözöllek, új esztendő! Benned fejeződik be tökéletesedésem. Előre megköszönöm, Uram, amit jószágod ajándékoz nekem. Köszönöm a szenvedések kelyhét, amelyből naponta fogok inni. Ne csökkentsd keserűségét, csak erősítsd meg ajkaimat, hogy tudjak mosolyogni, amikor a keserű italt Irántad való szeretetből iszom, Mesterem. Köszönöm minden vigaszod és kegyelmed, amelyek megszámlálhatatlanul aramlanak rám nap mint nap, mint a reggeli harmat, halkán és észrevétlenül, elrejtve a kíváncsi szemek elől. Csak Te tudsz róluk, Uram, és én. Már ma köszönök Néked mindent, mert meglehet, hogy abban a percben, amikor majd nyújtod nekem a kelyhet, szívem képtelen lesz a hálaadásra. Ezért akarom még ma szerető akaratomat a Te szent akaratom alá rendelni, valamint irgalommal teli végzéseid alá, melyeket ugyan néha (62) nem értek, s nem tudok megfejtetni. Mesterem, lelkem kormányzását teljesen Rád bízom, vezesd egészen isteni kedved szerint! Bezárom magam irgalmas Szívedbe, mely az Isteni Irgalom tengere.

1451 + Szervedéssel fejezem be a régi évet, s az újat ugyancsak szenvedéssel kezdem el. Az új év kezdete előtt két nappal ágyba kerültem. Nagyon rosszul éreztem magam. Erős köhögés gyengít le, ehhez járulnak állandó belfájdalmaid s a rosszullétek. Bár nem vehettem részt a közös áhítatokon, lélekben mégis egyesültem az egész Kongregációval. Midőn a testvérek éjjel 11 órakor felkeltek, hogy virrasztva köszöntsék az új évet, én már szürkülettől egészen éjfélig ébren görcsöltem nagy fájdalmakban. Szervedéseimet egyesítem a nővérek imáival, akik a kápolnában virrasztottak, s a bűnösök vétkeiért engesztelték Istent.

1452 Midőn tizenkettőt ütött az óra, lelkem mély összeszedettségbe merült, s meghallottam a hangot: (63) ,,Ne félj, gyermekem, nem vagy egyedül. Légy bátor a harcban, mert karom oltalmaz téged. Küzdj a lelkek megmentéséért, bátorítsd őket, hogy bizzanak irgalmamban, mert ez a te feladatod a jelen és a jövő életben.'' E szavakra mélységesen átéreztem Isten irgalmasságát. Csak azok a lelkek kárhoznak el, akik maguk is el akarnak kárhozni, mert Isten senkit sem taszít el.

1453 Ma Újév napja van. Reggel nagyon rosszul voltam, alig tudtam átmenni a szomszéd cellába a Szentáldozásra. Nem voltam szentmisén. Állandósult a rosszullétem. Ágyban mondtam el a hálaadó imát. Vágyódtam elmenni a szentmisére, meggyónni P. Andrasznál, de oly gyenge voltam, hogy egyiket sem tudtam megtenni. Emiatt nagyon szenvedtem.

Reggeli után jött a betegápoló nővér, [368] s megkérdezte: ,,Miért nem volt reggel a szentmisén?'' Azt válaszoltam,

hogy nem tudtam elmenni.

Roszzallóan csóválta a fejét, s azt mondta: „Ilyen nagy ünnepen nem ment misére!” S elhagyta cellámat. Két napig feküdtem nagy fájdalmak közt, és rám sem nézett. Harmadik nap pedig, amikor bejött, nem kérdezte meg, fel tudok-e kelni, hanem rögtön emelt hangon azt kérdezte, miért nem mentem szentmisére? Egyedül maradva megpróbáltam felkelni, de újra rosszul lettem, s így nyugodtan ágyban maradtam. Szívem sok mindent fel tudott ajánlani az Úrnak. A második szentmise idején lélekben egyesültem az Úrral. Utána újra jött a nővér, de már lázmérővel -- mint ápolónő. Nem volt lázam, mégis súlyos beteg voltam, s nem bírtam felkelni. Zjra következett egy „prédikáció”. Ne engedjek a betegségnek! Azt válaszoltam: „Tudom, nálunk csak az a beteg, aki már haldoklik.” Az újabb erkölcsi intelmekre azt feleltem, hogy jelenleg nincs szükségem buzgóságra való készítésre. Erre újra egyedül találtam magam a cellában.

Fájt a szívem, keserűség töltötte el a lelkem. E szavakat ismételtettem: „Üdvöz légy, új év, üdvöz légy, keserűség kelyhe! Jézusom! Szívem utánad eped, de betegségem meggátol abban, hogy testileg (65) részt vegyek a nővérek áhítatgyakorlatain. Ezért lustasággal gyanúsítanak.” Fájdalmaim erősödtek. Ebédidő alatt meglátogatott a főnöknő, de csak rövid időre nézett be, s már ment is. Kérni akartam, hogy P. Andrasz látogasson meg, mert gyónni szeretnék. Két okból visszatartottam magam. Először: nem akartam okot adni a zsörtölődésre, mint a szentmisénél; másodszer: nem lettem volna képes meggyónni, mert elsírtam volna magam, mint egy kisgyermek. Kis idő múlva bejött egy nővér, és megjegyezte: „A kályhán van tej és vaj. Miért nem iszik, nővér?” Azt válaszoltam: „Mert senki sincs, aki ideadná az ágyamba.”

1454 + Ahogy eljött az éjszaka, fokozódtak testi szenvedéseim. Ehhez még lelkiek is járultak. Éjjel és szenvedés. -- Az éjszaka ünnepi csendjében lehetőségem nyílt korlátlanul szenvedni. Testem a keresztfára lett feszítve. Rettenetes kínjaim voltak egészen 11 óráig. Lélekben ekkor letérdeltem a tabernákulum elé. Fejem a kehely peremére hajtottam, s könnyeim (66) csendben Annak a Szívébe folytak, aki egyedül érti meg e szenvedést és fájdalmat. Ekkor édessé váltak szenvedéseim, s lelkem vágyva-vágyott ez után az édes haldoklás után, amit a világ semmi kincsével sem cserélnék el. Az Úr lelkierőt adott és szeretetet azok iránt, akik szenvedéseimet okozták. Ez volt az év első napja.

1455 E napon éreztem egy pompás lélek imáját. Szándékomra ajánlotta fel, s papi áldásában részesített. Forró imával válaszoltam.

1456 + Ó, Jóságos Uram, mennyire irgalmas vagy! Mindenkit lelkiismerete és belső világossága szerint ítélsz meg, nem pedig emberi beszédek alapján. Lelkemet mindjobban elragadja és táplálja bölcsességed, mely mind mélyebben tárul fel előttem, így még jobban láthatóvá válik irgalmad óriási nagysága. Ó, Jézusom, minden felismerés izzó szeretetlánggá válik lelkemben!

1457 (67) + 1938.1.2. Midőn ma a Szentáldozáshoz

készültem, Jézus felszólított, hogy írjak többet, és pedig ne csak a kegyelmekről, melyekkel elhalmoz, hanem a külső dolgokról is sok lélek vigaszára.

1458--1459 + Midőn a pap e szenvedéssel teli éjszaka után az Úr Jézussal a cellámba lépett, lelkem forró szeretettel telt el. Éreztem, hogy ha a pap kis ideig még elhúzta volna az áldoztatást, Jézus kiszakította volna magát a kezéből, hogy hozzám siessen. A Szentáldozás után ezt mondta az Úr: „Ha nem hozott volna hozzád a pap, magam jöttem volna el ugyanebben az alakban a szívedbe. Leányom, a ma éjszakai szenvedésed sok lélek számára nyerte el az irgalmasság kegyelmét.”

1460 + „Leányom, mondani akarok neked valamit!” Azt válaszoltam: „Beszélj, Jézus, szomjazom szavaidra!” -- „Nem tetszik nekem, hogy a nővérek sugdolózásai miatt a P. Andrasznál való gyónást nem végezted el a celládban. Tudd meg, hogy ezzel még több okot adtál nekik a sugdolózásra.” (68) Nagy alázattal kértem bocsánatot az Úrtól. „Ó, Mesterem! Utasíts rendre, s ne hagyj eltévelyednem!”

1461 + Ó, Jézusom! Ha úgy érzem, hogy nem értenek meg, s kínlódik a lelkem, hadd legyek egy kis ideig egyedül Veled. A halandók beszéde nem tud megvigasztalni. Ne küldj hozzám olyan követeket, akik csak maguktól mondanak valamit, olyasmit, amit természetük diktál nekik. Az ilyen vigasztalók csak fárasztanak.

1462 1938.1.6. Midőn ma a káplán az Úr Jézust hozta, fény sugárzott az Ostyából. Sugara megérintette a szívemet, s azonnal lángra gyújtotta. Jézus tudatta velem, hogy kegyelmére még nagyobb hűséggel kell válaszolnom, éberségemnek még érzékenyebbé kell válnia.

1463 + Az Úr azt is megmutatta, hogy több püspök is elgondolkozott az ünnepen, [369] s egy világi úr is. Egyesek lelkesedtek ezért az ünnepért, mások bizalmatlanok voltak. Isten e műve végül mégis (69) dicsőségre emelkedett. Irena [370] és Maria Józefa anya tájékoztatták e műről ezeket a méltóságokat, akik azonban nem is annyira a mű felől tudakozódtak, inkább felőlem. A művel kapcsolatban már nem volt kétség, mert Isten dicsősége már megnyilvánult.

1464 Ma sokkal jobban érzem magam. Nagyon megörültem, hogy a szent órán többet elmélkedhetek. Ekkor hallottam a hangot: „Nem gyógyulsz meg, és ne halogasd a szentgyónást, mert ez nem tetszik nekem. Ne figyelj arra, amit körülötted suttognak.” Csodálkoztam a hallottakon, mert ma jobban éreztem magam. De aztán nem gondolkodtam ezen tovább. Mikor a nővér eloltotta a világosságot, elkezdtem a szent órát. Nemsokára azonban éreztem, hogy nincs rendben a szívem. Tizenegy óráig csendben szenvedtem. Később azonban annyira fokozódott a fájdalom, hogy felköltöttem a velem lakó N. nővért. Cseppeket adott, s ez annyira segített, hogy már le tudtam feküdni. Most értettem meg az Úr figyelmeztetését. Elhatároztam, hogy másnap hívatok egy papot, s feltárom (70) előtte lelkemet. Addig is imádkoztam a bűnösökért.

Felajánlottam értük minden szenvedésemet. [Majd megéreztem a sátán támadását.] A gonosz lélek nem bírta ezt elviselni.

1465 [Egy szellem alakjában jelent meg], s ez a szellem azt mondta: „Ne a bűnösökért imádkozz, hanem magadért, mert el fogsz kárhozni.” Egyáltalán nem figyeltem rá, inkább kétszer olyan buzgósággal imádkoztam a bűnösökért. A sátán dühösen üvöltött: „Bárcsak hatalmam lenne feletted!” -- s eltűnt. Láttam, hogy szenvedéseim és imáim akadályozzák a munkáját, és sok lelket kiragadnak karmai közül.

1466 Jézus! Üdvösségünk Barátja! Mentsd meg a lelkeket, hogy már itt a földön s majd az örökkévalóságban hirdessék irgalmad nagyságát. Ó, lelkek nagy Barátja, ki mérhetetlen kegyelmedben megnyitottad irgalmad forrását, hogy megerősítsd a gyenge lelkeket életük zarándokútján. Irgalmad aranyfonálként húzódik egész életünkön keresztül, mely összeköt bennünket Istennel. Minden kizárólag (71) irgalmad műve, mivel boldogságodhoz nincs semmire szükséged. Örömben megáll az értelmem, midőn Isten bepillantást enged irgalma mélyére, s megérteti velem ennek végtelenségét.

1467 1938.1.7. A hó első pénteke. Reggel a szentmisén megláttam a szenvedő Urat. Az tűnt fel, hogy nagy kínjai közt Jézus teljesen nyugodt maradt. Megértettem, hogy ez tanítás részemre, hogyan kell viselkednem szenvedéseimben.

1468 Hosszabb időn át fájdalmat éreztem kezeimben, lábaimban s oldalamban. Ekkor megláttam egy bűnöst, akin segítettek szenvedéseim, s általuk közelebb került az Úrhoz. Mindent felajánlok az éhező lelkekért, nehogy éhen pusztuljanak.

1469 + Ma meggyóntam a zárdánk káplánjánál.[371] Jézus megvigasztalt általa. Ó, Anyám! Isten Egyháza! Te igazi, gyermekeit megértő Anya vagy!

1470 (72) Milyen jó, hogy Jézus lelkiismeretünk szerint ítél majd meg minket, s nem az emberi szóbeszéd és ítéletek alapján. Ó, felfoghatatlan Jóság! Az ítéletnél is jósággal telve látlak.

1471 Bár gyengének érzem magam, és pihenni vágyom, a kegyelmi sugallat arra késztet, hogy írjak. Írjak a lelkek vigaszára, akiket annyira szeretek, s akikkel megosztom majd az egész örökkévalóságot. Forrón kívánom nekik az örök életet, azért minden szabad pillanatomat, még a legrövidebbet is, kihasználom az írásra úgy, ahogyan azt Jézus kívánja.

1472 1.8. A szentmise alatt S.[372] atyáról kaptam egy rövid felismerést. Közösek erőfeszítéseink, amelyek Isten nagy dicsőségét szolgálják. Bár távol élünk egymástól, gyakran vagyunk együtt. A közös cél egyesít bennünket.

1473 Jézusom, bár ma nagyobb áhítattal akarlak szívembe fogadni, mint bármikor, de éppen (73) most sokkal szárazabb a lelkem, mint bármikor. Hitem azonban erős, így érkezésed

gyümölcse, Uram, mégis gazdag lesz. Bár néha úgy jössz, hogy nem hatsz érzékeimre és értelmemre, csak magasabb szinten érintkezel velem, megesis azonban, hogy értelmem és érzékeim is részesülnek jöveteled örömeiben.

1474 Gyakran kérem Jézust, hogy a hit világítsa meg értelmemet. E szavakkal kérem az Urat: „Jézus, adj nekem világos értelmet, de csak azért, hogy jobban megismerhesselek Téged, mert minél[373] jobban ismerlek, annál forróbban szeretlek. Adj nekem nagy megértést, hogy megismerhessem nagy Isteni Lényed s háromságos benső életedet. Tedd képessé erre különleges kegyelmeddel értelmemet.” Bár tudom, hogy sok mindenre képesítesz bennünket az Egyház által közvetített kegyelmekkel, van azonban a kegyelmeknek egy óriási kincstára, melyekből kéréseink szerint juttatsz nekünk, Uram. De ha ez a kérés nem talál tetszésedre, kérlek, ne indíts ilyen imára engem.

1475 (74) Nagy tökéletességre törekszem, hogy ezzel hasznára lehessen az Egyháznak. Így erősebbé válik velem a kapcsolatom. Minden egyes lélek szentsége vagy bukása visszatükröződik az egész Egyházban. Ha megfigyelem magam s az engem körülvevő embereket, látom, milyen nagy befolyást gyakorlok más lelkekre. Nem hősi cselekedetekkel, mert ezek önmagukban is feltűnőek. Kis gesztusokkal, egy-egy tekintettel, szóval és sok más dologgal, melyeket nem kívánok most felsorolni. Azonban ezek is hatnak, és visszhangoznak más lelkekben, amit magam is tapasztaltam.

1476 Milyen jó, hogy a szabályzat hallgatást ír elő a hálótermekben, és előírja azt is, hogy a szükséges időn túl nem lehet benne tartózkodni. Jelenleg olyan szobám van, ahol ketten alszunk. Ha nem érzem jól magam, s feküdnöm kell, nehezemre esik, ha valaki folyton a szobámban ül. N. nővér egy kézimunkán dolgozott, s egész idő alatt a szobámban tartózkodott. (75) Egy másik nővér is bejárt hozzám, hogy tanítsa. Mennyire gyötört mindez, le nem írhatom. Ha az ember kimerült, mert az egész éjszakát végigszenvedte, minden kiejtett szó az ember agyába fűrődik. Főleg akkor, ha az ember szemei a fáradtságtól majdnem leragadnak. Ó, szabályzat! Mennyi szeretet van benned!...

1477 Midőn a litánián a Magnificatban a „csodát művelt erős karjával...” szavakat énekeltük, lelkem mély áhítatba merült, s felismertem, hogy az Úr lelkemben hamarosan befejezi művét. Már nem csodálkozom azon, hogy az Úr nem tárt fel előttem azonnal mindent.

1478 + Miért vagy ma oly szomorú, Jézus? Mondd meg nekem, ki okozza bánatodat? Jézus válasza: -- „Azok a választott lelkek, akikben nem él az én lelkületem, akik csak a betű szerint élnek, s ezeket a betűket többre becsülik, mint lelkületemet, a szeretet lelkét. Egész szerzetesrendemet a szeretetre építettem, de nem látok szeretetet még a rendekben sem. Ezért van bánattal telve a szívem.”

+

1479 (76) JMJ

Ó, Jézusom, bár szörnyű kínok és fájdalmak között élek,
Mégis érzem, Isteni Szíved engem mint becézget.
Úgy ölelsz magadhoz, mint egy jó anya,
És megízlelteted velem, amit még lepel takar.
Ó, Jézusom, körülöttem szörnyű üresség és félelem,
Szívem érzi mégis Isteni Tekinteted.
Semmilyen vihar el nem homályosítja ezt bennem,
Te magad biztosítasz bensőmben, hogy nagyon szeretsz, Istenem.
Ó, Jézusom, az élet nagy nyomorúságában
Csillagként ragyogsz Te, s nem adod lelkem a pusztulásnak,
S bár nagy az én nyomorúságom,
Irgalmad hatalmába vetem minden bizakodásom.
Ó, elrejtett Jézus, végső órám küzdelmében
lelkemet kegyelmed végtelen ereje védje,
Hogy halálom után azonnal megláthassalak téged,
Szentől szembe, mint választottaid az égben.
Ó, Jézusom, annyi veszély közt élve életem,
Mégis örömjongással emelem fel fejemet,
Mert szerető Szívedet látva, ó, Jézus,
Eloszlik a sötétség, s az ellenség elnémul.

1480 (77) + Jézusom! Rejts el engem irgalmadban, s óvj meg azoktól a dolgoktól, amelyek megrémiszhethetnék lelkem. Ne csalódjék bizalmam, melyet irgalmadba helyeztem. Védj meg Irgalmad mindenhatóságával, és kegyesen ítélj meg engem!

1481 Ma szentmise alatt imazsámolyom mellett megpillantottam a kis Jézust. Kb. egyéves lehetett, s kért, vegyem karjaimba. Ahogy felemeltem, szívemhez simult, s azt mondta: „Jól érzem magam a szíveden!” „Bár kicsinyke vagy, tudom, hogy Isten vagy. Miért kisgyermek képében szólsz most hozzám?” „Mert a lelki gyermekségre akarlak megtanítani. Azt akarom, hogy egészen kicsiny legyél. Ha kicsiny vagy, szívemen hordozlak úgy, ahogy most te tartasz engem a szíveden.” Ekkor magam maradtam. Senki sem értheti, hogy mit éreztem ezalatt. Teljesen Istenbe merültem, akár a tengerbe dobott szivacs.

1482 (78) + Jézusom! Te tudod, mi mindent éltem át amiatt, hogy az igazat megmondtam. Ó, igazság, mennyire elnyomnak sokszor, s szinte mindig töviskoronában jársz. Ó, örök Igazság, támogass, hogy legyen bátorságom igazat szólni, még ha életemmel kell is azt megpecsételnem. Ó, Jézusom, milyen nehéz hinni ebben, amikor az ember az életben más tanítást s más cselekedetet lát.

1483 Ezért az élet hosszas tanulmányozása után, a lelki gyakorlat alatt elhatároztam, hogy tekintetemet szilárdan Rád szegezem, Jézusom, tökéletes példaképem. Ó, örökkévalóság, mely annyi titkot fedsz majd fel, s rámutatsz az igazságra.

1484 Ó, élő Ostya! Támogass ebben a számkivetésben, hogy követni tudjam Megváltóm nyomdokait. Nem kérem, hogy végy le a keresztről, inkább azt kérem, adj erőt, hogy kitartsak rajta. Én is keresztre akarom feszítettetni magam, és szenvedni azokat a kínokat, melyeket Te elszenvedtél,

Jézusom. Fenékiig ki akarom inni a keserűség kelyhét!

(79)

Isten jósága

1485 A Legszentebb Oltáriszentségben elrejtett Isten irgalma; az Úr hangja, aki irgalma trónjáról így szól hozzánk: „Jöjjetek hozzám, mindnyájan!”

Az irgalmas Isten beszélgetése a bűnös lélekkel

-- Jézus: „Bűnös lélek, ne félj Megváltódtól! Elsőként jövök hozzád, mert tudom, hogy te nem vagy képes magadtól felemelkedni hozzám. Gyermelem, ne menekülj el Atyád elől! Kezdj el beszélgetni irgalmas Isteneddel, aki maga akarja megadni neked a feloldozás szavait s el akar árasztani kegyelmeivel. Ó, milyen értékes számomra a lelked! Tenyereembe írtalak, s mély sebként égtél a szívembe!”

-- A lélek: „Uram, hallom a hangodat, amely visszahív a téves útról, de sem erőm, sem bátorságom nincs követni Téged.”

-- Jézus: „Én vagyok az erőd, én segítek a harcban!”

-- A lélek: „Uram, felismerem szentségedet, és félek Tőled!”

-- Jézus: „Miért félsz, gyermekem, az irgalmas Istentől? (80) Szentségem nem akadályoz meg, hogy irgalmas legyek hozzád. Nézd, lélek, miattad alapítottam meg a földön irgalmasságom trónusát, a tabernákulumot. Onnan akarok a szívedbe szállni. Nézd, sem örökkel, sem kísérettel nem vettem körül magamat. Mindenkor szabad belépésed van hozzám. A nap minden percében beszélni akarok veled, hogy kegyelmeimben részesítselek.”

-- A lélek: „Uram, félek, vajon bűneim nagy sokaságát mind megbocsátod-e nekem. Szorongással tölt el nyomorúságom.”

-- Jézus: „Irgalmam nagyobb, mint nyomorúságod és az egész világ nyomorúsága. Ki tudja lemérni jóságomat? Érted jöttem a mennyből a földre. Érted engedtem, hogy felfeszítsenek a keresztre. Érted hagytam lándzsával megnyitni szentséges Szívemet. Ezzel megnyílt számodra az irgalmasság forrása. Jöjj és meríts a bizalom edényével ebből a forrásból. Egy alázatos szívet sohasem utasítok el. Nyomorúságod elmerül irgalmam mélységében. Miért vitázol velem nyomorúságodra hivatkozva? Szerezz nekem örömet azzal, hogy hozzám jössz, add nekem minden szükséged és nyomorúságod, s betöltelek kincseimmel.”

(81) -- A lélek: „Uram! Jóságod legyőzte megkövült szívemet. Bizalommal s alázattal jövök törvényszékedhez. Helyettesed keze által oldozz fel magad bűneim alól. Uram, érzem a rám áradó kegyelmeket, s a békét. Érzem, hogy teljesen átjár irgalmad, Uram. Többet bocsátasz meg nekem, mint amennyit remélni és gondolni mertem. Jóságod felülmúlja minden vágyamat. És most sok kegyelmedért hálából meghívlak

szívembe. Tévelyegtem, mint egy elveszett gyermek, de Te akkor is Atyám maradtál. Sokszorozd meg bennem irgalmad, mert látod, milyen gyenge vagyok.''

-- Jézus: ,,Gyermekek, ne beszélj már nyomorúságodról, mert én már elfelejtettem azt. Halld, mit akarok neked mondani: Simulj sebeimhez, s meríts az élet forrásából mindent, amire a szíved vágyik. Igyál bőségesen az élet vizéből, s nem fáradsz el utadon. Nézd irgalmam fényét, s ne félj megváltásod ellenségeitől. Dicsérd irgalmamat!''

1486 (82) Az irgalmas Isten beszélgetése a kétségbeesett lélekkel

-- Jézus: ,,Te sötétségbe merült lélek! Ne ess kétségbe, még nem vészett el minden. Kezdj el beszélgetni Istennel, aki maga a szeretet és irgalom.''' -- A lélek azonban süket Isten hívására és még nagyobb sötétségbe zuhan.

-- Jézus újra hívja: ,,Lélek, halld meg irgalmas Atyád szavát!''

A lélekben ez a válasz kél: ,,Számomra már nincs irgalom.''' Még mélyebb sötétség veszi körül. A kétségbeesés bizonyos fajtája, mely már a pokol előízét hordozza, s teljesen képtelenné teszi a lelket, hogy Istenhez közeledjen.

Jézus harmadszor is szólítja, de a lélek süket és vak marad, s keménységében és kétségbeesésében kezd megszilárdulni. Most kezdődik Isten irgalmának benső működése, s Isten a lélek mindennemű közreműködése nélkül megadja néki a végső kegyelmet. Ha a lélek ezt is elutasítja, Isten meghagyja jelen állapotában, amit a lélek maga választott örökre magának. Ez a kegyelem Jézus irgalmas Szívéből fakad. Fényével megvilágítja a lelket, aki kezdi megérteni Isten erőfeszítéseit, de Isten felé fordulása most már saját magától függ. Tudja, hogy ez számára az utolsó kegyelem, s ha a jó irányba megmozdul, még ha igen kis mértékben is -- minden továbbit elvégez Isten irgalmassága.

-- Jézus: ,,Itt irgalmam mindenhatósága működik. Áldott az a lélek, aki felhasználja ezt a kegyelmet.''

-- ,,Szívemet nagy örömmel tölti el, amikor visszatérsz hozzám. Látom, hogy nagyon gyenge vagy, ezért karjaimba veszlek, s elviszlek Atyám házába.''

-- A lélek mintha feléledne. -- De félelemmel telve megkérdi: ,,Lehetséges, hogy még van irgalom a részemre?''

-- Jézus: ,,Gyermekek! Épp neked van jogod az irgalmamra. Engedd ezt az irgalmat hatni szegény lelkedben. Engedd be lelkedbe a kegyelem sugarait, ezek majd fényt, meleget, életet visznek bensődbe.''

-- Lélek: ,,Ha bűneimre gondolok, mégis félelem fog el. Ez az irtózatoss félelem jóságodban való kétkedésre vezet.''

-- Jézus: ,,Tudd meg, lélek, hogy összes bűnöd nem sebezte

meg oly fájdalmasan lelkemet, mint jelen kételkedésed. Szeretetem és irgalmam ennyi erőfeszítése (84) láttán sem bízol jóságomban?''

-- Lélek: ,,Uram! Ments meg magad, mert elpusztulok. Légy a Megváltóm! Ó, Uram, többet már nem vagyok képes elmondani, mert szegény szívem megszakad. De Te, Uram...''

Jézus nem engedi a léleknek végigmondani e szavakat. Felemeli a földről, nyomorúsága mélységéből Szíve hajlékába. Minden bűn azonnal eltűnt,[374] mert a szeretet tüze elégette őket.

-- Jézus: ,,Lélek, itt van szívem minden kincse. Végy belőle annyit, amennyire szükséged van.''

-- Lélek: ,,Ó, Uram, érzem, eltölt kegyelmed, érzem, hogy új élet áradt belém. Mindenekelőtt szeretetedet érzem a szívemben, s ez elég nekem. Ó, Uram, az egész örökkévalóságon át dicsérni fogom irgalmad mindenhatóságát. Jóságod felbátorít, hogy szívem minden keservét elmondjam Neked.''

-- Jézus: ,,Mondj el mindent, gyermekem, semmit se hallgass el, mert egy szerető szív, a legjobb barátod szíve hallgat.''

-- ,,Uram! Most látom minden hálátlanságomat s a Te végtelen jóságodat. Követtél kegyelmeiddel, s én ezt semmibe vettem. Látom, hogy (85) a pokol mélye illetett volna meg, mert elfecséreltem kegyelmeidet.''

Jézus félbeszakítja a lelket: ,,Ne merülj el nyomorúságod részletezésébe, túl gyenge vagy, hogy erről beszélj. Inkább nézz szeretetteljes szívembe, vedd át érzelmeimet, s törekedj a csendre és alázatosságra. Másokkal szemben légy irgalmas, ahogy én is irgalmas vagyok veled. Ha azt látod, hogy gyengül az erőd, jöjj irgalmam forrásához, s erősítsd meg lelkedet, úgy nem fáradsz el utadon.''

-- Lélek: ,,Most megértem irgalmadat, amely fényes felhőként ölel körül, s elvezet Atyám házába. Megvéd a rettenetes pokoltól, amit nem egyszer, de ezerszeresen is megérdemeltem. Ó, Uram, az egész örökkévalóság nem elég, hogy felfoghatatlan irgalmadat és könyörületedet méltón dicsérjem.''

1487

+ Az irgalmas Isten beszélgetése a szenvedő lélekkel

-- Jézus: ,,Lélek, látom, mennyire szenvedsz, hogy már nincs erőd velem beszélni sem. Ezért magam szólok hozzád. Ha szenvedéseid (86) a legnagyobbak lennének is, ne veszítsd el lelked békéjét, ne add át magad a csüggedésnek. Mondd el, ki sebezte meg a szívedet? Mondj el mindent, mindent, légy őszinte velem! Fedd fel szíved minden sebet. Mind meg fogom gyógyítani. Szendvéseid pedig szentséged forrásaivá válnak.''

-- A lélek: ,,Uram, szenvedéseim oly nagyok és oly sokfélék, s már oly régóta tartanak, hogy elfog a csüggedés.''

-- Jézus: ,,Gyermekek! Nem szabad elbátortalanodnod! Tudom, hogy határtalanul bízol bennem. Tudom, hogy ismered jószágomat és irgalmamat, beszéljük meg tehát részleteiben mindazt, ami leginkább nyomja a szívedet.''

-- A lélek: ,,Annyi és oly különböző dolog fáj, hogy nem is tudom, először mivel kezdjem, s hogy fejezzem ki magam?''

-- Jézus: ,,Egyszerűen beszélj, mint barát a baráttal. Mondd el hát, mi akadályoz a szentség útján?''

-- A lélek: ,,Gyenge egészségem akadályoz a szentség elérésében. Nem tudom teljesíteni a kötelességeimet. Hamu és por vagyok. Nem tudok önmegtágadást gyakorolni és szigorúan böjtölni, ahogy a szentek tették. (87) Másrészt nem hiszik el, hogy beteg vagyok, így fizikai szenvedéseimhez lelkiek is járulnak, ami sok megaláztatást von maga után. Ó, Jézusom, hogy lehetnék így szentté?''

-- Jézus: Úgy van, gyermekem, ezek mind szenvedések, de a keresztúton kívül nincs más út az egekbe. Magam jártam először ezt végig. Tudd meg, ez a legrövidebb s a legbiztosabb út.

-- A lélek: ,,Uram, még egy akadály gátol. Hűséges vagyok Hozzád, ezért üldöznek, és sok szenvedést okoznak nekem.''

-- Jézus: ,,Mivel nem e világból való vagy, azért gyűlöl e világ. Engem előbb üldözött. Ez az üldözés a jele, hogy hűségesen követed a nyomdokaimat.''

-- A lélek: ,,Uram, újra csak csüggedek, mert sem az előljáróim, sem a gyóntatóm nem értik meg benső szenvedéseimet. Sötétség borítja értelmemet. Hogy jussak így előbbre? Ez mind elcsüggeszt. Azt kell hinned, a szentség magaslatait nem nekem rendelték.''

-- Jézus: ,,Látod, gyermekem, ezzel sokat mondtál nekem. Tudom, nagyon fájdalmas, (88) ha nem értik meg az embert, főleg, ha azok sem, akiket szeretünk, s akik iránt nagyon őszinték vagyunk. Legyen elég neked, hogy én megértem minden gondodat és szükségleteidet. Örömet okoz nekem mély hited, mellyel mindezek ellenére viseltetsz helyetteseim iránt. De tisztában kell lenned azzal is, hogy az emberek nem értik meg egészen a másik ember lelkét, mert ez felülmúlja képességeiket. Ezért maradtam itt a földön én magam, hogy sebzett szívedet megvigasztaljam, s megerősítsem a lelked, nehogy ellankadj életutadon. Azt mondod, nagy sötétségben van az értelmed. Miért nem jössz hozzám ezekben a pillanatokban, aki magam vagyok a világosság? Egyetlen pillanat alatt annyi fényt és a szentség oly megértését öntöm a lelkedbe, mint amennyit egyetlen könyvben sem találsz. Egyetlen gyóntató sem lenne képes valamely lelket így tanítani és megvilágítani. Tudd meg azt is, hogy ezt a

lelki sötétséget, amelyre panaszkodsz, először én szenvedtem el érted az Olajfák hegyén. Lelkemet halálos szomorúság nyomasztotta, s ebből csak egy csekély részt juttattam neked különleges szeretetem jeléül, s annak a magas szentségnek az elérésére, melyet részedre (89) az égben elrendeltem. Szívemhez legközelebb a szenvedő lélek áll.'

-- A lélek: ,,Még egyet, Uram! Mit tegyek, ha az emberek elvetnek és eltaszítanak, főleg azok, akikre jogosan számíthatnék, és épp legnagyobb gondjaimban?

-- Jézus: ,,Gyermekem, határozd el erősen, hogy sohasem támaszkodsz emberekre. Sokkal helyesebb, ha egészen az én akaratomra hagyatkozol, s azt mondod: 'Ne az én, hanem a Te akaratom legyen meg, Istenem.' Tudd meg, ha ezeket a szavakat szíve mélyéből mondja ki a lélek, egy pillanat alatt a szentség csúcscsaira emelkedik. Különösen kedvemet találok az ilyen lélekben, s nagy dicsőségemre szolgál. Erényének illata betölti az eget. Azt is tudd, hogy szenvedéseid viseléséhez az erőt a Szentáldozás gyakori vételének köszönheted. Jöjj sokszor az irgalomnak ehhez a forrásához, és meríts belőle a bizalom edényével mindent, amire csak szükséged van.

-- A lélek: ,,Hála néked, Uram, mérhetetlen jóságodért, hogy ebben a számkivetésben velünk maradtál, s mint az irgalmasság Istene (90) velünk lakozol, és kisugárod ránk irgalmad és jóságod fényét. Sugaraid fényénél látom meg, hogy mennyire szeretsz engem.'

1488

Az irgalmas Isten beszélgetése a tökéletességre törekvő lélekkel

-- Jézus: ,,Kedvesek előttem erőfeszítéseid, lélek, ki a tökéletesség elérésére törekszel. De miért látlak oly sokszor szomorúnak, lehangoztak? Mondd, gyermekem, mit jelent szomorúságod, s mi okozza azt?'

-- A lélek: ,,Uram! Azért vagyok szomorú, mert őszinte jó szándékom ellenére gyakran elbukom, s mindig ugyanazon hiba miatt. Reggel megteszem elhatározásomat, s este szomorúan látom, milyen messze távolodtam el tőle.'

-- Jézus: ,,Látod, gyermekem, mit érsz te magadtól. Sikertelenségednek főleg az az oka, hogy túlságosan magadra számítasz, és nem eléggé támaszkodsz rám. Ez azonban ne szomorítson el túlságosan, hiszen az irgalmas Istennel van dolgod. Nyomorúságod nem meríti ki, hisz nem korlátoztam megbocsátásaim számát.'

-- A lélek: ,,Igen, tudom mindezt, (91) de nagy kísértések szorongatnak. Különböző kétségek támadnak bennem, minden ingerel és elkedvetlenít.'

-- Jézus: ,,Gyermekem, tudnod kell, hogy a szentség legnagyobb akadályja a kedvetlenség és az alaptalan nyugtalanság. Ezek elveszik tőled az erények gyakorlásának

lehetőségét. Belső békédet egy pillanatra se zavarja meg semmiféle kísértés. Az ingerlékenység és kedvetlenség pedig önszereteted gyümölcsei. Ne bátortalanodj el, hanem törekedj arra, hogy önszereteted helyére az én szeretetem kerüljön. Bízzál tehát, gyermekem! Nem szabad elkedvetlenedned! Inkább jöjj hozzám bocsánatért, kész vagyok mindenkor megbocsátani. Minél többször kérsz erre, annál inkább megdicsőítéd irgalmasságomat.'

-- A lélek: ,,Felfogtam, mi a tökéletesebb, és mi az, ami Neked tetszik, de sok minden akadályoz abban, hogy teljesítsem, amit megismerek.'

-- Jézus: ,,Az élet itt a földön harc, és pedig nagy harc, királyságomért. De ne félj, nem vagy egyedül. Mindig megerősítelek, (92) ezért támaszkodj karomra, s harcolj minden félelem nélkül. Vedd a bizalom edényét, és meríts az élet forrásából! Ne csak magadnak, de gondolj más lelkekre is, főleg azokra, akik nem hisznek jóságomban.'

-- A lélek: ,,Ó, Uram, érzem hogy szívem megtelik szeretetteddel, s irgalmad és jóságod sugarai átjárták lelkeket. Indulok felhívásodra, megyek a lelkeket meghódítani kegyelmedre támaszkodva; kész vagyok követni Téged nemcsak a Tábor-, de a Kálvária-hegyére is. Irgalmad forrásához akarom vezetni a lelkeket, hogy ők is tükrözzék kegyelmed sugarainak fényét, hogy teljék meg Atyád háza. Ha az ellenség rám irányítja lövedékeit, irgalmad pajzsával védekezem.'

1489

Az irgalmas Jézus beszélgetése a tökéletes lélekkel

-- A lélek: ,,Uram és Mesterem, beszélni szeretnék Veled!'

-- Jézus: ,,Beszélj, mindig hallgatlak, szeretett gyermekem (93); mindig várok rád. Miről akarsz velem beszélni?'

-- A lélek: ,,Uram! Mindenekelőtt ki akarom önteni lábaidnál a szívemet, hálából azért a sok kegyelemért és jótéteményért, melyekkel szüntelenül elhalmozol engem. Ha mindent fel akarnék sorolni, amivel elárasztasz engem, nem tudnám. Csak azt tudom, nem volt az életemben olyan pillanat, amikor nem tapasztaltam volna oltalmad és jóságod.'

-- Jézus: ,,Kedves számomra beszéded. Hálaadásod pedig újabb kegyelmeket tár fel előtted. De gyermekem, ne csak általánosságban beszéljünk, hanem egyenként is mindarról, ami leginkább nyomja szívedet. Beszéljünk meghittén, őszintén, mint két szerető szív.'

-- A lélek: ,,Ó, irgalmas Uram! Szívemben olyan titkokat őrzök, melyekről Rajtad kívül senkinek nincs tudomása, s nem is lesz. Senki sem értené meg, ha el is akarnám mondani őket. Helyettesed, a gyóntatóm ismeri őket egy kissé, de

csak annyiban, amennyire képes vagyok feltárni előtte e titkokat. A többi örökké köztünk marad, Ó, Uram. (94) Bűneimet megbocsátva betakartál engem irgalmad köpenyével. Egyetlen alkalommal sem tagadtad meg tőlem megbocsátásod, irgalmad pedig mindig új étellel ajándékozott meg, a kegyelem életével. Hogy ne legyenek semmiben kétségeim, az Egyház gondos védelme alá helyeztél. Annak a gyengéd, igaz Anyának oltalmába, aki nevedben megerősít a hitigazságokban, s ügyel arra, hogy el ne tévelyedjek. Főleg azonban irgalmad székénél részesül lelkem irgalmad egész tengerében. A bukott angyaloknak nem adtál időt megtérésre, részükre nem hosszabbítottad meg az irgalom idejét. Ó, Uram, életem útjára szent papokat állítottál, akik a biztos utat mutatják nekem. Jézusom, még egy titkot rejt az életem. Ez a legmélyebb és legkedvesebb, ez Te magad vagy a kenyér színében, amikor eljössz hozzám. Egész szentségem ebben rejlik. Itt egyesül szívem a Szíveddel, s összeolvad Vele. Itt már nincs semmi titok, mert minden, ami a Tied -- az enyém is, és ami az enyém -- az a Tied. Íme irgalmasságod mindenhatósága (95) és csodája. Ha valamennyi emberi és angyali nyelv együttvéve ki akarná fejezni szereteted titkát és mérhetetlen irgalmadat, az sem lenne elég. Mikor a szeretet titkán gondolkodom, szívem a szeretet új extázisába szédül, s hallgatásával mond el Neked mindent. A szeretetnek nincsenek szavai. Szívem egyetlen dobbanása sem vész el így. Ó, Uram, óriási leereszkedésed ellenére nagyságod nőttön-nő lelkemben, s még erősebb szeretetet vált ki bennem Irántad, egyetlen Szerelmem iránt. A szeretetben Veled egyesült lélek külső megnyilvánulásai: tökéletes tisztaság, mély alázat, gyengéd csendesség, s a lelkek megmentésére irányuló nagy buzgóság. Ó, legédesebb Uram! Minden pillanatban őrködsz felettem, s ha szívem két lehetőség között ingadozik, sugallatod megmondja, hogy az adott helyzetben miként kell eljárnom. Olykor magad lépsz közbe elhatározásomnál. Ó, számtalan esetben hirtelen megvilágosítással (96) magad adtad tudtomra, mi az, ami jobban tetszik Néked.

Ó, milyen sok titkos megbocsátás van, amiről senki sem tud! Mily gyakran öntöttél erőt s bátorságot a lelkembe, hogy előbbre jussak. Te közvetlenül beavatkoztál az emberek cselekedeteibe, és magad távolítottad el a nehézségeket -- hogy[375] -- utamról. Ó, Jézusom, mindaz, amit elmondtam, csak halvány árnyéka annak, ami a szívemben jelen van. Ó, Jézusom, mennyire vágyódom a bűnösök megtérésére! Te tudod, mi mindent teszek, hogy Részedre megnyerjem őket. Minden Téged ért fájdalom végtelenül fáj nekem. Te látod, hogy erőm, egészségem, sőt életem sem kímélem királyságod védelmében. Bár itt a földön nem láthatók erőfeszítéseim, de a szemedben megvan az értékük. Ó, Jézusom! Úgy szeretném irgalmad forrásához vezetni a lelkeket, hogy az élet éltető vizéből bizalmuk edényével minél többet merítsenek! Minél jobban meg akarja tapasztalni magán Isten irgalmát valamely lélek, annál nagyobbak kell lenni bizalmának, mellyel Istenhez közelít. Ha Isten iránti bizalma határtalan, Isten irgalma is határtalan lesz részére. Ó, Uram, (97) ki ismered szívem minden rezdülését, Te tudod, mennyire szeretném, hogy minden szív Érted dobogjon, s mindegyik irgalmad nagyságát áldja.''

-- Jézus: ,,Kedves gyermekem, szívem öröme! Beszélgetésed drágább nekem, mint az angyalok éneke. Tárva állnak előtted szívem kincsei. Merítsd ebből a szívből mindazt, amire neked és az egész világnak szüksége van. A te szeretetedért elhárítom az emberek megérdemelt büntetését. Az irántam való tiszta szeretet egyetlen tette kedvesebb nekem, mint a nem tökéletes lelkek ezernyi himnusza. Egy szerető sóhajod kárpótol sok istentelen ember megvetéséért. Mérhetetlen értékkel bír szememben az erény legkisebb tette az által a szeretet által, amellyel hozzám ragaszkodsz. Az ilyen lélekben, amely kizárólag szeretetemből él, úgy uralkodom, mint az égben. Éjjel-nappal rajta nyugszik a szemem, s mindenkor tetszésem találom benne. Fülem (98) kérésére és szíve suttogására is hallgat, gyakran meg is előzőm kéréseit. Különlegesen szeretett gyermekem, szemem fénye, pihenj meg egy percre szívemen! Ízleld meg szeretetemet, melyet az egész örökkévalóságban élvezni fogsz.

Gyermekem! Most azonban még nem vagy az atyai házban. Menj tehát megerősödve kegyelmemmel, s harcolj királyságomért az emberek lelkében! Harcolj, mint egy királyi gyermek, s gondoldj arra, hogy a számkivetés napjai gyorsan véget érnek, s velük az érdemszerzés lehetősége is. Sok lelket várok tőled, gyermekem, akik majd örökre hirdetik és dicsőítik irgalmasságomat. Gyermekem, hogy eredményesen teljesíthesd kívánságomat, fogadj magadhoz mindennap a Szentáldozásban. Ez erőt ad néked...''

(99) -- ,,Jézusom, ne hagyj magamra a szenvedésben! Te tudod, Uram, milyen gyenge vagyok. Én vagyok a nyomor mélysége, igazi semmiség. Csodálható-e, ha magamra hagyva elbukom? Csecsemő vagyok, aki nem tud magán segíteni, de minden elhagyatottságom mellett is remélek. Érzéseim ellenére csupa bizalomná változom. Ne csökkentsd szenvedéseimet, csak adj erőt elviselésükre. Tégy velem, Uram, amit akarsz, csak add kegyelmedet, hogy minden esetben, minden körülmények között szerethesselek! Ne kisebbitsd a keserűség kelyhét, csak adj erőt, hogy ki tudjam inni.''

,,Uram! Néha felemelsz a látomások fényébe, máskor újra visszajesz a sötét éjszakába, semmiségem szakadékába! A lélek magára marad a nagy vadonban... Mindezek ellenére mégis bízom Benned, Jézusom, mert Te változatlan vagy. Hangulataim változnak, de Te mindig ugyanaz vagy, telve irgalommal.''

1490 (100) + ,,Jézus! Az élet Forrása, tégy szentté engem! Erőm, erősíts [engem]! Parancsnokom, harcolj értem! Lelkem egyetlen Fénye, világosíts meg! Mesterem, vezess engem! Tőled függök, mint a csecsemő anyja szeretetétől. Ha minden összeesküdne is ellenem, ha megnyílna alattam a föld, Szíveden akkor is nyugodt maradok. Mindig legdrágább anyám maradsz, túlszárnyalva minden más anyát. Fájdalmaimat hallgatással panaszolom el Neked, s Te megértesz engem...''

1491 + Ma meglátogatott az Úr, s azt mondta: ,,Leányom, ne félj attól, ami vár rád. Semmi olyat nem adok neked, ami felülmúlja erődet. Ismered kegyelmem erejét. Ez legyen elég számodra!'' E szavakkal Isten mélyebben megértette velem kegyelme működését.

1492 A Szentáldozás előtt Jézus tudatta velem, hogy nem szabad megbíznom egyik nővérünkben, mert (101) nem tetszik neki ennek a nővérnek az agyafúrtsága és ravaszsága. „Leányom, ez előtt a nővér előtt ne nyilvánítsd ki nézeteidet és véleményedet!” Bocsánatot kértem az Úrtól azért, ami nem tetszett neki ebben a nővérben, s azt is kértem, hogy engem pedig erősítsen meg kegyelmével, ha újra beszélgetni kezd velem ez a nővér. Sok dologról kérdezett, amire igazi testvéri szeretettel válaszoltam, és hogy bebizonyítsam, mennyire szívből beszélek, néhány saját tapasztalatot is említettem. De ennek a nővérnek más szándékai voltak, s más szavak hagyták el ajkait.

1493 + Ó, Jézusom! Attól a perctől fogva, hogy teljesen átadtam magam Néked, egyáltalán nem gondolok magamra. Tehetsz velem, amit akarsz. Csak arra gondolok, ami Neked jobban tetszik, s amivel Neked, Uram, örömet okozhatok. Minden lehetőségre ügyelek, s nem törődöm azzal, miként vélekednek felőlem....

1494 (102) 1938.1.15. Midőn ma meglátogatott ugyanaz a nővér, akitől óva intett az Úr, lélekben felkészültem a harcra. Bár nehezemre esett, hajszálnyit sem tértem el Isten intelmétől. Midőn már majd egy óra eltelt, s a nővér még mindig nem gondolt a távozásra, lelkemben Jézustól segítséget kértem. Ekkor hallottam: „Ne félj, figyellek, és segítek neked. Küldök két másik nővért, akik mindjárt meglátogatnak. Ekkor már könnyen folytathatod a beszélgetést.” Abban a pillanatban bejött két másik nővér. Most már könnyen ment a beszélgetés, de még vagy egy félóráig eltartott.

1495 Ó, milyen jó dolog, hogy beszélgetés közben is kérhetjük Jézus segítségét. Ó, milyen jó a békés időszakban segítő kegyelemért imádkozni! Leginkább az ún. bizalmas beszélgetésektől félek. Ilyenkor különösen szükségünk van Isten megvilágosító, segítő kegyelmére, hogy hasznos legyen a társalgásunk, mind az illető lélek, mind saját magunk részére. Isten segít, de kérnünk kell Őt rá. Senki se bízson csupán önmagában!

1496 (103) 1938.1.17. Ma már kora reggel óta sötétségben van a lelkem. Nem tudok Jézushoz emelkedni, úgy érzem, mintha elhagyott volna. A teremtményekhez nem kívánok világosságért fordulni, mert tudom, hogy tőlük nem kapom meg ezt, ha Jézus sötétben akar hagyni. Alávetem magam szent akaratának, és szenvedek, bár a harc mind nagyobb méreteket ölt. A vesperás alatt egyesülni akartam a nővérek imáival. Midőn gondolatban beléptem a kápolnába, lelkem még nagyobb sötétségbe merült.

1497 Mindennel szemben kedvetlenséget éreztem. Ekkor meghallottam a sátán hangját: „Látod, milyen ellentmondásos mindaz, amit Jézus ad neked -- egy kolostor alapítását bizza rád, s betegséggel sújt. Megparancsolja, gondoskodj az Irgalmasság ünnepének bevezetéséről, pedig a világ egyáltalán nem akar ilyen ünnepet. Miért imádkozol ezért az

ünnepért? Nem helyénvaló ez az ünnep.' ' Lelkem hallgat, erős akarattal imádkozik, nem kezdve beszélgetést a sötétség szellemével. Azonban oly különös életuntság tört rám, hogy csak akaratom nagy erőfeszítése árán tudtam igent mondani az életre.... (104) Újra hallottam a kísértő hangját: ,,Kérd holnap reggel a Szentáldozás után a halált az Úrtól, biztosan meghallgat, hiszen olyan sokszor megadta, amit kértél Tőle.' ' -- Hallgattam, s megfeszített akarattal tovább imádkoztam, még jobban alávetve magam Isten akaratának. Bensőségesen kértem, ne hagyjon el ebben a pillanatban. Már este 11 óra van. Minden nővér alszik cellájában. Csak az én lelkem harcol nagy erőfeszítéssel. A kísértő tovább csábít: ,,Mit törödsz más lelkekkel, csak magadért imádkozz! A bűnösök megtérnek a te imád nélkül is. Látom, most nagyon szenvedsz. Adok neked egy tanácsot. Ettől függ majd boldogságod. Soha ne beszélj Isten irgalmáról, főleg ne bátorítsd a bűnösöket, hogy bízzanak Isten irgalmában, mert megérdemlik az igazságos büntetést. A másik fontos dolog, hogy ne említsd a gyóntatóidnak, mi megy végbe a lelkedben, főleg ne a rendkívüli gyóntatóidnak és a vilniusi papnak. Ismerem őket, tudom, kik ők, ezért óvjak (105) tőlük. Nézd, hogy jó apáca légy, elég, ha úgy élsz, ahogy a többiek. Miért teszed ki magad oly sok nehézségnek?'

1498 Továbbra is hallgattam. Akaratom végig kitartott Isten mellett, bár szívemből panaszkiáltás hallatszott. Végre elhagyott a Sátán, s elgyötörve elaludtam. Reggel a Szentáldozás után, ahogy beléptem a cellámba, térdre vetettem magam, s ismételten felajánlottam magam Isten legszentebb akaratának. Kérlek, Jézus, adj erőt a harchoz. Legyen meg a Te szent akaratod. Lelkem szent akaratodban találja örömét.

1499 Ebben a pillanatban megpillantottam Jézust, aki azt mondta: ,,Elégedett vagyok cselekedeteddel. Légy továbbra is nyugodt, az irgalmasság ügyében mindig úgy járj el, ahogy módodban áll. Ószinteséged a gyóntatód iránt a lehető legnagyobb legyen!

A sátán azért nem ért célt nálad kísértéseivel, mert nem álltál vele szóba. Továbbra is így viselkedj! Hűséges küzdelmeddel (106) ma nagy dicsőséget szereztél nekem. Véd jól a szívedbe, s erősítsd a tudatodban, hogy mindig veled vagyok, még ha a harc idején nem is érzed a jelenlételemet.'

1500 Ma átvitt engem az Úr szeretete a túlvilágba. Elmerültem a szeretetben. Szeretek, s érzem, hogy engem is szeretnek. Ezt egészen tudatosan átélem. Lelkem elmerül az Úrban, felismerem végtelen fölségét, egyidejűleg látom saját semmiségemet. Ebben a felismerésben még nagyobb a boldogságom... Ez a tudat nagy, és hatalmas a lélekben, de ugyanakkor oly édes.

=====

Napló -- 5. füzet

1501--1589

1501 + Amikor éjszaka a szenvedéstől nem tudok aludni, bejárok minden templomot, s kápolnát, és imádom a

Legméltóságosabb Oltáriszentséget. Visszatérve saját kápolnánkban imádkozom bizonyos papokért, akik Isten irgalmát hirdetik és dicsőítik. A Szentatya szándékára is imádkozom, s kérem Isten irgalmát a bűnösökért -- ezek az éjszakáim.

1502 (107) 1938.1.20. Soha senki előtt sem alacsonyodom le. Nem bírom elviselni a hízelgést. Az alázat az igazság. Az őszinte alázatban nincs megalázkodás. Bár az egész kolostor legcsekélyebbjének érzem magam, mégis büszke vagyok, hogy Jézus jegyese lehetek... Nem tesz semmit, ha azt gondolják rólam, hogy büszke vagyok. Ez csak emberi vélemény, ami nem látja az okot.

1503 A kolostori életem kezdetén, mindjárt a novíciátus után elkezdtem különlegesen gyakorolni az alázatosságot. Nem elégedtem meg az Istentől rendelt megaláztatásokkal, túlbuzgóságomban magam kerestem újabbakat. Így az előljárók előtt olykor olyannak mutatkoztam, amilyen nem voltam a valóságban. Rövid időn belül Jézus megmutatta, hogy az alázatosság csak igazság. Ettől fogva megváltozott szemléletem, s hűségesen követtem Jézus világosságát. Felismertem, hogy ha a lélek Jézussal van, akkor ő nem engedi meg, hogy eltévelyedjen.

1504 (108) + Uram, Te tudod, hogy ifjúságom óta mindig a Te akaratodat kerestem, s ha felismertem, azon igyekeztem, hogy teljesítsem. Szívem hozzászokott a Szentlélek sugallataihoz, akihez hűséges vagyok. A legnagyobb zajban is meghallom Isten hangját. Mindig tudom, mi történik a lelkemben. [376]

1505 Igyekszem szentté lenni, mert ezáltal lehetek az Egyház hasznára. Állandóan törekszem az erényekre, igyekszem Jézust hűségesen követni. Sok apró hétköznapi erénygyakorlatomat, melyeket csendben rejtve végzek, de sok szeretettel, az Egyház kincsei közé helyezem, hogy a lelkek közös hasznára váljanak. Lelkemben úgy érzem, mintha minden lélekért felelősséggel tartoznám. Pontosan tudom, hogy nemcsak magamért élek, hanem az egész Egyházért...

1506 + Ó, felfoghatatlan Istenség! Szívemben szétárad az öröm, hogy irgalmad titkába (109) beavattál engem. Minden irgalmaddal kezdődik és irgalmadban végződik...

1507 Minden kegyelem az irgalomból jön, és utolsó óránk is telve van irgalommal részünkre. Senki se kételkedjék Isten irgalmában, még ha bűnei éjfeketék lennének is. Isten irgalma erősebb nyomorúságunknál. Csak egy a fontos: a bűnös szívének ajtaját legalább egy kissé megnyissa Isten irgalmának sugara előtt. A többi Isten teljesíti. De szerencsétlen az a lélek, aki Isten irgalma előtt zárva tartja az ajtót, még utolsó óráján is. Ezek a lelkek borították Jézust gyászos szomorúságba az Olajfák hegyén. Az Ő legirgalmasabb Szívén keresztül áradt az isteni kegyelem.

1508 1938.1.21. Jézusom, valóban szörnyű lenne a szenvedés, ha Te nem volnál. De Te keresztre feszítve adsz

erőt nekünk. Te mindig jelen vagy a szenvedő lelkek részére. A teremtmények elhagyják a szenvedőt, de Te, Uram, mindig hűséges vagy...

1509--1510 (110) A betegségben gyakran úgy érezzük magunkat, mint az ószövetségi Jób. Ha dolgozni tudunk, ide-oda járkálunk, minden szép és jó, de ha betegség sújt, egyre kevesebb a barát. De még vannak. Érdeklődnek szenvedéseink iránt, ám ha az Úr hosszabb betegséget ad, lassanként elhagynak a hűséges barátok is. Ritkábban látogatnak, s ezek a látogatások gyakran szenvedést okoznak. Ahelyett, hogy vigasztalnának, szemünkre vetik, mi lehet az oka szenvedéseinknek. A lélek, mint Jób is, magára marad. Szerencsére még sincs egyedül, mert vele van Jézus -- a Szent Ostya. Midőn átéltem az említett szenvedést, s az egész éjt keserűségben töltöttem, reggel, amikor a káplán jött áldoztatni, minden erőmet össze kellett szednem, hogy hangosan fel ne kiáltssak: „Üdvöz légy, egyetlen, igaz Barátom!” A Szentáldozás ad erőt a szenvedéshez és harchoz. Még egy dolgot szeretnék említeni, amit átéltem. Ha Isten a betegségben sem halált, sem gyógyulást nem ad, (111) s a betegség évekig elhúzódik, megszokja a környezet, s úgy gondolják, nem is beteg az ember. Itt kezdődik a csendes vértanúság. Csak Isten a tudója, mennyi áldozatot hoz a lélek. Egyik este olyan rosszul éreztem magam, hogy azon töprengtem, hogyan jutok vissza a cellámba. Ekkor összetalálkoztam az asszisztens nővérrel, aki épp egy első karba tartozó nővért akart egy bizonyos ügy intézésére a portára küldeni. Mikor engem meglátott, odaszólt a nővérnek: „Mégse ön menjen, majd Fausztina nővér elmegy, mert nagyon esik.” Végrehajtottam az utasítást, de csak az Isten tudja, mit jelentett ez nekem. Ez csak egy a sok hasonló eset közül. Néha az a látszat, hogy a második kar nővéreit úgy tekintik, mintha kőből lennének, pedig ők is emberek, szívvel, érzésekkel.

1511 Ilyenkor Isten maga segít, másképpen a lélek nem tudná elviselni ezeket a keresztek, melyekről most nem írok többet, nem is akarok, de ha sugallatot érzek, írni fogok róluk...

1512 (112) Ma a szentmise alatt láttam a haldokló Urat. Így szólt hozzám: „Leányom, szemléld gyakran szenvedéseimet, melyeket érted viseltem el, és semmit sem fogsz soknak érezni, amit te szenvedsz értem. Legjobban akkor tetszel nekem, amikor az én fájdalmas szenvedéseimet szemléled. Egyesítsd kis szenvedéseidet az én fájdalmas kínjaimmal, hogy fenségem előtt végtelen értékűvé váljanak.”

1513 + Ma azt mondta Jézus: „Gyakran hívsz Mesterednek. Ez kedves a szívemnek, de ne feledd, tanítványom, hogy te egy megfeszített mester tanítványa vagy. Ez az egy szó legyen számodra elég. Tudod jól, mit rejt magában a kereszts.”

1514 + Rájöttem, hogy a türelemben rejlik a legnagyobb hatalom. Látom, hogy a türelem mindig győzelmet arat, ha nem

is azonnal. A győzelem sokszor csak évek múltán mutatkozik meg. A türelem szelídséggel párosul.

1515 (113) + Ma az éjszakát a fogságban töltöttem Jézussal. Ez az éjszakai szentségimádás napja. A nővérek a kápolnában imádkoztak. Lélekben egyesültem velük, mert gyenge egészségem miatt nem mehettem oda. Egész éjjel nem tudtam aludni, ezért lehettem együtt Jézussal fogságában. Jézus ismertette velem az ott megélt szenvedéseit. A világ majd csak az utolsó ítéletkor fogja ezt megtudni.

1516 ,,Mondd meg, gyermekem, a lelkeknek, hogy irgalmamat adom védelmükre. Egyedül küzdök értük és viselem el Atyám igazságos haragját.''

1517 -- ,,Mondd el, leányom, hogy az Irgalmasság ünnepe bensőmből fakadt az egész világ vigaszára.''

1518 Jézusom! Békém és nyugalmam! Kérlek ezért a nővérért, világosítsd meg őt, hogy megváltozzék lelkében, támogasd kegyelmed erejével, hogy ő is eljuthasson a tökéletességre...

1519 (114) + Ma a Szentáldozás előtt mondta az Úr: ,,Leányom, beszélj ma nyíltan a főnöknőddel irgalmasságomról, mert minden előljáród közül ő vette ki leginkább részét az irgalmasság hirdetéséből.''. Délután tényleg eljött az anya, s beszélgettünk Isten művéről. Az anya elmondta, hogy a képecske nem a legjobban sikerült, s nem nagyon kelendő. Azt is mondta: ,,Én magam sokat vettem belőle, s jó szándékkal ajándékozgatom őket, s megteszek minden tőlem telhetőt, hogy az irgalmasság műve minél jobban terjedjen.''. Mikor elment, az Úr megértette velem, milyen kedves neki ez a lélek.

1520 Ma azt mondta nekem az Úr: ,,Megnyitottam szívemet, mint az irgalom élő forrását, hogy minden lélek életet merítsen belőle. Közeledjenek nagy bizalommal az irgalom tengeréhez. A bűnösök megigazulást, az igazak a jóban való megerősödést találnak benne. (115) Aki bizalmát irgalmasságomba helyezte, azt halála óráján isteni békém tölti el.''

1521 Azt is mondta még: ,,Leányom, ne hagyj fel irgalmasságom hirdetésével. Ezzel enyhülést szerzel szívemnek, melyet az irgalom tüze éget a bűnösökért. Mondd meg papjaimnak, hogy a megrögzött bűnösök szavaikra bűnbánatra indulnak, ha a szívemben lévő végtelen irgalomról beszélnek nekik. Minden papnak, aki irgalmamat hirdeti, rendkívüli kegyelmet adok, szavaik gyógyítóan hatnak, s meg fogják indítani a szíveket, akikhez szólnak.''

1522 Nehéz a közös élet, de kétszeresen nehéz gőgös lelkekkel élni. Ó, Istenem, részesíts erősebb hitben, hogy minden nővérben meglássam a Te Szent képed, mely lelkébe van vésve.

1523 (116) Örök szeretet, tiszta láng, égj szüntelenül

szívemben, és istenítsd meg egész lényemet örök tetszésed szerint, mely által életre és örök boldogságodba hívtál. Ó, irgalmas Uram, egyedül irgalomból halmoztál el ezekkel az adományokkal; mindent, ami bennem van, ingyen kaptam. Ezt látva a legmélyebb alázatban imádom felfoghatatlan jóságod. Szívemet csodálat árasztja el, hogy Te, az abszolút Úr, akinek senkire nincs szüksége, szeretetből így leereszkedsz hozzánk. Nem tudok eléggé csodálkozni, mikor ily szoros kapcsolatba lépsz teremtményeddel. Ez ismételten kifürkészhetetlen jóságodat dicséri. Mindig elkezdem ezt az elmélkedést, de sohasem fejezem be, mert lelkem teljesen elmerül Benned. Milyen boldogság a lélek teljes erejével szeretni, s még nagyobb mértékben szeretve lenni, érezni ezt, (117) s egész lényegét tudatosan átélni -- nincs szó ennek kifejezésére.

1524 1938.1.25. Jézusom, mennyire jó és türelmes vagy! Néha úgy nézel ránk, mint kisgyermekre. Olykor kérünk Tőled valamit, de magunk sem tudjuk, mit, mert mikor megadod, amit kérünk, nem akarjuk elfogadni.

1525 Egy nap felkeresett az egyik nővér, és imát kért tőlem. Azt mondta, nem bírja elviselni, hogy tovább is így legyen. „Imádkozzék, nővér!” Megígértem, s elkezdtem egy kilencedet az isteni Irgalmassághoz. Közben felismertem, hogy Isten megadja neki a kért kegyelmet, de ő újra elégedetlen lesz. De azért imádkoztam tovább, kérése szerint. Pár nap múlva újra eljött hozzám. Midőn beszédünkben erre a tárgyra került a sor, azt mondtam neki: „Tudja, nővér, nem szabadna kényszerítenünk Istent, hogy azt adja meg nekünk, amit mi kérünk Tőle, sokkal fontosabb, hogy fogadjuk el az Ő akaratát.” (118) Ő azonban úgy érezte, feltétlenül szüksége van arra, amit kért. A kilenced végén újra eljött, s azt mondta: „Tudja, nővér, az Úr megadta a kért kegyelmet, de most már másképp gondolkodom. Imádkozzék, hogy ez a dolog változzék meg.” Azt válaszoltam: „Jó, imádkozni fogok, hogy Isten akarata teljesedjék önben, s ne az, amit ön szeretne...”

1526 Jézus legirgalmasabb Szíve, oltalmaz minket Isten igazságos haragjától!

1527 Az egyik nővér állandóan üldöz engem, mert Isten ily szorosan érintkezik velem; úgy gondolja, hogy csak tettetem magam. Mikor úgy tűnik fel neki, hogy valamilyen vétséget követtem el, azt mondja: „Kinyilatkoztatásai vannak, s ilyen hibákat követ el.” Elmondta ezt más nővéreknek is, de mindig negatív értelemben, s úgy nyilatkozik rólam, mint valami különőről. Az egyik nap nagy fájdalmat okozott, hogy az emberi értelem egy cseppje ennyire félre tudja értelmezni (119) Isten adományát. A Szentáldozás után imádkoztam, hogy Isten világosítsa meg ezt a nővért. Felismertem, hogy ha ez a lélek nem változtatja meg benső hozzáállását, nem éri el a tökéletességet.

1528 + Midőn panaszkodtam az Úrnak egy személyre, hogy hogyan ítélkezhet valaki másnak még a szándékáról is -- ezt felelte az Úr: „Ne csodálkozz ezen, ez a lélek nem ismeri

önmagát, hát hogyan is ítélné meg jól más lelket?''

1529 Ma láttam P. Andraszt, ahogyan imádkozott. Felismertem, hogy értem is közbenjárt Istennél. Gyakran tudtomra adja az Úr, hogy ki imádkozik értem.

1530 Kissé árnyékba húzódtam, mintha Isten műve egyáltalán nem érdekelne. Nem beszélek róla most, de egész lelkem imádságba merül sikeréért. Könyörgök Istenhez, siettesse a nagy adományt, az Irgalmasság ünnepének bevezetését, s látom, hogy Jézus működik, maga ad útmutatást, hogyan kell mindent véghezvinni. Semmi sem történik véletlenül.

1531 (120) Ma ezt mondtam Jézusnak: ,,Látod, milyen sok nehézség merül fel, míg elhiszik, hogy Te vagy ennek a műnek az irányítója. S még most sem hisz mindenki ebben.'' -- ,,Légy nyugodt, gyermekem, semmi sem szegülhet ellen akaratomnak; a nővérek sugdolózása és ellenszenvé ellenére teljesül akaratom benned teljes egészében, az utolsó pontig. Ne szomorkodj emiatt, egyes lelkek számára én is a botrány köve voltam.''

1532 + Egyszer arra panaszkodott Jézus, hogy mennyire fáj Neki a választott lelkek hűtlensége -- ,,s még jobban bántja szívemet bizalmatlanságuk a bukás után. Ha nem tapasztalnák meg szívem jóságát, kevésbé fájna nekem mindez.''

1533 Láttam Isten haragját, amely Lengyelország felett tornyosult. S most látom csak, ha Isten a legnagyobb büntetéssel sújtaná is országunkat, még ez is irgalmáról tanúskodna, mert vétkeinket örök megsemmisítéssel (121) is büntethetné. Egész lényemben megremegtem, mikor az Úr csak egy kicsit is fellebbentette a fátylat. Most már világosan látom, hogy a választott lelkek tartják fenn a világot, hogy beteljesedjen a mérték.

1534 + Láttam az egyik pap erőfeszítéseit az imánál. Imája hasonló volt Jézus imájához, melyet az Olajfák hegyén mondott. Ó, ha tudná ez a pap, hogy mennyire kedves volt imája Isten előtt.

1535 Ó, Jézus, bezárokozom legirgalmasabb Szívedbe, mint egy bevehetetlen erődbe, az ellenség nyilai előtt.

1536 Ma szülőföldem táján egy haldokló lélek mellett voltam. Imával támogattam. Nemsokára megéreztem kezeimen, lábaimon, oldalamon a fájdalokat, de nem tartottak sokáig.

1537 (122) 1938.1.27. Ma a szent órán Jézus a lelkek hálátlanságára panaszkodott. ,,Jótéteményeimért csak hálátlanságot kapok, a szeretetért felejtést és közönyt. Szívem nem bírja ezt elviselni.''

1538 Ebben a pillanatban nagy szeretet gyúlt szívemben Jézus iránt. Felajánlottam magam a hálátlan lelkekért. Azonnal elmerültem az Úrban. Mikor újra magamhoz tértem, az Úr egy kissé megízleltette velem a hálátlanságokat, melyek betöltötték Szívét. Ez a tapasztalat nem tartott sokáig.

1539 Ma azt mondtam az Úrnak: „Mikor veszel magadhoz? Már oly gyenge voltam és oly sóváran vártam érkezésedet.” Jézus azt válaszolta: „Légy mindig készen. Már nem hagylak sokáig ebben a számkivetésben. Szent akaratomnak teljesednie kell benned.” -- Ó, Uram, ha szent akaratom még nem teljesen valósult meg bennem, mindenre kész vagyok, amit kívánsz tőlem. (123) Ó, Jézusom, csak azt csodálom, hogy bár annyi titkot rám bízta, a halálom óráját nem akarod megmondani.” Az Úr ezt válaszolta erre: „Légy nyugodt, meg fogom mondani neked, de még nem most.” „Ó, Uram, bocsáss meg, hogy tudni akartam ezt. De Te tudod, miért tettem. Ismered vágódó szívemet, mely Utánad eped. Azt is tudod, hogy egy pillanattal sem akarok korábban meghalni, csak akkor, amikor Te örökkön elrendelted.”

Különös jósággal hallgatta Jézus, amint így kiöntöttem Néki a szívemet.

1540 (124) 1938.1.28. Ma azt mondta nekem az Úr: „Leányom, írd fel a következőket: azon lelkeknek, akik irgalmamat dicsérik, tiszteletét terjesztik, és más lelkeket felbátorítanak, hogy bízzanak irgalmamban, haláluk órája nem okoz majd rémületet. Ebben az utolsó harcban irgalmam fogja védeni őket...”

1541 Leányom, buzdítsd a lelkeket irgalmasságom rózsafüzérének imádkozására, amit neked adtam! Úgy tetszik nekem, hogy megadják nekik mindent, amit ezzel az imával kérnek tőlem. A megrögzött lelkeket békével töltöm el, ha ezt az imát elmondják, és boldog lesz haláluk órája. Írd a bánatos lelkeknek! Ha látják, és beismerik súlyos vétkeiket, s meglátják teljes terjedelmében egész nyomorúságukat, ne essenek kétségbe, hanem bizalommal vessék magukat irgalmam karjaiba, mint a gyermek szerető anyja karjába. (125) Ezeknek a lelkeknek előjoguk van részvevő szívemre, s nagy irgalmamra. Mondd el nekik, hogy nem csalódik, s meg nem szégyenül egyetlen lélek sem, aki irgalmamhoz folyamodik. Különös tetszésemet lelem abban a lélekben, aki jóságomban bízik. Írd! Ha az irgalmasság rózsafüzérét a haldokló mellett imádkozzák, köztük és Atyám közt nem igazságos Bíróként, hanem irgalmas Megváltóként fogok állni.”

1542 Ebben a pillanatban megmutatta az Úr, milyen féltékeny a szívemre.

-- „A zárdában a nővérek között is magányosnak fogod érezni magadat. Tudd meg, ilyenkor azt kívánom, hogy szorosabb kapcsolatba lépj velem. Szíved minden dobbanására igényt tartok. Minden rezdülése saját szívemben tükröződik. Kívánom szeretetedet!” -- „Igen, Uram! Az én szívem sem tudna nélkülöd élni. Ha megkapnám minden teremtmény szívét, ezek sem tudnák betölteni szívem mélyét.”

1543 (126) Ma este azt mondta az Úr: „Halálod óráján hagyatkozz egészen rám, én mint jegyesemet mutatlak be majd Atyámnak. Most pedig az ajánlom, hogy egyesítsd érdemeidet az enyémmel, még a legkisebbeket is. Akkor mennyei Atyám szeretettel tekint majd rájuk, akár az enyémmekre.”

1544 Ne változtasd meg a részletes lelkiismeret-vizsgálatot, melyet én adtam neked P. Andrasz révén. A velem való folyamatos egyesülés az, amit ma tőled kívánok. Helyetteseimmel[377] szemben maradj gyermek. Kölcsönveszem a szájukat, hogy veled beszéljek, és így ne maradjon benned semmi kétely.''

1545 Egészségem egy kicsit javult. Ma lementem az ebédlőbe és a kápolnába. A kötelességeimet azonban még nem teljesíthetem. Így a cellámban maradtam szövő orsócskámmal.[378] Nagyon szeretem ezt a tevékenységet, de még ez a könnyű munka (127) is fáraszt. Látom, milyen kevés az erőm. Az unalmat azonban nem ismerem, mert életem minden pillanatát kitölti az imádság, a szenvedés és a munka. Ha nem az egyikkel, úgy a másikkal dicsérem Istent. Ha Isten még egyszer nekem ajándékozná az életet, nem tudom, ki tudnám-e jobban használni?

1546 Az Úr azt mondta: „Szereteted megvigasztal engem. Szívemnek oly kedves őszinte szereteted, mint kora reggel egy rózsabimbó illata, mielőtt a nap felszívna róla a harmatot. Szíved frissessége elbájol, azért egyesülök veled olyan bensőségesen, mint egyetlen más teremtménnyel sem.''

1547 Ma láttam egy pap[379] buzgólkodását Isten ügyében. Szíve kezdte átélni azt, amivel Isten Szíve földi vándorlása során átitatózott. Fáradozásaiért -- hálátlanság... De buzgótsága Isten dicsőségéért igen nagy.

1548 (128) 1938.1.30.
Egynapos lelkigyakorlat

Az elmélkedés alatt az Úr megértette velem, hogy itt a földön mindaddig Isten országának terjedéséért kell fáradoznom, amíg szívem mellemben dobog. Harcolnom kell Teremtőm dicsőségéért.

Tudom, hogy Isten dicsőségét úgy szolgálhatom, ha igyekszem kegyelmeivel hűségesen együttműködni.

1549 A hit szellemében akarok élni. Mindazt, ami velem történik, Isten ajándékeként fogadom, aki őszintén akarja boldogságomat. Így mindent, amit rám küld, megadással és hálásan fogadok, nem figyelve természetem szavára s az önszeretet suttogására. Minden fontos cselekedet előtt elgondolkozom, milyen vonatkozásban áll ez az örök étellel? Mi a fő célja? Isten dicsőségét szolgálja-e, esetleg saját javamat vagy más lelkek javát? Ha szívem igenlő választ ad, hajthatatlanul megmaradok cselekedetemnél. (129) Nem törődöm a vele járó nehézségekkel és áldozatokkal. Nem riadok vissza az eldöntött cselekedetnek. Elég nekem, hogy felismertem: kedves Istennek. És fordítva: ha látom, hogy bizonyos cselekedetnek semmi közös vonása nincs a fentiekkel, azon fogok igyekezni, hogy jó szándékkal magasabb szférába állítsam. Ha pedig rájövök, hogy az egész önszeretetemből fakad, csírájában elfojtom.

1550 Kétségek közt nem cselekszem, hanem igyekszem lelki világosságra szert tenni, főleg lelki vezetőm révén. Sem

szemrehányások esetén, sem megjegyzésekkel kapcsolatban nem fogok mentegetőzni, bárki teszi is azt. Kivétel, ha rákérdeznek, hogy tanúságot tegyek az igazságról. Nagy türelemmel fogom meghallgatni, ha valaki kiönti előttem a szívét. Szenvedésében részt vállalok, lélekben igyekszem megerősíteni. Saját szenvedéseimet az irgalmas Jézus Szívébe zárom. Irgalma mélységét soha el nem hagyom, s az egész világot hozzá vezetem.

1551 (130) A halálról való elmélkedés alatt kértem az Urat, hadd járja át szívemet az az érzés, amit halálomkor fogok érezni. Lelkemben Isten kegyelme azt súgta, hogy megtettem mindent, ami tőlem telt, ezért nyugalmat érezhetek. Erre olyan hála ébredt szívemben Isten iránt, hogy elkezdtem sírni, mint egy kisgyermek... Készültem a másnap reggeli Szentáldozásra, mint az utolsó szentségre. Elmondtam magamért a haldoklók imáját.[380]

1552 Ekkor e szavakat hallottam: „Ahogy életedben egy vagy velem, úgy leszel halálodban is.” Erre lelkemben olyan bizalom támadt Isten irgalmassága iránt, hogy semmit sem kételkedtem jóságában. Még akkor sem kételkednék benne, ha az egész világ, s a kárhozott lelkek összes vétsége is az én lelkemet terhelné. Gondolkodás nélkül vetném akkor is magam Isten irgalmának mélységébe, amely mindig tárva áll előttünk. Megtört szívvel vetném (131) magam lábaihoz, és rábízom magam szent akaratára, ami tiszta irgalom.

1553 Ó, Jézusom, lelkem Élete, Üdvözítőm, legédesebb Jegyesem, de együttal Bírám is! Te tudod, hogy utolsó órámban nem számítok érdemeimre, csak egyedül a Te irgalmadra. Már ma irgalmad mélyébe merülök, ami minden lélek részére mindig nyitva áll.

Ó, Jézusom! Egyetlen feladatomban van az életben, a halálban és az egész örökkévalóságban: -- dicsérni felfoghatatlan irgalmadat. Nincs elme, amely megfejthetné irgalmadat, Istenem. Sem angyal, sem ember. Az angyalok csodálják Isten irgalmának titkát, de megérteni nem tudják. Minden, ami kikerült Isten kezéből, ebbe a felfoghatatlan titokba, irgalma legmélyébe van bezárva. Amíg ezeken elmélkedtem, lelkemet és szívemet öröm töltötte el. Ó, Jézusom, Isten irgalmának sugarai irgalmas (132) Szíveden, mint egy kristályon át, áradtak ki ránk.

1554 1938.2.1. Ma az egészségem kissé rosszabb, de még részt vehetek a Kongregáció közösségi életében. Nagy erőfeszítéseket teszek, melyekről csak Te tudsz, Jézusom. Ma azt hittem, nem tudok egész ebédidő alatt az ebédlőben maradni. Minden táplálékfelvétel jelentős fájdalommal jár.

1555 Midőn egy hete meglátogatott a főnöknő, azt mondta: „Minden betegség ráragad önre, nővér, olyan gyenge a szervezete. De hát ez nem az ön hibája. Ha más nővérnek lenne ugyanez a betegsége, biztos fenn járkálna, de önnek feküdnie kell.” Ezek a szavak nem fájtak nekem különösebben, de jobb lenne, ha egy súlyos beteget megkímélnének ilyen hasonlatoktól, hiszen enélkül is megtelt már szenvedésének kelyhe. Másodszor: ha egy beteget

meglátogatnak, ne kérdezzék őt egyes részletekről, mi fáj, (133) hogyan fáj stb., mert mindenkinek ugyanazt elismételgetni meglehetősen kimerítő, pláne, ha naponta többször is sor kerül rá.

1556 Midőn a kápolnába mentem, az Úr közölte velem, hogy a választott lelkek között különösen kiválasztottak is vannak, akiket nagyobb szentségre hívott meg, és így rendkívüli közösségre jutnak Vele. Ezek szeráfi lelkek, akiktől Isten több szeretetet vár el, mint a többiektől, holott valamennyien kolostorban élnek. Ennek ellenére kívánja az Isten, hogy egyesek jobban szeressék Őt. Az ilyen lélek megérti Isten hívását, mert Isten ezt bensőleg megéreztetni vele. Követheti ezt a hívást, vagy sem. A lélektől függ, hűségesen követi-e a Szentlélek vonzását, vagy ellenáll neki. Láttam azt a helyet a tisztítótűzben, amely ezeknek a lelkeknek szolgál a mulasztásuk miatti bűnhődésre. Ez a legsúlyosabb kín minden szenvedés közül. Az Istentől különlegesen megjelölt lélek (134) mindig az marad, akár az égben, akár a földön vagy a tisztítótűzben. Az égben más lélekhez viszonyítva nagyobb dicsőség, szentség, Isten mélyebb megismerése jellemzi. A tisztítótűzben viszont nagyobb fájdalom, mert Isten mélyebb megismerését s az Utána való vágyódást kapta osztályrészül. A pokolban is jobban fog szenvedni, mert jobban ismerte Őt, akit elhagyott. Az Isten szeretete által megjelölt lélek stigmája kitörölhetetlen.

1557 Ó, Jézusom! Tarts meg engem üdvös félelemben, hogy kegyelmeidből semmit se pazaroljak el. Segíts, hogy hűséges maradjak a Szentlélek sugalmazásaihoz. Engedd, hogy szívem inkább szakadjon meg az Irántad való szeretettől, minthogy egyetlen szeretetteljes tettet elmulasszon.

1558 1938.2.2. Lelki sötétség. Ma a Szűzanya ünnepe van, s a lelkemben sötétség honol. Elrejtőzött előlem az Úr, s én egyedül vagyok, egészen egyedül. Annyira elhomályosult az értelmem, hogy körülöttem csak kísérteteket látok. Egyetlen fény sugar sem hatol lelkembe, már magamat sem értem meg, nemhogy azokat, akik szólnak hozzám. Ami a hitet illeti, szörnyű kísértéseket (135) állok ki. Ó, Jézusom, ments meg engem! Többet nem bírok mondani. A kísértéseket nem sorolom fel, mert félek, megbotránkoztatják az olvasókat. Csodálom, hogy ilyen kínok érhetnek egy lelket. Ó, viharos szél, mit művelsz lelkem csónakjával? A vihar egész nap és egész éjjel tombolt. Midőn bejött hozzám a főnöknő, és megkérdezte: „Itt az alkalom, hogy P. Andrasznál[381] gyónhat, nővér. Kíván-e ezzel élni?” Tagadó választ adtam, mert úgy éreztem, nem fog megérteni az atya, s én sem leszek képes meggyőnni. Az egész éjszakát a Getsemáne-kertben töltöttem Jézussal. Visszafoghatatlan, fájdalmas sóhaj tört fel a lelkemből. Könnyebb lesz a természetes halál, mert ha haldoklunk, utána meghalunk, itt viszont folyamatosan haldoklik az ember, mégsem tud meghalni. Ó, Jézusom! Nem tudtam, hogy lehetséges ilyenfajta szenvedés. Semmiségem -- igazi valóság. Ó, Jézus, ments meg! Egész szívemből hiszek Benned! Oly sokszor láttam drága arcod fényét, de hol vagy most, Uram?... Hiszek, hiszek s még egyszer hiszek (136) Benned, Szentháromság Egy Isten -- Atya, Fiú, Szentlélek. S

hiszek minden igazságban, amit szent Egyházad tanít... A sötétség nem oszlik. Lelkem még nagyobb haláltusába merül. Ebben a pillanatban szörnyű halálkín fogott el. Csodálom, hogy lelkem ki nem leheltem ebben a percben. Ez azonban csak egy pillanatig tartott.

1559 Ekkor megláttam Jézust, szívéből ugyanaz a két sugár tört elő, s átfogtak engem. Ebben a pillanatban eltűntek kínjaim. -- „Leányom -- mondta az Úr -- amit most átéltél, az vagy te magad. Csak kegyelemem által részesülsz az örök életben, s minden jóban, amivel gazdagon megajándékozlak.” E szavakra saját valóm igazi felismerésére jutottam. Jézus mély alázatra tanított, s egyúttal iránta való maradéktalan bizalomra. Szívem hamu és por, s ha minden ember lábbal taposna, (137) azt is kegyelemnek tartanám.

Mivel semmiségem tudata ily mélységesen átjár, az igazi megaláztatások csak enyhülést hozhatnak zámomra.

1560 1938.2.3. Ma Szentáldozás után újra adott néhány útmutatást Jézus: „Először: -- ne harcolj egyedül a kísértés ellen! Nyílj meg azonnal lelkiatyád előtt, s a kísértés mindjárt elveszti erejét. Másodszer: -- ilyen megpróbáltatások alatt maradj nyugodt. Éld át jelenléteimet, s kérd Anyám és a szentek segítségét. Harmadszer: -- légy biztos benne, hogy látlak és megvédelek. Negyedszer: -- ne félj se a lelki harcoktól, se a kísértésektől, mert támogatni foglak a küzdelemben, csak akarj küzdeni. A győzelem mindig a te oldaladon lesz. Ötödször: -- tudd, ha bátor harcban küzdesz értem, nagy dicsőséget szerzel nevemnek, magadnak pedig érdemeket nyersz. A kísértés alkalmul szolgál bizonyítani a hozzám való hűséget.

1561 Most pedig megmondom, mi a legfontosabb részedre: a lelkiatyáddal szembeni korlátlan bizalom. Ha ezzel a kegyelemmel (138) nem az én utasításaim szerint élsz, elveszem tőled, egyedül maradsz, és minden ismert kínod újra visszatér. Nem tetszik nekem, ha nem használod ki az alkalmat, hogy lásd őt, és beszélj vele. Tudd meg, nagy kegyelem az, ha lelki vezetőt adok egy léleknek. Sokan kérik ezt tőlem, de nem adom meg mindenkinek ezt a kegyelmet. Abban a pillanatban, hogy lelkiatyaként adtam őt neked, új világossággal is megajándékoztam, hogy könnyen felismerje és megerősítse lelkedet.”

1562 Jézusom! Egyetlen Irgalmazóm! Engedd, hogy elégedettséget láthassak arcodon a velem való kiengesztelődés jeleként. Szívem nem bírja elviselni szomorúságodat. Ha meghosszabbítod ezt a pillanatot, szívem összeroppan a fájdalomtól. Látod, már most teljesen összezüződtem.

1563 Ebben a pillanatban úgy láttam, mintha egy palotában lennék, Jézus kezét nyújtotta, maga mellé ültetett, s jóságosan így szólt: „Jegyesem, alázatod mindig tetszik nekem. A lélek legnagyobb nyomorúsága sem tart vissza engem, (139) hogy egyesüljek egy ilyen alázatos lélekkel, de a gőgöt nem bírom elviselni.” Midőn magamhoz tértem, átgondoltam mindent, ami velem

történt. Hálát adtam Istennek a nekem adott szeretetért és irgalomért.

1564 Jézusom! Rejts el engem, ahogyan Te is rejtve vagy a fehér ostya alakjában. Rejts el az emberek szeme előtt. Főleg adományaidat rejtse el, melyekkel oly gazdagon megajándékoztál. Engedd, hogy külsőleg ne látszódjék mindaz, amit lelkemben művelsz. Isteni Főpap! Legyek kezében egy fehér ostya, változtass át, de csak Te tudj átváltozásomról. Mindennap áldozati ostyaként felajánlom magam Neked, s könyörgök irgalomért a világ számára. Szeretnék egészen elenyészni Érted. Izzon előtted oszthatatlan szeretetem mint csendesen égő áldozat, és szálljon fel illata a trónodig. Te vagy az urak Ura, de szeretted a kicsiny, alázatos lelkeket.

1565 (140) Ahogy rövid időre beléptem a kápolnába, így szólt hozzám az Úr: „Leányom, segíts nekem egy haldokló bűnös lelkét megmenteni! Imádkozd érte az irgalmasság rózsafüzérét, amit tanítottam neked.” Amint elkezdtem az imát, megláttam a szörnyű kínok között haldokló lelket. Őrangyala védelmezni akarta, de mintegy tehetetlen volt ennek a léleknek óriási nyomorúságával szemben. Egy sereg ördög várt már erre a lélekre. Mikor imádkoztam, megpillantottam Jézust olyan alakban, ahogy a képen ábrázolják. A szívéből jövő sugarak körülfogták a beteget, és a sötét hatalmak pánikszerűen menekültek. A beteg békésen még egy utolsót sóhajtott. Ahogy magamhoz tértem, felfogtam, milyen fontos ez az ima a haldoklók mellett. Enyhíti Isten haragját.

1566 Midőn az Urat valamely cselekedetem miatt engeszteltem, mely egy idő múltán tökéletlennek bizonyult, Jézus ezekkel a szavakkal vigasztalt: „Leányom! Megdicsérlek tiszta szándékod miatt, (141) mellyel ezt a cselekedetet végezted. Szívemet örömmel töltötte el, hogy szeretetemetre figyeltél. Hasznod is van ebből: a megaláztatás. Gyermekeim, azt akarom, hogy a legkisebb cselekedetedet is mindig ilyen tiszta szándék vezesse.”

1567 Ebben a pillanatban, ahogy a tollat kezembe fogtam, felfohászkoztam a Szentlélekhez, s ezt mondtam: „Jézus, áldd meg ezt a tollat, hogy minden, amit leírok, Isten dicsőségét szolgálja!” Erre ezt hallottam: „Igen, megáldom, már azért is, mert ez az írás a főnöknő és a lelkiatya iránti engedelmesség pecsétjét viseli magán. Már ez is dicsőségemet szolgálja. Sok lélek hasznára fog válni. Azt kívánom, hogy minden szabad percet használj fel, és írv jóságomról és irgalmasságomról. Az a te hivatalod, s egész életed feladata, hogy közöld a lelkekkel nagy irgalmamat, melyet irántuk érzek, és bátorítsd őket: bízzanak kegyelmem mélységében.

1568 (142) Ó, Jézusom, hiszek szavaidban, és semmi kétség sincs már bennem. A főnöknővel való beszélgetés során ő is mondta nekem, írjak többet irgalmadról. Ez a tanácsa a legpontosabban megegyezik a Te kívánságoddal. Ó, Jézusom! Most értem meg, ha Te egy lélektől kívánsz valamit, megadod az előljáróknak is a sugallatot, hogy engedélyt adjanak

hozzá. Megtörténhet ugyan, hogy nem azonnal kapom meg az engedélyt, ilyenkor türelmünket teszed próbára...

1569

+ Ó, Jézus, örök szeretet, ki bezárkóztál az ostya színébe,
Elrejtetted itt Isteni Fenséged, tündöklő szépséged,
Azért, hogy lelkemnek adhasd magad egészen,
S hogy el ne riassa őt fenséged.
Ó, Jézusom, örök szeretet, ki elrejtőztél a kenyérben,
Örök Világosság, a boldogság felfoghatatlan forrása,
Már itt a földön úgy akarsz velem lenni, mint az égben,
És átélem ezt, mikor isteni szereteted rám árad.

1570 (143) Ó, nagy Irgalmasság Istene, végtelen Jóság! Ma az egész emberiség nyomorúsága mélységéből kiált Hozzád irgalomért. Ó, Isten, az emberiség ínsége erőteljes hangján hív Téged. Ó, irgalmas Isten, ne vesd meg e föld számkivetettjeinek imáját. Ó, Uram, felfoghatatlan Jóság, aki ismered nyomorúságunkat. Saját erőnkől nem tudunk Hozzád emelkedni. Ezért kérünk Téged, jöjj elénk kegyelmeddel, és sokszorozd meg részünkre irgalmadat, hogy szent akaratodat egész életünkben és halálunk óráján hűségesen teljesíthessük. Irgalmaid hatalma védjen meg az ellenség támadásaitól, hogy gyermeki szívvel hűségesen várjuk eljöveteledet. Ezt a napot egyedül Te ismered. Várunk rá, hogy mindent elnyerünk, amit Jézus -- nyomorúságunk ellenére -- megígért. Jézus a reményünk. Irgalmas Szívén mint nyitott kapun keresztül lépünk be a mennyországba.

1571 (144) Megjegyzem, hogy zárdába lépésem óta azzal a szemrehányással illetnek, hogy szent vagyok. De ez a megjegyzés mindig gúnyosan hangzik el. Eleinte igen fájt, de később, ahogy érettebb lettem, nem törődtem már vele. Midőn azonban egy napon egy másik személy lett megsértve „szentségem” miatt, ez már igen fájt. Elkezdtem panaszkodni az Úrnak. Az Úr így válaszolt: „Szomorkodsz emiatt? Hiszen az vagy. Nemsokára magam fogom ezt benned feltárni, s a többiek ugyanezt a 'szent' jelzót mondják majd, de most már szeretettel.

1572 Emlékeztetlek arra, leányom, hogy valahányszor hallod, hogy hármát üt az óra, merülj el teljesen irgalmasságomban, dicsőítsd és magasztald; hívd le az egész világra hatalmát, főleg a szegény bűnösökre, mert az irgalom ebben az órában nyílt meg teljesen a lelkek számára. (145) Ebben az órában kéréseddel mindent elnyersz[*] magad és mások számára. Ebben az órában lépett a kegyelem az egész világba: az irgalom legyőzte az igazságosságot. Igyekezz ebben az órában elvégezni a keresztutat, amennyiben kötelességeid lehetővé teszik ezt. Ha ez nem lehetséges, kis időre térj be a kápolnába, tiszteld irgalommal teli Szívemet a Legméltóságosabb Oltáriszentségben. Ha ez sem lehetséges, merülj el imában -- ha röviden is -- azon a helyen, ahol éppen vagy. Irgalmam tiszteletét kívánom minden teremtménytől, de legelőször is tőled, mert ezt a titkot legteljesebben veled értettem meg.”

1573 + Ó, Istenem! Mily nagy vágyódás fogott el ma Utánad!

Szívetem már semmi sem tudja betölteni. Ez a föld már nem adhat nekem semmit. Jézusom, oly erősen érzem a számkivetést, oly régen vagyok már itt. Ó, halál! Isten követe! Mikor hozod el már a vágyott pillanatot, amikor örökre egyesülhetek Istenemmel?

1574 (146) Ó, Jézusom! Számkivetésem utolsó napjai legyenek teljesen legszentebb akaratom szerint. Egyesítem szenvedéseimet, keserúségeimet, magát a halálomat szent szenvedéseiddel, s felajánlom magamat az egész világért. Könyörgök Isten irgalmának gazdag kegyelméért, a lelkekért, főleg azokért, akik házaikban élnek. Erős bizalommal egészen szent akaratra bízom magam, hiszen csupa irgalom vagy. Utolsó óráimban irgalmad lesz mindenem, ahogy magad megígérted ezt...

1575 + Légy üdvözölve, örök Szeretet! Édes Jézus! Szívemben akartál lakni. Üdvözöllek, dicséretre méltó Istenség, ki lealacsonyodtál hozzám, és szeretettel jöttél szívembe a kicsinyke kenyérdarabban. Üdvözöllek, Jézus, az emberiség soha el nem hervadó Virága! Lelkemnek egyedül csak te számítasz. Szereteted tisztább, mint a lilium, s a Veled való érintkezés kedvesebb nekem a jácint illatánál. Barátságod gyengédebb (147) a rózsza illatánál, de erősebb a halálnál. Ó, Jézus! Felfoghatatlan szépség! Legjobban a tiszta lelkekkel érted meg magad, mert csak ők képesek hősiességre és áldozatra. Ó, Jézus édes, rózsapiros Vére! Nemesítsd meg véremet, változtass át, hogy Tied lehessenek, és tetszésedre szolgáljak!

1576 -- ,,Tudd meg, leányom, hogy közöttem és közötted egy feneketlen mélység tátong, mely elválasztja a Teremtőt a teremtménytől, de ezt a mélységet áthidalja irgalmasságom. Nem azért emeltelek fel magamhoz, mert szükségem van rád, kizárólag irgalmamból ajándékozlak meg az egyesülés kegyelmével.

1577 -- Mondd meg a lelkeknek, ne emeljenek gátat saját szívükben irgalmasságom elé, mellyel hatni akarok rájuk. Irgalmam minden szívben működik, amely ajtót nyit neki. Amint a bűnösöknek, úgy az igazaknak is szükségük (148) van irgalmamra. A megtérés és kitartás egyaránt irgalmam kegyelme bennük.

1578 -- Akik a tökéletességre törekszenek, azok irgalmamat különösen dicsérik, mert a kegyelmek özöne, amit rájuk árasztok, irgalmamból fakad. Kívánom, hogy ezek a lelkek irgalmamhoz való határtalan bizalommal tűnjenek ki. Magam foglalkozom az ilyen lelkek szentté válásával. Mindennel ellátom őket, ami szükséges szentségük eléréséhez. Irgalmamból egyetlen edénnyel meríthetnek kegyelmeket -- ez a bizalom. Minél jobban bízik egy lélek, annál több kegyelmet nyer. Nagy vigaszt nyújtanak nekem azok a lelkek, akik határtalanul bíznak, mert ezekre kiöntöm minden kegyelmi kincsemet. Örülök annak, hogy sokat kívánnak, mert az én kívánságom is az, hogy sokat adjak, mégpedig nagyon sokat. Ezzel szemben elszomorít, ha a lélek keveset kér, s a szíve beszűkül.''

1579 (149) + Legjobban akkor szenvedek, ha képmutatással találkozom. Teremtőm, most értelek meg, hogy a farizeusok képmutatását szigorúan megróttad. Szívélyesebben beszélsz a megrögzött bűnösökkel, ha azok bűnbánó szívvel közelednek Hozzád.

1580 Jézusom, most látom, hogy életem minden szakaszában Veled együtt haladtam. Gyermekkoromban, ifjúságomban, a hivatás útján, az apostolkodásban, a Táboron az Olajfák hegyén. Most a Kálvárián vagyok Veled együtt. Szívesen hagytam magam keresztre feszíteni, s lám már a kereszten is vagyok. Még egy kicsit itt járok-kelek, de már a keresztre vagyok szegezve, s egyértelműen érzem, hogy a Te keresztedből kapom az erőt. Te vagy nagy szenvedéseimben a kitartás. A kísértés szava azonban minduntalan megszólal: „Szállj le a keresztről!” Isten ereje megerősít, bár elhagyatottság, sötétség, különböző szenvedések ostorozzák a szívemet. Isten titokzatos kegyelme megerősít. Ki akarom inni utolsó cseppig a kelyhet. (150) Erősen bízom, hogy kegyelmed, miként az Olajfák hegyén erőt adott, a Kálvária-hegyén is támogatni fog.

1581 Jézusom, Mesterem! A kereszten egyesítem kívánságomat a Te kívánságoddal. Teljesíteni akarom szent óhajodat. Kívánom a lelkek megtérését, hogy irgalmad megdicsőíttessék. Kívánok az Egyháznak mielőbbi dicsőséget, s hogy tiszteljék az egész világon Irgalmasságod ünnepét. Kívánom a papok szentségét, Kongregációnknak egy szentet, [382] s hogy nagy buzgóság uralkodjék Kongregációnkban Isten dicsőségére és a lelkek megmentésére. Kívánom, hogy házainkban egy lélek se bántsa meg Istent, s mindenki tartson ki a jóban. Kívánom a szüleim és egész családom részére Isten áldását. Lelki vezetőmnak adjon Isten különös világosságot és felismerő képességet, főleg P. Andrasznak, [383] és Sopočko atyának. [384] Különleges áldást (151) kérek előljáróimnak, [385] akiknek alá vagyok rendelve, főleg az általános főnöknőnek, Irena anyának, [386] és Józefa újoncmesternőnek. [387]

1582 Ó, Jézusom! Átfogom az egész világot, és irgalmasságot kérek részére. Ha azt mondod, Uram, hogy elég, mert szent akaratom már teljesedett bennem, akkor Veled egyesülve lelkemet végtelen irgalmadba vetett bizalommal a mennyei Atya kezeibe ajánlom. Irgalmad első dicsőítő énekét trónod zsámolyánál akarom énekelni. Téged sem akarlak elfeledni, szegény föld, bár érzem, hogy teljesen elmerülök Istenben, a boldogság tengerében. Ez azonban nem fog megakadályozni, hogy visszajöjjek a földre a lelkekbe bátorságot önteni, s bizalomra hangolni őket Isten irgalma iránt. Istenbe olvadásom határtalan lehetőséget ad majd nekem.

1583 Mikor ezt írom, hallom a sátán fogcsikorgatását, aki nem bírja elviselni Isten irgalmát. Szobámban ide-oda dobálja a tárgyakat. Isten oly nagy erejét érzem magamban, hogy nem érdekel megváltásunk ellenségének dühe sem (152) -- nyugodtan írok tovább.

1584 Ó, felfoghatatlan isteni Jóság! Véded minden léptünket. Szüntelenül magasztaljuk irgalmadat, mert nem az angyalokkal léptél testvéri közösségre, hanem az emberekkel. Minden bizalmunk Benned van, elsőszülött Bátyánk, Jézus Krisztus, igaz Isten és igaz Ember. Szívem remeg az örömtől, midőn látom, milyen jó hozzánk, nyomorult bűnösökhöz az Isten. Szeretete bizonyítékául felfoghatatlan ajándékot adott nekünk: -- saját magát szent Fia személyében. A szeretetnek ezt a titkát nem merítjük ki az örökkévalóságban sem. Ó, emberiség, miért csak oly ritkán gondolsz arra, hogy Isten valóban köztünk van! Ó, Isten Báránya! Nem is tudom, mit csodáljak Benned legjobban? Szelídségedet és rejtőzködésedet? Az emberekért való önfeláldozásodat? Vagy irgalmad örök csodáját, amely a lelkeket megváltoztatja, hogy (153) felemelhesd őket az örök életre? Bár el vagy rejtve, de hatalmad ereje többnek mutatkozik, mint az ember teremtésében, bár irgalmad mindenhatósága működik közre lelkünk megmentésében, de csendesen és rejtve.

1585 A Szűzanya jelenése. Nagy fényességben pillantottam meg Isten Anyját. Fehér ruhában volt, telehintve arancssillagocskákkal. A ruha ujjait háromszög alakban arany szegélyezte. Égszínkék köpenyt viselt, ami könnyedén borította vállait. Fején könnyű, áttetsző fátyol. Haja kibontva, szépen elrendezve. Aranykorona volt a fején, a csúcsain keresztekkel. Bal karján tartotta a kis Jézust. Így még sohasem láttam a Szűzanyát. Jóságosan nézett rám, s ezt mondta: „Én vagyok a papok anyja.” Leengedte karjáról a kis Jézust a földre, égre emelte jobb kezét és így szólt: „Ó, Isten, áldd meg Lengyelországot, áldd meg a papokat!” Aztán azt mondta nekem: „Mondd el a papoknak, amit láttál!” (154) Elhatároztam, hogy az adódó legelső alkalommal elmondom ezt az atyának, [388] bár magam nem értettem meg ezt a jelenést.

1586 Ó, Jézusom, Te látod, milyen hálás vagyok Sopočko atyának, aki művedet oly széles körben elterjesztette. Ez az alázatos lélek minden vihart kiállt, a támadások nem bátortalanították el, hűen követte Isten rendeléseit.

1587 + Amikor egy napon egy nagyon hanyag nővér vette át a betegápolást, bizony ugyancsak rákényszerültem az önmegtágadásra. Egy nap elhatároztam, hogy megmondom ezt az előljáróimnak, de meghallottam lelkemben a hangot: „Viseld türelemmel, majd más hívja fel a figyelmet erre a dologra!” A nővér még egy hónapig gyakorolta a betegápolást. Midőn egy kis időre kimehettem az ebédlőbe és a rekreációra, hallottam újra a figyelmeztetést: (155) „Más nővérek most fogják felvetni ennek a nővérnek a hanyagságát, de te hallgass, ez alkalommal se szólj egy szót se.” Heves vita indult a nővér felől, de ő semmit sem tudott felhozni mentségére. A többiek valamennyien azt mondták: „Önnek meg kell javulnia, nővér, s jobban kell ellátnia a beteget!” Láttam ebből, hogy Jézus nem mindig akarja, hogy mi mondjuk ki a véleményünket. Megvannak a maga útjai, s tudja, mikor van az ideje, hogy szóljunk.

1588 Ma ezeket a szavakat hallottam: „Az Ószövetségi népemhez prófétákat küldtem villámokkal, mennydörgésekkel. Ma téged küldelek az egész emberiséghez Irgalmasságom üzenetével. Nem büntetni akarom a sérült emberiséget, inkább meg akarom gyógyítani, és irgalmas szívemre szorítani. A büntetést csak akkor alkalmazom, ha ők maguk kényszerítenek erre. Nem szívesen nyúlok az igazságszolgáltatás kardjához. Az igazság napja előtt az irgalmasság napját küldöm.” Így válaszoltam: „Ó, Jézusom! Te magad szólj az emberekhez, az én szavaim oly jelentéktelenek!”

+

(156) JMJ

A lélek várakozása az Úr jövetelére

1589

Nem tudom, ó, Uram, mely órában érkezel,
Ezért hát állandóan éberem figyellek,
Én, a választott jegyesed,
Mert tudom, szeretted, ha váratlan az érkezésed,
Ám a tiszta szív, Uram, messziről megérez Téged.
Csendben várok Rád, Uram,
Szívemben olthatatlan vágytól égve,
Érzem, szeretetem Irántad mint lángol,
Mint lobogó lángnyelv életem végén feltör majd az égbe,
Amikor majd teljesül minden kívánságom.
Jöjj hát -- ó, édes Uram,
Vedd magadhoz sóvárgó szívemet,
Fel, az egek magas honába,
Hol vár a Te örök életed.
Mert a földi élet örökös haldoklás,
Szívem érzi, az ég magának teremtett,
A földi völgyben itt ezért nem leli honát,
Mert otthonom az ég. Rendületlenül hiszem ezt.

=====

Napló -- 6. füzet

1590--1700

A Legméltóságosabb Oltáriszentségről nevezett

Boldog

FAUSZTINA

nővér

(Faustyna Kowalska)

Az Irgalmasság Anyja Nővérei Kongregációjának tagja

NAPLÓ

6. füzet

Az Úr Irgalmát fogom dicsérni

+

(1) JMJ

1590

Dicsőítsd lelkem, Isten felfoghatatlan irgalmát!
Mindent az Ő dicsőségére.

Krakkó, 1938.2.10
+ Hatodik füzet

A Legméltóságosabb Oltáriszentségről nevezett Fausztina nővér
az Irgalmas Szűzanya Nővéreinek Kongregációjából

1591

Szívem vágyódva vonzódik elrejtőzött Istenéhez,
Ki éjjel-nappal velünk lakozik
A fehér ostya színében --
Irányítja a világot, és a lelkekkel érintkezik.
Szívem oda vonzódik, hol az én Uram rejtőzik,
Ahol az Ő végtelen, kifosztott szeretete rejlik,
Szeretetem érzi, hogy itt fakad az élő víz,
Itt van az én élő Istenem, bár még fátyol rejti.

1592 (2) 1938.2.10. A szemlélődés alatt az Úr
megismertette velem az ég és a szentek örömét, amit
érkezésünk jelent nekik. Szeretik Istent, szeretetük
egyedüli tárgyát, de minket is szívből, gyengéden szeretnek.
Isten arcáról sugárzik mindenkire az öröm, mert színről
színre láthatjuk Őt. Ez az arc oly édes, hogy a lélek
minduntalan elragadtatásba esik láttára.

1593 Maga az Úr készítet arra, hogy imákat és himnuszokat
írjak irgalmáról. Ezek a dicsőítések szinte maguktól
tódulnak ajkamra. Megfigyeltem, hogy maguktól lepik el
tudatomat az Istent dicsőítő szavak, s el is határoztam,
hogy amennyire erőm engedi, papírra vetem őket. Érzem Isten
késztetését.

1594 Rövid időre meglátogatott egy nővér. Miután az
engedelmességről beszélgettünk, azt mondta: „Ah, most
értettem csak meg a szentek (3) viselkedését. Köszönöm,
nővér. Lelkemben nagy világosság gyúlt, sokat tanultam
most.”

1595 Ó, Jézusom, ez a Te műved. Te szóltál ehhez a
nővérhez. Éppen akkor jött be hozzám, amikor teljesen
elmerültem Istenben, illetve abban a percben, amikor ebből
az elmélyülésből éppen magamhoz tértem. Ó, Jézus, tudom,
csak akkor lehet az ember hasznos, ha igyekszik a
legszorosabb kapcsolatba kerülni Veled, örök Szeretet. Az
Istennel egyesült lélek egyetlen szava több jót fakaszt a
lelkekben, mint egy tökéletlen lélek ékesszóló értekezése,
illetve prédikációja.

1596 + Láttam Andrasz atya csodálkozását viselkedésem,
de mindent Isten dicsőségére! Ó, Uram, nagy a Te kegyelmed,
amely lelkünket a magasságokba emeli! Nagy hálával tartozom
Istennek, hogy ilyen tisztán látó papot adott nekem. Hiszen
hagyhattál volna bizonytalanságban és tépelődések között, de
jóságod (4) segítségemre sietett. Jézusom! Képtelen vagyok
jóságodat felsorolni...

1597 „Leányom, a harc haláلودig fog tartani. Utolsó
lélegzetvételeddkor szűnik meg. Csendességgel fogsz győzni.”

1598 1938.2.13. Láttam, milyen kedvetlenül ment az Úr Jézus némely lélekhez a Szentáldozásban. Megismételte e szavakat: „Úgy megyek be némely szívbe, mint új kinszenvedésemre.”

1599 A szent óra alatt, melyet igyekeztem megtartani, megpillantottam a szenvedő Jézust. Így szólt hozzám: „Leányom, ne fordíts oly nagy figyelmet a kegyelmet hordozó edényre, hanem csak magára a kegyelemre, amit én adok neked. Az edény ugyanis nem mindig fog tetszeni, így a kegyelem is veszélybe kerülhet. Meg akarlak védeni ettől, és azt kívánom, sohase nézd az edényt, amiben neked a kegyelmet kínálok, hanem lelked minden figyelmét (5) arra fordítsd, hogy kegyelememnek a lehető legjobban megfelelj!”

1600 + Jézusom, ha Te magad nem csillapítod lelkem vágyódását, senki sem bírja azt megvigasztalni, sem csillapítani. Minden közeledésedre lelkemben a szeretetnek új fellángolása bontakozik ki, de új haldoklás is. Lelkem ugyanis a Te rendkívüli közeledésed ellenére is még csak távolból szeret Téged, s belehal szeretetének elragadtatásába, mert ez még nem az örök és teljes egyesülés, még ha oly gyakran és nyíltan érintkezel is velem. De ezáltal megnyitod bennem a szeretet mélységét, s felkelted szívemben és lelkemben mérhetetlen vágyódásomat Utánad, ó, Istenem! Ez az Isten utáni végtelen, mély vágyódás itt a földön sohasem elégülhet ki.

1601 Isten tudatta velem, hogy mennyire kívánja a kiválasztott lelkek tökéletességét. „A választott lelkek fények a kezemben, akiket a világ sötétjébe dobok, s így megvilágosítom a földet. Ahogyan a csillagok megvilágítják az éjszakát, úgy világítják meg a választott lelkek is (6) a földet. Minél tökéletesebbek ezek a lelkek, annál nagyobb az egész világot elárasztó fényük, amit kisugároznak. Ismeretlenek lehetnek, rejtve a közel állók előtt, mégis a legtávolabbi országokban is visszatükröződik szentségük a lelkekben.”

1602 Ma azt mondta nekem az Úr: „Leányom, ha a szentgyónáshoz, irgalmam forrásához járulsz, mindig lelkedbe folyik a szívemből fakadó vér és víz, és megnemesíti lelkedet. Minden alkalommal, ha a szentgyónáshoz közeledsz, merülj el nagy bizalommal irgalmamban, hogy kegyelmeim árját áraszthassam lelkedbe. Amikor a szentgyónáshoz közeledsz, tudd, hogy én magam várok rád a gyóntatószékben. Csak elrejtőzöm a pap alakjában, de magam hatok a lelkekre. Itt találkozik a lélek nyomorúsága Isten irgalmával. Mondd meg a lelkeknek, hogy az irgalomnak (7) ebből a forrásából csak a bizalom edényével meríthetnek. Ha nagy lesz a bizalmuk, az én nagylelkűségem is határtalan lesz. Kegyelmem bősége az alázatos lelkeket árasztja el. A gőgösek szegények és nyomorultak maradnak, mert kegyelmeim elkerülik őket, s az alázatosoknak jutnak.”

1603 1938.2.14. Az imádás alatt meghallottam e szavakat: „Imádkozz az egyik növendéketekért, akinek nagy szüksége van kegyelememre.” Imádkoztam N. lelkéért, akinek

felismertem állapotát, s Isten irgalma áthatotta ezt a lelket.

1604 Az imádás alatt, ahogy ismételten a Szent Istent imádkoztam, lelkemet Isten élő jelenléte töltötte el, s lélekben elragadtattam az Isteni Felség elé. Láttam az angyalokat és az Úr szentjeit, amint Istent dicsérik. Isten dicsőítése oly nagy, hogy meg sem próbálom leírni, mert nem lennék rá képes -- nehogy azt higgyék a lelkek, hogy az minden, (8) amit leírtam. Most értelek meg, Szent Pál, hogy nem akartad leírni az eget, [389] csak annyit mondtál: szem nem látta, fül nem hallotta, sem az emberi szívek nem tapasztalhatták, amit Isten az őt szeretők részére készített. [390] -- Így van ez, és minden, ami Istentől ered, Hozzá tér vissza, s tökéletes dicsőségét szolgálja. Most, ahogy rápillantok az én istendicséretemre, látom, milyen nyomorúságos. A tökéletes égi dicsőítéshez képest apró kis csepp mindössze. Ó, milyen jó vagy, Istenem, hogy elfogadod az én dicsőitésemet is, és kegyesen felém fordítod az arcod, s tudomásomra hozod: imánk kedves előttd.

1605 „Írd le jóságomról mindazt, ami eszedbe jut!” -- Azt válaszoltam: „Uram, mi lesz, ha túl sokat írok?” S azt felelte az Úr: „Leányom, ha az összes anyyali és emberi nyelven együtt szólalnál is meg, akkor se mondanál túl sokat, hanem akkor is csak egészen kis részét (9) dicsőítenéd jóságomnak -- kifürkészhetetlen irgalmamnak.” Ó, Jézusom, Te magad adj szavakat ajkamra, hogy méltón dicsérhesselek Téged!

„Leányom, légy nyugodt, tedd, amit kérek tőled. Gondolataid egyesültek az enyéimmal, így csak írd le, ami eszedbe jut. Te vagy irgalmasságom titkárnője, erre a tisztségre jelöltelek ki a jelen és az eljövendő életben. Ezt akarom minden nehézség ellenére, amelyet eléd gördítenek. Tudd meg, hogy tetszésem nem változik.”

Ebben a pillanatban nagy alázatba merültem Isten felsége előtt. Ám minél alázatosabb lettem, annál jobban átjárt Isten jelenléte...

1606 Ó, Jézus, egyetlen vigaszom! Milyen szörnyű is a számkivetés! Milyen borzasztó vadonon kell átvergődnöm. Lelkem különféle nehézségek sűrűjén tör át. Ha Te magad nem segítenél nekem, Uram, szó sem lehetne előrejutásomról.

1607 (10) 1938.2.16. Midőn imádkoztam egy illető pap szándékára Jézus élő Szívéhez, melyet az Oltáriszentség rejt, Jézus egyszer csak kinyilvánította jóságát, s ezt mondta: „Nem fogom erején felül igénybe venni!”

1608 + Midőn értesültem egy személy szenvedéseiről és nehézségeiről, melyeket átélt Isten e művének kapcsán, Szentáldozáskor megkértem Jézust, adja tudtomra, nem én vagyok-e ezeknek a szenvedéseknek az oka? -- „Legédesebb Jézusom, végtelen jóságodra és irgalmadra kérlek, tudasd velem, van-e valami, ami nincs tetszésedre ebben az ügyben, vagy terhel-e engem valami mulasztás? Ha igen, kérlek töltsd el érkezéskor szívemet nyugtalansággal, s éreztessd velem elégedetlenségedet. Ha pedig ártatlan lennék, erősítsd meg a

békémet.' Mikor magamhoz vettem az Urat, mély béke töltötte el lelkem. Az Úr tudatta velem, hogy a műnek sok próbát kell kiállnia, de ettől (11) nem kevésbé kedves Isten előtt. Nagyon megörültem ennek, de megkettőztem imáimat, hogy a mű épségben kerüljön ki a megpróbáltatások tüzéből.

1609 Jézusom! Milyen jó a keresztben lenni, de Veled együtt! Veled, Szerelmem, lelkem folyton keresztre van feszítve, s keserűség járja át. Ecet és epe van az ajkamon, de jó, hogy így van, hiszen a Te Isteni Szívedet egész életedben keserűség járta át, s a szeretetedért csak hálátlanságot kaptál. Annyira átjárt a fájdalom, hogy ajkaid keserves panaszra nyíltak, s kerested azt, aki megvigasztalhatna, de nem találtad meg.[391]

1610 + Mikor egy lélek részére, aki egyedül küzd sok nehézséggel, kértem az Urat, tekintsen rá kegyesen, az Úr tudtomra adta, hogy mindenki olyan, mint lába alatt a porszemek. -- ,,Ne aggódjál! Látod, ezek önmaguktól semmire se mennek, s ha én mégis engedélyezem, hogy látszólag győzedelmet arassanak, azt kikutathatatlan (12) végzéseim miatt teszem.' Ahogy láttam, mennyire az Úrtól függ minden, nagy nyugalom töltött el.

1611 + Midőn a káplán az Úr Jézussal együtt jön hozzám, időnként rendkívül eleven Isten-jelenlét fog el, és felismerteti velem az Úr nagy szentségét. Ilyenkor még a legkisebb porszemet is meglátom lelkemben, s minden Szentáldozás előtt meg szeretném tisztítani a lelkemet. Megkérdeztem gyóntatómat, s azt válaszolta, hogy nem szükséges minden Szentáldozás előtt gyónni. Ezeket a csekélysegeket eltörli a Szentáldozás. S ez csak kísértés, hogy a Szentáldozás alatt a gyónásra gondoljak. Nem tártam fel jobban lelkiállapotomat, mert ő nem a lelkiatyám volt, csak a gyóntatóm.[392] A felismerés semmi időmet nem rabolja el, gyorsabb, mint egy villám, felkelti szeretetemet, és önismeretet hagy maga után...

1612 (13) + 1938.2.20. Ma ezt a feleletet kaptam az Úrtól: -- ,,Szenvedéseidre a bűnösök megmentése miatt szükségem van.''

Ó, Jézusom, tégy velem, amit akarsz. Nem volt bátorságom nagyobb szenvedést kérni Jézustól, mert az utolsó éjszakán annyira szenvedtem, hogy egy cseppel sem tudtam volna többet elviselni azonfelül, amit maga az Úr Jézus adott.

1613 Majdnem egész éjjel olyan erős fájdalmaim voltak, hogy úgy éreztem, mintha benső részeim szétszakadtak volna bennem. A bevett gyógyszereket kihánytam, s mikor előrehajoltam, elvesztettem az eszméletemet, s úgy maradtam egy ideig fejemmel a (14) padlóra támaszkodva. Midőn magamhoz tértem, azt láttam, hogy egész testem az arcomat és fejemet nyomta, s a hányadékban fekszem. Azt hittem, ez már a vég. A drága főnöknő és Tarzycja nővér[393] segített rajtam, ahogy tudott. Jézus szenvedést kívánt, s nem a halálomat. Ó, Jézusom, tégy velem, amit akarsz. Csak adj erőt szenvedni. Ha hatalmad támogat, mindent kibírok. Ó, lelkek, hogy szeretlek titeket!

1614 Ma bejött hozzám az egyik nővér, [394] s azt mondja: „Nővér, különös módon úgy érzem, mintha valami azt súgná, hogy el kell jönnöm önhöz, és különféle ügyeimbe be kell avatnom, mielőtt még meghal. Érzem, hogy Ön ezeket el tudja intézni, és ki tudja esdeni az Úr Jézusnál. Valami folyton azt mondja nekem, hogy ön ki tudja esdeni ezeket a dolgokat.” Én is őszintén válaszoltam neki: „Így van, érzem a lelkemben, (15) hogy halálom után többet tudok kiesdeni Istennél, mint most. Gondolni fogok önre az Úr trónja előtt.”

1615 Midőn beléptem a szomszéd hálóba, hogy ott meglátogassam a beteg nővéreket, egyik nővér ezt mondta: „Nővér, nem fogok félni magától, ha meghal. Jöjjön el hozzám halála után, mert el akarom árulni lelkemnek egy titkát, hogy intézze el Jézusnál. Tudom, hogy ki tudja esdeni ezt az Úrnál.” -- Mivel nyilvánosság előtt mondta, így válaszoltam: „Az Úr Jézus igen diszkrét, a Közte s a lélek közt fennálló titkot sohasem lehet elárulni senkinek.”

1616 + Uram, köszönöm, hogy a kiüresítés révén teszel magadhoz hasonlónak. Látom, hogy töredezni kezd földi hüvelyem. Örülök ennek, (16) mert hamarosan Atyám házában leszek.

1617 1938.2.27. Ma gyónni voltam A. atyánál. [395] Úgy tettem, ahogy Jézus kívánta. A szentgyónás után világosság árasztotta el a lelkemet. Majd meghallottam a hangot: „Mivel gyermek vagy, a szívemben maradsz. Egyszerűséged kedvesebb nekem, mint az önmegtartózkodás.”

1618 Andrasz atya szavai: „Élj jobban a hitben! Imádkozz, hogy Isten irgalmának ismerete jobban elterjedjen, s ez a mű jó kezekbe kerüljön, amelyek jól irányítják. Te törekedj itt jó szerzetesi életre, bár úgy is lehet, ahogyan most van, de te csak iparkodj, hogy jó apáca légy itt. Ha Isten erejének vonzását érzed, s felismered, hogy ez az Úr, akkor csak menj utána. Az imára előírt időt használd fel egészen az imára, és csak azután készíts jegyzeteket.”

1619 (17) + A karnevál utolsó két napja. Testi szenvedéseim erősödtek. Szorosabban egyesültem a szenvedő Üdvözítővel. Kértem irgalmát a gonoszságban tomboló világra. Egész nap éreztem a töviskorona fájdalmát. Midőn lefeküdtem, nem tudtam fejemet a párnára hajtani. Tíz óra tájban megszűntek fájdalmaim, s elaludtam. Másnap azonban erős kimerültséget éreztem.

1620 + Jézus, Szent Ostya! Ha Te magad nem támogatnál, nem tudnék kitartani a kereszten, nem bírnék elviselni ennyi fájdalmat. De kegyelmed ereje fenntart egy magasabb síkon, és szenvedéseimet érdemszerzővé teszi. Te adsz erőt, hogy mindig előrehaladjak, és erőszakkal hódítsam meg az eget; szívem pedig szeretetet érezen azok iránt, akik kellemetlenséget okoznak nekem, s akik megvetésüket éreztetik velem. Kegyelmeddel minden lehetséges!

1621 (18) 1938.3.1. Egynapos lelki gyakorlat

Az elmélkedés alatt rájöttem, hogy Jézus Szívében a lehetséges legmélyebbre el kell rejtőznöm. Fájdalmas szenvedéseit kell szemlélnem, s el kell mélyülnöm Isteni Szívének érzéseibe, amely telve van irgalommal a bűnösök iránt. Hogy kikönyörögjem ezek részére az irgalmat, minden pillanatban önmegtagadást fogok gyakorolni, Isten akarata szerint élve.

1622 Ebben az egész böjtidőben ostya vagyok kezedben, Jézus. Használj fel engem, hogy eljuss a bűnösökhöz. Kívánj tőlem, amit csak óhajtasz, semmiféle áldozat nem tűnik előttem nagyinak, ha a lelkekért van.

1623 + Az egész hónapban minden szentmisét és Szentáldozást P. Andrasz szándékaira ajánlok fel, hogy Isten még jobban megismertesse velem szeretetét és irgalmát.

1624 Ebben a hónapban azt a három erényt akarom gyakorolni, amelyeket a Szűzanya ajánlott: az alázatosságot, (19) a tisztaságot és az istenszeretetet. Mélyen Isten akaratára hagyatkozva elfogadok mindent, amit rám küld.

1625 1938.3.2. A szent Nagyböjtot úgy kezdtem el, ahogy Jézus kívánta. Teljesen elfogadtam szent akaratát; amit rám mér, azt szeretettel veszem. Nagy önmegtagadásokat nem végezhetek, mert nagyon gyenge vagyok. A hosszú betegség teljesen felemésztette erőmet. A szenvedésekkel kapcsolódok Jézushoz. Ha fájdalmas szenvedéseiről elmélkedem, csökkennek saját testi szenvedéseim.

1626 Az Úr azt mondta nekem: „Az egész Böjt idejére elviszlek iskolámba. Meg akarlak tanítani szenvedni.” -- Azt válaszoltam: „Veled, Uram, mindenre kész vagyok!” S meghallottam hangját: „Ihatsz abból a kehelyből, amelyből én iszom. Ezt a kizárólagos megtiszteltetést kapod ma tőlem.”

1627 (20) Ma egész testemben megéreztem Jézus szenvedéseit, s az Úr megláttatta velem bizonyos lelkek megtérését.

1628 A szentmise alatt megláttam a keresztre feszített Jézust. -- Azt mondta nekem: „Tanítványom! Nagy szeretettel légy azok iránt, akik néked szenvedést okoznak. Tégy jót azokkal, akik gyűlölnék téged.” -- Azt válaszoltam: „Ó, Mesterem! Hiszen Te tudod, hogy nem érzek irántuk szeretetet, s ez aggodalommal tölt el.” -- Jézus azt mondta erre: „Az érzéseid nem mindig tőled függenek, hogy mégis szeretsz, arról ismered fel, ha a megtapasztalt kellemetlenségek és viszontagságok mellett megőrzöd lelked békéjét, s imádkozol azokért, akiktől elszenvetted a fájdalmakat, s jót kívánsz nekik.” Midőn visszatértem[396] [...]

+

1629 (21) JMJ

Ostya vagyok kezében,
Jézusom, Uram és Teremtőm,
Szépség és báj nélküli, csendes, elrejtett,
Mert lelkem egész szépsége benső.
Ostya vagyok kezében, ó, Isteni Főpap,
Tégy velem, amit jónak lát szent tetszésed,
Egészen akaratomra hagyatkozom, Uram,
Ez lelkem minden gyönyöre és ékessége.
Fehér ostya vagyok kezében, ó, Istenem,
Változtass magaddá engem, kérlek,
Legyek elrejtve Benned teljesen,
Irgalmas szívedbe zárva, mint az égben.
Ostyaként pihenek kezében, ó, örök Főpap,
Testemnek leple az emberek előtt rejtse el engem,
Szeretetem és odaadásomat csak a Te szemed lássa,
Mert szívem örökre egyesült a Te Isteni Szíveddel.
Kezében, ó, Isteni Közvetítő, mint áldozati ostya pihenek,
Oltárodon egészen eléggő áldozatként égek,
(22) A szenvedés megőrölt, összezúzott, mint egy búzaszemet,
Váljon mindez a Te dicsőségedre, s a lelkek üdvére.
Ostya vagyok, mely Szíved tabernákulumában pihen,
Az élet útját szeretetedbe merülve járom,
Nem rettent meg semmi az én szívem,
Erőm, védelmem, oltalmam -- egyedül Tőled várom.
Ostya vagyok én, s a Te Szíved az oltárom,
Hogy örökre a szeretet tüzeiben égjek,
Irgalmaid emelt fel ily magasra -- jól látom,
Ezért minden kegyelmed szolgálja bennem a Te dicsőséged.
Ostya vagyok, ó, Bíránk és Megváltónk, kezében,
Életem utolsó órájában, percében --
Hogy célba érjek, segítsen kegyelmed ereje,
Könyörületességedet dicsőíthessem, mint irgalmad edénye.

1630 Jézusom, erősítsd lelkemet, hogy az ellenség semmiben
ne nyerjen ellenem. Nélküled csak gyengeség vagyok. Mi
vagyok a Te kegyelmed nélkül? Csak (23) saját nyomorúságom
mélysége. A nyomor csak saját tulajdonom.

1631 Ó, Irgalom Sebe, Jézus Szíve, rejts el mélyedbe, mint
saját véred egy cseppjét, és soha ki ne engedj onnan. Zárj
be mélységedbe, s Te magad taníts meg, hogy szeresselek
Téged. Örök Szeretet! Te alakítsd lelkemet, hogy képes
legyen viszontszeretni Téged. Ó, élő Szeretet! Tégy
alkalmassá, hogy örökre szerethesselek Téged. Szeretetedre
örökké szeretettel akarok válaszolni. Ó, Krisztus! Egyetlen
pillantásod drágább nekem, mint világok ezrei, mint az egész
ég. Ó, Uram! Te olyanná teheted lelkemet, hogy teljes
valódban megérthessen Téged, úgy, amilyen vagy. Tudom és
hiszem: Te mindent megtehetsz. Ha már olyan gazdagon
megajándékoztál, tudom, hogy még bőkezűbb is lehetsz. Vezess
be a Veled való bizalmas kapcsolatba oly mélyen, ahogy csak
egy emberi lény számára lehetséges.

+
1632 (24) JMJ

Szívem vágyai oly nagyok és érthetetlenek,

Hogy lelkem mélyét betölteni semmi sem képes.
A világ legszebb teremtményeit összegyűjthetik nekem,
Egy percre sem pótol semmi, Uram, Téged.
Egy pillantással felmértem én az egész világot,
És mert nem találtam a szíveméhez hasonló szeretetet sehol,
E világot túl kicsinek érezvén egy másikra vágyom,
Szívem a Halhatatlan Isten szeretetét kívánja, felé lobog.
Szívem megérezte, hogy királyi gyermek vagyok,
Hogy itt számkivetésben, idegenként élek,
Felismertem, hogy az égi palota az én otthonom,
S lelkem, mint saját hazájában, majd csak ott élhet.
Magadhoz vonzottad az én lelkemet, ó, Uram,
Végtelen Felség, hozzám így leereszkedtél,
Lelkemmél megismertetted magad,
Íme, szereteted titka, melyért engem teremtettél.
Erőssé és bátorrá tett engem a tiszta szeretet,
Nem félek a Szeráfoktól, sem a Kerubok kardjától,
Szabadon járok ott, hol mások megrettennek,
(25) Mert nincs mitől félnie, kit a szeretet kormányoz.
És ekkor hirtelen lelkem meglátott Téged,
Uram -- Jézus Krisztus, keresztre feszítve,
Íme, hát Szerelmesem, kivel a sírba térek,
Jegyesem -- Uram, a felfoghatatlan nagy Isten.

[Hosszabb megszakítás][397]

1633

(26) 1938.3.10. Állandó testi szenvedések.

A kereszten vagyok Jézussal. Egy alkalommal azt mondta nekem a főnőknő: „Hiányzik önből, nővér, a felebaráti szeretet, mert ha valamit eszik, rosszsullétei támadnak, s csak zavarja mások éjszakai pihenését.” Tudom biztosan, hogy a szenvedések, amelyek beleimben keletkeznek, nem az evés miatt vannak -- ezt az orvos is megállapította -- inkább organikus szenvedések, pontosabban mondva: Isten rendelései. Erre a megjegyzésre azonban elhatároztam, hogy még jobban elrejtsem fájdalmaimat, és semmiféle segítséget nem kérek, mert úgyis hasztalan lenne. Minden beavatkozás hányást okoz, és sikerült néhány rohamot úgy kiállnom, hogy csak Jézus tud róluk. Ezek a fájdalmak oly erősek és hatalmasak, hogy elvesztem tőlük az eszméletemet. Ha már nem vagyok magamnál, s kiver a verejték, apránként megszűnnek ezek a fájdalmak. Néha (27) három vagy több óráig is eltart egy ilyen roham. Ó, Jézusom, legyen meg az akaratod, kezedből mindent elfogadok. Ha elfogadom a szeretet elragadtatásait és szent felemelkedéseit, egészen addig, hogy minden körülöttem lévő dologról elfeledkezem, jogos, hogy azokat a szenvedéseket is szeretettel fogadjam, amelyek elveszik öntudatomat.

1634 Midőn az orvos jött, nem tudtam lemenni a fogadószobába, ahogy a többiek szoktak, mert egy akadály gátolt, s kértem, hogy ő jöjjön fel hozzám. Nemsokára aztán meg is érkezett az orvos a cellámba. Miután megvizsgált, azt mondta, majd az ápolónővérnek számol be az eredményről. Amikor eltávozott az orvos, bejött az ápolónővér, s elmondtam neki az okot, miért nem mentem le a fogadószobába.

A nővér mégis igen elégedetlen volt velem és amikor megkérdeztem, hogy mit szolt az orvos fájdalmaimra, azt felelte: „Nem mondott semmit. Semmi baja. (28) Azt mondta, a beteg szeszélyes.” Ezzel elment. Akkor így szoltam Istenhez: „Krisztus, adj erőt a szenvedéshez, s önts szívembe tiszta szeretetet ezzel a nővérrel szemben.” Ezután egy hétig felém se nézett. A fájdalmak teljes erővel ismétlődtek, s majdnem egész éjen át tartottak. Azt gondoltam, ez már a vég. Az előljáróim elhatározták, hogy más orvoshoz fordulnak. Ez azt mondta, hogy állapotom súlyos. Azt mondja nekem: „Itt már nem lehet az egészséges állapotot helyrehozni. Valamit lehet segíteni, de a teljes egészség már nem jöhet szóba.” -- Néhány gyógyszert felírt fájdalmaimra, s ezek bevétele után elmaradtak a nagy rohamok. „Ha elutazik hozzánk, nővér, a lehetőséghez képest megpróbáljuk foltozgatni az egészségét, amennyire még lehetséges.” -- Ez az orvos nagyon szerette volna, hogy menjek el hozzájuk egy kúrára. Ó, Jézusom, mily különösek a Te végzéseid!

1635 Jézus meghagyta, (29) hogy mindent írjak fel azoknak a lelkeknek a vigaszára, akik majd hasonló szenvedésekre jutnak.

1636--1637 Bár nagyon gyenge voltam, újra felkerestem ezt az orvost, mert ez volt előljáróim akarata. Az a nővér, akinek el kellett kísérenie, kedvetlenül jött velem. Sok esetben ki is mutatta ezt. Végül ezt mondta: „Mi lesz, ha nem lesz elég a pénzem a bérkocsira? Talán nem is lesz kocsi? Hogy tesszük meg ezt a hosszú utat?” Nem feleltem semmit. Ezt és sok más dolgot mondott egyedül azért, hogy nyugtalanítson. Hiszen a kedves előljárók elegendő pénzzel láttak el, nem hiányzott egy fillér sem. Midőn átláttam lelkemben az egész dolgot, azt mondtam a nővérnek, egészen nyugodt vagyok, bízunk a jó Istenben. Láttam rajta, hogy zavarta mély nyugalomom. Elkezdtem imádkozni szándékára. Ó, Uram, mindezt (30) Érted, hogy irgalmat nyerjek a szegény bűnösök számára. Visszatérve annyira kimerültem, hogy azonnal le kellett feküdnöm. Azonban negyedévi gyónás volt, igyekeztem, hogy én is el tudjak menni, mert szerettem volna nemcsak meggyónni, hanem tanácsot kérni lelki vezetőmtől. Elkezdtem a felkészülést, de oly gyengének éreztem magam, hogy elhatároztam, megkérem a főnöknőt, hadd gyónhassak a novíciák előtt, mert annyira gyengének érzem magam.[398] „Beszéljen az újoncmesternővel,[399] s ha ő engedi, hogy a novíciák előtt gyónjon, beleegyezem.” Már csak 3 nővér volt hátra, ezért inkább vártam, mivel erőm sem volt már felkeresni az újoncmesternőt. A gyóntatószékben olyan rosszul éreztem magam, hogy nem tudtam beszámolni lelki dolgaimról s alig bírtam meggyónni. Itt láttam meg, mily nagy szükség van (31) a lélekre.[400] A betű maga nem növeli a szeretetet.

1638 A mai napon félreértés történt a főnöknő között és köztem. Ez nem az ő hibája volt, és nem is az enyém. Az erkölcsi szenvedés mégis megmaradt bennem, mert ezt az ügyet nem tisztázhattam, mivel egy titokról volt szó, ezért szenvednem kellett. Bár egy szóval megmondhattam volna az

igazat.

1639 1938.3.20. Ma lélekben egy haldokló lelket kísértem. Kicsodtettem részére az Isten irgalmába vetett bizalmat. A kétségbeesés határán volt már ez a lélek.

1640 A mai éjszakát egyedül Te ismered, ó, Uram. -- Felajánlottam a megrögzött, konok bűnösökért, hogy kikönyörögjem számukra irgalmadat. Ostorozz és égess! De adj bűnös lelkeket s főleg... Ó, Jézusom, Nálad semmi sem vész el. Mindenem a Tiéd, s érte add nekem a ... bűnösök lelkét!

1641 (32) Imádáskor, a negyvenórás áhítatnál azt mondta nekem az Úr: „Leányom, ird: az akaratlan vétségek nem tartják vissza a szeretetemet a lelkek iránt, s nem akadályoznak meg, hogy egyesüljek velük, de a legkisebb akarattal elkövetett vétség feltartóztatja kegyelmeimet. Ilyen lelkeket nem tudok elárasztani adományaimmal.”

1642 + Jézus megértette velem, hogy minden az Ő akaratán múlik, s a mű egészével kapcsolatban mély békével töltött el.

1643 „Halld, leányom, bár minden mű, amely akaratomból keletkezik, nagy szenvedésekkel jár, mégis gondolkodj el azon, hogy volt-e olyan közöttük, amely nagyobb nehézségekkel járt volna, mint az én közvetlen művem -- a Megváltás műve. Nem szabad túlzottan aggódnod a fellépő kellemetlenségek miatt. A világ nem olyan erős, mint amilyennek látszik. Erői szoros korlátok között mozognak. Tudd meg, (33) leányom, amíg lelked tiszta szeretetem izzásával van tele, szétfoszlanak a nehézségek, mint a köd a nap sugaraitól. Ilyen lélekhez nem mernek hozzányúlni, s ellenségei is félnek vele kikezdeni, mert érzik, hogy ez a lélek erősebb, mint az egész világ.

1644 Leányom, tégy meg mindent az irgalmasság művéért, amit megenged az engedelmesség, de lelkiatyádat tájékoztasd legkisebb kívánságomról is. Ahogy dönt, azt hűségesen teljesítsd, ne térj el tőle, különben nem leszel kedves előttem ...”

1645 1938.3.25. Ma megpillantottam a szenvedő Jézust. Fölém hajolt, s halkán azt suttogta: „Leányom, segíts nekem lelkeket menteni!” Ekkor lelkem megtelt izzó szeretettel a lelkek megmentéséért. Midőn magamhoz tértem, tudtam, (34) milyen módon menthetek lelkeket, és felkészültem a még nagyobb szenvedésekre.

1646 + Ma[401] megerősödtek szenvedéseim, azonkívül éreztem a sebeket kezeimen, lábaimon, oldalamon. Türelemmel viseltem őket. Éreztem a lelkek ellenségének a dühét is, de nem ért hozzám.

1647 1938.4.1. Ma újból rosszabbul érzem magam. Magas láz kezd gyötörni. Semmilyen táplálékot nem tudok magamhoz venni. Szeretnék egy frissítő italt, de úgy esett, hogy még egy csepp víz sem volt a kancsómban. Jézusom! Mindent

felajánlok, hogy irgalmat nyerjek a lelkek részére.

1648 Midőn nagy szeretettel felújítottam szándékaimat, jött egy novícia, s átnyújtott egy narancsot, melyet az újoncmesternő küldött. Isten kezét láttam ebben. Ez még párszor megismétlődött. (35) Ez időben -- bár ismerték szükségleteimet --, kérésem ellenére semmi frissítőt nem kaptam inni. Láttam azonban, hogy Isten szenvedést és áldozatot kíván tőlem. Nem írom le részletesen ezeket a visszautasításokat, mert igen kényes dolgok, és szinte hihetetlenek. Isten néha ilyen áldozatokat is kívánhat.

Midőn elhatároztam, engedélyt kérek a főnöknő anyától, hogy valami szomjúságotló dolgot tarthassak a cellámban, [402] még mielőtt előadhattam volna a kérésem, elkezdett beszélni az anya: „Nővér, most aztán legyen vége ennek a betegeskedésnek. Dőljön el végre ez a dolog jobbra vagy balra! El kell végeznie egy kúrát vagy valami mást, de ez így tovább nem mehet.” -- Midőn magamra maradtam, így szóltam: „Krisztusom, mit tegyek? Egészséget kérjek Tőled, vagy halált, nincs egyértelmű utasításom.” Letérdeltem, s azt mondtam: „Történjék velem minden szent akaratod szerint! Tégy velem, Jézus, amit (36) akarsz!” Ebben a pillanatban teljesen elhagyatottnak éreztem magam, s különféle kísértések törtek rám. Majd buzgó ima után enyhülést és világosságot kaptam, s felismertem, hogy a főnöknő csak próbára tett.

1649 Nem tudom, hogyan eshetett meg, de a szobám, ahol feküdtem, teljesen elhagyatottá vált. Megtörtént, hogy több mint két hétig sem takarították. Sokszor tüzet sem gyújtottak a kályhába. Ezért megerősödött a köhögésem. Néha kértem, hogy gyújtsanak be, néha azonban nem mertem. Midőn egyszer meglátogatott a főnöknő, megkérdezte: „Nem kellene itt jobban fűteni?” Azt feleltem, hogy nem, mert ekkorra már meleg volt kinn, s nyitva voltak az ablakok.

1650 Első péntek. Midőn kezembe vettem Az Isteni Szív Hírnöke[403] c. lapot, és Bobola András szentté avatásáról olvastam benne, egyszerre csak óriási vágy fogta el lelkem, bárcsak (37) a mi rendünknek is lenne egy szentje. Sírtam, mint egy gyermek, amiért nincs szentünk, s azt mondtam az Úrnak: „Ismerem nagylelkűségedet, de úgy látszik, hozzánk kevésbé vagy bőkezű.” Újra úgy sírtam, mint egy kisgyermek. Erre így szólt az Úr Jézus: „Ne sírj, te vagy a szent.” Hirtelen isteni világosság gyúlt a lelkemben, s megértettem milyen sokat fogok még szenvedni. Azt mondtam az Úrnak: „Hogyan lehet ez, hiszen Te egy új rendről beszéltél nekem.” Azt felelte az Úr: „Nem a te dolgod, hogy tudd, miként esik meg ez a dolog, a te dolgod csak az, hogy légy hű kegyelmeimhez, s tégy mindig úgy, ahogy erőd és az engedelmség engedi...”

1651 + Ma bejött hozzám az egyik nővér, s elpanaszolta, hogy ez és ez a nővér beteg, s emiatt igen elkényezteteti magát, s ez bosszantja őt. -- Szeretném jól kiveszekedni magam vele, csakhogy én nem ebből a házból való vagyok. Kifejeztem csodálkozásomat, hogy így gondolkodik. Hogy is gondolkozhat így a nővér! „Gondolja csak meg, mily sok

álmatlan éjszakája volt ennek a betegnek, s mennyi könnyet ejthetett...' Erre megváltoztatta véleményét.

+
1652 (38) JMJ

Lelkem, az Úrnak irgalmát zengjed,
Egész szívem, örvendj Benne,
Mert Ő maga rendelt erre téged,
Hogy irgalmának dicsőségét hirdesd.
Jóságát senki fel nem fogja, fel nem méri,
Irgalmasságának nincs vége,
Aki közeledik Hozzá, az megérzi,
Midőn irgalmas szívére öleli védve.
Aki jószágodban bíz, boldog az a lélek,
Ki teljesen ráhagyatkozik irgalmasságodra,
Eltölti azt szereteted és béke,
S mint saját gyermekedet véded a harcokban.
Ó, lélek, bárki vagy is itt e földön,
S bűneid mint az éj, feketék legyenek bár,
Gyenge gyermek, ne félj Istentől,
Mert irgalma erős, és nem ismer határt.

+
1653 (39) JMJ

A fénylő magasba, hol Istenem a király,
Oda vágyik az én lelkem,
A szívem ott dobog, dúdolja dalát,
Egész lényem utánad eped.
Az örök életbe vágyom én, Istenemhez,
A tündöklő fénybe, a szeretet tűzébe,
Mert szívem, lelkem Övé egészen,
Ifjúságom óta csak Őt szereti szívem.
Ott, arcod fényének ragyogásában
Megpihen vágyakozó szeretetem végre,
Mert számkivetésében a szűz belehal itt vágyába,
Csak akkor él, ha egyesülhet Véled.

+
JMJ

Napom leáldozik már, Uram,
Érzem örök ragyogásod sugarát.
Mit érez a szívem, senki meg nem tudja,
Ajkam elnémul, mély alázat járja át.
(40) Már indulok az örök lakomára,
A végtelen égbe, kifürkészhetetlen messzeségbe,
Nem pihenésre vágyom, vagy tetteim jutalmára,
Isten tiszta szeretete vonz csak az égbe.
Már indulok, hogy találkozam Veled, örök szeretet,
Sóvárgó szívvel, mely eleped Érted,
Érzem, hogy tiszta szereteted szívemben lakozik, Istenem,
És érzem örök rendeltetésem az égben.
Indulok immár Atyámhoz az örök mennyországba,
Elhagyom e számkivetés földjét, ezt a siralomvölgyet.
Tiszta szívemnek a földön nincs tovább maradása,
Az égi magaslatok hívnak magukhoz engem.
Már indulok, ó, jegyesem, hogy meglássam dicsőséged,

Mely már most örömmel tölti el lelkem,
Az egész ég leborulva áld és dicsér ott téged,
S bár semmi vagyok, érzem -- dicséretem kedves Neked.
Az örök boldogságban nem feledkezem meg az emberekről sem,
Isten irgalmáért könyörgök majd mindenki számára,
(41) Különösen gondolok azokra, kik kedvesek voltak nekem,
Emlékezni fogok rájuk Istenben elmerülve, Vele eggyé válva.
Ezekben az utolsó percekben nem tudok már ez emberekkel beszélni,
Csendben várok rád, Uram,
Tudom, eljön az óra, mikor Isten művét a lelkemben mindenki
megérti,
Tudom, hogy ez az akaratod -- és így is lesz, Uram.

+
JMJ

1654

Ó, valóság, ó, tövises élet,
Ha győztesen akarunk átjutni rajtad,
Legyünk mindig Krisztus közelében,
Ő legyen lelkünk támasza.
Nélküled, Krisztus, nem tudnék szenvedni,
Nem tudnék szembeállni ennyi veszedelemmel.
Magamtól nem mernék ebből a kehelyből inni,
De Te, Uram, mindig velem vagy -- és titokzatos utakon vezetsz engem.
Felvettem hát a harcot a te nevedben,
Bátran küzdöttem, bár néha hasztalan,
(42) Tudom, erőfeszítéseim Előtted kedvesek,
És tudom, hogy értük adod örök jutalmadat.
Ó valóság, ó életre-halálra folyó küzdelem,
Mint tapasztalatlan lovag, úgy léptem én a csatatérre,
Éreztem, hogy lovagi sarj vagyok, de még gyermek,
Ezért kértem, Krisztusom, oltalmad és segítséged.
Szívem a harcban, küzdelemben meg nem pihen,
Míg a csatatérről magad el nem szólítasz engem,
Ha akkor Eléd állok, nem jutalmat vár szívem,
Csak hogy elmerüljön Benned örökre békében.

1655 + Ó, Krisztus! Ha a lélek egyszerre megtudná, hogy
egész életében mennyit kell szenvednie, a rémülettől rögtön
meghalna. Nem venné ajkára a keserű kelyhet, de mert
cseppenként nyújtották oda, fenéki kiitta. Ó, Krisztus! Mit
tehet magában a lélek, ha nem támogatod? Erősek vagyunk, de
a Te erőddel, szentek vagyunk, a Te szentségeddel. És mik
vagyunk magunktól? Kevesebbek a semminél...

1656 (43) + Jézusom, Te többet jelentesz nekem, mint az
egész világ. Bár nagyok a fájdalmaim, de Te támogatasz engem.
Szörnyű az elhagyatottságom, de Te megédesíted. Bár
rendkívül nagy a gyengeségem, Te erővé változtatod azt át.
Nem tudom leírni mindazt, mit szenvedek; amit eddig
lejegyeztem, az csak egy csepp belőle. A szenvedésnek vannak
pillanatai, amelyeket valóban nem tudok leírni. De vannak az
életben olyan pillanatok is, amikor hallgatnak az ajkaim, és
mentségemre egyetlen szó sem jön ki a számon. Teljesen
elfogadom Isten akaratát, ilyenkor maga az Úr véd meg. Úgy
áll mellém, hogy ez külsőleg is nyilvánvaló lesz. Ha azonban
látom, hogy figyelmeztetései nagyobbak, s büntetésként adja

az Úr, rögtön bocsánatért és irgalomért esedezem. De nem mindig hallgat meg az Úr. Különös, ahogy bánik velem. Vannak idők, amikor szörnyű szenvedéseket ad, máskor nem engedi meg, hogy szenvedjek. Mindent eltávolít, (44) ami megszorítaná lelkemet. Ezek az Ő útjai, melyek részünkre érthetetlenek és felfoghatatlanok. A mi feladatunk, hogy mindig szent akaratát tegyük. Vannak titkok, melyeket az emberi értelem itt a földön fel nem foghat, majd az örökkévalóságban derül rájuk fény.

1657 1938.4.10. Virágvasárnap. Elmentem a szentmisére, de nagyon gyenge voltam, hogy páлмаágért menjek.[404] Oly erőtlenség éreztem magam, alig bírtam kitartani a szentmisén. A szentmisén megismertette velem Jézus lelkének fájdalmát. Világosan megéreztem, milyen fájdalmasan visszhangoztak Legszentebb Szívében a Hozsanna hangjai. Az én lelkemet is eltöltötte a keserűség tengere, s minden Hozsanna keresztülhasította a szívemet. Egész lelkem Jézus közelében volt. Hallottam Jézus hangját: „Leányom, együttérzésed, részvéted enyhíti kínjaimat. Szemvedésemről való elmélkedésed különös szépséggel vonja be a lelked.”

1658 (45) A Szentáldozást fent kaptam, mert szó sem lehetett arról, hogy lemenjek a kápolnába. Nagyon gyenge s agyonizzadt voltam. Midőn elmúlt az izzadás, reszkettem, s magas lázam lett. Teljesen elgyengültnek éreztem magam. Ma egy jezsuita atya[405] hozta el hozzánk a Szent Ostyát. Előbb három nővért áldoztatott meg, aztán engem. Azt gondolta, én vagyok az utolsó, így két Ostyát kaptam. Egy kis novíciának, aki a másik cellában feküdt, nem jutott. A pap elment, hogy neki is elhozza az Urat. Jézus így szólt hozzám: „Nem szívesen megyek be ebbe a szívbe, ezért kaptál két Ostyát, mert vonakodva térek be ehhez a lélekhez. Abba a lélekbe, aki kegyelmeimnek ellenáll, nem szívesen térek be. Az ilyen lélek meglátogatása nem esik jól nekem.” Ebben a percben lelkemet egészen közelségébe vonta, s mély megvilágosodást nyertem az irgalomról. Mindez a villám gyorsaságával történt, mégis világosabb volt, mintha testi szememmel órákon át tanulmányoztam volna.

1659 (46) Hogy valamit leírjak, ahhoz szükségem van a szavakra. Ezek azonban nem tudják visszaadni mindazt, ami lelkemet örömbé vonta, látva Isten irgalmának dicsőségét. Isten irgalmának dicsősége már most kinyilvánult az ellenségnek -- magának a sátánnak -- erőfeszítése ellenére, aki annyira gyűlöli Isten irgalmát. Ez a mű szakítja ki a legtöbb lelket karmaiból. Ezért a sötétség lelke néha jó embereket is erős kísértésbe visz, hogy megnehezítsék ezt a művet. De én egész világosan felismertem, hogy Isten akarata máris teljesül, és meg is fog valósulni teljes egészségében. Az ellenség legnagyobb erőfeszítései sem tudják meggátolni, hogy a legkisebb részletéig megvalósuljon mindaz, amit az Úr elhatározott. Nem számít semmit, hogy vannak pillanatok, amikor úgy tűnik, ez a mű teljesen elveszett -- éppen ekkor szilárdul meg.

1660 Lelkemet olyan mély béke töltötte el, mint soha azelőtt. Az Istenben való biztonság, melyet soha senki nem

olthat ki belőlem, mély béke, melyet senki sem zavarhat meg, még akkor sem, ha nagy (47) megpróbáltatások is érnek. Nyugodt vagyok -- Isten maga irányítja ügyét.

1661 Egész nap hálaimát mondtam. Hálával volt tele a lelkem. Ó, milyen jó vagy, Istenem, milyen nagy az irgalmad! Oly nagy kegyelmekkel halmazol el engem, nyomorúságos porszemet. Arcra borulva lábaid előtt, Uram, őszinte szívvel beismerem, nem érdemlem meg legkisebb kegyelmedet sem. Hogy oly gazdagon megajándékozol, az csak felfoghatatlan jóságodon múlik. Ezért szívem mély alázatba merül, annál mélyebbe, minél nagyobbak kegyelmeid.

1662 + Ó, Krisztusom! Érted szenvedni gyönyör a szívnek és a léleknek. Szenvédéseim tartsanak a végtelenségig, hogy ezzel szeretetem bizonyítékát adjam Néked. Mindent elfogadok, amit kezéd nyújt. Jézusom, a Te szereteted elég nekem. Dicsérni foglak elhagyatottságban, sötétségben, félelemben, kínok között, (48) fájdalomban, keserűségben, lelkem gyötrelmében és szívem keserűségében is -- mindenben légy áldott! Szívem annyira elszakadt a földtől, hogy egyedül Te elég vagy nékem. Életemben nincs egy pillanat sem, mikor magammal foglalkozom.

1663 Nagycsütörtök.[406] Ma elég erősnek éreztem magam ahhoz, hogy részt vegyek a templomi szertartásokon. A szentmise alatt ott állt [Jézus], és azt mondta: „Nézd a szívemet, mely telve van szeretettel és irgalommal az emberek, különösen a bűnösök iránt. Nézd, s mélyülj el szenvedéseimben!” Egyszerre szívemben megéreztem és átéltem Jézus egész kinszenvedését; csodálkoztam azon, hogy ezek a kínok nem vették el életemet.

1664 Az imádás alatt azt mondta nekem Jézus: „Leányom, tudj róla, hogy élő szereteted s együttérzésed vigaszom volt az Olajfák hegyén.”

1665 (49) Este a szent órán hallottam e szavakat: „Látod a bűnösök iránti irgalmamat, amely ebben az órában teljes erejével megnyilatkozik. Nézd, milyen keveset írtál erről! Ez még csak egy csepp belőle. Tégy meg mindent, ami erődből telik, hogy a bűnösök megismerjék jóságomat!”

1666 Nagypéntek. Láttam a megkínzott Urat, aki még nem volt ráfeszítve a keresztre. Még a felfeszítés előtt ezt mondta nekem: „Te vagy az én szívem, beszélj irgalmamról a bűnösöknek!” Megismertette velem az Úr irgalmának egész mélységét a lelkek iránt. Rájöttem, hogy az, amit eddig felírtam, csak egy csepp az egészből.

1667 Nagyszombat. Az imádás alatt azt mondta az Úr: „Légy nyugodt, leányom, az irgalmasság műve az én művem, nincs benne semmi, ami a tied volna. Tetszik nekem, hogy hűen teljesíted, amivel megbíztalak. Egyetlen szót sem tettél hozzá, se meg nem csonkítottad.” Belső megvilágosítást adott, (50) s felismertem, tényleg nincs benne egyetlen saját szavam sem, s minden nehézség és viszontagság ellenére mindig Isten felismert akaratát teljesítettem.

1668 Feltámadás. Feltámadás előtt oly gyenge voltam, hogy már lemondtam a templomban a körmeneten való részvételtől. Azt mondtam az Úrnak: „Jézusom, ha kedvesek Neked az imáim, erősíts meg arra az időre, hogy részt vehessek a körmeneten.” Egyszerre erősnek és biztosnak éreztem magam, hogy a nővérekkel részt vehettem a körmeneten.

1669 Midőn elindult a körmenet, megpillantottam Jézust a nap fényénél is fenségesebb ragyogásban. Jézus szeretettel nézett rám, s azt mondta: „Szívemnek szíve! Telj meg örömmel!” Ebben a pillanatban elmerült Benne a lelkem. Midőn magamhoz tértem, együtt mentem a nővérekkel a körmenetben. Lelkem egészen elmerült Benne.

1670 (51) + Húsvét. A szentmise alatt megköszöntem az Úr Jézusnak megváltásunkat s azt a legnagyobb ajándékát, hogy szeretetét, vagyis saját magát adja nekünk a Szentáldozásban. Abban a pillanatban a Szentháromság ölében éreztem magam. Elmerültem az Atya, a Fiú és a Szentlélek szeretetében. Ezeket a perceket nehéz leírni.

1671 Ekkor az Úr elé terjesztettem kérésemet egy bizonyos személyre vonatkozólag. Erre így válaszolt az Úr: „Ez a lélek különösen kedves nekem.” Rendkívül megörültem ennek. Más lelkek boldogsága új örömmel tölti el szívemet. Ha meglátom, hogy valamelyik lélek nagyobb adományban részesül, szívem ujjongó dicsőítéssel emelkedik az Úrhoz.

1672 1938.4.19. A rekreáció idején így szólt az egyik nővér:[407] „Fausztina nővér már oly gyenge, alig bír járni. De haljon is meg mielőbb, mert szent lesz.” -- Az egyik igazgató nővér erre megjegyezte: „Hogy meghal, azt tudjuk, de hogy szent lesz-e, az kérdéses.” Ezt a témát csípős megjegyzések követték (52). Én hallgattam, majd szóltam egy szót, de mivel láttam, hogy a beszélgetés kiéleződik, visszatértem a hallgatáshoz.

1673 Közben leveleket kapok nővérektől, más házakból, akikkel együtt voltam a novíciátusban.[408] Ezekben a leveleken sokszor nevetnem kell. Igen elszórakoztatnak. Ilyeneket írnak: „Drága Fausztina nővér, nagyon szomorúak vagyunk, hogy olyan beteg. De azért örülünk, mert ha az Úr Jézus magához veszi önt, akkor imádkozni fog értünk, mert ön sokat elérhet az Úrnál.” Egy másik nővér így írt: „Ha meghal, nővér, fogadjon oltalmába, mert ezt megteheti értem.” Egy másik így nyilatkozott: „Nagyon várom már, hogy az Úr Jézus elvigye önt, mert tudom, mi lesz akkor, s kívánom, hogy haljon meg, nővér.” Már meg akartam kérdezni, mit gondol halálomról, (53) de önmegtágadást gyakoroltam, s ezt válaszoltam: „Az történik velem, bűnössel, mint minden más bűnössel, ha az Isten irgalma meg nem véd.”

1674 1938.4.20. Utazás Pradnikba.[409] Nagyon aggódtam amiatt, hogy közös teremben kell feküdnöm, ahol sokféle dolognak leszek kitéve. Ha csak egy-két hétről lenne szó... -- de valószínűleg két vagy még több hónapig is itt kell maradnom. Este bementem Jézushoz egy hosszabb beszélgetésre.

Midőn megláttam Jézust, kiöntöttem Előtte egész szívemet, nehézségeimet, félelmeimet, aggodalmaimat. Jézus szeretettel hallgatott, majd azt mondta: „Légy nyugodt, gyermekem, én veled vagyok. Utazz el nyugodtan, minden elő van készítve. Saját módszerem szerint különszobáról gondoskodtam részedre.” Megnyugodva, hálás szívvel pihentem le.

1675--1676 A következő napon Felicja nővér[410] kíséretében elutaztam. Mély békével, lélekben szabadon mentem el. (54) Mikor megérkeztünk, azzal fogadtak bennünket: -- „Fausztina nővér részére készen áll a különszoba.” Midőn bementünk a szobába, elcsodálkoztunk, mert minden nagyon szépen volt előkészítve. Tiszta, szép asztalterítő s virágok. Az éjjeliszekrényre a nővérek[411] egy szép kis húsvéti báránycsokát állítottak. Bejött hozzám három Jézus Szíve-nővér[412] is, akik ebben a szanatóriumban dolgoznak, s már régebben ismerem őket. Kedvesen üdvözöltek. Felicja nővér mindezen nagyon csodálkozott. Szívélyesen elbúcsúztunk, aztán elutazott. Midőn egyedül maradtam Jézussal, megköszöntem Neki ezt a nagy kegyelmet. -- Jézus így szólt: „Légy nyugodt, én veled vagyok.” Kimerülten elaludtam. Este bejött az a nővér, [413] akinek a gondjaira voltam bízva. -- „Holnap, nővér, nem fogadhatja az Urat, mert most nagyon kimerült. Aztán meglátjuk, hogyan tovább.” Ez nagy fájdalmat okozott, de nagy nyugalommal ezt feleltem: „Jól van.” Igyekeztem -- tökéletesen bízva az Úrban -- (55) elaludni. Reggel megtartottam az elmélkedést, és előkészültem a Szentáldozásra, bár úgy volt, hogy Jézust nem vehetem magamhoz. Midőn szeretetem és vágyakozásom elérte csúcspontját, hirtelen megpillantottam ágyamnál egy Szeráfot, aki a Szent Ostyát nyújtotta felém, és így szólt: „Íme az angyalok Ura!” Midőn magamhoz vettem az Urat, lelkem elmerült Isten szeretetében, és csodálat árasztott el. Ez az esemény megismétlődött tizenhárom napon keresztül, de sohasem voltam benne biztos, eljön-e másnap újra az angyal. Bíztam Isten jóságában, de nem mertem arra gondolni, hogy másnap is részesülök ilyen módon a Szentáldozásban.

A Szeráfot nagy fényesség vette körül, Isten áthatotta, s az Ő szeretete tükröződött vissza róla. Aranyöltözet volt rajta, azon egy átlátszó miseruha és átlátszó stóla. A kehely kristályból volt, rajta egy átlátszó fátyol. Miután odaadta nekem az Urat, azonnal eltűnt.

1677 Midőn a Szentáldozás előtt egy alkalommal némi bizonytalanságot éreztem, (56) s újból ott állt előttem a Szeráf az Úr Jézussal, kérdéssel fordultam az Úrhoz. Nem kaptam feleletet, ezért a Szeráfot kérdeztem meg: „Meggyóntatnál-e engem?” Azt válaszolta: „Az ég egyetlen szellemének sincs erre hatalma.” Ebben a pillanatban már az ajkamon is pihent a Szent Ostya.

1678 Vasárnap azt mondta az ápoló nővér: „Ma elhozza a pap önnek az Úr Jézust.” „Jó!” -- feleltem. S valóban elhozta. Némi idő múltán megengedték, hogy felkeljek, s így már eljártam a szentmisére, és az Úrhoz.

1679 Az első vizsgálat után az orvos[414] megállapította, hogy állapotom súlyos. „A gyanúja nővér, amiről beszélt,

valóban fennáll, de a mindenható Isten mindenre képes.'

Midőn visszatértem a szobámba, hálaimába merültem, megköszöntem mindent, amit egész életemben adott nekem az Úr. Majd teljesen átadtam magam szent akaratának. Mély öröm és béke árasztotta el a lelkem. (57) Oly mély volt bennem a béke, hogy ha ebben a pillanatban jött volna el értem a halál, nem mondtam volna neki: „Várj, még van, amit el kell intéznem!” Nem, hanem örömmel köszönteném, mert kész vagyok találkozni az Úrral, nemcsak ma, hanem már azóta, amióta egész bizalmamat Isten irgalmába helyeztem, s elfogadtam legszentebb akaratát, ami csupa irgalom és könyörület. Tudom, mi vagyok magamtól...

1680 Fehérvasárnap. Ma újra égő áldozatul ajánlottam fel magamat az Úrnak a bűnösökért. Jézusom, ha már közeleg életem vége -- alázatosan könyörgök, fogadd el halálomat Veled egyesülve égő áldozatként, amelyet hármias cél érdekében ajánlok fel értelmem és akaratom teljes tudatában:

Először: -- Terjedjen el az egész világon irgalmad műve, ünnepélyesen rendeljék el, s tartsák meg Isten Irgalmának ünnepét.

(58) Másodszor: -- Meneküljenek a bűnösök irgalmadhoz, s részesüljenek ennek kimondhatatlan áldásaiban, főleg a haldokló lelkek.

Harmadszor: -- Kívánságod szerint valósuljon meg az irgalmasság teljes műve, s egy bizonyos személyért, aki ezt a művet viszi...

Legirgalmasabb Jézusom! Fogadd el ezt az elégtelen áldozatot, amit ma az ég és föld színe előtt felajánlottam Neked. Tökéletesítse Legszentebb irgalommal teli Szíved, ami még hiányzik belőlem, s így ajánld fel legszentebb Atyádnak a bűnösök megtérésére. Ó, Krisztus, annyira vágyódom a lelkek után!

1681 + Ebben a pillanatban átjárt Isten világossága. Éreztem, hogy Isten egyedüli tulajdona vagyok. Éreztem a lélek legnagyobb szabadságát, amiről ezelőtt sejtelmem sem volt. Ugyanakkor láttam Isten irgalmának dicsőségét, s körülötte lelkek seregeit, akik jóságát dicsőítették. Lelkem teljesen elmerült Istenben, s e szavakat hallottam: „Te vagy legkedvesebb leányom.” Isten élő jelenlétét egész nap éreztem.

1682 (59) + 1938.5.1. Ma este azt mondta Jézus: „Leányom, nem hiányzik-e valami néked?” -- Azt válaszoltam: „Ó, Szerelmem, ha velem vagy, mindenem megvan!” Az Úr ezt felelte: „Ha a lelkek egészen rám bíznák magukat, magam tenném szentté őket, s még nagyobb kegyelmekben részesíteném őket. Vannak lelkek, akik semmibe sem veszik fáradozásaimat, de én nem kedvetlenedem el, akárhányszor visszajönnek hozzám, segítségükre sietek. Irgalmammal védelmezem őket, s könyörületes szívemben első helyet biztosítok részükre.

1683 Írd fel a szerzetes lelkek részére, hogy gyönyörűség a szívükbe jönnöm a Szentáldozás által. De ha valamelyik szívben másvalaki lakozik, azt nem bírom elviselni. A leggyorsabban távozom tőle, s minden neki készített kegyelmet és adományt magammal viszek. A lélek még észre sem

veszi távozásomat. Némi idő után aztán felfigyel belső ürességére és elégedetlenségére. Ó, ha ekkor hozzám fordulna, (60) segítségére lennék, hogy megtisztítsam a szívét. Mindent helyrehoznék ebben a lélekben. De tudatos beleegyezése nélkül nem tudok gazdálkodni a szívében.''

1684 + Gyakran érintkezem haldoklókkal, kérem nekik Isten irgalmát. Ó, milyen nagy az Isten jósága! Sokkal nagyobb, mint ahogy fel tudjuk fogni. Az Isteni Irgalomnak vannak olyan pillanatai és titkai, amelyek fölött még az ég is csodálkozik. Ítéletünk némuljon el a lelkek fölől, mert Isten irgalma különleges irántuk.

1685 (61) Ma a szent órán kértem Jézust, tanítson meg a lelki életre. Jézus azt mondta: --,,Leányom, tartsd magad hűségesen szavaimhoz, melyeket neked mondok: ne becsülj túl sokra külső dolgokat, még ha drágának tűnnek is neked. Mondj le magadról, s légy velem állandóan. Bizz rám mindent, ne tégy semmit magadtól, így mindig nagy lelki szabadságban maradsz, és semmilyen külső körülmény és esemény nem fog megzavarni. Ne törődj az emberek véleményével. Engedd, hogy saját tetszésük szerint ítéljenek meg; ne védekezz, nem árthatnak neked. Igénylésük első jelére adj oda mindent, még ha a legszükségesebb dologról lenne is szó. Ne kérj semmit, anélkül, hogy tőlem tanácsot ne kérnél! Engedd, hogy elvegyék tőled azt is, ami megillet -- elismerést, jó hírnevet. Első helyen álljon a lelked. Így mindentől megszabadulva nyugodjál szívemen, békéd ne engedd semmivel megzavarni! Kis tanítványom, fontold meg (62) szavaimat, melyeket most mondtam Neked!''

1686 Ó, szerelmem, örök Mesterem! Mily jó hallgatni, mert az engedelmesség erőt és hatalmat ad a léleknek a tettek megvalósítására!

1687 Ma láttam a megfeszített Urat. Szívének sebéből értékes gyöngyök és gyémántok hullottak. Láttam, hogy számos lélek összegyűjtötte ezeket az adományokat. Volt köztük egy lélek, aki a legközelebb áll a Szívéhez. Igen sokat gyűjtött belőlük nemcsak magának, hanem mások részére is, mert ismerte ezen adományok értékét. Az Üdvözítő azt mondta nekem: ,,Ezek a kegyelmek kincsei, amelyek a lelkekre ömlenek, de nem minden lélek tudja kihasználni bőkezűségemet.''

1688 Ma azt mondta nekem az Úr: ,,Leányom, nézd irgalmas szívemet, s tükrözd irgalmát saját szívedben és tetteidben, hogy téged is, aki irgalmam hírnöke vagy, átjárjon irgalmam.''

1689 (63) 1938.5.8. Ma láttam két földbe vert oszlopot. Mindkettő nagyon nagy volt. Az egyiket én, a másikat egy bizonyos személy, S. M. felfoghatatlan erőfeszítéssel, fáradtsággal és erővel döngölte a földbe. Midőn már állt az oszlop, magam is csodálkoztam, honnan volt erőm a beveréséhez? Megértettem, nem az én, hanem az ég ereje működött itt. A két oszlop a kép közelében állt -- s a képet erre a két oszlopra helyezték, mégpedig jó magasra. A két

oszlopon hirtelen egy nagy templom keletkezett. Belsejében és külsejénél is látható volt egy kéz, amely befejezte a templom építését, de a kéz tulajdonosát nem láttam. A templomban és körülötte nagy tömeg tolongott. Mindenkire kiáradtak a sugarak Jézus Legirgalmasabb Szívéből.

1690 Ma Szentáldozás után így szólt Jézus: „Leányom, adj nekem lelkeket! Tudd meg, az a feladatod, (64) hogy lelkeket nyerj meg részemre imáiddal, áldozataiddal és bátorítással, hogy bizzanak irgalmasságomban.”

1691 Ó, úgy vágyom irgalmad dicsőségére, magamnak meg keserűségekre és szenvedésre. Ha látom irgalmad dicsőítését, mértéktelenül boldog vagyok. Minden gyalázat, megaláztatás, lealacsonyítás érjen csak engem, de a Te irgalmad dicsősége és tisztelete zengjen. Ez elég nekem.

1692

A Teremtő és a teremtmény

Imádlak Téged, Uram és Teremtőm, elrejtve a Legméltóságosabb Oltáriszentségben. Imádlak Téged kezéd minden művéért, melyekben oly sok bölcsességet, jóságot és irgalmasságot mutattál nekem. Ó, Uram, oly sok szépséget szórtál a földre, s ezek mind felfoghatatlan szépségedet hirdetik, bár csupán gyenge visszfényeid Neked, felfoghatatlan Szépség. Rejtve és titokzatos módon vagy jelen, és szépségedet elrejtetted előlem, (65) de hittel megvilágosított szemeim mégiscsak felérnek Hozzád, s lelkem felismeri Teremtőjét, legfőbb Javát. Egész szívem elmélyed imádásodban. Uram, Teremtőm! Jóságod felbátorít, hogy szóljak Hozzád. -- Irgalmad eltávolítja a közöttünk tátongó szakadékot, ami elválasztja a Teremtőt a teremtménytől. Veled beszélni, ó, Uram, gyönyörűség a szívemnek. Benned megtalállok mindent, amire csak vágyódhat a szívem. Fényed megvilágítja értelmemet, s képessé tesz, hogy mindjobban felismerjelek Téged. Nálad kegyelemözön árad szívembe, s itt örök életet meríthet magának lelkem. Ó, Uram és Teremtőm, ezeken az adományokon kívül Önmagadat adod nekem, és szorosán egyesülsz velem, nyomorult teremtményeddel. Itt szívünk szavak nélkül is megérti egymást, itt senki sem tudja megszakítani beszélgetésünket. Amiről Veled beszélek, Jézus, az a mi titkunk, amelyről a teremtmények (66) nem fognak tudni, s még az angyalok sem merik megkérdezni. Ezek titkos megbocsátások, melyekről csak Jézus tud és én. Ez az ő irgalmának titka, amely minden lelket egyénileg átfog. Ezért a felfoghatatlan jóságodért imádlak Téged, Uram és Teremtőm, teljes szívvel és lélekkel. S bár dicsőítésem nyomorúságos és kicsiny, mégis nyugodt vagyok, mert tudod: gyarlósága ellenére is őszinte...

1693 Ahogy a fenti szavakat írtam, megpillantottam Jézust, amint fölém hajolt és megkérdezte: -- „Mit írsz, leányom?” -- Azt feleltem: „Rólad írok, Jézus. Elrejtettségedről a Legszentebb Oltáriszentségben. Felfoghatatlan szeretetedről és irgalmadról az emberek iránt.” -- Ezt válaszolta Jézus: „Legmélyebb titkom titkárnöje! Tudd meg, kizárólagos bizalmamat élvezed. Az a feladatod, hogy mindent leírj, amit

irgalmamról tudattam veled a lelkek javára, akik majd (67) ezt az írást olvassák, s lelkük vigaszt és bátorságot merít belőle, hogy hozzám jöjjenek. Ezért kívánom, hogy minden szabad idődet az írásra fordítsd.' -- ,,Ó, Uram! Lesz-e mindig időm, ha csak rövid is, az írásra?' Jézus azt felelte: ,,Nem a te dolgod, hogy ezen gondolkozz. Tégy annyit, amennyit tudsz! Úgy fogom irányítani a körülményeket, hogy amit kívánok, könnyen teljesíthesd ....''

1694 Ma meglátogatott egy világi személy, aki nagy kellemetlenséget okozott nekem, mert visszaélve jóságommal összevissza hazudozott. Ahogy megláttam, megfagyott ereimben a vér. Eszembe jutott, mennyit szenvedtem miatta, pedig egyetlen szóval tisztázhattam volna magam. Arra gondoltam, hogy tudatom vele az igazságot, éspedig azonnal. De egyszerre Isten irgalmára (68) gondoltam. Elhatároztam, hogy úgy viselkedem vele, ahogy Jézus tenné helyemben. Szelíden beszéltem hozzá, s midőn négy szemközt akart velem beszélni, kiméletesen, de egyértelműen ráirányítottam figyelmét szomorú lelkiállapotára. Észrevettem mély megindultságát, bár igyekezett elrejteni előlem. Közben bejött egy harmadik személy, így négy szemközti társalgásunknak vége szakadt. Ez az illető kért tőlem egy pohár vizet s két másik dolgot, amit szívesen megadtam neki. Isten kegyelme nélkül azonban képtelen lettem volna így bánni az első személlyel. Miután elmentek, hálaát adtam Istennek a kegyelemért, amellyel megerősített az Úr.

1695 Most meghallottam a szavakat: ,,Örülök, hogy úgy viselkedtél, mint igazi leányom. Légy mindig irgalmas, amint én is az vagyok. Irántam való szeretetből szeress mindenkit, még legádázabb ellenségedet is, hogy szíved hűen tükrözze (69) irgalmamat.''

1696 Ó, Krisztus! Ha nagy erőfeszitésembe kerül is, de kegyelmeddel minden lehetséges.

1697 Ma elég jól érzem magam, s örültem, hogy megtarthatom a szent órát. Abban a percben, ahogy elkezdtem az imát, fizikai szenvedéseim annyira fokozódtak, hogy képtelen voltam tovább imádkozni. Ahogy véget ért a szent óra, elmúltak fájdalmaim is. Elpanaszoltam az Úrnak, mennyire vágyódtam elmélyedni keserű szenvedéseiben, de fájdalmaim miatt nem bírtam. Erre Jézus azt mondta: ,,Leányom! Tudd meg, az az én kegyelmem, amikor megérezed és jobban megismered fájdalmaimat. De ha elhomályosul az értelmed, és nagyok a szenvedéseid, akkor valóban részt veszel az én szenvedéseimben. Teljesen hozzám hasonlónak teszek. Ebben a pillanatban az a dolgod, hogy kövesd akaratomat, jobban, mint bármikor...''

1698 (70) Gyakran kísérem a haldokló lelkeket, [415] s Isten irgalmába vetett bizalmat könyörgők számukra. Könyörgők Isten kegyelméért, ami mindig győzelmet arat. Néha, különleges, titokzatos módon, utolsó pillanatban érinti meg a bűnös lelket Isten irgalma. Külsőleg úgy tűnik, elveszett már minden. De nem így van. Isten végső

kegyelmének sugarában a lélek oly nagy szeretettel fordul Istenhez az utolsó pillanatban, hogy azonnal elnyeri bűnei bocsánatát, büntetése azonnali elengedését. Külsőleg nincs jele bánatának és összetörtségének, mert már nem reagál külső dolgokra. Ó, mily megfeszíthetetlen Isten irgalma! De jaj -- vannak lelkek, akik önként és tudatosan elutasítják, és megvetik ezt a kegyelmet. Bár a haldoklás pillanatában Isten megadja a lelkeknek ezt a belső világosságot, s ha a lélek is akarja, lehetősége van visszatérni Istenhez. De néha annyira (71) megkeményedett már némely lélek, hogy tudatosan a poklot választja. Meghiúsítja más lelkek érte mondott imáit, sőt Isten igyekezetét is.

1699

JMJ Magány -- legkedvesebb perceim,
Magány -- mindig Veled, Uram, Istenem.
Szíveden az idő boldogan telik,
Lelkem itt mindig megpihen.
Mikor a szívet eltölti a Te jelenléted s szereteted,
És a lélek tiszta hévben izzik,
A legnagyobb elhagyatottság sem teszi magányossá az ilyen lelket,
Mert a Te öledben nyugszik.
Ó, magány -- a legnemesebb társaságban eltöltött percek,
Minden teremtmény elhagyjon bár,
Én elmerülök Istenséged tengerében,
S te édesen hallgatod szívem vallomását.

1700 (72) Ma este megkérdezte tőlem az Úr: „Van-e szívednek valamilyen kívánsága?” Azt válaszoltam: „Igen, van egy nagy vágyam! Veled örökre egyesülni!” -- Erre az Úr azt felelte: „Ez nemsokára bekövetkezik. Legkedvesebb gyermekem, minden rezdülésed visszatükröződik szívemben. Pillantásom jóságosan pihen rajtad más teremtményeim előtt.”

=====

Napló -- 6. füzet

1701--1803

1701 Ma kértem az Urat, tanítson a benső életre, mert magamtól nem tudok tökéletes dolgot sem elgondolni, sem megérteni. Az Úr így válaszolt: -- „Én voltam a mestered -- most is az vagyok, és az is maradok. Légy azon, hogy szíved az én alázatos és szelíd szívemhez legyen hasonló. Sohase hivatkozz a jogaidra. Nyugodtan, türelemmel viselj el mindent, bármi is történik. Ne védekezz, ha ártatlanul megszegyenítnek. Hagyj másokat győzedelmeskedni. Maradj (73) jó akkor is, ha úgy látod, visszaélnék jóságoddal. Ha szükséges, magam védlek meg. Légy hálás a legkisebb kegyelemért is, mert ez újabb kegyelmek adományozására kényszerít engem...”

1702 Mikor a keresztutat végeztem, panaszkodni kezdett az Úr a szerzetesi és papi lelkek, a választott lelkek szeretetének hiányai miatt. „Megengedem a kolostorok és szerzetesrendek elpusztítását.” Azt válaszoltam: „Uram, de hiszen olyan sokan dicsérnek Téged a kolostorokban!” Azt felelte az Úr: „Ez a dicséret megsebzí szívemet, mert a kolostorok kiűzték a szeretetet. Ezek áldozat és szeretet

nélküli lelkek, tele egoizmussal, önszeretettel, göggel, önteltséggel, hamissággal és képmutatással. Lelkek, akik langyosak, alig van bennük annyi melegség, hogy magukat életben tartsák. Szívem ezt nem bírja elviselni. (74) Minden kegyelem, amit naponta kiárasztok rájuk, lefolyik róluk, akár egy szikláról. Nem bírom elviselni őket, mert se nem jók, se nem rosszak. Azért létesítettem a kolostorokat, hogy megszenteljék a világot. Belőlük kell kiáradnia a világra a szeretet és áldozat égő lángjainak. Ha nem térnek meg, s nem gyullad fel bennük az első szeretet, megsemmisítem őket.

Hogyan akarnak a megígért bírói székben helyet foglalni az ítéletkor, mikor bűneik súlyosabbak, mint a világei -- sem bűnbánat, sem engesztelés... Ó, szív, mely reggel magadba fogadsz, de már délben a gyűlölet számtalan formáját táplálod irántam! Ó, szív, akit különösképpen kiválasztottam! Vajon azért-e, hogy több szenvedést okozz nekem? -- A világ nagy bűnei csak felületesen sértik meg, de a választottak bűnei mélyen átdöfik szívemet...'

1703 Midőn védelmembe akartam venni őket, nem találtam semmit (75) igazolásukra. Az adott pillanatban egyetlen gondolatom sem támadt mentségükre. Fájdalom szorította össze a szívemet, s keservesen sírtam. Akkor megláttam az Urat, aki jóságosan vigasztalt: „Ne sírj, van még sok lélek, ki engem nagyon szeret, de szívem arra vágyik hogy mindenki szeresse. S mert szeretetem nagyon nagy, ezért fenýíték és bünteték.'"

1704 + Harc egy bizonyos kísértéssel. Valaki folyamatosan hízelegve beszélt hozzám. Tudta, mikor megyek a kápolnába vagy a verandára, ilyenkor rendszerint az utamba állt. Nem volt bátorsága egyedül találkozni velem, ezért mindig egy hozzá hasonló kísérelővel jött, de egyikük sem mert közeledni. Éppen a májusi ájtatosságra mentem, amikor megláttam, hogy ezek a személyek azon a helyen álltak, ahol el kellett haladnom. Még mielőtt odaértem volna, hallottam a rám vonatkozó (76) hízelgő szavakat. Az Úr megismertette velem szívük gondolatát, mely bizony nem volt jó. Éreztem, hogy az ájtatosság után elém fognak állni, s akkor kénytelen leszek velük beszélgetni, mert eddig még egyetlen szót sem váltottam velük. A kápolnából kijövet láttam, hogy felvértezve várnak rám. Félelem fogott el. De hirtelen mellém állt Jézus, és így szólt: „Ne félj, én veled megyek!'" Erre leírhatatlan erő áradt a lelkembe, pár lépéssel elóttük bátran és hangosan így szóltam: „Dicsértessék a Jézus Krisztus!'" Helyet adva válaszoltak: „Mindörökké! Ámen.'"

Mintha villám sújtotta volna őket, leszegték fejüket, s rám se mertek nézni. Ahogy tovább mentem, gonosz szavakat küldtek utánam. Ettől fogva ez a személy, ha meglátott, elmenekült előlem, én pedig hála Istennek, nyugodt voltam...

1705 (77) Szentmise után kimentem a kertbe, hogy elvégezzem az elmélkedésemet. Zavartalanul elmélkedhettem, mert egyetlen beteg sem volt ott ebben az időben. Isten jótéteményeire gondoltam, és szívem annyira fellángolt a szeretettől, hogy azt hittem, szétveri keblemet. Hirtelen elém állt Jézus, és megkérdezte: „Mit csinálsz itt ilyen

korán?' ' Azt válaszoltam: ,,Rólad, irgalmadról és irántunk való jóságodról elmélkedem. És Te, Jézusom, mit csinálsz itt?' ' -- ,,Azért jöttem, hogy veled találkozzam s új kegyelmekkel halmozzalak el. Lelkeket keresek, akik elfogadnák kegyelmeimet.' '

1706 Ma a vecseryén tudatta velem az Úr, mennyire tetszik neki a tiszta, szabad szív. Éreztem, milyen gyönyörűség Istennek ilyen szívekbe néznie. De az ilyen szívek hősi szívek. Életük állandó harc...

1707 (78) + Midőn a verandára mentem, rövid időre betértem a kápolnába. Szívem mély, dicsőítő imába merült, s magasztalta Isten felfoghatatlan jóságát és irgalmát. Ekkor e szavakat hallottam lelkemben: ,,Ilyen vagyok, amilyennek dicsérsz, és mindig ilyen maradok számodra. Már ebben az életben tapasztalod jóságomat, de teljes egészében majd a jövőben fogod megismerni.' '

1708 Ó, Krisztus! Legnagyobb gyönyörűségem, ha látom, hogy szeretnek Téged, s ha felhangzik dicsőséged, s terjed irgalmad tisztelete. Ó, Krisztusom! Életem utolsó pillanatáig nem szűnök meg irgalmadat és jóságodat dicsőíteni. Minden csepp véremmel, szívem minden dobbanásával magasztalom irgalmadat. Szeretnék egészen Téged dicsőítő himnusszá változni. Halálos ágyamon legyen szívem utolsó dobbanása szeretethimnusz végtelen irgalmad dicsőítésére!

1709 (79) + Ma azt mondta nekem az Úr: ,,A Szentlélek eljövetele előtt háromnapos lelkigyakorlatot fogsz tartani. Én magam leszek vezetőd. Nem tartod majd magad a lelkigyakorlatok alatt szokásos szabályokhoz, s nem fogsz használni semmiféle könyvet az elmélkedéshez. Feladatod egyedül szavaim megfontolása lesz. Lelki olvasmánynak Sz. János evangéliumából olvass át egy fejezetet.' '

[Az eredetiben fél oldal szabadon maradt].

1710 (80) 1938.5.26. Ma elkísértem Jézust, amint a mennybe felment.[416] Ez dél felé volt. Nagy vágyódás fogott el Isten után. Különös, minél erősebben éreztem Isten jelenlétét, annál bensőségebben vágytam Utána. Hirtelen a tanítványok és Apostolok közt találtam magam. A Szűzanya is köztük volt. Jézus azt mondta tanítványainak, hogy menjenek el az egész világra, s tanítsanak az Ő nevében! Felemelte kezét, megáldotta őket, s eltűnt a felhők között. Láttam a Szent Szűz nagy vágyódását is. Lelke a szeretet teljes erejével epekedett Jézus után, de teljesen nyugodt volt. Istenre hagyatkozott. A szívében nem volt egy rezdülés sem más, mint amit Isten akart.

1711 Midőn magam maradtam a Szent Szűzzel, a lelki életre oktatótt. Azt mondta: ,,Egy lélek igazi nagysága abból áll, hogy Istent szereti, s jelenlétében megalázza magát. Teljesen megfélemezik önmagáról. Magát a legcsekélyebbnek tartja, mert Isten hatalmas, de csak az alázatosakban találja tetszését, a gőgösöknek mindig ellenáll.' '

1712 (81) Midőn egy személy felkeresett, akiről már egy s más helyen említést tettem, s felismertem, hogy hazudni kezd, közöltem vele: tudom, hogy hazudik. Nagyon szégyellte magát, és elhallgatott. Beszéltem neki Isten nagy ítéletéről. Láttam azt is, hogy ártatlan lelkeket veszélyre csábít. Mindent felfedtem előtte, ami rejtve volt szívében. Le kellett győznöm magam, hogy így beszéljek vele. Bebizonyítván Jézusnak, hogy ellenségeimet is szeretem, neki adtam uzsonnámat. Megvilágosodott lélekkel távozott, de még távol állt a cselekedetektől...

1713 Vannak pillanatok, amikor Jézus legkisebb kívánságomat is teljesíti. Ma megemlítettem, mennyire szeretnék búzakalászt látni, de ebből a szanatóriumból nem látszik. Meghallotta ezt az egyik páciens, aki másnap kiment a mezőre, s hozott nekem pár szál csodaszép (82) kalászt. Szobámban mindig van friss virág, de lelkemet semmi sem elégíti ki, mindjobban vágyódom Isten után.

1714 Ma buzgón imádkoztam Jézushoz házunkért. Kértem, vegye el a keresztet, amely most zárdánkra nehezedik, [417] Az Úr azt válaszolta: „Imádat más szándéokra fordítom, mert a keresztet nem vehetem le rólatok mindaddig, amíg meg nem értették jelentését.” Én azonban továbbra is imádkoztam erre a szándékra.

1715 Erős kísértés. Az Úr megmutatta nékem, milyen kedves előtte a tiszta szív. Erre mélységesen átéreztem, milyen nyomorult is vagyok. Mikor a gyónásra készültem, erős kísértéseket éreztem a gyóntatók ellen. Nem láttam a sátánt, de éreztem szörnyű dühét. -- „Ez csak egy közönséges ember.” -- „De különleges, mert Isten hatalmával rendelkezik.” -- „Hát igen, (83) megvallani neki a bűnöket nem nehéz, de feltárni előtte a szív legtitkosabb zugainak titkát, s beszámolni neki Isten kegyelmeinek hatásairól és Isten minden kívánságáról, elmondani, ami az Úr között és köztem történik -- ez meghaladja az ember erejét.” Éreztem, hogy sötét hatalmakkal harcolok, s felkiáltottam: „Ó, Krisztus! Te és a pap egyek vagytok. Hozzátok meggyónni, nem egy emberhez.” Mikor elkezdtem gyónni, először ezekről a nehézségeimről számoltam be. A pap azt mondta, a legokosabb, amit tehettem, az volt, hogy legelőször ezeket a súlyos kísértéseket említettem meg. A gyónás után eltűnt minden kísértés, s lelkem eltelt békével.

1716 Egy nap a rekreáció idején az egyik karnővér úgy nyilatkozott, hogy a dolgozó nővéreknek [418] nincsenek érzéseik, s ezért keményen lehet bánni velük. Elszomorodtam, hogy az igazgató nővérek ilyen kevéssé ismerik a dolgozó apácákat, s csak a külső látszat szerint ítélik meg.

1717 (84) Ma beszéltem az Úrral, aki ezt mondta: „Vannak lelkek, akikben egyáltalán nem tudok működni. Ezek azok, akik mindig másokat figyelnek, s nem tudják, mi történik saját bensőjükben. Állandóan másokról beszélnek, még a teljes csend idején is, ami a velem való társalgásra lenne szánva. Ezek a szegény lelkek nem hallják szavaimat, üres

marad a lelkük. Engem nem saját szívükben keresnek, hanem a fecsegésben, ott pedig nem vagyok soha. Érzik ürességüket, de be nem vallanák saját hibájukat. Állandó szemrehányást jelentenek részükre azok a lelkek, akikben én uralkodom. Ahelyett, hogy megjavulnának, irigység kél szívükben. Nemhogy észre térnének, még mélyebbre süllyednek. S az idáig csak féltékeny lélek gyűlölködővé válik. Már a szakadék szélén állnak, másoktól irigylik adományaimat, míg maguk nem tudják és nem is akarják elfogadni azokat.''

1718

(85) Ha lábaidnál ülhetek, rejtőző Istenem,
Ez lelkem számára maga a mennyország,
Magadat itt ismerteted meg velem,
Add nekem szívedet, add -- így szólsz édesen hozzám.
Csendes beszélgetéseink alatt Veled kettesben
Mennyei perceket élek át,
Azt mondhatom Istennek: vedd hát szívem, vedd,
És Te, a hatalmas, végtelen, örömmel nézel rá.
Szeretet, édesség járja át lelkemet,
S a Te szüntelen jelenléted,
Elragadtatás így a földi életem,
S mint egy szeráf -- Hozsannát zengek.
Szerény kenyér színe rejti tested, lelked,
Elrejtetted benne istenséged,
Ez a kegyelem-forrás táplálja életem,
Minden égi örömnél többet ér a Te jelenléted.
Ha velem egyesülsz a Szentáldozásban, ó, Istenem,
Általad hatalmassá válok -- érzem.
(86) Tőled származik ez, ó, Uram, alázattal beismerem,
És segítségeddel szentté válhatok -- nyomorúságom ellenére.

1719 + A szentmise alatt tudomásomra jutott, hogy egy bizonyos pap kevés hatást gyakorol a lelkekre. Csak magára gondol, így magára marad -- elveszíti Isten kegyelmét. Semmitmondó külső dolgokra támaszkodik, melyeknek nincs semmi jelentősége az Isten előtt. Mivel igen büszke, hasztalanul fáradva csak szalmát csépel.

1720 Vannak pillanatok, melyeket Jézus megértet velem lelkemben, s ilyenkor minden, ami a földön van, szolgálatomra áll. Barátok, ellenségek, sikerek és kellemetlenségek. Mindennek, akár akarja, akár nem, szolgálnia kell engem. Nem gondolok rájuk egyáltalán, azon igyekszem, hogy hú maradjak Istenhez, s egész önfeledten csak Őt szeressem. Ő maga törődik velem, s küzd ellenségeim ellen.

1721 (87) A Szentáldozás után, amikor Jézust szívembe fogadtam, azt mondtam Neki: „Szerelmem! Uralkodj szívem legrejtettebb zugában, ahonnan legtitkosabb gondolataim fakadnak, ahová csak Neked van bejárásod, Uram. Ebbe a legmélyebb szentélybe nem hatolhatnak be az emberek gondolatai. Magad lakj ott benn, s minden Tőled eredjen, amit a külvilágban cselekszem. Forrón óhajtom, s lelkem egész erejével törekszem arra, hogy ebben a szentélyben otthon érezd magad, Uram.''

1722 E szavakat hallottam: „Ha kezeimet nem kötnéd meg, sok büntetést küldenék a földre. Leányom, tekinteted lefegyverzi haragomat. Bár ajkaid hallgatnak, mégis oly erősen kiáltasz hozzám, hogy megrendül az egész menny. Nem tudok elmenekülni kérésed elől, mert nem valahol távol üldözöl kérésseddel, hanem saját szívedben.”

1723 (88) Az éjjel egy hölgy lelke jött el hozzám. Érezte jelenlétét, s tudatta, hogy szüksége van az imára. Egy darabig imádkoztam érte, de éreztem, hogy szelleme még nem hagyott el. Azt mondtam gondolatban: „Ha jó lélek vagy, hagyj békén! A holnapi búcsú éretted lesz.” Ebben a pillanatban elhagyta szobámat. Felismertem, hogy a tisztítótűzben van.

1724 Ma erősebben éreztem testemben az Úr szenvedését, mint máskor. Tudtam, hogy ez egy haldokló bűnösért van.

1725 Ma újra arra tanított az Úr, hogyan járuljak a bűnbánat szentségéhez. „Leányom, ha jelenlétemben készülsz fel, gyónni is előttem fogsz. Én csak beburkolódom a pap palástjába. Sose fontolgasd, milyen a pap, (89) aki engem takar. Úgy nyílj meg előtte, mintha előttem tárulkoznál fel. Én majd megtöltöm világossággal a lelkedet.”

1726 Uram, Krisztusom, oly mélységek felett vezetsz át engemet, hogy ha letekintek, félelem támad bennem, de Szívedhez simulva azonnal béke tölt el. A Te Szívednél nem félek semmitől. Veszélyes pillanatokban úgy viselkedem, mint egy gyermek, akit édesanyja karjaiban tart: ha valami szörnyűséget lát, erősebben kapaszkodik anyja nyakába, s mindjárt védve érzi magát.

1727 + Néha úgy látom, olyan lelkek állítanak nékem csapdákat, akiknek nem kellene ezt tenniük. Nem védekezem, de erősebben bizakodom Istenben, aki látja bensőmet, és látom, hogy az illető maga esik a hurokba. Ó, Istenem, milyen igazságos és jó vagy!

1728 (90) „Írd! Háromszorosan szent vagyok, s irtózom a legkisebb bűntől is. Nem tudom szeretni azt a lelket, akit beszennyez a bűn. Ha azonban bánatot érez, nagylelkűségem határtalanra válik iránta. Irgalmam elborítja, s megigazulttá teszi őt. Irgalmam követi a bűnösöket, bárhol is járjanak, és szívem örül, ha visszatérnek hozzám. Elfelejttem a keserűséget, amellyel átítatták szívemet, és örülök visszatérésüknek. Mondd meg a bűnösöknek, hogy egy sem menekül kezeim közül. Ha elszöknek irgalmas szívem elől, igazságos kezeimbe kerülnek. Mondd meg nekik, hogy állandóan várok rájuk, hallgatom szívük dobbanását, mikor kezd értem dobanni. Írd le, hogy lelkiismeret-furdalásuk által szólok hozzájuk, sikertelenségek és szenvedések, viharok és villámok által, és az Egyház szavával. De ha minden kegyelmem semmibe veszik, haragra (91) gyúlok irántuk. Magukra hagyom őket, s megadom, amit kívánnak.”

1729 Ó, Jézusom, egyedül csak Te ismered erőfeszítéseimet. Látszólag jobban vagyok, de csak annyi telik tőlem, hogy ki

tudok menni a verandára, s nem kell állandóan az ágyban feküdnöm. Tisztán látok, tudom, mi van velem. Elöljáróim gondoskodása és az orvosok erőfeszítései ellenére gyengül és fogy az egészségem. De végtelenül örülök hívásodnak, Istenem, mert tudom, ó, Szerelmem, hogy halálommal kezdődik meg a küldetésem. Ó, hogy szeretnék már elszakadni ettől a testtől! Jézusom, Te tudod, hogy minden kívánságom a Te akaratodat óhajtja. Saját magam egy (92) pillanattal sem kívánok korábban meghalni vagy tovább élni vagy szenvedéseimet enyhíteni, illetve erősíteni. -- Csak azt akarom egyedül, ami a Te szent akaratod. Bár nagy lelkesedés és erős óhaj ég szívemben, de ezek sohasem múlják felül akaratodat.

1730 Irgalmadhoz menekülök, jóságos Istenem, mert egyedül csak Te vagy jó. Ha nagy is nyomorúságom, és számtalan a hibám, bízom irgalmadban, mert Te vagy az irgalom Istene, és évszázadok óta nem lehetett hallani, s ég, föld nem emlékezik arra, hogy egyetlen lélek is csalódott volna, aki bízott irgalmadban. Ó, könnyörület Istene! Egyedül Te tudsz igazolni engem, s Te sohasem utasítasz vissza, ha bánattal eltelve közeledem irgalmas Szívedhez, aki a legnagyobb bűnösöket sem taszítottad el.

1731 (93) Ma hatalmas vihar ébresztett fel. Tombolt a szél, felhőszakadásként ömlött a zápor, s villámok csapkodtak. Imádkoztam, hogy ne okozzon nagy károkat a vihar. Erre meghallottam: „Imádkozd a rózsafüzért, amire tanítottalak, s elmúlik a vihar.” Elkezdtem imádkozni, s még a végére sem értem, hirtelen megszűnt a vihar. Még ezeket a szavakat is hallottam: „Ezzel az imával mindent elnyersz, ha az, amit kérsz, megegyezik akaratommal.”

1732 Midőn Lengyelországért imádkoztam, ezeket a szavakat hallottam: „Különösen megszerettem Lengyelországot. Ha akaratomat engedelmességgel fogadja, hatalomra és szentségre emelem. Szikra lobban belőle, amely előkészíti a világot végső eljövetelemre.”

1733 (94) + Üdvöz légy, rejtett Szeretet, lelkem élete! Üdvözöllek, Jézusom, e kenyér jelentéktelen alakjában. Üdvözöllek, legédesebb Irgalmasság, amely kiáradsz minden lélekre! Légy üdvözölve, végtelen Jóság, Kiből kegyelmek özöne árad körös-körül. Légy üdvözölve, elhomályosított Fényesség, lelkek Világossága! Üdvözöllek, irgalom kimeríthetetlen Kútja, élet és szentség legtisztább Forrása! Üdvözöllek, tiszta szívek Gyönyörúsége! Üdvöz légy, bűnös lelkek egyetlen Reménye!

1734 Jézusom! Te tudod, hogy vannak pillanataim, amikor egyetlen emelkedett gondolatom sem támad, s lelkem lendülete is ellankad. Türelemmel viselem magam ilyenkor, s elismerem, hogy ez vagyok én, mert minden szépség Isten kegyelme. Mélységes alázat fog el, s kérem segítséged, kegyelmed pedig nem tétovázik betérni egy alázatos szívbe.

1735

(95) Ó, szűz leány, gyönyörű szép virág,

Nem sokáig lát már téged e világ,
Ó, mily pompás szépséged,
Én tiszta jegyesem.
Ki nem fejezik azt szavak vagy számok,
Mily drága szűzi tiszta virágod,
Semmi nem szennyezi be fényességedet,
Mely erős, bátor és legyőzhetetlen.
Maga a déli nap fénye
Elsötétül a szűzi szív mellett,
A szüzességnél nagyobb dolgot nem látok,
Istennek Szívéből származik virágod.
Ó, hallgatag szűz, illatos rózsaszál,
Bár itt a földön sok kereszt vár,
De szem nem látta, emberi értelem fel nem foghatja,
Mily nagy az égben a szüzek jutalma.
Ó, szűz leány, hófehér lilium,
Virágod te csak Jézusnak nyitod,
(96) Szívednek tiszta kelyhében
Megpihen Isten kedvére.
Ó, szűz leány, himnuszod senki el nem énekli,
Dalodban Isten szeretete rejlik,
Nem értik még az ég angyalai sem,
Amit egy szűz az Úrnak énekel.
Ó, szűz leány, édeni virágod
E világ minden fényén túlragyog,
S ha nem is ért meg ez a világ,
Előtted alázatosan meghajtja homlokát.
Bár a szűz útja tövises,
Élete keresztetekkel telehintett,
Nálánál senki sem erősebb,
Meg nem törik, le nem győzheted.
Ó, szűz leány, földi angyal,
Híred száll az egész Egyházban,
A tabernákulum előtt őrt állsz,
És mint egy Szeráf, egészen szeretetté válsz.

1736 (97) Midőn egy alkalommal a verandán voltam, megéreztem, hogy egy lélek súlyos kísértéssel küszködik a szentgyónással kapcsolatban. Bár ismertem a lélek állapotát, de nem kezdtem el magam beszélgetni vele. Mikor magunkra maradtunk, ő tárta fel előttem a lelkét, s elmondott mindent. Rövid beszélgetés után azt mondta: „Most már nyugodt vagyok, lelkem nagyon megvilágosodott.”

1737 Ma Jézus tudtomra adta, ne beszéljek sokat az egyik apácával. A beszélgetés alatt Isten különös kegyelme erősített, különben ez a beszélgetés nem szolgált volna Isten dicsőségét.

1738 Az Úr azt mondta: „Térj be gyakran a tisztítótűzbe, ott nagy szükségük van rád!” Ó, Jézusom! Megértem e szavak jelentőségét, de engedd meg, hogy előbb irgalmad kincseihez (98) folyamodjak.

1739 „Leányom, írd, hogy maga az irgalom vagyok a megtört lélekhez. A lélek legnagyobb nyomorúsága sem ingerel haragra, inkább szívem irgalmát ébreszti fel.”

1740 Jézusom! Adj erőt a szenvedések elviseléséhez, hogy a szám el ne húzzam, amikor a keserű kelyhet iszom. Te magad segíts, hogy áldozatom kedves legyen Néked. Ha még évekig elhúzódna, akkor se szennyezze be az önszeretetet. A szándék tisztasága tegye frissé, elevenné s kedvessé Előtted. Életem szüntelen harc és erőfeszítés szent akaratod teljesítésére, de minden ami bennem van, ó, Uram, eróm és nyomorúságom Téged dicsérjen.

1741

(99) Isten végtelen jósága az angyalok teremtésében.

Isten, ki önmagadban boldogság vagy, s nincs szükséged teremtményekre ehhez a boldogsághoz, mert Te magad vagy a szeretet teljessége. De felfoghatatlan irgalmadból teremtményeket hívsz életre, s részesíted őket örök boldogságodban és örök benső életedben, amit Te élsz, egy Isten Három Személyben. Megfejtethetlen irgalmadban angyali lelkeket alkottál, kiket szeretetedben és isteni bizalmasságodban részesítettél. Képesé titted őket az örök szeretetre. Bár ily gazdagon megajándékoztad valamennyit, Uram, a szépség és szeretet fényével, teljességed semmit sem csökkent, ó, Istenem. Másrészt az ő szépségük és fényük nem egészítette ki a Tiédet, mert Te magad vagy önmagadban minden. Ha mégis részt kaptak boldogságodból, s megengedted, hogy létezzenek és Téged szeressenek, az csak mélységes irgalmadból adódott. E vég nélküli jóságodért szüntelenül dicsérnek Téged (100) felséged lábai előtt, telve alázattal éneklik örök himnuszukat: -- Szent, Szent, Szent...

1742

Áldott légy, Háromszemélyű irgalmas Egy Isten,
Felfoghatatlan, mérhetetlen, kifürkészhetetlen,
Nincs égi angyal, ki Téged kikutatni képes,
Vég nélkül zengik ezért, a Te neved: Szent.

Irgalmas Urunk és Teremtőnk, dicsértessél,
Mindenható, irgalommal teljes,
Hogy téged szeressünk, bennünket erre teremtettél,
Örök himnuszt zengve: szent...

Áldott légy, irgalmas Isten, örök Szeretet,
Ki trónusodon ülsz a kék égbolt felett,
Így dicsér Téged a tiszta lelkek serege
Örök himnuszával -- háromszor Szent.

Szentől szemben állva Veled, Istenem,
Látom, kegyelmed más lényeket is hívhatna életre,
Ezért mély alázattal meghajlok Előtted,
Mert látom, mindez irgalmasságod tette.

(101) Az egyik legszebb szellem tagadta irgalmad,
Elvakítja a gőg, másokat is magával ránt.

Sátáná válik a gyönyörű angyal,
S egy pillanat alatt a mennyből a pokolba száll.

A hűséges angyalok dicsérik irgalmad,
Kik kitartottak a tűzpróbában,
Dicsőség Jézus Krisztusnak, a megalázottnak,
S tisztelet az alázatos Szűznek, az Ő Édesanyjának.

A harc után e tiszta lelkek elmerültek az Istenség sceánjában,
Irgalmának mélységeit kutatva és dicsérve,
Körülveszi őket Isten végtelen szépsége, ragyogása,

Felismerik a Három Személyt egy Istenségében.

1743

+ Isten végtelen jósága az ember teremtésében

Ó, Istenem! Irgalmaid nagysága hívta elő a semmiből az emberi nemet, gazdagon megáldva a természettel és kegyelemmel. Jóságodnak azonban mindez mintha nem volna elég. Irgalmaid még az örök élettel (102) is megajándékozott minket. Örök boldogságodban részesítesz, s részt vehetünk benső életedben. Mindezt egyedül irgalmadnak köszönhetjük. Megajándékozol kegyelmeddel, csupán azért, mert jó és szeretetteljes vagy. Nem volt szükséged ránk, hogy boldog légy, de meg akartad osztani velünk a Te boldogságodat. Az ember viszont nem állta ki a próbatételt. Örök kárhozattal büntethetted volna meg, mint az angyalokat. Itt lépett közbe irgalmasságod. Bensődet nagy részvét fogta el, s megígérted, hogy magad gondoskodsz megváltásunkról. Ez könyörületed felfoghatatlan mélysége. Nem büntettél, ahogy megérdemeltük volna. Dicsérjük irgalmad, Uram! Évszázadokon át fogunk magasztalni. Az angyalok is csodálják az emberek iránti irgalmadat.

1744

Dicsértessél, irgalmas Istenünk,
Mindenható Teremtőnk, Urunk,
A legmélyebb alázattal tisztelünk,
Istenséged óceánjába merülve Előtted leborulunk.
(103) De az ember nem állta ki a próbát,
Hallgatott a gonoszra, s hűtlen lett Hozzád.
Kegyelmeidet elveszítve rá nagy nyomor várt,
Könnyek, szenvedés, kínok -- amíg csak a sírba száll.
De Te, irgalmas Istenünk, nem akartad az ember pusztulását,
És Üdvözítőt ígértél neki.
Nem hagyod kétségbe merülni, nem nézed gonoszságát,
Izraelt prófétáid vezetik.
Éjjel-nappal kiált Hozzád az emberiség mégis,
Nyomorúsága, bűnei s fájdalma mélyéből.
Kiáltásunk, könnyeink jussanak fel az égig,
Ahol uralkodsz, irgalom Istene, tekints ránk az égből.
Bűnbe esett az ember, és bűnét kiengesztelni képtelen,
Isten és ember között a szakadék végtelen.
Nyomorúsága hangján kiált: Uram, kegyelmezz,
De Jahve hallgat... századok így telnek el.
Az emberiség vágya egyre erősebb,
Várják, Akit megígért az Isten,
(104) Jöjj, Istennek Báránya, jöjj el,
Vedd el bűneink, oszlassa el sötétségünket a Te fényed.
Így kérlel az emberiség szünet nélkül, ó urak Ura,
Mérhetetlen irgalmadat, kegyelmedet, mely végtelen,
Ó, hatalmas Isten, enyhülj meg, Uram,
Emlékezz jóságodra, bocsásd meg a vétkeket.

+ Isten végtelen jósága az Ő egyszülött Fiának elküldésében

1745 Istenem, Ki a bűnbeesés után nem semmisítetted meg az emberiséget, hanem Isteni Irgalmoddal megbocsátottál neki, s megajándékoztad minden kegyelemmel. Irgalmaid lehozott

hozzánk, hogy magad emelj fel nyomorúságunkból. Isten leszáll a földre, az urak Ura, a Halhatatlan lealacsonyodik. De hová is szállsz le? Talán Salamon templomába? Vagy jövedeledre új templomot emeltetsz? Ó, Uram! Mit készíthetnénk itt-tartózkodásodra? (105) Hiszen az egész föld lábaid zsámolya. Te magad készítettél templomot magadnak, a szentséges Szüzet. Szeplőtlen lénye a Te hajlékod. És megtörtént Irgalmaid felfoghatatlan csodája, Uram! „És az Ige testté lett, és mi köztünk lakozik.” Isten Igéje -- a Megtestesült Irgalom. Saját lealacsonyodással emeltél fel minket Istenségedhez. Ez szereteted és túláradó irgalmad mélysége. Az ég csodálja szereteted bőségét. Most már senki sem fél Hozzád közeledni. Te vagy az irgalom Istene. Megkönyörülsz nyomorúságunkon. Istenünk vagy, mi pedig a Te néped. Atyánk vagy, mi pedig -- kegyelmedből -- a gyermekeid. Dicsértessék irgalmad, hogy leszálltál hozzánk.

1746

Áldott légy, irgalmas Istenünk,
Ki az égből a földre leereszkedtél,
Téged nagy alázattal dicsérünk,
Amiért az emberi nemet felemelni kegyeskedtél.

(106) Irgalmaid felfoghatatlan, végtelen,
Irántunk való szeretetből testet öltesz
A Tiszta Szüztől, kit a bűn nem érintett,
Öröktől valók e döntések.

E Szent Szűz, e hófehér Liliom
Dicséri elsőként irgalmad hatalmát.
Tiszta szíve az Ige érkezésére megnyílt,
Hitt Isten Követének, és Istenbe vetette bizalmát.

Csodálja az ég is, hogy emberré lett az Isten,
Hogy van a földön Szív, mely méltó Istenéhez,
Miért nem egy szeráffal egyesülsz, Uram, miért a bűnössel?
Ó, ez irgalmad rejtélye
A szüzi méh tisztaságának ellenére.

Ó, Isteni Irgalom rejtélye, ó, könyörülő Isten,
Ki elhagytad égi trónusod,
És leereszkedtél nyomorúságunkhoz, az emberi gyengeséghez,
Mert nem az angyaloknak, hanem az embernek kell az irgalom.

Hogy méltón dicsérjük az Úr irgalmát,
Egyesülünk a Szeplőtelen Szűzanyával,
(107) Himnuszunk így kedvesebben száll Hozzád,

Mert Ő az angyalok és az emberek között -- választottad.
Általa mint tiszta kristályon át
Jött közénk irgalmad.
Az ember Isten előtt kedvessé Általa vált,
Kegyelmeid Általa áradnak ránk.

+ Isten végtelen jósága az ember megváltásában

1747 Istenem, Ki egyetlen szavaddal sok ezer világot tudnál megváltani. Igazságodnak Jézus egyetlen sóhaja elégtételt tudott volna adni. De Te, Jézusom, tisztán irántunk való szeretetből magad vállaltad a szörnyű szenvedést. Egyetlen sóhajod kiengesztelte volna Atyád igazságosságát, minden szenvedésed, megsemmisülésed, egyedül felfoghatatlan szereteted és irgalmad műve. S mikor elhagytad ezt a földet, ó, Uram, velünk akartál maradni, s

itt hagyta saját magát az Oltáriszentségben, szélesre tárva irgalmasságodat. Nincs oly nyomor, (108) ami kimeríthetne Téged. Mindnyájunkat meghívtál szeretetednek ehhez a forrásához. Itt van irgalmad temploma, tehetetlenségünk gyógyszere. Hozzád, mint élő forráshoz, siet minden lélek. Némelyek -- mint a szeretetedre szomjas szarvasok, mások pedig, hogy bűneik sebét megtisztítsák; s vannak, akiket kimerített az élet, azok új erőt merítenek Belőled. Abban a pillanatban, amikor a kereszten meghaltál, az örök élettel ajándékoztál meg minket. Feltártad legszentebb oldaladat, megnyitva nekünk irgalmad kimeríthetetlen forrását. A legdrágábbat adtad, amid volt: Szíved vérét és vizét. Ez irgalmad mindenhatósága, ebből árad ránk minden kegyelem.

1748

Dicsőítsen és magasztaljon, Istenem, irgalmad műve,
Minden hűséges szív áldjon téged.
Akiken szerető tekinteted pihen,
Akikben él örök életed.

(109) Ó, irgalmas Jézusom, fájdalmas volt a földön szent életed,
Szörnyű kínok között fejezed be művedet,
Felfeszítve a kereszten,
És mindezt irántunk való szeretetből titted.

Szeretetből megengedted, hogy megnyissák szent oldalad.
Szívedből két forrásként vér és víz fakadt.
Ez lett irgalmad forrása,
Itt lelnek a lelkek enyhülésre, vigaszra.

Az Oltáriszentségben itt hagyta számunkra irgalmadat,
Szereteted rendelte ezt,
Hogy az élet szenvedéseiben, fájdalmaiban
Jóságodban soha ne kételkedjem.

Ha lelkünkre az egész világ nyomorúsága nehezedne,
Egy pillanatra sem szabad kételkednünk,
Csak bízunk, hisz végtelen az ő irgalmának ereje,
A bűnbánó lélekre szeretettel néz Istenünk.

Ó, Urunknak kimondhatatlan irgalmassága,
A könnyörlés és minden öröm forrása,
(110) Bízál, lelkem, ha megjelölt is a bűn skarlátja,
Mert ha Istenhez közeledsz, oltalmat nyersz Nála.

Mert Ő a végtelen szeretet élő lángja,
Ha őszintén Hozzá fordulunk,
Benne eltűnnek bűneink s lelkünk nyomorúsága,
Ő kiegyenlíti minden tartozásunk, ha Rá hagyatkozunk.

1749

+ Isten végtelen jósága
felékesítette szépséggel az egész világot,
hogy az ember jól érezze magát a földön

Ó, Isten, mily gazdagon árasztottad a világra irgalmasságodat, s mindezt az emberért. Ó, hogy szeretheted az emberiséget, hogy oly tevékeny szeretettel gondoskodsz róla! Ó, Uram, Teremtőm! Mindenütt kezeid nyomát látom, s irgalmad pecsétjét mindenben, ami körülvesz engem. Legirgalmasabb Teremtőm! Dicsőítem nevedet minden teremtmény, élők és élettelenek (111) nevében. Felszólítom az egész világot, dicsérje irgalmadat! Ó, milyen nagy a Te

jóságod, Uram!

1750

Urunk és Teremtőnk, áldott légy.
Egész világ, magasztald Uradat mély alázattal,
Adj hálát Teremtődnek mindenért,
És hirdesd, hogy felfoghatatlan Isteni Irgalma.
Jöjj, zöldellő föld,
Jöjj, végtelen tenger,
Hálád kedves énekként csendüljön,
És hirdesse, Isten irgalma mily mérhetetlen!
Jöjj, tündöklő napfény,
Jöjjetek viruló harmatos virágok,
Tiszta hangotok egyetlen himnuszként
Zengje, mily hatalmas az Isteni Irgalom!
Jöjjetek, hegyek és völgyek, zúgó erdők, rengeteg,
Jöjjetek, viruló, harmatos virágok,
Illatotok, szépségetek
Dicsérje és áldja az Isteni Irgalmasságot!
(112) Földünknek minden gyönyörűsége,
Mellyel nem tud betelni az ember,
Jöjjetek, az Urat együtt dicsérjétek,
Mérhetetlen irgalmát hirdetve!
Jöjj, egész földnek szépsége,
És dicsérd Teremtődöt mély alázattal,
Mert minden szépség az Ő irgalmának műve,
És hirdeti is zengő hangon: mily hatalmas Isten irgalma.
De mind e szépség felett
Kedvesebb dicséret Isten számára
Az ártatlan, bizalommal telt lélek,
Aki szorosán egyesül Vele a kegyelem által.

1751 + A Legszentebb Oltáriszentségben elrejtett Jézus,
egyetlen Szerelmem, egyedüli Irgalmam! Neked ajánlom testem,
lelkem minden szükségét. Te tudsz segíteni rajtam, mert Te
magad vagy az irgalom. Benned van minden reményem.

(113) [Az eredeti kéziratban itt hosszabb szünet következik.
Egy egész oldal üresen maradt.]

+

(114) JMJ Krakó--Pradnik 1938.6.2.

Háromnapos lelkigyakorlat

1752 Mesterem, Jézus vezetése alatt, aki maga rendelte el
ezt a lelkigyakorlatot, sőt meghatározta a napot is, mikor
tartsam. Nevezetesen 3 nappal a Szentlélek eljövetele előtt.
Ő maga vezetett engem.

Mindezek ellenére megkérdeztem a lelkiatyámat, szabad-e
ilyen lelkigyakorlatot tartanom? Ő engedélyt adott rá. A
főnöknő anyát is megkérdeztem, aki szintén engedélyt adott.
Elhatároztam, hogy engedélyük nélkül nem tartom meg a
lelkigyakorlatot. Elkezdtem egy kilencedet a Szentlélekhez,
s vártam a főnöknő engedélyére.

(115) Ma kellene elkezdenem a lelkigyakorlatot, de még nem
kaptam értesítést a főnöknő véleményéről.

Este a litánián megpillantottam az Úr Jézust. „Leányom,

ma megkezdjük a lelkigyakorlatot.'" Azt válaszoltam:
,,Jézusom, legkedvesebb Mesterem, kérlek, bocsáss meg, de
nem tarthatom meg a lelkigyakorlatot, mert nem tudom,
megengedi-e a főnöknő.'" -- ,,Légy nyugodt, leányom, a
főnöknő megengedte, holnap kora reggel te is megtudod, de ma
este elkezdjük a lelkigyakorlatot...'"

Valóban, este telefonált a főnöknő, s beszélt azzal a
nővérrel,[419] aki betegségem alatt ápol, s kérte, mondja
meg nekem, engedélyezi a lelkigyakorlatot. A nővér
elfelejtett szólni, csak reggel értesített, (116) bocsánatot
kérve, amiért nem szólt este. Azt feleltem: ,,Legyen
nyugodt, már tegnap elkezdtem a lelkigyakorlatot a főnöknő
kívánsága szerint.'"

1753

+ Első nap

Este kaptam Jézustól egy témát az elmélkedéshez. Első
pillanatban félelem és öröm járt át. Szívéhez simultam, s
eltűnt a félelem, csak az öröm maradt. Teljesen Isten
gyermekének éreztem magam, s az Úr azt mondta nekem: ,,Ne
félj semmitől. Ami másnak tilos, azt te megkapod. Olyan
kegyelmek, melyeket mások még messziről sem láthatnak, neked
olyanok, mint a mindennapi kenyér.

1754 Gondolkozz el, leányom, kivel kötötted össze szívedet
fogadalmad révén... Mielőtt a világot megteremtettem, már
szerettelek téged. Olyan szeretettel, amilyent ma tapasztal
szíved a részemről. (117) Ez a szeretet örökké változatlan
marad.'"

1755 Alkalmazás: Már maga a pusztá emlékezés arra, hogy
kivel jegyezte el szívem magát, mélységes áhítatra indítja a
lelkem. Egy óra úgy elröppent, mint egy perc. Ebben az
áhítatban megismertem Isten tulajdonságait. A szeretet
tűzétől lángra gyújtva kimentem a kertbe, hogy kissé
lehűljek. De ahogy felnéztem az égre, a szeretet újabb
hulláma öntötte el a lelkemet. Ekkor e szavakat hallottam:

1756 ,,Leányom, kimerítetted már a feladott témát? Akkor
újabbat adok neked.'" Így válaszoltam: ,,Ó, áttekinthetetlen
Felség! Egy örökkévalóság is kevés lesz nekem, hogy
megismerjelek Téged... De szeretetem megsokszorozódott
Irántad. Hálából szívemet, mint egy rózsabimbót lábaidhoz
teszem. Örvendeztesse illata Isteni Szívedet most és az
örökkévalóságban... Milyen mennyei érzés, ha a szív érzi,
hogyan ennyire szereti őt az Isten.'"

1757 (118) ,,Ma elolvasod Szent János Evangéliumának 15.
fejezetét. Azt akarom, hogy nagyon lassan olvasd.'"

Második elmélkedés

1758 ,,Leányom, gondolkozz el Isten életéről, melyet az
Egyház rejt magában a lelked megváltására és
megszentelésére. Gondolkozz el azon, hogyan használod fel a
kegyelemnek ezeket a kincseit, szeretetem erőfeszítéseit.'"

1759 Alkalmazás: Ó, legirgalmasabb Jézus! Nem mindig tudtam ezeket a felbecsülhetetlen adományokat kihasználni, mert nem mindig az adományt néztem, sokkal inkább az edényt, amiben nyújtottad azokat. Legédesebb Mesterem, mától fogva másképp lesz. Fel fogom használni kegyelmeidet, amennyire csak képes lesz rá a lelkem. Élő hitem segíteni fog, hogy kegyelmeidet Tőled közvetlenül fogadjam, bármilyen alakban küldöd is őket. Nem fogom figyelni az edényt, (119) amiben küldöd őket. Ha nem leszek képes mindig örömmel fogadni kegyelmeidet, akkor szent akaratom iránti engedelmisséggel fogadom.

1760

+ Értekezés a lelki harcról

„Leányom, oktatni akarok a lelki küzdelemről. Sohase bízz magadban, hagyatkozz mindig szent akaratomra. Elhagyatottságban, sötétségben s különféle kétely közt menekülj hozzám s lelki vezetődhöz, ő mindig feleletet fog adni néked nevemben. Ne alkudozz a kísértésekkel. Azonnal zárkózz szívedbe, s az első adandó alkalommal tárd fel lelked gyóntatódnak. Utolsó helyre tedd az önszeretetedet, hogy ne szennyezze be cselekedeteidet. Nagy türelemmel viseld el saját magadat. Ne hanyagold el a belső önmegtágadásokat. Az előljárók, gyóntatók véleményének mindig adj igazat magadban. Kerüld a zúgolódókat, mint a ragályos betegséget. (120) Cselekedjenek úgy, ahogy akarnak, te azonban csak úgy, ahogy én kívánom tőled. Hüen tartsd be a szabályzatot. Ha bántalom ér, gondolkozz el azon, miként tudnál jót tenni azzal, akitől elszenvedted a sérelmet. Ne öntsd ki a szíved másoknak. Hallgass, ha intenek, ne kérdezd a többiek véleményét, csak a lelkiatyádét. Vele szemben olyan egyszerű és őszinte légy, mint egy gyermek. Ne bátortalanítsd el mások hálátlansága. Ne kutasd kíváncsian, milyen úton akarok vezetni. Ha fáradtság és kedvetlenség hatol szívedbe, menekülj magadtól, s rejtőzz el szívedben. Ne félj a harctól, gyakran már a bátorság is elrettenti a kísértést -- s nem mernek bántani bennünket. Harcolj mindig azzal az erős meggyőződéssel, hogy veled vagyok. Ne hagyd, hogy az érzelmek vezessenek, mert nincs mindig hatalmad felettük, minden érdem az akarattól függ. A legkisebb dolgokban is kövesd előljárod utasításait. Nem áltatlak a béke ígéretével (121) s vigasztalásokkal, inkább készülj fel nagy harcokra. Tudd, hogy most egy színpadon állsz, s az egész föld és ég téged figyel. Harcolj, mint egy lovag, hogy megjutalmazhassalak, s ne félj fölöslegesen, mert nem vagy egyedül.''

Második nap

1761 „Leányom, ma teljes nagyságában gondolkozz el fájdalmas szenvedéseimen. Úgy nézd, mintha kizárólag érted szenvedtem volna el őket.''

1762 Alkalmazás: Midőn elmélyedtem Jézus szenvedéseiben, nyilvánvalóvá vált előttem az emberi lelkek értéke s a bűnök minden utálatossága. Felismertem, mennyire nem tudok szenvedni. Hogy szenvedéseim érdemszerzővé váljanak,

bensőségesen egyesülök Jézus szenvedéseivel, egyúttal kegyelmet kérek a haldokló lelkek részére, hogy ebben a fontos pillanatban vegye körül őket.

(122)

Második elmélkedés

1763 „Leányom, elmélkedj a szabályzatról és a nekem tett fogadalmairól. Jól tudod, milyen sokra becsülöm ezeket, minden kegyelem, amit a szerzetes lelkeknek adok, összefügg a szabályzattal és a fogadalmakkal”.

1764 Alkalmazás: Ó, Jézusom! Sok vétséget érzek itt, de a Te kegyelmeddel a rendi szabályok és fogadalmam tudatos megszegésére nem emlékezem. Továbbra is őrizz, ó, jóságos Jézusom, mert saját magam gyenge vagyok.

1765 „Ma, leányom, lelki olvasmánynak Szent János Evangéliumának a 19. fejezetét vedd, és ne csak az ajkaddal, hanem a szíveddel is olvasd!”

1766 Mialatt olvastam, mély szomorúsággal telt el a szívem. Felismertem a teremtmények nagy hálátlanságát Teremtőjük és Uruk iránt. Kértem Istent, óvjon meg engem értelmem ilyen elhomályosulásától!

1767

Értekezés az áldozatról és az imáról

(123) „Leányom, arra akarlak tanítani, miként menthetsz meg lelkeket áldozattal és imával. Imával és szenvedéssel több lelket menthetsz meg, mint egy misszionárius tisztán tanítással és prédikációival. Élő szeretetáldozatnak kívánlak látni, akinek csak így van ereje előttem. Saját énedet kell megsemmisítened és kioltanod, s lényed legmélyén halottként kell élned. Ebben a rejtettségben kell feláldoznod magad -- hová emberi szemek nem látnak el. -- Így leszel nékem tetsző, egészen elégi áldozat, édességgel, illattal teljes, s nagy erőd lesz, bárkiért is könyörögsz hozzám. Külsőleg a következő legyen áldozatod formája: rejtett, csendes, szeretet járja keresztül, ima itassa át. Azt kívánom, leányom, áldozatod legyen tiszta és alázatos, hogy kedves legyen előttem. Hogy mindent meg tudj tenni, amit kívánok tőled, kegyelmeimet bővem árasztom rád. Most megtanítalak, hogyan (124) végezd ezt az áldozatot hétköznapjaidban, hogy megóvjalak a képzelgésektől. Minden fájdalmat szeretettel fogadj. Ne aggódj, ha olykor kedvetlenséget és viszolygást érzel ezekkel az áldozatokkal szemben. Minden erőd az akaratodban van, így az ellentétes érzelmek az áldozatot szememben nem csökkentik, ellenkezőleg, növelik értékét. Tudd meg, hogy tested, lelked gyakran tűzben fog szenvedni. Bár némely órában nem fogsz érezni engem, de én mindig veled leszek. Ne félj, kegyelmem veled marad ...”

Harmadik nap

1768 „Leányom, a mostani elmélkedés alatt gondolj a

felebaráti szeretetre. Felebaráti szeretetedet az én szeretetem irányítja-e? Imádkozol-e ellenségeidért? Jót kívánsz-e azoknak, akik valamilyen módon megszorítottak vagy megbántottak?

Tudd, hogy ha valamely lélekkel (125) jót teszel, úgy veszem, mintha nekem tette volna.'

1769 Alkalmazás: Ó, Jézus, Szerelmem! Te tudod: mindössze rövid ideje, hogy felebaráti szeretetemet kizárólag a Te szereteted vezeti. Csak Te ismered azokat az erőfeszítéseket, amelyeket megtettem ez irányban. Ma már könnyebb, de ha Te nem gyújtottad volna fel bennem ezt a szeretetet, bizony nem tudtam volna kitartani. Ezt a Te eucharisztikus szereteted teszi, mely mindennap lángra gyújtja szeretetemet.

Második elmélkedés

1770 ,,Most a Legszentebb Oltáriszentségben élő szeretetemről fogsz elmélkedni. Itt egészen érted vagyok testestől-lelkestől, Istenséggel, mint jegyesed. Tudod, mit kíván a szeretet -- egy dolgot csupán -- kölcsönösséget...'

1771 Alkalmazás: Ó, Jézusom! Te tudod, hogy úgy szeretnék szeretni Téged, ahogy (126) még egy lélek sem szeretett eddig. Azt szeretném, ha az egész világ irántad érzett szeretetté válna, Jegyesem! Te Szíved tejével és mézével táplálsz engem. Kora gyermekkorom óta magadnak neveltél, hogy most képes legyek szeretni Téged. Tudod, hogy szeretlek, mert csak Te ismered áldozatom mélységét, melyet naponta felajánlok Néked.

1772 Jézus azt mondta nekem: ,,Van-e valamilyen nehézséged, leányom, ezen a lelkigyakorlaton?' -- Azt válaszoltam: ,,Nincs semmi. Értelmem, mint a villám, fáradság nélkül fogom fel a hit minden titkát. Mesterem és Vezetőm! Világosságod sugaraira értelmem minden homálya eloszlik.'

1773 ,,Ma lelki olvasmányom János Evangéliuma 21. fejezetét vedd. Inkább a szíveddel, mint az eszeddel éld át.'

1774 (127) + A júniusi ájtatosság alatt mondta az Úr: ,,Leányom, Szívedben tetszésem találtam. Midőn Nagycsütörtökön az Oltáriszentségben itt hagytam magamat, szándékomban nagy jelentőség volt.'

1775 E szavakra ki akartam szeretetemet fejezni, mit jelent nekem Ő, de nem találtam szavakat, s tehetetlenségemben elkezdtem sírni. Jézus azt mondta: ,,Csupa irgalom vagyok számodra, ezért kérlek, ajándékozd nekem nyomorúságodat és erőtlenségedet, s ezzel megörvendezteted szívemet.'

1776 Ma Isten szeretetének oly élő lángja hatolt be lelkembe, hogy ennek hosszabb érintésére már elégnék, s a jelen kötelékeitől megszabadulnék. Azt gondoltam, még egy

kis idő, és elmerülök a szeretet tengerében. Nem tudom leírni a szeretet nyilait, melyek átjárják lelkemet.

1777 (128)

+ Konferencia az irgalomról

„Tudd meg, leányom, a szívem csupa irgalom. Az irgalomnak ebből a tengeréből áramlik a kegyelem az egész világra. Egyetlen hozzám közelítő lélek se távozik vigasz nélkül. Minden nyomorúság elsüllyed irgalmamban, s minden megváltó és megszentelő kegyelem ebből a forrásból buzog. Leányom, azt akarom, hogy szíved irgalmam lakhelye legyen. Azt akarom, hogy ez az irgalom szíveden át áradjon az egész világra. Aki hozzád közelít, ne távozzon Tőled irgalmam iránti bizalom nélkül, amit annyira óhajtok a lelkekért. Imádkozz, amennyit csak bírsz a haldoklókért, esdd ki részükre az irgalmamba vetett bizalmat. Nekik van a legnagyobb szükségük erre a bizalomra, de a legkevesebb van bennük. Tudd meg, hogy némely lélek csak az utolsó pillanatban mondott imádságodnak köszönheti örök üdvösségét. Ismered irgalmam egész mélységét, (129) meríts hát belőle magadnak, de főleg a szegény bűnösöknek. Előbb semmisül meg a föld s az ég, mintsem irgalmam ne fogna át egy bízó lelket.”

1778 Elhatározásom továbbra is ugyanaz: Egyesülés Krisztussal, az Irgalommal.

1779

A lelki gyakorlat vége -- utolsó beszélgetésem az Úrral

Köszönöm, örök Szeretet, irántam való felfoghatatlan jószágodat, hogy közvetlenül gondoskodsz szentségemről! -- „Leányom, főleg három erény ékesítsen: alázat, szándékos tisztasága és szeretet. Ne tégy mást, csak amit kívánok tőled, s fogadj el mindent, amit nyújtok neked. Törekedj összeszedettségben élni, hogy meghalld hangomat, amely oly csendes, hogy csak az összeszedett lelkek hallhatják meg ...”

1780 (130) Ma éjfélig nem tudtam elaludni, mert nagyon izgatott voltam a holnapi fogadalom megújítás miatt. Isten nagysága elárasztotta egész lényemet.

1781

Pünkösds.[420] Fogadalom megújítás.

Sokkal[421] korábban keltem fel, mint máskor. Bementem a kápolnába, s elmerültem Isten szeretetében. A Szentáldozás előtt csendben, saját magamnak megújítottam rendi fogadalmaimat. A Szentáldozás után Isten felfoghatatlan szeretete árasztott el. Lelkem a Szentlélekkel egyesült, aki ugyanaz az Úr, mint az Atya és Fiú. Lelkem betöltötte szent leheletének gyönyörűsége. Hiába is erőlködnék, képtelen lennék még kis részét is megértetni mindannak, amit átélt a szívem. Egész napon át, bárhol is voltam, bárkivel is beszéltem, elkísért Isten élő jelenléte. Lelkem hálaadásba merült ezért a nagy kegyelemért.

1782 (131) + Ma, midőn kimentem a kertbe, azt mondta az Úr: „Menj vissza a szobádba, mert ott várok rád!” Amint visszaértem, azonnal megpillantottam az Úr Jézust. Az asztalnál ült, s rám várt. Jóságos pillantással szólított meg: „Leányom, azt szeretném, ha most írnál, mert ez a séta nem egyezik akaratommal.” Egyedül maradtam, s azonnal elkezdtem írni.

1783 + Miután elmerültem az imában, s egyesültem az összes szentmisével, melyeket az egész világon bemutatnak, ebben a percben könyörögtem az Úrhoz, hogy ezen szentmisék révén irgalmazzon a világnak, főleg a szegény bűnösöknek, akik épp most haldokolnak. Abban a pillanatban meghallottam lelkemben Isten válaszát. Ezer lélek (132) nyert kegyelmet imám közbenjárásával, melyet Istenhez intéztem. Nem tudjuk, hány lelket kell megmentenünk ima és áldozat által. Ezért állandóan kell imádkoznunk a bűnösökért.

1784 Ma egy hosszabb beszélgetés során azt mondta nekem az Úr: „Mennyire vágyódom a lelkek üdvösségére! -- Legkedvesebb titkárnóm, írd! Isteni életemet akarom önteni az emberek lelkébe, s szentté kívánom tenni őket, csak elfogadnák kegyelmeimet. A legnagyobb bűnösök is nagy szentségre jutnának, ha bíznának irgalmamban. Bensőmben túlcsordul irgalmam, s kiárad mindenre, amit teremtettem. Gyönyörűség nekem az emberek lelkén munkálkodni, irgalmammal eltölteni (133) s megigazulttá tenni őket. Királyságom a földön van -- életem pedig az emberi lelkekben. Írd, Szívem titkárnője! Közvetlenül én vagyok a lelkek vezére -- közvetve pedig a pap által vezetem őket, szentségre vezetem mindannyiukat olyan úton, amit egyedül csak én ismerek.”

1785 Ma egész rövid időre meglátogatott a főnöknő anyja. Midőn körülnézett nálam, megállapította, hogy túl szép helyen vagyok itt. Tény: a nővérek azon fáradoznak, hogy kellemessé tegyék szanatóriumi tartózkodásomat. Ez az engem körülvevő szépség azonban nem csökkenti áldozatomat, melyet egyedül csak az Isten lát. Ez csak akkor ér majd véget, ha utolsót dobban a szívem. Sem a föld, sem az ég szépsége nem képes eltörölni lelkem szenvedéseit, melyek minden pillanatban elevenek, (134) még ha csak bensőleg is. Akkor fognak megszűnni, ha Te mondod, ki magad mérted rám a szenvedéseket: „Elég!” Semmi sem csökkentheti áldozatomat.

1786
Úrnapja utáni első péntek[422] 1938.6.17.

Az Úrnapja utáni első pénteken oly nyomorúságosan éreztem magam, hogy azt gondoltam, itt van már a várva várt pillanat. Felment a lázam, s az éjszakai köhögés vérhányással súlyosbodott. Reggel mégis elmentem fogadni az Úr Jézust, de a szentmisén már nem maradhattam. Délután hirtelen leesett a hőmérsékletem 35,8 fokra, s oly gyengének éreztem magam, mintha minden elhalt volna bennem. Midőn mély összeszedettséggel imádkoztam, felismertem, még nem érkezett el szabadulásom ideje, hanem Jegyesem újabb hívását kaptam.

1787 Midőn találkoztam az Úrral, ezt mondtam (135) Neki: „Jézusom, félrevezetsz engem, megmutatod az ég nyitott kapuját, s aztán újra itt hagysz a földön.” -- Az Úr azt válaszolta: „Ha az égben mostani napjaidat meglátod, örülni fogsz, s szeretnél még sok ilyet látni, amennyi csak lehetséges. Nem csodálkozom azon, leányom, hogy ezt most nem tudod megérteni, mert szívedet fájdalom és vágy járja át utánam. Éberséged tetszik nekem. Legyen elég neked az én szavam -- már nem tart sokáig!”

Így lelkem újra száműzetésben maradt. Szeretettel egyesültem Isten akaratával, s belenyugodtam óságos ítéletébe.

1788 + A világi beszélgetések, melyeket itt hallok, annyira kínoznak, hogy szinte ájulás kerülget. Mivel ez külsőleg is meglátszik rajtam, az engem ápoló nővérek is észrevették.

1789 (136) + Ma[423] láttam Istennek a képen át kiáradó dicsőségét. Sok lélek nyer kegyelmet előtte, ha nem is beszélnek róla. Útjainak változatossága ellenére dicsőítést nyer Isten e kép által. A sátán és a gonosz emberek erőfeszítései széttűződnak és megsemmisülnek általa. A sátán dühöngései ellenére Isten irgalmassága diadalmaskodni fog az egész világon, s minden lélek dicsérni fogja Őt.

1790 Felismertem: a lelkeknek minden saját tetteikről le kell mondaniuk, hogy Isten működni tudjon bennük. Különbözik nem viszi végbe bennük akaratát.

1791 Midőn egy nagy vihar közeledett, elkezdtem imádkozni ezt a rózsafüzért. Ekkor meghallottam az angyal hangját, aki így panaszkodott Istennek: „Nem közeledhetek ebben a (137) viharban, mert a szájából áradó fényesség visszatart engem is, meg a vihart is!” Ebben a percben megértettem, milyen nagy pusztítást okozott volna az angyal a viharral, de azt is megláttam, hogy ez az imám kedves volt Isten előtt, s láttam milyen nagy az ereje ennek a rózsafüzérnek.

1792 Láttam, hogy egy lelket, aki Istennek igen kedves, különféle üldözések ellenére magasabb méltóságba emel Isten. Ez örömmel töltötte el a szívemet.

1793 Legkedvesebb pillanataim azok, mikor bensőmben beszélgetek az Úrral. Igyekszem, amennyire erőmből telik, hogy ne hagyjam magára Őt. Ő szeret állandóan együtt lenni velünk ...

1794 (138) + Ó, Jézus! Örök Isten! Köszönöm megszámolhatatlan jótéteményeidet és kegyelmeidet! Legyen szívem minden dobbanása új hálaének Néked, Istenem! Minden csepp vérem Érted keringjen, Uram! Legyen lelkem egyetlen dicsőítő himnusz! Szeretlek, Istenem, Magadért.

1795 Istenem! Bármily nagyok szenvedéseim, s ha el is húzódnak, gazdag adományként fogadom őket kezedből, még azokat is, amelyeket más lelkek megvetettek. Valamennyivel hozzám jöhetsz, Jézusom, nem utasítlak el, csak arra kérlek,

adj erőt is, hogy el tudjam viselni őket, s tedd irdemszerzővé valamennyit. Vedd egész lényemet, s tégy velem, amit csak akarsz!

1796 (139) Ma nagy fényességben láttam az égben Jézus Legszentebb Szívét. Sebéből az egész világra kiáradtak a sugarak.

1797 Ma eljött hozzám az Úr, és azt mondta: „Leányom, segíts nekem lelkeket menteni! Elmész most egy haldokló bűnöshöz, s imádkozod érte az irgalmasság rózsafüzéréért. Ezáltal elnyered számára a bizalmat irgalmamban, hiszen már nagyon kétségbe van esve.”

1798 Hirtelen egy idegen kunyhóban találtam magam, ahol egy öregember szörnyű kínok között haldoklott. Fekhelyét a síró család és sok ördög vette körül. Ahogy elkezdtem imádkozni, a sötétség szellemei sziszegve, fenyegetődzve szétszóródtak. A lélek megnyugodott, s az Úrban való teljes bizalommal elhunyt.

Abban a pillanatban a szobámban találtam magam. Nem tudom, hogyan ment végbe mindez.

+
(140) JMJ

1799 Érzem, hogy valamilyen hatalom véd, s támogat az ellenséges támadások ellen. Oltalmaz és védelmez. Ezt egészen világosan érzem. Szárnyai árnyékával oltalmaz engem.

1800 Jézusom! Egyedül Te vagy a jó! Még ha igyekszik is szívem jóságod egy kis részét is leírni, nem tudom. -- Túlhaladja minden elképzelésünket.

1801 Egyik nap a szentmise alatt az Úr mélyebben megismertette velem szentségét és fenségét. Ugyanakkor felismertem saját nyomorúságomat. Örültem ennek a felismerésnek, s egész lelkem elmerült irgalmában. Mérhetetlenül boldognak érzem (141) magam.

1802 A következő napon világosan értettem e szavakat: „Látod, Isten ilyen szent, te pedig oly bűnös vagy. Ne merj Eléje lépni, s gyónj naponta!” -- Tény, hogy minden, ami eszembe jutott, bűnnek tűnt előttem. Mégsem hagytam ki a Szentáldozást, s elhatároztam, hogy csak adott időben megyek el gyónni, mert nem volt felismerhető akadálya, hogy áldozzam. Mikor eljött a gyónás ideje, egész sor bűnt készítettem össze, amivel majd vádolom magam. A gyónás alatt azonban az Úr csak két gyarlóságot hagyott bevallanom, bár igyekeztem úgy gyónni, ahogy felkészültem. Mikor elhagytam a gyóntatószéket, azt mondta az Úr: „Leányom, minden bűn, amit meg akartál gyónni, szememben (142) nem bűn. Azért vettem el tőled a lehetőséget, hogy elmondd ezeket.” Felismertem, hogy a sátán akarta megzavarni a nyugalomomat, s túlzó gondolatokat sugallt. -- Ó, Megváltóm! Mily nagy a Te jóságod!

1803 Egyik nap a Szentáldozásra készülve megállapítottam,

hogy nincs semmi, amit felajánlhatnék az Úrnak. Leborultam hát lábai elé, és könyörögtem, bocsássa szegény lelkemre egész irgalmát. -- „Kegyelmed, amely irgalmas Szívedből árad, erősítsen a harcban és a szenvedésben, hogy hű maradhassak Hozzád! Bár igen nyomorult vagyok, nem félek Tőled, mert jól ismerem irgalmadat. Semmi sem rettent el Tőled, Istenem, mert minden kisebb, (143) mint az én felismeréseim. -- Ezt világosan látom.''

[Ezzel véget ér Boldog Faustyna Kowalska nővér feljegyzéseinek hatodik és utolsó füzete, aki az Irgalmasság Anyja Nővérei Kongregációjának örökfogadalmas szerzetesnője volt.]

=====

Felkészülésem a Szentáldozásra

(1)
+
JMJ

Krakkó, 1938.1.10.

Felkészülésem a Szentáldozásra

Az Oltáriszentségről nevezett Mária Fausztina nővér

Az Irgalmasság Anyja Nővéreinek Kongregációja

1804 (2) Életem legünnepibb pillanata az, amikor az Oltáriszentséget magamhoz veszem. Vágyódom minden Áldozásra, s minden Szentáldozást megköszönök a Legszentebb Szentháromságnak.

Ha az angyalok irigykedni tudnának, két dolgot irigyelnének tőlünk, először a Szentáldozást, másodsor a szenvedést.

1805 1. + Ma úgy készülök fogadásodra, mint ahogyan a menyasszony várja a Jegyesét. Hatalmas Úr az én Jegyesem. Az ég sem tudja Őt magába foglalni. A Szeráfok, akik legközelebb állnak Hozzá, eltakarják az arcukat, és szünet nélkül mondják: „Szent, Szent, Szent.''

Ez a nagy Úr az én Jegyesem, Angyali karok dalolnak neki, Trónusok borulnak le előtte. Fényessége előtt kihuny a nap, s mégis ez a nagy Úr az én Jegyesem. Ó, szívem, ne csodálkozz azon, mások hogyan dicsőítik Őt, erre nincs idő, mert már közeleg Ő, itt áll az ajtód előtt.

1806 Eléje sietek, meghívom szívem hajlékába, mélyen meghajolva fensége előtt. De az Úr felemel a porból, és meghív, hogy mint menyasszonya üljek Melléje, s meséljek el mindent, (3) ami szívemben van. Jóságán felbátorodva fejem keblére hajtom, s elmesélek Neki mindent. Először is azt mondom el, amit egyetlen teremtménynek sem mondanék. Aztán az Egyház szükségleteiről szólok, s a szegény bűnösök lelkéről, akiknek annyira kell a Te irgalmad. Az idő gyorsan elszáll. Jézusom, mennem kell, hív a rám váró kötelesség.

Jézus azt mondja, még egy kis időt, hogy elbúcsúzzék. Kölcsönös mély tekintet, s kis időre a látszólagos elválás, de sohasem ténylegesen, hiszen szívünk állandóan egyesülve él, még akkor is, amikor különböző kötelességek elszakítanak. Jézus jelenléte azonban állandó áhítatban tart.

1807 2. + Ma rövid a Jézus jövetelére váró felkészülésem, de erőteljes szeretet feszül benne. Isten jelenléte áthat, felgyújtja szeretetemet Iránta. Szavak nem esnek köztünk, csak benső megértés. A szeretet által egészen elmerülök Istenben. Az Úr közeleg szívem otthonába. A Szentáldozás vétele után csak annyira vagyok magamnál, hogy imazsámolyomhoz visszatérjek. Ebben a percben lelkem (4) annyira elmerül Istenben, hogy nem vagyok tudatában, mi történik körülöttem. Ő lélekben felismerteti velem Isteni Lényét. Ezek a pillanatok rövidek, de áthatóak. A lélek mély összeszedettségben távozik a kápolnából, s nem könnyű kizökkenteni ebből. Lábam szinte nem is érinti a földet. A nap egyetlen áldozata sem esik nehezemre. Minden ilyen alkalom újabb szeretetaktust vált ki belőlem.

1808 3. + Ma úgy hívom Jézust a szívembe, mint a szeretetet. Te magad vagy a szeretet. Az egész ég lángra gyúl Tőled, és eltelik szeretetteddel. Lelkem úgy vágyik utánad, mint virág a napfényre. Jézus, siess szívembe, hiszen látod -- ahogyan a virág törekszik a napfény felé, úgy törekszik Feléd a szívem is. Kitárom szívem kelyhét, hogy befogadja a szeretettedet.

1809 Midőn Jézus betért a szívembe, lelkemben minden szeretettől és melegségtől remegett. Jézus, fogadd el szívemből szeretetemet, és öntsd beléje a Tiedet. Forró, ragyogó szeretettedet, amely áldozatot tud hozni, s képes önmagáról egészen megfeledkezni.

A mai napomat az áldozat jellemzi ...

1810 (5) 4. + Az Áldozáskor ma a Király fogadására készülök fel.

Ki vagyok én, s ki vagy Te, Uram, dicsőség, örök dicsőség Királya. Ó, szívem, tudatában vagy annak, ki jön ma hozzád? -- Tudom, de különösképpen fel nem foghatom. Ó, ha csak király lenne. De Ő a királyok Királya, uralkodók Ura. Előtte megremeg minden hatalom és erő. Ma eljön a szívembe, hallom, hogy közeleg, eléje sietek, meghívom Őt. Midőn belépett szívem hajlékába, lelkemet oly nagy tisztelet fogta el, hogy szinte eszméletlenül lábaim elé roskadtam a rémülettől. -- Jézus kinyújtja kezét és jóságosan megengedi, hogy melléje üljek. Megnyugtat: „Látod, elhagytam égi trónusom, hogy egyesüljek veled. Amit te látsz, az csak egy kis rész, s lelked máris a szeretettől eszméletlenül hullik elém. Ó, hogy fog csodálkozni a szíved, ha teljes dicsőségemben pillantasz majd meg! De meg akarom mondani neked, hogy már itt a földön, a Szentáldozással el kell kezdeni az örök életet. Minden Szentáldozás képesebbé tesz, hogy az örökkévalóságban majd Istennel társalogj.'"

1811 Bár tudom, hogy (6) mindent megadhatsz, Királyom, de

nem kívánok Tőled semmit, csak egyre kérlek, légy örökké szívem Királya, ez elég nekem.

1812 Ma megújítom odaadásomat Királyomnak, benső belső sugallataim iránti hűséggel.

1813 5. + Ma nem törekszem különös előkészületre, nem tudok gondolkodni, bár sokat érzek. Vágyódom arra a pillanatra, midőn Isten a szívembe száll. Karjaiba vetem magam, s tehetetlenségemről és nyomorúságomról beszélek. Kiöntöm szívem minden fájalmát, hogy nem tudom úgy szeretni Őt, ahogyan szeretni szeretném. Felindítom magamban a hit, remény és szeretet erényét, és ebben élek egész nap.

1814 6. + Ma csak rövid az előkészületem. Erős, élő hitem a szeretet leplét majd szétszakítja. Isten jelenlétének érzése átjárja szívemet, mint a nap sugara a kristályt. Abban a pillanatban, amikor Istent befogadom, lényem egészen elmerül Benne. Csodálat és bámulat fog el, ha látom Isten fenségét, és hogy leszáll hozzám, a nyomorúsághoz. Hálát adok minden nekem adott kegyelméért, (7) főleg az Ő kizárólagos szolgálatára rendelt hivatás kegyelméért.

1815 7. + Ma szeretnék a Szentáldozásban a lehető legszorosabban egyesülni Jézussal a szeretet által. Oly bensőségesen vágyódom Rá, hogy azt hiszem, nem bírom kivárni a pillanatot, amikor a pap az Oltáriszentséget nyújtja nekem. Lelkem eszméletlenségbe ájul.

1816 Midőn szívembe fogadtam Őt, szétszakadt a hit függőnye. Megpillantottam Jézust, aki azt mondta: „Lányom, szereteted sok közömbös lélekért kárpótol, jutalmaz engem.” E szavak után magam maradtam, de egész nap a jóvátétel, kárpótlás lendületében éltem.

1817 8. + Ma lelkemben a nyomorúság mélységét érzem. A Szentáldozáshoz akarok járulni, mint az irgalom forrásához, hogy elmerüljek a szeretetnek ezen tengerében. Midőn Jézust fogadtam, belevetettem magam mérhetetlen irgalma mélységébe, s minél jobban éreztem, milyen nyomorult is vagyok, annál jobban növekedett a bizalmam iránta.

Egész nap ebben az alázatosságban éltem.

1818 (8) 9. + Ma lelkem a gyermek érzésvilágában él. Úgy egyesülök az Istennel, mint egy kisgyermek az Atyjával, egészen Isten gyermekének érzem magam.

1819 Midőn a Szentáldozást fogadtam, átéltem a mennyei Atya mélyebb megismerését, megéreztem a lelkek iránti atyaságát.

Ma a Szentháromság dicsőítésében élek. Megköszönöm Istennek, hogy jószágos kegyelmében gyermekeivé fogadott minket.

1820 10. + Ma szeretnék egészen átalakulni Jézus szeretetévé, s Vele együtt felajánlani magam az égi Atyának.

A szentmise alatt megpillantottam a kis Jézust a

kehelyben. Azt mondta nekem: ,,Ahogy most a kehelyben látsz, zgy lakom a szívedben.''

1821 Szentáldozás után éreztem a saját szívemben Jézus Szívének dobogását. Bár már régóta él bennem az a tudat, hogy Jézus jelenléte egészen a következő Szentáldozásig tart bennem -- ma egész nap imádtam a szívemben lévő Jézust, és arra kértem, hogy oltalmazza kegyelmével a kisgyermekeket, akiket a gonosz fenyeget. Isten fizikailag is érezhető eleven jelenléte egész nap tart, és egyáltalán nem akadályoz meg kötelességeim teljesítésében.

1822 (9) 11. + Ma lelkem különösen ki akarja fejezni szeretetét Jézus iránt. Midőn betért a szívembe, lábaihoz borultam, mint egy rózsabimbó. -- Azt szeretném, ha szeretetem illata állandóan egészen a trónja lábáig szállna. Látod, Jézusom, ebben a kis rózsabimbóban benne van egész szívem, de nemcsak akkor, amikor égőn lángol Érted, hanem napközben is, amikor szeretetem által kívánom bizonyítani a kegyelmeidhez való hűséget.

Ma az adódó nehézségeket és szenvedéseket szeretném azonnal megragadni, hogy újra rózsabimbóként Jézus lábaihoz vessem. Nem fontos, hogy közben az ember keze vagy sokkal inkább a szíve vérzik.

1823 12. + Ma szívem a Megváltó fogadására készül, ki maga a jóság és szeretet. Kisértések és szétszórtság zaklat, és nem hagyja, hogy kellőképpen felkészüljek az Úr jövetelére. -- Ezért még jobban magamhoz akarlak venni, Uram, mert tudom, hogy érkezésed meg fog szabadítani ezektől a kínoktól. Ha azonban az a kívánságod, hogy szenvedjek, kérlek, erősíts meg a harcra.

Jézusom, Megváltóm, ki eljöttél (10) szívembe, űzd el a szétszórtságot, ami zavarja Veled való beszélgetésemet.

Jézus így válaszolt: ,,Azt akarom, hogy olyan légy, mint a harcban megedzett lovag, aki a csatazajban is ud parancsokat osztogatni másoknak. Így kell neked is, gyermekem, a legnagyobb nehézségek közepette uralkodni magadon, és semmi se távolítson el tőlem, még saját bukásaid sem.''

Ma egész nap egy olyan nehézséggel küzdöttem, amit csak Te ismersz, Jézusom...

1824 13. + Ma örömtől remeg a szívem, nagyon vágyom Jézus jövetelére. Vágyódom Utána, epedő szívem mindig nagyobb szeretettel lángol Érte.

Midőn Jézus eljött, kisgyermekként vetettem magam a karjaiba. Elmondtam neki örömeimet. Ő meghallgatta szerető vallomásaimat. Bocsánatát kértem, amiért nem készültem fel a Szentáldozásra, mert folyton csak arra gondoltam, hogy megosszam Vele az örömeimet. Jézus ezt válaszolta: ,,Ilyen előkészület, amivel ma fogadtál a szívedbe, a legkedvesebb nekem. Ma egészen különlegesen megáldom ezt az örömeidet, amit ma semmi sem zavar meg benned.''

1825 (11) 14. + Ma lelkem az Úr fogadására készül, ki mindenre képes, aki tökéletessé és szentté tud tenni engem. Bár gondosan készülök eljövetelére, de felmerül egy

nehézség, hogy mondjam ezt el Neki. Azonnal elvettem ezt a gondolatot, úgy mondom majd el Néki, ahogy szívem éppen diktálja.

1826 Midőn Jézust szívembe fogadtam a Szentáldozásban, szívem minden erejével így kiáltottam hozzá: „Jézusom, változtass át egy másik ostyává; élő ostya szeretnék lenni Részedre -- Te hatalmas Úr vagy és mindenható, megadhatod nekem ezt a kegyelmet.” -- Az Úr így válaszolt: „Élő ostya vagy, aki kedves a mennyei Atya előtt, de gondold meg, mi is az ostya -- áldozat, tehát ...”

Ó, Jézusom, értem, mit jelent az ostya, értem, mit jelent az áldozat. Szeretnék fenséged színe előtt élő ostya lenni, égő áldozat, amely naponta dicsőségedre lángol.

Midőn erőm kezd fogyatkozni, a Szentáldozás tart fenn, ad erőt. Valóban félek attól a naptól, amikor nem járulhatok a Szentáldozáshoz. Lelkem sajátságos erőt merít a Szentáldozásból.

Ó, élő Ostya, lelkem világossága!

1827 (12) 15. + Ma úgy készül fel a lelkem a Szentáldozásra, mint egy menyegzőre, amelyen minden résztvevő kimondhatatlan szépséget sugároz. Én is hivatalos vagyok erre a lakomára, de nem látom magamon ezt a szépséget, csupán nyomorúságom mélységét. Bár nem érzem méltónak magam asztalhoz ülni, az asztal alá bújok, s Jézus lábainál könyörgök a morzsákért, melyek az asztal alá hullanak. Mivel ismerem irgalmasságodat, Hozzád jövök, Jézus, mert előbb szűnik meg nyomorúságom, mint ahogy kimerülne Szíved irgalma. Ezért a mai napon felkeltem magamban az Isten irgalmába vetett bizalmat.

1828 16. + Ma körülfog Isten fensége. Sehogy sem tudok magamon segíteni, hogy még jobban felkészüljek, mégis átfog az Isten. Lelkem lángol szeretetében. Csak azt tudom, hogy szeretek, és engem is szeretnek... ez elég nekem. Azon fáradozom, hogy napközben hű maradjak a Szentlélekhez, és követelményeinek eleget tegyek. Nagy benső csendre törekszem, hogy meghallhassam az Ő hangját...

=====

A vetés első hajtásai. Utószó (Antalóczi Lajos)

Fausztina nővér Naplójának hatodik füzetében az utolsó dátum 1938. június 17. Ez az időpont a 134. oldalon szerepel. A hatodik füzet utolsó megkezdett oldala a 143. Nem lehet meghatározni, hogy Fausztina nővér június 17-e után melyik napokon írt még a füzetbe, mert a fennmaradó néhány oldal mondanivalóit már nem látta el dátummal.

Maria Faustyna Kowalska 1938. október 5-én, este háromnegyed 11-kor halt meg. Nővértársainak visszaemlékezése s maga az a tény, hogy már nem tudott írni Naplójába, azt tanúsítja, hogy Fausztina nővér utolsó hónapjai nagy szenvedések jegyében múltak el. A betegápoló nővér beszámolója szerint „Fausztina nővér életének vége nagyon épületes. Állandóan szeretetreméltó és türelmes volt, semmit sem kívánt.” Amikor megkérdezték tőle, szenved-e nagyon, így válaszolt: „Igen, de ez rendben van.” Október 5-én

utoljára meggyónt J. Andrasz atyánál. Halála közeledtével fájdalmai tetőfokra hágtak, s elköltözése előtt néhány órával fájdalomcsillapító injekciót kért, de végül is nem fogadta el. Este kilenc óra tájban nővértársainak és lelkiatyjának jelenlétében elmondta a haldoklók imáját. Halála pillanatáig tudatának teljes birtokában maradt. Háromnegyed 11-kor utolsó pillantást vetett Krisztus és az ő Édesanyjának képére, s csendben, félelem nélkül elhunyt. (Vö. Isten Irgalmának hírnöke, Isten Szolgálója, Fausztina nővér. Backi Vinogradi é.n. 105-108. o.)

Fausztina nővért zavarta, hogy ápolásra szorul. Talán vigasztalásul mondta néhányszor előljárójának: „Meglátja, előljáró Anya, hogy a Kongregációnak sok öröme lesz miattam.”

Prófétikus szavak voltak ezek a kijelentések. 1938-ban még nem tudtak mit kezdeni sem a Napló tartalmával, sem a beszélgetések során elhangzott kijelentésekkel. Akik ismerték Fausztina nővért, vegyesen ítélték meg személyét és rendkívüli dolgait. Az Isten azonban igazolta Fausztina nővért. Ma már egyértelmű, s legmagasabb egyházi vezetők tanúsítják: a Fausztina nővér által kapott üzenet Istentől származik.

A háború látszólag feledtette a krakkói zárda misztikusát. Jóllehet Lengyelország sorsának alakulása a II. világháborúban ráterelte a rendtársak figyelmét Fausztina nővér jövődöléseire. A kolostor lakói ugyanis felismerték, hogy sorra megvalósulnak hazájukban azon események, amelyekről misztikus testvérük beszélt nekik.

Az Isteni Irgalmasság ügyében -- mint oly sok másban -- Karol Wojtyła, a későbbi II. János Pál pápa volt a Gondviselés embere. Wojtyła még krakkói segédpüspök korában felkereste A. Ottaviani bíborost (1963), és előterjesztette a Naplóval s tartalmával kapcsolatos terveit. A kardinális biztató szavakkal bocsátotta el a jövődöbeli pápát: „Siessen, mielőtt a tanúk meghalnak.” Karol Wojtyła a későbbi évtizedekben -- mint Krakkó érseke (1964), bíborosa (1967), majd Szent Péter utódja (1978) -- újabb és újabb módon támogatta az Isteni Irgalmasság ügyét. Megindította a boldoggá avatást bevezető információs eljárást (1965), ehhez megjelentették a Napló kritikai kiadását (1981), Róma püspökeként kiadta a Dives in misericordia kezdetű enciklikát (1980), 1993. ápr. 18-án, húsvét második vasárnapján boldoggá avatta Fausztina nővért, 1997. jún. 7-én pedig elzarándokolt a nővér sírjához. (Fausztina nővér holttestét a boldoggá avatás kapcsán 1966. nov. 25-én exhumálták, és a kolostor kápolnájában -- Krakkó Lagiewniki, ul. Siostry Faustyny 3/9. -- helyezték örök nyugalomra. A hamvak a boldoggá avatás után a fali sírfülkéből átkerültek az Irgalmas Jézus oltára alá.) Érthető, hogy ezen lépések után világhódító útjára indult az Isteni Irgalmasság üzenete. Ennek hathatós eszköze a Napló, amely a magyarországi kiadással az angol, a német, az olasz, a francia, a spanyol, a portugál, az orosz, a portugál (brazília), a szlovák, a cseh és a vietnámi után immár a tizenkettedik nyelven jelenik meg.

Eddig azonban hosszú utat tett meg a Fausztina nővér nevéhez fűződő üzenet. Valóságos keresztutat kellett bejárnia.

A. M. Deskur bíboros bevezetőjéből és a Jegyzetek 154. pontjából megtudjuk, hogy az Isteni Irgalmasság ügyét 1959. március 6-án a Szent Offícium Indexre tette, vagyis megtiltotta a kultusz terjesztését, s maga Sopocko professzor is szigorú figyelmeztetést kapott. A templomokból kikerültek az Irgalmas Jézus-képek. Egyedül a krakkói kolostor híres festménye (Adolf Hyla) maradt eredeti helyén. A Szent Offícium lépésének komoly okai voltak. A hivatalos vizsgálatot megelőzően ugyanis ellenőrizetlen és rossz fordításokban kezdték terjeszteni a Napló egyes részeit. Az intézmény a tilalommal elejét vette a zűrzavarnak, s amikor elérkezett a Gondviselés által kijelölt idő, elkezdődhetett a teljesszerű és hivatalos vizsgálat.

A tilalmat 1978. június 30-án oldotta fel a Hittani Kongregáció. Az eseményeket a háttérből Karol Wojtyła szorgalmazta. Sopocko atya nem érthette meg a sikert, mert 1975. febr. 15-én meghalt Bialystokban. (Ld. Jegyzetek 41)

Miközben folyt a munka az Isteni Irgalmasság ügyében, Krakkóban megkezdődött Fausztina nővér személyével kapcsolatban az 1965. okt. 7-től 1967. szept. 20-ig tartó ún. információs-, ezt követően pedig a boldoggá avatási eljárás, amely 1993. április 18-án a boldoggá avatással ért véget.

Beteljesedtek tehát Fausztina nővér szavai. Elérkezett az idő, hogy a világ megismerje Isten Irgalmasságának minden embert megszólító üzenetét. A Napló egyházi jóváhagyással kerül világszerte az emberek kezébe, imádkozzák az Isteni Irgalmasság rózsafüzérét, kilencedét. Lehetőség van az Isteni Irgalmasság ünnepének bevezetésére is. (Franciszek Macharski bíboros a krakkói egyházmegyében már a nyolcvanas évek közepén megtette ezt.) A teljes lengyel egyház számára a Szentszék Istentiszteleti és Szentségtani Kongregációja 1995. jan. 23-án engedélyezte az Isteni Irgalmasság ünnepének bevezetését, az Apostoli Szentszék pedig jóváhagyta az Istentiszteletéről szóló votívmise szövegét az egyetemes egyház számára.

F. Macharsky bíboros 1996. febr. 22-én Isten Irgalmasságának Apostola néven világméretű mozgalmat indított. Új bazilika is épül Krakkóban az Irgalmasság Anyja Nővérei Kongregációjának területén. Alapkövét, amely a Golgota-hegyéről származik, a Szentatya 1997. jún. 7-én Krakkóban ünnepélyesen megáldotta. -- Mindez természetesen nem csupán a Kongregációnak, de az egész világegyháznak, s benne hazánk hívő népének is nagy öröm és lehetőség.

A Napló rövid részletei különféle fordításokban Magyarországon is ismertté váltak. A teljes kézirat azonban most jelenik meg először és egyházmegyei jóváhagyással. Bízunk abban, hogy a hiteles fordítás és a kísérő tanulmányok új lendületet adnak magyar nyelvterületen is az Isteni Irgalom hódításának.

Várpalotán Nagy Károly kanonok, esperes-plébános jóvoltából 1996. október 20-án szentelték fel az első oltárt Magyarországon az Irgalmas Jézus tiszteletére. A szentelést és az ünnepi beszédet F. Macharski bíboros akadályoztatása miatt dr. Bronislaw Fidelius pápai protonotarius tartotta.

Kérjük a Gondviselést, hogy hazánkban is mielőbb elfogadásra és bevezetésre kerüljön húsvét második

vasárnapján az Isteni Irgalmasság ünnepe. Adja Isten, hogy az Isteni Irgalmasság üzenete, s mindaz a kegyelem, amely a nyomában jár, az újraevangelizálás terén Magyarországon is gazdagon gyümölcsözzön Isten dicsősége, a lelkek üdvössége és a keresztény magyar jövő építése terén.

Antalóczi Lajos
szerkesztő

=====

Jegyzetek

Első füzet

1. 1931. febr. 22-én plocki tartózkodása idején Fausztina nővér utasítást kapott az Úr Jézustól, hogy fessen egy képet azon minta szerint, amit lát. (Ld. Napló 47) Megpróbálta teljesíteni az utasítást, de nem értett a festéshez, ezért nem tudta azt végrehajtani. A kép festésének gondolatát azonban nem vetette el. Újra és újra visszatért rá, és segítséget keresett nővértársai és gyóntatói körében (ASF Vallomások). Mikor Fausztina nővér 1933-ban Vilniusba került, ottani gyóntatója, Michal Sopocko atya Eugeniusz Kazimirowski festőművészhez fordult, hogy fesse meg a képet Fausztina nővér leírása alapján. 1988-ig a művész neve hibásan Kazimierowskiként szerepelt; ld.: Janusz Derwojed: A lengyel és a Lengyelországban működő idegen művészek szótára. 3. köt. Ossokineum, 1979. A kép 1934 júliusában készült el, és a vilniusi Szent Mihály templom melletti ferences nővérek kolostorának folyosóján helyezték el, ahol Sopocko atya mint rektor működött. 1935-ben A Világ Megváltásának Jubileumi Évét lezáró ünnepek alatt az Isteni Irgalmasság képét Ostra Bramán állították ki, magasan a kápolna ablakában, úgy, hogy messziről látni lehetett; 1935. ápr. 26-28 között volt itt kiállítva; 1937. ápr. 4-én pedig a vilniusi metropolita, Romuald Jalbrzykowski jóváhagyásával felszentelték, és a vilniusi Szent Mihály templomban helyezték el. 1941-ben a vilniusi metropolita indítványozására szakértői bizottságot hívtak össze a kép értékelésére; ez a szakértői bizottság kimondta, hogy az E. Kazimirowski által festett Isteni Irgalmasság képe jelentős vallási és művészi értéket képvisel. Az Irgalmasság Anyja Kongregáció kérésére 1942-ben Stanislaw Batowski festőművész egy másik képet is készített Lwówban, melyet a Rend varsói, Zytnia u. 3/9 alatti házának kápolnájában helyeztek el. A Varsói Felkelés alatt a kápolna s vele együtt a kép is tűz martalékává vált. -- Mivel Batowski festménye az embereknek nagyon tetszett, a Rend általános főnöknője egy második képet rendelt ugyanettől a festőtől a krakkói kápolna részére. Ugyanakkor a krakkói kolostorban Adolf Hyla festőművész felajánlotta a nővéreknek, hogy valamilyen képet festene a Rend számára -- hálából a háború túléléséért. A ház főnöknőjétől, Irena Krzyzanowska

anyától, valamint P. József Andrasztól (Fausztina nővér krakkói lelki vezetőjétől) megkapta az Isteni Irgalmasság képét (Kazimirowski képének másolatát), valamint Fausztina nővér látomásának leírását. 1942 novemberében elkezdett munkálatait 1943 márciusában fejezte be, 1943 márc. 7-én A. Hyla Irgalmas Jézust ábrázoló képét P. J. Andrasz szentelte fel ünnepélyesen a Rend kápolnájában.

1943.okt.6-án megérkezett St. Batowski képe is. Ekkor felmerült a kérdés -- melyik kép maradjon a nővérek kápolnájában? A kérdést egy váratlan látogatása során A. Sapieha bíboros döntötte el. Miután megtekintette mindkét képet, ezt mondta: „Ha Hyla úr képe az ő személyes hálaadománya -- legyen ez a kápolnában.” Hamarosan kiderült azonban, hogy A. Hyla képe nem fér el az oltáron, ahová az Isteni Irgalmasság tiszteletére végzett ájtatosságok idejére felállították. Ekkor a ház főnöknője, I. Krzyzanowska egy másik Irgalmas Jézust ábrázoló képet rendelt A. Hylától, mely méreteiben megfelelt a mellékoltár belső terének. 1944. ápr. 16-án, Húsvét utáni első vasárnap szentelte fel az új képet P. J. Andrasz. Ezen a napon először ünnepelték meg ebben a kápolnában az Isteni Irgalmasság ünnepét. A kép az Irgalmas Jézust egy réten állva ábrázolta, a háttérben fák látszóttak. 1954-ben A. Hyla a kép hátterét sötét színűre festette át. Jézus lábai alá pedig kövezetet festett.

A. Hylának a krakkói Lagiewnikiben található képe rövid idő alatt ismertté vált az előtte elnyert kegyelmeknek köszönhetően, másolatai pedig eljutottak az egész világra. Így teljesült az Úr Jézus kívánsága, melyet már első plocki megjelenése során közölt Fausztina nővérral: „Kívánom, hogy ezt a képet tiszteljék, először a ti kápolnátokban, és az egész világon.” (Ld. Napló 47)

St. Batowski képét az Isteni Irgalmasság templomában helyezték el Krakóban, a Smolensk utcában. A. Hyla első képét pedig I. Krzyzanowska magával vitte 1946-ban Wroclawba, a Rend új házába. Ez a ház az Isteni Szívről nevezett plébániatemplommal érintkezik, itt helyezték el a képet.

2. „itt” -- azaz az Isteni Irgalmasság képén.
3. Vilniusi tartózkodása idején Fausztina nővér azt az utasítást kapta gyóntatójától, hogy írja le belső élményeit. A Rend részéről feltett kérdésre, hogyan is keletkezett a Napló, gyóntatója, Michal Sopocko atya ezt válaszolta: „Ebben az időben a vilniusi Szemináriumban és a Báthory István Egyetem Teológiai Tanszékén is tanítottam. Nem volt időm végighallgatni hosszú beszámolóit a gyóntatószékben, ezért tanácsoltam, hogy jegyezze le ezeket egy füzetbe, s időről időre adja oda, hogy átnézzem őket. Így született a Napló.” (Sopocko atya 1972. márc. 6-án írt levele.)

Gyóntatójának utasítása mellett Fausztina nővér gyakran említi Naplójában, hogy maga az Úr is utasította az írásra (Ld. Napló 372, 459, 895, 965, 1160, 1457, 1665 stb.)

4. Az „élet hiúságai” alatt Fausztina nővér az emberek hétköznapi életét értette a világban, ahol kevésbé figyelnek a kegyelem belső indításaira.
5. Az említett táncmulatság a (Slowackiról nevezett) „Velence” parkban zajlott Lódzban, nem messze a Kosztka Szt. Szaniszló Székesegyháztól. Ezen a „bálon” jelen volt Helena barátnője is, Lucyna Strzelecka, későbbi Julita nővér, orsolyita apáca. (Az orsolyita nővérek visszaemlékezései 1991-ből.)
6. Nem sikerült megállapítani, melyik faluról van szó.
7. Ez a templom a varsói Szent Jakab templom volt Ochota kerületben, a Narutowicz térnél, a Grójecka utcában.
8. Jakub Dabrowski (szül. 1862. aug. 18.) a varsói Szent Jakab templom plébánosa, később a varsói peremkerület esperese, a II. világháború idején halt meg.
„Férjem -- meséli Aldona Lipszycowa -- megkérte az ochotai Szt. Jakab egyházközség plébánosát, hogy küldjön hozzánk valakit segítőnek. J. Dabrowski kanonok úr korábban Klembówban volt plébános, és jó barátságban voltak a férjemmel. Ő keresztelte, ő esketett bennünket, s ő keresztelte valamennyi gyermekünket is. A kanonok úr 1924 nyarán küldte hozzánk Helena Kowalskát egy cédulával, hogy nem ismeri őt, de kívánja, hogy legyünk megelégedve vele.”
9. A. Lipszycowa ebben az időben a radzymi járás Klembów községhez tartozó Ostrówekben lakott -- szül. 1896. ápr. 14-én Tbilisziben, Serafin Jastrzebski és Maria Lemke gyermeke. Az 1965--66 években Fausztina nővér információs perének egyik tanúja volt.
10. Nem sikerült megállapítani, mely kolostorokba kérte felvételét Helena Kowalska.
11. Helena Kowalska végül az Irgalmasság Anyja Kongr. varsói, Zytnia u. 3/9 sz. alatti házában jelentkezett, melyet ezen a helyen mint a „mi kolostorunk ajtaját” említ.
12. Helena Kowalskát Michaela Moraczewska anya fogadta, a varsói Zytnia utcai ház akkori főnöknője.
Michaela-Olga Moraczewska, szül. 1873. A korabeli viszonyokhoz mértén alapos képzettséggel rendelkezett, több nyelven beszélt, zenei konzervatóriumot végzett. A Rendbe már teljesen érett személyiségként lépett be. Örökfogadalma után kinevezték a varsói rendház főnöknőjévé. Ezt a tisztséget 1928-ig gyakorolta. Az általános főnöknő, Leonarda Cielecka megbízásának lejártá után átvette az egész Rend irányítását. Az ő vezetése alatt hagyták jóvá a Rend Szabályait. Új házakat alapított Varsó--Grochówban, Rabkában, Lwówban (Lemberg) és a plocki ház felügyelete alatt Biala községben (Plocktól 10 km-re). Krakkóban halt meg 1966. nov. 15-én, a Rend temetőjében helyezték örök nyugalomra.
13. Helena Kowalska még egy évig A. Lipszycowánál dolgozott, ezután -- haza nem térve többé -- belépett a rendbe.
14. Ez 1925 júniusában történt. Úrnapja jún. 18-ra esett, Nyolcada pedig jún. 25-ig tartott.
15. Helena Kowalska -- elöljárói akaratának

engedelmeskedve -- újból jelentkezett a rendbe egy év elteltével, azaz 1925. aug. 1-én, és ezúttal végleges felvételt nyert.

16. Michaela Moraczewska.
17. Varsóban, a Zytnia utcában a kápolna a nővérek lakóhelyétől nem messze egy különálló épületben volt, ezért a nővérek által lakott épület első emeletén is kialakítottak egy másik kápolnát. Itt is tartottak Oltáriszentséget, és időnként szentmise is volt ebben a kápolnában. Ezt a kápolnát a nővérek maguk között „kis kápolnának” vagy „kis Úr Jézusnak” is nevezték.
18. A Rendben a hagyomány szerint 21 óra után kötelező szilencium volt. A nővérek csendben nyugovóra tértek. A csendes magánima természetesen nem volt tilos. Fausztina nővér valószínűleg a fekvéskor mondott imát tartotta a rendi szabályok megszegésének, ami a többi nővért zavarhatta.
19. A Rend Zytnia utcai házában ebben az időben két rendes (hetenkénti) gyóntató volt: Piotr Loeve és Bronislaw Kulesza. A rendkívüli gyóntató Alojzy Bukowski S.J. volt; melyiküknél gyónt a fiatal jelölt, nehéz lenne ma megállapítani.
Piotr Loeve, szül. 1875. nov. 18., pappá szentelték 1898. máj. 31-én, a varsói Szeminárium professzora, jegyző, majd helyettes egyházi bíró a varsói Érseki Egyházbíróságnál. Meghalt: 1951. szept. 19-én.
Bronislaw Kulesza, szül. 1885. jún. 11., pappá szentelték 1908. okt. 18-án. Több iskolában prefektusként működött. 1975. máj. 5-én halt meg.
Alojzy Bukowski S.J. szül. 1873. aug. 29., pappá szentelték Pelplinben 1897. márc. 25-én. Két év egyházmegyei papi szolgálat után belépett a Jézus Társaságába. A dogmatikus teológia professzora előbb a widnaw-i Szemináriumban, majd a Varsói Egyetemen. 1941. júl. 7-én halt meg.
20. A lelki élmények, a túlságosan intenzív belső élet és az életmód változás következtében Helena Kowalskánál általános kimerültség lépett fel, ami nyugtalanította elöljáróit, és arra készítette őket, hogy a fiatal jelöltet a Varsó melletti Skolimówba küldjék pihenni.
21. A Zytnia utcai varsói ház krónikái elégték a háború idején, ezért nehéz lenne ma megállapítani, mely nővérekkel utazott a fiatal jelölt Skolimówba.
22. „Elöljáróként” itt két személy jöhet számításba: az általános főnöknő és a jelölmesternő, mivel ők döntöttek Helena Kowalska beöltözéséről, majd pedig a krakkói novíciátusba irányításáról.
Az általános főnöknő ebben az időben Leonarda-Stefania Cielecka anyja volt; szül. 1850. dec. 24. Paplin (siedleci terület). Földbirtokos családból származott, felsőfokú végzettséget szerzett, több idegen nyelven beszélt. A Rendbe 1885. szept. 1-én lépett be, örökfogadalmát 1893-ban tette le Varsóban. 1908-ban kinevezték a Rend derdyi házában főnöknőjévé. 1912-től a varsói ház főnöknője, 1918-tól pedig Walendówban lett főnöknő. A korábban a franciaországi tartományhoz tartozó lengyelországi házak önállósulása

- után 1922-ben az első tartományi gyűlésen Varsóban a lengyelországi házak általános főnöknőjévé választották. Ezt a tisztséget 6 éven át gyakorolta, vagyis 1928-ig, ezután az általános főnöknő asszisztense lett. 1933. nov. 1-én halt meg. A jelöltkernő ez időben Janina-Olga Bartkiewicz volt, szül. 1858. júl. 31. A Rendbe 1877. dec. 10-én lépett be, örökfogadalmat Franciaországban, Lavalban tett 1885-ben. Amíg a lengyelországi házak a franciaországi tartomány felügyelete alatt álltak, Janina anya volt a lengyelországi házak megbízott elöljárója. Energikus, szigorú, sőt időnként önkényes hajlamot mutató személyiség volt. A fiatal szerzetesnők iránt tudott nagy szeretetet tanúsítani, de ugyanakkor kemény kézzel irányította őket, ami a félelem légkörét teremtette körülötte. Megbízott elöljárói kinevezésének lejártával egy ideig novíciamesternőként és a harmadik próbaidő vezetőjeként működött. Ez okból kifolyólag egész életében jogosultnak érezte magát arra, hogy a fiatal nővéreket rendreutasítsa. Varsóban halt meg 1940. júl. 1-én.
23. A próbaidő (jelöltség) után a jelölt nyolcnapos lelkigyakorlaton vesz részt. A beöltözés szertartása alatt kapja meg a rendi ruháit és rendi nevét, majd megkezdi a novíciátust. Az Irgalmasság Anyja Kongregációban a novíciátus két évig tart. Az első, ún. „kánoni” év célja a lelki élet elmélyítése és a Rend lelkiségének megismerése. Ez idő alatt a novícia nem járhat semmilyen iskolába, nem végezhet tanulmányokat vagy túl leterhelő feladatokat. A novíciátus második évében rendi elfoglaltságaik mellett a novíciák már tanulhatnak vagy dolgozhatnak is a fogadalmas nővérek vezetése alatt. Ha a próbaidő mind a Rend, mind a novícia részéről eredményesen végződik, a novícia két év után ideiglenes fogadalmat tesz egy évre, és ezt 5 évig évente megújítja. Csak ezután tehet örökfogadalmat.
24. Michal Sopocko atya azt tanácsolta Fausztina nővérnek, hogy Naplójában ne írja ki a nővérek neveit. Helena Kowalska 1926. jan. 23-án érkezett Krakkóba, hogy ott fejezze be jelöltidejét. Ugyanezen a napon halt meg Krakkóban Henryka Losinka nővér, szül. 1897. jan. 20. A Rendbe 1920-ban lépett be, cipészként dolgozott.
25. A novíciamesternő ebben az időben Malgorzata-Anna Gimbutt anya volt, szül. 1857. okt. 10. A Rendbe 1893-ban lépett be. Novíciamesternő, majd a vilniusi ház főnöknője, később a harmadik próbaidő oktatója. Nagy önfegyelem és önmegtagadás jellemezte. Alázatos, csendes lelkületével a nővérek példaképe volt. 1942. máj. 8-án halt meg.
26. Stanislaw Rospond, szül. 1877. szept. 30. Liszki (Krakkó mellett) pappá szentelték 1901. aug. 10-én. A krakkói Papi Szeminárium prefektusa, majd rektora. 1927. jún. 12-én püspökké szentelték; több évig volt a krakkói érsekség vikáriusa. Az Irgalmasság Anyja Kongregációhoz bensőséges szálak fűzték. 1958. febr. 4-én halt meg, és szülőhelyén, Liszkiben temették el.
27. Ez 1926. ápr. 30-án történt. Klemensa Buczek nővér,

- aki a beöltözéskor a rendi ruhába öltöztette a jelölteket, így emlékezik vissza erre a percre: „1926 májusában Helena Kowalskát kellett beöltöztetnem. Mikor a jelölt az oltárnál megkapta a rendi ruhát, mondom neki: Siessünk, Helenka, hogy felvegyük a rendi ruhát -- Helenka ekkor elájult. Kölnivízért futottam, hogy felélesszem... később megjegyeztem neki, hogy ennyire sajnálta elhagyni a világot. Csak halála után értettem meg, hogy ájulásának oka nem a világ utáni sajnálkozása volt, hanem valami más.''
28. A mesternő ebben az időben Maria Józefa-Stefania Brzoza nővér volt, szül. 1889-ben, a Rendbe lépett 1909-ben, örökfogadalmat tett 1917. máj. 15-én. A krakkói intézetben a lányok nevelőjeként dolgozott. 1925-ben a Rend Franciaországba, Lavalba küldte, hogy közelebbről megismerkedjen a novíciák képzésével és a Rend lelkeségével. Lavalból visszatérve 1926. jún. 20-án átvette a novíciátust, melyet 1934. okt. 30-ig irányított. Kiváló mesternő volt, aki nagyon jól ismerte a lelkeket. Sokat követelt, ám ugyanakkor anyai gondoskodással és kedvességgel bánt minden novíciával. 1934-ben az általános káptalan megválasztotta a rendi tanács tagjává, egyúttal a varsói tartományi ház főnöknője lett. ötévi elöljárói szolgálat után rákban halt meg 1939. nov. 9-én.
  29. A novíciátus gyóntatója Teodor Czaputa volt. Szül. 1884., pappá szentelték 1907. júl. 7-én. A Jagelló Egyetem Teológiai Karának elvégzése után a kis Szeminárium rektorává és a zsinati bíróság tagjává nevezték ki. 1925 novemberében lett az Irgalmasság Anyja Kongregáció novíciátusának gyóntatója. Ezt a megbízatást csaknem haláláig (1945. márc. 2.) gyakorolta a novíciák nagy bizalmának örvendő.
  30. Placyda-Antonia Putyra nővér, szül. 1903. A Rendbe lépett: 1924-ben, meghalt: 1985. okt. 7-én.
  31. „A szent engedelmesség nevében'' a Rendben az elöljárók utasíthatják a fogadalmas nővéreket. A mesternőnek ténylegesen nem volt ilyen joga; Fausztina nővér mint novícia a fogadalomtétele előtt nem lett volna köteles engedelmességre ennek az utasításnak. Ha a mesternő „a szent engedelmesség nevében'' utasította őt, csak a novícia jámborságára és jóhiszeműségére számíthatott, ily módon akarva segíteni neki, hogy felocsúdjon a megrázó eseményből.
  32. A Rendben ez időben kötelező ájtatossági gyakorlatok a következők voltak: fél óra reggeli elmélkedés, rózsafüzér, keresztút, a Szeplőtelen Fogantatás horariuma.
  33. A mesternőnek a többi rendi elöljáróhoz hasonlóan joga van felmenteni a novíciát a kötelező imák alól, vagy azokat mással helyettesíteni.
  34. 1927-ben a Nagypéntek április 15-re esett.
  35. Fausztina nővér első ideiglenes fogadalmát 1928. ápr. 30-án tette le.
  36. Fausztina nővér későbbi megjegyzéseiből arra következtethetünk, hogy ez az eset Varsóban történt. A varsói ház akkori főnöknője Rafaela-Katarzyna Buczynska volt, szül. 1879. dec. 23-án, a Rendbe 1900.

- okt. 18-án lépett be, meghalt: 1956. dec. 23-án.
Nagyszerű előljáró volt. Világosan és egészségesen ítélte meg az embereket és a dolgokat, kiváló gyakorlati érzéssel rendelkezett. Mélységesen törődött a Rend külső és belső fejlődésével. A nővérek iránt szívélyes, közvetlen és együttérző volt. Képes volt értékelni és a közösség javára fordítani minden egyes nővér értékeit.
37. „Vezeklőöv” -- szúrós lószőrből készült öv.
38. A további leírásból kiderül, hogy a Rend varsói, Zytunia utcai házának kápolnájáról van szó. Ez a kápolna a nővérek házatól nem messze egy különálló épületben helyezkedett el. A kápolna bejárata az udvarról nyílt. Ebben az időben a kápolnát szinte kizárólag a nővérek és a növendékek használták, világiak szinte egyáltalán nem jártak ide.
39. „Növendékek” -- a Rend nevelőintézeteket vezet erkölcsileg elhanyagolt, nehezen nevelhető lányok számára. Őket nevezték általában „növendékeknek” vagy „gyerekeknek.” Az egyes csoportok (osztályok) felügyeletét a nevelő nővérek látták el, akiket az „osztály anyjának” neveztek.
40. A Zytunia utcai házban ebben az időben Bronislaw Kulesza és Franciszek Roslaniec voltak a gyóntatók. A rendkívüli gyóntató P. Alojzy Bukowski S.J. volt.
41. Michal Sopocko, szül. 1888. nov. 1. Nowosady (Vilnius környéke), pappá szentelték: 1914-ben Vilniusban; 1928-tól professzor a vilniusi Báthory István Egyetem Teológiai Karán, majd a háború után a bialystoki Papi Szemináriumban. 1933. jan. 1-től 1942. jan. 1-ig az Irg. Anyja Kongr. nővéreinek gyóntatója volt Vilniusban. 1975. febr. 15-én halt meg Bialystokban. Boldoggá avatásának ügyében megkezdődött és jelenleg is tart az információs per a bialystoki egyházmegyében.
42. Vilniusba érkezése előtt Fausztina nővér kétszer látta már „lélekből” későbbi gyóntatóját. Először Varsóban, harmadik próbaideje alatt, másodszer Krakkóban.
43. Fausztina nővér ekkor még nem szenvedett a tuberkulózisban, mely később egész szervezetét megtámadta. Betegségének oka általános elgyengülés és kimerültség volt.
44. Fausztina nővér ebben az időben a növendékek konyháján dolgozott, ahol több mint 200 fő számára készítették ételt.
45. Mivel az orvosok nem állapítottak meg Fausztina nővérnél szervi betegséget, a többi nővér úgy gondolta, csak tetteteli a betegséget, mert nincs kedve dolgozni -- szívesebben imádkozik.
46. Az Irgalmasság Anyja Kongr.-ban az a gyakorlat, hogy a nővérek a nyolcnapos és a háromnapos lelkigyakorlatok után felolvassák a fogadalom szövegét, és ezekkel a szavakkal fejezik be azt: „Istenem, add kegyelmedet, hogy az eddigieknél hűségesebb legyek fogadalmaimhoz!”
47. „Józefinek” -- így nevezték a Rend Varsó Grochów kerületében, a Hetmanska utca 44. sz. alatt újonnan

- alakuló házát, mely ebben az időben a Zytnia utcai tartományfőnöknő vezetése alatt állt.
48. A plocki gyóntatók ebben az időben a következő atyák voltak:
- Adolf Modzelewski (1862-1942) infulás prépost, a Plocki Székeskáptalan prelátusa -- Plockban, majd Rómában végzett szemináriumi tanulmányai és pappá szentelése (1887. ápr. 24.) után a pétervári, később pedig a plocki szemináriumok professzora volt. 1941. febr. 17-én más paptársaival együtt a Dzialdów-i táborba hurcolták és kivégezték a német megszállók.
- Ludwik Wilkonski prelátus, kanonok, a plocki székesegyház gyóntatója. -- A papi szemináriumba már végzett tanárként jelentkezett, 1891. júl. 5-én szentelték pappá. Ezt követően a plocki székesegyház vikáriusa, majd a szeminárium vezetője, 1909-től pedig a székesegyház gyóntatója és a helyi püspök lelkesze. 1940. febr. 28-án a németek a püspökökkel együtt internálták, Slupnóban halt meg, 1940. jún. 2-án. Több éven át volt „alkalmi” gyóntató az Irgalmasság Anyja Rend plocki házában.
- Waclaw Jezusek, szül. 1896. ,pappá szentelték 1920-ban. 1923-1972 között a plocki szemináriumban egyházjogot tanított. A plocki egyházmegyei kúria kancellárja is volt, a háború idején pedig az egyházmegye fő vikáriusának tisztjét töltötte be. 1982. dec. 5-én halt meg.
- Jelenleg nem állapítható meg, hogy a három pap közül melyiknél gyónhatott Fausztina nővér.
49. A plocki ház főnöknője ebben az időben Róza-Janina Klobukowska anya volt, szül. 1882-ben, 1902-ben lépett be a Rendbe. Több házban is volt főnöknő. 1934-1945 között az általános főnöknő asszisztense. 1974. nov. 18-án halt meg.
50. P. Józef András S.J., szül. 1891. okt. 16-án Nowy Sacz mellett Wielopole-ben. A jezsuita rendbe 1906. szept. 22-én lépett be, s 1919. márc. 19-én szentelték pappá. Szinte egész papi élete összefonódott az Imaapostolság Kiadójával, melynek szerzője, igazgatója, valamint a Jézus Szívének Követe c. havilap főszerkesztője volt (1930-1938). A harmincas években az Imaapostolság országos igazgatója volt. 1963. febr. 1-én halt meg.
51. Nem lehet megállapítani, milyen gyóntatóra gondol itt Fausztina nővér. A Naplónak ebben a részében korábbi élményeire emlékszik vissza, nem jelzi sem az időpontot, sem a tartózkodási helyét, csak a gyóntató szavait közli Istennek rá vonatkozó tervét illetően.
52. A novíciátus rendes gyóntatója ebben az időben Teodor Czaputa volt.
53. Utalás a Lukács evangélium 8,44-48 részében leírt eseményekre.
54. Ld. 42. sz. jegyzet.
55. A „harmadik próbaidő” a szerzetesnővéreket az örökfogadalomra előkészítő időszak. Az Irgalmasság Anyja Kongregációban öt hónapig tart ez az idő. Fausztina nővér 1932/33-ban végezte a harmadik próbaidőt Varsóban. Mesternője Malgorzata Gimbutt anya

volt.

56. „Kálváriának” nevezték Vilniusban a keresztútnak egy erdős hegyoldalon elhelyezkedő állomásait. A keresztútjárást nevezték itt „drózkí”-nak (kis út -- magyarul ez a szó nem tükrözi az eredeti jelentésárnyalatot; a lelki közelséget, amit a lengyel a kicsinyítésekkel fejez ki). A Rend vilnusi házából, az Antakolról hajóval lehetett eljutni a „Kálváriára”.
57. Ebben az időben utazott harmadik próbaidőre Vilniusból Petronella nővér, aki a konyhán dolgozott. Fausztina nővér az ő helyettesítésére érkezett Vilniusba.
58. Vilniusban a főnöknő ebben az időben Irena-Maria Krzyzanowska anya volt, szül. 1889. nov. 25-én; 1916. dec. 7-én lépett be a Rendbe. A lányok intézetében nevelőként dolgozott, volt a novíciátus mesternőjének segítője, több ház főnöknője és az általános főnöknő asszisztense is. Wrocławban halt meg 1971. dec. 3-án.
59. Az a nővér, akinek Fausztina nővért el kellett volna kísérenie az útra, valószínűleg Justyna Golofit volt. A két nővért a novíciátus óta baráti szálak fűzték egymáshoz, és Irena anya valószínűleg örömet akart szerezni Fausztina nővérnek, hogy őt jelölte ki útitársául.
Justyna-Marianna Golofit nővér szül. 1908. júl. 5-én, a Rendbe 1927. augusztusában lépett be; fogadalomtéttele után konyhásként dolgozott Varsóban, Vilniusban és Radomban. Fausztina nővér információs perének idején -- Justyna nővér volt az egyik tanú. 1989. ápr. 28-án halt meg.
60. A konyhán dolgozó nővérek hetente váltották egymás között a különböző feladatokat.
61. Valószínűleg ezek már a tuberkulózis kezdeti tünetei voltak, bár az orvosok még nem ismerték fel azt.
62. Rafaela Buczynska anya.
63. Biala -- ebben az időben falu Plock közelében, ahol a rend megvásárolta egy régebbi gazdaság épületeit, és azokból pihenő központot alakított ki a nővérek és a plocki növendékek számára. A nővérek lakásai a kertben, egy kis udvarban voltak, fő bejáratuk a kert felől nyílt. A bejáratú ajtó előtt tornác állt.
64. A Rend által irányított, erkölcsileg megtévedt lányok és nők nevelésével foglalkozó intézetekben gyakran lázadó és a vallással illetve a szentségekkel szemben ellenséges személyek is megfordultak. Sokszor hosszú idő és Isten különleges kegyelme kellett hozzá, hogy magatartásukban változás történjék.
65. Ezek a szavak „Ha meg is ölnél, én bízom Benned” -- Jób könyvének ismert sorát idézik kis átalakítással (13,15).
66. Minden valószínűség szerint Michal Sopockót.
67. Ezek a lányok a vilnusi intézet növendékei voltak: Imelda, Edzia, Ignasia, Malgorzata és Jadwiga Omar (ld. ASF J. Omar levele). Az első négy közülük már nem él. Jadwiga Omar Gdanskban él. Fausztina nővér perében tanú volt.
Fausztina nővérnek erről a látomásáról hivatalos feljegyzés készült Vilniusban 1934. nov. 28-án, melyet

- aláírt maga Fausztina nővér, Taida nővér (aki Fausztina nővér vallomásait lejegyezte) és Imelda, az egyik növendék. A vallomás hitelességét tanúsította Irena Krzyzanowska anya, a ház főnöknője.
68. Az Isteni Irgalmasság Eugeniusz Kazimirowski által festett képét először Michal Sopocko atya fáradozásainak köszönhetően állították ki nyilvános tiszteletre a Világ Megváltásának Jubileumi Évét lezáró triduum idején, 1935. ápr. 26-28 között. A képet Ostra Brama magas üvegablakában helyezték el, így messziről látni lehetett. Ez az ünnepség egybeesett a Húsvét utáni első vasárnapkal, melyet Fausztina nővér szerint az Úr Jézus kívánsága szerint az Isteni Irgalmasság ünnepévé kell nyilvánítani. Michal Sopocko az ünnepségen Isten irgalmasságáról beszélt.
69. Katekizmus a szerzetesi fogadalmakról. -- Az Irgalmasság Anyja Kongregációban a novíciamesternők Piotr Cotella S.J. A fogadalmak katekizmusa c. műve alapján dolgozták ki saját tananyagukat a szerzetesi fogadalmakról szóló előadásaikra. Ebben kérdések és válaszok szerepeltek, melyeket minden nővér feljegyzett saját noteszébe, és mindenkinek kívülről kellett ezeket tudnia.
70. A „kijött” szó után a mondat megszakad, s a következő mondat már másról szól. Tudjuk, hogy Fausztina nővér titokban írta Naplóját. Lehet, hogy épp ebben a pillanatban valaki megszakította az írásban, s ezután már nem tért vissza a félbeszakadt gondolathoz.
71. Lehetett Michaela Moraczewska -- a Rend általános főnöknője vagy Maria Józefa Brzoza nővér -- a novíciamesternő.
72. Valószínűleg a mindennapi kötelességekkel kapcsolatos kudarcokra és környezetének meg nem értésére utal itt.
73. Az Irg. Anyja Kongr.-ban a nővéreknek nincs külön szobájuk, hanem többen laknak egy nagyobb helyiségben. Az egy-egy nővér által lakott részt paravánokkal választják el egymástól. A terem így elkerített részét nevezik a Rendben „cellának”.
74. „Elhanyagoláson” Fausztina nővér a belső sugallatok előli tudatos menekülést, sőt a szórakozottság keresését érti. Ám ezekről csak ő maga tudott. Kívülről semmi nem látszott meg rajta.
75. „Más helyen” -- a Napló másik részében. Fausztina nővér hosszabb időn át egyáltalán nem jegyezte le élményeit, lelkiállapotát, sem a kapott kegyelmeket. Csak gyóntatója, Michal Sopocko határozott utasítására kezdte lejegyezni aktuális élményeit, ill. a régebbi élményei közül azokat, amelyek eszébe jutottak. Egy idő után feljegyzéseit elégette. Michal Sopocko így írja le az esetet: „Mikor néhány hetet a Szentföldön töltöttem, ő egy állítólagos angyal rábeszélésére elégette Naplóját. Elégtételként újrairattam vele az elégetett rész tartalmát, ám közben új élményei is voltak, melyeket a visszaemlékezéseivel keverve jegyzett le. Ezért nincs Naplójában kronológiai sorrend.”

76. „Örökfogadalom” -- Az Irgalmasság Anyja Kongregációban a nővérek öt évig ideiglenes fogadalmakat tesznek, ezután tehetik csak le örökfogadalmukat. Az általános főnöknő a rendi tanács véleményét meghallgatva vagy engedélyezi az örökfogadalom letételét, vagy elküldi a nővért a rendből.
77. P. József András S.J. (az 1933. ápr. 20-30 közötti lelki gyakorlat alatt) -- megértette Fausztina nővért, és megfelelő tanácsokat adott neki.
78. Fausztina nővér itt valószínűleg Michal Sopockóra gondol.
79. Krisztus képének megfestése ezzel a felirattal: „Jézusom, bízom Benned”, a kép nyilvános tisztelete, az Irgalmasság rózsafüzérének terjesztése -- az Úr Jézus ezen kívánságai Michal Sopocko fáradozásainak köszönhetően valósulhattak meg.
80. „Vezetőmtől” -- lelki vezetőjétől, M. Sopockótól.
81. Valószínűleg Malgorzata Gimbutt anyja.
82. Fausztina nővér ekkor jelölt volt, és a konyhán dolgozott Marcjanna Oswiecimek nővér mellett. Marcjanna nővér meghagyta neki, hogy takarítson ki, és mosogassa el az edényeket az ebéd után, majd elment. Helena -- a későbbi Fausztina nővér -- elkezdte a munkát, de nem tudta befejezni, mert több nővér később jött ebédelni, és állandóan kértek tőle valamit. Miután Marcjanna nővér visszajött a konyhába, és látta, hogy az edények nincsenek elmosva, büntetésből felültette a jelöltet az asztalra, míg maga elmosogat. Marcjanna-Julia Oswiecimek, szül.1897., a Rendbe 1919-ben lépett be, hosszú éveken át szakácsnőként dolgozott. 1979. ápr. 20-án halt meg.
83. Marcjanna nővér nem adhatott a jelöltnek utasítást „az engedelmisség nevében”. Amint visszaemlékezéseiből kiderül, azt mondta Helenának, amiért nem végezte el a munkát -- üljön az asztalra, és ott nézze végig, amint ő maga elvégzi a munkát. Helena, akinek szokatlan volt ez a büntetés, húzódozott. Ekkor Marcjanna nővér megkérdezte a jelöltet: „Hát így engedelmeskedik, Helenka?” Valószínűleg ezt a kérdést értelmezte Helena „az engedelmisség nevében” adott utasításnak.
84. A Rend néhány házában, így pl. Varsóban, a Zytnia u. 3/9 sz. alatti házban is szokás volt, hogy a nővérek éjjel ügyeletet tartottak a betörések megelőzése érdekében. Az ügyeletes nővérek körbejárták a házat, kivilágították az udvart, és az ablakból figyeltek, hogy észrevegyék az esetleges betörőket.
85. A Mária Családja Ferences Nővérek Rendjét 1857-ben alapította Zygmunt Felinski érsek. A Rend központi háza Varsóban, a Zeleзна utcában található az Irgalmasság Anyja Kongregáció központi házában szomszédságában.
86. „Kis kápolna” -- ld. 17. sz. jegyzet.
87. 1929-ben Fausztina nővér rövid időt töltött a Rend Kiekrz-i házában, Poznan mellett.
88. Valószínűleg Modesta Rzeczkowska nővért helyettesítette, aki ebben az időben beteg volt, és

- egy kúrára kellett utaznia Varsóba.
89. A nővérek minden hónap elején egy-egy napot szentelnek lelki megújulásra, ún. egynapos lelkigyakorlatra. Ezen a napon nincs rekreáció, a nővérek szilenciumot tartanak, belső elmélyülésre törekszenek. Minden nővér egyórás elmélkedést tart, keresztutat végez, lelkiismeret-vizsgálatot tart lelki életére vonatkozóan egész hónapra visszamenőleg, ezen kívül félórát elmélkedik a halálról.
  90. A hónap egy napját, melyet a mesternő jelölt ki számukra, minden novícia különleges áldozati, engesztelő napként ajánlotta fel a Rendben. Ezen a napon nagyobb összeszedettségre, és a Szentségi Jézussal való mélyebb egyesülésre kellett törekednie. A novíciák a mesternőtől külön önmegtagadásokat is kértek, és minden munkájukat, imáikat és szenvedéseiket felajánlották Jézusnak a bűnösökért. Néhány nővér a novíciátusból kikerülve is megőrizte ezt a gyakorlatot.
  91. Ld. 55. sz. jegyzet.
  92. A harmadik próbaidő mesternője ebben az időben Malgorzata Gimbutt anya volt.
  93. Walendów -- Varsó környéki helység (Nadarzyni egyházközség), ahol a nővérek nevelőintézetet tartottak fenn lányok számára. 1936-ban az Igazságügyi Minisztérium javaslatára a Rend Walendówban külön részlegget hozott létre bíróságilag először elítélt nők és lányok részére. Faustyna nővér lelkigyakorlaton kívül 1936. márc. 25-től ápriliséig tartózkodott itt.
  94. Michaela Moraczewska anya.
  95. Ezt a lelkigyakorlatot P. Edmund Elter S.J. tartotta - - szül. 1887. nov. 14-én, a jezsuita rendbe 1905. júl. 15-én lépett be. Sokoldalú képzettséggel rendelkező pap, előbb a Varsói Egyetemen, majd Rómában és Párizsban tanult. 1926-ban a római Gregorianum Pápai Egyetem etika professzora lett. 1932-ben visszatért Varsóba, és lelkigyakorlatokat vezetett. 1945-48 között a jezsuiták nagy lengyelország-mazóvia-i tartományának tartományfőnöke, majd ismét a Gregorianum professzora lett. Rómában halt meg 1955. aug. 27-én.
  96. Ld. 19. sz. jegyzet.
  97. Valószínűleg Janina Bartkiewicz anya.
  98. Derdy -- Nadarzyn egyházközséghez tartozó helység, nem messze Walendówtól. Czetwertynska hercegnő adományozott itt a Rendnek egy darab mezőt, erdőt és néhány gazdasági épületet, hogy erkölcsileg veszélyeztetett árva gyermekek számára intézetet alapítsanak. 1947-ig ez a ház a Walendów-i főnöknő irányítása alatt állt, ettől kezdve viszont önálló intézménnyé vált.
  99. Fausztina nővérral együtt voltak a harmadik próbaidőn: Bonawentura Edelman-Glowacka (1902-1936), Florentyna Pajak (1905-1950), Henryka Skolimowska (1900-1974), Renata Jodlowska (1903-1962).
  100. „Ruhatár” -- a nővérek ruházati raktára és a szerzetesi ruhák varróműhelye. Az itt dolgozó nővérek

- feladata volt a ruhák tisztítása és javítása, a ruhák eljuttatása a nővérekhez a tisztítás után, valamint a hiányok pótlása.
101. Az Irgalmasság Anyja Kongregáció nővérei ebben az időben két karra oszlottak, az igazgató nővérek és a koadjutor (segítő) nővérek karára. Az egyes karokba a rendi tanács osztotta be a jelölteket -- tudásszintjük, koruk és tehetségük alapján. Az igazgató nővérek irányították a Rendet és az intézeteket, a koadjutor nővérek pedig segítették őket, különösen a fizikai munkákban.
  102. „Vasöv” -- apró szöges sodronyszövethez hasonló öv. Az ilyen „öv” viselése a különböző vezeklőgyakorlatok egyike volt.
  103. Michaela Moraczewska anyja.
  104. Varsóban, a Zytnia utcai házban gyóntattak: P. Alojzy Bukowski S.J. -- rendkívüli gyóntató, Piotr Loeve, Franciszek Roslaniec és Bronislaw Kulesza -- rendes gyóntatók.
  105. A kis kápolnával szemben, a folyosó másik oldalán volt az a terem, ahol a nővérek találkozásai zajlottak.
  106. „Rekreáció” -- a nővérek munka utáni felüdülésére szolgáló idő.
  107. A varsói ház főnöknője ekkor Rafaela Buczynska anyja volt.
  108. Helena húga -- Wanda Kowalska, szül. 1920-ban. Józefa Kowalska-Jasinska, Fausztina nővér nővérének vallomása szerint Wanda nem sokkal a II. világháború előtt belépett a Haldokló Jézus Szíve Orsolyita Nővérek Rendjébe. A háború alatt a németek elhurcolták, és a háború után nem tért vissza Lengyelországba. Angliában ment férjhez.
  109. Malgorzata Gimbutt anyja.
  110. Valószínűleg a varsói rendes gyóntatók egyike.
  111. Maria Józefa Brzoza nővér.
  112. Feltételezett engedélyről akkor beszélünk, ha egy szerzetes előljárója tudta nélkül abban a meggyőződésben tesz valamit, hogy előljárója engedélyt adna arra.
  113. A nővérek a harmadik próbaidőt a novíciátus házában végezték.
  114. Id. 55. sz. jegyzet.
  115. Fausztina nővér attól tartott, hogy belső élményei hallucinációk lehetnek, annál is inkább, mivel ezt így látta nem egy gyóntatója és előljárója is.
  116. „Örök fogadalom” -- az utolsó szerzetesi fogadalom, mely által a szerzetes síríg tartó tisztaságot, szegénységet és engedelmisséget fogad Istennek. Ez alól a fogadalom alól csak az Apostoli Szentszék oldhat fel.
  117. „Szemfedő” -- halotti fátyol, nagy fekete lepel, közepén fehér kereszttel. Az Irgalmasság Anyja Kongr. szertartásai szerint örökfogadalmuk letétele, azaz a fogadalom szövegének elmondása előtt a nővérek kitárt karral arcra borultak az oltár előtt, ahol halotti lepellel takarták le őket annak jeléül, hogy meghaltak a világ számára. Ezalatt a szertartáson részt vevő többi nővér a 129. Zsoltárt (De profundis) recitálta,

- szóltak a harangok, mint temetés alatt. A celebráns -- általában a püspök -- szenteltvízzel hintette meg a halotti lepel alatt fekvő nővéreket, majd így szólt hozzájuk: „Keljetek fel, ti, akik meghaltatok a világ számára, és Jézus Krisztus beragyog titeket”.
118. Michal Sopockót.
  119. Az Irgalmasság Anyja Kongregációban szokás volt, hogy a nővérek minden hónapban engedélyt kértek elöljárójuktól apró önmegtagadások gyakorlására, és olyan imáik végzésére, melyek nem tartoztak a Rend által előírt imák közé. Ugyanígy felmentést is kérhettek bizonyos előírások alól, melyeknek pillanatnyilag nem tudtak eleget tenni. Más személyes ügyeiket is ilyenkor beszélték meg az elöljáróval.
  120. Ezekben az években rendszerint Stanislaw Rospond püspök vezette a krakkói házban a beöltözéseket és a fogadalomtételek szertartásait.
  121. Michaela Moraczewska anyja.
  122. Czestochowában ebben az időben Serafina-Salomea Kukulska volt a főnöknő, szül. 1873. nov. 30-án, a Rendbe 1894. júl. 18-án lépett be, nevelőnő volt, majd főnöknő lett Krakóban, Czestochowában és Walendówban. 1964. jún. 10-én halt meg.
  123. Ld. 59. sz. jegyzet.
  124. Az Irgalmasság Anyjának ünnepe -- augusztus 5-én ünnepelték -- rendi ünnep.
  125. Iz 53, 2-9.
  126. Ld. Napló 53, 67.
  127. P. Kazimierz Dabrowski S.J. szül. 1890. febr. 8. 1920. máj. 29-én szentelték pappá. Hatévi egyházmegyei szolgálat után 1926. júl. 30-án belépett a Jézus Társaságába, ahol mint misszionárius, előadó és gyóntató működött. 1976. ápr. 16-án halt meg.
  128. Az Isteni Irgalmasság képének megfestése, az Isteni Irgalmasság ünnepének bevezetése.
  129. Irena Krzyzanowska anyja.
  130. Lelki vezetője, M. Sopocko atya.
  131. Eugeniusz Kazimirowski Vilniusban készült képéről van szó.
  132. „Hűséges szolgám” -- itt: M. Sopocko.
  133. Michal Sopockótól.
  134. Ez a Szent Mihály templomban volt, ahol Sopocko atya rektor volt, és rendszeresen misézett.
  135. Eugeniusz Kazimirowskinál.
  136. Irena Krzyzanowska anyja.
  137. Filomena Andrejko nővérré vonatkozhat az utalás, aki 1934. júl. 13-án halt meg 16.45-kor Varsóban. Négy éven át szenvedett súlyos szívasztmában. 14 órán át haldoklott. -- Filomena-Wiktoria Andrejko, szül. 1878. máj. 25., a Rendbe 1894. nov. 25-én lépett be, s nevelői, sekrestyési és gondnoki teendőket látott el a varsói házban.
  138. Az Irgalmasság Anyja Kongregációban szokás volt, hogy csütörtökönként 21-22 óra között minden egészséges nővér engesztelő imaórát, ún. „szent órát” tartott. A hónap első pénteke előtti csütörtökön az engesztelés egész éjszaka tartott, a nővérek óránként váltották egymást.

139. Dr. Helena Maciejewska (1888-1965) -- ebben az időben a Rend vilniusi házának orvosa volt.
140. M. Sopocko.
141. Irena Krzyzanowska anyja.
142. „Elmélkedés'' -- gondolati ima: az Isteni igazságokon való gondolkodás, mely valamilyen gyakorlati elhatározással zárul. Az Irgalmasság Anyja Kongregációjában a nővérek naponta fél óra elmélkedést végeznek. Előző este előkészítik a következő reggeli elmélkedés pontjait.
143. Az Isteni Irgalmasság tiszteletének terjesztése.
144. M. Sopocko.
145. „Az embereink'' -- itt: azokra a szállítókra vonatkozik, akik a pékárut hordták a kolostorba.
146. Krakóban, a Smolensk utcában áll egy az Isteni Irgalmasságnak szentelt kis templom. 1626-1629-ig épült, 1665. okt. 25-én szentelték fel. A templom búcsúját szept. 14-én, a Szent Kereszt felmagasztalásának ünnepén tartják.
147. „Káptalan'' -- így nevezték a nővérek gyűléseit, melyeken a ház főnöknője rövid aszkétikai előadást tartott, figyelmeztetett a rendi előírások betartására, a nővérek pedig megvallották a rendi szabályzat ellen elkövetett vétkeiket, mulasztásaikat.
148. „Anyja'' -- a ház főnöknője. Ebben az időben Vilniusban Borgia-Jadwiga Tichy nővér, szül. 1887. jan. 25., a Rendbe 1913-ban lépett be, ápolónő és főnöknő Vilniusban és Walendówban. Wrocławban halt meg 1970. ápr. 26-án. Fausztina nővér információs perében tanú volt.
149. „Áldás'' -- rövid ajtatosság az Oltáriszentséggel adott áldással összekötve.
150. Az Irgalmasság Anyja Kongregáció egyik szokása -- szentképek hátára vagy kis lapokra felírják az Isteni Személyek és különböző szentek neveit, és az új év első napján reggelinél minden nővér húz egy lapot, s így kap egy védőszentet az új évre.
151. Az „övhöz'' (ld. 102. jegyzet) hasonló „lánc'' viselése is a különböző vezeklési formák egyike volt.
152. Michal Sopocko 1937. novemberében Fausztina nővérhez írt leveléből kiderül hogy az Isteni Irgalmasság ünnepének ügyében beszélt a lengyelországi nunciussal, Filip Cortesi érsekkel, és számított arra hogy a nuncius továbbítja az ügyet a Szentatya felé.
153. Fausztina nővér kéziratában ez az elhatározás külön oldalon szerepel.
154. Ez a látomás mintegy előre jelzi az Isteni Irgalmasság tiszteletének Fausztina nővér által közvetített formáit ért támadásokat. A Szent Offícium Kongregációjának 1959. márc. 6-i bejegyzése [Acta Apostolicae Sedis LI (1959) 271. old.] megtiltotta az Isteni Irgalmasság kultuszának terjesztését a Fausztina nővér által megadott formákban. Ennek a bejegyzésnek értelmében sok templomból eltávolították a Fausztina nővér látomása alapján festett képeket, a papok nem hirdették tovább az Isteni Irgalmasság tiszteletének ezt a formáját. Maga Sopocko atya is szigorú figyelmeztetést kapott az Apostoli

Szentszéktől, és más kellemetlenségeket is el kellett viselnie.

Az Irgalmasság Anyja Kongregációnak szintén megtiltották ennek a kultusznak a terjesztését -- így abbahagyták a képeknek, az Irgalmasság rózsafüzérének és Fausztina nővér más imáinak terjesztését. Minden jel arra mutatott, hogy Fausztina nővér küldetése teljesen feledésbe megy.

A fent említett jegyzék megjelenéséig -- a Rend krakkói házában, ahol Fausztina nővér meghalt, az Isteni Irgalmasság képét nagy tisztelet övezte, és számos hálaadomány díszítette. Minden hónap harmadik vasárnapján ünnepi szentmisét mondtak a kápolnában, amelyeken a papok az Isteni Irgalmasságról prédikáltak, a húsvét utáni első vasárnapot pedig az Isteni Irgalmasság ünnepeként tartották meg. Adam Sapieha bíboros 1951-ben hét évre szóló teljes búcsút adományozott erre az ünnepre.

Az Apostoli Szentszék részéről érkező tilalommal kapcsolatban a nővérek Eugeniusz Baziak érsekhez fordultak azzal a kérdéssel, mi legyen a mellékoltárukon található, a hívek nagy tiszteletének örvendő Isteni Irgalmasság képének további sorsa, valamint hogy hogyan viszonyuljanak az eddig megtartott ünnepekhez. Válaszában E. Baziak érsek azt javasolta, hogy a képet hagyják eddigi helyén, és a híveknek ne tiltsák meg, hogy kegyelmekért imádkozzanak előtte, s az eddig bevezetett ünnepeket szintén ne szüntessék be. Ily módon az Isteni Irgalmasság tiszteletének Fausztina nővér által közvetített formája kiállta az idő próbáját itt, a Rend krakkói központjában, ahol Fausztina nővér földi maradványai nyugszanak.

És ami a legfontosabb: 1978. jún. 30-án az Apostoli Szentszék eltörölte a Szent Offícium említett tilalmát. A Hittani Kongregáció 1978. ápr. 15-én kelt, Franjo Seper bíboros prefektus és titkára, Jéróme Hamer érsek aláírásával hitelesített jegyzéke [AAS LXX (1978) 350. old.] kimondja: „Miután különböző helyekről, különösen Lengyelországból hivatalos szinten is több kérdés érkezik arra vonatkozóan, érvényesnek tekintendők-e azok a tilalmak, melyeket a Szent Offícium az Acta Apostolicae Sedis 1959. évi könyvében a 271. oldalon megfogalmaz az Isteni Irgalmasság tiszteletének Faustyna Kowalska nővér által javasolt formáit illetően -- a Kongregáció számos, 1959-ben nem ismert eredeti dokumentum megvizsgálása után, figyelembe véve a megváltozott körülményeket és számos lengyel megyéspüspök véleményét, ezennel kijelenti, hogy a fent említett jegyzék tilalmi többé nem érvényesek.”

A Hittani Kongregáció prefektusa, Franjo Seper bíboros 1979. júl. 12-én a Szűz Mária Szeplőtelen Fogantatásáról nevezett Marianus Atyák rendfőnökének írt válaszlevelében, aki a Rend amerikai Kosztka Szt. Szaniszlóról nevezett tartományának elöljárója nevében kérte a Fausztina nővér által közvetített ájtatossági formákra vonatkozó tilalmat visszavonó 1978-i jegyzék

autoriatív értelmezését, a következőket írta: „A levelében említett ügyet illetően tisztelettel értesítem, hogy az 1978. ápr. 30-án kelt [AAS LXX (1978) 350. old.] jegyzék által, mely az eredeti dokumentáció fényében és az akkori krakkói érsek, Karol Wojtyła bíboros pontos információinak köszönhetően került megfogalmazásra -- a Szentszék úgy döntött, hogy a korábbi, 1959. évi [AAS, (1959) 271. old.] jegyzékében foglalt tilalmat érvényteleníti. Ennek értelmében a továbbiakban a Kongregáció részéről nincs semmi akadálya az Isteni Irgalmasság tiszteletének a fent nevezett nővér (Faustyna Kowalska) által javasolt formák szerinti terjesztésének.''

Jelenleg ez a kultusz új erővel terjed, és a teológusok növekvő érdeklődése kíséri. Fausztina nővér jövődőlése tehát teljesülni látszik.

155. Ezen a helyen Fausztina nővér a megfelelő írásjelekkel történő jelölés nélkül tér át látomásának leírásáról a „belsőleg'' hallott szavak idézésére.
156. Ezt a lelkigyakorlatot (1935.febr. 4-12.) Vilniusban (a keleti szertartáshoz tartozó) Pawel Macewicz S.J. tartotta. A lelkigyakorlat végén keleti szertartás szerinti mise volt, amelyen a nővérek két szín alatt áldoztak.
157. Az „igen'' szóval Fausztina nővér minden jelzés nélkül kezdi idézni az Úr Jézus „belsőleg'' hallott szavait.
158. A szerzetesi fogadalmak megújítása. Az Irgalmasság Anyja Kongr. szabályzata szerint minden nővér évente kétszer, a nyolcnapos és a háromnapos lelkigyakorlatok után újítja meg tisztasági, szegénységi és engedelmisségi fogadalmát.
159. „A ház Ura'' -- az Oltáriszentségben rejtőző Úr Jézus.
160. Maria Józefa Brzoza anyja, Fausztina nővér mesternője a novíciátusban, később főnöknő Varsóban.
161. „Józefinek'' -- ld. 47. jegyzet.
162. Az általános főnöknő, Michaela Moraczewska anyja, ekkor néhány napot töltött a Grochów-i házban.
163. Borgia Tichy anyja.
164. Maria-Salomea Olszakowska, 1962 júniusában halt meg.
165. Az Isteni Irgalmasság Eugeniusz Kazimirowski által festett képéről van szó. Ezt a képet az Ostra Brama-i kápolnában tették ki először nyilvános tiszteletre a Világ Megváltásának Jubileumi Évét lezáró ünnepek keretében, 1935. ápr. 26-28. között. (Ld. Napló 419 és 1.sz. jegyzet.)
166. M. Sopocko.
167. M. Sopocko.
168. A kéziratban: „akadályoztam''.
169. M. Sopocko.
170. A kéziratban „40 napos ájtatosság'' szerepel. Fausztina nővér ezt tévesen jegyezte fel, itt ui. 40 órás ájtatosságról van szó, amelynek során 40 órára kihelyezték az Oltáriszentséget. Ennek az ájtatosságnak engesztelő és könyörgő jellege van. Az Irgalmasság Anyja Kongr. házaiban rendszerint Szent

- József ünnepe márc. 19. vagy Szent József Oltalmának ünnepe (a Húsvét utáni második vasárnapot követő szerdai nap) előtt tartottak ilyen ájtatosságot.
171. Fausztina nővér úgy gondolta, hogy ki kell lépnie a Rendből, és egy új Kongregációt kell alapítania, melynek az lesz a feladata, hogy Isten irgalmasságát hirdesse, és ezt az irgalmasságot kisedje a világ számára.
172. M. Sopockóval. Sopocko atya megjegyzi visszaemlékezéseiben, hogy nem lévén módja Fausztina nővér hosszas beszámolóit végighallgatni a gyóntatószékben, azt tanácsolta neki, hogy írja le azokat Naplójába. Azokat az ügyeket, melyeket szóban kellett megbeszélniük, Fausztina nővér Sopocko atya szobájában mondta el neki.
173. Az Úr Jézusnak ez a kívánsága fokozatosan érlelődött meg Fausztina nővér gondolataiban, és egy bizonyos fejlődésen ment át -- egy szigorúan zárt szemlélődő rendtől kiindulva (melyet kezdetben alapítani akart, és amely számára a szabályzat lényegét is összeállította) egészen egy, az apostoli rendeket és világiakat is magába foglaló mozgalomig (Ld. Napló 1155-1158).
- Az új rend alapításának gondolatát Fausztina nővér életében lelki életének fényében kell vizsgálnunk. Ha elemezzük Fausztina nővér ebben az időben átélt lelki élményeit, megállapíthatjuk, hogy azok teljesen megegyeznek Keresztes Szent Jánosnak A lélek sötét éjszakája c. művében leírtakkal. E tapasztalatai által Isten a misztika csúcsaira emelte fel őt. Benne adott példát az új rend feladatainak és lelkiségének tökéletes megvalósítására.
- Fausztina nővér halála után az új rend eszményét sokan sokféleképpen értelmezték és váltották életre. Egyesek -- ennek az új rendnek a II. Vatikáni Zsinat megújulási törekvéseivel mély összefüggést mutató feladatait és lelkiségét -- saját régi szerkezetükbe ötvözve kívánják valóra váltani. Ezek közé tartozik mindenekelőtt az Irgalmasság Anyja Kongregáció, mely saját lelki örökségeként ápolva Fausztina nővér küldetését, korábbi feladatai közé felvette Isten Irgalmasságának hirdetését és ennek az irgalomnak kisedését a világ számára. A rendben eredetileg is meglévő „irgalmasság” lelkületét elmélyítette a Naplóban foglalt új ájtatossági formákkal és teológiai tanítással.
- Mások -- új közösségeket alapítanak a lelkiség megvalósítása céljából. Az első ilyen közösség az Irgalmas Jézus Nővéreinek Kongregációja volt. Első tagjai (J. Osinka és I. Naborowska) a II. világháború idején Vilniusban tettek magánfogadalmat M. Sopocko atya kezébe. Lengyelországba érkezve Myslibórzban telepedtek le. 1947. aug. 25-én kezdődött meg a Rend közös élete. M. Sopocko és L. Nowak S.J. egy világi intézetet is alapítottak Az Isteni Irgalmasság Intézete néven. Ezen kívül mind Lengyelországban, mind határain túl több közösség is céljául tűzte ki az új rend feladatainak megvalósítását. Az Isteni

Irgalmasság tisztelőinek hatalmas mozgalma a világi hívők körében is terjed, akik csoportokban vagy egyénileg tevékenykednek szerte a világon.

II. János Pál pápa Dives in misericordia kezdetű enciklikájában az egész kortárs Egyház elé állította feladatként mindazt, amit az Úr Jézus az „új rendtől” kívánt.

[Kiegészítés az új rend alapításához: „1938.

szeptemberében Sopocko atya meglátogatta a szanatóriumban haldokló Fausztina nővért, és kifejezte neki véleményét, hogy a kolostor alapítására vonatkozó kinyilatkoztatás, s valószínűleg a többi is csak a képzelet játéka volt, hiszen ha meghal, nem tudja megvalósítani.

Fausztina nővér megígérte neki, hogy megkérdezi erről Jézus véleményét. Másnap reggel mise közben Sopocko atyának ez a gondolata támadt: amint a képet nem tudta maga megfesteni, csak adatokat tudott közölni hozzá, úgy ezt a kongregációt sem tudja maga megalapítani, hanem csak jellegét megadni.

Amikor Sopocko atya másnap ismét meglátogatta Fausztina nővért, s megkérdezte tőle, kapott-e választ az Úr Jézustól, ő ezt mondta: 'Nem, semmit. Az Úr Jézus a mise alatt megmagyarázott Önnek mindent.'

Miután Sopocko atya eltávozott tőle, eszébe jutott, hogy át akart adni neki néhány írást az Isteni Irgalmasságról. Ezért visszatért Fausztina nővérhez. Mikor ajtaját kinyitotta, látta, hogy a nővér elragadtatásban imádkozott, az ágy fölött lebegve, kitágult pupillával egy pontra tekintve.

Nem akarta megzavarni őt imájában, s távozásra gondolt, amikor a nővér hirtelen magához tért. Az atya átadta neki az írást. A nővér ezzel búcsúzott el tőle: 'Viszontlátásra a mennyben!'' (Ld. Isten Irgalmának hírnöke, Isten Szolgálója, Fausztina Nővér. Backi Vinogradi, é.n. 104. o. -- a szerk.)]

174. Úrnapja ünnepe 1935-ben június 20-ra esett. Az Isteni Irgalmasság E. Kazimirowski által festett képét az úrnapi körmenet alkalmából állított oltárok egyikén helyezték el.

175. M. Sopocko.

176. A Rend vilniusi házában tartott gyónás. A gyóntató M. Sopocko volt.

177. 1935. aug. 12-16 között Vilniusban a háromnapos lelkigyakorlatot Emil Zyczkowski S.J. tartotta -- a vilniusi jezsuita gimnázium igazgatója, később a jezsuiták nagylengyelország-mazóvia-i tartományának tartományfőnöke (1899-1945).

178. M. Sopocko.

179. M. Sopocko.

180. Romuald Jalbrzykowski érseknél.

181. Az Isteni Irgalmasság rózsafüzére. M. Sopocko fáradásainak eredményeként nyomtatták ki Krakkóban az E. Kazimirowski által festett kép reprodukciójának hátoldalán.

182. Romuald Jalbrzykowski érseknél.

183. Szent Mihály Arkangyal ünnepe: szeptember 29.

184. Sopocko atya, mivel nem volt biztos Fausztina nővérnek

- az új rend alapítására vonatkozó sugallatai tekintetében, ezt az ügyet egy másik pappal is felül akarta vizsgáltatni. Ezért tanácsolta Fausztina nővérnek, hogy tárja fel ezeket a belső sugallatait krakkói gyóntatója, P. Józef Andrasz S.J. előtt.
185. Krisztus Király ünnepét 1969-ig október utolsó vasárnapján ünnepelték. Ez 1935-ben okt. 27-re esett.
186. Az Isteni Irgalmasság Rendjének Krakkóban külön temetője van a kolostori kert végében. Ebben a temetőben nyugszanak a Krakkóban elhunyt nővérek és növendékek. Itt temették el Fausztina nővért is, és itt nyugodott egészen exhumálásáig, 1966. nov. 25-ig.
187. Witalina-Barbara Maslowska nővér, szül. 1852. dec. 4., meghalt. 1939. jan. 6.
188. Havonkénti személyes beszélgetésük során kértek a nővérek engedélyt a főnöknőtől, hogy szabad idejükben olyan imákat végezhesse, melyek nem tartoznak a Rend által előírt imák közé.

Második füzet

189. Fausztina nővér gyóntatója, Michal Sopocko atya utasítására kezdte el írni a Naplót. Fausztina gyóntatója utasítását oly szigorúan vette, mint az engedelmisségi fogadalom nevében kiadott bármilyen más utasítást. (Ld. pl. Napló 894.) A Napló további részében olyan kijelentésekkel találkozunk, melyek arról tanúskodnak, hogy magától az Úr Jézustól is kapott utasítást az írásra.
190. Az Irgalmasság Anyja Nővérei Kongregációban hivatalosan nem látják el a rendi nevet jelzővel. A nővérek azonban magánszemélyként tehetik ezt. Ennek megfelelően Fausztina a Legméltóságosabb Oltáriszentségről nevezett Fausztina nővérnek nevezte magát.
191. Abban az időben az volt a szokás a Kongregációban, hogy a hónap első péntekje előtt egész éjjel imádást tartottak. Jelen esetben azonban valamilyen más imádról van szó, amelyre a helyi főnöknő mindig megadhatta az engedélyt a nővéreknek, bizonyos körülmények között pedig ajánlhatta is, hogy végezzék el azt.
192. November 15-ről van szó, mert november 16-ra esik az Ostra Bramai Szűzanya ünnepe.
193. A vilniusi ház főnöknője abban az időben Borgia Tichy nővér volt.
194. A nővérek gyóntatója akkor Michal Sopocko atya volt.
195. A nővérek ebédlőjében (refektórium) fel volt függesztve egy tábla, melyen a ház főnöknője kis kártyákat helyezett el. Ezeken volt feltüntetve az ügyeletes nővérek neve. Jelen esetben a közös étkezés alatt teljesített portai szolgálatról volt szó.
196. A fejezet beosztása az Irgalmasság Anyja Nővérei Kongregáció 1930-ban kiadott Alkotmánya alapján készült.
197. A Kongregáció korábbi Alkotmánya szerint az „anya” cím a generális tanács tagjait, valamint a rendházak főnöknőit illette meg. Hogy minél családiasabb hangulat uralkodjék a Kongregáció által vezetett nevelőintézetekben az „anya” megszólítást használták

- a növendékek is nevelőikkel szemben.
198. Offícium (breviarium) -- az Egyház liturgikus imája, mely zsoltárokból és olvasmányokból áll.
  199. Klauzúrán a rendház elkülönített részét értjük, ahová senki nem léphet be a rend tagjain kívül.
  200. Fausztina nővér látomásában megjelent az a ház, melyben az új Kongregáció székháza lett volna. Ez az épület Vilniusban a Szent Anna út 12. szám alatt állt, teljesen meg volt rongálódva. Fausztina nővér gyóntatója Michal Sopocko atya saját költségén felújította, szándékában állt elhelyezni itt egy új Kongregációt. A háború azonban megakadályozta tervének megvalósítását.
  201. Az Isteni Irgalmasság képét a „Jézusom, bízom Benned.” 2 felirattal.
  202. Michal Sopocko atya.
  203. Fausztina nővér itt a „zapaska” szót használja, mely ebben az esetben gyermekinget, pendelyt jelent.
  204. Az eredetiben Fausztina nővér a régies „odprawia dyscypline” kifejezést használja, melynek jelentése: önfenyítést gyakorol.
  205. Nehéz meghatározni, hogy Fausztina nővér melyik két böjtre gondolt. Feltételezhetjük azonban, hogy Hamvazószerdáról és Nagypéntekről van szó.
  206. A köznyelvben „száraznapok” elnevezéssel terjedt el. Minden negyedévben három nap (szerdán, pénteken és szombaton) kötelező volt a böjt.
  207. Abban az időben a következő ünnepek előestéjén volt kötelező a böjt: Szentlélek eljövételének (Pünkösöd), Mária mennybevétele (Nagyboldogasszony) valamint Mindenszentek ünnepe.
  208. Az Irgalmasság Anyja Nővérei Kongregáció más kongregációkhoz hasonlóan a Szűzanyát választotta meg a Kongregáció általános főnöknőjévé, s ezzel kezébe ajánlott minden mulandó és örök ügyet. Az ünnepélyes aktusra 1937. augusztus 5-én került sor a rend központi házában, Varsóban a Zytania utca 3/9. szám alatt, ahol minden rendház főnöknője megjelent. A későbbiek folyamán a Kongregáció összes házában megismételték az ünnepélyes aktust 1937. augusztus 15-én.
  209. „Téli kert” -- itt melegházat jelent.
  210. Michal Sopocko atya.
  211. Id. 200. jegyzet.
  212. Romuald Jalbrzykowski érseknél.
  213. Feltételezhetjük, hogy Romuald Jalbrzykowski érsekről van szó, aki fenntartással viseltetett Fausztina nővér szándékai iránt az új kongregáció megalapítását illetően.
  214. Ez a pap valószínűleg Michal Sopocko atya volt, aki visszaemlékezéseiben így ír Fausztina nővéréről:
„Nehézségeim 1936. januárjában érték el a tetőfokot. Senkinek sem beszéltem róluk, egészen a kritikus napig, mikor megkértem Fausztina nővért, hogy imádkozzon értem. Legnagyobb csodálatomra még aznap megszűntek nehézségeim, eltűntek, akár egy szappanbuborék. Fausztina nővér ellenben azt mesélte nekem, hogy magára vette szenvedéseimet, s hogy ezen a napon oly nagyon szenvedett, mint még életében soha.”

215. Te Deum laudamus -- Téged, Isten, dicsérünk egyházi hálaadó himnusz.
216. Michal Sopocko atyát.
217. Ez valószínűleg Weronika-Marcjanna Rapisz nővér volt. Szül. 1853. márc. 18., 1881. dec. 16-án lépett be a Kongregációba; szerzetesi életét kerti munkával töltötte el. Vilniusban halt meg 1936. január 28-án.
218. „Az egész Kongregáció” -- ebben az esetben a vilniusi ház nővérei.
219. A vilniusi ház főnöknője akkor Borgia Tichy nővér volt.
220. Minden valószínűség szerint Michal Sopocko atya volt ez a személy. Ezt tanúsítják a „három koronáról” szóló szavak, melyről személyével kapcsolatban már olvashattunk korábban. (Napló 596)
221. Szent Józsefet nevezi Fausztina nővér „Szent Öregnek”. Egyes keresztény hagyományok szerint ugyanis Szent József már hajlott korban volt, amikor megszületett Jézus.
222. Valószínűleg Michal Sopocko atyáról van szó.
223. Michal Sopocko atya 1972. március 31-én kelt levelében tesz említést Fausztina nővér látomásáról.
224. Az Irgalmasság Anyja Nővérei Kongregáció más házához hasonlóan Vilniusban is működött leánynevelő intézet. Az intézet növendékei néha a nővérekkel együtt imádták az Úr Jézust -- ily módon engesztelvén saját és mások bűneiért.
225. Feltételezhetően az új kongregáció megalapításáról van szó.
226. Borgia Tichy anya.
227. Ld. Napló 506.
228. Borgia Tichy anya.
229. Michaela Moraczewska anya.
230. Az esti ájtatosság áldása az Oltáriszentség felmutatásával.
231. Valószínűleg Antonia Grejwul nővér, aki visszaemlékezéseiben a következőket írja Fausztina nővéréről: "Gyónás után nyugtalanságot éreztem, s kétségeim támadtak afelől, hogy Jézus megbocsátott-e nekem. Sírva kértem Fausztina nővért, hogy imádkozzék értem. A következő nap reggelén ezt mondta nekem: Jézus kegyelemben részesítette a nővért, mert azonnal azt válaszolta, hogy nem haragszik a nővér bűnei miatt, ellenben fáj Neki, hogy a nővér nem hisz megbocsátásában. Imádkozni fogok azért, hogy megbocsásson a nővér miatt."'
 Antonia nővér -- Agata Grejwul, szül. 1877. szept. 13., 1909. jún. 9-én Vilniusban lépett be a Kongregációba, s ott is maradt egészen 1945-ig, a rendház feloszlásáig. A II. világháború alatt, 1939-ben más nővérekkel együtt börtönbe zárták Vilniusban a Lukiszkin. Egy bizonyos idő elteltével azonban lett származása miatt szabadon engedték. A vilniusi ház evakuálása után a Kongregáció Plock környéki házába, Bialaba került. Itt halt meg, 1960. jan. 22-én.
232. Fausztina nővér tévedésből írta a mondat végére másodszer is a „láttam” szót.
233. Valószínűleg Regina nővér lehetett, aki a novíciátusból ismerte Fausztina nővért. Regina nővér (Waleria

- Jaworska) 1905. nov. 28-án született, 1926-ban lépett be a Kongregációba. A Fausztina nővérről folyó információs eljárás során tanú volt. 1984. ápr. 27-én halt meg.
234. A walendówi ház akkoriban nagyon nehéz gazdasági problémákkal küszködött.
235. Akkoriban Czeslaw Maliczewski (1880-1957) atya, Nadarzyn egyházközség plébánosa volt a nővérek gyóntatója. Nem lehet tudni, hogy gyónt-e nála Fausztina nővér.
236. Józef Andrasz atya S.J.
237. Azaz kilép az Irgalmasság Anyja Nővérei Kongregációból, hogy egy új kongregációt alapítson, melyre a belső sugallatok készítenek.
238. Michaela Moraczewska anya.
239. „Azelőtt” -- vagyis 1933-ban, Krakkóban az örök fogadalom előtt (Ld. Napló 52).
240. Michal Sopocko atya levelét, melyet Vilniusban írt, 1936. júl. 10-én.
241. Valószínűleg Michal Sopocko atya Az Isteni Irgalmasság című brosúrájáról van szó, melyet 1936-ban, Vilniusban adtak ki.
242. A brosúra fedőlapján Eugeniusz Kazimirowski festményének másolatát ábrázoló színes kép állt.
243. Lengyelül így hangzik ez a mondat: „najglebiej przejelam sie chwila”. Az eredeti kéziratban Fausztina nővér tévesen ezt írja: „przejelam mie chwila”.
244. A pradniki szanatórium orvosától -- dr. Adam Silbergtól. 1896-ban született, katolikus hitre áttért zsidó. 1937-től 1939-ig (a II. világháború kitöréséig) a Városi Egészségügyi Intézet (Miejskie Zakłady Sanitarne), közismertebb nevén a „szanatórium” igazgatója volt Krakkóban a Pradnikon (Jelenleg: II. János Pál Városi Kórház -- Miejski Szpital Specjalistyczny im. Jana Pawła II.). A háború kitörése után sorsáról nincsenek biztos adatok.
245. A Kongregáció krakkói házában Fausztina nővér főnöknője egész idő alatt Irena Krzyzanowska anya volt.
246. A pradniki „szanatórium” orvososa Fausztina nővérnél tüdőbajt állapított meg. Elrendelte a beteg elkülönítését, hogy megvédje a többi nővért a fertőzéstől. Fausztina nővér a súlyos betegek részére fenntartott szobába került, melyet lengyel nyelven „infermeria”-nak neveznek.
247. Ebben az esetben -- az elmélkedés pontjainak (a vezérgondolatok) hallgatása, melyeket Wladyslaw Wojton atya S.J. adott meg, aki 1936. okt. 20-19. között a nővérek fogadalma előtt tartott lelkigyakorlatot.
248. „Betánia” -- itt pihenőhelyet jelent. Az evangélium Betániájában éltek Jézus barátai, akiknél szívesen megfordult, ha pihenésre vágyott. (Vö. Jn 12,1-11)
249. A lelkigyakorlatot követő fogadalom megújítására 1936. október 30-án, pénteken került sor.
250. A kolostorkertnél lévő temetőbe.
251. Michaela Moraczewska anyával.
252. Ld. Napló 46.
253. Fausztina nővér időleges fogadalmát (egyéves fogadalomnak nevezi) 1928. április 30-án tette le.

254. Michal Sopocko atya feltehetően az Isteni Irgalmasság kultuszának terjesztésén, az Isteni Irgalmasság ünnepének bevezetésén, s az új kongregáció megalapításán gondolkodott.
255. Egy 1936. nov. 21-én kelt levelet, melyben M. Sopocko atya tájékoztatja Fausztinát az Isteni Irgalmasság kultuszának terjesztéséről, valamint az új kongregáció megalapításával kapcsolatos ügyekről.
256. Itt Fausztina nővér valószínűleg eltévesztette évei számát, hiszen maga írja a Naplóban (Napló 15), hogy ezt a kegyelmet 1925-ben, Úrnapja nyolcadán kapta meg. Mivel 1905-ben született, így 1925-ben nem 18, hanem 20 éves volt. (Ld. Napló 16. és 14. jegyzet.)
257. A szerző tévedésből a „boldogság” szó után is odaírja a „lélek” szót.
258. Fausztina nővér ezen azt a néhány perces imádást érti, mellyel az Oltáriszentségben lakozó Úr Jézushoz fordult.
259. Dr. Adam Silberg.
260. Dawida nővér (Antonina Cedro, szül. 1898. szept. 17.) az Úr Jézus Legszenőbb Szívének Szolgálóleányai Kongregáció tagja (Jézus Szíve--nővérek). A kongregáció nővérei a pradniki kórházban dolgoztak.
261. Az „irgalom záloga” helyett ezen a helyen az irgalom „túszának” vagy „fundamentumának” kellene szerepelni.
262. Az eredetiben így hangzik ez a mondat: „Délután volt az első verandám”.
263. Felicja nővér -- Janina Zakowiecka, szül. 1900-ban, 1926-ban lépett a Kongregációba, Vilniusban és Krakkóban a rendház gazdasági ügyeivel foglalkozott, később a Kongregáció rabkai, majd derdyi házában lett a főnöknője. Fausztina nővérral Vilniusban és Krakkóban találkozott (1936-1938 között). A Fausztina nővér ügyében lefolytatott információs eljárás során tanú volt. A Kongregáció wroclawi házában halt meg 1975. november 7-én.
264. Az Irgalmasság Anyja Kongregáció krakkói háza (Lagiewniki nevű városrészben) 10 km-re volt Pradniktól, ahol Fausztina nővér gyógykezelésen volt. Az akkori közlekedési körülmények között hosszú ideig tartott, s nagy nehézségekbe ütközött a „kórház” megközelítése. Ezzel magyarázható, hogy Fausztinát ritkán látogatták meg.
265. Arról a szenvedésről és megaláztatásról van szó, melyet Michal Sopocko atyának kellett elviselni az Isteni Irgalmasság kultusza terjesztésének s az új kongregáció megalapításának ügyében. Fausztina nővér belső felismerésben részesült a szenvedéseket illetően, melyről be is számolt Sopocko atyának. (Magának Sopocko atyának 1972. márc. 6-án kelt leveléből tudunk erről.)
266. Chryzostoma nővér -- Maria Korczak, szül. 1892., 1921-ben lépett be a Kongregációba. Először nevelőként, majd ápolónővéreként dolgozott. Fausztina nővérral Vilniusban találkozott, ill. nem sokkal halála előtt Krakkóban. Az információs eljárás során hivatalos tanú volt. 1982. júl. 19-én halt meg.
267. Dr. Adam Silberg.

268. Fausztina nővérért Kajetana nővér -- Maria Bartkowiak ment el a kórházba. 1911. jan. 19-én született, 1933-ban lépett be a Kongregációba. Fausztina nővérrel Varsóban volt együtt. Tanú volt az információs eljárás során.
269. Ld. 221. jegyzet.
270. A pradniki kórház elkülönítőjébe.
271. A karácsonyi ünnepek után Damiana Ziólek nővér kísérte vissza Fausztinát a pradniki kórházba. Ő így meséli el a történeteket: „Éjjel egy kisgyermeket tettek a kolostor portája elé. Reggel Franciszka nővér találta meg a gyermeket, rögtön gondozásba vette, megfürdette, megetette, majd elkezdett valakit keresni, aki foglalkozna a kicsivel. Tudomást szerzett erről a közelben lakó szomszédnő, akinek nem volt saját gyermeke, s ezért magához akart venni egyet. A Kongregáció javaslatára örömmel magához fogadta a talált gyermeket, akit a saját nevére akart venni. E célból az adott személy igénybe vette a bricskát, mellyel Fausztina nővér Pradnikba utazott, s a gyermekkel együtt elment a podgórzei templomba, hogy megkereszteljék a gyermeket, s hogy az egyházi anyakönyvbe bekerüljön a feljegyzés. Erről a személyről tesz említést a Naplóban.” Damiana nővér -- Zofia Ziólek, szül. 1911. okt. 18., 1927-ben lépett a Kongregációba. Fausztinával 1932-ben találkozott Plockban, később pedig Krakkóban. Az információs eljárás során tanú volt. 1990. jún. 12-én halt meg.
272. Szent József plébániatemplom (Krakkó-Podgórze nevű városrész).
273. Damiana Ziólek nővér.
274. Romuald Jalbrzykowski érsekért.
275. Valószínűleg a 241. jegyzetben tárgyalt broszúráról van szó.
276. Valószínűleg Romuald Jalbrzykowski érsekért, Michal Sopocko atyáért és Józef Andrasz S.J. atyáért.
277. Fausztina 1934. jan. 2-ra gondol, amikor is először látogatott el Eugeniusz Kazimirowskihoz az Isteni Irgalmasság képének ügyében.
278. A pradniki kórházban Sebastiana nővér -- Helena Wasik (1899-1952) volt a Jézus Szíve--Nővérek főnöknője.
279. Ti. egy kongregáció megalapítására, melynek fő célja, hogy hirdesse és kikönyörögje a világ számára az Isteni Irgalmasságot.
280. Fausztina nővér az I. számú tuberkulózis osztályon feküdt, mely hetven lépésre volt a kápolnától.
281. Vö. Lk 2,34-35.
282. Az eredetiben Fausztina a „sekretnik” szót használja. Ez olyan levelet jelöl, melyhez nem tartozik boríték, csak a szélei vannak összeragasztva.
283. Valószínűleg Romuald Jalbrzykowski érsekért, Michal Sopocko és Józef Andrasz S.J. atyákért.
284. Melyet 1937. február 3-7, a Fülöp-szigeteki Manilában tartottak.
285. Ekkor J. Andrasz atya S.J. volt Fausztina lelki vezetője; így feltételezhető, hogy neki írta a levelet, melyben engedélyt kért bizonyos vezeklési gyakorlatokra.

286. Passió -- itt: a Nagyböjtben tartott ájtatosság, mely alatt Lengyelországban az ún. Keserű panaszt (Gorzkie zale) éneklék.
287. Ezen könyörgések alapján állította össze Michal Sopocko atya az Isteni Irgalmasság litániáját. Egyes könyörgéseket átszerkesztett, és több, mint tíz új könyörgést írt hozzá.
288. Rendi neve napját február 15-én ünnepelte Fausztina nővér.
289. Michal Sopocko atya, mint Fausztina nővér lelki vezetője, azt ajánlotta neki, hogy pontosan húzzon alá mindent Naplójában, mely szerinte isteni eredetű, legfőképpen azokat a dolgokat, mely az Isteni Irgalmasság ünnepének bevezetésére és az új kongregáció megalapítására vonatkozik.
290. Ti. a szanatórium kápolnájában, ahol az Oltáriszentséget őrizték.
291. Dr. Adam Silberg.
292. 1937. febr. 15-én halt meg Plockban Kornelia nővér -- Zofia Trzaska. Szül. 1888-ban, 1905-ben lépett be a Kongregációba, ahol cipészként dolgozott.
293. Bonawentura Kadeja atya, piarista pap, akkoriban Krakóban a Pijarska utcában (ul. Pijarska) lakott. 1906-ban született, 1932-ben szentelték pappá. A rendben a házfőnöki, generális tanácsos és a tartományfőnöki tisztséget töltötte be. 1965-1966: bíró volt Fausztina nővér boldoggá avatásának ügyében folytatott információs perben. 1980. szept. 13-án halt meg.
294. Nagyböjt idején az ún. Keserű panaszt (Gorzkie zale) énekeltek a szanatórium kápolnájában.
295. Az „aratás” szó papi nyelven Nagyböjtöt jelent -- a lelkigyakorlatok és a hívek gyónásának időszaka.
296. Ezen ügyről ír Fausztina 1938. jún. 10-én kelt levelében nővéreinek, Nataliának és Wandának.
297. Mikor Fausztina nővér egynapos lelkigyakorlatot tartott (a hónap összeszedettségben eltöltött napja) részt vett a lelkigyakorlatos tanításokon, melyet Bonawentura Kadeja tartott a szanatórium személyzetének.

Harmadik füzet

298. JMJ -- Jézus, Mária, József.
299. A „lelkiatyáim” megjelölés arra utalhat, hogy nemcsak Michal Sopocko atya ajánlotta Fausztinának a Napló írását, hanem József Andrasz atya S.J. is.
300. Michal Sopocko atya, aki Vilniusban volt Fausztina nővér lelki vezetője, így emlékszik vissza rá: „Olyan különleges adományok... megvilágosodás, ezenkívül benső hangokat is hallott.” Ezen adományok egyikéről olvashatunk itt: ti. a Fausztinával kapcsolatban álló személyek élményének belső felismeréséről.
301. Az új kongregáció megalapítását illetően.
302. „Passióra” -- a Keserű Panaszra (Gorzkie zale).
303. Az Irgalmasság Anyja Nővérei Kongregációban az első fogadalom után a nővérek fekete fátylat, keresztet, rózsafüzért, és övet kaptak. Erről a keresztről ír Fausztina nővér.
304. Az Isteni Irgalmasság ünnepének bevezetését, húsvét

- utáni első vasárnap.
305. Abban az időben az Irgalmasság Anyja Kongregáció kápolnáját egyedül csak a nővérek és az intézet növendékei látogathatták. A megszállás idején nyitották meg a hívek számára is.
  306. „Sötétkamra” -- Nagycsütörtökön az Oltáriszentség őrzésére szolgáló oltár vagy kápolna.
  307. A lengyel rádió közvetítette a nagyheti ájtatosságot.
  308. Józef Andrasz atya S.J.
  309. Valószínűleg Teodor Czaputa atyának, aki káplánként szentbeszédet mondott minden vasárnap a Kongregáció kápolnájában.
  310. A novíciátus újoncmesternője Kaliksta nővér -- Helena Piekarczyk volt. Szül. 1900. márc. 30., 1920-ban lépett a Kongregációba. 1934. dec. 10. lett a novíciátus újoncmesternője Mária Józefa Brzoza nővér után, s ezt a tisztséget töltötte be egészen 1945. szept. 8-ig. 1947. szept. 11-én halt meg.
  311. Az „ügy”, „dolog”, „mű” -- ezekkel a szavakkal nevezi meg Fausztina nővér küldetésének tárgyát a Naplóban. Ez nem más, mint az Isteni Irgalmasság kultuszának a terjesztése, többek között egy új ünnep bevezetésével és egy új kongregáció megalapításával.
  312. Michal Sopocko atyának az Isteni Irgalmasságról írt cikkéről van szó, mely egy vilniusi hetilapban, a Tygodnik Katolicki-Nasz Przyjacielen (Katolikus Hetilap-Barátunk) jelent meg. 1934. 14. sz.
  313. A kéziratban és a kritikai kiadásban „nim” (= amennyire) szó szerepel.
  314. Az Irgalmasság Anyja Kongregáció krakkói házában káplánja minden héten tartott előadást a nővéreknek az aszkézisről. Ezeket az előadásokat nevezték egyszerűen „katekizmusnak”.
  315. Ld. Napló 40 -- „Midőn a térdeplőtől...” szavaktól.
  316. Az Irgalmasság Anyja Kongregáció nővérei a nyolcnapos lelkigyakorlaton kívül minden évben tartanak háromnapos lelkigyakorlatot is.
  317. A Kongregáció krakkói házában nyolcnapos lelkigyakorlatot (1937. ápr. 20-29.) tartottak a nővérek fogadalma és a beöltözés előtt. A lelkigyakorlatot Józef Plaza atya S.J. (1884-1950) tartotta, a jezsuiták krakkói házában (rezidencia) akkori főnöke. A rendház abban az időben a Maly Rynek-en (Kis tér) állt.
  318. A Józef Plaza S.J. atya által tartott lelkigyakorlatról van szó.
  319. Nehéz kapcsolatba hozni a Napló ezen mondatát bármilyen, a Vatikánban tárgyalt konkrét ügygel, amely az Isteni Irgalmasság ünnepének bevezetését érintette volna. -- Eugeniusz Pacelli bíboros abban az időben az Apostoli Szék államtitkára volt.
  320. Az általános főnöknő, Michaela Moraczewska anyja ekkor Krakkóban tartózkodott. Meglátogatta a rendházat, ahol részt vett a nővérek fogadalomtételén.
  321. Krakkóban a Kongregáció nővéreinek rendes gyóntatói voltak akkoriban: Golab atya és Teodor Czaputa atya. Nem tudható, hogy kiről ír Fausztina nővér.
  322. „Vezető” -- lelki vezető, Józef Andrasz atya S.J.

323. Úrnapi körmenetről van szó. Ez a körmenet a Borek Faleckin álló plébániatemplomtól indult, s az utolsó oltárnál fejeződött be, mely az Irgalmasság Anyja Kongregáció kertjében állt. Az Oltáriszentség ekkor a nővérek kápolnájában maradt.
324. Úrnapja nyolcadán tartott körmenet Krakóban. Az Irgalmasság Anyja Kongregációban a kertben haladt végig a körmenet.
325. Jézus Legszentebb Szívének ünnepét Úrnapja nyolcadát követő pénteken tartják.
326. Vö. Napló 435-438, 559, 563, 573, 1155-1158 és más helyeken.
327. A nevelőintézet növendékei számára játékokra kijelölt hely az épület előtt, melyet formájáról „négyyszögnek” neveztek.
328. Jolanta nővér -- Aleksandra Wozniak, a Kongregáció vilniusi intézetének nevelője. Ekkor, 1937 júliusában Krakóban egy nevelők részére tartott tanfolyamon vett részt. 1909-ben született, 1929-ben lépett be a Kongregációba. Nevelőként dolgozott a Kongregáció intézeteiben, majd később főnöknő volt Radomban, Czesztochowában és Krakóban. 1988. jún. 14-én halt meg.
329. Az Irgalmasság Anyja Nővérei Kongregáció védőszentjei voltak: Irgalmas Szűzanya (augusztus 5.), Loyolai Szent Ignác (júl. 31.), Szent József (március 19.), Szent Mihály arkangyal (szept. 29.), Szent Mária Magdolna (július 22.), Jézusról nevezett Szent Teréz (okt. 15.), Pádúai Szent Antal (jún. 13.).
330. Az Irgalmasság Anyja Kongregációnak kis üdülőháza van Rabkán, melyet „Loretónak” neveznek.
331. Emlékezzél meg... -- Szent Józsefhez intézett ima, melyet régebben mindennap elmondtak az Irgalmasság Anyja Kongregációban.
332. A Naplóban szereplő kilenced bizonyos változtatással 1937-ben megjelent nyomtatásban a Krisztus, az Irgalmasság Királya című broszúrában. (Kiadó: J. Cebulski, Krakó) A broszúra fedőlapjára az Irgalmas Krisztust a sugarakkal és a „Jézusom, bízom Benned” felirattal ábrázoló színes kép került. A kiadvány tartalmazza az Isteni Irgalmasság kilencedét, a litániát és a rózsafüzért. A krakkói ház főnöknője -- Irena Krzyzanowska anya a broszúrákat szétküldte a Kongregáció házaiba.
333. Az eredetiben Fausztina nővér a „goja sie” -- „gyógyulnak” szó helyett a régiesebb, inkább a köznyelvben, mintsem irodalmi nyelvben használatos „zagajaja sie” szót alkalmazza, melynek jelentése megegyezik az előzőével.

Negyedik füzet

334. Ld. Napló 585

335. Az Irgalmas Szűzanyát megválasztották a Kongregáció általános főnöknőjévé.

336. Az illetékes egyházi hatóságoknak jóvá kell hagyni a vallási tárgyú szövegek kinyomtatását (imprimatur). Michal Sopočko atya megkapta a kért engedélyt a már említett imádságok kinyomtatására.

337. A szerző tévesen jegyezte fel a dátumot, szept. 5-ét

- írt aug. 5-e helyett.
338. A portás -- kötelessége jellegéből adódóan -- a nap jelentős részét szerzetesi közösségtől távol töltötte el. Ezért nevezi Fausztina nővér a portát „remeteségnek”.
339. Michal Sopocko atya.
340. Fausztina nővérnek két fivére volt -- Stanislaw és Mieczyslaw Kowalski. A Napló további részében tudjuk meg, hogy Stanislaw látogatta meg.
341. Jézus Szíve Hírnöke -- a krakkói jezsuita papok havilapja, mely 1872-ben jelent meg először.
342. Valószínűleg az Isteni Irgalmasság kilencedét, rózsafüzérét és litániáját tartalmazó könyvecske kinyomtatásának ügyében.
343. Valószínűleg J. Cebulskihoz, egy nagy kegytárgybolt tulajdonosához.
344. Az Isteni Irgalmasság litániája. (Ld. Napló 949)
345. Az Isteni Irgalmasság rózsafüzére. (Ld. Napló 475-476)
346. A nyomtatásra vonatkozó egyházi engedélyt.
347. Eugeniusz Kazimirowski képének másolatát, melyet a Vilniusban élő Lucja Balzukiewiczówna készített a redemptorista papok részére. Ez a másolat később Krakkóba került.
348. Irena Krzyzanowska anya -- a ház főnöknője.
349. Eugeniusz Kazimirowski képét.
350. Vagyis a nevelőintézetbe. Az intézet növendékeit egyszerűen csak „gyermekeknek” nevezték.
351. Józef Andrasz atya mögé.

Ötödik füzet

352. „Karpánt” -- vékony, tüskés, összecsatolt lánc.
353. Drótövet.
354. A nővérek rendszerint feljegyezték lelki életük formálásában aratott győzelmeiket, valamint az elszenvedett kudarcokat is.
355. A lelkigyakorlat végén Fausztina nővér elment a jezsuiták templomába, hogy meggyónjon Józef Andrasz atyánál, aki a Napló tanúsága szerint megerősítette lélekben az apácát.
356. A beöltözés és fogadalomtétel szertartása.
357. Michal Sopocko atya.
358. Irena Krzyzanowska anyáról van szó, aki Fausztina nővér főnöknője volt Krakkóban. (1936. május 12-től egészen a nővér haláláig, 1938. október 5-ig.) A nővérek „anyácskának” becézték főnöknőjüket.
359. Az Isteni Irgalmasság kilencedét, olvasóját és litániáját tartalmazó könyvecske.
360. Dominika nővér -- Józefa Szymanska, szül.1875. nov. 28- a Kongregációba 1897-ben lépett be. 30 évig a krakkói házban dolgozott cipészként. 1937. Nov. 15-én halt meg.
361. Chryzostoma Korczak volt az ápolónővér.
362. Ld. 314. jegyzet.
363. Michal Sopocko atya járt közben akkoriban az egyházi hatóságoknál az Isteni Irgalmasság ünnepének, valamint az új rend megalapításának ügyében.
364. A sátánt nevezi Krisztus „a hazugság atyjának” -- Ld. Jn 8,44.
365. A Római Martyrológiumból származó részlet, melyet az

- ebédelőben olvastak fel étkezés előtt, az imádságot követően.
366. A „,hogy'” után megszakad az elkezdett mondat. Feltételezhetően valaki megzavarta Fausztina nővért az írásban, s később már nem tért vissza a megkezdett gondolathoz.
367. Vagyis a bűnbánat szentségénél.
368. A „,betegápoló nővér'” Chryzostoma Korczak volt.
369. Az Isteni Irgalmasság ünnepének bevezetésén.
370. Irena Krzyzanowska anya Fausztina nővér boldoggá avatásának ügyében lefolytatott információs eljárás során tanú volt. Nehéz azonban bármit is mondani Maria Brzoza anya (meghalt: 1939-ben) vallomásáról.
371. Teodor Czaputa atyánál.
372. Michal Sopocko atyáról.
373. A kéziratban és a kritikai kiadásban „,nim'” (= amennyire) szó szerepel.
374. A kéziratban a „,spelznac'” igét használja, melynek szó szerinti jelentése: megfakul.
375. A „,hogy'” szó szükségtelenül került ide, a szerző véletlenül írta le.
376. A kéziratban: „,we wnetrzy mojej'” -- „,bensőmben'”
377. Vagyis a gyóntatókkal, lelki vezetőkkel és elöljárókkal szemben.
378. Betegsége idején Fausztina nővér szegélyt készített az oltárterítőkhöz.
379. Michal Sopocko atya.
380. A Kongregáció szokása az volt, hogy a haldoklókért az Ó, legkegyelmesebb Jézust... és a 129. Zsoltárt, a De profundist mondták el.
381. Józef Andrasz atya S.J.
382. Az Irgalmasság Anyja Nővérei Kongregációjának nincs még szentté avatott tagja.
383. Józef Andrasz atya S.J.
384. Michal Sopocko atyának.
385. Fausztina nővér életében elöljárók voltak: Malgorzata Gimbutt anya -- a novíciátus kezdetén és az örök fogadalom előtti harmadik próbaidőben. Rafaela Buczynska -- Krakóban és Varsóban; Róza Klobukowska -- Plockban; Ksawera Olszamowska anya -- Kiekrzben; Borgia Tichy anya -- Vilniusban; Serafina Kukulska - Walendówban.
386. Michaela Moraczewska anyának.
387. Maria Józefa Brzoza anyának, aki a novíciátusban Fausztina nővér újoncmesternője volt.
388. J. Andrasz atyának S.J.

Hatodik füzet

389. Ld. 2 Kor 12, 1-6.
390. Ld. 1 Kor 2,9.
391. Ld. Zsolt 68,21.
392. Teodor Czaputa atya volt a novíciátus gyóntatója. Néhányan a fogadalmasközül is nála gyóntak. Akkoriban Fausztina nővér itt világosan elkülöníti a gyóntatót lelki vezetőjétől.
393. Tarzycja nővér -- Kazimiera Piotrowicz, 1891-ben született, 1912-ben lépett be a Kongregációba, egy ideig ápolónővér volt a Kongregáció krakkói házában.

1978. dec. 2-án halt meg.
394. Ez a személy lehetett Amelia Socha nővér is, aki jó barátságban volt Fausztina nővérrel.
395. Józef Andrasz atya (ld. 70. pont).
396. A mondat megszakad a „Midőn visszatértem” után.
397. Fausztina nővér fél oldalt szabadon hagyott a kéziratban. Elképzelhető, hogy a vershez akart még hozzáírni néhány versszakot.
398. Az volt a szokás a Kongregációban, hogy először a novíciák gyóntak, majd őket követték a fogadalmasok. Ezért ajánlotta a főnöknő Fausztinának, hogy beszéljen a novíciátus újoncmesternőjével, s kérje meg, hadd gyónhasson a novíciák előtt.
399. A novíciátus újoncmesternője Kaliksta Piekarczyk nővér volt.
400. A kéziratban így hangzik a mondat: „Itt ismertem fel, hogy milyen nagy szükség van a lélekre, a betű maga nem növeli a szeretetet.”
401. Valószínűleg 1938. márc. 25-én, pénteken. Fausztina nővér gyakran péntekenként érzett szenvedést az Úr Jézus sebeinek helyén. (Ld. Napló 759, 942, 1010, 1055, 1196, 1247, 1468, 1627)
402. A Kongregációban a nővérek nem szoktak enni- vagy innivalót tartani a cellájukban.
403. A Jézus Szíve Hírnöke c. lapról van szó.
404. A rend kápolnája úgy kapcsolódik Krakóban a rendházhoz, hogy az első emeleti folyosó közvetlenül a kápolna kórusára vezet. Fausztina nővér így részt vett a szentmisén. Nem volt azonban annyi ereje, hogy lemenjen, s csatlakozzék a pálmás (virágvasárnapi) körmenethez.
405. Andrzej Zukowicz atya S.J. (1886-1962), tevékenyen részt vett az imaapostolság terjesztésében, és a Jézus Szíve Hírnöke c. folyóirat szerkesztője volt; 1933-1957. a jezsuita tartomány titkára. Baráti szálak fűzték az Irgalmasság Anyja Kongregációhoz.
406. 1938. ápr. 14.
407. Kajetana Bartkowiak nővér.
408. A novíciátusban együtt voltak Fausztina nővérrel:
Idősebb novíciák: Alicja Dabrowska, Cherubina Kowieska, Ernesta Szczyrba, Iwona Goebel, Joachima Gluc, Kinga Knopik, Krescencja Bogdanik, Laurenta Kosinska, Longina Suchowska, Lucyna Tomaszewska, Natalia Fiszer, Placida Putyra, Renata Jodlowska, Szymona Nalewajk, Walentyna Leszczynska.
Fiatalabb novíciák: Anuncjata Peraj, Bernarda Wilczek, Celina Bronikowska, Felicja Zakowiecka, Justyna Golofit, Klementyna Gluc, Ludwina Gadzina, Martyna Górecka, Regina Jaworska, Sewerina Marciniak, Terezyta Kaczmarek, Zenobia Saja.
Faustynával együtt öltöztek be: Bernadetta Federowicz, Bonawentura Edelmann-Glowacka, Florentyna Pajak, Henryka Skulimowska.
Faustyna nővérrel levelezett: Justyna Golofit, Ludwina Gadzina, Regina Jaworska, s lehet, hogy mások is, kiknek levelei nem maradtak fenn.
409. A pradniki kórházba.
410. Felicja Zakowiecka nővér -- a krakkói rendház gazdasági

felelőse.

411. Az Úr Jézus Legszentebb Szívének Szolgálóleányai Kongregáció nővérei (Jézus Szíve-nővérek), akik a pradniki kórházban dolgoztak.
412. Dawida Cedro, Alana Wilusz, Medarda Podrazik.
413. Dawida Cedro, a kórházi osztály ápolónővére.
414. Dr. Adam Silberg, a pradniki kórház igazgatója.
415. Fausztina nővér kedvenc foglalatossága volt, még mielőtt belépett volna a Kongregációba.
416. 1938. máj. 26. Az Úr mennybemenetelének ünnepe.
417. Fausztina nővér valószínűleg az influenzajárványra gondolt, mely az év februárjában ütötte fel a fejét, s kisebb-nagyobb szünetekkel néhány hónapig tartott.
418. (A második kar) segítő nővérei.
419. Dawida Cedro nővérrel, a pradniki kórház ápolónővérével.
420. 1938-ban a Szentlélek Eljövételének Ünnepe (Pünkösöd) június 5-re esett.
421. A kéziratban: „o ile” -- annyival.
422. 1938-ban Úrnapja június 16-ra esett, az Úrnapja utáni első péntek így jún. 17-én volt.
423. Nehéz meghatározni, hogy melyik nap is volt ez. A Napló végéig Fausztina már nem tünteti fel a dátumot, csak azt írja, hogy „ma”.

=====

Személynevek

Andrasz, Józef	52, 55, 61, 111, 141, 142, 215, 219, 233, 240, 257, 258, 489, 494, 506, 623, 655, 658, 659, 665, 675, 676, 677, 683, 712, 714, 749, 817, 847, 879, 932, 967, 978, 1012, 1068, 1118, 1161, 1162, 1168, 1198, 1243, 1255, 1346, 1368, 1388, 1405, 1453, 1460, 1529, 1544, 1558, 1581, 1585, 1596, 1617, 1618, 1623.
Bartkowiak, Kajetana (= Maria, F. nővér rendtársa)	844.
Brzoza, Maria Józefa (F. nővér rendtársa)	23, 24, 55, 65, 99, 102, 105, 112, 216, 217, 222, 240, 406, 1112, 1158.
Buczynska, Rafaela (F. nővér rendtársa)	28, 68, 183; 196.
Bukowski, Alojzy S.J.	173, 643, 646.
Cedro, Dawida (Jézus Szíve-nővér)	802, 1676, 1752.
Család, F. nővér	8, 31, 202, 207, 240, 346, 395, 397--403, 535, 567, 835, 857, 883, 982, 987, 1290, 1581, 1798.
Czaputa, Teodor (atya)	23, 240, 1462, 1469, 1509, 1611.
Dabrowski, Jakub (atya)	12, 13.
Dabrowski, Kazimierz (atya)	271, 272.
Elter, Edmund S.J.	172, 174.
Gimbutt, Malgorzata (= Anna, F. nővér rendtársa)	21, 138, 167, 178, 204.
Golofit, Justyna (F. nővér)	64, 261.

rendtársa)	
Goslicka, Alojza (F. nővér rendtársa)	28.
Grejwul, Antonia (F. nővér rendtársa)	628.
Gyóntató atya	19, 21, 68, 74, 77, 111, 122, 127, 132, 173, 174, 192, 196, 203, 211, 240, 269, 290, 330, 333, 363, 577, 637, 653, 763, 1117, 1205, 1715.
Ignác, Szent, Loyolai	448.
Jalbrzykowski, Romuald (érsek)	473, 479, 585, 586, 595, 693, 711, 851, 1243.
Jaworska, Regina (F. nővér rendtársa)	636.
Kadeja, Bonawentura O.Sch.P	974. 998.
Kazimirowski, Eugeniusz (festőművész)	313.
Klobukowska, Róza (= Janina, F. nővér rendtársa)	51.
Korczak, Chryzostoma (F. nővér rendtársa)	798, 842.
Krzyzanowska, Irena (F.nővér rendtársa)	64, 274, 313, 379, 696, 700, 714, 842, 924, 936, 1070, 1081, 1091, 1162, 1187, 1198, 1268, 1290, 1296, 1299, 1301, 1348, 1377, 1378, 1380, 1386, 1421, 1422, 1429, 1440, 1453, 1463, 1558, 1567, 1568, 1581, 1613, 1633, 1637, 1638, 1648, 1649, 1752, 1785.
Kukulaska, Serafina (F. nővér rendtársa)	260.
Lipszycowa, Aldona	15.
Macewicz, Pawel S.J.	381.
Maciejewska, Helena (orvos)	325.
Maslowska, Witalina (F. nővér rendtársa)	517.
Moraczewska, Michaela (F. nővér rendtársa)	13, 14, 18, 20, 28, 42, 43, 45, 167, 191, 196, 240, 251, 405, 594, 624, 646, 656, 750, 752, 794, 857, 1115, 1130, 1244, 1581.
Nyka, Tekla (F. nővér rendtársa)	71.
Oswiecimek, Marcjanna (= Júlia, F. nővér rendtársa)	151.
Pacelli, Eugeniusz (bíboros, később XII. Piusz pp.)	1110.
Piekarczyk, Kaliksta (= Helena, F. nővér rendtársa)	1637, 1647.
Piotrowicz, Tarcyzja (F. nővér rendtársa)	1613.
Plaza, Józef S.J.	1101.
Podrazik, Medarda (= Aniela, Jézus Szíve-nővér)	1675.
Rapisz, Weronika (F. nővér rendtársa)	601.
Rospond, Stanislaw (püspök)	21, 248, 254.
Silberg, Adam (orvos)	694, 710, 801, 842, 878, 894, 972, 1679.

Socha, Amelia (= Stanisława, F. nővér rendtársa)	1614.
Sopocko, Michal S.J.	34, 53, 61, 63, 86, 88, 90, 111, 141, 263, 270, 271, 272, 293, 311, 312, 327, 337, 362, 364, 365, 417, 421, 430, 433, 436, 442, 466, 473, 506, 530, 562, 563, 573, 596, 597, 618, 619, 646, 675, 676, 711, 752, 762, 764, 838, 851, 959, 1081, 1088, 1206, 1238, 1256, 1264, 1390, 1401, 1405, 1408, 1497, 1547, 1586.
Szymanska, Dominika (= Józefa, F. nővér rendtársa)	1382.
Teréz, Szent, Lisieux-i	150.
Tichy, Borgia (F. nővér rendtársa)	352, 363, 395, 412, 421, 530, 601, 615, 624.
Trzaska, Kornelia (F. nővér rendtársa)	973.
Wasik, Sebastiana (= Helena, Jézus Szíve-nővér)	864.
Wilczynska, Waleria (F. nővér rendtársa)	167.
Wilusz, Alana (= Karolina, Jézus Szíve-nővér)	1675.
Wojton, Władysław S.J.	733.
Wozniak, Jolanta (= Aleksandra, F. nővér rendtársa)	1171.
Zakowiecka, Felicja (= Janina, F. nővér rendtársa)	816, 1675.
Ziółek, Damiana (= Zofia, F. nővér rendtársa)	849.
Zukowicz, Andrzej S.J.	1658.
Zyczkowski, Emil S.J.	456, 458, 461.

=====

Helynevek

Biała	71.
Borek Falecki (=Krakkóban)	1136.
Częstochowa (= Jasna Góra)	259, 521.
Derdy	177, 646.
Kiekrz, (Poznan mellett)	158.
Krakkó	21, 61, 214, 216, 218, 251, 489, 490, 492, 504, 506, 521, 655, 725, 794, 859, 1004, 1005, 1081, 1207, 1233, 1234, 1236, 1238, 1301, 1324, 1325, 1590, 1752, 1804.
Plock	71.
Podgórze (Krakkó)	849.
Pradnik (Krakkó)	794, 798, 849, 859, 1066, 1674, 1752.
Rabka	251, 1198, 1199, 1201, 1236.
Róma	1044, 1118, 1168.
Skolimów (Varsó mellett)	20.
Szentföld	271.

Varsó	7, 10, 20, 42, 61, 164, 167, 192, 314, 397, 403, 405, 488, 490, 624, 631, 634, 1112.
Vatikán	1110.
Vilnius	4, 5, 34, 53, 64, 85, 87, 89, 240, 251, 257, 258, 259, 261, 299, 314, 371, 374, 375, 395, 407, 456, 489, 521, 525, 563, 628, 1171, 1301, 1497.
Walendów	167, 636, 653.

=====

Tárgymutató

Alázatosság	55, 113, 115, 122, 132, 133, 144, 182, 253, 298, 427, 436, 440, 506, 512, 538, 544, 550, 573, 587, 591, 593, 602, 625, 758, 779, 785, 786, 793, 831, 1021, 1049, 1092, 1099, 1220, 1293, 1306, 1398, 1436, 1502, 1503, 1597, 1602, 1624, 1661, 1701, 1779.
Angyal	20, 334, 412, 419, 471, 474, 490, 522, 630, 635, 651, 667, 683, 706, 820, 1049, 1174, 1202, 1271, 1553, 1676, 1677.
Apostolság	302, 305, 314, 325, 350, 396, 401, 404, 421, 459, 537, 539, 551, 641, 648, 679, 741, 745, 759, 875, 927, 931, 1249, 1283, 1305, 1366, 1399, 1475, 1581, 1645, 1741.
Áldozat	80, 135, 136, 137, 190, 235, 325, 482, 483, 641, 648, 668, 686, 745, 751, 784, 904, 908, 915, 923, 954, 957, 961, 1035, 1064, 1103, 1316, 1318, 1341, 1358, 1386, 1401, 1647, 1680, 1690, 1740, 1767, 1783, 1785, 1809, 1826.
Bűn, bűnös	72, 112, 118, 190, 207, 239, 308, 350, 378, 408, 445, 612, 630, 687, 699, 741, 866, 901, 926, 927, 948, 975, 987, 999, 1016, 1076, 1122, 1170, 1181, 1241, 1274, 1322, 1334, 1396, 1428, 1434, 1451, 1486, 1521, 1572, 1579, 1641, 1645, 1665, 1673, 1702, 1728, 1730, 1777, 1783.
Egyház	112, 180, 197, 481, 482, 508, 551, 623, 641, 664, 740, 749, 939, 1123, 1364, 1366, 1469, 1475, 1489, 1505, 1758, 1806.
Elhatározások, F. nővér	82, 163, 176, 224--226, 230, 241,

	243, 245, 246, 253, 255, 277, 375, 377, 380, 385, 389--391, 504, 671, 680, 735, 743, 789, 790, 792, 861, 905, 1105, 1175, 1177, 1198, 1351, 1352, 1356, 1367, 1368, 1398, 1549, 1550, 1621, 1623, 1624, 1759, 1764, 1762, 1769, 1771, 1778.
Engedelmesség	28, 151, 354, 362, 364, 369, 372, 374, 381, 440, 444, 523, 535, 615, 894, 933, 981, 1023, 1187, 1378, 1381, 1594.
Fausztina nővér küldetése	52, 154, 177, 281, 302, 331, 436, 441, 482, 483, 491, 570, 580, 598, 635, 682, 694, 697, 699, 729, 971, 998, 1072, 1074, 1142, 1160, 1199, 1242, 1275, 1298, 1325, 1342, 1362, 1389, 1396, 1401, 1446, 1448, 1452, 1519, 1521, 1553, 1559, 1567, 1605, 1659, 1660, 1666, 1690, 1693, 1695, 1728.
Gyónás (jelentősége)	113, 115, 132, 139, 169, 225, 377, 496, 497, 557, 560, 640, 647, 654, 671, 975, 1205, 1448, 1464, 1469, 1602, 1637, 1677, 1715, 1725, 1802.
Halál	201, 321, 342, 694, 696, 697, 825, 854, 899, 918, 952, 1036, 1230, 1343, 1344, 1435, 1520, 1530, 1543, 1573, 1679, 1729, 1787.
Hallgatás	92, 118, 119, 127, 171, 375, 407, 434, 452, 477, 487, 552, 682, 739, 743, 790, 837, 888, 896, 905, 944, 1105, 1119, 1164, 1177, 1200, 1249.
Hit	62, 97, 132, 210, 352, 567, 742, 763, 890, 944, 1123, 1248, 1420, 1473, 1522, 1549, 1618, 1759, 1814, 1815.
Hűség	106, 156, 170, 175, 189, 204, 263, 291, 306, 352, 434, 507, 544, 637, 666, 683, 716, 743, 756, 771, 787, 893, 1071, 1166, 1173, 1235, 1239, 1243, 1347, 1353, 1394, 1409, 1462, 1548, 1760, 1812, 1822.
Imádság (jelentősége, értéke)	95, 114, 146, 147, 157, 166, 202, 245, 288, 320, 325, 392, 480, 488, 516, 860, 872, 927, 944, 1035, 1103, 1290, 1313, 1387, 1401, 1465, 1690, 1717, 1783.

-- Formái (F. nővértől)

04, 05, 66, 69, 72, 73, 76, 79,
80, 81, 84, 91, 94, 110, 116, 119,
187, 195, 223, 230, 239, 240, 242,
247, 249, 256, 264, 273, 278, 283,
286, 296, 297, 298, 306, 315, 328,
334, 338, 340, 343, 356, 357, 363,
366, 371, 376, 382, 410, 423, 428,
460, 465, 475, 483, 492, 495, 497,
501, 505, 507, 514, 525, 571, 576,
591, 609, 611, 617, 631, 650, 660,
670, 679, 688, 692, 697, 725, 727,
761, 791, 813, 819, 830--832, 836,
841, 843, 845, 867, 869, 874, 885,
896, 898, 908, 915, 918, 949, 950,
951, 952, 957, 984, 989, 1003,
1005, 1007, 1030, 1040, 1052,
1064, 1071, 1093, 1122, 1161,
1178, 1183, 1204, 1208, 1211,
1213, 1215, 1217, 1219, 1221,
1223, 1225, 1227, 1229, 1234,
1237, 1239, 1245, 1264, 1265,
1289, 1307, 1319, 1323, 1325,
1326, 1328, 1331, 1340, 1342,
1345, 1350, 1351, 1356, 1360,
1365, 1366, 1403, 1418, 1426,
1456, 1466, 1473, 1474, 1480,
1482, 1484, 1490, 1506, 1518,
1523, 1524, 1535, 1553, 1557,
1562, 1563, 1568, 1570, 1573,
1574, 1575, 1581, 1582, 1584,
1590, 1595, 1596, 1600, 1606,
1609, 1620, 1622, 1630, 1631,
1655, 1661, 1680, 1691, 1692,
1696, 1708, 1729, 1730, 1733,
1734, 1740, 1741, 1743, 1745,
1747, 1749, 1751, 1759, 1764,
1769, 1771, 1779, 1794, 1795,
1800, 1803, 1805, 1810, 1811.

Isten akarata

12, 19, 40, 56, 136, 170, 195,
240, 386, 443, 444, 449, 462, 479,
493, 515, 518, 603, 615, 618, 643-
-644, 650, 652, 663, 665, 666,
678, 698, 715, 724, 775, 787, 795,
821, 886, 897, 904, 950, 952,
1001, 1003, 1085, 1145, 1169,
1190, 1204, 1205, 1208, 1264,
1265, 1356, 1360, 1394, 1403,
1450, 1493, 1498.

Isten irgalmassága

-- Az irgalmas szívű Jézus

72, 167, 177, 223, 229, 299, 367,
385, 395, 465, 522, 528, 592, 595,
628, 655, 657, 699, 733, 836, 886,
906, 1053, 1074, 1142, 1148, 1183,
1190, 1242, 1298, 1309, 1318,

1321, 1327, 1447, 1450, 1478,
1486, 1520, 1532, 1535, 1537,
1550, 1570, 1588, 1621, 1663,
1702, 1703, 1739, 1777, 1821.

-- Az irgalmas Isten 3, 56, 72, 83, 88, 163, 180, 207,
239, 281, 299, 301, 367, 378, 458,
483, 611, 651, 654, 660, 664, 692,
835, 951, 1073, 1074, 1146, 1148,
1172, 1273, 1396, 1439, 1485,
1570, 1576, 1602, 1605, 1673,
1684, 1741, 1743.

Isten irgalmába vetett bizalom 69, 72, 178, 189, 237, 244, 249,
275, 283, 294, 300, 309, 505, 681,
718, 723, 742, 852, 929, 930, 944,
992, 1059, 1065, 1144, 1182, 1195,
1273, 1318, 1337, 1361, 1406,
1452, 1520, 1541, 1567, 1578,
1602, 1679, 1690, 1730, 1777,
1783, 1797, 1817.

Isten kegyelme 8, 15, 31, 55, 56, 62, 71, 109,
113, 121, 142, 158, 164, 239, 255,
256, 263, 266, 283, 287, 291, 380,
400, 561, 579, 606, 622, 642, 715,
738, 739, 768, 769, 770, 786, 912,
916, 1017, 1020, 1043, 1056, 1057,
1069, 1074, 1086, 1099, 1100,
1143, 1220, 1256, 1260, 1279,
1294, 1315, 1336, 1341, 1343,
1357, 1416, 1432, 1486, 1511,
1532, 1548, 1559, 1602, 1630,
1658, 1701, 1705, 1734, 1753,
1759, 1776, 1777, 1783, 1799,
1801, 1814.

Isten tulajdonságai 16, 30, 60, 85, 95, 180, 231, 275,
281, 300, 304, 320, 411, 458, 507,
620, 703, 762, 770, 870, 1074,
1133, 1153, 1172, 1307, 1338,
1339, 1406, 1417, 1466, 1470,
1523, 1675, 1713, 1741, 1743,
1745, 1747, 1749, 1755, 1800,
1801, 1802.

-- Szentsége 23, 92, 102, 118, 233, 283, 291,
377, 552, 584, 603, 666, 678, 758,
938, 1053, 1107, 1122, 1165, 1306,
1331, 1333, 1343, 1361--1364,
1372, 1505, 1556, 1571, 1581,
1601, 1650, 1783.

Istenanya 25, 32, 33, 40, 70, 79, 88, 170,
182, 240, 260, 315, 316, 325, 330,
349, 454, 529, 561, 564, 620, 625,
635, 637, 677, 686, 688, 728, 785,
786, 798, 805, 830, 834, 843, 846,

	874, 915, 1097, 1114, 1174, 1206, 1232, 1244, 1388, 1412, 1414, 1415, 1585.
Istengyermekség	241, 290, 295, 332, 333, 722, 992, 1481, 1485, 1818, 1819.
Isteni Irgalmasság	
-- Isten irgalmassága által ajándékozott kegyelmek	20, 23, 48, 51, 225, 271, 300, 378, 639, 687, 699, 754, 811, 848, 927, 1074, 1075, 1146, 1275, 1397, 1517, 1521, 1540, 1541, 1577, 1659, 1684, 1698, 1728.
-- A kép	1, 47, 48, 49, 51, 52, 74, 88, 89, 125, 152, 154, 299, 313, 326, 327, 341, 414, 416, 417, 420, 421, 441, 473, 500, 570, 742, 851, 916, 1299, 1300, 1379, 1789.
-- Órája	1320, 1572.
-- Ünnepe	49, 74, 88, 206, 280, 299, 300, 341, 420, 458, 463, 505, 570, 699, 715, 742, 796, 1041, 1042, 1059, 1073, 1082, 1100, 1517, 1530.
-- Litánia	949, 1255, 1379.
-- Kilenced	341, 476, 796, 851, 1059, 1209, 1255, 1379.
-- Rózsafüzére	474, 475--476, 687, 714, 752, 754, 796, 810, 811, 847, 848, 851, 926, 1035, 1036, 1128, 1255, 1379, 1541, 1565, 1731, 1791, 1797.
-- Nehézségek	378, 1066, 1295, 1301, 1390, 1586.
-- Kultuszának terjesztése	378, 379, 1075, 1540.
Isteni tanítás	267, 274, 527, 528, 588, 599, 733, 744, 749, 758, 808, 815, 828, 840, 852, 904, 961, 969, 970, 996, 997, 1019, 1020, 1023, 1029, 1034, 1048, 1058, 1069, 1075, 1078, 1082, 1102, 1123, 1131, 1143, 1172, 1250, 1270, 1279, 1329, 1394, 1433, 1437, 1458, 1477, 1499, 1546, 1566, 1571, 1578, 1588, 1599, 1602, 1641, 1643, 1645, 1674, 1701, 1702, 1711, 1728, 1760.
Isteni útmutatások (F. nővérnek)	10, 32, 45, 169, 186, 190, 191, 206, 267, 308, 325, 341, 352--354, 372, 435, 443, 494, 526, 570, 588,

599, 627, 635, 687, 699, 714, 796,
797, 881, 961, 965, 966, 967, 968,
969, 975, 980, 998, 1023, 1032,
1034, 1035, 1053, 1058, 1059,
1061, 1069, 1070, 1072, 1074--
1076, 1078, 1082, 1130, 1142,
1209, 1210, 1212, 1214, 1216,
1218, 1220, 1224, 1226, 1228,
1244, 1374, 1381, 1414, 1458,
1492, 1516, 1519, 1539, 1540,
1541, 1542, 1543, 1544, 1559,
1560, 1561, 1563, 1565, 1566,
1567, 1571, 1572, 1577, 1578,
1587, 1588, 1599, 1603, 1628,
1641, 1643, 1644, 1645, 1650,
1663, 1664, 1665, 1666, 1674,
1683, 1685, 1688, 1690, 1693,
1695, 1697, 1701, 1702, 1703,
1709, 1725, 1728, 1731, 1738,
1739, 1754, 1757, 1758, 1760,
1761, 1763, 1765, 1767, 1768,
1770, 1773, 1775, 1777, 1779,
1782, 1784, 1787, 1797.

Istennel való egyesülés

115, 121, 123, 135, 137, 142, 185,
193, 254, 268, 318, 346, 451, 454,
457, 462, 466, 467, 472, 478, 480,
482, 486, 491, 560, 575, 577, 581,
582, 604, 605, 622, 627, 629, 640,
703, 707, 725, 729, 747, 767, 769--
-772, 799, 821, 824, 838, 841,
843, 867, 882, 883, 887, 891, 903,
911, 970, 983, 987, 994, 1012,
1019, 1024, 1049, 1057, 1073,
1090, 1094, 1135, 1136, 1145,
1181, 1205, 1278, 1281, 1302,
1306, 1334, 1366, 1391, 1416,
1425, 1439, 1443, 1522, 1556,
1573, 1581, 1595, 1609, 1625,
1669, 1681, 1699, 1710, 1718,
1721, 1781, 1806.

Karizmák, F. nővér:

-- Lelkek állapotának ismerete

603, 604, 685, 690, 705, 759,
1079, 1196, 1247, 1277, 1280,
1283, 1305, 1335, 1357.

-- Halottakkal való kapcsolat

207, 314, 810, 820, 828, 835, 880,
935, 936, 971, 973, 1015, 1536,
1565, 1639, 1684, 1798.

-- Érintkezés a tisztítótűzben
szenvedő lelkekkel

21, 58, 515, 519, 520, 594, 748,
809, 1185, 1186, 1375, 1382, 1723.

Kísértés

18, 23.

Krisztus követése

1351, 1505, 1694.

Látogatás	18, 23, 77, 98--101, 129, 173, 192, 673, 872, 1086, 1115, 1117, 1405, 1497, 1558, 1560, 1580, 1611, 1648, 1704, 1715, 1760, 1802, 1824.
Lelkiismeret-vizsgálat	65, 162, 377, 547, 619, 703, 743, 861, 905, 1250, 1352--1355, 1544, 1659, 1789.
Lelki vezetés	34, 35, 51, 53, 61, 75, 108, 112, 113, 121, 122, 127, 132, 139, 144, 174, 232--234, 331, 333, 337, 362, 436, 444, 504, 506, 595, 639, 643, 644, 647, 653, 654, 658, 659, 671, 680, 721, 749, 763, 773, 792, 895, 910, 937--941, 967, 968, 979, 981, 1117, 1118, 1163, 1205, 1255, 1260, 1308, 1374, 1489, 1544, 1550, 1561, 1644, 1760, 1784.
Napló	6, 163, 459, 523, 710, 839, 895, 1006, 1142, 1338, 1457, 1471, 1540, 1567, 1593, 1665, 1666, 1693, 1782, 1784.
Oltáriszentség	105, 223, 355, 356, 360, 486, 524, 558, 717, 814, 826, 840, 902, 1037, 1231, 1233, 1324, 1350, 1392, 1394, 1404, 1427, 1458, 1509, 1569, 1591, 1678, 1718, 1748, 1803, 1804--1828.
Orvos	316, 325, 694, 710, 801, 842, 878, 894, 902, 923, 934, 970, 972, 999, 1029, 1276, 1633, 1634, 1636, 1679, 1729.
Pokol	741.
Rend (= Új rend alapítása)	435--438, 463, 473, 489, 506, 536- -559, 563, 565, 567, 568, 585, 664, 765, 892, 1154.
Sátán	97, 320, 323, 378, 412, 418, 520, 540, 601, 666, 713, 764, 812, 873, 938, 939, 1127, 1167, 1287, 1338, 1384, 1405, 1465, 1497, 1499, 1583, 1789, 1802.
Szándék	38, 66, 128, 341, 484, 550, 615, 619, 621, 632, 800, 822, 1234, 1310, 1325, 1549, 1566, 1640, 1647, 1740, 1779.
Szegénység	532, 533.

Szenvedés (értelme és értéke) 38, 41, 57, 67, 102, 109, 114,
190, 203, 227, 268, 270, 276, 303,
321, 324, 342, 351, 384, 394, 487,
515, 538, 573, 578, 596, 614, 669,
678, 709, 735, 740, 746, 755, 776,
786, 838, 843, 893, 913, 953, 963,
976, 981, 995, 996, 999, 1028,
1054, 1055, 1060, 1061, 1103,
1117, 1119, 1184, 1276, 1357,
1369, 1394, 1418, 1425, 1459,
1515, 1612, 1619, 1647, 1662,
1697, 1762, 1767, 1808.

-- Stigmatikus 46, 203, 384, 614, 705, 759, 913,
931, 942, 976, 1010, 1054, 1055,
1196, 1247, 1425, 1468, 1627,
1646, 1663, 1724.

-- Lelki 23, 24, 25, 36, 37, 38, 67, 68,
70, 78, 96--102, 128, 190, 211,
213, 268, 284, 311, 456, 496, 615,
644, 653, 667, 672, 702, 708, 770,
774, 893, 927, 943, 1108, 1113,
1115, 1116, 1120, 1124, 1199, 1235-
-1237, 1263, 1268, 1274, 1277,
1315, 1428, 1430, 1431, 1453,
1464, 1496, 1558, 1559, 1657,
1785, 1788.

-- Testi 26, 37, 316, 325, 694, 696, 710,
760, 782, 783, 801, 842, 878, 894,
897, 902, 923, 934, 970, 972, 999,
1051, 1062, 1085, 1088, 1089,
1201, 1202, 1268, 1276, 1319,
1428, 1451, 1454, 1554, 1619,
1633, 1636, 1640, 1647, 1652,
1658, 1668, 1679, 1697, 1729,
1730, 1787.

Szeretet:

-- Isten iránti 27, 57, 140, 201, 279, 283, 293,
303, 338, 373, 392, 427, 470, 481,
502, 507, 513, 586, 587, 589, 616,
702, 708, 742, 778, 781, 802, 807,
889, 890, 947, 984, 990, 995, 997,
1022, 1050, 1092, 1098, 1121,
1132, 1191, 1241, 1309, 1358,
1369, 1409, 1415, 1500, 1523,
1542, 1624, 1643, 1644, 1653,
1776, 1779, 1781, 1808, 1811,
1828.

-- Felebaráti 117, 118, 155, 192, 241, 243, 373,
383, 426, 550, 567, 568, 579, 632,
633, 742, 766, 781, 789, 871, 901,
1029, 1031, 1039, 1063, 1194,
1269, 1297, 1305, 1313, 1348,

1382, 1509, 1510, 1634, 1636,
1649, 1695, 1768, 1769, 1779.

Templom:

-- Szent Mihály 1, 34.

-- Kosztka Szent Szaniszló 9.

-- Szent Jakab 11.

Tisztaság 17, 40, 55, 79, 109, 115, 534,
558, 573, 770, 805, 852, 874, 1094-
-1099, 1316, 1415, 1575, 1624,
1706.

Tisztítótűz 20, 1226, 1227, 1738.

Türelem 37, 86, 509, 607, 632, 885, 901,
920, 944, 1084, 1152, 1163, 1236,
1311, 1376, 1394, 1514, 1550.

Vágyakozás Isten után 15, 26, 77, 180, 413, 469--471,
657, 807, 850, 853, 885, 918, 946,
1050, 1054, 1121, 1137, 1145,
1186, 1303, 1304, 1573, 1589,
1600, 1710, 1713.

=====
Fausztina nővér életének állomáshelyei

(A térkép a Napló 1981. évi német kiadásából került
átvételre -- a szerk.)

=====
Az Isteni Irgalmasság Rózsafüzére

Bevezetés:

Miatyánk, Üdvözlégy, Hiszekegy.

Nagy szemekre:

„Örök Atya! Felajánlom Neked szeretett Fiadnak, a mi Urunk,
Jézus Krisztusnak testét és véré, lelkét és istenségét
engesztelésül bűneinkért és az egész világ bűneiért.”

Kis szemekre:

„Jézus fájdalmas szenvedéséért irgalmazz nekünk és az egész
világnak!”

Befejezésre (háromszor):

„Szent Isten, Szent Erős, Szent Halhatatlan, irgalmazz
nekünk és az egész világnak!”

=====
Képek

A program tartalmazza a könyv képanyagát fekete-fehér

változatban, alacsony, képernyő felbontásban. A program csak 256 színű képernyőbeállítás mellett tudja a képeket hitelesen mutatni, ha ennél kevesebb szín van definiálva, a képek torzítva jelennek meg. Ebben az esetben állítsa át a képernyőt legalább 256 színre és indítsa újra a programot.

Kattintson a kép számára vagy a kép leírására, hogy lássa azt!

1. Fausztina nővér. -- Archív felvétel. (Színezett.)
2. Fausztina nővér 1936 (?) után. -- Archív felvétel.
3. Prof. dr. Michal Sopocko
* 1888. 11. 1. Juszewszczyzna s.g. Nowosady, + 1975.
11. 15. Bialystok. -- Archív felvétel. (További életrajzi adatok: Jegyzetek 41)
4. Az Irgalmasság Anyja Nővérei Kongragációjának krakkói kolostora. Kraków--Lagiewniki, ul. Siostry Faustyny 3/9. Fotó: Stanislaw Markowski.
5. Az Irgalmas Jézus vilnusi képe. Festette: Eugeniusz Kazimirowski 1934. Fotó: dr. Stanislaw Swidzinski.
6. Az Irgalmas Jézus krakkói képe. Festette Adolf Hyla 1943. A lengyel felirat: JEZU, UFAM TOBIE. A felirat komputeres cseréjét a magyar fordítás számára a kiadó végezte el.
7. Az Irgalmas Jézus-oltár a krakkói kolostor kápolnájában A. Hyla festményével. Fausztina nővért bodoggá avatása után az oltár alatt helyezték örök nyugalomra. Fotó: Stanislaw Markowski.
8. Fausztina nővér bodoggá avatása alkalmával (1993. ápr. 18.) Rómában kiállított kép. Fotó: Krisztof Bartczak.
9. Az Irgalmas Jézus-oltár a várpalotai Nagyboldogasszony templomban 1996. Festette: Csonka Ernő (Szombathely).
-- Fotó: Pintér László